

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 133-140

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

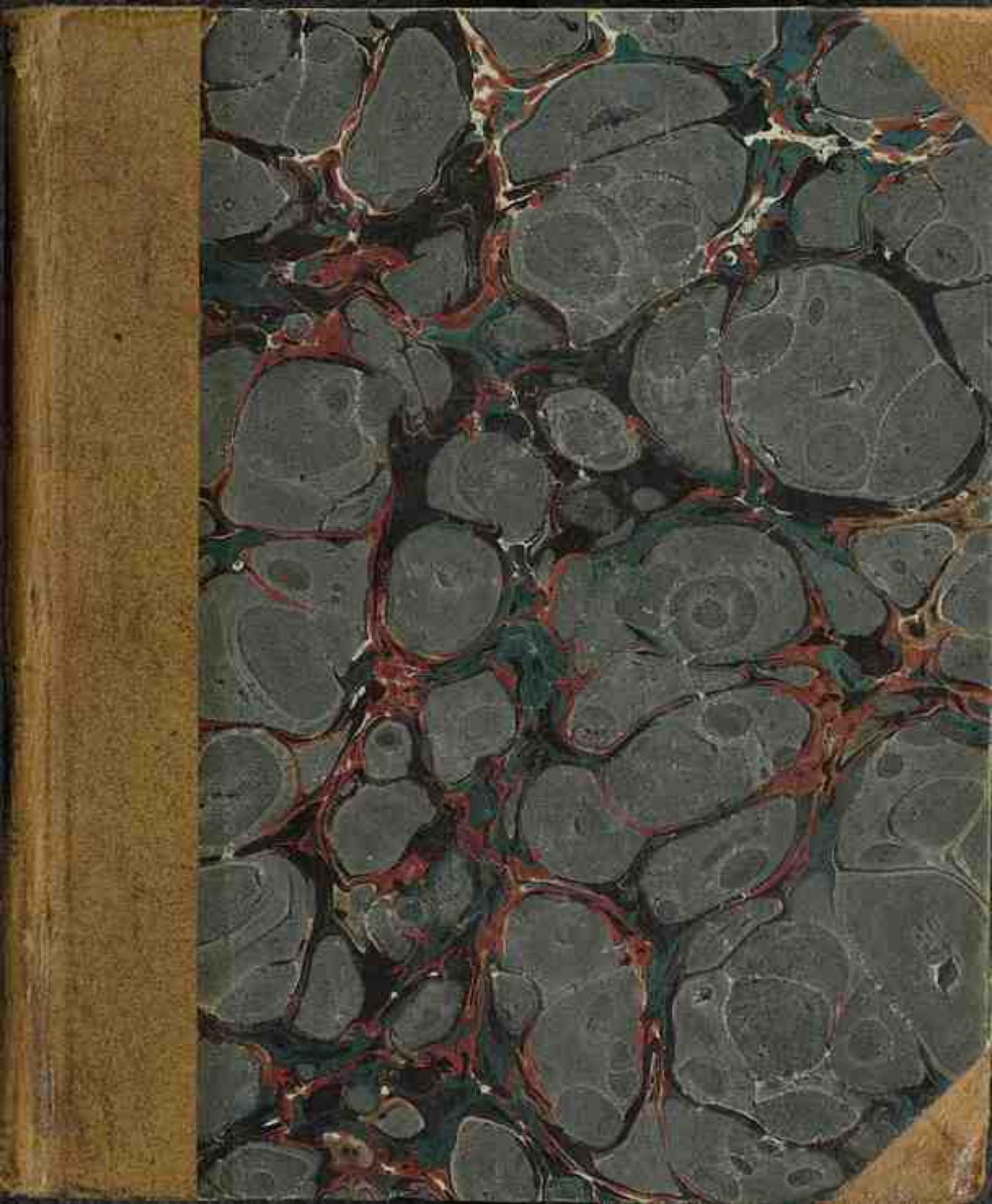
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

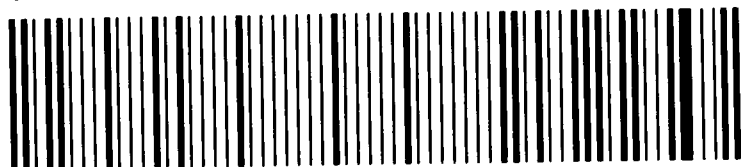
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





58.-49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8^o



1 1 58 0 8 02069 1

+ Rex



Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og treogtredivte til ethundrede og sexogtredivte Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Trier.

1847.

Handwritten text, likely a title or address, mostly illegible due to fading and bleed-through.

Handwritten text, likely a body of a letter or a list, mostly illegible due to fading and bleed-through.



Djæveltaæn

eller

Familien Littlepage,

En Roman

af

James Fenimore Cooper.



Oversat fra Engelsk

ved

H. B. Blicher.

Første Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1847.

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811

1811



Fortale.

Enhver Kronike, der behandler et Folks Sæder, har et vist Værd. Naar Sæderne i deres Oprindelse, Udvikling og Indflydelse ere knyttede til Principer, have saadanne Optegnelser en dobbelt Vigtighed; og det er fordi vi mene at see en saadan Forbindelse mellem de Fakta og Begivenheder, som omhandles i Familien Littlepage's Haandskrifter, og visse vigtige Theorier fra vor egen Tid, at vi overgive Publikum hine.

Det er maaske en Feil af den, der er Historiker ex professo, at han lægger altfor megen Vægt paa filosofiske Grunde og altfor liden paa dem, som ere mere underordnede. Grundene til store Begivenheder maae ofte søges langt borte i høist lunefulde og uberegnede Lidenstaber og Bevæggrunde. Tilfældet har i Almindelighed ligesaa Meget at bestille med Staternes Skæbne som med Individernes,

eller hvis den i det Hele taget staaer i Forbindelse med nogen Beregning, da hidrører den fra en høiere, Menneſket overlegen Magt.

At vi overgive Publikum diſſe Haandſkrifter er dels foranlediget ved de ovenfor omtalte Betragtninger dels ved den Maade, hvorpaa de to Bærker, ſom vi have kaldet „Djæveltaen“ og „Lænebæreren,“ direkte reſerere ſig til Antirentiſmen, Nutidens ſtore Spørgſmaal i New York; et Spørgſmaal, ſom man vil finde fuldſtændig udviklet i en tredie Bog, der ſkal ſlutte denne Række. Diſſe tre Bærker, ſom indeholde alle Familien Littlepage's Haandſkrifter, ſlutte ſig ikke til hinanden, hvad perſonlige Begivenheder og Fortællinger angaaer, men vel i Henſeende til Principer. Læſeren vil ſee, at ſ. Ex. Cornelius Littlepage's Ungdom, Forbindelſer, Ægteſkab &c. berettes fuldſtændig i nærværende Bog; medens hvad der angaaer hans Søn Mordaunt Littlepage netop vil blive fuldſtændig meddelt i den følgende Bog „Lænebæreren.“ Det er at haabe, at den Forbindelſe, der ganſte viſt exiſterer mellem diſſe tre Bærker, mere vil bidrage til at forhøie hvert enkelt's Værd end til at frembringe den almindelige Virkning af de ſaakaldte Fortſættelſer, der ſom bekjendt ſvække den Interceſſe, en Fortælling ellers kunde have for Læſeren. Enhver af diſſe tre Bøger har ſin egen Helt, ſin egen Heltinde, ſin egen Skildring af

Sæder og Skikke; men det er nok muligt, at den sidste Bog faaer en forhoiet Interesse ved de foregaaende.

Vi ansee det ikke for nødvendigt at gjøre Undskyldninger, fordi vi behandle Spørgsmaalet om Antirentisme med den største Oprigtighed. Ifølge vor Anskuelse af Sagen beroer den sande Friheds Bestaaen, Institutionernes Varighed og den offentlige Moralitets Sikkerhed i Amerika derpaa, at de falske og uærlige Theorier og Paaastande, som man i den Henseende dristig kommer frem med, fuldstændig og ubetinget undertrykkes. Efter vor Mening er New York den af alle de forenede Stater, der fortjener mindst Agtelse, skjønt den aldrig har undladt at betale Renter af sin offentlige Gjæld, og det fordi dens Love trædes under Fodder, uden at der gjøres nogen hensigtsvarende Anstrængelse for at opretholde dem. Hvis Ord og Erklæringer kunne redde en Comünes Charakter, da er Alt meget godt, men hvis Staterne ligesom Individiderne skulle dømmes efter deres Gjerninger, og „Træet kjendes af dets Frugter“, saa Gud hjælpe os.

Hvad os selv angaaer, da troe vi, at den sande Patriotisme bestaaer i at blotte alle Statens Feil og nævne dem med deres rette Navn. Mennekeslægstens store Fjende har i de sidste 10 Aar gjort et alvorligt Angreb paa os under Skikkelse af falsk Delikatesse med Hensyn til Offentliggjørelse

af nationale Onder, og det er paa Tiden, at de, der ikke have været bange for at rose, dengang Nos var fortjent, ikke gysse tilbage for at dædle, naar Mangel paa Advarsel i rette Tid er en af Grundene til de sorgeligste Onder. Den store praktiske Mangel ved saadanne Institutioner som vore er den Omstændighed: „at hvad der er Enhvers Sag, er Ingens Sag," hvorved Skurkens Virksomhed faaer en meget farlig Overvægt over den rettskafne Mands langsommere Bestræbelser.

Juni 1845.

Første Kapitel.

Se hist! Hvem kommer der? En Jugling!
Høitidelig han taler med en Ddng.

As you like it.

Det er let at forudsee, at Amerika er bestemt til at undergaaestore og hurtige Forandringer. Dem, som i mere egentlig Forstand tilhøre Historien, vil Historien vistnok søge at opbevare, og det sandsynligvis med den problematiske Sandfærdighed og Fordomsfuldhed, som saa let virke ind paa denne Musas Arbejder; men der er ikke synderligt Haab om, at noget Spor af de selskabelige Forhold, forsaavidt som de berøre det huslige Liv, vil blive bevaret blandt os gjennem noget af de Medier, som i Almindelighed anvendes i saadanne Siemed. Da vi ikke have noget Theater, i det mindste i dette Ords nationale Betydning, næppe saa meget som nogle Memoirer, der aflægge Vidnessbyrd om det Liv, der leves indenfor vore egne Grændser, og aldeles savne den lette Litteratur, der giver os træffende Skildringer af vore Sæder og Dagens Meninger, indseer jeg ikke, hvorledes den kommende

Generation skal kunne blive oplyst om den nærværendes eiendommelige Skikke og Tanker. Vel ville de have Traditioner om visse Hovedtræk af Colonialselskabet, men næppe nogle bestemte Beretninger derom; og hvis de næste 20 Aar udrette ligesaa Meget som de sidste til at sætte en fuldkommen ny Slægt istedetfor vore egne umiddelbare Fædres Efterkommere, da vil det næppe være formeget at forudsi, at ogsaa disse Traditioner ville gaae tabt under det almindelige Virvar, der vil opstaae ved et saadant Tiløb af Fremmede.

Under disse Omstændigheder har jeg derfor besluttet at gjøre et Forsøg, hvor svagt det nu end vil blive, paa at bevare nogle Spor af det huslige Liv, idetmindste i New York, medens jeg tillige har forsøgt paa at opmuntre nogle Venner i New Jersey og længere Syd paa til at gjøre lignende Forsøg i disse Dele af Landet. Hvorvidt disse Forsøg ville faae et heldigt Udfald, er mere end jeg kan si; men for at den Smule, jeg selv kunde udrette, ikke skal gaae tabt af Mangel paa Understøttelse, har jeg i mit Testament høitidelig opfordret mine Arvinger ligesom til min Sønnesøn, hvis jeg ellers faaer nogen, til at fortsætte denne Fortælling og betroe deres egne Erfaringer til Papiret, saaledes som jeg her har betroet mine. Maa ske vil man ved Enden af den sidste Løbebane begynde at udgive Bøger i Amerika, og Frugterne af vore for-

enede Familiebestræbelser maae da ansees for at være tilstrækkelig modnede til at forelægges Verden.

Det er muligt, at det, som jeg her er i Begreb med at beskrive, vil blive anseet for at være altfor simpelt, for at referere sig til Anliggender, der ere altfor private og personlige til at have almindelig Interesse for Publikum; men man maa betænke, at Menneskets høieste Interesser bestaae af en Samling af saadanne, som ere underordnede; og at den, som giver et tro Billede blot af en enkelt vigtig Scene i et enkelt Livs Begivenheder, bidrager Meget til Skildringen af sin Tids vigtigste historiske Tilstande. Min Tids Hovedbegivenheder ville, som jeg allerede har bemærket, blive meddelte i langt fortjenstfuldere Bærker end mit her, det være sig nu i hvilken som helst Form, med mere eller mindre Sandhed i Henseende til de virkelige Begivenheder og de virkelige Bevæggrunde; imedens de mere underordnede Gjenstande, som det vil blive mit Hverv at opbevare i Erindringen, ville blive aldeles oversete af Skribenter, som ønske at see deres Navne glimre blandt tidligere Tiders Tacitus'er. Jeg anseer det imidlertid for passende her at bemærke, at jeg aldeles ikke vil bære mig ad som en Historiker, men indskrænke mig til at gjengive Privatlivets Følelser, Begivenheder og Interesser uden dermed at forbinde Mere af hvad der er af en almindelig Natur, end nødvendigt er for at gjøre Fortællingen forstaaelig og nøiagtig. Efter at have gjort disse foreløbige Be-

mærkninger for at forebygge, at den, som først begynder paa at gjennemløbe dette Manuskript, skal kaste det i Ilden som et taabeligt Forsøg paa at skrive en endnu taabeligere Historie, vil jeg strax tage fat paa min egentlige Opgave.

Jeg blev født den 3die Mai 1737 paa en Landtunge kaldet Djarvetaaen, i Grevskabet West Chester og i Kolonien New York, en Del af det vidtudsprettede Rige, der dengang stod under Hans Hellige Majestæt Georg den II. Konge af Storbritanien, Irland og Frankrig, Troens Forsvarer, og jeg maa tilføie, den protestantiske Arvesølgers Skjold og Værn, Gud velsigne ham! Først og fremmest vil jeg give Læseren en Idee om locus in quo og et nøiagtigere Begreb om det Sted, hvor jeg først saae Dagens Lys.

I West Chester og Long Island bruges en „Landtunge“ om Noget, som bedre kunde kaldes Hoved og Skulder, hvis man blot tog Hensyn til Form og Udstrækning. Halvø vilde være det rigtige Ord, hvis vi vilde følge en geographisk Maalestok, men under nærværende Omstændigheder finder jeg det nødvendigt at holde fast ved Lokaludtrykket, der forresten blot er eiendommeligt for vort Grevskab. „Landtungen“ eller Halvøen, Djarvetaaen, udgjør netop $463\frac{1}{2}$ Dages Pløieland af fortræffeligt West Chesterland, og dette vil, naar Stenene ere bragte bort og forvandlede til Mure, da sige saameget til Stedets Ros,

som der kan siges om nogen Grund paa Jorden. Kysten er 2 Mile lang og frembringer en Mængde Søgræs, der kan bruges til Gødning; desuden er der næsten 100 Acres Salteng og Vose, som ikke ere indbefattede under den egentlige Landtungen Agerland. Da min Fader Major Evans Littlepage skulde arve dette Gods efter sin Fader, Captain Hugo Littlepage, kunde det selv ved min Fødsel betragtes som en gammel Familieeiendom, saasom min Bedstefader havde faaet det med sin Kone omtrent 30 Aar før Koloniens endelige Overdragelse til England af dets forrige hollandske Eiere. Her havde saaledes vor Familie i lige Linie levet næsten et halvt Aarhundrede, da jeg blev født, og endnu længere, hvis vi vilde regne vore Forfædre paa mødrene Side med; her lever jeg nu i det Dieblis, jeg skriver disse Linier, og her haaber jeg, at min eneste Søn skal leve efter mig.

Førend jeg indlader mig paa en nøiagtigere Beskrivelse af Djævletaaen, kunde det maasse ikke være af Veien at sige et Par Ord om dette temmelig ualmindelige Navn. Landtungen ligger i Nærheden af det velbekjendte Gab, som findes i den snevre Arm af Havet, der adskiller Manhattan Den fra Long Island, og som kaldes „Helvedesporten.“ Der gaaer nu det Sagn, som jeg forresten maa tilstaae findes næsten blot hos Omegnens Negerer, at „Løgnens Fader“ ved en speciel Leilighed, da han med Bold blev udjaget af visse støiende Ripper i Ny Hol-

land, vandrede ud gennem dette velbekjendte farlige Gab, og da han nu noget hurtig trak sin Fod gennem de „Hummerpotter," som disse Bænder vrimsle af, og efterlod som Tegn paa sin Gjennemgang, den „Evineryg," den „Pote" og alle de Hvirvler og Klipper, som gjøre Seiladsen gennem dette berømte Stræde saa vanskelig, satte han den hurtig paa det Sted, hvor der nu udbreder sig en stor Bugt sydlig og østlig for Landtungen, som han just berørte med Fladen af sin store Taa, idet han drog mod Øst, hvorfra nogle af vore Landsmænd sædvanligvis paastaar, at han oprindeligt skal være kommen. Nogle have ment i vor fædrene Egn's Form og Skikkelse at finde en Lighed med en omvendt Taa (Djævelen antages nemlig at vende op og ned paa Alt, hvad han blander sig ind i), et Faktum, der vistnok har bidraget til Navnets Bibeholdelse.

Dette Sted er derfor fra umindelige Tider bleven kaldet Djævletaaen, forsaavidt nemlig Tiden kan kaldes umindelig i et Land, hvor den civiliserede Tid først er begyndt for halvhundred Aarhundrede siden, og Djævletaaen kaldes det den Dag idag. Jeg tilstaaer, at jeg ikke holder af unødvendige Forandringer, og det er derfor mit oprigtige Ønske, at denne Landtunge maa beholde sit gamle Navn, saalænge det hanoveranstte Hus sidder paa disse Nigers Throne, eller saalænge Bændet flyder og Græsset groer. Der er ganske nylig bleven gjort et Forsøg paa at overbevise Naboerne om, at Navnet var irreligiøst og

et oplyst Folk; som det, der beboer West Chester, uværdigt; men dette Forsøg har ikke havt noget heldigt Resultat. Det er kommen fra en Beboer af Connecticut, hvis Fader skal være Præst og høre til den Sekt, man kalder staaende, formodentlig saaledes kaldet, fordi de staae op under Bønnen, og som kom til os i Egenkab af Skolemester. Denne unge Mand har, som jeg erfarer, forsøgt paa at overbevise Naboerne om, at Djævletaaen (Satanstoe) var en ved Hollænderne opstaaet Corruption af Djævlestaden (Devil's Town), der igjen skulde være en Corruption af Dibbleston, idet efter hans Eigendens Familie, af hvilken min Bedstefaders Svigerfader havde kjøbt Eiendommen, havde ført Navnet Dibblee. Han har faaet et halvt Dusin af de mest fintfølende af vort Samfund til at kalde Landtungen Dibbleston; men det er ikke rimeligt, at Forsøget vil lykkes videre, da vi ikke ere synderlig tilbøjelige til at forandre vore Fædres Sprog saalidt som deres Skikke. Forresten kjøbte mine hollandske Fædres ikke det Land af nogen Dibblee, thi ingen saadan Familie har nogen- sinde eiet Stedet; men det er blot en dristig Conjectur af Yankeeen for desto lettere at kunne drive den Sag igjennem.

Ligesom Djævletaaen er et godt Gods af temmelig stor Udstrækning, saaledes er det ogsaa langt fra at staae tilbage med Hensyn til Algerdyrkningen og de dermed foretagne Forfjønninger. Alle Bygninger ere af Sten, selv Svinesstierne og Laderne, med velspidsede Gavl og Mark-

mure, som vilde gjøre et befestet Sted Gre. Naaningshuset ansees i Almindelighed for et af de bedste i Kolonien med Undtagelse af nogle faa af den nye Skole. Det er rigtignok kun halvanden Etage høit, men Værelserne under Taget ere ligesaa gode som alle andre af denne Art, jeg kjender, og de ere saaledes udstyrede, at de nok kunne maale sig med de øverste Værelser i et Hus i New York. Bygningen har Form af et L eller de to Sider af et Parallelogram, af hvilke den ene er 75 Fod lang og den anden 50. Fra den ene Ydervæg til den anden holder den 26 Fod i Dybden. Det bedste Værelse havde selv i mine Drengesaar et Tæppe, som bedækkede de to Trediedele af Gulvet, og der var Bordugstæpper i de fleste af de bedre Værelser. Buffet'en i Spisesalen blev især beundret, og jeg tvivler om, at man selv nu vilde finde en skjønnere i det hele Grevskab. Værelserne vare rummelige og smukke; de største havde i Længden hele Husets Bredde med en forholdsmaessig Bredde, og vare tillige høiere til Loftet end de andre Værelser, nemlig 11 Fod, med Undtagelse af de Steder, hvor de større Bjælker stak frem.

Da Familien eiede rede Penge foruden Landtungen, og LITTLEPAGERNE havde beklædt kongelige Embeder — min Fader havde nemlig været Fændrik og min Bedstefader Kaptain i den regulære Armee, begge i deres tidligste Ungdom — kunde vi regne os blandt de Fornemste i Grevskabet. Det traf sig saaledes, at vi boede i en Del af

West Chester, hvor der ikke fandtes noget af de meget store Godser, og Djæveltaacen blev derfor anseet for en temmelig betydelig Eiendom. Morris'erne boede rigtig nok paa Morrisania, og Philips'erne eller Philips'erne, som disse böhmiske Grever dengang kaldtes, havde et Gods ved Hudson omtrent 12 Mile fra os, og en yngre Gren af Lansey'erne havde nedsat sig endnu nærmere, medens Van Cortlandt'erne eller en Gren af dem boede i Nærheden af Kingsbridge; men alle disse stode i Spidsen for Kolonien, og med dem søgte ingen af de lavere Adelsmænd at kappes. Littlepagerne indtog saaledes en meget respektabel Stilling blandt den høiere Klasse af Landeieendomsbesiddere og dem, som ved deres Godser, Opdragelse, Forbindelser, Rang og nedarvede Anseelse udgjorde, hvad man med Rette kunde kalde Koloniens Aristokrati. Baade min Fader og Bedstefader havde i deres Tid siddet i Forsamlingen og det med Gode, efter hvad jeg har hørt ældre Folk sige. Min Fader holdt ved en Leilighed en Tale, som varede elleve Minuter — et Bevis paa, at han havde Noget at sige, og denne Tale var en Kilde til stor og, som jeg haaber, beskeden Glæde i Familien lige indtil hans Død, ja endog efter den Tid.

De militære Tjenester, Familien havde ydet, regnedes os ogsaa til Fortjeneste. Paa den Tid gjaldt det for Noget blot at have været Fændrik i Militien og endnu Mere at have beklædt samme Post i de regulære Tropper.

Ingen af mine Forfædre havde rigtignok tjent meget længe i de kongelige Tropper, især min Fader, som solgte sin Pøst efterat have gjort sit andet Felttog; men den militære Erfaring, og jeg maa tilføie den militære Berømmelse, som begge erhvervede sig i deres Ungdom, var dem til stor Nytte hele deres øvrige Liv. Begge bleve ansatte ved Militisen, og i denne Gren af Tjenesten steg min Fader til Major, hvilken Titel han førte i de sidste 15 Aar af sit Liv.

Min Moder var af hollandsk Herkomst paa begge Sider, hendes Fader havde nemlig været en Blauvelt, og hendes Moder en Van Busser. Jeg har hørt, at der ogsaa var noget Slægtskab imellem Stayvesant'erne og Van Cortlandt'erne og Van Busserne, men jeg er ikke istand til nøiagtig at angive dette Slægtskabs Grad og Natur. Jeg antager derfor, at det ikke var meget nær, da jeg ellers vilde have været bedre underrettet derom. Man har altid sagt mig, at min Moder bragte min Fader 1300 Pund (i Papirspenge) i Medgift, hvilket man maa indrømme, var en meget smuk Formue for en ung Dame i 1783. Jeg veed vel, at stundom mangen en Kone i de fornemmere Familier nu bringer sin Mand 6, 8 ja 10 Tusinde og derover, men naar man gaaer en 50 Aar tilbage, behøver Ingen at skamme sig ved, at hans Moder kun medbragte et Tusind Pund i Medgift.

Jeg var hverken eneste Barn eller den Førstefødte.

Mine Forældre havde en Søn før mig og to Døttre efter mig, men de døde alle i deres Barndom, saaledes at jeg i Virkeligheden blev tilbage som det eneste Skud, mine Forældre havde at pleie og opdrage. Min lille Brøder erholdt Navnet Evans, og da han endnu levede noget efter, at jeg var bleven døbt, blev jeg opkaldt efter min Bedstefader paa mødrene Side, og det faldt da i min Lod at erholde det hollandske Navn Cornelius; Corny var følgende det Diminutiv, hvorunder jeg gik blandt alle de Hvide af mit Beskjendtskab i de første 16 til 18 Aar af mit Liv, og hos mine Forældre, saalange de levede. Corny Littlepage er i og for sig ikke noget daarligt Navn, og jeg haaber, at de, som gjøre mig den Ære at læse dette Manuskript, ville lægge det bort med den Følelse, at Navnet ikke er blevet forringet ved den Brug, jeg har gjort af det.

Jeg har bemærket, at baade min Fader og Bedstefader hver i sin Tid havde siddet i Forsamlingen; min Fader to Gange og min Bedstefader kun en Gang. Skjønt vi boede saa nær ved Flækken West Chester, var det ikke denne By, de repræsenterede, men Grevskabet, da Lancey'erne og Morris'erne stredes om Flækken, saaledes at der ikke var synderlig Udsigt for de mindre Fisk til at svømme i det oprørte Vand, som de saa herlig vidste at frembringe. Denne politiske Værdighed førte min Fader saa at sige ud i Verden og bidrog til at give ham en personlig Anseelse, som han ellers ikke vilde have nydt. De Fordele og mulig

ogsaa nogle af de Under, som hidrørte derved, at vi saaledes bleve revne ud af vort sædvanlige fredelige Livs regelmæssige Gang, ville vise sig i Løbet af denne Fortælling.

Jeg har altid betragtet det som en Lykke ikke at være bleven født i Koloniens tidligere Dage, da de Interesser, som sættes i Bevægelse, og de Begivenheder, som virkede ind paa dem, ikke vare storartede nok til saaledes at vække Forhaabninger og anspore Aanden, som Tilfældet er i Perioder, hvor Civilisationen er rykket mere fremad, og hvor Begivenhederne have faaet større Vigtighed. I den Henseende kom jeg til Verden paa en meget heldig Tid, hvad Enhver vil kunne overbevise sig om ved at betragte Koloniens Tilstand og Betydning i Midten af nærværende Aarhundrede. Paa den Tid, jeg blev født, havde New York vist ikke meget mindre end 70,000 Indbyggere begge Kænder medindbefattet; thi den skal nu, da jeg skriver dette, næsten have 100,000. Blandt en saa talrig Befolkning har en Mand Leilighed nok til at spille en Rolle, medens Byen, da min Fader blev født (hvad jeg ofte har hørt ham sige) kun indeholdt det Halve af det mindste Antal, jeg her har nævnt. Jeg har stedse været taknemmelig for denne Fordeel, og jeg haaber, at det vil fremgaa af det Følgende, at jeg ikke har levet i en Del af Verden eller paa en Tid, for hvilken store Begivenheder vare aldeles fremmede.

Mine første Grindringer referere sig naturligvis til "Djæveltaalen" og den huslige Urne. I min Barndom

og Ungdom hørte jeg en hel Del tale om den protestantiske Arvefølge, om det hanoveranske Hus og Kong Georg den Anden, hvorimellem der blandedes Navne som George Clinton, General Monkton, Sir Charles Hardy, James de Lancey og Sir Danvers Osborne, hans officielle Repræsentanter i Kolonien. Enhver Tidsalder har sin gamle og sin sidste Krig, og jeg kan meget godt erindre, hvad der foregik mellem Franskmændene i Canada og os i Maret 1744. Jeg var dengang 7 Aar gammel, og det var en Begivenhed, som nok kunde gjøre Indtryk paa et saa ungt Barn. Min ærværdige Bedstefader levede endnu dengang og længe efter og fulgte med levende Interesse den Tids militære Bevægelser, hvad der var meget naturligt af en gammel Soldat. New York havde ikke Noget at gjøre med den berømte Expedition, paa hvilken Louisbourg, dengang Amerikas Gibraltar, blev indtaget i Maret 1745; men dette kunde ikke forhindre en gammel Soldat som Captain Littlepage fra med hele sin Sjæl at følge dette Tog, skjønt han ikke personlig kunde deltage deri. Da Læseren formodentlig ikke kjender til alle de hemmelige Fjender, som dengang satte offentlige Begivenheder i Bevægelse, kunde det maaſke være ret passende i saa Ord at meddele nogle Oplysninger derom.

I Henseende til nationale Følelser herskede der dengang, og hersker der endnu kun liden Sympathi mellem New Englands Kolonier og dem, som ligge længere mod Syd.

Vi ere alle loyale saavel de, der boe mod Ost, som de, der boe mod Sydvest og Syd; men der hersker og har altid hersket en saa stor Forskjel i Henseende til Sæder, Oprindelse, religiøse Meninger og Historie, at der, hvad Nationalfølelsen angaaer, maa drages en tydelig meralist Grændselinie mellem Kolonien New York og dem, som ligge Ost for Byram Floden. Jeg har hørt, at de fleste Udvandrere, der nedsatte sig i New England, kom fra den vestlige Del af England, hvor mange af deres sociale Eiendommeligheder og Meget af deres Sprog endnu findes, medens Kolonierne længere Syd paa have modtaget deres Befolkning fra de Grevskaber, der ligge i Centrum af Landet, og fra de Dele af Den, der antages at være mindre provindsielle og eiendommelige. Jeg vil ikke paastaae, at dette i bogstavelig Forstand er Tilfældet, skjønt det er velbekjendt, at vi i New York længe have været vant til at betragte vore Naboer i New England som meget forskellige fra os, medens jeg nok tør sige, at vore Naboer i New England ogsaa have betragtet os som forskellige fra dem og folgelig langt tilbage i Fuldkommenhed.

Alt dette være nu som det vil, saa er det dog vist, at New England er en Del af Riget, som baade i Godt og Ondt maa adskilles fra alt det Dvrige. Det har faaet sit Navn deraf, at de engelske Besiddelser her begrænsedes mod Vest af de hollandske, som saaledes vare adskilte fra de andre Kolonier af ren angelsaxisk Oprindelse ved et stort Distrikt,

som var langt større end Noderlandet selv. Jeg er bange, at der ligger Noget i disse Angelsaxers Charakter, som gjør dem tilbøielige til at stifte Mæsen i Veiret og lee ad andre Folk; thi jeg har lagt Mærke til, at de Indfødte fra selve Noderlandet, som komme iblandt os, endogsaa røbe denne Tilbøielighed med os fra New York og hine fra New England; medens Beboerne af den sidste Landstrækning aabenbare en Følelse imod os, deres Naboer, som paa ingen Maade harmonerer med den Ydmyghed, der skal pryde den christelige Charakter, som disse i Særdeleshed gjøre Fordring paa.

Min Bedstefader var imidlertid født i Noderlandet og tog ikke synderlig Del i denne Skinsyge mellem de forskjellige Kolonier. Fra sin tidligste Ungdom havde han levet i New York, og der havde han giftet sig; derfor bemærkede man ikke hos ham disse indbildte Begreber om Overlegenhed, som vi stundom møde hos indfødte Engelskmænd, skjønt jeg kan erindre Exempler paa, at han har fremhavet Vanglerne ved vor Civilisation, og med Glæde dvælet ved sin egen Des Storhed og Magt. Dette var vistnok fuldkommen rigtigt; thi der er vistnok faa iblandt os, som nogensinde have været tilbøielige til at betvivle Englands retmæssige Overlegenhed i Alt, hvad der er ønskeligt og danner Grundvolden for menneskelig Storhed.

Jeg kan endnu godt mindes en Reise, Kaptain Hugo Littlepage gjorde til Boston i Maret 1745 for at gjøre sig

bekjendt med de Forberedelser, som gjordes til den store Ekspedition. Skjønt hans egen Koloni i militær Henseende ikke havde nogen Andel i dette Foretagende, blev han dog paa Grund af, at han tidligere havde tjent i Armeen, en Gjenstand for de Militæres Interesse, som dengang vare fersamlede langs med Kysten af New England. Det er bleven sagt, at Plannen til Toget mod Louisbourg, dengang den stærkeste Fæstning i Amerika, var bleven udkastet af en Jurist, at Toget selv var bleven ledet af en Kjøbmand og udført af Husmænd og Haandværkere; skjønt dette i det Hele taget er sandt, maa der dog gjøres nogle Undtagelser fra denne Regel. Der var mange gamle Soldater med, som havde deltaget i tidligere Felttog i Amerika, og blandt disse var der adskillige af min Bedstefaders tidligere Bekjendte. Med dem tilbragte han mangen en glad Time før Afseilingen, og jeg har siden ofte tænkt, at min Nærværelse alene forhindrede ham fra at gaae med.

Det vil maaske forekomme Læseren, at jeg var altfor ung til at være saa langt hjemmefra og ved saadan en Leilighed; men Sagen forholdt sig saaledes: Min fortræffelige Moder mente, at Børnekopperne havde efterladt adskillige Symptomer hos mig, paa hvilke en Reise vilde kunne have en heldbringende Indflydelse, og hun formaaede derfor sin Svigerfader til at tage mig med, da han forled Hjemmet for at besøge Boston i Vinteren mellem 1744 og 1745. Paa den Tid var det ikke altid let at gjøre

en bequem Reise i disse Kolonier, og da min Bedstefader reiste med en Flåde, der gik mod Vest med nogle private Provisjoner, som vare blevene samlede til Expeditionen, tilbød der sig en gunstig Leilighed til at sende mig med min ærværdige Bedstefader, som gjerne samtykkede i at lade mig begynde mine Reiser under hans umiddelbare Opføgt.

Hvad jeg saae ved denne Leilighed, have haft en væsentlig Indflydelse paa mit tilkommende Liv. Jeg fik Lyst til Eventyr, militære Festsfigheder og Parader, som senere bragte mig i adskillige Forlegenheder. Min Bedstefader Kaptain Hugo Littlepage var henrykt over Alt, hvad han saae, indtil Expeditionen var gaaet under Seil; da begyndte han at brumme over de religiøse Skikke, som Puritanerne i deres Gudsfrugtighed blandede med ind i det daglige Livs Beskæftigelser. Med Hensyn til Religionen var der dengang en betydelig Forskjel mellem New England og New York. Folk fra New England ansaae os formodentligt endnu for ikke at være synderlig bedre end Hedninger, medens vi fra New York dengang ansaae dem for Hyllere og gjøre det endnu, saavidt jeg veed. Jeg tør ikke selv afgjøre, hvilket af Parti-erne der har Ret, sjønt det ofte er falden mig ind, at det vilde være bedre, hvis New England havde lidt mindre indbildt Retfærdighed, og New York lidt mere Retfærdighed uden Indbildskhed. Hvad imidlertid Vengesager angaaer, ville vi ingenstunde staae tilbage for

dem, da vi i det Hele taget med Hensyn til Pund, Shillings og Pence maae ansees som mest paalidelige; men især maa vi ansees for paalideligere i alle saadanne Tilfælde, hvor det gjælder om at bemægtige sig sin Naboes Gods uden just at tage sin Tilflugt til direkte Midler. Det er idetmindste den almindelige Mening i New York; lad dem paa den anden Side af Byram tænke derom, som de ville.

Min Bedstefader mødte i Boston en gammel Krigskammerat ved Navn Hight, Major Hight, som han blev kaldet, der ogsaa var kommen for at see Tilberedelserne, og de to gamle Soldater tilbragte den meste Tid sammen. Majoren var fra Jersey, havde i sin Tid ført et vildt Liv og havde bibeholdt nogle af Ungdommens Tilboieligheder paa sine gamle Dage, hvad der ofte er Tilfældet med dem, der have dyrket en Pæst, som om det var en Drivhusplante. Majoren holdt meget af sin Flaske og drak dygtig Madera, hvoraf der dengang var et betydeligt Forraad i Boston; thi han bragte selv Noget med. Jeg kan godt erindre adskillige Scener mellem ham og min Bedstefader, naar de saaledes efter Middagsbordet sad i Gjestgivergaarden og fik dem en lille Passiar om Begivenhedernes Gang og Udøingerne i Fremtiden. Havde disse to gamle Soldater hørt med til Provindsens Tropper, vilde det hvert Dieblif have hedt „Hr. Major“ og „Hr. Kaptein;“ thi der er Ingen, som holder mere af Titler, end

vore østlige Brødre*; medens vi, som jeg mener, kunne rose os af simplere Sæder og en mere ligefrem Charakter, skjønt New York altid er bleven anseet for en af de mest aristokratiske af alle de nordlige Kolonier.

Da de to gamle Krigere fra deres tidlige Ungdom havde været fortrolige Venner, kaldte de hinanden Joey og Hodge (Joseph og Roger), hvilket sidste var en Forkortelse af et af min Bedstefaders Navne, Roger; thi det simple Hugo blev ikke brugt imellem dem, som det ellers stundom var Tilfældet. Jeg burde have bemærket, at min Bedstefaders fuldstændige Navn var Hugo Roger Littlepage.

„Jeg vilde bedre kunne lide disse Yankeeer, hvis de bad noget mindre, min gamle Ven,“ sagde Majoren en Dag, efter at de havde omtalt Sagernes Stilling, idet han hvert Dieblig standsede for at tage en Suv af sin Pipe. „Jeg kan ikke indsee, at der vindes Noget ved at spille saamegen Tid med at gjøre Holdt for at holde Bon, naar Felttoget allerede er aabnet.“

„Det har altid været deres Maner, Joey,“ svarede min Bedstefader og gav sig behørig Tid, som det i Almindelighed er Tilfældet med Tobaksrygere. „Jeg kan erindre, at da vi vare ude sammen, 1717, havde Tropperne fra New England altid deres Præster med,

* Det maa erindres, at Hr. Littlepage skrev for mere end 70 Aar siden, da denne Bemærkning ubelukkende passede paa Østen; men nu kan den ogsaa gjælde Vesten.

der agerede som enslags Oberstlieutenanter. Man siger, at hans Excellents har paabudt en ugentlig Faste og offentlige Bønner under hele dette Felttog."

"Ja, ja, de holde Bøn og plyndre, det er deres Fremgangsmaade," svarede Majoren, idet han bankede Alfen ud af sin Pibe og beredte sig til at stoppe den paany; en Forreining, der gav ham Leilighed til at give sine Følelser Luft, uden at han behøvede at standse for at dampe. "Ja, ja, de holde Bøn og plyndre, det er deres Fremgangsmaade. Nu, kan De erindre gamle Watson, der tjente i Tropperne fra Massachusetts i Maret 1712 — gamle Tom Watson, der tjente under Barnwell paa vor Tuscarora-Expedition?"

Min Bedstefader nikkede bejaende med Hovedet, da han netop i dette Dieblis var saa beskæftiget med at ryge, at han ikke kunde give noget andet Svar, med mindre man vilde betragte en vis bekræftende Mumlens som et saadant.

"Han har en Søn, som er med paa denne Expedition, og gamle Tom eller Oberst Watson, som han nu egentlig kaldes, er hernede med sin Kone og to Døttre for at see Hændriken tage bort. Jeg gif hen for at gjøre den gamle Krabat en Bist, Hodge, og fandt ham tilfældigmed Moderen og Søstrene — alle saa travle som Bier for at gjøre Toms Bagage færdig til Marschen. Hans hele Equiperings laae der ligesom mine Dine, og jeg havde en gunstig Leilighed til i Mag at undersøge den."

"Som De gjorde, det bedste De havde lært, eller De er ikke den gamle Joe Hight fra 1710," sagde min Bedstefader, idet ogsaa han nu bankede Nisken ud af sin Pibe og steppede den igjen.

Gamle Hight udsendte nu den ene Røgsky efter den anden som en Grovsmed, der stræber at frembringe en Gløhed, og det varede nogen Tid, inden han kunde komme frem med det til denne halvt paastaaede halvt spørgende Bemærkning passende Svar.

"Det kan De være vis paa" udbrod han endelig; da han nu var vis paa, at der var Ild i den, begyndte han at fortælle den hele Historie, idet han af og til standsede for at dampe, at han ikke skulde miste det vundne Terrain. „Hvad mener De om et halvt Dussin Baand med Rødløg til en subaltern Officers Udrustning.

Min Bedstefader gav igjen en Lyd fra sig, der meget godt kunde passere for Latter.

"Er De vis paa, at de vare røde, Joey?" spurgte han endelig.

"Saa røde som hans Uniform. Desuden var der en Krukke fyldt med Sirup, ligesaa stor som denne Kurveflaske der," og han pegede paa en Flaske, der indeholdt hans eget Ferraad, „men jeg tænkte ikke videre derpaa, da en stor tom Sæl i høj Grad tildrog sig min Opmærksomhed. Jeg kunde ikke begribe, hvad den unge Tom skulde bruge saadan en Sæl til, men da jeg omtalte denne Sag

for Majoren, gav han mig meget ligefrem at forstaae, at Louisbourg ansaaes for en rig By, og man kunde jo ikke vide, hvad Tilfaeldet eller Forsynet — ja ved St. Georg han sagde Forsynet — kunde føre ham imøde paa hans Dei. Da nu Sækken var tom og havde en god Tid at vente i, vilde Pigeboernene lægge hans Bibel og Psalmebog i den, eftersom det var et Sted, hvor den unge Mand lettest kunde komme til dem. Jeg tør paastaae, Hodge, at De aldrig har haft Bibel eller Psalmebog med paa Deres mange Felttog?"

"Nei! ligesaa lidt som Plyndresæk eller Sirupskrukke, eller Baand med Rødløg" mumlede mine Bedstefader.

Hvor tydelig erindrer jeg ikke hin Aften! En betydelig Del Kolonifordomme og Naboantipathi aabnede sig under de to Veteraners Samtale; de syntes at nære en ganske egen foragtelig Erbødighed for deres Landsmand i New England, der upaatvivlelig betalte dem med samme Mønt — med alt muligt Overmod, med alle mulige Bebreidelser og med langt mindre Agtelse.

Den Aften fik Major Hight og Kaptain Hugh Roger Littlepage begge Lidt paa Skallen, som man siger, idet de drak det ene Glas efter det andet paa et heldigt Udfald af hvad de kaldte Yankee-Expeditionen, medens de dog bestandigt kom med Sidebug til Følkets Feil og Væner. Disse Beviser paa Naboerens Ulyst til at see igjennem Fingre med hinandens Svagheder ere ikke blot eien-

dommelige for Beboerne af de to tilgrændsende Provindser New York og New England. Jeg har ofte lagt Mærke til, at Englænderne meget ofte tænke og tale om Franskmændene paa samme Maade, som Yankeeerne tale om os, medens Franskmændene, efter hvad jeg har været istand til at forstaae af deres temmelig uforstaaelige Sprog — der aldrig synes at have Begyndelse eller Ende — behandle Englænderne som den gamle Verdens Puritaner. Jeg har allerede bemærket, at Beboerne af New York i mine unge Dage ikke just udmærkede sig ved Religiositet, medens man derimod kunde sige om vore østlige Naboer, at deres Religiositet var i sine faldende. Jeg erindrer at have hørt min Bedstefader sige, at han engang havde kjendt en Oberst Heathcote, en Engelsmand af Fødsel, ligesom han selv, og Broder til en vis Sir Gilbert Heathcote, som tidligere var en af Hovederne for den engelske Bank. Denne Oberst Heathcote kom som ungt Menneske til Kolonien, giftede sig der, efterlod sig Descendenter og var Herre til Scarsdale og Mamaroneck i vort Grevskab West Chester. Denne Oberst Heathcote fortalte min Bedstefader i en Samtale om Religionen, at det havde stødt ham betydelig ved sin Ankomst hertil Landet at opdage, paa hvilken forisømt Fod Religionen stod i Kolonien; især paa Long-Island, hvor Folket levede i en slags hedensk Tilstand. Da han var en anseet Mand og stod i Forbindelse med Regjeringen, havde Bibelselskabet henvendt sig til ham for

at anmode ham om at hjælpe til at udbrede Bibelens Sandheder i Kolonien. Obersten var meget glad ved at paatage sig dette Hverv, og jeg erindrer, at min Bedstefader sagde, at hans Ven havde meddelt ham det Svar, han havde givet disse gode Folk i England. „Ved min Ankomst hertil forbausedes jeg i den Grad over Folkets hedske Tilstand,“ skrev han til dem, „at jeg som Chef for Koloniens Militz befalede Kaptainerne for de forskellige Kompagnier at sammenkalde deres Folk hver Søndag ved Solens Opgang og lade dem exercere indtil Solens Nedgang, hvis de ikke vilde samle sig paa et passende Sted for at høre Morgen- og Aftenbønner samt to sunde Prædikener oplæse af en dertil skikket Person, i hvilket Tilfælde de skulde være fritagne for Exercitsen.* Jeg troer

- * Med Hensyn til denne Historie kan Udgiveren forsikre Læserne om, at han har seet et offentliggjort Brev fra Oberst Heathcote, der døde for over 100 Aar siden paa Mamaroneck i Grevskabet West Chester, hvori han meddeler Bibelselskabet en Beretning om sin Fremgangsmaade, der aldeles ordret stemmer overens med den Fremstilling af Sagen, som her er givet af Hr. Cornelius Littlepage. Det Hus, hvori Oberst Heathcote boede, blev fort for Revolutionen ødelagt ved en Jdebrand; men den Grund, hvorpaa det stod, og den nuværende Bygning tilhører i dette Øieblik hans Sønnens Søn, den høiærværdige William Heathcote de Lancey, Biskop af West New York. Hvad Plyndringen angaaer, maa Udgiveren be-

ikke, at man vilde ansee dette for nødvendigt idetmindste i New England, hvor sandsynligvis mange vilde foretrække at exercere for at høre Prædiker.

Næsten alle disse Bemærkninger om New Yorks og New Englands moralske Tilstand lede mig bort fra den egentlige Fortælling, og love ikke Meget med Hensyn til den øvrige Del af Manuscriptets indbyrdes Sammenhæng og Interesse.

Andet Kapitel.

Jeg vilde ønske, at der ingen Alder var mellem 10 og 23 Aar, eller at man kunde bortsføre den Tid.

Winter's Tale.

Det er ikke nødvendigt at bemærke Meget om de første 14 Aar af mit Liv. De forløb for mig som for de fleste Sønner af ansete Familier i vor Koloni paa den Tid;

mærke, at en nær Beslægtet, hvis Bedstefader var Major ved Indtagelsen af Louisbourg, og som siden var en af de første Brigadegeneraler, der bleve ansatte 1775, nylig har vist ham et Brev skrevet til denne Major under Expeditionen af hans Fader, hvor der blandt en Del fromme Raad og adskillige fortræffelige religiøse Formaninger findes en ivrig Forespørgsel om Plyndringen.

Udgiveren.

dog var der en Forffjel. Der var Nogle blandt os, som opdroge deres Børn hjemme. Deres Tal var rigtignok ikke stort, heller ikke var det dem, der stode høiest i Henseende til Formue og Rang. Mange af de rigeste Gudsbeddere vare af hollandsk Herkomst, og disse sendte i min Barndom sjelden eller aldrig deres Børn til England for der at lade dem opdrage. Jeg hører imidlertid, at adskillige nu have overvundet deres Fordomme i den Henseende og begyndt at indsee, at Oxford og Cambridge kunne være ligesaa lærde Skoler som den i Leyden; men i min Barndom kunde ingen "Man" overbevises derom. Mange af de hollandske Gudsceiere forsomte aldeles deres Børns Opdragelse, skjønt de fleste af dem indprægede dem moralske Grundsatninger, der vare ligesaa nyttige som belærende, hvis man virkelig ikke skulde kunne adskille de to Ting fra hinanden. Viedens jeg for min Del maa tilstaae, at der rundt omkring i Landet findes mange Kundskaber, som netop kunne hjælpe til at bedrage et Menneske for hans Rettighed, vil jeg aldrig tiltræde den Mening, der er herskende blandt den hollandske Del af vor Befolkning, at Skolerne i de ny-engelske Provindser skulde være Marsagen til, at Puritanernes Descendenter ikke have det bedste Rygte i den Henseende. Jeg mener, at en Dreng kan være godt undervist og derfor være saameget desto ærligere; men jeg tilstaaer ogsaa, at der ligesaavel kan vihringes ham og virkelig vihringes ham falske Begreber som sande. Men vi havde en

Klasse fornemmelig af engelsk Herkomst, som opdrog sine Sønner vel; i Almindelighed sendte de dem hjem til de store engelske Skoler og led dem fuldende deres Studier ved Universiteterne. Disse Personer levede dog fordetmeste i New York eller tilbragte idetmindste Vinteren der, naar deres Godser laae langs med Hudson Floden. Til denne Klasse hørte Littlepagersne ikke, hverken deres Baner eller deres Formue fristede dem til saa høi en Flugt. Jeg lærte saameget Græsk og Latin, at jeg kunde komme ind i et Collegium, af den velærværdige Thomas Worden, en engelsk Geistlig, Segnepræst til St. Jude, det Sogn, hvorunder vor Eiendom laae. Denne Herre ansaaes for at være meget lærd og var meget yndet af de Fornemme i Grevskabet; han bivaanede alle Middagsselskaber, Klubber, Baller og andre Forlystelser, som bleve givne af dem i en Omkreds af ti Mil. Hans Prækenere vare syndige og korte, og han kaldte altid dem, der prædede en halv Time, uvidende Prosaiskere, som ikke forstode at sammentrænge deres Tanker. Tyve Minuter var hans Takt, skjønt jeg erindrer at have hørt min Fader sige, at han engang havde hørt ham præke hele 22 Minuter. Naar han indskrænkede sig til 14, paasted min Bedstefader bestandig, at han var fortræffelig.

Jeg blev hos Hr. Worden, indtil jeg med temmelig Færdighed kunde oversætte de to første Bøger af Æneiden og Mathæi Evangelium; da begyndte min Fader og min

Bedstefader, især den sidste — thi han havde høie Begreber om Lærdom — at overlægge, til hvilket Collegium jeg burde sendes. Vi havde Valget mellem to, hvor de gamle Eprog og de philosophiske Videnskaber læres i en Grad og til en Fuldkommenhed, der er forbausende for et nyt Land. Disse Collegier vare Yale i New Haven i Connecticut og Nassau Hall, som dengang var i Newark, i Provindsen New Jersey, efter en kort Tid at have været i Elizabethtown, men som siden er bleven flyttet til Princeton. Vorden gjorde Mar af dem begge; han paaasted, at intet af dem kunde maale sig med en engelsk Latinskole af anden Rang, og at en Begynder i Eton eller Westminster kunde tage Magistergraden ved dem begge og ovenikjøbet gaae for et Vidunder.

Min Fader, der var født i Kolonierne, og havde en betydelig Del af den rette Kolonialselvfølelse, ærgrede sig over denne Paaastand, medens min Bedstefader, der var født i England, men opdragen i Kolonien var i Uvisshed om, hvorledes han skulde betragte Sagen. Kaptainen nærede megen Agtelse for sit Fødeland, og betragtede det som et Paradis paa denne Jord, skjønt han ikke ganske tydelig kunde erindre det. Men han elskede ogsaa New York og West Chester, hvor han havde giftet sig og taget Bolig paa Djævletaaen.

Jeg var selv tilstede ved den Samtale, som afgjorde Spørgsmaalet om min fremtidige Opdragelse, og som

fandt Sted i den store Sal rundt om en flammende Kaminild omtrent en Uge før Jul det Aar, da jeg blev 14. De ved denne Leilighed Tilstedeværende vare Kaptain Hugo Roger, Major Evans, min Moder, den velærværdige Hr. Worden og en gammel Herre af hollandsk Herkomst ved Navn Abraham Van Valkenburgh, men som i daglig Tale af sine Venner kaldtes Brom Follock eller Oberst Follock eller Belleck, eftersom de vare mere eller mindre fortrolige med ham, eller mere eller mindre hollandske. Follock synes mig dog at have været den mest yndede Udtale. Denne Oberst Van Valkenburgh var en af min Faders gamle Krigskammerater og tillige en langtude Beslægtet, enslags Fætter gjennem min Oldemoder; han var forresten en anseet og dygtig Mand. Han boede i Neckland paa den anden Side Hudson, men undlod aldrig at aflægge en Visit paa Djævletaaen paa den Tid af Aaret. Ved denne Leilighed ledsagedes han af sin Søn, Dirk, som var min Ven og netop et Aar yngre end jeg.

„Nu, Evans,“ begyndte Obersten, idet han anden Gang den Aften slog Aften af sin Pibe, efter først at have taget et Drag af den varme Flip, en Drif, der dengang var ligesaa stærkt i Mode som nu, „nu, Evans, hvad er din Henlagt med Drengen? Skal han gaac Collegiet igjennem som hans Bedstefader, eller nøies med Skolelærdom som hans egen Fader.“ Denne Bemærkning om Bedstefaderen

var en Spøg af Obersten, der paastod, at alle de, der vare fødte i England, af Naturen vare Collegiedannede."

"Det er, sandt at sige, et Punkt, som endnu ikke fuldkommen er afgjort, Brom," svarede min Fader; "thi der er forssjellige Meininger om, hvilket Collegium han skal sendes til, om man ogsaa er enig om, at han skal sendes til et Collegium."

Obersten fæstede sine store, fremstaaende blaa Nine paa min Fader paa en Maade, der tydelig udtrykte hans Forbauselse.

"Hvad for Noget! er der saa mange Collegier, at det er vanskeligt at vælge?" sagde han.

"Der er kun to, som vi kunne benytte, thi Cambridge ligger altfor langt borte til at tænke paa at sende Drengen derhen. Vi tænkte vel engang paa Cambridge, men det have vi opgivet."

"Hvor ligger det Cambridge?," spurgte Hollanderen og tog Piben ud af Munden for at gjøre dette vigtige Spørgsmaal, en Ceremoni, han ellers ansaae for unødvendig.

"Det ligger i New England i Nærheden af Boston; ikke en halv Dags Reise herfra, saavidt jeg veed."

"Send endelig ikke Cornelius derhen," udbød Obersten, idet han forsøgte paa at faae disse Ord til at gaac langs med Piberøret.

"De raader ikke dertil! Oberst Folloff," sagde den

ængstelige Moder. „Maa jeg spørge Dem, hvad Grunden er til denne Deres Anskuelse?“

„De have altfor mange Søndage, Madam Littlepage, Drengen vil blive fordærvet af deres Præster. Han vil reise bort som en skikkelig Dreng og komme tilbage som en Døgenicht. De ville kun lære ham at bede og bedrage.“

„Hvad for Noget, min ædle Oberst,“ udbrød Worden, idet han yttrede mere Uvillie, end han egentlig folte. „De mener altsaa, at Geistligheden og altfor mange Søndage ere istand til at gjøre et agtværdigt ungt Menneske til en Skurk!“

Obersten svarede ikke og vedblev meget philosophisk at ryge, men, idet han tog Piben ud af Munden under en af dens periodiske Bevægelser, gjorde han en betydningsfuld Bevægelse med Spidsen mod den opgaaende Sol, hvilken alle de Tilstedeværende forstod skulde betyde „der nede mod Ost,“ som man i Almindelighed siger, naar man vil betegne New Englands Kolonier. Alt han blev forstaaet af Worden er høist sandsynligt, eftersom denne Herre vedblev ligesaa rolig, som om der ikke var bleven gjort nogen Bemærkning om hans Stand, at helde sin Flip af det ene Glas i det andet for bedre at sammenblande de forskjellige Ingredientier.

„Hvad tænker de om Yale, min kjære Brom?“ spurgte min Fader, der ligesaa godt som de Andre havde forstaaet den stumme Gebærde.

„Ingen Forskjel, Evans; alle præke og bede de altfor meget. Gode Mennesker behøve ikke saa megen Religion. Naar en Mand virkelig er god, skader Religionen ham kun. Jeg mener Yankee-Religionen.“

„Jeg har en anden Indvending mod Yale,“ bemærkede Captain Hugo Røger, „det er deres Engelsk“

„Oh!“ udbrød Obersten, „deres Engelsk er frygteligt, værre end Hollændernes.“

„Det vidste jeg ikke!“ bemærkede min Fader „De ere Englændere ligesaagodt som vi, hvorfor skulde de ikke tale Sproget ligesaagodt som vi?“

„Hvorfor taler en Mand fra Yorkshire eller fra Cornish ikke ligesaagodt som en Løndoner? Ved Du hvad, Evans, jeg vil sætte den bedste Kamphane her paa Salvoen med den flætteste Gaardhane, Præsten har, at Præsidenten i Yale siger pen istedetfor peen og ruff istedetfor roof o. i. v.“

„Alle mine Haner ere Kamphaner,“ bemærkede Præsten „jeg har ikke anden Opdræt.“

„Hverledes, Hr. Worden, De opmuntrer dog vel aldrig Hanekampe med Deres Nærværelse,“ sagde min Moder, idet hun lagde saamegen Bebreidelse i sin Stemme, som den Tiltaltes Stand og hendes egen milde Natur vilde tillade. Obersten gav min Fader et Bink og løb i sin Pibe, hvad der næsten hver Time arriverede ham. Min Fader svarede med et Emil; thi han havde virkelig en-

felte Gange været tilstede ved saadanne Hane-
kampe, som Præsten af Nysgjerrighed ikke havde kunnet undlade
at bivaane. Men min Bedstefader saae meget alvorlig og
bøitidelig ud. Worden selv modte Beskyldningen som
en Mand. Man maa lade ham vederfares Retfærdighed,
han var hverken en Afstetiker eller en flabende Hykler, som
Tilfældet er med altfor mange af dem, der gjøre Fordring
paa at være vor Herres Disciple og Tjenere.

„Hvorfor ikke, Madam Littlepage?“ spurgte Worden
rask, „der gives varre Steder end de, hvor Hane-
kampe finde Sted, thi læg vel Mærke til, at jeg al-
drig vædder, ikke engang ved Hestevæddelse, og det er dog
en Leilighed, ved hvilken enhver Gentleman kan være be-
kjendt at vove et Par Guineer. Der er saa faa Forly-
stelser for Folk af Stand i dette Land, at man ikke maa
regne det altfor nøie. Hvis vi her havde Hunde og Jagt,
som hjemme i England, skulde De aldrig faae at høre, at
jeg havde været tilstede ved en Hane-kamp, det kan jeg
forsikre Dem.“

„Jeg maa tilstaae, at jeg ikke holder af disse Hane-
kampe,“ svarede min Moder sagtnodig, „og jeg haaber,
at Corny aldrig vil blive seet ved en saadan. Nei — al-
drig — aldrig.“

„Deri har de Ret, Madam Littlepage,“ bemærkede
Obersten, „thi Synet af Hanernes Mod vil give deres
Søn selv Mod. Min Dirc der er tilstede ved alle Hane-“

kampe i Nabolauget, og han er selv en Kamphane, det maa jeg sige Dem. Kom, Dyrk, Kykkeleky!"

Det var en almindelig bekjendt Sandhed, som jeg, saa ung jeg var, ikke var uvidende om. Dyrk, der var saa langsom i sine Bevægelser, saa dørst og tung en Dreng at see til, som ikke en blandt tusinde, var i Grunden en stor Elsker af Hanekampe, og havde, som han selv havde fortalt mig, indgaaet mangt et Bæddemaal. Hvor meget af hans Mod, der havde sin Oprindelse fra saadanne Skuespil, vil jeg ikke paatage mig at bestemme; thi i den senere Tid har man hørt det betvivle, at saadanne Skuespil virkelig skulde forøge Tilskuernes Mod. Men Dyrk havde fuldt op deraf, og i den Henseende i det mindste tog hans Fader ikke feil. Oberstens Ord havde altid en betydelig Vægt i min Moders Dine baade paa Grund af hans hollandske Herkomst og paa Grund af hans velbegrundede Retsfærdighed; ja et Ord af ham havde langt mere Indflydelse paa min Moder, end om det samme var blevet udtalt af Præsten. Hun yttrede derfor intet videre om Hanekampene, hvorved Captain Hugo Roger fik Leilighed til nøiere at drøfte Sagen om det engelske Sprog. Min Bedstefader, som var en stor Elsker af saadanne Forlystelser, vilde have sagt noget Mere om denne Sag, men han nærede en høi Grad af Agtelse og Kjerlighed for min Moder, der forresten var elsket af Alle, og han lagde derfor Vaand paa sig selv, glad over at en saa vigtig Sag var

fallden i saa gode Hænder som Oberstens. Denne vilde snarere have undladt at gaac i Kirke end svigte en Hænkamp, skjønt han dog var en flittig Kirkegænger.

"Jeg vilde have sendt Corny til Yale," begyndte min Bedstefader igjen, "harde den Omstændighed ikke været, at de tale saa slet Engelsk i New England; og jeg ønsker ikke at have en Søn, som kunde antages at være fra Cornish. Vi ville sende Drengen til Newark i New Jersey. Afstanden er ikke saa stor, og vi behøve da ikke at frygte for, at han skal faae nogle af disse "rundhattede Religionsbegreber." I Hollændere, Oberst Brom, ere heller ikke ganske frie for disse sørgelige Daarskaber."

"Fanden heller!" mumlede Obersten med Piben i Munden; thi ingen Britanker kunde have mere Modbydelighed for overdreven Fremhed end han. Obersten hørte dog ikke til de hollandske Reformerte; han bekjendte sig ligesom vi til den episkopale Kirke, idet nemlig hans Moder havde bragt denne Gren af Folck'erne ind i Kirken, og følgelig gik han beredvillig ind paa alle vore Religionsmeninger. Maaske Worden ikke stod i høiere Gunst hos noget Medlem af de fire Eogne, han havde, end hos Oberst Abraham Van Valkenburgh.

"Jeg vilde slet ikke have Noget imod at sende Corny til Newark," sagde min Moder, "naar det ikke var, at han skal over Vandet."

"Over Vandet!" gjentog Worden. "Det New-

ark, vi mene, Madam Littlepage, ligger ikke i England. Det Jersey, vi tale om, er vor Nabokoloni."

"Det veed jeg meget vel, Hr. Worden; men det er ikke muligt at komme til Newark uden at gjøre den frygtelige Reise mellem New York og Powles' Hook. Nei, min Herre, det er umuligt; hver Gang Drengen kom hjem, skulde han da udsættes for den Fare. Det vilde skaffe mig mangel en søvnløs Nat."

"Han kan tage over Færgestedet ved Dobb, Madam Littlepage," bemærkede Obersten rolig.

"Færgestedet ved Dobb er nok ikke synderlig bedre end det ved Powles' Hook," svarede den samme Næder. "Et Færgested er et Færgested, og Hudson er og bliver Hudson ligefra Albany til New York. Vand bliver dog altid Vand."

Da dette var aldeles bestemte Vaastande, opstod der en Pause i Samtalen, thi man kan ikke saa frit behandle nye Ideer som de gamle.

"Der er en Bei, Evans, som vi begge kjende af Erfaring," begyndte Obersten igjen og gjorde Tegn til min Fader, "man kan ganske omgaae Hudson. Det er rigtig nok en lang Bei, og den gaaer igjennem mange Skove, men det er bedre at foretage denne Reise, end at Drengen ikke skulde blive ordentlig oplært. Denne Reise vil kunne gøres paa to Maaneder, og han vil kunne have godt af

Bevægelsen. Majoren og jeg vare aldrig raslere, end da vi vandrede omkring ved Hudsons Kilder. Jeg skal gjøre Corny bekendt med Veien."

Da min Moder saae, at der blev gjort Nar af hendes Frygt, var hun saa fornuftig at tie stille. Discussionen fortsattes ikke desto mindre, indtil det, efterat man endnu i en Time havde talt pro og contra i denne Sag, blev bestemt, at jeg skulde sendes til Nassau Hall i Newark i Provindsen New Jersey, og at jeg skulde forlade dette Sted med Collegiet, hvis det skulde blive flyttet.

"De sender vel ogsaa Dirck derhen," tilføiede min Fader, da Sagen angaaende mig endelig var bleven afgjort. "Det vilde være Synd at skille Drengene ad, efterat de saalænge have været sammen og ere blevene saa vant til hinanden. De ligne desuden hinanden, hvad Charakter angaaer, i den Grad, at man snarere skulde ansee dem for Brødre end for langt ude Beslægtede."

"De ville holde saameget desto mere af hinanden, naar de blive noget mere forskjelligte," svarede Obersten tort.

Dirck og jeg lignede ikke mere hinanden, end en Hest ligner et Mulæsel.

"Ja, men Dirck er en Dreng, der fortjener, at man koster Noget paa hans Opdragelse, han er alvorlig og eftertænksem, og Lærdommen vil ikke forfeile sin Virkning paa saadan en Yngling. Var han i England, denne stille og rolige Dreng, vilde han kunne blive Biskop."

„Jeg bryder mig ikke om at have nogen Biskop i min Familie, Major Evans, heller ikke bryder jeg mig om stor Lærdom. Ingen af os saae nogensinde et Collegium, og vi ere dog komne meget godt gennem Verden. Jeg er Oberst og Parlamentsmedlem; min Fader var Oberst og Parlamentsmedlem, og min Bedstefader vilde have været Oberst og Parlamentsmedlem, men der var ingen Oberster og Parlamentsmedlemmer paa den Tid; Dirck der kan godt blive Oberst og Parlamentsmedlem uden at gaae over det frygtelige Færgested, som Madam Littlepage er saa bange for.“

Der var altid lidt Lune i Alt, hvad Oberst Følled sagde og gjorde, skjønt man dog maa tilstaae, at hans Lune var noget hollandsk; det var „hollandsk Skjemt,“ som Worden pleiede at kalde det, men det var dog Lune, og der var hollandsk Blod nok i den yngre Generation af Littlepagerne, til at de kunde more sig deraf. Min Fader forstod ham, og min Moder blev ikke fri for at høre tale om det frygtelige Færgested, førend ikke alene jeg, men endogsaa selve Collegiet havde forladt Newark; thi Anstalten blev forlagt til Princeton, noget før jeg tog Graden, og der er den endnu.

„De er kommen meget godt gennem Verden uden at have besøgt noget Collegium, det maa Enhver indrømme,“ svarede Worden, „men der er Ingen, der ved, hvorm meget bedre De vilde være kommen igennem som en

Magister Artium. I saa Tilfælde vilde De maaske være bleven General og Medlem af Kongens Raad."

"Der er ingen Generaler i Kolonien, undtagen den Overstkommanderende og Hans Majestæts Repræsentant," svarede Obersten. "Vi ere ikke Yankeer, der gjøre Generaler af Bønder."

Derpaa bankede Obersten og min Fader Aften ud af deres Piber i samme Dieblis og begge loe; denne muntre Stemning smittede ogsaa Præsten, min Bedstefader, min fjere Moder og mig selv. Selv en Negerdreng, der omtrent var paa samme Alder som jeg, og hvis Navn var Jacob eller Jaap, men som i Almindelighed blev kaldet Jaap, grinede ved denne Bemærkning; thi han nærede en ophøiet Foragt for Yankeernes Land og Alt, hvad det indeholdt, næsten ligesaa ophøiet en Foragt, som Yankeerne nære for York selv og dens hollandske Befolkning. Dird var den eneste tilstedeværende Person, som bevarede et alvorligt Ydre, men Dird var i Almindelighed ligesaa alvorlig og sat, som om han var født til at blive Borgemeister.

"Aldeles rigtig, Brom," udbrød min Fader, "Oberster ere gode nok for os, og hvis vi gjøre en Mand dertil, saa see vi dog ogsaa lidt paa, om han er retscaffen og skikket til Posten. Ikke destomindre vil Corny have Godt af videnskabelig Dannelse, og han skal til Collegiet, hvad De saa end finder for Godt at foretage med Dird. Sagen

er nu afgjort, og der behøver ikke at tales mere om den Ting."

Det var altsaa afgjort, og jeg reiste til Kollegiet og det over det forfærdelige Færgested ved Powles' Høek. Skjønt vi boede saa nær ved Byen, besøgte jeg dog første Gang Den Manhattan den Dag, min Fader og jeg reiste til Newark. Jeg havde en Tante, der boede i Queen Street, ikke langt fra Fortet, og hun havde været saa god at indbyde min Fader og mig til at tilbringe Dagen hos hende paa vor Gjennemreise til New Jersey, hvilken Indbydelse vi havde taget imod.

I min Ungdom vare Folk ikke saa tilbøielige til at flakke omkring, som de nu synes at være, og hverken min Fader eller min Bedstefader kom i Dieglen mere end to Gange til Byen, undtagen naar deres Forretninger som Medlemmer af Parlamentet kaldte dem. Min Moders Besøg vare endnu sjeldnere, skjønt Mrs. Legge, min Tante, var hendes eneste Søster. Mr. Legge var en temmelig berømt Retslærd, men han hældede til Oppositionen og sluttede sig til Folkepartiet; der var derfor ikke synderlig fortrolig Omgang imellem vor Familie og en Mand med saadanne Anskuelser. Jeg erindrer, at vi ikke havde været i Huset en Time, før end der opstod en varm Disput imellem min Onkel og min Fader angaaende det Spørgsmaal, om Undersaatterne havde Ret til at controlere Diegjeringsens Handlinger. Vi havde forladt Hjemmet umiddelbart efter

en tidlig Frokost for at naae Byen, førend det blev mørkt; men en lang Forhænkelse, da vi skulde sættes over Færgestedet ved Harlem, nødte os til at spise til Middag i denne By, og det var ganske mørkt, førend vi naaede Queen Street. Min Tante gav derfor Ordre til tidlig at servere Aftensmaden, før at vi kunde komme tidlig tilsængs, forvinde vor Træthed og være skikkede til den næste Dag at tage Byen i Diebyn. Der var derfor ikke forløben en Time siden vor Ankomst, da vi satte os ned for at spise til Aften, og medens vi sad ved Bordet, fandt den omtalte Disput Sted.

Det lod, som om der var opstaaet et Parti i Byen blandt de Utilfredse, der gjorde Fordring paa Riet til at vide, hverledes enhver Skilling af de Penge, der indkom ved Taxation, blev anvendt. Denne Undersaatternes aabenbar upassende Indblanding i Sager, der ikke angik dem, fandt Modstand hos de høiere Embedsmænd og det en meget energisk Modstand; eftersom nemlig saadanne Undersøgelser og Efterforskninger naturligtvis vilde lede til Resultater, der vilde bringe Regjeringen i Miscredit, gjøre Undersaatterne anmassende og paastrængende og saaledes forstyrre Regjeringens regelmæssige og heldbringende Virksomhed. Min Fader talte med denne Anskuelse, medens min Onkel forsvarede den. Jeg erindrer meget godt, at min stakkels Tante saae bekymret ud og forsøgte at give Samtalen en anden Vending ved at henvende vor Opmærksomhed paa en ny Gjenstand.

„Det er særdeles heldigt, at Corny just er kommen til Byen idag, da det imorgen vil blive en Festdag for de Sorte og Børnene.“

Jeg blev ikke i mindste Naade fornærmet ved saaledes at blive slaaet sammen med Niegrene; thi de deltog i de fleste af unges Følks Fornoisler, men jeg yndede ikke saa vel at blive regnet blandt Børnene, nu da jeg var 14 Aar gammel og paa Reisen til Collegiet. Ikke desto mindre undled jeg ikke at røbe Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvad min Tante vel kunde mene, og min Fader betænkte sig ikke længe paa at bede hende om en Forklaring.

„Imorges fik vi den Efterretning med en hurtigseilende Skib, at Patronen af Albany er paa Reisen til New York i sin egen Karet med fire Heste for og to Forkjere, og at han vil kunne ventes til Byen engang i Morgen. Flere af mine Bekjendte have samtykket i at lade deres Børn gaae lidt udenfor Byen for at see ham komme, og hvad de Sorte angaaer, da veed De, at man ligesaagodt kan tillade dem at gaae med, da Halvdelen af dem ellers vilde gaae uden at spørge om Forkjere.“

„Dette vil være en fortræffelig Leilighed for Corny til at faae Noget at see af Verden, og jeg vilde ikke for nogen Pris have, at han skulde gaae Skib af den. Desuden er det godt itide at indpræge Følk den nyttige Lære at ære og agte deres Foresatte.“

„I den Henseende kan det være meget godt,“ brummede min Onkel, der, skjønt han med Hensyn til sine politiske Meninger hørte til Fritænkerne, aldrig undlod at indprænte nyttige og nødvendige Grundsætninger for det daglige Liv, „thi Patronen af Albany er en af de agtværdigste og rigeste af alle vore Adelsmand. Jeg har aldeles ikke Noget imod, at Corny gaaer ud for at see dette Indtog, og jeg haaber, at Du, min Kjære, vil tillade baade Pompeius og Cæsar at gaae med. Det kan ikke skade dem at see, hvorledes Patronen holder sin Bogn og sine Heste.“

Pompeius og Cæsar gik altsaa med, skjønt den sidste først forenede sig med os, efterat Pompeius havde ført mig rundt omkring i Byen for at vise mig Alt, hvad der var seeværdigt, thi man antog, at Patronen havde sovet i Kingsbridge, og rimeligvis ikke vilde naae Byen førend henimod Middag.

New York var vistnok ikke 1751 den By, som den nu er, men den var dog en stor og vigtig By selv paa den Tid, da jeg drog til Collegiet, og havde ikke mindre end 12000 Sjæle, de Sorte med indbefattede. Raadhuset er en prægtig Bygning ved Enden af Broad Street, og derhen førte Pompeius mig, endogsaa før min Tante var kommen ned til Frokosten. Jeg kunde ikke noksom beundre denne skønne Bygning, der i Henseende til Størrelse, Architectur og Beliggenhed næppe for Diebliffet finder sin Lige i alle Kolonierne. Byen er rigtignok bleven betydelig

forstjønnet i de sidste 20 Aar, men York var en smuk Stad selv i Midten af dette Aarhundrede! Efter Frokosten gik Pompeius og jeg op ad Broadway, idet vi begyndte i Nærheden af Fortet ved Bowling Green og vandrede et langt Stykke paa den anden Side Wall Street, næsten en Tjerdingsrei. Her hørte Byen endnu ikke op, skjønt dens fornemste Udstrækning er eller var dengang langs med Bredden af East River. Trinitatis Kirke kunde jeg heller ikke noksem beundre, den syntes mig stor nok til at rumme alle Koloniens Kirkegangere.* Det var en ar-

- * Den forstandige Læser vil vistnok vide paa rette Maade at vurdere Hr. Littlepages provindsielle Beundring, der naturligtvis indbildte sig, at hvad der var bedst hos ham selv ogsaa kunde taale at sammenlignes med hvad der var det Bedste hos andre Folk. Trinitatis Kirke brændte i den store Ildbrand 1776; den Bygning, som fulgte derpaa efter Freden 1781 har allerede vejet Pladsen for en anden, der i Henseende til Architectur har større Fordring paa at blive stillet ved Siden af de moderne engelske Kirker end nogen anden Bygning i de nordamerikanske Fristater. Naar en anden følger paa denne, vil den blive ligesaameget større og fuldkomnere som hin i Forhold til dens Forgænger, og endnu en anden vil følge, der vil staa i samme Forhold til den sidste, saaledes at Landet vil komme til at besidde en Bygning, der i enhver Henseende vil kunne sammenlignes med de første Kirker i gothisk Stil i Europa. Det vilde være taabeligt at paastaae, at den nye Trinitatis Kirke er uden Feil; nogle af dem følge sandsynligvis af Om-

værdig Bygning, som næsten et halvt Aarhundrede har baa-
ret Sommerens Hede og Vinterens Sne og stod endnu
som et Mindesmærke om frem Iver og uddannet Smag.
Der var andre Kirker, som naturligvis havde andre Navne
og fuldelig fortjene at sees, ikke at tale om Torvene. Jeg
troede, jeg aldrig kunde blive led af at see paa de pragt-
fulde Boutiker, især paa Guldsmedenes, af hvilke nogle
havde Varer for mere end 1000 Dollars i deres Vinduer.
Jeg kunde ogsaa omtale andre Boutiker, der i en betyde-
lig Grad tildrog sig min Opmærksomhed.

Omtrent Klokken 11 saa man en Mængde Børn og
Sorte vandre henimod Bowery Road, hvoraf vi sluttede, at
det var paa Tide at tage den Retning. Vi vare i det
Dieblif i den øverste Ende af Broadway, og Pompeius
ilede fremad saa hurtig han kunde, for at slutte sig til Strøm-
men, da han antog, at den Reisende vilde kjøre langs med
East River og dreie om i Queen Street, førend vi kunde
naae det Punkt, hvor han vilde forlade denne Del. Ste-
phan de Lanceys gamle Residens, der laae i den øverste

stændighederne og af Nødvendighed, men hvis den agt-
værdige Architect, der har bygget den, ikke har anden For-
tjeneste, fortjener han dog Tak af enhver Mand med Smag
i Landet, fordi han har bygget Kirketaarne af en forholds-
mæssig Størrelse og med ædle Former. De amerikanske
Kirketaarnes Lidenhed har været en Anstødssten for en-
hver forstandig reisende Amerikaner, lige siden Landet
blev beboet.

Udgiveren.

Del af Broadway ligeoverfor Trinitatis Kirke, var rigtig nok bleven forvandlet til et Gjestgiversted, og vi vidste ikke, om Patronen mulig kunde ønske at stige af der, da det var det fornemste Gjestgiversted i Byen. De Fleste foretrak dog Queen Street, og det nye Hotel laae desuden saa langt af Veien, at Fremmede isærdeleshed ikke holdt af at besøge det. Cæsar kom tililende ganske aandeløs, just som vi stode i Begreb med at gaae ud af Byen.

Efterat have forladt Broadway fulgte vi langs med Landeveien, som dengang gik noget mod Øst, men som nu er nær ved at blive enslags Forstad, og skraaede over Veien, som fører til Queen Street, da vi derved troede at være sikkrere paa at møde den Reisende, om hvem vi snart erfarede, at hans Bogn endnu ikke var kommen. Da der var og er endnu adskillige Værtshuse for Folk fra Landet i dette Qvarter, gik de Fleste af os langt ind i Landet lige til Bayardernes, Lanceyernes og andre fornemme Personers Villaer, hvoraf der ligger adskillige langs med Bowery Road. Vort Selskab standsede under nogle Kirsebærtræer ikke mere end en Mil fra Byen, omtrent ligeoverfor Vice-Gouverneur de Lanceys Landsted,* men mange Dreng og Andre gik langt ind i Landet og endte Dagen med at plukke Nodder og Æbler paa de Marker, der høre til Petersfield og Rosehill, Stuyvesants og Watts Landsteder. Jeg havde ogsaa stor Lyst til selv at gaae derhen, da jeg

* Nu de Lancey Street.

havde hørt Mæget om disse storartede Landsfæder, men Pompeius fortalte mig, at det vilde være nødvendigt at være hjemme til Middag Klokken halvt, da min Tante havde samtykket i at udsætte Episetiden en Smule, for at jeg kunde faae Tid til at see alle Stadens Mærkværdigheder.

Det var ikke lutter Børn og Sorte, der var ude paa Bowery Road den Dag; der var ogsaa mange Haandværkere med, hvis Læderskjødsskind toge sig godt ud ved denne Leilighed. Jeg saae ogsaa et Par Herrer med Kaarde ved Siden drive omkring paa Reiene og i Skovene, hvilket beviser, at ogsaa fornemme Herrer havde Lyst til at see en saa stor Mand som Patronen af Albany passere forbi. Jeg vil ikke længe opholde mig ved Beretningen om Patronens Forbiførsel; han ankom omtrent ved Middagstid, som man havde ventet, i sin Begn med fire Heste for med to Forridere, Kudst, 2c. i saadanne Livreer, som ialmindelighed brugtes af Landets adelige Familier; og med et Spand svære, sorte hollandske Heste, om hvilke Cæsar sagde, at de vare af den ægte flamske Race. Patronen selv var en anseelig, velklædt Herre, iført en skarlagensrød Kjøle med hængende Paryk og opkrampet Hat, og jeg bemærkede, at Haandgrebet paa hans Kaarde var af massivt Sølv; men min Fader var ogsaa en Kaarde med Haandgreb af massivt Sølv, en Gave fra min Bedstefader, da hin traadte ind i Armeen.* Patronen gjengældte de Hilsener, han modtog,

* Denne Patron maa have været Jeremias Van Rensselaer.

idet han kjørte forbi, og jeg antog, at alle Tilskuerne glædede sig ved at see saadan en Equipage kjøre ind i Byen. Saadant et Syn tilbyder sig ikke hver Dag i Kolonierne, og jeg følte mig overordentlig lykkelig ved, at det var falden i min Løb at see det.

laer, der først giftede sig, da han var 40 Aar gammel. Hvis her ikke er begaaet en Anachronisme ægtede denne Herre Mifs Van Cortlandt, en af Stephan Van Cortlands syv Døttre; denne sidste eiede det store Gods Cortland i Grevskabet West Chester og var paa den Tid den fornemste Person i Kolonien. Da hans syv Døttre giftedes ind i Familierne de Lancey, Bayard, Van Mensselaer, Beekman, M'Gregor, Skinner, &c. &c., dannedes der derved en Forbindelse, der længe havde en betydelig Indflydelse paa New Yorks politiske Anliggender. Schuylerne vare ved et tidligere Ægteskab beslægtede med samme Familie, ligesom ogsaa mange andre indflydelsesrige Familier paa andre Maader stode i Forbindelse med den. Denne Forbindelse dannede Høspartiet, imed hvilket der havde dannet sig en Opposition med Livingstonerne, Morriserne og Andre i Spidsen. Da denne gamle Pebersvend Jeremias Van Mensselaer, troede, at han aldrig vilde gifte sig, havde han overdraget sin yngste Broder og præsumptive Arving Godserne Greenbush og Claverack, Dele af disse vidtindstrakte Besiddelser, som i vore Dage især ved deres utilgivelige Følgesløshed eller usle Demagogisme, hvem Omsorgen for det offentlige Vel har været overdraget, have givet Anledning til at nægle af de mest indlysende Morallove, som Gud har givet Menneskene, ere blevne frænkede.

Der mødte mig en lille Begivenhed, som i lang Tid mindede mig om denne Dag. Blandt de ved denne Leilighed forsamlede Tilskuere var der flere Grupper af Børn, som hørte til de bedre Klasser, der vare komne udenfor Byen enten af Nysgjerrighed eller for at følge med de forskjellige sorte Nummer, som havde dem under deres Varetægt. I en af disse Grupper var der en lille Pige paa 10 til 11 Aar, hvis Klædedragt, Mine og Holdning strax tiltrak sig min Opmærksomhed. Hendes store, klare blaae Øine gjorde et dybt Indtryk paa mig, og Drengene paa 14 Aar ere ikke aldeles uforsomme for det andet Kjønns Skjønhed, skjønt de maaske oftere ledes til at kaste deres Blik paa dem, der ere ældre, end paa dem, der ere yngre end de selv.

Det hændte sig nu, at Pompeius kjendte Silvy, den Negerinde, til hvem min lille Skjønhed var anbefalet; han bukkede for den unge Pige, og tiltalte hende som Miss Anneke (forkortet for Anna Cornelia.) Anneke syntes mig et meget smukt Navn, og et Bekjendtskab blev snart indledet ved Hjælp af nogle Frugter, jeg havde plukket paa Beien, og som jeg tilbød hende. Alt gik godt, og jeg havde gjort hende adskillige Spørgsmaal som f. Ex. om Miss Anneke før havde seet en Patron, om hvem der var den fornemste Person, en Patron eller en Gouverneur, om en Adelsmand, der nylig havde været i Kolonien som militair Embedsmand, eller Patronen havde den smukkeste Bogn, da en

Slagterdreng i Forbigaaende stødte saa haardt til Anneke, at hun tabte et Øble ud af sin Haand og brast i Graad.

Jeg blev opbragt over denne Fornærmelse, som der ikke var given den mindste Anledning til, og bibragte Kyren et Stød i Siden, der gav ham at forstaae, at den unge Dame havde en Beskytter. Min Modstander var omtrent af samme Størrelse og Alder som jeg; han saae et Dieblis paa mig med et foragteligt Blik, derpaa vinkede han ad mig, at jeg skulde følge med ham ind i en Frugthave ved Siden af. Trods Annekes Bønner gik jeg med, og Pompeius og Cæsar fulgte. Vi havde begge truffet Trojerne af, førend Negrene kom til, thi de vare komne i en varm Disput, om det skulde tillades mig at slaes eller ikke. Pompeius paastod, at vi derved vilde komme forsil dig til Middag, men Cæsar, der, som det passede sig for hans Navn, havde mere Mod, holdt paa, at jeg var forpligtet til at give Satisfaction, da jeg havde uddelt et Slag. Worden var heldigvis en dygtig Borer og havde øste givet Dirck og mig Undervisning i denne Kunst, saa at jeg snart visse mig som den dygtigste Kæmper. Jeg gav Slagterdrengen en blodig Næse og et blaat Die, hverpaa han gav efter, og jeg blev Seierherre, dog ikke uden at have faaet et Par Skrammer, der strax i Collegiet skaffede mig et ikke fortjent Ry for at være en dristig Borer.

Da jeg efter denne Kamp vendte tilbage til Weien,

var Anneke forsvunden, og jeg var saa undselig og ensfoldig, at jeg hverken spurgte Caesar den Store eller Pompeius den Lille om hendes Familienavn.

Credie Kapitel.

De taler i Sandhed om en høist stiftig Jyr.
Har han nogle gode Varer? Lad ham komme
frem og synge Noget for os.

Winter's Tale.

Det er ikke min Hensigt at lade Læseren ledsage mig gennem Collegiet, hvor jeg blev den sædvanlige Tid af fire Aar. Disse fire Aar bleve ikke tilbragte i Lediggang, som det stundom hændes, men anvendte til alvorlige Studier. Jeg læste hele det Nye Testamente paa Græsk, adskillige af Ciceros Taler, Horats's Oder og Satirer, fire Bøger af Iliaden, Cicero de Oratore, medens jeg tillige lagde Binde paa Geographi, Mathematik og andre nyttige Videnskaber. Især studerede jeg flittig Moralphilosophi i det sidste Aar saavel som Astronomi. Vi havde et Teleskop, som viste os alle Jupiters fire Drabanter. Ogsaa i andre Henseender kunde Nassau kaldes Værdemmens Sæde. En af vor Klasse købte i New York et brugt Exemplar af Euripides, og skjönt vi havde det et helt halvt Aar i

Collegiet, var jeg dog aldrig saa lykkelig at faae det at see, da det unge Menneske, som eiede det, ikke var meget tilbøielig til at vise sin Skat frem for profane Dine. Ikke desto mindre er jeg vis paa, at dette Exemplar var i Collegiet, og vi sørgede for, at de i Yale fik det at vide mere end en Gang. Jeg troer ikke, at de nogensinde saae blot det Udvendige af en Euripides. Hvad Teleskopet angaaer, da kan jeg som Niemandne bekræfte Sandheden af dets Eristents, da jeg mangen Gang med mine egne Dine saae Jupiters Drabanter gjennem dets Forstørrelsesglas. Vi havde en Lærer, som var vel bevandret i Astronomien, og som i Almindelighed ansaaes for at have været istand til at see Saturns Ring, hvis han havde kunnet finde Planeten, hvilket det imidlertid viste sig, at han ikke var istand til.

De fire Aar, jeg tilbragte paa Collegiet, vare lykkelige Aar. Der var ofte Ferie, og da tog jeg altid hjem, idet jeg paa Hens og Hjemreisen tilbragte et Par Dage hos min Tante Pegge. Det var mig altid bebageligt at samle Kundskaber, og i min nuværende Alder tør jeg vel uden at blive anseet for at være forsængelig bemærke, at jeg erholdt den tredie Udmærkelse i min Klasse. Fire af os skulde have taget den academiske Grad, men den ene blev formedelsst sin Helbred nødt til at forlade os et Aar isørveien. Han var en ualmindelig dygtig Student, og det var almindelig antaget, at han vilde være bleven den første,

hvis han ikke havde maatte forlade Collegiet. Vi ansaaes for at have skilt os vel ved vore Fæder, skjønt jeg senere hørte min Bedstefader fortælle Worden, at Fæderne efter hans Mening vilde have været mandigere og bedre, hvis der var bleven talt lidt mindre om Koloniernes forbausende Opkomst, Velstand og Magt. Han havde ikke Noget imod, at man opmuntrede sunde patriotiske Følelser, men det forekom ham, at noget Nøiere vilde bedre have behaget Tilhørerne. Dette maa have været sandt, da vi alle Tre havde Noget at sige om den Ting; og til Bevis paa, at vore Tanker vare de samme, tjener, at vort Sprog havde samme Lighed, som vore Ansættelser.

Hvad Færgestedet ved Powles'Heof angaaer, da maa jeg rigtignok tilstaae, at det var en ubehagelig Overfart, skjønt jeg dengang ikke tænkte synderlig derpaa. Min Moder var glad, da jeg sidste Gang tog derover. Jeg erindrer, at de første Ord, der undslap hende, efterat hun havde kysset mig, da jeg kom hjem og havde forladt Collegiet, vare: „Himlen være lovet, Corny, at Du ikke oftere behøver at tage over det frygtelige Færgested, nu da Du har forladt Collegiet.“ Min stakkels Moder ahnede ikke, hvor langt større Farer jeg senere skulde udsættes for i en anden Retning. Heller ikke var det en rigtig Forestilling af min Moder, at jeg ikke oftere skulde passere Færgestedet, thi det er skeet flere Gange i mine senere Aar, men da

lyntes Afstandene mig ikke at være saa store som i min Ungdom.

Det var ingen ringe Sir før en ung Mand 1755 at have gaaet Collegiet igjennem. Rigtignok var der en Del, som i Hjemmet havde uddannet sig ved Universitetet; men de hørte til en Klasse, som ikke havde nogen Omgang med den lavere Adels; de fleste af dem fik snart offentlige Embeder, hvorved de forenede deres Embeders Værdighed med deres Lærdom, dog saaledes at den første i Almindelighed fik den sidste til at træde i Skyggen. Jeg stod Mængden nærmere og vandt derved paa en Maade større Ansæelse. Ingen lægger videre Vægt paa visse Vaner, Meninger, Ansæelser og Manerer i de Kredse, hvor man venter at finde disse; men det er en anden Sag, hvor alle eller mange af disse Egenskaber danne en Undtagelse. Jeg er bange, at man havde ventet sig Mere af min Opdragelse paa Collegiet, end der virkelig kom ud deraf; men jeg maa dog bemærke til Ros for Alma Mater, at de Kendskaber, jeg der erhvervede mig, aldrig have været mig til Skade; jeg troer snarere, at de idetmindste i en vis Grad have bidraget til den Smule Held, der har ledsaget min beskedne Bane.

Det fortrolige Forhold mellem Direktør Follof og mig vedvarede i al den Tid, jeg var paa Collegiet. Han vedblev at studere Klassikerne hos Worden endnu to Aar, efter at jeg havde forladt Skolen; men jeg kunde

ikke opdage, at hans Fremgang var Noget, der var værd at tale om. Hans Lærer pleiede at fortælle Obersten, at „Dirks Fremstridt vare langsomme, men sikre;“ og dette kunde ikke Andet end tilfredsstille en Mand, der havde en naturlig Modbydelighed for den Overfladisthed, som den engelske Befolkning pleier at lægge for Dagen i deres Foretagender. Men Oberst Folkef — som vi altid kaldte ham, undtagen naar min Fader eller min Bedstefader bad ham om at drikke et Glas Vin, eller drak det første Glas, efterat Dagen var tagen af Bordet, paa hans Sundhed, i hvilket Tilfælde han altid blev kaldt Oberst Van Valkenburgh — Oberst Folkef var fuldkommen tilfreds med, at hans Søn og Arving ikke skulde lære Mere end han selv med stadigt Hensyn til deres forskellige Alder og Erfaring. Paa den Tid, da jeg kom hjem, var der imidlertid foregaaet en væsentlig Forandring med Skolen. Worden fik sine Indkomster forøgede med en lille Arv og opgav derfor Skolen, som han aldrig havde haft nogen ivrig Interesse for. Man vilde endogstaa paastaae, at han efterat have faaet disse 50 Pund om Aaret blev mindre ivrig med Hensyn til Opfyldelsen af sine geistlige Embedspligter, end han hidtil havde været, skjønt jeg er langt fra at paastaae, at dette virkelig var Tilfældet. En forøget Indtægt af 50 Pund om Aaret kunde paa ingen Maade gjøre Worden ligegyldig med Hensyn til Kirken; thi han vedblev lige indtil sin Død at være en meget iv-

rig Geistlig, og dette var altid Noget, selv naar man indrømmer, at han som Christen ikke var slet saa ivrig. Da Kirken opbevarer Troen, om den ogsaa ikke er Troen selv, saa følger det af sig selv, at dens Benner ere bevandrede i Religionen, om ikke fuldkommen religiøse. Jeg har altid kunnet lide en Geistlig desto bedre, jo ivrigere og fornuftigere han var, om ogsaa hans Væsen var noget frit.

Det var nødvendigt at besætte den Plads, der var bleven ledig ved Wordens Fratrædelse, eller opgive en Skole, der var bleven Lærdømmens Sæde i West Chester. Det var naturligt, at man ønskede at faae en eller anden Lærd fra England, men da ingen saadan tilbød sig, antog man en Magister fra Collegiet i Yale, skjønt ikke uden betydelig Modstand og Mistillid. Saa snart han kom, tog Oberst Felck og Major Nicholas Dotbout, en anden respektabel hollandsk Nabo, deres Sønner ud af Skolen, og fra den Tid af kom Dyrk aldrig mere i Skole. Vel var West Chester ikke egentlig et hollandsk Grevskab som Rockland, Albany, Orange og adskillige andre langs med Floden, men der fandtes mange ansete hollandske Familier uden at nævne de mere fremragende som Van Cortlanderne, Filipserne, Beckmanerne og nogle andre. Mange af de anseteste Familier i vort Grevskab havde en anden Oprindelse, saaledes som Morriserne til Morrisania og Fordham, Pellerne til Pelham, Heathcoteerne til Womareneck, en Gren af Lanceyerne i West Farms, Jay'erne til Nyse, o. s. v. o. s. v.

Alle disse nedstammede fra Englændere eller Hugonotter. Blandt disse sidste fandtes der vel mere eller mindre hollandsk Blod, men de hollandske Fordomme vare betydelig formindskede. Skjønt faa af disse Familier sendte deres Sønner til denne Skole, tog man dem dog med paa Raad med Hensyn til Valget af en Lærer, og jeg har altid troet, at deres Ligegyldighed var Skyld i, at Brevskabet tilsidst fik en Yankee fra Yale.

Den nye Pædagog's Navn var Jason Newcome, eller, som han selv udtalte det, Noecome. Da han paa en pedantisk Maade udtalte den sidste Stavelse lang, eller som den stavedes, kaldte han sig egentlig Noo = comb, (Nucome) istedetfor Newcum (Njucum,) der er den engelske Udtale, hvorfor han snart af Drengene blev kaldt Jason Old Comb (Jason Gammel-Ram). Til at forskaffe ham dette Ogenavn eller Sobriquet, som Franskmændene sige, bidrog hans tynde Vidst og temmelig fidede Haar ikke lidet. Da denne Hr. Newcome vil komme til at spille en betydelig Rolle i denne Fortælling, vil det vistnok være nødvendigt at beskrive ham næriere.

Med min Tilbagekomst fra Collegiet fandt jeg Jason i fuld Virksomhed. Jeg erindrer tydelig, at vi mødtes ligesom to fremmede Fugle, der for første Gang see hinanden paa samme Mødding, eller som to firfødede Dyr ved den første Sammenkomst i den fælleds Hjord. Det var New Haven med Newark; skjønt Anstalten, efter

at have gjort ligesaamange Vandringer som Huset i Loretto, kort før jeg forled den, for stedse slog sin Bo op i Princeton. Jeg havde altsaa Ret til at kalde mig Magister fra Newark — en Slags Lærd, der var en ligesaa stor Ejendehed i Landet, som en Farthing fra Dronning Annas Tid, eller en Bog trykt i det femtende Aarhundrede. Jeg erindrer saa tydelig den første Aften, vi to tilbragte i hinandens Selskab, som om det var passeret igaar. Det var paa Djævletaaen, og Worden var nærværende. Jason havde en betydelig Del puritanske Anskuelser, der vare gaaede over i hans Moral, og jeg kunde næsten sige i hans Blod; han kunde dog ogsaa stundem slaae sig løs, og jeg bemærkede allerede den første Aften et Glimt af skjult Glæde paa hans mørke Ansigt, da man et Par Timer før Aftensmaden, der hos os altid var et rigeligt varmt Maaltid, bragte Piber og Kort ind. Denne skjulte Glæde aabenbarede sig dog kun igjennem et vist mistroisk Blik, som om Neophyten tvivlede om sin Ret til at deltage i disse uskyldige Glæder. Det staaer især tydeligt for mig, hvorledes Jason, da min Moder lagde nogle nye Spil Kort paa Bordet, fastede et stjaalet Blik over hendes Skulder, som om han var bange for, at Præsten eller Naboerne skulde lægge Mærke dertil. Naboerne! — hvilket foragteligt Bæsen bliver ikke en Mand, som lever i en bestandig Frygt for disse sociale Opsynsmænds Domme og Bemærkninger! og hvor usfelt bliver

ikke mangt et Menneske, der oprindelig har havt Stof til noget Bedre i sig end det, der er bleven udviklet under Opfigt af Uvidenhed, Misundelse, Lavhed, Sladder og Løgn, fordi han har vænnet sig til ikke at følge noget bedre Princip end deres Dom! I de Tilfælde, hvor Opdragelse, Stilling i Samfundet, Omstændigheder og Erfaring have frembragt en væsentlig Forskjel mellem Partierne, frembyder den Mand, der underkaster sig et saadant Herredømme, Billedet af en Kæmpe, der holdes i Lænker af en Dverg. Jeg har desuden altid lagt Mærke til, at de, som ere bedst skikkede til at sidde i denne „Nabo-Ret,“ holde sig mest fra den, fordi det strider imod deres Smag og Vaner, og overlade saaledes Afgjørelsen til den Del af Samfundet, som er mindst skikkaet til at fælde en rigtig eller begrundet Dom.

Jeg følte mig fristet til at bryde ud i en oprigtig Latter ved Synet af den Maade, hvorpaa Jaseu røbede en hylleriist Bevidsthed om Brøde, da han saae min milde, uskyldige, ligefremme og inderlig fromme Moder lægge Kort paa Bordet den Aften. Hans Følelse af Brøde var aldeles conventionel, medens min Moders Følelse af sin Uskyldighed laae i hendes Hensigters Renshed og hendes konstløse Opdragelse, der ikke havde indpræget hende falske Grundsatninger. Hende havde man ikke indpræget noget falsk og overdrevet Begreb om Synd — ja et saadant Begreb er ugudeligt, da det aabenbart strider imod Religionen at

forvandle Handlinger, der i og for sig ere fuldkommen udfyldige, til formelige Overtrædelser af Guds Lov — medens han var bleven opdragen i en provindsiel Sekts indskrænkede og overdrevne Begreber og havde faaet en egen Art af Samvittighed, der alene var afhængig af hans jammerlige Dannelse.

Jeg hørte min Bedstefader sige, at Jason formelig vendte det Hvide ud af Dinene den første Gang, han saae Worden give Kort, og at han hele Tiden, medens de sad ved Whistbordet, saae ud, som om han ventede, at En skulde træde ind og foreholde ham hans Brøde. Jeg opdagede snart, at Jason langt mere frugtede, at man skulde sige om ham, at han havde havt Kort i Haanden eller druffet et Glas Punich, end for virkelig at gjøre det, hvoraf jeg sluttede, at hans Samvittighed gjorde en bestemt Forskjel mellem Handlingerne og de Straffe, han havde været vant til at see anvendte derpaa. Han var meget tilbøielig til en vis Svaghed, men Hyfleren søgte bestandig at dække denne Tilbøielighed.

Men det morsomste den Aften, da vi først gjorde Bekjendtskab med hinanden, var den Maade, hvorpaa Worden vidste at prøve sin Efterfølgers Bekjendtskab med Klassikerne. Jason havde ikke det ringeste Begreb om Stavelsernes Quantitet, og udtalte Latinen, som en Anden kunde læse Mohawkerne's Sprog efter en Ordbog, samlet af en Tæger eller et lærd Medlem af det franske Academi. Da

jeg havde nydt Fordelen af Wordens egen Undervisning, forstod jeg det bedre, og i det Hele taget overgik min Kundskab til Klassikerne Jasons. Den Sidstes Engelsk var en Kilde til Værkskab for os Alle, skjønt min Bedstefader ofte yttrede sit Misbehag derover. Selv Oberst Follen tog ikke i Betænkning at lee ad Newcome's Engelsk, der, som han hyppig tog Anledning til at bemærke, „havde en mærkelig Lighed med Engelsk.“ Da disse Jasons Egenommeligheder fandtes meget udbredte blandt den angelsaksiske Stamme i den Del af Landet, hvor han var født, kunde det maasske her være passende næiere at forklare, hvad jeg mener.

Jason var Søn af en simpel Kolonist i Connecticut uden videre Opdragelse end en saadan, som kan erholdes i en almindelig Skole, og uden at have læst Andet end den hellige Skrift, nogle Dussin Bind Prædikener og polemiske Bøger, af hvilke de sidste vare betydelig indskrænkede og ensidige, og nogle Bøger, der udtrykkelig vare skrevne for at rose New England og stille den hele øvrige Jord i Skyggen. Da Familien ikke kjendte Noget til Verden udenfor deres egen Menighed og kun en Gang imellem besøgte Hartford paa hvad man kalder en „Valgdag,“ havde Jason naturligvis i sin Ungdom kun samlet faa Erfaringer. Hans Engelsk var følgerlig ikke bedre end hans Naboers og Standsfællers, hvilket var meget langt fra at være elegant eller dorisk. Men paa denne land-

lige, provindsielle eller rettere landsbyagtige Grundvold havde Jason opført en Bygning af New Havens Dannelselse og Forhold. Da han havde holdt Skole, før han kom til Collegiet, medens han var der, og efterat han havde forladt det, rettede hele hans Naturs Virksomhed sig især mod saadanne Reformer i Sproget, der ret vare skiftede til at fængsle en saadan Pædagog's Indbildningskraft. For det Første havde han medbragt fra Hjemmet en temmelig fordærvet og simpel Udtale, og i fuld Besiddelse deraf havde han begyndt sit Reformsystem paa andre Følk. Som alle Begyndere indbildte han sig, at meget faa Kundskaber ere tilstrækkelige til at opstille omfattende Theorier. Det første Skridt, han foretog, var at forbedre Sproget ved at udtale det, som det staves*. Desuden var den unge Mands Opdragelse begyndt sildig i Livet, og det er meget sjældent, at den Dannelselse og de Kundskaber, som da erhverves, ere fuldkommen fri for Overdrivelse. Skjønt Jason var adskillige Aar ældre end jeg, havde han ligesom jeg nylig taget Graden, og man vil derfor let kunne forestille sig de utallige Disputer, som fandt Sted imellem

* Her følger en Del Exempler paa Jasons forkerte Udtale, som Oversætteren har anset det for passende at udelade, da de næppe ville kunne interessere Andre end dem, der kjende Noget til det engelske Sprog. Disse henvises til Originalen.

os med Hensyn til vore respektive Kundskaber. Jeg siger „respektive“ og ikke fælleds Kundskaber, fordi de overhovedet ikke havde Noget tilfælleds. Hverken i Klassikerne, i Philosophien eller i Mathematiken syntes vore Kundskaber at være de samme; Enhver havde saa at sige sin egen Videnskab eller sit eget Sprog, der havde sin Oprindelse fra den Anstalt, hvor han havde modtaget sin Uundervisning. I de gamle Klassikere var jeg bedst bevandret især hvad Stavelsernes Drantitet angik, men Jason overgik mig i Mathematik. Trods sin Indbildskhed, sin simple Opdragelse, sin daarlige Udtale af det Engelske, sin Provindsialisme og den Keitethed, hvormed han lagde sine sildig erhvervede Kundskaber for Dagen, havde dette Menneske dog en vis Dygtighed og en naturlig Skarpsindighed, der vilde have valet en langt fordelagtigere Idee om ham, hvis den ikke havde været forenet med et vist forstilt Væsen, som gjorde, at man bestandig drog hans Dygtighed i Tvivl, og som forledte dem, der vare vante til at omgaaes med ham, til at troe, at han var en Hykler.

Jason nærede en betydelig Foragt for New York, en Følelse, han ikke altid var tilbøielig til at skjule, og han anstillede naturligtvis Sammenligninger mellem dette og Connecticut, og disse Sammenligninger faldt naturligvis altid ud til dettes Fordel. Der var dog en Ting, han havde betydelig Erbødighed for, og det var Penge. Connecticut havde ikke dengang og har endnu ikke et eneste

Individ, som kunde kaldes rig i New York, og Jason kunde treds sin provindsielle Indbildskab, treds sine overdrevne Begreber om den moralske og intellektuelle Overlegenhed, ligesaa lidet vægre sig for denne dybe Nødvodighed for Rigdom, som han istedetfor en forsømt og simpel Opdragelse kunde sætte den Ynde, den Politur og de Kundskaber, som Drengene af de rigere Klasser erholde saa at sige uden at vide det. Ja, Jason boiede sig for Guldkalven treds sin Puritanisme, treds sin Kjerlighed til Frihed, treds sin Fordring paa almindelig Lighed, treds sin stolte Charakter og sit hovmodige Varsen.

Dette er en Skizze af den Mand's Charakter og Egenskaber, som jeg ved min Tilbagekomst fra Collegiet fandt i Epidisen for Wordens Skole. Vi gjorde snart Bekjendtskab, men jeg veed ikke, hvem af os der i Løbet af de første 14 Dage laante de fleste Ideer fra den anden. Vor Underholdning var fri og ubunden, og vi skaanede ikke hinandens gjensidige Fordomme. Jason var for ubetinget Frihed og Lighed i de sociale Forhold, medens jeg holdt mig til de Begreber, der vare almindelige i vor Koloni, hvor der langt stærkere holdes paa Forskjellen mellem Klasserne, end det almindelig er Tilfældet i New England udenfor Boston og dens umiddelbare Omegn. Jason nærede Nødvodighed for Navne og Penge, men det var paa en ganske anden Maade, end jeg gjorde det. New England var og er Kronen tro og hengiven, men da Indbyggerne have

Ret til selv at udnævne deres Gouverneur og besidde mange andre politiske Privilegier, der bleve tilstaaede Kolonisterne, for at formaae dem til at nedsætte sig i den Del af Landet, lægge de ikke altid denne Følelse for Dagen paa en Maade, som kan være behagelig for dem. der nære den ægte dybe Erbødighed for Kronen. Blandt andre Punkter havde Jason og jeg paa Grund af vor forskjellige Opdragelse ogsaa forskellige Anskuelser med Hensyn til de forskellige Stillinger i Livet. Det var klart, at Jason mente, at næst efter at være Præst var det hæderligst at være Skolemester. Efter hans Begreber dannede Præsteskabet et slags Aristokrati; men Ingen kunde begynde Livet under gunstigere Auspicier end med at overtage Bestyrelsen af en Skole. Følgende Samtale fandt i den Anledning Sted imellem os, og jeg forbausedes i den Grad over det Usædvanlige i hans Anskuelser, at jeg strax, da vi skiltes ad, nedskrev den.

„Det undrer mig, at Deres Folk ikke tænke paa at give Dem Noget at bestille, Corny,“ begyndte Jason en Dag, da vort Bekjendskab var blevet til en slags „frigerst Fortroelighed,“ „De er næsten 19 Aar nu, De burde begynde at fortjene Noget for at afbetale Noget af Alt, hvad der er givet ud.“

Ved „Deres Folk“ mente Jason Familien Littlepage, og denne Families Blod kom noget i Bevægelse i mig ved Tanken om at blive fordelagtig anbragt paa den antydede

Maade, fordi jeg havde naaet den modne og fordelagtige Alder af 19 Aar.

"Jeg forstaaer ikke tydelig, Hr. Newcome, hvad De mener med det Udtryk, „at fortjene Noget,“ svarede jeg med saamegen Værdighed, at en Mand med almindelig Delicatesse vilde have veiet sine Ord lidt nøiere.

"„At fortjene Noget“ skulde jeg mene er et tydeligt Udtryk, Hr. Littlepage. Jeg mener, at Deres Opdragelse har kostet Deres Folk saa meget, at disse nok kunde være berettigede til at forlange, at De gjorde Noget til Gjengjæld. Hvormeget troer De nu, at Deres Opdragelse har kostet lige fra den Tid, da de kom i Hr. Wordens Skole, og indtil den Dag, da De forlod Newark?"

"Det har jeg virkelig ikke den ringeste Idee om; det er aldrig faldet mig ind at tænke derpaa."

"Have de gamle Folk aldrig talt Noget derom, aldrig angivet Totalsummen."

"Jeg kan ikke godt indsee, hvorledes det skulde lade sig gjøre, da jeg ikke i fjerneste Maade kunde hjælpe dem dermed."

"Men Deres Faders Bøger maae kunne vise det; der staaer det vist alt skrevet paa Deres Regning."

"Skrevet paa min Regning! Hvorledes, min Herre? troer De da, at min Fader skriver ind i sin Bog og paa min Regning, hvergang han betaler nogle faa Pund for min Opdragelse?"

„Ja vist! hvorledes vilde han ellers kunne vide, hvor meget De har faaet? skjønt det, naar jeg tænker mig om, ikke gjør nogen Forskjel, eftersom De er eneste Barn. De vil sandsynligvis tilsidst faae Alt.“

„Og hvis jeg havde en Broder eller Søster, troer De da, Hr. Newcome, at enhver Skilling, vi kostede, vilde blive opskreven som en Gjæld, vi havde paadraget os.“

„Hvorledes vilde det ellers kunne bestemmes, hvem der havde faaet Mest, eller hvorledes vilde der i det Hele taget kunne finde nogen Retfærdighed Sted?“

„Der vilde blive udvist Retfærdighed derved, at vor fælleds Fader gav Enhver saameget af sine Penge, som han ansaae for passende. Hvad kan det gjøre mig, om han falder paa at give min Broder nogle hundrede Pund mere end mig? Pengene ere jo hans, og han har Lov til at gjøre med dem, hvad han vil.“

„Hundrede Pund er skrækkelig mange Penge!“ udbrød Jason, og hans Ansigt udtrykte, hvor dybt han sølte denne Sandhed. „Hvis der er blevet givet saamange Penge ud for Dem, da er der saameget mere Grund for Dem til at begynde paa Noget for at betale den gamle Herre dem tilbage. Hvorfor overtager de ikke en Skole?“

„Hvorledes, min Herre!“

„Hvorfor overtager De ikke en Skole, siger jeg! De kunde have faaet min, havde De været lidt ældre; men naar jeg først er i Sadlen, sidder jeg fast. Der er forresten

endnu Mangel paa Skoler, og Deres Lærer vilde vist give Dem en ret god Anbefaling."*

„Er det virkelig Deres Mening, at den, der er bestemt til at arve Djævletaaen, vilde handle klogelig ved at overtage en Skole? Husk paa, Hr. Newcome, at baade min Fader og Bedstefader have baaret Kongens Uniform, og at den sidste bærer den endnu i dette Dieblif, som Medlem af Kongressen.“

„Hvad gjør det? Hvilken bedre B beskæftigelse kan der tænkes end at bestyre en god Skole. Derseem De sætter Deres Fordringer høit, sørg saa for at blive ansat som Lærer ved New Jersey. Husk paa, at en Lærer ved en Skole har Noget at betyde. Jeg haabede at have faaet saadan en Plads, men da jeg havde en Gouverneurs Søn til Rival, maatte jeg vige for ham.“

„En Gouverneurs Søn som Candidat til en Lærersplads ved en Skole! De behager at spørge, Hr. Newcome.“

„De kan troe derpaa som paa Evangeliet. De troede maaskee, at det var en ringere Person, der overvandt mig, men det var virkelig Gouverneurens Søn. Men hvorfor giver De Deres Faders Gaard dette simple Navn. Djævletaaen er ikke noget sammeligt Navn, og dog, Corny,

* Istedetfor recommendation (Anbefaling) brugte Jason Verbet recommend; han var nemlig en stor Ynder af at bruge Verber istedetfor Substantiver og vice versa.

har jeg hørt Dem bruge det i Deres Moders Nærværelse."

"Det vil De kunne faae at høre hver Dag; min Moder bruger det ogsaa i Nærværelse af hendes egen Søn. Hvad Feil finder De ved dette Navn?"

"Feil! For det Første er det irreligiøst og profant; dernæst er det stygt og simpelt og kun passende til at bruges af simple Folk. Desuden strider det imod Historien og Alenbaringen, da den Onde, om De saa vil, vel har Hov, men ikke Tæer. Saadant et Navn vilde ikke kunne holde sig i 14 Dage i den offentlige Mening i New England."

"Det er vel muligt; men her i Kolonien New York bryde vi os ikke saa meget om hans djævelske Majestæt, at vi skulde vise ham saamegen Ærbødighed. Hvad Hovene angaaer, da kalde vi dem ikke huffs, som De sagde, men hoofs; saaledes udtales Ordet i New York."

"Jeg bryder mig ikke om Jerks Udtale, der som bekjendt er hollandisk og meget fordærvet. I ville aldrig her i denne Koloni udrette Noget, der er værd at tale om, hvis I ikke henvende mere Opmærksomhed paa Eders Skoler."

"Jeg veed ikke, hvad De mener med Opmærksomhed, hvis vi ikke allerede have henvendt den behørig paa den Gjenstand. Her har jeg et Stykke af en Indledning til en Lov netop om denne Sag, hvoraf jeg har taget en

Afskrift i den Hensigt at vise Dem den, og som jeg nu vil læse for Dem, for at vise Dem, hvorledes Sagerne rigtig forholde sig her i Kolonien."

"Saa læs da!" sagde Jason med en temmelig foragtelig Mine.

Jeg læste da følgende indholdsrige og fattelige Ord: "Saasom det ved mangfoldige Erfaringer har vist sig, at denne Kolonies Ungdom ikke staaer tilbage for noget andet Lands Ungdom i Henseende til naturlige Anlæg, bliver herved bestemt ic."*

- * Dette Citat synes at være rigtig, og det er ret interessant at efterspore, hvad vel Grunden har kunnet være til, at en saa forunderlig Fortale er føiet til denne Lov. Men Grunden dertil ikke kunde findes i de ofte gjentagne og dristige Paastande af Europæerne, at Menneskene skulde have ringere aandelige Anlæg i denne Verdensdel. Enhver Amerikaner, der noiere har iagttaget Europæernes Meninger endogsaa i vore Dage, maa hyppig have moret sig over de Udtryk af Overraskelse og Tvivl, der saa ofte undslippe den gamle Verdens Beboere, naar de opdage Noget, som vidner om særdeles Talent, der kommer fra den nye. Jeg tvivler ikke om, at denne mærkværdige Fortale er et slags indirekte Svar paa en Beskyldning, der paa den Tid var bekjendt som ligesaa almindelig, som den foltes at være uretfærdig. Efter min egen Erfaring vilde jeg snarere troe, at der findes mere naturlig Dygtighed i Amerika end i Mellemeuropa, og ligesaaamegen som selv i Italien, og jeg har ofte hørt

„Der, min Herre,“ udbrød jeg hoverende, „har De Sort paa Hvidt for den fremadstræbende Generations sande Charakter i New York.“

„Og hvad skal denne Indledning betyde?“ spurgte Jason noget forbløffet ved at finde, at New York ved en lovmæssig Akt var saa tydelig stillet lige med andre i Henseende til aandelig Dygtighed.

„Det er Indledningen til en Lov, der bestemmer Oprettelsen af frie Skoler i New York, hvor der nu er bleven undervist i de døde Sprog i de sidste 20 Aar, og De vil behage at erindre, at der for nylig er blevet givet en anden Lov, som befaler Oprettelsen af et Collegium i Byen.“

„Nu, der kommer stundom forunderlige Bestemmelser ind i Lovbøgerne, og man maa tage dem, som de ere. Jeg tør nok paastaae, at man ogsaa i Connecticut kunde have et Ord at sige om den Gjenstand, hvis der gaves Leilighed

baade engelske og franske Lærere sige, at deres amerikanske og vestindiske Disciple vare de flinkeste og mest opvakte i deres Skoler. Det store Onde, som dette Land i den Henseende lider af, er den store Mængdes Overvægt, der bestandig hæver Middelmaadighed og uægte Talenter til de høieste Embeder. I Amerika have vi et høiere Gjennemsnitstal, hvad aandelig Dygtighed angaaer, medens vi have faa, som høre til de høiere Klasser, og dette sidste Faktum tilskriver jeg deres Control, som aldrig have været istand til at skatte den aandelige Overlegenhed.

Udg.

dertil. Har De hørt de mærkværdige Nyheder, som nylig ere komne fra Philadelphia."

"Jeg har ikke før nylig hørt noget Nyt; thi De veed, at jeg i de sidste to Uger har været i Rockland hos Dirck Folloch, og denne Familie eller rettere det hele Grevsskab hører aldrig Nyheder."

"Nei! det har De Ret i" svarede Jason tørt; "der er ikke noget Slægtsskab eller, som man vilde sige i Philosophien, nogen Attraction mellem Nyheder og en Hollænder, skjønt der er Tyngde nok paa den ene Side, ikke sandt, Corny?"

Her loe Jason oprigtig, thi det var ham altid en stor Fornøjelse, naar han kunde komme til at give Hollænderne et Sideblik; han betragtede dem nemlig som Væsner, der indtage en Plads mellem Menneskene og de høiere Dyr.

Vien det er ikke nødvendigt længere at dvæle ved denne Samtale, da det blot var min Hensigt at vise den almindelige Charakter af Jasons Tankeledning, for at man bedre kan forstaae mig, naar hans Anskuelser komme til at virke ind paa hans Handlinger.

Dirck og jeg vare ofte sammen efter min Tilbagekomst fra Collegiet. Jeg tilbragte flere Uger ad Gangen hos ham, og han gjengjældte hyppig mine Besøg. Vi vare begge fuldverne, og det vilde have gjort Frederik af Preussens Hjerte godt, havde han seet min unge Ven, efter at denne havde fyldt sit nittende Aar. Han var accurat 6

Fod og 3 Tommer høi, og der var gode Udsigter til, at han vilde faae et forholdsmæssigt Omfang. Dird havde ikke runde og bløde Apolloformer, men han havde brede Skuldre, som hans lille, men fast og tæt byggede Moder, der var af den ægte hollandske Stof, næppe kunde spørnde om, naar hun traf hans Hoved ned for at give ham et Kys, hvilket skete hver Jul og Nytaar. Hans Ansigtssfarve var frisk, hans Lemmer stærke og velbyggede, hans Haar lyst, hans Dine blaae, og Pluraliteten vilde have anseet hans Ansigt for at være smukt. Jeg kan dog ikke nægte, at baade hans Legeme og hans Aand led af en vis Tung-
hed, der ikke synderlig harmonerede med det almindelige Begreb om Ynde og Liv. Ikke desto mindre var Dird en fortræffelig Tyr, saa tro som Staal, saa tapper som en Kampbane, og saa god, som Dagen er lang.

Jason var i mange Punkter en ganske anden Person. Hvad det Ydre angaaer, da var han ogsaa høi, men kantet, fluntet og dinglende — ubehændig vilde maaskee være et mere passende Udtryk. Han var dog ikke uden Styrke, da han havde arbeidet paa en Bondegaard indtil henimod sit tyvende Aar, og han var hurtig som en Kat, hvilket overraskede den Fremmede en Smule, naar man blot saae hen til hans slappe og usikre Holdning. I aandelig Henseende stod Jason langt over Dird, men jeg er langt fra at være vis paa, at han altid fulgte den lige Retning. Naar Hollanderen blot fik Tid, saa fandt han nok det Rette,

medens jeg derimod snart opdagede, at Jason meget let kunde komme til falske Slutninger, og det især, hvor hans egne Interesser kom med i Spillet. Dird var desuden et af de godmodigste Mennesker, man kunde finde; det var næsten umuligt at gjøre ham vred, men hændte det, da var et Jordskælv ikke frygteligere. Jeg har seet ham rasede, og vil hellere møde et Wildsvin paa aaben Mark end stille mig i Veien for ham, naar han har sit Anfald.

Beskedenhed vil næppe tillade mig at sige Meget om mig selv. Af min Alder var jeg velveren, behændig og stærk, og jeg er tilbøielig til at troe, at jeg saae ganske godt ud, skjønt jeg vilde foretrække, at alt dette blev sagt af en Anden end af mig selv. Dird og jeg prøvede ofte vore Kræfter sammen, dengang vi vare yngre, og jeg var den stærkeste, indtil min Ven naaede sit attende Aar, da den unge hollandske Kæmpes tunge Korpus gav ham Overvægten i vore Kampe. Efter den Tid fandt jeg, at Dird var mig altfor overlegen i en saadan Kamp, skjønt min overordentlige Behændighed gjorde hans Overvægt mindre, end den ellers vilde have været. Jeg burde egentlig ikke bruge Ordet „overordentlig“ om Noget, der angaaer mig selv, men Ordet undslap mig ubevidst, og det faaer nu at blive staaende. En Ting vil jeg dog bemærke, hvad saa Læseren end tænker derom: jeg var godmodig og velstemt mod mine Medmennesker og elskede ikke Penge mere end nødvendigt for at være fornuftig og forsigtig.

Dette er en kort Charakteristik af de tre Personer, som ville komme til at spille Hovedrollerne i de Begivenheder, jeg staaer i Begreb med at fortælle, Begivenheder, som ville have nogen Interesse for dem, der helde af at læse Beretninger om de Eventyr, der foregaae i et nyt Land, om det ogsaa ikke vil kunne interessere Andre, naar jeg taler om de mere civiliserede Samfunds Forhold og Begivenheder, hvortil endogsaa i min Ungdom saadanne gamle Grevskaber som West Chester og saadanne Byer som New York henregnedes.

Fjerde Kapitel.

Lad os ikke tabe Modet,
 Ikke frygte Skæbnens Slag;
 Stedse stræbe, stedse vente,
 Til os hilser Glædens Dag.

Det Feraar, jeg blev 20 Aar gammel, afslagde Dirc og jeg vort første Besøg i Byen i Egenstab af unge Menneſker. Skjønt Djævletaaen ikke laae mere end 25 Mile fra New York, naar man tog Veien over King's Bridge, en Wei, vi altid valgte for at undgaae Færgen, var det ingeniunde saa almindeligt at besøge Hovedstaden, som det senere er bleven. Jeg kjender Adelsmand fra vort

Nabolav, som engang hver fjortende Dag eller hver ottende Dag reise til Byen, men for fjorten Aar siden skete dette meget sjelden. Min kjære Moder reiste altid to Gange om Aaret til Byen; om Foraaret for at tilbringe Paaskeugen der og om Efteraaret for at gjøre sine Indkjøb til Vinteren. Min Fader tog i Almindelighed dertil fire Gange om Aaret, men han havde Drd for at ligge paa Landeveiene, og ansaaes af Mange for at forlade sit Hjem langt oftere, end han burde. Hvad min Bedstefader angaaer, saa forled han nu i sin høie Alderdom sjelden Hjemmet, undtagen for at aflægge nogle stadige Besøg hos visse gamle Krigskammerater, der ikke boede ret langt borte, og hos hvilke han bestandig hver Sommer tilbragte nogle Uger.

Det Besøg, jeg her har omtalt, fandt Sted Noget efter Paaske, en Tid, som mange Familier fra Landet pleiede at tilbringe i Byen, for daglig at kunne bivaane Gudstjenesten i den gamle Trinitatis Kirke, ligesom Hebræerne drog til Jerusalem for der at feire Paaskefesten. Min Moder reiste ikke til Byen det Aar paa Grund af min Faders Gigt, og jeg blev sendt for at erstatte hendes Plads hos min Tante Pegge, der saalænge havde været vant til at have en af Familien hos sig paa den Tid. Fird havde selv Elægtninge, som han vilde besøge, og Alt var saaledes i sin Orden. For at gjøre Reisen paa en beqvem og behagelig Maade, var min Ven Ugen iforveien gaaet over Hudson Floden; og efterat han i tre Dage havde pustet ud paa Djæveltaen,

reiste vi til Hovedstaden ridende paa de bedste Heste, der kunde findes i Grevskabet, og det vil ikke sige saa Lidt; thi Moriserne og Lanceyerne og Van Cortlandterne holdt alle Raceheste, og morede os betydelig om Efteraaret ved deres Væddeløb rundt omkring paa Grevskabet. West Chester var, for ikke at sige Mere om det, end det fortjener, et Grevskab med et muntert og dristigt Adelskab, som ingen Koloni behøvede at skamme sig ved.

Min smme Moder var fuld af ængstelig Bekymring for sit eneste Barn. Hun vidste, at man paa Reiser altid udsætter sig for mere eller mindre Fare, og ønskede, at vi kunde være visse paa at naae Byen førend Nattens Frembrud. Røvere existerede der, Gud være lovet, ikke dengang og hellerikke nu, men der var mange andre Farer, som forarsagede min fortræffelige Moder megen Bekymring. Alle Broerne ansaaes ikke for at være sikre, Veiene vare og ere endnu temmelig ubanede, og det var muligt at ride vild; thi det fortæltes, at Reisende havde tilbragt Natten paa Harlemmerhede, en ubeboet og øde Strækning en syv til otte Mil fra Byen.

Min Moders første Omsorg var derfor at faae Dird og mig afsted saa tidlig om Morgenens som muligt; hun stod derfor op før Dag, gav os derpaa Frokost og satte os saaledes istand til at forlade Djæveletaen, just som Solen havde farvet Skyerne i Osten med sine brændende Farver.

Dird var i et fortræffeligt Humeur den Morgen, og

sandt at sige følte Corny ikke den Tungsindighed, som ifølge Anstandens Love burde have ledsaget en saa ungdommelig Eventyrers første frie Vortreise fra Fædrenes beskyttende Tag. Vi droge afsted liende og snakkende som to unge Piger, der just ere komne ud af Ordragelsesinstituttet. Jeg havde aldrig seet Dirck mere meddelende, og medens vi den Morgen rede henad Landeveien, gjorde jeg et nyt Indblik i hans Følelser, Forventninger og Udsigter, der senere blev af betydelig Vigtighed for os Begge. Vi vare ikke komne en Mil fra Djævletaaens Skorstenspiber, førend min Ben begyndte som følger:

„Du har formodentlig hørt, Corny, hvad de Gamle have haft for i den senere Tid.“

„Din og min Fader? Jeg har ikke hørt et eneste Ord derom.“

„De have søgt Gouverneuren og Raadet om Eiendomsret til det Stykke Land, de kjøbte af Mohawkerne den sidste Gang, de i Forening gjorde Tjeneste i Militisen.“

Jeg bør her bemærke, at skjønt mine Forfædre kun havde gjort saa Felttog i den regulære Armee, havde enhver af dem dog adskillige Gange været ude som Officerer i Militisen.

„Det er aldeles nyt for mig, Dirck,“ svarede jeg, „hvorfør mon de Gamle have holdt den Sag saa hemmelig?“

„Det skal jeg ikke kunne sige Dig, med mindre de

skulde have ment, at Taushed vilde være den bedste Maade at holde Yankeeerne borte paa. Du veed, at min Fader er meget bange for, at Yankeeerne skulle faae en Finger med i Spillet, naar han afslutter et eller andet Kjob; han siger, at Yankeeerne ere Vestens Græshopper."

"Men hvorledes har Du faaet det at vide, Dird?"

"Jeg er ingen Yankee, Corny."

"Det var altsaa derfor, at din Fader fortalte Dig det?"

"Han fortalte mig det, ligesom han fortæller mig det Meste af hvad han anseer godt for mig at vide. Naar vi ryge sammen, tale vi altid sammen."

"Jeg kunde ogsaa have Lyst til at lære at ryge, hvis jeg derved kunde forskaffe mig en eller anden nyttig Oplysning."

"Der kan læres Meget af en Pibe," sagde Dird med en Emule hollandsk Accent, hvilket hyppig hændte ham, naar hans Tanker hemmelig vendte sig mod Holland, skjønt han i Almindelighed talte ligesaa godt Engelsk som jeg selv, og langt bedre end det Vidunder af Smag, Lærdom, Dyd og Fromhed, Hr. Jason Newcome, Student fra Yale og tilkommende Bestyrer af en eller anden Undervisningsanstalt.

"Det synes saaledes, hvis din Fader bestandig fortæller Dig Hemmeligheder, naar I ryge sammen. Men hvor ligge disse Landstrækninger?"

"De ligge i Mohawkenes Land, eller rettere i Mar-

heden af Hampshire Grants og ikke meget langt fra Mohawkenes Land."

"Og hvorm meget er der?"

"Fyrgetyve tusinde Acres, hvoraf en hel Del skal være frugtbart Sletteland, saadant Noget, som Hollænderne holde af."

"Og vore Fædre have i Forening kjøbt alt dette Land, siger Du."

"Ja."

"Hvorm meget have de givet for saa stor en Strækning?"

Dird gav sig behørig Tid til at svare paa dette Spørgsmaal. Først tog han en Tegnebog op af sin Brystlomme og aabnede den, saagodt det var ham muligt under Ridtet, thi Ingen af os holdt sin Hest an, da det var os aldeles nødvendigt at naae Byen, førend det blev mørkt. Derpaa lyffedes det endelig min Ven at faae fat paa det Papir, som han søgte efter, hvilket han saa gav mig.

"Der", sagde han; "det er en Liste paa de Artikler, der ere blevne betalte til Indianerne, og som jeg har taget en Kopi af; desuden blev der betalt nogle hundrede Pund i Sportler til Gouverneuren og hans Officerer."

Jeg læste som følger, og Ordene kom stødevis frem, alt eftersom Hestens Trav tillod det. "Halvtredsindstyve Tæpper med gule Striber og gule Borter; ti Jerngryder hver paa 16 Potter; fyrgetyve Pund Krudt; syv Geværer;

tolv Pund smaa Perler; ti Bampumbelter, og tre Dusin engelske Tomahawker af første Qualitet."

"Nu vel, Dird," udbroød jeg, saasnart jeg havde lobet Listen igjennem; "det er ikke Meget at give for 40,000 Acres Land i Kolonien New York. Jeg tænker, at man for 100 Pund i Papirspenge (250 Dollars) vilde kunne kjøbe det Hele, Rummen og de engelske Tomahawker af første Qualitet medindbefattet."

"Den hele Regning beløb sig til 96 Pund, 13 Shillings, 7 Pence, 3 Farthings," svarede Dird betænksom, idet han beredte sig til at tænde sin Pibe, thi naar han ikke red stærkere end sex engelske Mil i Timen, kunde han ryge meget beqvemt.

"Det kan jeg ikke finde er dyrt for 40,000 Acres; jeg formoder, at Geværerne, Rummen og de andre Ting udtrykkelig ere blevene forfærdigede for at forhandles til Indianerne?"

"Nei, Corny, Du veed, hvorledes de Gamle have det, de ere saa ærlige, som Dagen er lang."

"Saameget desto bedre for dem, og saameget desto bedre for os; men hvad skal der gøres ved dette Land, da de nu eie det."

Dird svarede ikke, førend vi havde redet en Enes Favne; thi i dette Dieblif var han saa beskæftiget med sin Pibe, og da Røgen kom tilsyne, forlod hans Die den ikke, førend han saae et klart Lys ligesom sin Næse.

„Det Første, der maa gøres, er at finde Landet, Corny; naar et Patent er bleven udfærdiget, maa man udsende en dertil skikket Person, for at han kan finde, hvor Landet ligger. Jeg har hørt tale om en Mand, som for fire Aar siden erholdt Patent paa 10,000 Acres, og skjønt han siden den Tid hver Sommer har gjort Jagt paa Landet, har han dog endnu ikke været istand til at finde det. Titusinde Acres er rigtignok en Ubetydelighed at lede efter i Skovene.“

„Og det er vore Fædres Hensigt at lade disse Landstrækninger opsoge, saasnart det bliver Sommer?“

„Ikke saa hurtig, Corny, ikke saa hurtig! — Det var din Faders Plan, han er af velst Blod, men min gaaer sindigere tilværks. Lad os vente til næste Aar, sagde han, saa kunne vi sende Drengene ud. Indtil den Tid vil Krigen have antaget en bestemt Charakter, og vi ville da bedre kunne vide, hvorledes vi skulde sørge for Børnene. Sagen blev afbandlet med modent Overlæg af de to Patenteiere, og det blev bestemt, at vi tidlig næste Foraar, ikke dette, skulde tage afsted.“

Tanken om denne Expedition var mig ingenslunde ubehagelig, ei heller kunde jeg Andet end glæde mig ved at tænke paa, at jeg var Arving til tyve tusinde Acres foruden det, som hørte til Djaøletaaen. Medens vi traavede afsted, talte Dird og jeg om denne Sag, og Begge

begyndte vi nu at beklage, at der endnu var saa lang Tid til, at Expeditionen skulde gaae for sig.

Krigen, som Dircø omtalte, var udbrudt nogle Maaneder før vort Besøg i Byen, og det fordi en Hr. Washington fra Virginia — den samme, der siden som Oberst Washington er bleven saa berømt ved Braddocks Nederlag og andre Begivenheder i det Sydlige — var bleven fangen tilligemed en Haandsfuld Mand i en Skandse opkastet i Nærheden af Franskmændene etsteds mellem Ohios Bifloder, en Flod, der som bekjendt langt borte mod Vest falder i Mississipp. Dengang kjendte jeg ikke synderligt og selv nu kjender jeg ikke meget til disse fjerne Egne, undtagen at der findes saadanne Steder, og at de stundom besøges af militære Detachementer, Jægere og andre Eventyrere fra Kolonierne. For mig synes det næppe Umagen værd at kæmpe om saadant et fjernt og vildt Territorium; thi mange, mange Aar ville gaae hen, inden det vil kunne blive kultiveret og civiliseret. Baade Dircø og jeg beklagede, at Sommeren vistnok vilde gaae, uden at vi fik Fjenden at see; thi vi hørte til Familier, som i Almindelighed bruges ved saadanne Leiligheder. Vi tænkte Begge, at vore Fædre vilde drage i Felten, men selv dette var et Punkt, som endnu stod uafgjort hen.

Vi bedede og spiste til Middag i Kingsbridge, da det var vor Hensigt at spise til Aften i Byen. Medens Middagsmaden tilberedtes, gik Dircø og jeg ud paa de

omliggende Høie, hvorfra man kan overse Hudson, thi jeg kjendte mindre til denne store Flod, end jeg ønskede at kjende. Under Vandringen talede vi sammen, og min Ledsfager, som kjendte Floden meget bedre end jeg, da han saa ofte havde Leilighed til at passere op og ned ad den mellem Landsbyen Haverstraw og York, naar han besøgte sine Slægtninge der, gav mig mange nyttige Oplysninger.

„See der, Corny,“ sagde Dirc, efter at han længe havde gjort sig Umage for at faae Die paa en fjern Gjenstand paa Flodbredden, „see der, Corny, kan Du see hint Hus i den lille Bugt dernede, med Engen, som gaaer lige ned til Vandet, og den smukke Frugthave bagved.

Jeg saae den Gjenstand, som Dirc pegede paa. Det var et Hus, som stod nærvæd Floden, omgivet af den omtalte Eng og Frugthave; men i en Afstand af to til tre Mil kunde man ikke opdage alle Stedets Skønheder, og mange af dem maatte jeg tage paa min beundrende Ledsfagers Ord. Jeg saae dog meget tydelig alle de fornemste Gjenstande, han nævnede, og blandt andre, Huset, Frugthaven og Engen. Bygningen var af Sten, — som Tilfældet i Almindelighed er med de bedre Huse paa Landet — var lang, uregelmæssig, og havde dette Udseende af solid Bequemmelighed, som sædvanligvis findes ved denne Slags Bygninger. Væggene vare ikke hvidtede, hvilket ellers er Skik blandt de hollandske Kolonister, der synes at ødsle al deres Livlighed paa Piben og Penselen, men de havde

beholdt deres oprindelige graa Farve, en Omstændighed, der ved det første Blik gjorde Bygningens Form og Udstrækning mindre tydelig, end det ellers vilde have været Tilfældet. Alt eftersom jeg betragtede Stedet, begyndte jeg dog at forestille mig det Fortryllende i et saa lidt fremstikkende Maleri og fandt en Fornøielse i at skjelne de forskjellige Vinkler, Bæge, Tage og Skorstene, der traadte frem af Baggrunden. I det Hele fandt jeg, at den lille ensomme Bugt, de skovbeklædte klippefulde Kyster, den lille, men vel anlagte Eng, Frugthaven med de øvrige Omgivelser tilsammen dannede et af de nydeligste Steder af den Slags, jeg nogenlunde havde seet, og jeg tøvede ikke med at yttre denne Tanke for min Staldbroder. Jeg ansaaes for at have nogen Smag i den Henseende og var bleven raadspurgt af nogle Naboer i Omegnen med Hensyn til den Byggeplads, de skulde vælge.

„Hvis Hus er det, Dird?“ spurgte jeg, „og hvorledes er Du kommen til at kjende det saa nøie?“

„Det er Lilacsbush,“ svarede min Ven; „og det tilhører min Moders Fætter, Herman Mordaunt.“

Jeg havde hørt tale om Herman, eller som det udtales, Harman Mordaunt. Han var en meget anseet Mand i Kolonien og Søn af en Major Mordaunt i den britiske Armee, der havde ægtet en Datter af en rig hollandsk Kjøbmand; derfra hidrørte Navnet Herman, der tilligemed Pengene var gaaet i Arv til Sønnen. Hollæn-

derne holde Meget af deres eget Blod, og de undlade derfor aldrig at give denne Mordaunt hans Døbenavn; han var derfor almindelig fjendt i Kolonien under Navn af Herman Mordaunt. Jeg kjendte kun Lidet til denne Mand, undtagen at han ansaaes for at være meget rig og kom i det bedste Selskab, skjønt han ikke hørte til Koloniens adelige Grundbesiddere eller dets politiske Aristokrati.

„Da Herman Mordaunt er din Moders Fætter,“ begyndte jeg igjen, „saa formoder jeg, at Du ofte har været paa Lilacs-bush og forvissat Dig om, at Husets Indre er ligesaa behageligt som dets Ydre?“

„Ofte, Corny; dengang Madam Mordaunt levede, pleiede min Moder og jeg at tage derhen hver Sommer. Den stakkels Dame er nu død, men jeg kommer der endnu.“

„Hvorfor red Du ikke om af Lilacs-bush og besøgte dine Slægtninge? Du kan troe, Herman Mordaunt vil blive stødt, naar han faaer at vide, at en Bekjendt eller en Beslægtet er tagen ind paa et Værtshuus et par Mil fra hans eget Hus. Han kjender vistnok baade Major og Captain Littlepage, og jeg anseer det for nødvendigt at sende ham en Undskyldning. Saadant Noget burde aldrig skee mellem Folk af Stand, om hvem man maa antage, at de vide, hvad der er passende.“

„Alt dette vilde være fuldkommen rigtigt, Corny, hvis Herman Mordaunt eller hans Datter havde været paa Lilacs-bush; men om Vinteren boe de i Crown Street

i Byen, og de tage aldrig herud førend efter Pintsse Helligdagene, enten saa Pintsen kommer tidlig eller sildig."

"Ah! han er saadan en Mand, han? — et Hus i Byen og et paa Landet; naar Alt kommer til Alt, veed jeg ikke, om det under saadanne Omstændigheder kunde være passende at tage ind til ham for at spise til Middag uden i Forveien at underrette ham derom."

"Na Snak, Corny. Hvem tager i Betænkning at tage ind til en Bekjendt, naar man er paa Reiser? Herman Mordaunt vilde have budt os hjertelig velkommen, og jeg vilde have taget om af Lilacsbush, hvis jeg ikke havde vidst, at Familien er i Byen paa denne Aarstid. Paa-sken kom tidlig iaar, og imorgen have vi første Pintsedag. Saasnart Helligdagene ere forbi, ville Herman Mordaunt og Anneke tage derud for at fryde sig ved deres Syrener og Roser.

"Aha, der er en Anneke med den gamle Herre! — Hvor gammel er vel den Miss Anneke, Master Dirc?"

Idet jeg gjorde dette Spørgsmaal, vendte jeg mig om for at see min Ven lige i Sinene, og jeg saa hans smukke og glatte hollandske Kind bedækket med en glødende Rødme, som man sjelden opdagede hos ham. Dirc var dog altfor meget Mand til at vende sig bort eller forsøge paa at skjule sin uskyldige Rødme, men svarede i en fast Tone:

„Min Cousine Anneke Mordaunt har netop fyldt sit syttende Aar, og jeg skal fortælle Dig Noget, Corny . . .

„Du vel! jeg opspiler begge mine Drer for at høre, hvad det er for Noget Ild med det, jeg er lutter Dre.“

„Anneke er en af de smukkeste Piger i hele Kolonien! Og hvad der er endnu mere, hun er ligesaa yndig og god, som hun er smuk.“

Jeg blev ganske forbauset over den Følelse og Kraft, hvormed dette blev sagt. Dird var saadant et Forstandsmenneske, at jeg aldrig havde drømt om, at han kunde blive modtagelig for en Lidenstabs som Kjerlighed jeg havde heller aldrig givet mig Tid til at undersøge vort eget Venstabs Natur. Fra først af fik vi, formodentlig af Bane, hinanden fjer. Dengang vare vi af Charakter saa væsentlig forskjellige, at vor gjensidige Tilbøielighed nærmest havde sin Grund i den almindelige Lyst til Modsetninger. Da vi bleve ældre, begyndte Dird's gode Egenskaber at paabyde mig Agtelse, og min Fornuft havde sin Andel i min Tilbøielighed for ham. Jeg var fuldkommen overbevist om, at min Ven kunde og vilde vise sig som en varm Ven; men Muligheden af at han nogensinde skulde blive Elsker, var aldrig før falden mig ind. Selv nu var dette Indtryk hverken meget dybt eller meget varigt, skjønt jeg vel erindrer den Forundring og Forbauselse, hvormed jeg betragtede hans brændende Kind, hans

straalende Blik og forklarede Træk. I det Dieblig havde Dird et indtagende og livligt Væsen.

„Anneke er en af de smukkeste Piger i Kolonien,“ havde min Ven udraabt.

„Og dit Søskendebarn?“

„Mit Næstsøskendebarn; hendes Moders Fader og min Moders Moder vare Søskende.“

„I saa Fald haaber jeg at have den Ære en af Dagene at blive præsenteret for Miss Anneke Mordaunt, der nylig har fyldt sit syttende Aar, der er en af de smukkeste Piger i Kolonien og ligesaa god som smuk.“

„Jeg ønsker, at Du maa faae hende at see, Corny, og det før vi reise hjem,“ svarede Dird, idet al hans Philosophi eller Phlegma, hvad nu andre Folks Philosophi vil kalde det, vendte tilbage. „Kom, lad os gaae tilbage til Værtshuset, ellers bliver vor Middagsmad kold.“

Jeg tænkte over min Vens usædvanlige Væsen, da vi vandrede tilbage til Værtshuset; men disse Tanker svandt snart under den Behagelighed, som et godt solid Maaltid forskaffede os; det bestod af ristet Svinke med Kartofler, kogte Æg, Boeufsteg med Tilbehør af Pickles, Gbletærte og Most. Det er den almindelige Middagsmad, som en Reisende nyder i Værtshusene i New York, og jeg maa tilstaae, at jeg har faaet den fjer. Ofte har jeg nydt et saadant Maaltid efter et skrappt Formiddagsridt,

og det har smagt mig langt bedre end finere Maaltider, hvor Kalkuner, Østers, Slinke og andre Retter, som ere mere berømte, have figureret. Selv Skildpadde-suppe, der er temmelig berømt i New York, har ikke smagt mig saa godt.

Jeg maa lade Dine vederfares Retfærdighed, han tog dygtig for sig af Retterne; thi det er ikke nogen let Sag at berøve ham hans Appetit. Som sædvanlig var det mig, der vedligeholdte Conversationen og det med vor Bærtinde, der havde hørt, at jeg var en Søn af hendes høitagtede og stadige Gjest Major Littlepage, og derfor selv kom ind med Desserten og Osten, hvorved hun gjorde mig den Ære at indlede en Samtale. Hendes Navn var Light (Lys), og Lys kastede hun rigtignok over Alt det, hun talte om, men det var Bærtshusholderlys, der har betydelig Lighed med det Mørke, som saa tidt overskygger en ikke ringe Del af hendes mange Gjesters Aand.

„Hør, Mrs. Light,“ spurgte jeg, da der blev en Pause, hvilket imidlertid ikke skete, førend den gode Kone havde udtømt sig i Lovtaler over Littlepagerne, „skulde De ikke tilfældigvis kjende Noget til en Familie her i Omegnen ved Navn Mordaunt?“

„Om jeg tilfældigvis kjender den! Hvorledes Hr. Littlepage, De kunde næsten ligesaa godt have spurgt mig, om jeg nogensinde havde hørt tale om en Van Cortlandt eller en Philipse eller en Morris eller en anden af de

fornemste Adelsmænd heromkring. Hr. Mordaunt har et Landsted og det et nysfeligt lille et, en halvtredie Mil herfra, og han og Madam Mordaunt toge aldrig forbi vor Dør, naar de reiste ud paa Landet for at besøge Madam Van Cortlandt, uden at de standsede for at tale et Par Ord og fortære for en Shilling. Den stakkels Lady er død, men hun har efterladt sig et Billede af sine Dyder, der sandsynligvis vil anrette megen Skade i Kolonien. Hun er Bessedenheden selv, min Herre, hvorfor jeg mente, at det ikke kunde gjøre hende nogen Skade sidst hun var her, at fortælle hende, at hun burde indespærres paa Grund af de Tyverier, hun sandsynligvis vilde komme til at begaae, om ikke for dem, hun allerede havde begaaet. Hun rødmede og saae ud som den fineste fangede Krebs, De nogensinde har kastet Deres Dine paa. Hun er sandelig en deilig ung Dame!"

"Hjertetyverier, mener De naturligvis, min gode Mrs. Light?"

"Intet Andet, min Herre; unge Damer pleie gjerne at stjæle Hjerter, ved De. Jeg giver mit Ord for, at Miss Anneke vil paa den Maade begaae mange Tyverier."

"Og hvis Hjerter er det rimeligt, at hun vil rende af med. Jeg ønskede gjerne at høre Navnet paa nogle af hendes Tilbedere."

"Gud, min Herre, hun er altfor ung til endnu at

have udrettet Meget, men vent kun et Næstid, og jeg skal være paa Deres Spørgsmaal."

Under hele denne Samtale mærkede jeg, at Dird var urolig, og det morede mig at iagttage hans Ansigts verkende Træk. Mine endsskabsfulde Hensigter bleve dog pludselig afbrudte. Som for at undgaae videre Tale om den Ting og ved samme Leilighed al videre Udspiereren reiste min unge Ven sig fra Bordet og forlangte Hestene og Regningen.

Under vort Ridt til Byen blev der ikke talt Mere om Lilacsbush, Herman Mordaunt eller hans Datter Anneke. Dird var taus, men det var hans Bane efter Bordet, og jeg maatte være betydelig opmærksom for at finde Veien, da vi vilde skyde en Gjenvei over Heden. Vel kunde vi have naaet Byen ad den Wei, der gaaer gennem Bloomingdale, Greenwich og Engene, og saaledes redet ned til Hovedlandeveien ved Enden af Broadway, men min Moder havde meget ønsket, at vi skulde følge Bowerylane og passere forbi de Landsteder, der findes der omkring, for saasnart som muligt at naae Queen Street. Naar vi fulgte Denne Retning, mente hun, at vi mindre skulde være udsatte for at fare vild i selve Byen, der vistnok er fuld af mange krumme og snevre Stræder. Min Onkel Legge var flyttet til Duke Street, i Nærheden af Hannover Square, og Queen Street vidste jeg nok vilde føre os lige til hans Dør. Queen Street er isandhed New Yorks store Arterie, gennem hvilken det Meste af dens Blod strømmer.

Det begyndte allerede at blive mørkt, da vi travede op til Stalden, hvor vi satte vore Heste og fik en Neger til at bære vore Badsække, hvorpaa vi tilfods vandrede gennem Hovedstadens Krinkelkroge. New York var allerede 1757 en betydelig Handelsplads. Noget Øst for Flymarktet begyndte man allerede at see Skibe, og der var vist ikke færre end tyve, dels Brigger dels Skonnerter, der laae i den østlige Arm af Floden, da vi gik ned ad Queen Street. Herunder indbefatter jeg naturligvis alle mulige Fartsier, som gaae tilføes. For nærværende Tid vilde man sandsynligvis finde det dobbelte Antal. Der standsede Dird og jeg uvilkaarlig mere end en Gang for at betragte den Rigdom og den Handelsvirksomhed, der frembød sig for vort Blik, da vi kom længere ind i Byen. Min Moder havde specielt advaret mig med denne Provindsialisternes Bane, og jeg skammede mig bestandig, naar jeg greb mig selv i denne Svaghed, men det var mig umuligt at lade være. Endelig skiltes min Ven og jeg ad, han for at gaae til sin Tantes Bolig, jeg for at gaae til min. Førend vi skiltes ad, bleve vi dog enige om den næste Morgen at mødes paa Fælleden ved Enden af Broadway, der efter Sigende skulde være Skuepladsen for Pinksterløierne.

Jeg blev ønsket hjertelig velkommen i Duke Street baade af min Onkel og min Tante; den Første var en godmodig Mand, skjønt han var lidt vel tilbøielig til Over-

Drivelse med Hensyn til Pøbelens Rettigheder. Jeg var meget glad ved den Modtagelse, jeg fik, og nød en fortræffelig varm Aftensmad, der blev serveret Kl. 8½, da min Tante holdt af at spise baade til Middag og til Aften paa den Tid, der var den almindelige i Byen, hvilket ansaaes for mere gentilt*. Da jeg følte mig tem-

- * I de sidste halvhundrede Aar er Middagsmaden paa en Maade traadt istedetfor det foregaaende Aarhundredes Petits-Soupers. Det er saa fuldkommen fornuftigt og naturligt, at de kultiverede og dannede Mennesker mødes for at nyde selskabelige Glæder, naar Dagens Forretninger ere tilendebragte, hvorfor ogsaa Aftensmaden kun har givet Plads for det samme Maaltid under et andet Navn; Tiden er heller ikke synderlig forskjellig fra før. Pariseren spiser Kl. 6½ og bliver ved Bordet indtil 8. Englænderen, der er sildigere paaferde og langsommere i sine Bevægelser, gaaer tilbords, naar Franskmanden forlader det, og reiser sig derfra mellem 9 og 10. Italieneren maa rette sig efter Landets Klima; han spiser tidlig til Middag og en let Aftensmad, begge i Almindelighed alene, da Landets Skikke føre ham til Operaen og Il conversazione for der at søge selskabelig Underholdning. Men nu Amerikaneren? Han er en Blanding af de samme meningsløse Modsatninger i sine selskabelige Vaner som i sin politiske Troesbekjendelse og politiske Praxis, et Væsen, der befinder sig i en Overgangstilstand, der paa den ene Side drives af Omstændighederne paa den anden af Vanen til Efterlignelse, uden Villie, næsten uden Kraft til at tænke og handle for sig selv. Den

melig træt efter saa langt et Ridt, traf jeg mig tilbage til mit eget Værelse, saasnart vi havde forladt Bordet.

Den næste Dag var den første af de tre Dage, der ere helligede de Sortes store Saturnalier i New York. Skjønt denne Fest altid feires med mere Liv i Albany end i York, er den langt fra at blive forsonet paa sidste Sted, selv nu. Jeg havde sagt min Tante om Aftenen, førend jeg forlod hende, at jeg ikke vilde blive hjemme til Frokost, men at jeg vilde staae op med Solen og gaae ud at opsoge Dirck, for at vi i Forening kunde gaae en Tour langsmed Skibsværfterne, inden vi gik ud paa Fælleden, hvor Kvierne skulde gaae for sig. Følgelig forlod jeg tidlig Hjemmet, skjønt en Time sildigere, end jeg havde bestemt; thi jeg hørte Kopperne flirre i Dagligstuen, et Bevis paa at Bordet var ifærd med at undergaae de sædvanlige til Frokosten hørende Forvandlinger. Det faldt mig ind, at

eneste Amerikaner, der stundom er uafhængig i den Henseende, er Provindsialisten med sine Landsbybegreber og Landsbyvaner, der, førend han ved Omgang med Verden har faaet andre Anstuelser, indbilder sig, at den sydøstlige Krog af det nordvestlige Sogn i Byen Hebron i Grevskabet Jerico i Staten Connecticut er den eneste Del af den hele Jordklode, som er fuldkommen. Hvis han tilfældigvis er Skolelærer eller Redacteur af et Blad, bliver Menigheden delagtig i hans vidtudstrakte Erfaring og sjældne Kundskaber.

Udg.

de fleste af Tjenestefolkene, om ikke alle 7, vilde faae Til-
ladelse til at bivaane Festen, og at det vilde være det Bedste,
om jeg den Dag nød alle mine Maaltider udenfor Huset.
Jeg ilede derfor tilbage til Bærelset og! meddelte denne
min Hensigt til Juno, den Pige, som jeg fandt udføre
Pompeius's Arbeide, hvorpaa jeg forlod Huset med et
Spring. Jeg antog nemlig, at der ikke vilde være stor
Fare for at omkomme af Hunger i en By, der var saa
stor og saa opfyldt med Levnetsmidler som New York, og
Resultatet retfærdiggjorde tilfulde denne fornuftige Mening.

Just som jeg kom ind paa Hanover Square, saae
jeg en graahaaret Neger, der nok ønskede at tjene et Par
Pence, førend han begyndte paa Dagens Forlystelser; han
bar to Spande, skurede med en til Overdrivelse grændsende
hollandsk Renlighed, der hang ved et Nag, han havde over
Skuldrene. Han raabte: "Hvid Vin — hvid Vin!" med en
ren og flangfuld Stemme, og i et Dieblis var jeg ved
Siden af ham. Hvid Vin var og er endnu min Ind-
lingsdrik om Morgenens; jeg kjøbte et Glas af denne for-
træffelige Drik og spiste en Kage dertil. Saaledes forfri-
stet gif jeg ind paa Pladsen, hvis Skjønhed havde forbau-
set mig, da jeg den foregaaende Dag vandrede derover.
Hvem Anden finder jeg til min store Derrasselse midt i
Queen Street, gloende rundt omkring med en ægte Con-
necticut-Wine, end Newcome! En kort Forklaring gjorde mig
bekjendt med den hemmelige Anledning til hans Nærværelse.

Alle hans Drenge vare reiste hjem for at helligholde Pinksterfesten med de sorte Tjenestefolk, der hørte til deres respektive Familier, og Jason havde grebet Leiligheden for at aflægge sit første Besøg i Koloniens store Hovedstad. Han var ligesom jeg ude at see sig om.

„Og hvad har bragt Dem herved?“ spurgte jeg, efterat Pædagogen allerede havde underrettet mig om, at han var tagen ind i et Værtshus i en af Forstæderne, hvor Logis og Staldrum var at erholde til en „fornuftig Pris;“ Veien til Fælleden, hvor Pinksterløierne skulle holdes, gaaer gennem Broadway.“

„Ja, det hører jeg,“ svarede Jason, „men jeg ønskede først at see et Eksempel og alle Mærkværdighederne paa denne Kant. Det vil være tidligt nok om et Par Timer at gaae hen og see paa Løierne, hvis en Christen ellers bør see paa saadant forfængeligt Tant. Kan De ikke sige mig, Corny, hvor jeg skal finde Hanover Square?“

„Du er De der, Hr. Newcome, og efter min Mening er det en meget smuk Plads.“

„Er det Hanover Square?“ gjentog Jason, „ved Square har jeg altid forstaaet en firkantet Plads, og denne her er jo snarere en Triangel.“

„Hvad gjør det, min Herre, en Square i en By behøver ikke nødvendigvis at være en Plads med fire lige Sider og ligesaa mange rette Vinkler, men en aaben Plads, der forfjønner Byen og giver den frisk Luft. Her er saa-

megen frist Luft og Skjønhed, at enhver fornuftig Mand maa kunne være tilfreds dermed. En Square kan meget godt være et Parallelogram eller en Trekant, eller have hvilkensemhelst anden Form De behager."

"Naa, saa det er Hanover Square! Ja en New York Square eller Nassau Hall Square, Corny, men ikke nogen Yale College Square, tro De mig; den er desuden altfor lille."

"For lille! Gaden er jo i den videste Ende næsten hundrede Fod bred; ved den anden Ende er den rigtignok ikke halv saa bred, men det kommer af, at Husene ligge saa nær hinanden."

"Ja, det kommer altsammen af, at Husene ligge saa nær ved hinanden, som De siger. Efter mine Begreber burde Hanover Square, som man overalt hører saameget tale om, have været 50 til 60 Dages Plaieland stor, og desuden være prydet med Statuer af hele det brunsvigiske Hus. Hvorfor er den Række Huse bleven liggende der midt paa Pladsen?"

"Disse Huse høre ikke til Hanover Square, der ender, hvor den naaer dem. De ere altfor kostbare til at blive nedrevne, skjønt der er bleven talt Noget derom. Min Onkel Pegge fortalte mig iafte, at disse Huse vare blevne vurderede til 12000 Dollars, ja, Nogle vurderede dem endogsaa til 6000 Pund."

Dette forsonede Jason med Husene, thi han undlod

aldrig paa nogensmhelst Maade at yttre sin Erbødighed for Penge. Det var den eneste Udkomst til menneskelig Udmærkelse, han klart kunde fatte, skjønt han havde en dunkel Idée om Kronens Værdighed og den Erbødighed, som skyldes dens Repræsentanter.

„Corny,“ sagde Jason sagte og tog mig ved Armen for at føre mig til en Side, skjønt der Ingen var i Nærheden af os, ligesom en Mand, der har en stor Hemmelighed at spørge om, eller at meddele, „hvad var det jeg saa Dem for et Dieblis siden drikke istedetfor Deres Bittersnaps.“

„Bittersnaps? jeg veed ikke, hvad De mener, Jason. Jeg har ikke smagt noget Bittert idag, ei heller kan jeg sige, at jeg har stor Lyst til at saa noget Bittert i min Mund.“

„Jeg mener, den Slurk, De fik af Negeren, der nu kommer tilbage over Pladsen, og som De syntes at finde saa særdeles Behag i; jeg er tørstig og kunde nok have Lyst til at saa Noget at drikke.“

„O, den Krabat sælger hvid Vin, og De vil finde den fortræffelig. Hvis De trænger til Deres Bittersnaps, som De siger, kan De ikke gjøre bedre end standse ham og give ham en Penny.“

„Vil han sælge den for saa godt Kjøb?“ spurgte Jason, og hans Dine straaede i Forventning om den billige Bittersnaps.

„Det er den faste Pris, stands ham kun dristig, her er ingen Anledning til at vise Connecticut-Beskedenhed. Kom her hen, min Ven, denne Herre ønsker en Kop af din hvide Vin.“

Jasor vendte sig forskrækket om for at see, om der Ingen saae paa dem; og da han havde faaet Koppen i Haanden, lukkede han Dinene, bestemt paa at tømme den i et Drag, som man pleier at gjøre, naar man drikker en Bittersnaps. Omtrent Halvdelen af Bædsken naaede hans Gane, Resten blev kastet langt bort.

„Kjernemælk, ved Jingo,“ udbrød den skuffede Pædagog, der havde ventet en velmagende Combination af Kryderier paa Rom. „Bed St. Jingo,“ og et lille „Fanden gale“ vare de eneste Eder, hans puritanske Opdragelse tilfød ham.

Femte Kapitel.

„Her er Eders skønne Bær!

Som Sneer saa hvide!

Paa Rockaway de Bær mon' groe.“

New York Cries.

Det varede nogen Tid, førend Jasons fornærmede Værdighed og Skuffelse tillod ham at smile over Misforstaaelsen; og vi havde vandret et godt Stykke henimod „Old Slip,“ hvor jeg skulde møde Dirc, førend Pædagoggen aabnede sine Læber. Den eneste Hentydning, han da gjorde til den hvide Vin, var at kalde den „et skammeligt hollandsk Bedrageri;“ thi Jason havde i sit stille Sind stolet paa at faae den for hans Kasse særegne Drik, bekjendt under Navn af „en Bitter.“ Hvad han mente med et hollandsk Bedrageri, veed jeg ikke; med mindre han holdt Kjernemælk for at være eiendommelig hollandsk, og denne Kjernemælk for et Bedrageri.

Dirc ventede mig ved Old Slip; og paa Efterspørgsel fandt jeg, at han havde nydt sin Portion af hvid Vin saavel som jeg selv, og at han var rede til øieblikkelig at følge mig. Vi gik sammen langs med Quaien, beundrende de forskjellige Fartøier, som laae op til den. Omtrent Klokken 9 gik vi alle Tre op ad Wall Street, hvor en ikke lille Del af Beboerne allerede havde taget Plads paa Trapperne, nydende Synet af Negrene, da disse

med lykkelige „skinnende“ Ansigter forlode de forssjellige Boliger før at ile ud til Pinkstermarken. Vor Gang gennem Gaden tiltrak sig en god Del Opmærksomhed; thi, da vi alle Tre vare Fremmede, kunde det ikke antages, at vi saaledes kunde blive sete samlede uden at gjøre Opsigt. Sligt kunde næppe ventes i London selv.

Efter at have vist Jason Raadhuset, Trinitatis Kirke og Gjestgivergaarden, gik vi ud af Byen tagende Retningen imod en bred Fælle, som Kongens Officerer længe havde brugt til Paradeplads, og som siden er bleven kaldt „Parken,“ endssjønt det vilde være vanskeligt at sige af hvad Grund, eftersom den kun er af liden Udstrækning, og visseligen aldrig har været brugt til at holde vildere Dyr i end Drengene fra Byen. En Park, antager jeg, vil den blive en Gang; men for nærværende Tid har den kun Lidet, som stemmer overens med mine Ideer om en saadan Ting. Paa denne Fælle altsaa var Pinksterpladsen, som nu næsten var fuld af Folk saavel som af Bevægelse.

Der var intet Nyt i en Pinksterlystighed hverken for Dirck eller for mig selv; men Jason gæbede paa hele Stadsen med Forundring. Han var født omtrent halvfjersindstyve Mil fra dette Sted; men han havde ikke den ringeste Kundskab om en saadan Helligdag som Pinkster. Der gives saa Sorte i Connecticut, og disse ere saaledes malede i den puritanske Mølle, at de ere

hverken Fisk eller Kjød, som vi pleie at sige om en ubeskrivelig Ting. Ingen har nogensinde hørt tale om en Fest i New England, som ikke stod i en eller anden Forbindelse med Helgene eller med Politik.

Jason blev i Begyndelsen bedøvet af Larmen, Dandsen, Musiken og Lystigheden, som gik for sig. Paa den Tid vare nemlig de ni Tiendedele af de Sorte fra Byen og fra det hele Landskab i en Omkreds af tredive til fyrgetyve Mil samlede i Tusinder paa disse Sletter, springende Banjoer, syngende afrikanske Sange, drukkende og, værst af Alt, leende paa en Maade, som syntes at bringe deres Hjerter til at ræsse indenfor deres Ribben. Alt havde Udseende af Munterhed, men det var Munterhed i dens raaste og simpleste Form. Enhver Art af almindelig Skjemt var tagen i Beslag, medens man var langt fra at forsømme at drikke. Dog, ikke en Mand var drucken; en drucken Neger er nemlig paa ingen Maade noget Almindeligt. De Træk, som udmærke en Pinksster Høitid fremfor de almindelige Forlystelser, vare af afrikansk Oprindelse. Det er sandt, der var ikke den Gang, ikke heller er der nu mange Sorte iblandt os af afrikansk Fødsel; men deres Hjemlands Traditioner og Skikke ere tilstrækkeligen bevarede til at frembringe en mærkelig Forskjel imellem denne Fest og en af europæisk Oprindelse. Iblandt Andet gjorde Nogle Musik ved at slaae paa Skind, udspændte over Bunden af hule Træstammer, medens An-

dre dandsede efter denne Musik, saaledes at de lagde for Dagen, at de følte en uendelig Glæde. Dette i Særdeleshed blev sagt at være en Skik hos deres afrikanske Forsædre.

Hundreder af Hvide vandrede som .ornøiede Tilskuere over Sletterne. Iblandt disse var en stor Mængde Børn af de bedre Klasser, som vare komne for at see deres Lystighed, som i Almindelighed deltagte i deres egne Fornøielser. Mangen en sort Amme saae jeg paa denne Dag ledsage sin unge Herre eller unge Herskerinde eller begge tilsammen gennem de forskjellige Grupper, forlangende af Alle og modtagende af Alle den Urefrygt, som den ene af disse Klasser var vant til at vise den anden.

En stor Mængde unge Damer, i en Alder mellem femten og tyve Aar, var ogsaa paa Sletten, enten eskorterede af mandlige Ledsgere, eller, hvad der lige saa sikkert fremkaldte Uerbødighed, under Opsyn af gamle Ammer, der hørte til den Race, som høitideligholdt Festen. Vi havde selv været paa Sletten i to Timer, og endog Jason havde begyndt at nedlade sig til at mere sig, da jeg uden at bemærke det blev adskilt fra mine Ledsgere, og, i det jeg vandrede alene gennem Grupperne, kom til en Flok unge Piger, som vare under Opsyn af to til tre rynkede, graa-haarede Negerinder, der vare saa godt paaflædte, at de strax lagde for Dagen, at de vare fortrolige Tjenere hos nogle af de bedre Familier. Af de unge Damer vare de fleste endnu i Skolepige-Alderen, endstjønt der var

nogle i den Overgangsperiode, da Knoppen er i Begreb med at udfoldes til Blomst; et Par var noget ældre: unge Qvinder i Skikkelse og Reisning, skjønt næppe saa i Aar. En af Flokken, en af de to Sidste, syntes mig at besidde al en ung Qvindes Ynde, end mere fremhævet ved den syttenaarige Alders ukunstlede lette Munterhed og jomfruelige Ufskyld. Hun var simpelt, men meget smagfuldt paaklædt, og Alt, hendes Klædedragt, Minder, Holdning og Manerer betegnede en ung Dame af den bedre Klasse, som just var gammel nok til at føle alle Eiendommelighederne ved sin Stilling, medens hun endnu var tilstrækkelig ungdommelig til at more sig ved den almindelige Lystighed. Da hun kom mig nær, syntes det mig, at jeg kjendte hende; men først da jeg hørte hendes søde, skjemtefulde Stemme, erindrede jeg den smukke lille Pige, for hvis Skyld jeg havde været en Dyst med Slagterdrengen paa Bowery Road for ser Aar siden. Da hendes Selskab kom ganske nær til det Sted, hvor jeg stod, blev det, som først kun var en Ahnelse, til fuldkommen Visshed.

Da jeg i Dieblikkets Overraskelse hændelsesvis mødte den unge Piges Die, dristede jeg mig til at gøre et dybt Buk. Først smilede hun lig en, som troer at gjenkjende en ældre Bekjendt; dernæst blev hendes Ansigt skarlagensrødt, og hun gjengjeldte min Hilsen paa en meget dameagtig, men tillige meget fornem Maade; derpaa sankede hun sit

blaa Die mod Jorden og vendte sig bort, siensynlig for at tale til sin Ledfager. Efter dette kunde jeg ikke træde nærmere for at indlede en Samtale, skjønt jeg haabede, at den gamle sorte Amme, som var med hende, skulde kunne gjenkjende mig; thi hun havde vist megen Deltagelse for mig ved hin Leilighed under Striden med den unge Slagter. Dette skete ikke, og gamle Katrinke, som jeg hørte, Negerinden blev kaldt, fladdrede fort, forklarende Betydningen af sin Stammes forskjellige Ceremonier for en Klynge meget opmærksomme Tilhørere, uden at skjænke mig nogen Opmærksomhed. De smukke smaa Pigers Tunger løb, som Pigers Tunger pleie det, mens min ubekjendte Skjønne vedligeholdte al den Tilbageholdenhed og rolige Holdning, som anstod hendes unge Qvindelighed og tilsyneladende Stilling i Livet.

„Der, Miss Anneke!“ udraabte Katrinke pludselig, „der kommer en Herre, hvis Nærværelse vil være Dem behagelig, veed jeg.“

„Anneke,“ gjentog jeg hos mig selv og „Herre, hvis Nærværelse vil være Dem behagelig.“ „Kand det være Dir?“ tænkte jeg. Ganske rigtigt, det viste sig, at det var Dir, som hastig nærmede sig, idet han hilste paa den hele Gruppe og endte med at trykke min smukke Fremmedes Haand og tiltale hende med Navnet „Cousine Anneke.“ Det var altsaa Annie Mordaunt, som den unge Dame almindelig blev kaldt i de engelske Cirkler, Herman Mordaunts

eneste Barn og Arving, fra Crown Street og fra Lilac-bush. Du, Dirck har mere Smag, end jeg nogensinde har tiltroet ham. Just som denne Tanke foer igjennem mit Sind, fik min Ven Die paa mig, og med et Blik, hvori der laae Stolthed og Triumph, gjorde han Tegn til mig at komme nærmere, skjønt jeg allerede havde forsøgt paa at komme temmelig nær.

„Cousine Anneke,“ sagde Dirck, som aldrig brugte Omsskrivninger, naar directe Midler vare mulige, „dette er Corny Littlepage, om hvem De saa ofte har hørt mig tale, og for hvem jeg beder om en af deres bedste Hilsener og sødeste Smil.“

Miss Mordaunt var saa artig at opfylde det bogstavelig, idet hun baade hilste og smilede, som man havde forlangt af hende, skjønt jeg kunde see, at hun ogsaa var temmelig tilbøielig til at lee. Jeg var endnu ifærd med mit Bux og mumlede nogle uforstaaelige Komplimenter, da Katrinke gjorde et lille Udraab, og, benyttende en gammel og fortrolig Tjenestepiges Frihed, rykkede sin unge Herse- inde i Ormet og hviskede hende ivrig Noget i Dret. Anneke rødmede, vendte sig hurtig om imod mig og lod sine Dine mere dristig og stadig hvile paa mit Ansigt, — og da var det, jeg saae det sødeste Smil, der nogensinde har henrykket en Dødelig, og som langt overgik det, med hvilket jeg kort tilforn var bleven modtaget.

„Hr Littlepage, troer jeg, er mig ikke en aldeles Frem-

med, Fætter Dird." sagde hun. "Katrinke erindrer ham som et ungt Menneske, der engang gjorde mig en vigtig Tjeneste, og nu forekommer det mig, at jeg selv kan gjenkjennde ham. Jeg tænker paa Drengen, som fornærmede mig paa Bowery Road, Hr. Littlepage, og Deres smukke Mellemkomst for min Skyld."

"Om der ogsaa havde været tyve Drenge, Miss Mordaunt, vilde en Fornærmelse imod Dem være bleven straffet af enhver Mand med Hjertet paa det rette Sted."

Jeg gad nok vide, om nogen Yngling, som pludselig fik Leilighed til at vise sig høflig, eller sentimental, eller følsom, kunde have gjort det meget bedre! Saaledes tænkte Anneke ogsaa, troer jeg, thi hendes Rødme blev stærkere og gjorde hende fortryllende elskværdig, og hun saae særdeles velfornøiet ud.

"Ja," udbroød Dird med Energi, — "lad tyve, lad hundrede Mænd eller Drenge, dersom de have Lyst dertil, gjøre Forsøg derpaa, Anneke, og de ville finde dem, som ville beskytte Dem."

"Jeg veed, at jeg kan regne paa Dem, Fætter Dird," tilføiede den henrivende Pige, idet hun rakte Haanden ud imod min Ben med en Alenhed, jeg kunde have ønsket mindre hos hende; „men De vil erindre, at Hr. Littlepage eller Master Littlepage, som han den Gang var, var en Fremmed, og jeg havde intet saadant Krav paa ham, som jeg visseelig har paa Dem."

„Men, Corny, det er underligt, Du aldrig har talt et Ord til mig derom. Da jeg viste ham Lilacsbush og talte om Dem og Deres Fader, sagde han ikke et Ord om denne Sag.“

„Den Gang vidste jeg ikke, at det var Miss Mordaunt, jeg havde været saa lykkelig at gjøre en Tjeneste; men her er Hr. Newcome ved Siden af Dig, Follock, og han smægter af Længsel efter at blive præsenteret, som han seer, jeg er bleven.“

Anneke vendte sig med et Smil og hilste Jason, der bukkede paa en skolemesteragtig Maade, imedens jeg kunde see, at den Omstændighed, at jeg ikke havde pralet af min Bedrift, gav den en ny Bigtighed i det yndige Væsen sine. Jason havde ikke saasnart faaet Ende paa Introductionen, — den første troer jeg, han nogensinde regelmæssig havde gennemgaaet, — førend han, benyttende sig af nogle Spørgsmaal, Miss Mordaunt gjorde Dyrk om hans Moder og øvrige Familie, kom om til mig, drog mig tilside og gav mig at forstaae, at han havde Noget at betro mig alene.

„Jeg vidste ikke, at De nogensinde havde holdt Skole, Corny,“ hviskede han med en alvorlig Mine.

„Hvoraf veed De det nu, Hr. Newcome, da det dog aldrig har været Tilfældet?“

„Hvoraf kommer det da, at dette unge Fruentimmer kaldte Dem „Master“ Littlepage?“

„Bah! Jason, vent et Aar eller to, og De vil begynde at faae rigtigere Begreber om os fra New York.“

„Men jeg hørte det med mine egne Øren — Maafter Littlepage; saa klart, som Ord nogensinde ere blevene udtalte.“

„Belan da, Miss Mordaunt maa have Ret, og jeg maa have forglemt det. Jeg maa en Gang have holdt en Pigeskele et eller andet Sted i mine yngre Dage, men forglemt det.“

„Na, det er ikke Andet end Deres fortvivlede York Stolthed, Corny; men det giver mig desto bedre Tanker om Dem. Da De ingen Skole har kunnet holde, efterat De kom til Collegiet, maa De endogsaa være kommen mig i Forkjøbet; men den velærværdige Hr. Worden kunde nok hjælpe et formuende ungt Menneſke, dersom han saa var tilſinds. Jeg indrømmer, at han forſtaaer de døde Sprog. Det er Skade, han er saa død i religiøs Henseende.“

„Vel — vel — jeg ſkal fortælle Dem alt dette en anden Gang; De ſeer nok, at Miss Mordaunt onſker at bryde op og ikke vil forlade os saa pludſelig. Lad os følge med.“

Jason bifaldt det, og i en Time eller to havde vi den Glæde at ledsage de unge Damer, medens de vankede omkring blandt de forſkjellige Hobe og Grupper af denne beſynderlige Forſamling. De fleſte af de Sorte vare fødte i Kolonien, men der var ogsaa nogle indfødte Afrikanere iblandt dem. New York havde aldrig Slaver efter de ſydlige

Planteres System eller i Skarer af Hundreder, som arbeidede i Markerne under Opsynsmænd, og som levede af-
sides i deres egne Hytter; men vort Slave-System var
strængt husligt; Negeren levede næsten stedse under det
samme Tag som hans Herre, eller dersom hans Bolig
var afsondret, som vistnok stundom hændte, var den altid
nær ved Haanden; begge Racer udgjorde saaledes en og
den samme Familie. Paa Landet arbeidede Negrene aldrig
i Marken; men det var almindelig Husmænd, der gjorde det;
og hos dem, der dyrkede deres egen Eiendom, eller som vare
Fæstere hos en eller anden mægtig Jorddrot, gjorde Ne-
geren sin Gjerning ved sin Herres Side. Dengang be-
stod næsten hele vort Hushyende af Sorte, hvilket tildels
endnu er Tilfældet, og den huslige Deconomi blev
næsten udelukkende overladt til dem, med Undtagelse
af saadanne Tilfælde, hvor de hvide Qvinder selv beskæftigede
sig med saadanne Forretninger i Forening med det almin-
delige Overopsyn. Blandt Hollænderne i Særdeleshed bleve
Negrene behandlede med megen Mildhed; en trofast Mark-
slave havde ofte lige saa Meget at sige med Hensyn til
Sæden og Kornet, som Manden, der eiede baade den Jord,
han bearbejdede, og ham selv.

Et Parti indfødte Afrikanere fængslede vor Opmærk-
somhed i en halv Time. Scenen syntes at have gjenop-
livet deres tidligere Forbindelser, og deres egen Fremstil-
ling af halvvilde Lege syntes ganske at rive dem med sig.

De Sorte, som vare fødte i Amerika, stirrede paa denne Gruppe med dyb Interesse, betragtende dem som ligesaa mange Udsendinge fra deres Førfædres Land, for at oplyse dem i de overtroiske Skikke, som mere eiendommelig passe til deres Race. De Sidste forsøgte at efterligne de Førstes Bevægelser, og skjønt Forsøget ofte var latterligt, manglede det aldrig Præg af en alvorlig og god Hensigt. Intet blev gjort for at karrikere, men Meget blev udført med Grefrygt og Kjærlighed.

For at denne Slægts Sædvaner ikke skulde svinde bort og blive forglemte, hvilket synes mig temmelig muligt, vil jeg fortælle en Skik, som var meget almindelig iblandt Hollænderne, og som i en vis Grad er gaaet over til de engelske Familier, der have indgaaet Forbindelser med Hollændere. Da Littlepagerne havde indgaaet to Ægteskaber med hollandske Familier, var denne Skik ogsaa bleven iagttaget med Hensyn til mig. Skikken var denne: naar et Barn af en Familie naaede en Alder af sex til otte Aar, blev en ung Slave af samme Alder og Kjønn givet ham eller hende under visse Ceremonier, og fra dette Øieblik blev disse Tvendes Skjæbne, indenfor Grændserne af deres respektive Formaal og Stilling, betragtet som en Mands og en Hustrues. Det er sandt, Skilsmisser kunne indtræffe, men dette skeer alene i Tilfælde af stor Brøde, og næsten lige saa ofte er Brøden paa Herrens som paa Slavens Side. En Drukkenbold kan komme i Gjæld og

blive nødt til at skille sig ved sine Sorte saavel som ogsaa ved denne Ene; men denne særegne Neger bliver hos ham saalænge, som nogen Ting bliver tilbage. Slaver, som forsee sig alvorlig, blive sendte til Derne, hvor Arbeidet i Sukkerplantagerne er en fuldkommen tilstrækkelig Straf.

Den Dag, jeg fyldte sex Aar, blev en Dreng givet mig paa den omtalte Maade, og han er forbleven ikke alene min Eiendom, men mit Factotum indtil denne Stund. Det var Yaap, eller Jacob, den Neger, som jeg allerede har haft Leilighed til at omtale. Anneke Mordaunt, hvis Bedstemoder man vil erindre var af hollandsk Familie, havde en Negerinde med sig paa Pinkstermarken, der netop var af samme Alder som hun, og som blev kaldt Mari; ikke Mary eller Maria; men Mari, med Tonen paa sidste Stavelse. Denne Mari var en sort, smilende Pige med røde Læber, mørke Dine og smukke Tænder, der syntes født til Munterhed og ofte med megen Banskethed blev holdt indenfor Belansthændighedens Skranker af sin mere rolige og dannede unge Hersterinde. Min Kammerat var et eller andet Sted paa Pladsen; thi jeg havde givet ham Tilladelse til at reise til Byen for at helligholde Pinksterfesten, og han skulde forlade Djævletaen med en Slup omtrent en Time efter, at jeg selv forlod Hjemmet. Vinden havde været god, og jeg nærede ingen Tvivl om hans Ankomst, endstjønt jeg endnu ikke havde seet ham.

Jeg kunde have ledsaget Anneke og hendes Selskab hele Dagen gennem disse Scener af ustrømt Lystighed uden at føle nogen Kedsomhed. Hendes Nærværelse havde strax en vis Indflydelse paa Negrene; selv de indfødte Afrikanere modererede deres Gebærder og dæmpede deres Skrig, som det sømmede sig for bedre at tiltale hendes mere forfinede Smag. Ikke en af vort Selskab holdt det under sin Værdighed at lee uden Jargon. Denne Pædagog yttrede ofte sin Misforstaaelse med Negrenes Forlystelser og gamle Skikke, erklærende at de vare upassende for menneskelige Væsner, og lagde desuden paa anden Maade for Dagen den Tilboielighed til Hypercriticisme, som saa træffende betegner den, der selv er en Begynder.

Saaledes stode Sagerne, da Mari kom styrkende hen til sin unge Herskerinde med opspilede Dine og oploftede Hænder udraabende med en Røst, som nødvendigvis gjorde os Alle delagtige i Meddelelsen.

„O! Miss Anneke! — Hvad tænker De, Miss Anneke! Skulde De nogensinde have troet det, Miss Anneke!“

„Fortæl mig, hvad Du har seet, Mari, og hør op med disse dumme Udraab,“ sagde hendes smukke Herskerinde med en Rødme, som beviste, at hun ikke var vant til at see sin Pige opføre sig saaledes.

„Hvem skulde have tænkt det, Miss Anneke! — Disse Negere her have sendt Bud til deres eget Land, og have faaet en Løve fanget til Pinksterfesten.“

Dette var rigtignok en Nysghed, hvis det virkelig forholdt sig saaledes. Ingen af os Alle havde nogensinde seet en Løve; den Gang vare nemlig vilde Dyr meget sjeldne i Kolonierne med Undtagelse af dem, som bleve fangne i vore egne Skove. Jeg havde seet adskillige af de smaa brune Bjørne, mangen en Ulv og en udstoppet Panther; men jeg antog det aldrig indenfor Mulighedens Grændser, at jeg kunde komme saa nær til en levende Løve. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig imidlertid, at Mari havde Ret; kun var Dyret ikke bleven fangen for denne særegne Leilighed. Det tilhørte en Gøgler, som ogsaa eiede en meget geskæftig og morsom Abbe. Indgangsprisen var en Fjerdedel af en Dollar for vorne Hvide; Børn og Negere gik ind for halv Pris. Da vi havde faaet dette at vide, blev det bestemt, at Alle, som kunde opdrive Pengene og det behørige Mod, skulde gaae ind paa en Gang og see paa Dyrenes Konge. Jeg siger: det behørige Mod; thi deraf behøvede Fruentimmerne en god Del for at gaae saa nær til en levende Løve.

Løven blev holdt i et Bur, som var opstillet i en i Hast opført Bygning af Brædder, der var bleven opreist paa Pinstærpladsen. Da vi kom nær til Døren, saae jeg adskillige smukke unge Piger blegne, et Tegn paa Svaghed, som forunderligt nok meget synlig udstrakte sig til de fleste af deres sorte Tjenestepiger. Mari traf sig imidlertid ikke tilbage, og da det kom dertil, at Kjønnets skulde

bestaae Prøven, vare hun og hendes Herskerinde de Gæster, som bleve fast ved deres oprindelige Bestemmelse at træde ind. Noget Tid blev spildt med at forsøge paa at overtale to eller tre af hendes ældre Rædsagerinder til at gaae ind med hende, men da hun fandt det frugtesløst, sagde hun med et fint Smil —

„Velan, mine Herrer, Mari og jeg selv maae udgjøre den kvindelige Del af Selskabet. Jeg har aldrig seet en Løve og vilde ikke for Noget gaae glip af denne Leilighed. Vi ville ved vor Tilbagekomst finde vore Venner ventende paa dem af os, som ikke blive opvædt.“

Vi vare nu nær ved Døren, hvor Manden stod, som modtog Pengene og gav Billetter. Det hændte sig, at Døren var bleven standset af en Herre af hans Bekjendtskab, som just havde forladt Bygningen, og som leende fortalte et Tilfælde, der var indtruffet derinde. Jeg stod paa den ene Side af Anneke, Jason paa den anden, Mari var tæt bag ved os,

„En Kvart Dollar for enhver Herre og Dame,” sagde Dørvogteren, „og en Shilling for Tjenestepigen.“

Paa dette Blik trak Jason til min store Forbauselse (thi sædvanlig var han meget sendrægtig ved saadanne Leiligheder) en Pung frem, og idet han tømte nogle Sølvpenge ud i sin Haand, sagde han med et Smil.

„Tillad mig, Miss — det er en Gæde jeg begjærer; en Kvart Dollar for Dem Selv og en Shilling for Mari.“

Jeg saae, at Anneke rødmede og vendte hurtig sit Blik mod Dirk; men førend jeg fik Tid til at sige Noget eller gjøre Noget, svarede hun rolig.

"Gjør Dem ingen Uleilighed, Hr. Newcome, Littlepage vil vistnok være saa god at skaffe mig Billetterne."

Jason havde Pengene mellem sine Fingre, jeg gik forbi ham og købte Billetterne, medens han protesterede.

"Det glædede ham — han var stolt af denne Leilighed — en anden Gang kunde hendes Broder gjøre det Samme for hans Søstre, han havde ser" og Andet af den Art.

Jeg lagde Billetterne i Annekes Haand, hun modtog dem med et Udbrud af Taknemlighed, og vi gik Alle ind. Jeg omtaler denne lille Hændelse for at vise Qvindens Taft, og jeg vil fortælle Alt det, som staaer i Forbindelse hermed, førend jeg gaaer videre. Anneke sagde Intet med Hensyn til Billetterne, førend vi havde forladt Skuret; da nærmede hun sig til mig og bemærkede med den Ynde og Simpelhed, som velopdragne Fruentimmer vide at lægge for Dagen ved en saadan Leilighed.

"Jeg er i Gjæld til Dem for mine Billetter, Hr. Littlepage; — de kostede tre Shillings, troer jeg."

Jeg bukkede og havde den Glæde næsten at berøre Miss Mordaunts smukke lille Haand, da hun gav mig Pengene. I dette Dieblis havde et Sted paa min Albue nær bragt mig til at tabe dem. Det var Jason, som havde taget sig denne Frihed, og som nu førte mig tilside

med en Alvor i sine Manerer, der ikke var sædvanlig hos ham. Jeg saae i Pædagogens ildevarslende Blik, at noget Overordentligt tyngede paa hans Sind, og ventede med lidt Nysgjerrighed paa at erfare, hvad det var.

„Hvorledes! hvad i al Verden tænker De paa, Corny?“ raabte han næsten vred. „Har nogen Dødelig nogensinde hørt, at en Herre lod en Dame betale for et Tractement? veed De, at De har ladet Miss Anneke betale for et Tractement?“

„Et Tractement, Hr. Newcome!“

„Ja, et Tractement, Hr. Corny Littlepage! Hvor ofte tænker De, at unge Damer ville ledsage Dem til Skuespil eller andre Forlystelser, dersom De lader dem betale?“

En foragtelig Latter gav disse Ord større Eftertryk.

„Betale! — kunde jeg tænke, at Miss Mordaunt vilde tillade mig at betale Penge for hende eller hendes Pige?“

„De faaer mig næsten til at ansee Dem for en Hjemfødning. Unge Mænd betale altid for unge Piger, og der gjøres ingen Spørgsmaal om den Ting. Lagde De ikke Mærke til, hvor net jeg tilbød at betale for denne unge Miss, og hvor godt hun optog det, indtil De sprang foran mig og stødte mig tilbage? — Jeg taalte det; thi det sparede mig tre Shillings.“

„Jeg bemærkede, hvorledes Miss Mordaunt gyste til-

bage for den Fortrolighed at blive kaldt Miss, og hvor utilbøielig hun var til at lade Dem betale Billetterne, og det, tænker jeg, var alene, fordi hun saae, at De bildte Dem ind, det skulde være, hvad De kalder et Tractement?"

Jeg kan ikke nøiere gaae ind paa en Omdebattering af denne Sag; men Intet er i Sandhed mere simpelt paa Engelsk end at tiltale en ung Dame med Miss, uden at svie Navnet til, hvorimod jeg veed, at det er høieste Mode at sige Mademoiselle paa Fransk, og man har fortalt mig, at Spanierne, Italienerne og Tydskerne bruge de i deres Sprog tilsvarende Ord paa samme Maade. Jeg havde ærgret mig over Jasons Familiaritet, da han kaldte Anneke — den smukke Anneke! — Miss, og jeg følte mig glad ved at faae Leilighed til at lade ham forstaae, hvad jeg tænkte om den Sag.

"Hvor De dog igrunden er et Barn, Corny!" udbrød Pædagogen, som var altfor godmodig til at blive fortørnet over en Snert. "De, en Student! Men den Sag maa nøie undersøges, om det saa blot var for min Skoles Ære. Folk kunne tænke, at De har været i Skolen, siden den kom under min Bestyrelse, og jeg vilde ikke for al Verden have det udbredt, at et ungt Menneske fra min Skole havde forsømt at tractere en Dame under saadanne Omstændigheder."

Anseende det for unyttigt at disputere længere med mig, gik Jason hen til Anneke og bad om Tilladelse til

at sige hende et Ord under fire Dine. Saa ivrig var min Ledsager i sin Bestræbelse for at afvadske Pletten, og saa overrasket var den unge Dame, som høflig undslog sig for at gaae mere end et Skridt tilside, at Samtalen fandt Sted ligesom mine Dine, uden at nogen af Parterne blev opmærksom paa, at jeg nødvendigvis hørte og saae Alt, hvad der passerede.

"De maa undskyldte Corny, Miss," begyndte Jason, idet han atter fremtog sin Pung og begyndte paany at gjøre Jagt paa en Kvart Dollar og en Shilling, "han er temmelig ung og kjender Intet til Verden. Ah! her er just Pengene: tre Nipencestykker eller tre York Shillings. Her, Miss, undskyld Corny og oversee det Altsammen. Naar han bliver ældre, vil han ikke gjøre saadanne Bummerter."

"Jeg er ikke vis paa, at jeg forstaaer Dem, min Herre!" udbrod Anneke, som traadte en Smule tilbage ved at høre det Ord "Miss," og som nu med en Ferbaufelse, som hun ingen Umage gjorde sig for at skjule, saae Jason række Pengene frem.

"Dette er Prisen paa Billetterne — ja, der er Alt; ellers Intet, paa Vore. Corny var, som De erindrer, saa græsselig dum at lade Dem betale, som om De havde været en Herre."

Anneke smilede nu, og seende paa mig i samme Die: Blif udgød en klar Rødme sig over hendes Ansigt; end-

skjönt mit Blik, som jeg let kunde see, fristede hende stærkt til at lee.

„Det er meget rigtigt, som det er, Hr. Newcome, endskjønt jeg føler, at jeg er Dem meget forbunden for Deres gavmilde Hensigter,“ sagde hun og vendte sig for at forene sig med sine Veninder, „det er almindeligt i New York, at Damerne selv betale enhver Ting af den Natur. Naar jeg kommer til Connecticut, vil jeg være Dem uendelig forbunden for et saadant Tilbud.“

Jason vidste ikke, hvad der var at gjøre ved den Sag; længe efter paastod han, at den unge Dame var „opblæst,“ som han kaldte det, og at hun alene derfor havde undslaaet sig for at tage Pengene.

„Der er, som De veed, Corny, en vis Maade at udvise enhver Artighed paa, og det er at udvise den paa en artig Maade. Jeg tvivler forresten meget paa, at en Høflighed kan blive udvist paa en uhøflig Maade. En Ting glæder mig, og det er, at hun ikke veed, at De nogeninde i Deres Liv har været paa „Seminarist-Institutet,“ — det var det Navn, Jason havde givet det, som Worden i al Simpelsked havde kaldt „en Drengeskole.“ Men vi vende tilbage til Bøden.

Løven havde mange Besøgere, og vi havde nogen Vanskelighed ved at faae Plads. Anneke kom naturligvis til at staae i den forreste Række, da de fleste Herrer, som vare tilstede, ærbødigt gjorde Plads for hende. Ulykke.

ligvis har den unge Dame et meget smukt Shawl, i hvilket Skarlagen var den fremherskende Farve; og det, som hændte, er bleven tilskrevet denne Omstændighed, endssjønt jeg er langt fra bestemt at paaastaae, at det var Tilfældet. Fra Begyndelsen af tilkjendegav Anneke ingen Frygt, men da Kredsen trykkede paa hende udenfra, kom hun saa nær til Buret, at Dyret stak en Pote frem og virkelig fik fat i Shawlet, ved Hjælp af hvilket det drog den for- skrækkede Pige tæt op til Gitteret. Jeg var ved Annekes Side, og med en Mandsnærværelse, som nu forbauser mig, lykkedes det mig at rive Shawlet af det smukke Væsens Skuldre, løste hende op fra Gulvet og sætte hende ned igjen i en sikker Afstand fra Dyret. Alt dette foregik saa hurtig, at Halvdelen af de Tilstedeværende vare uvidende om, hvad der var foregaaet, indtil det Alt var forbi, og hvad der forbauser mig mest er, at jeg ikke har den ringeste Erindring om den Glæde, jeg burde have følt, medens min Arm omslyngede Anneke Mordaunts smukke Ni- die, og medens hun blev baaret af mig. Bøgteren lagde sig strax imellem, og Løven gav Slip paa Shawlet, seende ud som et skuffet Dyr, da den fandt, at det ikke indesluttede dets smukke Gierinde.

Anneke var frelst, førend hun havde Tid til fuldkommen at fatte den Fare, hvori hun havde svævet. Selv Dyrk kunde ikke komme frem til hendes Hjælp, endssjønt han saae og fattede den overhængende Fare, hvori det

Bæsen, han elskede høiest i Verden, svarede; men Dird var altid saa langsom! Jeg maa lade Jæsen vederfares den Retsfærdighed, at han opførte sig vel, skjønt han var placeret saaledes, at han ikke var til nogen virkelig Nytte. Han styrtede frem for at staae Anneke bi, og blev staaende for at tage Shawlet bort, saasnart det var lykkedes Begteren at bringe Løven til at give Slip derpaa. Men alt dette skete saa hurtigt, at man ikke havde Leilighed til at iagttage de enkelte Begivenheder.

Anneke var rigtignok bleven meget forskrækket ved dette Eventyr med Løven, hvilket saaes af hendes forandrede Ansigtssfarve og nogle faa Taarer, som fulgte derpaa. Imidlertid var et Glas Vand og et Par Minuters Hvile i en Stol nok til at gjengive hende den behørigte Fatning, og hun blev hos os en halv Time, betragtede og beundrende sin frygtelige Angriber.

Og lad mig her tilføie til Nytte for dem, som aldrig have haft Leilighed til at see Dyrenes Konge, at det er et Syn vel værd at skue! Jeg har aldrig seet en Elephant, som efter bereiste Herrers Beretning skal være et endnu mere overordentligt Dyr, skjønt jeg finder det vanskeligt at forestille mig noget Overordentligere hos den end hos Løven, som saa nær havde mishandlet den „yndige Anneke Merdaunt.“ Det er tvivlsomt, om Nogen af os fattede den fulde Udstrækning af den Fare, hun havde været udsat for, indtil vi begyndte at tænke rolig derefter, da Tid og

Reilighed blev os givet. Saa snart som den første Bevægelse var standset, syntes denne Begivenhed forglemt; og vi forlode Boden efter et langt Besøg, samtalende om Dyret og dets Eiendommeligheder, tilsyneladende forglemmende, at Løven ved et Slag med sin mægtige Pote kunde have myrdet et af de yndigste og lykkeligste Væsner i den hele Provinds, naar ikke det barmhjertige Forsyn mildt og betimelig havde lagt sig derimellem.

Efter den lille Affaire med Biletterne gif jeg bort med Anneke, som erklærede, at det var hendes Hensigt at forlade Sletten, da Tanken om hendes Befrielse begyndte at angribe hendes Sind, og da hun frygtede for, at en eller anden særdeles om Ben kunde bringe hendes Fader en overdreven Beretning om denne Hændelse. Dirck tilbød at følge hende hjem, thi Hr. Mordaunt holdt ingen Equipage, eller i det mindste ingen, som blev benyttet til at kjøre omkring i Byen med. Vi vare alle gaaede til Grændsen af Fælleden med Anneke, da den yndige Pige standfede, saae paa mig med et alvorligt Blik og sagde rødmende, idet Taarerne kom hende i Øinene:

„Hr. Littlepage, jeg kommer først nu til den fulde Erkjendelse af, hvad jeg skylder Dem. Sagen gif saa hurtig for sig, og jeg var saa forvirret, at jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde udtrykke mig i hint Dieblis, ikke heller er jeg vis paa, at jeg veed det nu. Tro mig imidlertid: jeg vil aldrig kunne forglemme denne Morgen, og jeg be-

der Dem, dersom De har en Søster, at tilbyde hende Anneke Mordaunts Venstreb og fortælle hende, at hendes egne Bønner for hendes Broders Lykke kunne ikke være oprigtigere end mine."

Førend jeg kunde fatte mig for at give et passende Svar, havde Anneke taget Afsked og gik bort med Lommetørklædet for sine Dine.

Siette Kapitel.

„Ja, vær fort:

Jeg mod dit Maal seer hen, og allerede
Jeg næsten er en Mand."

Cymbeline.

Medens Dircksledsagede Miss Mordaunt til hendes Faders Hus i Crown Street,* greb jeg Leiligheden til at slippe bort fra Jason, da jeg ikke var i Humeur til at lytte til hans Forelæsninger over Livets Eiendommeligheder, og jeg forlod Pinkster Marken saa hastig, som jeg kunde. Nagtet New Yorks Størrelse og Bigtighed kunde en Helldag som denne ikke Andet end drage store Mennekehobe ud for at see Legene. I Maret 1757 stod James de

* Nu Liberty Street.

Lancey i Spidsen for denne Provinds; dette Embede havde han beklædt i mange Aar, og jeg mindes, at jeg paa minvei til Byen mødte hans Vogn, som førte Familiens yngre Børn ud til Sletten. Som Dagen skred frem, viste der sig forskjellige Slags Equipager paa Veien, for Størstedelen med deres respektive Eiermænds Børn. Alle disse tilhørte Folk af første Rang; jeg saae Skibet, som betegner Livingstonernes Baaben, Lanceyernes Landse, Merrißernes brændende Slot og andre Baabenmærker, alle vel bekendte i Provindsen. Equipager vare i Aaret 1757 rigtignok ikke saa almindelige, som de siden ere blevne; dog fjørte de fleste af vore ansete Mænd i Karer, Phaëtoner eller andre Kjøretøier, naar der var Leilighed til at drage saa langt bort fra Byen som Fælleden, hvor den nærværende „Park“ er beliggende. Veiene paa Manhattan Den vare meget smukke og maleriske; de slyngede sig langs med Klipper og gennem Dale, med Busketter og Lunde paa begge Sider, der gav det Hele et landligt og roligt Præg. Hist og her stødte man paa et Landsted, en eller anden vigtig Persons Residents, som ved sin Skjønhed og Hyggelighed bar Vidnesbyrd om Rigdom og en fornuftig Smag. Hr. Speaker Nicoll* havde i en lang Række af Aar beboet

* Den Person, som her er ment, var William Nicoll, Esquire, Herre til Jøslip, et stort Lehn paa Long Island, hvilket endnu tilhører Familien ifølge et Patent, udstædt 1683. Denne Herre var en Søn af Secretair Ni-

et saadant Hus, der laae en Fjerdingvei fra Byen og staaer endnu, eftersom jeg bestandig passerer det paa mine

coll, som antages at have været en Slægtning af Oberst Nicoll, den første engelske Gouverneur. Fra Speaker Nicoll, som Sønnen blev kaldt, fordi han en hel Generation igjennem var Medlem af Regjeringen, nedstammede Nicollerne til Jøslip og Shelter Island saavel som en anden Gren af Familien, der længe boede i Stratford i Provindsen Connecticut. Det Hus, hvortil Hr. Littlepage tyder, som en Levning fra Oldtiden paa hans Tid — amerikanske Oldtid naturligvis, — stod for saa Nar siden, om det ikke staaer der endnu, der hvor Gammel Boston Veien og den Ny Vei mødes, og næsten ligeoverfor Enden af den lange Allee, som fører til Roschill, der oprindelig var Vatternes Landsted. Det stod Noget oven for Union Square. Det var, eller er, et Murstens Hus paa en Etage med en lille Gaard foran; hvis det staaer endnu, maa det være en af de ældste Bygninger i en By paa 400,000 Indbyggere. Da Speaker Nicoll resignerede i Maret 1718, maa dette Hus i det mindste være hundrede og tredive eller fyrgetyve Aar gammelt; og jeg tvivler paa, at man vil kunne finde et Dussin saa gamle offentlige eller private Huse paa hele Den.

Da Nicollernes egentlige Familiesæde var i Suffolk eller paa deres Godser, saa er det sandsynligt, at den omtalte Bygning for en Del skulder en ægteffabelig Forbindelse med Familien Watt sin Oprindelse, skjønt den væsentligste Grund vistnok har været den, at Speaker Nicoll saalænge havde Sæde i Regjeringen.

Reiser mellem Djævletaaen og York. Jeg selv saae aldrig Patenteieren, da han døde lang Tid før min Fødsel; men hans Hus nær ved Byen staaer endnu bestandig, som jeg har sagt, — et Minde om svundne Dage!

Den hele By syntes at være paa Benene, og Enhver havde Lyst til at see et Glimt af Legene paa Pinkster Marken; skjønt de Fornemmere og mere Dannede havde Selvfornegtelse nok til at holde sig i Frastand, da det næppe vilde have passet sig med deres Alder og Værdighed at blive sete paa en saadan Plads. Krigen havde bragt mange Regimentter til Provindsen, og jeg mødte i det Mindste tyve unge Officerer, som dreve ud til Forlystelsens Skueplads, da jeg vandrede ind til Byen. Jeg maa bekjende, at jeg saae paa disse unge Mennesker med Beundring og ikke ganske uden Misundelse, da de parvis passerede forbi mig, leende og morende sig over de groteske Grupper af Sorte, som tilfældigvis gik ind til Byen fra deres Lege. Jeg vidste, at disse unge Mænd havde nydt Fordelene af at være blevene opdragne hjemme, adskillige sandsynligvis ved Universiteterne, og alle midt i det civiliserede og forfinede England. Dog, næppe Alle; eftersom der var unge Mænd fra Kolonierne iblandt dem, hvilke sandsynligvis ikke havde nydt disse Fordele. Den lette Anstand og rolige, hvad skal jeg kalde det? — Uforfæmthed vilde være for stærkt et Ord og et Udtryk, jeg, en Søn og Sønnesøn af en af Kongens Officerer, ikke ønsker at anvende, og dog kommer det nær-

mest til det Begreb, jeg anseer for mest anvendeligt paa disse Mænds Maade at være paa — men, hvadsmhelst det nu var, denne særegne Mine af hovedstadsmæssig Overlegenhed over provindsiel Uvidenhed og Afhængighed, som visseiligen udmærkede alle de yngre Mænd af denne Klasse, gjorde et Indtryk paa mig, som jeg finder vanskeligt at beskrive. Jeg var en loyal Undersaat, elskede Kongen, især siden han var identificeret med den protestantiske Arvesølge, og den hele kongelige Slægt, og ønskede Intet hellere end den engelske Krones Glands og Ære. En saaledes findet Mand kunde kun være venlige Følelser imod Kongens Officerer; dog, jeg vil tilstaae det, der var Diebliske, da denne Mine af slet skjult Overlegenhed, denne Dpførsel, som saa meget lignede Herrens imod Tjeneren, Overherrens imod den Afhængige, Patronens imod Klienten opfyldte mig med dyb Fortørnelse og saa bittre Følelser, at jeg var nødt til at kæmpe en haard Kamp for at undertrykke dem. Men dette er en Anticipation og en Afbrydelse af min Fortællings Gang. Jeg er tilbøielig til at troe, at der allevegne maa være en god Del af denne Følelse, hvor tvende Lande staae i et saadant Forhold til hinanden, at det ene er det herskende, det andet det adlydende.

Mit Blod var kommen i temmelig stærk Bevægelse, og jeg var ikke fri for at være en Smule træt af denne Morgens Vandring og Begivenheder, hvorfor jeg sluttede

at gaae lige til Duke Street og dele min Tantes kolde Middagsmad; thi faa private Familier i York, som med Hensyn til deres Mad vare afhængige af sorte Kofke, erholdt noget Varmt serveret paa deres Bord denne og de to følgende Dage. Hist og her fik man vel en Hvid til at træde istedetfor den fraværende Sorte, og Klokken 11 $\frac{1}{2}$ nåde vi Fordelen af en saadan Medhjælper. Det var den engelske Tjener hos Oberst Mosely, en Officer i Armeen, som stod paa en venstabelig Fod med min Onkel, og som havde den Artighed at tilbyde dem sin Tjener ved denne Leilighed. Jeg erfarede senere, at mange Officerer udviste det samme Galanteri imod adskillige andre Familier, med hvilke de stode paa en venstabelig Fod.

Giftermaal imellem engelske Officerer og vere unge Hert. Skjønheder indtraf hyppig, og jeg følte mig den Morgen et Par Gange greben af en Smule Skinsyge med Hensyn til Anneke, da jeg kom forbi de unge Wiennesker af det 55de eller 60de, eller loyale Amerikanere af det 17de og andre Regimenter, som paa den Tid vare i Provindsen.

Min Tante kom ned fra Dagligstuen, paaklædt til Middagsbordet, — thi dette forsømmer en Dame aldrig, selv naar hendes Middagsmad bestaaer i koldt Kjøkken — da jeg aabnede Gadedøren, og det ikke alene for at indtage sit Sæde ved Bordet, men hun havde nogle Extra-Forretninger at udføre som en Følge af, at de fleste af hendes Tje-

nesteføle vare borte. Da hun saae mig, standsede hun paa det Øverste af Trappen og vinkede ad mig, at jeg skulde komme nærmere.

"Corny," sagde hun, "hvad har Du gjort, mit Barn, at Du har forskaffet Dig denne Ære."

"Ære! — Jeg er uvidende om at have modtaget nogen. Hvad mener De, min kjære Tante?"

"Herman Mordaunt er her og venter paa Dig i Dagligstuen. Han spurgte specielt om Dig; — ønsker at see Dig; — udtrykker sin Sorg over, at Du ikke er hjemme og taler alene om Dig!"

"I saa Fald bør jeg ile op ad Trappen, for at hilse paa ham saa snart som muligt. Jeg skal fortælle Dem det Hele ved Middagsbordet, Tante; — undskyld mig nu."

Alfsted ilede jeg med bankende Hjerte for at modtage et Besøg af Annes Fader. Jeg kan næppe fremføre en Grund, hvorfor denne Herre sædvanlig, naar han blev omtalt, og undertiden, naar han blev tiltalt, blev kaldt Herman Mordaunt. Med mindre det skulde være, fordi han tildels var af hollandsk Herkomst, i hvilket Tilfælde det Navn, som betegnede dette Faktum, blev brugt af en Del Hollændere for at antyde den hollandske Herkomst og af Andre for at følge Exemplet. Men Herman Mordaunt blev han i Almindelighed kaldt og det af Ærbødighed, og ikke som uopdragne Personer tale om

deres Overmænd, for at prale af den fortrolige Tred, de staae paa med dem. Jeg vilde altid have anseet det for en Ære at modtage et Besøg af Herman Mordaunt; men nu slog mit Hjerte meget stærkt, som jeg har sagt, da jeg i en Hast gik op ad Trapperne for at møde Annes Fader.

Min Onkel var ikke hjemme, og jeg fandt min Gæst alene i Dagligstuen, ventende paa mig. Bekjendt med Familiens og overhovedet alle Familiens Forhold under Winkster Festen, havde han paaastaet, at min Tante skulde forlade ham, medens han bladede i nogle nye Bøger, som nylig vare komne fra England; iblandt dem var der en ny og meget smuk Udgave af "the Spectator," et Værk, som nyder en velfortjent Berømmelse i Kolonierne.

Da jeg nærmede mig, gik Hr. Mordaunt frem for at modtage mig med studeret Hosflighed, men dog med en Varme, som han ikke vel kunde skjule. Ikke desto mindre var hans Instand let og naturlig; og for mig viste han sig som den mest dannede Mand, jeg nogensinde havde seet.

"Det glæder mig, at den Taknemlighedsgjæld, hvori jeg staaer til Dem, min unge Ven," sagde han uden Umsvøb, "skyldes Sønnen af en Mand jeg agter saa høit som Evans Littlepage. En loyal Undersaat, en ærlig Mand og en velbaaren Adelsmand, som han, kan ikke andet end have en saa brav Ungling til Søn, der ikke tager i Betænkning at kæmpe selv med Løver for at forsvare det svagere Kjøn."

"Jeg kan ikke lade, som om jeg ikke forstod Dem, min Herre," svarede jeg, "og oprigtig lykønsker jeg Dem til, at Sagen ikke fik et værre Udfald, skjønt De overdriver Faren. Jeg tvivler paa, at selv en Løve vilde have Hjerte til at fornærme Miss Mordaunt, dersom hun var i dens Magt."

Jeg troer, dette var meget smukt sagt af en Yngling paa tyve Aar; og jeg tilstaaer, at jeg nu skuer tilbage derpaa med Velbehag. Dersom jeg tilfældigvis skulde forraade Evaghed af den Art, beder jeg Læseren erindre, at jeg spiller en ærlig Historikers Rolle, og at det er min Hensigt, Intet at skjule af det, som bør meddeles.

Herman Mordaunt satte sig ikke ned igjen, da det var saa sildig (Klokken var halv to); men han forsikkrede mig om sit Venskab og indbød mig til Middag om Fredagen, den første Dag, da han kunde hyde over sit Husstyendes Tjeneste. Armeen havde indført en sildigere Middagstid, end den sædvanlige. Denne Indbydelse var til Klokken tre. Jeg maa imidlertid bemærke, at jeg vel veed, at Personer, som ere paa Voden i London, sætte sig endog sildigere til Middagsbordet. Efter at have opholdt sig hos mig omtrent i fem Minuter, tog Herman Mordaunt Afsked. Jeg ledsagede ham til Døren, hvor vi under mange Complimenter skiltes ad.

Bed Middagsbordet fortalte jeg min Onkel og Tante

alt det, som var mødt mig, og det glædede mig at høre dem Begge tale saa fordelagtig om mit nye Bekjendtskab.

"Herman Mordaunt kunde være en langt betydeligere Mand, end han er," bemærkede min Onkel, "hvis han havde Lyst til at træde ind i det offentlige Liv. Han har Talenter, en god Opdragelse, et meget smukt Geds, gode Forbindelser i Kolonien og, som Negle paastaar, ogsaa i England."

"Og Anneke er en smuk ung Pige," tilføiede min Tante, "og, siden Corny skulde staae en ung Dame bi, er jeg glad over, at det var hende. Hun er et fortræffeligt Væsen, og hendes Moder var saavel en af mine som ogsaa af min Søster Littlepages fortrelligste Veninder. Du maa gaae hen og spørge til hendes Befindende endnu iaften, Corny; en saadan Opmærksomhed er din Pligt efter det, som er passeret."

Drøftede jeg at følge dette Raad? Uden Tvivl; og dog var jeg for ung, og for lidt oplagt til at foretage denne Ceremoni uden Forlegenhed. Lykkeligvis kom Dirden Aften hen til os; og da min Tante gjentog sit Raad for min Ven, erklærede han strax, at det var meget rigtigt, og at Anneke havde Ret til at vente det. Da han tilbød at være min Ledsager, vare vi snart paa Veien til Crown Street, hvor Mordaunt eiede og beboede et meget smukt Hus. Vi bleve indladte af Mordaunt selv, da ikke en af hans Sorte vare vendte tilbage fra Pinkster Marken.

Dirk syntes at staae paa den bedste Fod ikke alene med Herman Mordaunt, men ogsaa med hans henrivende Datter. Jeg bemærkede, at den Sidste altid kaldte ham „Fætter Dirk“ og jeg vidste næppe, om jeg skulde fortolke dette som et Tegn paa Familie-Venskab, eller paa særegne Følelser. At Dirk elskede Anneke Mordaunt høiere end noget andet menneskeligt Væsen, kunde jeg let see; og jeg tilstaaer, at denne Opdagelse allerede begyndte at forarsage mig en ubehagelig Følelse. Jeg elskede Dirk og ønskede, at han elskede enhver Anden end det Væsen, jeg frygtede for, at han virkelig elskede.

Herman Mordaunt viste mig Veien op ad den brede, med Mahogany Gelænder forsynede Trappe i hans Hus, og førte os ind i en meget smuk, skjønt ikke meget stor, men godt oplyst Dagligstue. Der sad Anneke, hans Datter, i sin jomfruelige Ynde og Elskværdighed, noget omhyggeligere paaklædt end sædvanlig, maaskee fordi hun havde tre til fire elskværdige unge Damer og fem til sex unge Mænd hos sig; af disse Sidste vare ikke mindre end tre Nodkjøler.

Jeg vil ikke forsøge paa at skjule min Svaghed. Kun tyve Aar gammel, uerfaren og uvant til Selskabslivet i Byen følte jeg mig forlegen i det Dieblis, da jeg traadte ind i Værelset; ikke heller forled denne Følelse mig den første halve Time. Anneke traadte mig et Par Skridt imøde; jeg kunde see, at hun var næsten lige saa forvirret, som jeg

selv. Hun rødmede, da hun takkede mig for den Tjeneste, jeg havde udvist, og udtrykte sin Glæde over, at hendes Fader havde været saa heldig at træffe mig hjemme og havde havt Leilighed til at sige Lidt, af hvad han i den Anledning følte. Derpaa indbød hun mig til at tage Plads, idet hun nævnede mit Navn for Selskabet, og sagde mig, hvem et Par af de unge Damer vare. Fra disse Sidste mødte jeg nogle bifaldende Smil, hvilke jeg tog for lige saa mange Taksigelser for at have udvist deres Veninde en Tjeneste, medens jeg ikke kunde undgaae at see, at jeg var Gjenstand for de fleste nærværende Herrers Kritik. De tre Officerer isærdeleshed betragtede mig længst og med mest Opmærksomhed.

„Jeg haaber, at det lille Eventyr, som i sig selv ikke kan have været af stor Betydning, da De slap saa vel fra det, ikke havde den Virkning at forhindre Dem fra at nyde denne Vinter Lystighed?“ sagde en af Rødkjolerne, saa snart som den ved min Ankomst forårsagede Bevægelse var standset.

„De kalder det „et lille Eventyr,“ Hr. Balsstrode,“ svarede Anneke med en bebreidende Bevægelse med sit skjønne Hoved, „men jeg kan forsikre Dem, det er ikke Spøg for en ung Dame at befinde sig i en Løves Kløer.“

„Alvorligt Eventyr da, siden jeg seer, at De er bestemt paa at betragte Dem selv som et Offer,“ svarede

den Anden; „men ikke alvorligt nok til at berøve Dem Nydelsen af Festen.“

„Pinskter Marker og Pinsker Lystigheder ere ikke Nyheder for os, min Herre, da de indtræffe hvert Aar; og jeg er netop gammel nok, til at ikke en af dem er undgaaet mig i de sidste tolv Aar.“

„Vi hørte, at De havde været ude,“ bemærkede en anden Rødkjole, som jeg hørte, hed Billings, „ledsaget af en lille Armee af det lette Infanteri, som Bulstrode udtrykte sig.“

Her blandede et Par unge Damer sig i Samtalen og protesterede imod, at Bulstrode satte deres yngre Søstre ind i Armeen paa en saa cavalermæssig Maade, en Anklage, som Bulstrode søgte at asparere ved at erklære, at han haabede med Tiden at faae dem Alle ikke blot ind i Armeen, men ind i sit eget Regiment. Dette gav Anledning til megen Lystighed og forskjellige Forsikringer om Uvillighed til at lade sig indroullere, som jeg til min store Glæde saae, at hverken Anneke eller hendes fortrolige Veninde Mary Wallace fandt det passende at deltage i. Jeg yndede deres Tilbageholdenhed meget bedre end deres Beninders ungdommelige Skjemt, og jeg kunde see, at de steg i Herrernes Agtelse. Derpaa fulgte en almindelig Conversation, som jeg ikke skal gjøre Forsøg paa at gjengive, men jeg vil indskrænke mig til saadanne Bemærkninger, som angik Materier, der havde Hensyn til mig selv

Da ingen af de unge Soldater bleve tiltalte med deres militaire Titler, hvilket aldrig skete i de bedre Cirkler, som jeg nu opdagede, og mindst af alle i dem, som stode i Forbindelse med de Militaire, var jeg paa den Tid ikke i Stand til at bestemme de tre Rødkjølens Rang; siden erfarede jeg, at den Yngste var en Fændrik ved Navn Harris, en ren Dreng og yngre Søn af et Parlaments-medlem. Den næstældste, Billings, var Captain, og man sagde, at han var en naturlig Søn af en Adelsmand; Bulstrode derimod var virkelig den ældste Søn af en Baronet paa tre til fire tusind Pund om Aaret, og havde allerede kjøbt sig en Majors Plads, skjønt han kun var fire og tyve Aar gammel. Denne Sidste var desuden en smuk Karl, og jeg havde ikke været en Time i hans Nærhed, førend jeg klart nok saae, at han var en ivrig Beundrer af Anneke Mordaunt. De to Andre beundrede ogsaa synlig sig selv alt for meget til at nære stærke Jællelser for Andre. Dircé, som var yngre end jeg selv og baade forlegen og langsom af Naturen, holdt sig stedse i Baggrunden, tilbringende det Meste af Tiden i Samtale med Herman Mordaunt om Gjenstande, der angik Landvæsenet.

Vi havde været sammen en Time, og jeg havde erholdt tilstrækkelig Fatning til at forandre min Plads og see paa et Par Malerier, som smykkede Væggene, og som bleve erklærede for originale Malerier fra Europa; thi,

naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaae, at Malerkunsten ikke havde gjort store Fremskridt i Kolonierne. Vi have rigtignok Malere, og et Par siges at være Mænd af stor Fortjeneste, og Damerne ere meget opsatte paa at lade sig portraitere af dem; men disse ere Undtagelser. I de kommende Dage, naar Kritiken har udødeliggjort en Smyberts, en Watsons og en Blackburns Navne, ville Folk i disse Provindser faae at vide, hvilke Talenter de engang have eiet; og deres Børnebørn, som dengang forsømte disse Genier — ja, deres Efterkommere til de seneste Slægter — ville hegne den Geniet og Talentet tilføiede Uret indtil den civiliserede Tids Ende. Det er en Feil hos Kolonierne at have Mistillid til sine egne Meningen; men jeg har hørt Mænd, som vare opdragne i Hjemmet, og som besad en uddannet og forfinet Smag, erklære, at Europas Malere have, naar de besøge denne Hemisphære, beholdt alle deres Fortrin og have malet lige saa frit og godt under en amerikansk som under en europæisk Sol. Hvad en Søster-Kunst angaaer, da havde den thespiske Muse i Virkeligheden vist sig iblandt os fem Aar førend den Tid, da jeg besøgte Byen i Aaret 1757, altsaa 1752; et Theater var bleven bygget og aabnet i Nassau Street 1753 af et Selskab under Opsyn af den berømte Hallom og hans Familie. Dette Theater havde jeg været meget begjerlig efter at see, medens det stod, thi endnu havde jeg aldrig været Vidne til en scenisk Fremstilling; men min Moders Formaninger

afholdt mig fra at komme der, medens jeg var paa Collegiet. „Naar Du er gammel nok, Corny,“ pleiede hun at sige, „skal Du faae Tilladelse til at komme der saa ofte, som det passer sig, men Du er nu i en Alder, da Shakspeare og Rouse kunde skade din Latin og Græsk.“ Det var ikke meget vanskeligt for mig at være lydig, saa meget mere som Bygningen i Nassau Street, det andet regelmæssige Theater, der nogensinde blev oprettet i Britisk-Amerika, blev nedreven, og en Kirke opført i dens Sted.* Skuespillerne droge til Verne, og havde ikke igjen vist sig paa Fastlandet paa den Tid, om hvilken jeg nu skriver; ikke heller vendte de tilbage før end det følgende Mar. At de imidlertid ventedes, og at et nyt Hus var bleven bygget for dem i en anden Del af Byen, fik jeg at vide, skjønt den ene Maaned svandt hen efter den anden, og det meget ventede Selskab lod sig ikke tilsyne. Jeg hørte dog, at den store militaire Styrke, som samledes i Provindsen, sandsynligvis snart vilde bringe dem tilbage, og Conversationen tog snart en Vending, som viste, hvor meget de unge, de Glade, de Skjønne interesserede sig for den Sag. Jeg stod endnu og betragtede et Maleri, da Bullstrode nærmede sig til mig og indledte en Samtale. Man vil erindre, at denne Herre var fire Mar ældre end jeg, at han havde været ved et af Universiteterne, var Arving til et Baroni,

* Denne Kirke staaer nu (1845) i Begreb med at blive forandret til et Posthus.

fjendte Verden, beklædte en Majors Post i Armeen og var af Naturen saavel som ved Dannelsen behagelig og indtagende, naar han havde Sind til at være det. Jeg kunde ikke undgaae at føle, at disse Omstændigheder gav ham en uhyre Fordel over mig, og jeg ønskede hjertelig, at vi stode ethvert andet Sted end i Nærheden af Anneke Mordaunt. Imidlertid kunde jeg ikke klage paa hans Opførsel, som var baade høflig og ærbødig, skjønt jeg med Nød og næppe kunde befrie mig fra den Tanke, at han hele Tiden hemmelig merede sig paa min Beføstning.

„De er en lykkelig Mand, Hr. Littlepage,“ begyndte han, „at De har havt Leilighed til at gøre Miss Mordaunt en saa vigtig Tjeneste. Vi Alle misunde Dem Deres Lykke, medens vi beundre Deres Mod, og jeg føler mig forvisset om, at Officererne i vort Regiment ville lægge særdeles Mærke dertil. Miss Anneke er i Besiddelse af Halvdelen af vore Hjerter, og vi maatte være endnu mere hjerteløse, hvis vi oversaae en saadan Tjeneste.“

Jeg mumlede et halvt uforstaaeligt Svar paa denne Compliment, og mit nye Bekjendtskab vedblev.

„Det forundrer mig næsten, Hr. Littlepage,“ lagde han til, „at en Mand med Deres Mod ikke kommer til os i Tider, der ere saa urolige som disse. Man fortæller mig, at baade Deres Fader og Bedstefader have tjent i Armeen, og at De selv er aldeles uafhængig. De vil finde en stor Mængde Mænd af Fortjeneste og god Tone iblandt os,

og jeg tvivler ikke om, at de ville gjøre deres til at bringe Deres Tid til at gaae saa behageligt, som muligt. Store Forstærkninger ere ivente, og dersom De har Lyst til et Par Epauletter, troer jeg, at jeg kjender en Bataillon, i hvilken der er et Par Vacancer, og som vist skal gjøre Tjeneste i Kolonierne. Det vilde være mig en stor Glæde at fremme Deres Planer, dersom De skulde være tilbøielig til at træde ind i Armeen."

Alt dette blev sagt med stor tilsyneladende Oprigtighed, der, som jeg troede, var endnu mere siensynlig paa Grund af den Omstændighed, at Anneke sad saaledes, at hun ufeilbarlig maatte høre ethvert Ord, der blev sagt. Jeg bemærkede, at hun endog fæstede sine Bine paa mig, da jeg fremkom med mit Svar, skjønt jeg ikke havde Mod til at iagttage Ildtrykket i dem.

"Jeg er Dem meget forbunden, Hr. Bulstrode, for Deres gode Hensigter," svarede jeg med Fasthed; thi min Stoltshed kom mig til Hjælp, "men jeg frygter, at det ikke nogensinde vil staae i min Magt at benytte dem. Min Bedstefader lever endnu; han har megen Indflydelse paa mig og min Skjebne, og jeg veed, at det er hans Ønske, at jeg skal blive paa Djævletaaen."

"Hvor?" spurgte Bulstrode med større Hurtighed og Nysgjerrighed, end det maaskee stemmede overens med god Levemaade.

"Djævletaaen? det forundrer mig ikke, at De smiler;

thi det har en besynderlig Klang, men det er det Navn, min Bedstefader har givet Familjesædet i West Chester. Givet, sagde jeg, skjønt oversat vilde være bedre, eftersom det nærværende Navn er bogstavelig oversat fra Hollandsk."

"Jeg ynder dette Navn saare meget, Hr. Littlepage, og jeg er vis paa, jeg vilde elske Deres gode, gamle, ærlige angelsaxiske Bedstefader, men, tilgiv mig, er det hans Ønske, at De skal blive paa Djævelsfoden?"

"Djævletaaen, min Herre; vi forlange ikke den hele Fod. Det er min Bedstefaders Ønske, at jeg forbliver hjemme, indtil jeg bliver myndig, som ikke vil ssee førend om nogle Maaneder."

"At De ikke skal følge Djævlens Fodspor, antager jeg. Vel, disse gamle Herrer have ofte Ret. Skulde De imidlertid forandre Deres Planer, min kjære Littlepage, da forglem mig ikke, men husk, at De kan regne paa en Mand, der har lidt Indflydelse, og som altid vil være rede til at bruge den for En, som har vist Miss Mordaunt en saadan Tjeneste. Sir Harry lider af Gigt og taler om at lade mig træde ind i hans Plads efter Parlamentets Opøsning. I dette Tilfælde ville mine Ønsker naturligvis erholde endnu mere Bægt. Jeg kan uhyre godt lide dette Navn Djævletaaen."

"Jeg er Dem uendelig forbunden, Hr. Bulstrode, men jeg maa tilstaae, at jeg aldrig har tænkt paa at gjøre Lykke i Verden ved Hjælp af mine Venner; man tør nok

tilstaae, at man grunder Forhaabninger paa Verlighed og Förtjenester — — —

„Bah! bah! --- min kjære Littlepage, Verlighed er en meget smuk Ting at tale om, men jeg antager, at De erindrer, hvad Juvenal siger om denne interessante Gjenstand — „probitas laudatur et alget.“ Jeg tør sige, De har deres Kundskaber fra Collegiet endnu i tilstrækkelig frisk Erindring til at huske denne indholdsrige Sentents.“

„Jeg har aldrig læst Juvenal, Hr. Bulstrode, og jeg ønsker aldrig at læse ham, dersom dette er Tendentsen af, hvad han lærer.“ —

„Juvenal var Satiriker, veed De,“ afbrød Bulstrode mig en Smule hastig; thi ogsaa han bemærkede, at Anneke lyttede til vor Samtale; og han syntes at være noget utaalmodig efter at blive færdig med denne satiriske Sentents, „og Satirikerne tale om Tingene, som de ere snarere end, som de burde være. Jeg tør sige, at Rom fortjente sin Skjebne; thi Moralisterne give en meget mørk Fremstilling af dens Forfatning. Blandt alle de store Hovedstæder, om hvilke vi have nogen Beretning, er London den eneste Stad, som har taalelige Sæder.“

Hvad den unge Bulstrode dernæst vilde have sagt, staaer det ikke i min Magt at gjette; thi en vis Miss Warren, som hørte til Selskabet, og som især bestræbte sig or at være ungdommelig, udbød lykkeligvis i dette fristiske Dieblis —

„Deres Opmærksomhed et Dieblif, Hr. Bulstrode, om jeg tør bede; er det sandt, at Herrerne i Armeen have leiet det nye Theater, og at de have til Hensigt at lyk-
saliggjøre os med nogle Forestillinger? En Hemmelighed lig denne er just bleven loffet ud af Hr. Harris, som endog gaaer saa vidt, at han tilføier, at De kan fortælle os Alt om denne Sag.“

„Hr. Harris skal sættes i Arrest derfor; skjønt jeg hører, at Obersten har ladet Ratten slippe ud af Sækken ved Gouverneurens Taffel i forrige Uge.“

„Jeg kan forsikre Dem, Hr. Bulstrode,“ bemærkede Anneke rolig, „at jeg har hørt Rygter om denne Gjenstand for næsten fjorten Dage siden. De maa ikke lægge Hr. Harris alene dette til Last; thi Deres hele Regiment har givet Vink om dette Forsæt baade fjernt og nær.“

„Saa skal Delinqventen slippe fri for denne Gang. Jeg tilstaaer, at det forholder sig saaledes; vi have leiet det nye Theater, og have til Hensigt at bede Damerne om at gjøre os den Ære, at komme og høre mig radbrække Cato og Scrub; De maa tilstaae, det er en meget smuk Modsatning af Charakterer, Miss Mordaunt?“

„Jeg kjender Intet til Scrub, men jeg har læst Addison's Stykke; og jeg mener, at De ikke har nødig at skamme Dem over Cates Charakter. Naar skal Theatret aabnes?“

„Naar det sorte Herfskab er færdigt. Saasnart som

St. Pinkster har modtaget sin Andel af Opmærksomhed, skulle vi gjøre Dem bekendte med Cato og Scrub."

Alle de unge Damer med Undtagelse af Anneke og hendes Veninde Mary Wallace loe, et Par gjentog Ordene „St. Pinkster," som om de indeholdt noget mere Vittigt, end man pleiede at høre. Et almindeligt Udbrud af Udraab, Glædesyttringer, Spørgsmaal og Svar, i hvilke flere Stemmer bleve hørte paa samme Tid, fulgte derpaa; medens dette foregik, vendte Anneke sig om mod mig, som stod nær ved hende paa den Plads, Bulstrode havde indtaget et Minut tilforn, og syntes at ønske at sige Noget.

„Tænker De alvorlig paa at gaae ind i Armeen, Hr. Littlepage?" spurgte hun, idet hun rødmede over den Frihed, der laae i hendes Spørgsmaal.

„I en Krig som denne kan Ingen vide, naar han bliver kaldet til Kampen," svarede jeg, „men kun som Forsvarer af den fædrene Jordbund vil jeg møde Fjenden."

Det forekom mig, at Anneke Mordaunt var tilfreds med dette Svar. Efter en kort Pause vedblev hun.

„De forstaaer vel Latin, Hr. Littlepage, endskjønt De ikke har været ved Universitetet?"

„Som det bliver lært paa vore egne Collegier, Miss Mordaunt."

„Og det er tilstrækkeligt til, at De kan sige mig Meningen af Bulstrodes Citat, dersom det ellers er passende for mig at høre det."

„Han vilde næppe vove at bruge selv et latinsk Citat i Deres Nærværelse, som var upassende for Deres Drer. Meningen af den Maxime, som Hr. Bulstrode tillægger Juvenal, er simpelthen denne: Ærlighed bliver rost og døer af Hunger!“

Saa vidt jeg kunde see, var der Noget, som lignede Misforståelse, der leirede sig paa Miss Mordaunts skønne, hvide Pande; thi hun besad, som jeg kunde see, megen Character og strenge Principer i Forhold til sin Alder. Hun sagde dog Intet, men verlede et meget talende Blik med sin Veninde Miss Wallace. Hendes Læber bevægede sig, og det forekom mig, at jeg kunde see hende hviske: „Ærlighed bliver rost og døer af Hunger.“

„Og De skal være Cato, Hr. Bulstrode!“ raabte en af de unge Damer, der syntes mig at tænke Mere paa de røde Kjoler, end det var godt for hende. „Hvor henrivende! Vil De spille Rollen i Uniform eller i civil Dragt, i et moderne eller i et antikt Costume?“

„I min Slaabrok, en Smule forandret efter Omstændighederne; med mindre St. Pinkster og hans Lege skulde give mig en Idee til et mere passende Costume,“ svarede den unge Mand muntert.

„Veed De rigtig, hvad Pinkster er for en Fest?“ spurgte Anneke lidt alvorlig.

Bulstrode skiftede Farve; thi det var aldrig faldet ham ind at undersøge denne Fests Character; og naar

man skal tilstaae Sandheden, kunde den Naade, paa hvilken den bliver feiret af Negrene i New York, aldrig give ham stor Oplysning med Hensyn til denne Gjenstand.

„Det er en Underretning, for hvilken jeg nu haaber at blive Miss Mordaunt forbunden.“

„Da skal De ikke blive skuffet, Hr. Bulstrode; Pinkster er hverken mere eller mindre end Pintsefesten. Jeg antager, at vi nu ikke tiere ville komme til at høre „Sanct“.“

Denne lille Revselse, som blev udtalt i en meget mild, men bestemt Tone, fandt Bulstrode sig i med fuldkommen Godmodighed og med en saadan Ydmyghed, at han derved lagde for Dagen, hver stort Herredømme Anneke besad over ham. Han bukkede saa underdanig, og hun smilede saa ømt, at jeg ønskede, at Leiligheden til denne lille Pantomime ikke havde frembudt sig.

„Vore Forfædre, Miss Mordaunt, hørte aldrig tale om nogen Pinkster, vil De erindre, og det maa forklare min Ulidenhed,“ sagde han ydmyg.

„Men nogle af mine have længe kjendt og feiret denne Fest“ bemærkede Anneke.

„Ja, paa hollandsk Side, — men naar jeg drifter mig til at tale om vore Forfædre, mener jeg dem, som jeg har den Ære at have tilfældes med Dem Selv.“

„Er De og Hr. Bulstrode da beslægtede?“ spurgte jeg uvilkaarlig og næsten for hastig.

Anneke svarede imidlertid for at vise, at hun ansaae Spørgsmaalet for naturligt og slet ikke upassende under disse Omstændigheder.

„Min Bedstefaders Moder og Hr. Bulstrodes Bedstefader vare Søskende,“ var det rolige Svar, „dette bringer os i en Slags Fætterskab ifølge disse hollandske Begreber, hvilke han i saa høi en Grad foragter, skjønt jeg troer, at det ikke vilde blive regnet for Meget i England.“

Bulstrode forsikkrede det Modsatte, bekræftende, at han vidste, at hans Fader skattede høit sit Slægtskab med Hr. Mordaunt, eftersom han paa det Alvorligste havde bedt ham om at dyrke dette Bekjendtskab, saasnart han kom til New York. Jeg saaе deraf, paa hvilken Fod den frygtelige Major stod med Familien, og at Enhver undtagen mig var beslægtet med Anneke Mordaunt. Jeg greb den samme Aften en Leilighed til at spørge den kjære Pige om hendes hollandske Familieforbindelser, men med al vor Flid og nogen Bistand af Herman Mordaunt, der interesserede sig for denne Gjenstand, som om det havde været *ex officio*, kunde vi ikke udfinde noget Slægtskab, der var værdt at omtale.

Syvende Kapitel.

„Sir Valentine, jeg ei besymrer mig om hende, jeg.“

„Jeg for en Gal kun holder den, som vil i Fare sætte
Sit Liv for en skøn Jomfru, som ham elsker ei.“

„Jeg fordrer hende ikke, see, derfor er hun din.“

To Adelsmænd fra Verona.

Fra den Aften og indtil den Dag, da jeg skulde spise til Middag hos hendes Fader, saae jeg Anneke Wierdaunt adskillige Gange dels paa Gaden dels i hendes eget Hjem. Den sidstnævnte Dags Morgen beærede Bulstrode mig med en Visit og fortalte, at han ogsaa var indbudet til Selskabet i Crown Street, og at det hele Selskab vilde gaae i Theatret samme Aften for at see hans Cato og Scrub.

„Naar De vil gjøre Dem den Uleilighed at forespørge Dem i „Kronen og Biblen,“ som er nær herved i Hanover Square eller Queen Street, hos den ærlige Hugh Gaine, vil De finde en Pakke Billetter for Dem, Hr. og Madam Legge og Deres Slægtning, Hr. Dird Follock, som jeg troer denne Herre bliver kaldt. Disse Hollændere have ualmindelige Slægtnavn, det maa De dog tilstaae, Hr. Littlepage.“

„Det maa synes saaledes for en Engländer, sjønt Eders Navne næsten ere lige saa besynderlige for Fremmede. Dird Van Valkenburgh er forresten ikke beslægtet med mig,

men han er en Slægtning af Mordaunts, Deres Paars-
rende."

"Det er Altsammen ligegyldigt. Jeg vidste, at han var beslægtet med Nogen, jeg kjendte, og jeg troede, det var med Dem. Jeg forsikkrer Dem, at jeg aldrig seer ham uden at ønske, at han var i vort Grenader Compagni."

"Dirk vilde gjøre ethvert Corps Vre; men De ved, hvorledes det er med de hollandske Familier, Hr. Bulstrode, de bevare stedse en stor Del af deres Hengivenhed for Holland, og tage ikke saa ofte Tjeneste i Armeen eller Marine, som vi af engelsk Herkomst."

"Jeg troede, at et Aarhundrede havde kjølnet deres Begeistring for Hollands Enge en Smule. Det er Opinionen hjemme, at New York er en særdeles vel stemt Koloni."

"Det er ogsaa Tilfældet, som jeg hører fra alle Kanter. Med Hensyn til Hollanderne iblandt os, da har jeg hørt min Bedstefader sige, at Kong Williams Regjering havde bidraget betydelig til at forsone dem med den nye Regjering; men siden den Tid ere de mindre loyale end forhen. Ikke desto mindre gaar Van Valkenburgherne for saa gode Undersaatter, som Huset Hanover nogetsteds besidder. Jeg vilde paa ingen Maade nedsætte dem i Deres Dine."

"God eller slet; vi haabe at see Deres Ven, der, som De troer, paa en eller anden Maade er i Slægtsskab med Mordaunts. De vil ved denne vor Forestilling kun faae

et svagt Begreb om, hvad et kongeligt Theater er, Littlepage, skjønt den nok kan tjene til at dræbe Tiden. Men jeg maa gaae til Proven. Vi sees altsaa Klokken tre."

Med disse Ord bukkede min muntre og høflige Major og tog Afsted. Jeg gik til Gjestgivergaarden „Kronen og Biblen," hvor jeg fandt en stor Samling af Wiennesker, som kom for at erholde Billetter. Da Stadens Elite ikke vilde kunne udgjøre et for Skuespillernes taarnhøie Uergjerrighed tilstrækkeligt Publikum, blev Mere end Halvdelen af Billetterne solgt; og Pengene bleve anvendte til Bedste for de syge Soldaterfamilier, som ikke vare berettigede til at erholde Understøttelse af Regjeringen. Det blev anseet som en stor Ære at modtage Billetterne gratis, skjønt de, med hvem dette var Tilfældet, ansaae det for en Uressag at skjenke et Bidrag til Indsamlingen, som modtoges af Hr. Gaine. Da jeg havde modtaget min Pakke, forlod jeg Værtshuset, og da det var paa den Tid om Formiddagen, da man pleiede at spadserere, gik jeg op ad Bold Gaden til Bolden, som Spadseregangen langs med Trinitatis Kirke den Gang blev kaldt. Her ventede jeg at møde Dircé og jeg haabede at see Anneke; thi Stedet blev meget besøgt af den muntre Ungdom baade om Morgen og om Aftenen. Høje af forskjellige Regimentter vare opstillede paa Kirkegaarden, og Selskabet blev ofte opvartet med en meget smuk frigerisk Musik. Noogle dadlede denne Banhelligelse af Kirkegaarden; men Armeen havde nu engang sit frie Spil. Da man antog, at den

Intet gjorde, uden hvad der vandt Bifald i England, bleve de Misfornøiede kun lidet bemærkede, og jeg troer ikke, at Armeen vilde have bekymret sig meget derom, om de ogsaa havde været talrigere.

Jeg tør nok sige, at der var halvtredsfindstyve unge Damer, der spadserede omkring paa Kirkegaarden, da jeg naaede den, og næsten lige saa mange unge Herrer ledsagede dem; en ikke lille Del af de sidste vare Rødkjoler, skjønt Civile ogsaa havde deres Repræsentanter der. Nogle saa Blaa-Trøier vare ogsaa iblandt os, da der laaet et Par af Kongens Krydsere i Havnen. Da kun gentile Folk dristede sig til at spadserer paa Bolden, var hele Selskabet smukt paaklædt; og jeg maa tilstaae, at jeg blev meget imponeret ved Stedets Udseende, den første Gang jeg saa mig selv iblandt de muntre Lediggængere. Det Indtryk, jeg modtog denne Morgen, var saa levende, at jeg vil forsøge at beskrive Scenen, som den nu fremstiller sig for min Erindring.

Først var der den smukke Gade, som næsten var firfindstyve Fod bred paa det snævreste Sted og gradvis udvidede sig, naar man saaer hen imod Bugten, indtil den aabnede sig i en stor Plads af mere end den dobbelte Bredde, som blev kaldet Bowling Green.* Dernæst kom Fortet, paa

* Cornelius Littlepage rober ikke saa lidt provindsiel Beundring, som Læseren vil kunne see. Jeg har dog ikke anseet det for nødvendigt at forandre disse Steder, da man næppe vil misforstaae Motiverne dertil. Det er saa al-

Toppen af en steil Høi, hvorfra man kunde overskue hele dette Qvarter af Byen. Bag ved Fortet, eller foran det seet fra Sønden, laae Batterierne, som vare blevne anlagte paa Klipperne, der danne Dens sydvestlige Grændse. Over disse Klipper, som vare sorte og maleriske og over Batterierne, der vare opkastede paa dem, havde man Udsigt til den skjønne Bugt, i hvis rolige Skjød man hist og her saae et Skib ligge for Anker. Om de to Rækker elegante Huse, for det Meste opførte af Mursten og paa meget faa Udstagelser nær to Etager høie, er det næppe nødvendigt at tale, da der gives Faa, som ikke have hørt og dannet sig et Begreb om Broadway; en Gade, der efter Alles Mening en Gang vil blive den vestlige Verdens Stolthed.

Jeg vil tilstaae, at Udsigten i den anden Retning ikke var saa mærkværdig, da Husene i Særdeleshed vare byggede af Træ og af temmelig simpelt Udseende. Ikke desto mindre paastod man, at Armeen besøgte disse Huse næsten lige saa meget som de andre i Staden. Naar man havde naaet Fælleden eller den nuværende Park, over hvilken Landeveien til Boston gik, var Udsigten just det Modsatte af hvad den var til den anden Side. Vel var det nye

mindeligt hos os at beundre Broadway, der aabenbart kun er af tredje Rang, naar den skal sammenlignes med Gaderne i den gamle Verden, at man ikke behøver at fremføre Undskyldninger for en saadan Beundring.

Udg.

Tugthus blevet opført i dette Qvarter, og tillige ogsaa et nyt Fængsel, begge vendende Fronten mod Fælleden, og Kongens Tropper havde Træhuse bag ved dem, men høie, fegleformede Bakker med lavt Marskland, Frugthaver og Enge gave hele denne Del af Den en eiendommelig malerisk Karakter. Mange af Høiene i dette Qvarter og den største Del af Den er nu besat med Landsteder, af hvilke kun faa eksisterede den Gang, som f. Ex. Petersfield, Stuyvesanternes gamle Bolig, eller den Bondegaard, som opkaldt efter den gamle hollandske Gouverneurs Lyststed, har givet Veien, som førte til det, Navn af Bowery eller Bouverin; Bowery House, som den daværende Gouverneur James de Lanceys Landsted blev kaldt; Mount Bayard, som tilhørte denne agtværdige Familie; Mount Pitt, der tilhørte Mrs. Jones, Enke efter Mr. Justice Jones og en Datter af James de Lancey, og forskjellige andre, som ere vel bekendte Beboerne af New York.

Når Læseren kan selv forestille sig, hvilken Virkning Synet af en Gade som Broadway maatte frembringe; den strakte sig næsten en halv Mil i Længden og endte paa den ene Kant i et høit majestætisk Fort med Bugten, Batterierne og Klipperne til Baggrund, og paa den anden Kant i Fælleden, paa hvilken der nu bestandig exercerede Tropper, Tugthuset, Fængslet og hele den muntre Scene, jeg nu har skildret. Ikke heller maa Trinitatis Kirke forglemmes. Denne Bygning, en af de ædleste, om ikke

den ædleste i sit Slags i Kolonierne, med sin gothiske Architectur, sine Stensøiler og høie Mure, sluttede sig til det hele Skuespil og gav det Storhed og Værdighed*. Som sagt, jeg fandt Borden fuld af unge Mennesker af den elegante Verden. Denne Spadseregang var over hundrede Alen i Længden, hvoraf følger, at der kunde stilles megen Ungdom og Skønhed til Skue der. Det smukke Foraarsveir var begyndt; man havde seet Pintsellier i Overflødighed hele Ugen igjennem, og Alt havde et muntert og frydefuldt Udseende.

Jeg lagde Mærke til, at jeg som Fremmed tildrog mig Publikums Opmærksomhed. Jeg siger som "Fremmed"; thi jeg er ikke saa forsængelig at tilskrive den Maade, paa hvilken mange Dine fulgte mig, den Grund, at jeg var kjendt eller blev beundret. Imidlertid vil jeg ikke vise mig saa utaknemmelig mod et kjerligt Forsyns Gaver, at jeg skulde paastaae, at det Indtryk, som min Person gjorde, skulde have noget særdeles Ubehageligt. Dette vilde ikke være sandt, og jeg har nu naaet en Alder i Livet, da jeg nok kan sige Sandheden uden at blive be-

* Hr. Cornelius Littlepages provindsielle Beundring var mere begrundet, hvad Kirken angik, hvilket den moderne Smags Overfladiskhed leder os til at troe. Kirken, der brændte 1776, var en langt større Bygning end den, der nylig er bleven nedreven, og stod i mange Henseender over den.

skyldt for Forfængelighed. Min Moder havde ofte hos sine Fortrolige gjort sig til af, „at Corny var en af de smukkeste, muntreste og netteste Drenge i den hele Koloni.“ Det veed jeg; thi saadanne Ting slippe let ud; men Vødre ere bekjendte for at have en mærkværdig Svaghed med Hensyn til deres Børn. Da jeg var det eneste levende Barn af min dyrebare Moder, som var en af de fortræffeligste Qvinder, der nogensinde har existeret, er det meget sandsynligt, at de Begreber, hun nærede om sin Søn, vare dannede efter den Kjerlighed, hun bar til mig. Man havde rigtignok ogsaa hørt min Tante Legge ved mere end en Leilighed yttre en lignende Mening, men Intet er mere naturligt, end at Søstre tænke ens i en Familiesag af den Natur, især da min Tante Legge aldrig selv havde havt et Barn at elske og rose.

Det være nu, som det vil, mangt et Blif dvælede paa mig, da jeg ved den omtalte Leilighed blandede mig mellem Spadseregængerne paa Pladsen foran Trinitatis Kirke. Jeg selv fastede mine Dine paa enhver smuk ung Piges Ansigt, som gik forbi, i Haab om at see Anneke. Jeg baade ønskede og frygtede at møde hende; thi, naar jeg skal tilstaae Sandheden, dvælede min Tanke mere end den halve Tid ved hendes Skjønhed, hendes Conversation, hendes Følelser, hendes Aand og Ynde. Jeg følte nogen Uro med Hensyn til Dirck, det tilstaaer jeg, men Dirck var saa ung, at hans Følelser, naar Alt kom til

Alt, ikke kunde være meget dybe; og desuden var Anneke hans Cousine i andet Led, og var altsaa for nær beslægtet med ham til, at han kunde gifte sig med hende. Min Bedstefader havde altid sat sig haardt imod enhver Forbindelse mellem unge Folk, som var nærmere beslægtede end i tredje Led; og nu indsaae jeg, hvor gode hans Grunde vare. Om de ogsaa ere endnu mindre beslægtede, saa meget desto bedre, sagde han; og det var ogsaa min Mening.

Dersom Læseren skulde spørge mig, hvorfor jeg frygtede for at møde Anneke Mordaunt under disse Omstændigheder, vilde jeg være i Forlegenhed med at give ham et fornuftigt Svar. Jeg frygtede netop for at møde det hyndige Ansigt, jeg søgte; og af! hvor blidt, roligt og engleligt var det ikke i denne blomstrende syttenaars Allder! — Men, da jeg endelig saa hende, jeg saa angstelig havde søgt, nærme sig til mig, Arm i Arm med Mary Wallace, havende Bulstrode ved sin egen og Harris ved sin Venindes Side, vendte mine Dine sig strax bort, som om de uventet havde mødt noget Ubehageligt. Jeg vilde endog være gaaet forbi uden at hilse, havde mine Benner ikke været i bedre Humeur og mere vante til Bylivets frie Manerer, end jeg selv var det.

„Hvorledes, Cornelius Cœur de lion!“ udraabte Bulstrode, idet han standsede og saaledes tvang det hele Selskab enten til at standse med sig eller til at røbe Lyst

til at undgaae mig; „vil De ikke gjenkjende os, skjønt det ikke er mere end en halv Time, siden De og jeg skiltes ad? Jeg haaber, De fik Billetterne, og, naar De har svaret ja, haaber jeg, De vil vende Dem om og gjøre mig den Ære at bukke for disse Damer.“

Jeg gjorde Undskyldninger; jeg er bange for, at jeg rødmede; thi det forekom mig, at Anneke saae paa mig med en vis Deltagelse, som om hun ynkedes over min keitede Landsbyforlegenhed. Bulstrode forstod jeg ikke den Gang, da det overgik min Jagttagelsesevne at see, om han tillagde mig tilstrækkelig Vigtighed eller ikke til for min Skyld at føle nogen Uro med Hensyn til sit Frieri til Anneke. Da han imidlertid behandlede mig med Hjertelighed og Agtelse, var der ingen Anledning til at blive fornærmet. Jeg vendte sølgelig om og gik tilbage med Selskabet, efter at have hilset paa Damerne og Harris.

„Cœur de lion er et bedre Navn for en Soldat end for en Civil,“ sagde Anneke, da vi gik videre „og, hvor meget end Hr. Littlepage kan fortjene dette Navn, tvivler jeg dog ikke paa, Hr. Bulstrode, at han vilde foretrække at overlade det til de Herrer, som tjene Kongen.“

„Det glæder mig, Hr. Littlepage, at jeg har faaet Leilighed til at erholde Deres Bistand i en Kamp, jeg er nødt til at føre imod Miss Anneke Mordaunt,“ sagde Majoren muntert. „Det angaaer den store Fortjeneste, vi stakkels Fyre have, som have seilet over det vide At-

lanterhav for at beskytte disse Kolonier, navnlig New York, og deres Indbyggere, — Miss Mordaunt og Miss Wallace deri indbefattet — imod Overlast af deres onde Fjender, de Franske. Den førstnævnte unge Dame har en Maade at raisonnere paa, som jeg ikke kan bifalde, og jeg er villig til at vælge Dem til Boldgiftsmand imellem os."

"Førend Hr. Littlepage modtager dette Hverv, er det billigt, at han lærer at kjende de Pligter og det Ansvar, som dermed ere forbundne," sagde Miss Mordaunt smilende. "For det Første vil han finde, at Hr. Bulstrode, skjønt han høit og lydelig forsikkrer os om sin Hengivenhed for Kolonierne, er meget tilbøielig til at ansee dem for Provindser, som skyldte England hele deres Tilværelse, medens jeg paastaar, at det er Engländerne og ikke England, som have udrettet saa Meget i Amerika. Hvad New York angaaer, Hr. Littlepage, da kunne vi, især De og jeg, ogsaa sige et Ord til Gunst for Hollandsk. Jeg er meget stolt af mit hollandske Slægtsskab og min hollandske Herkomst."

Jeg glædede mig meget over dette "De og jeg," skjønt jeg troer, at jeg bekymrede mig mindre om Holland end hun. Jeg svarede, hvad Diebliffet indgav mig; men Samtalen tog snart en anden Retning, og dreiede sig om det militaire Theater, som skulde aabnes.

"Jeg er bange for Dem, som Kritiker, Cousine Anne," saaledes kaldte Bulstrode ofte Anneke, som jeg snart

opdagede. „Jeg finder, at De ikke er synderlig vel stemt imod os Militaire, og jeg troer, De specielt har Noget imod vort Regiment. Ogsaa Billings og Harris ere, saavidt jeg veed, meget hange for Dem.“

„Da frygter De en meget uvidende Kritiker; thi jeg har aldrig i mit Liv været tilstede ved en Forestilling i et Theater,“ svarede Anneke med fuldkommen Rolighed. „Saavidt jeg veed, har der kun en Vinter været et regelmæssigt Selskab her i Kolonien; og da var jeg et meget lille og meget ungt Barn, — ligesom jeg nu hverken er meget stor eller meget gammel som ung Pige.“

„De seer, Littlepage, med hvor megen Behændighed min Cousine undgaaer at tilføie: og „meget uinteressant, og meget styg, og meget ubehagelig, og meget uafholdt,“ og hundrede andre Ting, hun havde kunnet tilføie med ligesaa megen Sandhed og Bessedenhed! Men er det sandt, at Theatret blot var aabent en Vinter her?“

„Saaledes fortæller min Fader mig; selv kjender jeg meget Lidet dertil. I aften vil det blive første Gang, jeg kommer i et Theater, Hr. Bulstrode, og, som jeg hører, er det første Gang, De fremtræder paa Scenen.“

„I en Henseende er det sandt, skjønt ikke i en anden. Som Skoledreng har jeg ofte spillet Komedie; men her er det næsten noget Nytt at optræde som Dilettant i Konsten.“

„Det kunde synes utaknemmeligt, da De gjør saa

mange Anstrængelser, især for at mere os unge Damer, at spørge, om det er ligesaa viist som det er nyt. Som Cousine maa det dog vel være mig tilladt at gjøre dette Spørgsmaal, Henry Bulstrode, ellers kunde jeg let blive bestyldt for Uforsømmenhed."

"Isandhed, Anneke Mordaunt, jeg er ikke vis paa, at det er saa ganske klogt. Dog begynde vore Sæder at forandre sig i denne Henseende, og jeg kan forsikre Dem, at forskjellige Adelsmænd have tilladt Skuespil af denne Art paa deres Herresæder. Skikken er fransk, som De formodentlig veed, og hvad der er fransk, gjør megen Lykke hos os i Fredstider. Sir Harry bifalder det just ikke, og hvad min Moder angaaer, da har hun virkelig i sine Breve givet mere end et fraraadende Vink med Hensyn til denne Gjenstand."

, Et sikkert Bevis paa, at De er en meget lydig Søn. Maaskee Sir Harry og Lady Bulstrode, naar de erfare den store Lykke, De gjør, ville oversee den Skueplads, paa hvilken Deres Laurbær ere vundne. Men det er nok paa Tide at vi gaae hjem, Mary; vi ville blot takke disse Herrer for deres Artighed og vende tilbage for at gjøre vort Toilette. Jeg skal selv spille en Rolle ved Middagsbordet, som jeg haaber, de Alle ville erindre."

Med disse Ord hilste Anneke og gik bort med sin taase, men smukke Beninde. Bulstrode tog min Arm med et let Anstrøg af Overlegenhed, og styrede Beien hen mod

sin egen Bolig, som tilfældigvis var i Duke Street. Harris forenede sig med et andet Selskab; thi han satte altid en Væge i at komme sildig til Middagselskaber.

„Det er ikke blot en af de smukkeste, men ogsaa en af de mest fortryllende Piger i hele Kolonien, Littlepage!“ udbrød min Ledsager, da vi vare blevene alene, i det han taledes med en Følelse og Alver, som jeg var langt fra at vente. „Var hun i England, vilde hun blive en af dets første Qvinder, naar hun først blev lidt moderniseret; og der vilde kun behøves meget Lidet, thi der er en Ynde i hendes Maiv et et, som opveier hundrede Modedamers Konst.“

„Mode er Noget, som Enhver maa savne, der ikke tilfældigvis er i Vælten,“ svarede jeg uagtet den store Forbauselse, jeg følte. „Hvad Dannelselse angaaer, kan jeg kun see Fuldkommenhed hos Miss Mordaunt, som hun er, og jeg vilde forbande de Lektioner, som frembragte nogen Forandring hos hende.“

Jeg troer, at Touren nu var til Bulstrode at blive forbauset, thi jeg mærkede, at han betragtede mig med et skarpt Blik, skjønt jeg ikke gjengjeldte det. Min Ledsager taug en Minut; derpaa begyndte han, uden atter at omtale Anneke, at tale meget smukt om Theatre og Skuespil. Hans Ord baade morede og belærte mig; thi Bulstrode var en snild og dannet Mand, og en underlig Følelse bemestrede sig mig, medens jeg lyttede til hans Conversation. Denne Mand, tænkte jeg, beundrer Anne Mordaunt, og

han vil sandsynligvis føre hende med sig til England, for at skaffe hende det moderne Sving og den Dannelsse, som han nylig talte om. Med de Fordele, som Herkomst, et smukt Udvalgt, Formue, Ogdragelse og militair Rang give, kan hans Frieri næppe slaae ham fejl, dersom han alvorlig skulde forsøge derpaa; og det vil være klogt af mig, at beherske mine Følelser, at jeg ikke skal blive et haabløst Offer for en alvorlig Lidenstabel. Saa ung jeg var, saa jeg dog alt dette og raisonnerede saaledes; og, da jeg skiltes fra min Ledsager, troede jeg mig selv en langt visere Mand, end da vi havde mødt hinanden. Vi skiltes i Duke Street med det Løfte fra min Side, at jeg efter at have gjort mit Toilette skulde indfinde mig i Majorens Bopæl og gaae med ham til Herman Mordaunts Dør.

„Det er heldigt, at det er Mode i New York at gaae til Middagsselskaber,“ sagde Bullstrode, da han atter tog min Arm paa Veien til Crown Street; „thi disse snevre Gader maae være yderst ubequemme for Vogne, skjønt jeg stundom seer en og anden. Portechaiser affkyer jeg som Ting, i hvilke det er upassende for en Mand at lade sig transportere.“

„Mange af vore ansete Familier holde Equipager, og disse synes at komme godt afsted,“ svarede jeg; „ikke desto mindre er det fuldkomment moderne selv for Damer at gaae, og jeg hører, at Mange, maaskee de fleste af Deres Tilhørere, ville gaae til Skuespilhuset iaften.“

„Det har man sagt mig,“ svarede Bulstrode med et Smil, jeg just ikke yndede. „Der er imidlertid mange fortryllende Bæsnere iblandt dem, og de skulle være velkomne. Jeg opgiver forresten ikke Haabet om at faae Dem ind iblandt os, Littlepage; thi, naar jeg skal være oprigtig, troer jeg, at jeg uden at prale kan paastaae, at De vil finde i vort Regiment en saa ypperlig Samling af unge Mænd, som nogensinde har været i Tjenesten. Det er et almindeligt Ønske at faae Amerikanere ind iblandt os. Desuden have baade Deres Fader og Bedstefader staaet i Tjenesten, og det vil være en udmærket Anbefaling.“

Jeg erklærede, at jeg ikke kunde have den Fornøielse, og at jeg aldrig i mit Liv havde tænkt derpaa; men dette vilde min ledsager ikke høre, og vi gik, saa godt vi kunde, gennem William Street, op ad Borden og derpaa gennem Nassau Street ind i Crown Street, hvor Herman Mordaunt eiede et nyt Hus, som laae ikke langt fra Broadway. Det var i en temmelig afsides Del af Byen; men denne Beliggenhed havde Fordelen af en vid Udsigt og frisk Luft.

„Jeg vilde ønske, at min gode Fætter ikke boede saa langt ude i Forstæderne,“ sagde Bulstrode, da han paa en meget fornem Maade bankede paa Døren, „det er ikke synderlig bekvemt at gaae saa meget ud af sin sædvanlige Vej for at gjøre Visiter. Det forundrer mig, at Hr. Mordaunt har bygget saa langt ude.“

„Afstandene i London maae dog være langt større; men der har man Bogne.“

„Rigtig; men ikke et Ord mere om den Materie; jeg ønsker ikke, at Anneke skal træe, jeg finder Veien lang, naar jeg skal besøge hende.“

Vi vare de Sidste paa En nær; da den sendrægtige Harris satte en Vre i altid at være den Sidste. Vi fandt Anneke Mordaunt omgivet af et Par Damer af hendes Familie; Selskabet bestod omtrent af tolv Personer. Da de fleste af de Tilstedeværende saae hinanden hver Dag, og stundom flere Gange om Dagen, vare Hilsenerne og Komplimenterne snart forbi, og Herman Mordaunt begyndte at see sig om for at opdage, hvem der endnu manglede.

„Jeg troer, at Alle ere her undtagen Hr. Harris,“ sagde Faderen til sin Datter, idet han afbrød Bulstrodes Conversation, for at gjøre dette Faktum bekjendt. „Skulle vi vente efter ham, min Kjære; han er altid saa ubestemt og sildig paafærde“

„Han er dog en meget vigtig Person,“ bemærkede Bulstrode; „han burde føre Husets Datter tilbords i Betragtning af sin Fødsel, eftersom han er fjerde Søn af en irsk Baron. Ved De, at hans Fader nylig har erholdt en højere Rang?“

Dette var en Nyhed for Selskabet, og den forstørrede siensynlig dets Twivl, om det var passende at sætte sig tilbords uden den unge Mand, hvem Talen var om.

"Og naar denne Søn af en nybagt irsk Baron ikke indfinder sig, troer De maaske, at jeg vil blive nødt til at give min Haand til den ældste Søn af en engelsk Baronet," sagde Anneke, med et ironisk Smil.

"Gud give De vilde, Anneke Mordaunt," hviskede Bulstrode saa høit, at jeg kunde høre ham, "saaledes at Hjertet fulgte med."

Jeg ansaae dette baade for dristigt og afgjørende; og jeg saa ængstelig paa Anneke, for at erfare Virkningen; men hun optog det siensynlig som Spøg, og røbede ingen Bevægelse ved en Tale, jeg holdt for saa alvorlig. Jeg ønskede, at hun havde vist sig lidt fornærmet; hun var dog for ung til at blive saaledes bestormet!

"Det er bedst, at Middagsmaden bliver serveret," bemærkede hun rolig til sin Fader. "Hr. Harris er istand til at blive fornærmet, dersom han ikke finder Enhver ved Bordet. Det vilde være et Tegn paa, at hans Uhr gik galt, og at han var kommen en halv Time for tidlig."

Herman Mordaunt tilnikkede Datteren sit Samtykke og forlod hende for at give de fornødne Befalinger.

"Jeg tænker, Harris vil fortryde det," sagde Bulstrode, "jeg vilde ønske, jeg turde gjentage, hvad han havde den Dristighed at sige til mig i den Anledning; det er ikke længere siden end iforgaars."

"Hr. Bulstrode maa selv afgjøre, hvad der i den

Henseende er passende; det forekommer mig forresten, at Gjentakelser af den Art helst bør undgaaes."

"Nei, Tyren fortjener det, og jeg vil i al Fortrolighed sige det til Dem og Hr. Littlepage. De maa vide, at jeg, der er ældre i Aar og ovenikjøbet ældre som Officer, bebreidede Harris, at han altid var saa uefterrettelig og kom for sent til Middag; her er Herrens Svar. „De veed," sagde han, „at jeg rangerer over Alle her med Undtagelse af den øverstkommanderende General Lord London, Gouverneuren og nogle saa offentlige Embedsmand, og hvis jeg kommer tidlig til et Middagsmaaltid, skal jeg altid slæbe afsted med en af de gamle Damer og tage Plads ved deres Side; hvorimod jeg, dersom jeg kommer en Smule sent, kan stjarle mig til at sidde hos deres Døtre. Ved denne Leilighed vil han blive narret, da Husets Dame endnu ikke har naaet de Halvtreds."

"Jeg havde ikke tiltroet Harris saa megen Skarpsindighed," sagde Anneke rolig, "men der er han for at benytte sig af sine Rettigheder."

"Ja, Tyren har erindret sig baade Deres Alder og Deres Elfskørdighed."

I dette Dieblif blev der meldt, at Middagsmaden var serveret, og Alles Bine vendte sig mod Harris i Forventning om, at han vilde gaae foran og føre Anneke tilbords. Denne unge Mand, der var yngre end jeg, var temmelig undselig; skjønt han var en Søn af en nybagt

irsk Pair, var Familien dog, strengt taget, ikke irsk, og han satte ikke synderlig Pris paa at spille en Rolle paa denne Maade. Efter hvad jeg siden saa af ham, maa jeg antage, at Intet uden en Følelse af Pligt imod sin Stand bragte ham til at agte paa disse Rangs Forrettheder, og at han vilde lige saa gjerne gaae til et Spisebord sidst som først. Imidlertid blev han i nærværende Tilfælde snart bragt ud af denne Forlegenhed af Herman Mordaunt, som var bleven opdragen i England og næie kjendte, hvad der var Skik og Brug.

„Mine Herrer!“ sagde han, „jeg maa bede Dem idag at opgive Rangs Privilegier til Gunst for Hr. Cornelius Littlepage. Det ærede Selskab har isærdeleshed indfundet sig for at ære hans Mod og hans Opoffrelse for sine Medmenneffer, og jeg haaber han vil gjøre mig den Fornøielse at føre Miss Mordaunt tilbords.“

Herman Mordaunt anviste derpaa den velbaarne Hr. Harris den næste Dame i Rangen, og Hr. Bulstrode en tredie, hvorpaa de Dyrige sørgede for sig selv. Jeg følte mit Ansigt gløde ved denne uventede Opfordring, og jeg vovede næppe at see paa Anneke, da vi gik ned i Spiseværelset. Saa forvirret var jeg, at jeg næppe berørte hendes Hænder, og at min Haand skjælvede, aa-længe den berørte hendes. Min Plads ved denne Banket var naturligvis ved Siden af Husets unge elskværdige Datter.

Hvad skal jeg sige om Middagsmaaltidet? Det var den første Fornøielse af den Art, som jeg nogensinde havde været tilstede ved; skjønt jeg dog ved min Onkel Legges Bord havde faaet et Begreb om, hvad der var Skik og Brug i Byen. Til min store Overraskelse fandt jeg, at der var Suppe, en Ret, som jeg aldrig saa paa Djævletaaen uden til daglig Brug; men her blev den betragtet som Noget, der var fuldkommen i sin Orden, og den blev nydt af Alle. Alt var elegant og fortræffelig tillavet. Overflødighed var Festens Hovedtræk, og jeg har hørt sige, at dette næsten altid er Tilfælde ved de fleste Selskaber i New York. Jeg har altid hørt, at de amerikanske Kolonier have liden Grund til at skamme sig, hvad Dygtighed i at spise og drikke angaaer.

„Havde jeg kunnet forudsee dette Selskab, Miss Mordaunt,“ sagde jeg, da Enhver var beskæftiget, og jeg troede, at der var Leilighed til at sige Noget til min skønne Naboerske; „vilde det have været min Fader en Fornøielse at have sendt Dem noget Vildt.“

Anneke takkede mig, og vi begyndte at tale om Jagten. West Chester var og er endnu bestandig berømt for sine Algerhøns, Snepper, Vagtler og Wender; og jeg forstod at udbrede mig om denne Gjenstand saa godt som de fleste; thi alle Littlepagerne vare Jægere; min Fader havde ofte i en Formiddag skudt ti Skovsnepper i det moradsige Krat omkring Djævletaaen og det blot med en ikke udmærket Hund. Baade Bulstrode og Harris lyttede

med Opmærksomhed til hvad jeg sagde, og det vilde snart blevet til en almindelig Samtale, havde ikke Anneke skjæmtende sagt —

„Alt meget vel, mine Herrer; men De maae erindre, at hverken Miss Wallace eller jeg skyder.“

„Undtagen med Cupidos Pile“ svarede Bulstrode muntert; „med disse anrette De megen Skade imellem dem,“ (han lagde Bægt paa disse Ord? thi jeg sad imellem de to unge Damer) saa at De burde dømmes til Intet at høre uden Jagthistorier hele det næste Aar.“

Dette fremkaldte Latter, en Smule paa min Bekostning, troer jeg; jeg saae imidlertid, at Anneke rødmede, medens Mary Wallace smilede ligegyldig; men, da Skæalerne nu begyndte, hørte Skjemten op.

Det er en alvorlig Ting at drikke et Glas med Enhver i et stort Selskab, alvorlig, mener jeg for en ung Begynder. Herman Mordaunt skilte sig derved med en Ynde og Værdighed, som jeg troer vilde blevet bemærket selv ved et kongeligt Taffel. De unge Damer viste ogsaa en usædvanlig Takt ved denne Leilighed og forglemte ikke en Eneste, ja selv Harris ansaae det for nødvendigt at vise, at han besad sin Levemaade. Denne Del af Festen gik saa godt, at jeg er overbevist om, at Enhver havde druffet med Enhver inden fem Minuter efter, at Herman Mordaunt havde begyndt. Og det var klart, at der herskede mere Munterhed og Liv, efter at Alt var forbi, end før.

Men den behageligste Del af ethvert Middagsselskab er den Tid, efter at Dugen er bleven tagen bort. Naar de sprudlende Bægere gaae rundt, og Kurve med Frugt og Bagværk indbyde til Nydelse, er Scenen fuldkommen egnet til at fremkalde Munterhed. Herman Mordaunt opfordrede til at udbringe Skaaler, saasnart Dugen var tagen af Bordet, idet han ønskede derved at sætte Enhver i godt Humeur og gjøre Conversationen almindelig. Han blev anmodet om at give Exemplet, og foreslog strax en Skaal for Miss Wartham, en ugift Dame paa 40 Aar, med hvem han havde haft en lille Kjerlighedshistorie. Dernæst kom Touren til Anneke, der trods alle Bulstrodes Forestillinger ikke lod sig bevæge til at proponere en Skaal for en bestemt Herre, men sagde med stor Rolighed: "Det Thespiske Corps af det — — de Regiment, gid det maa være lige saa heldigt i Fredens Kunster, som det i sin militaire Charakter ofte har vist sig i Krigskunsten!" Denne Skaal vandt megen Bifald, og Harris blev af Bulstrode overtalt til at reise sig og takke paa Regimentets Begne. Hvilken en Tale! den mindede mig om den Hest, der blev vist frem for Penge i London, og om hvilken der blev sagt, at den havde Halen der, hvor Hovedet skulde være. Men Bulstrode klappede i Hænderne og raabte „hør" ved hvert andet Ord, idet han erklærede, af Regimentet blev hædret ligesaa meget ved denne Takfælgelse som ved Skaalen, der havde givet Anledning til den. Harris syntes

ikke misfornøiet med sine egne Bestræbelser, og, støttende sig paa sin Rang, drak han, uden at være bleven opfordret, en Skaal „for de Skjønne i New-York, der udmærke sig baade ved Vid og Skjønhed; gid de maae være ligesaa barmhjertige, som de ere seierrige!”

„Bravo!” raabte Bulstrode igjen, „Harris er virkelig inspireret og bliver bedre og bedre. Havde han sagt imminent (truende) istedetfor eminent (udmærket), vilde det have været mere nøiagtigt, saasom deres vrede Miner ere truende og deres Smil fortryllende.”

„Er det den Skaal, De udbringer, Hr. Bulstrode, og skulde vi drikke den?” spurgte Herman Mordaunt.

„Paa ingen Maade, min Herre; jeg har den Ære at proponere en Skaal for Lady Dolly Merton.”

Hvem Lady Dolly var, vidste Ingen, troer jeg; men vi fra Kolonierne drak altid med Opmærksomhed, for ikke at sige Ærefrygt, enhver Skaal, der blev proponeret for en Person med Titel og Rang, som befandt sig i England. Andre Skaaler fulgte, og derpaa bleve Damerne anmodede om at synge. Anneke samtykkede, som det passede sig for hendes Stilling, uden længe at lade sig bede, og aldrig hørte jeg yndigere Toner end dem, hvormed hun henrykkede os. Sangen var simpel, men melodisk og i Texten laae der saamegen quindelig Følelse, at den blev interessant uden at være upassende for de jomfruelige Læber, der sang den. Bulstrode, kunde jeg see, var ganske henrykt, jeg hørte

ham hviffe: „I Sandhed, en Engel!“ Han sang selv en Elskovssang fuld af Omhed og Følelse, og det paa en Maade, som viste, at han havde skjenket Tonekunsten megen Opmærksomhed. Harris sang ogsaa, det Samme gjorde Marry Wallace, den Første omtrent som, naar han talte, den Sidste melancholisk, men særdeles godt. Selv Herman Mordaunt gav os en Bise, og Touren kom nu til mig. Jeg sang saa godt, jeg kunde, og jeg har Grund til at troe, at jeg gjorde det saa godt som de Bedste iblandt dem. Anneke syntes tilfreds, og jeg saae Taarer i hendes Dine, da jeg sluttede en Sang, hvis Hensigt netop var at frembringe en saadan Virkning.

Tilslidst reiste Husets unge Hersterinde sig, idet hun mindede hendes Fader om, at han havde Alstenens fornemste Skuespiller ved sit Bord, hvorpaa nogle af os førte Damerne til Døren til Conversationsværelset. Istedetfor at vende tilbage til Bordet, gik jeg ind i dette Værelse; Bulstrode gjorde det Samme under det Paaskud, at han paa Grund af det Forestaaende ikke kunde drikke Mere.

Ottende Kapitel.

„Behandl' hver Mand, som han fortjener det,
 Hvo vil da indgaae Tugtens Pils?
 Men følger Du dit eget ædle Hjerte,
 Dit Hjertes Godhed lyser da skjønnere,
 So mindre de fortjene det.“ —

Samlet.

„Harris vil være utjensfdygtig,” bemærkede Bulstrode, „hvis jeg ikke kan faae ham fra Bordet. De veed, at han skal spille Marcia iaften, og skjönt en Emule Vin vil give ham Ild og Liv til at spille sin Rolle, kan altfor meget let svække dens qvindelige Skjønheder. Det var vist aldrig Addisons Hensigt, at „den dydige Marcia“, der udmærker sig fremfor sit Kjøn, skulde trækkes op af en Kandesten eller frem under et Bord. Harris er en ægte irsk Pair, naar det gjælder om at drikke.“

Alle Damerne protesterede imod, at det skulde tillades Harris at spille en Karrikatur af deres Kjøn. Hidtil vidste Ingen, hvorledes Rollerne skulde fordeles, undtagen at Bulstrode selv skulde spille Cato; thi man havde gjort sig megen Umage for at skjule det for Tilhørerne, for at de selv kunde have den Fornøielse at udfinde, hvem der spillede de forskjelligte Roller. Ved Slutningen af hvert Stykke skulde en Plakat sendes rundt blandt nogle faa Udvalgte for at fortælle dem Sandheden. Da Anneke

erklærede, at hendes Fader aldrig lukkede sine Gjester inde og bestemt havde lovet, at alle i Løbet af en halv Time skulde komme op til Kaffe, blev det besluttet, at man skulde lade Alt gaae sin egen Gang.

Efter den omtalte Tids Forløb kom ogsaa Herman Mordaunt tilsyne med alle Bordgjesterne. Harris var ikke drukken, hvad jeg ellers siden erfarede let arriverede med ham efter et Middagsmaaltid, men han var heller ikke ædru. Efter Bulstrodes Mening maa han netop have haft Begjæring nok til at spille „den dydige Marcia.“ Efter nogle faa Minuters Forløb gav han Tegn til Opbrud, idet han erklærede, at deres Time var kommen, ligesom Tilfældet var med Hamlets Mand. Klokken 7 forlod det hele Selskab Huset for at gaae til Theatret. Herman Mordaunt havde ingen passende Equipage, og om han ogsaa havde haft en, vilde den kun have kunnet rumme fire af det hele Selskab. Deri vare vi forresten ikke ene, thi ni af ti af det smukke Kjon, som den Aften var tilstede i Theatret, gik derhen paa deres Fod.

Istedetfor at gaae ligened ad Crown Street til Maiden Lane, hvilket vilde have været den nærmeste Vej til Theatret, gik vi rundt om gennem Broadway og Wall Street, thi disse Gader vare bredere, og Damerne vare saaledes længere fra Hændestenene end i de snevrere Gader, hvor der ikke var stor Plads mellem Husene. Vi saae en Mængde velklædte Folk gaae i samme Retning som vi. Herman

Mordaunt bemærkede, at han aldrig paa engang havde seet
 saamange Overfrakker, Mantiller, trekantede Hatte og
 Kaarder paa Gaden, som han saae den Aften. Alle
 Vognene i Byen rullede forbi os, medens vi vandrede ned
 ad Wall Street, og, da vi naaede William Street, saae
 det ud, som om en Procession skred frem ad Gaden. Da
 Enhver var i sin fulde Puds, gjorde det hele Tog et
 behageligt Indtryk, og da det var en smuk Aften, bar de
 fleste Herrer deres Hatte i Haanden for ikke at bringe
 deres Lokker i Noorden, hvorved det Hele fik Udseende af en
 uhyre stor Selvfestsal. Jeg har aldrig seet et mere hen-
 rivende Bæsen end Anneke Mordaunt ved denne Leilighed.
 Der var ikke synderlig meget Pudder i hendes smukke
 kastaniebrune Haar, og paa den Del af Hovedet, som ikke
 bedækkedes af en Hat, der halvt beskyttede hendes skønne
 Ansigt, syntes det, som om den rige Haarbedækning, Naturen
 havde prydet hende med, vilde sprænge alle Baand og
 overskygge hendes Bryst med sin Fylde. Hendes Dragt
 bestod i en kostbar Silkekjole, udtunget fortil, medens
 Kniplingerne, som omgave hendes Albuer syntes vævede af
 Feer netop for at bæres af en Fe. Hun havde sat Spænder
 i sine Skoe, og jeg indbildte mig aldrig at have seet en
 skønnere Fod end den, der undertiden stak frem under
 hendes Kjole, medens hun zirlig og med en Dronnings
 Anstand skred frem ved min Side. Det er ikke min
 Mening med denne Beskrivelse at forlede Læseren til at

forestille sig Anneke stolt og kneisende; tvertimod hun udmærkede sig ligesaameget ved indtagende Utvungenhed og naturlig Ynde i sine Manerer, som ved et smukt udtrykfuldt Ansigt. Mere end en Gang, medens vi vandrede ved hinandens Side, følte jeg mig smertelig greben af Bevidstheden om, hvor uværdig jeg var til at fylde den Plads jeg indtog. Jeg troer, at denne Ydmighed er et af de sikreste Tegn paa oprigtig Kjerlighed.

Endelig naaede vi Theatret og bleve indladte. Alle de forreste Pladser vare besatte af Negere, fornemmelig i New-York-Liberi; det vil sige med Opflager, Kraver og Lommeclapper af andet Klæde end det, Kjolen var af; nogle faa havde dog Snorer. Disse sidste hørte til de mest ansete Familier, af hvilke adskillige have ligesaa rige Liberier, hvad Farver og Dirater angaaer, som dem, jeg hører i Almindelighed bruges i England. Jeg erindrer meget tydelig, at to hele Røger vare besatte af Tjenere med Urelsnorer og langt kostbarere Liberier, end Brug var i Almindelighed; en af dem tilhørte Gouverneuren, og en anden Lord Loudon, som dengang var oberstkommanderende General. Da Selskabet traadte ind, fjernede disse Tjenere sig, som Skif og Brug er, og vi besatte nu alle de Pladser, som saaledes vare os forbeholdte. Det var tydeligt at see, med hvor megen Omhu Bulstrode havde sørget for Anneke og de hende ledsagende Damer, der unegtelig, hvad

Ungdom og Skjønhed angik, bare Prisen blandt alle dem, som den Aften befandt sig i Theatret.

Stor var Nysgjerrigheden og Forventningen, der herskede især blandt den yngre Del af Tilskuerne, alt eftersom det ene Selskab tog Plads efter det andet hin mærkelige Aften. Huset var indrettet som et Theater, og det forekom mig at være temmelig stort, skjønt Herman Mordaunt forsikrede mig, at det var en Ubetydelighed i Sammenligning med Skuespilhusene i England. Wien, Biraterne, Lysene, Tæppet, Parterret, Logerne og Galleriet, Alt havde en betydelig Interesse. Faa af os sagde Noget; men vore Bine vandrede over det Hele med en Henrykkelse, som vistnok kun føles engang i et Theater. Annekes yndige Ansigt var et Billede paa ungdommelig Forventning, hvori dog Forstand og Beskedenhed havde deres fulde Del. Man sagde, at Orkestret bestod af et uforholdsmæssig stort Antal blæsende Instrumenter; jeg saae dog flere Damer rundt omkring i Theatret, selv i vor egen Loge, gjengjælde en og anden Hilsen fra nogle Musikere, der sagdes at være amateurs fra Armeen og Byens Saloner.

Endelig traadte den øverstkommanderende General og Gouverneuren i Forening ind og satte sig i samme Loge, skjønt der var bestemt to for dem; men deres ledsagere benyttede sig af den anden. Næppe havde den Bevægelse, som deres Ankomst havde frembragt, sat sig, førend Tæppet gik op, og en ny Verden frembød sig for vort Blik.

Om Spillet skal jeg ikke driste mig til at sige Meget, skjønt det syntes mig fortræffeligt. Bulstrode vandt meget Bifald den Aften, og jeg hørte, at adskillige Herrer, der enten vare opdragne i England eller havde tilbragt lang Tid der, erklærede, at hans Cato vilde have gjort enhver Skuespiller ved det kongelige Theater Være. Hans Dragt syntes mig at være fuldkommen passende, skjønt jeg ikke kan beskrive den. Jeg erindrer, at Euphar var en Dragon-Oberst-Uniform og Tuba Generals-Uniform, og at Kritiken havde betydelig travlt, fordi de Herrer, der spillede disse Roller, viste sig med uldagtigt Haar og sværte Ansigter. Til Svar paa disse Udsættelser blev der sagt, at Charaktererne vare afrikanske, og at Enhver kunde see ved at kaste et Blik paa Galleriet, at Afrikanere i Almindelighed ere sorte, og at de have uldagtigt Haar, et Forsvar, der vistnok gjorde Fornærmelsen endnu større.* Naar denne lille Feiltagelse undtages, gik Alt godt, selv Harris's Marcia. Rigtignok var der nogle ildefindede Personer, der ymtede om, at den „dydige Marcia“ var noget paa Støvlerne, som man siger; men Bulstrode forsikrede mig siden, at hans Tilstand kom

* I England gives Othello sædvanligvis som en Neger, medens han i Amerika hverken ligner det Ene eller det Andet, eller ogsaa har den almindelige Farve. Det er dog ikke klart, at England er nærmere ved det Rette, end Amerika, da Moren ligesaa lidt er en Neger, som han kan siges at have samme Farve som en tørret Silb.

ham fortræffelig til Hjælp, og at den gav hans Dine en vis sværmerisk Glæde, som ellers vilde have manglet. De høihalede Skoe syntes at genere ham, men Nogle mente, at de gave hans Gang noget Baklende, der betydelig bidrog til at vedligeholde Illusionen. I det Hele taget gik Stykket fortræffelig, hvilket jeg kunde see paa Lord Loudon og Gouverneuren, som begge syntes at more sig i høi Grad. Herman Mordaunt smilede et Par Gange, hvor han burde have seet alvorlig ud; men Grunden dertil maa formodentlig have været den, at han i de senere Aar ikke havde været vant til at bivaane sceniske Forestillinger. Han var ellers en Mand med rigtig Dømmekraft og maatte have vidst at vælge de passende Diebliske til at yttre sine Følelser.

Under det Ophold, som var mellem Tragedien og den følgende Farce, blandede Skuespillerne sig mellem Tilskuerne for at modtage den Hyldest, de havde fortjent, og lydelige vare de Bifaldsytringer, de modtog. Annes skjønne Dæse strålede af Glæde, da hun uden Tilbageholdenhed tilstod Bulstrode, hvor herlig hun havde moret sig, og bekjendte, at hun hidtil ikke havde gjort sig nogen Idee om den Skjønhed, der ligger i en theatralisk Forestilling, naar denne, saaledes som her var Tilfældet, understøttes ved Belysning, Dragter og det hele sceniske Apparat. Damerne havde vel ikke tilfredsstillet Fordringerne og mindst den „dydige Marcia“; men Addison's skjønne Tanker og Følelser vare, skjønt de, som Herman Mordaunt

bemærkede, havde hele en pedantisk Tidsalders Nøiagtighed og Stivhed, tilstrækkelige til at dække Hr. Harris's Feil. Hun haabede, at det følgende Stykke vilde være af den samme almindelige Charakter, at det kunde mere dem Alle ligesaameget, som Tragedien havde gjort.

De andre unge Damer udtalte ligesaa afgjørende deres Ros, skjønt det dog slog mig, at Anneke følte mest ved denne Leilighed. At Majoren havde vundet betydelig i hendes Dine ved sine Bestræbelser, kunde jeg ikke undlade at bemærke, og Tanken om det Taabelige i at ville kæmpe med en saadan Rival paatrængte sig min Sjæl med en Kraft, som jeg fandt smertelig. Men snart lød Kloffen, og de galante Skuespillere fjernede sig for at klæde sig paa til det følgende Stykke.

Det lange Ophold mellem de to Stykker gav rigelig Leilighed til at besøge Bekjendte og høre hinandens Meninger. Jeg gik til min Tantes Loge og fandt hende vel tilfreds, skjønt hun ikke udtrykte sin Glæde saa levende, som de yngre Damer. Min Onkel lignede sig selv, godmodig i sin Kritik, men ikke tilbøielig til overdreven Ros.

„Meget vel af saadanne unge Mennesker, Corny,” sagde han, „skjønt den unge Tyr, der spillede Marcia, havde gjort bedre i at blive hjemme. Jeg veed ikke, hvad han hedder, men han berøvede Marcia al hendes Dyd. Han maa have studeret hendes Charakter hos nogle af de Damer, der følge Leiren.”

„Kjere Onkel, hvor Deres Mening er forskjellig fra alle deres, som befinde sig i vor Loge! — Denne Herre er Hr. Harris, kun 18 Aar gammel, Fændrik i det —de Regiment og en Søn af Lord Ballybannon eller Bally— o. s. v., og skal have den blødeste og svageste Stemme i hele Armeen.“

„Og det svageste Hoved, vil jeg indestaae for. Jeg forsikkrer Dig, Corny, at den hæderlige Hr. Ballybilly, der kun er 18 Aar gammel, Fændrik i det —de Regiment og som har den svageste Stemme i hele Armeen havde gjort bedre i at blive hjemme, istedetfor saaledes at undergrave den „dydige Marcias“ Dyd, som han saa tydelig har gjort. Bulstrode spillede meget godt, fortræffelig af en Dilettant, og maa være en udmærket Mand. Det er sandt, Jane“, det var min Tantes Navn, „man siger, at han en af Dagene vil giftes med Herman Mordaunts underskjønne Datter og gjøre hende til Lady Bulstrode.“

„Hvorfor ikke det? Der findes ikke mange Piger i Kolonien saa smukke som Anneke, og hun er af en meget respektabel Familie. Man siger, at Mordaunterne nedstamme fra en fornem Familie i England. Mary Wallace fortalte mig, at Herman Mordaunt og Sir Henry Bulstrode ere beslagtede, og Du veed, min Kjære, hvor indgaaede Mordaunterne ere med Wallacerne.“

„Ikke jeg; jeg kjender ikke Noget til det fortrolige Forhold imellem dem, skjønt jeg nok tør sige, at det er

sandt. Mordaunts Fader var en engelsk Adelsmand, har jeg altid hørt, skjønt han var saa fattig som en Kirkerotte, da han ægtede En af vore hollandske Urvinger, og hvad Herman Mordaunt selv angaaer, saa beviste han, at han havde samme Instinkt, idet han ægtede en anden rig Urving, som rigtignok ikke var hollandsk. Anneke skal nu arve det Hele, og jeg vil svare for, at der nok bliver sørget for, at hun kommer til at ægte en rig Urving."

"Bulstrode har megen Formue ivente, og er ældste Søn af en Baronet. Det glæder mig altid, naar en af vore unge Piger gjør et godt Parti i England, thi det giver Kolonien Ansæelse. Det er en fortræffelig Ting, Corny, at vore Interesser blive vel iagttagne i Hjemmet især i Geheimeraadet."

"Det er ikke min Mening," svarede min Onkel, "jeg mener, at det skaffer Kolonien mere Ansæelse, naar dens unge Damer ægte dens unge Herrer og dens unge Herrer dens unge Damer. Jeg vilde ønske, at Anne Mordaunt havde spillet iaften istedetfor den unge Harris; hun vilde tusinde Gange bedre have kunnet give den „dydige Marcia."

"Du vil dog vel ikke have, at en ung Dame af respektabel Familie skulde vise sig for Publikum paa den Maade?"

Min Onkel svarede Noget, thi han lod sjelden Jane have det sidste Ord, men da jeg forlod Logen, hørte jeg ikke hans Svar. Det syntes altsaa at være den almin-

delige Mening, at Bulstrode skulde ægte Anneke. Jeg kan ikke beskrive det nye smertelige Stød, som denne Mening tilføiede mig, men det syntes end mere at tydeliggjøre mig, hvor dybt det Indtryk var, som hun i Løbet af en eneste Uge havde gjort paa mig. Virkningen deraf var saadan, at jeg ikke vendte tilbage til det Selskab, jeg havde forladt, men søgte en Plads i en affides Del af Theatret, hvor jeg dog tydelig kunde see dem, jeg havde forladt.

„Spradebassens List“ begyndte snart, og Bulstrode saaes atter paa Scenen i Scrubs Rolle. Alle, der vare fortrolige med Theatret, erklærede, at han spillede denne Rolle fortræffelig, at han var langt bedre som Tjener end som romersk Senator. Stykket selv syntes mig at være saa raat og gement, som det vel kunde taales; men da det havde vundet megen Berømmelse i England, hvor det havde et stort Navn, vovede vore Matroner ikke at gjøre Indvendinger derimod. Jeg glædede mig dog ved at see Smilet forsvinde fra Annekes Ansigt, og ved at opdage, at hun ikke fandt Behag i Scener, der saa lidt passede for hendes Køn og Alder. Det hurtige, men betydningsfulde Blik, der blev verlet mellem Anneke og Mary Wallace, undgik ikke min Opmærksomhed, og den Maade, hvorpaa de begge reiste sig, da Tæppet faldt, viste tydelig, at de ønskede saa hurtig som muligt at forlade Theatret. I samme Dieblis naaede jeg Døren til deres Loge og hjalp dem gennem Mængden.

Ikke et Ord blev talt af Noget af os, førend vi naaede Gaden, hvor et Par af Miss Mordaunts Veninder lydelig udtalte deres Tilfredshed. Hverken Anneke eller Mary Wallace sagde Noget, og jeg forstod altfor vel deres Følelser, til med et eneste Ord at omtale Farcen. De Andre gjentog kun, hvad der syntes at være den almindelige Mening, og fortjente snarere at beklages end fordømmes. Det var maaskee mere undskyldeligt af dem at ansee Stykket for godt, da de vidste, at det stod i stor Anseelse i England, et Faktum, der gav enhver Bane et vist Fortrin i Kolonierne. Et Moderland har omtrent samme Ansvar, som en naturlig Moder, eftersom dets Meninger og Exempel let kunne anføres af Kolonien til Retfærdiggjørelse for dens egen Meninger og Opførsel, hvad Datteren saa ofte gjør i sit Forhold til Moderen.

Jeg troer imidlertid, at hverken det engelske Folk eller de engelske Ministre bekymre sig synderlig om denne Slags Ansvar, thi jeg har aldrig kunnet opdage nogen Omfindtlighed hos dem med Hensyn til disse deres Pligter. Vi begave os alle til Herman Mordaunt, hvor vi nødde en let Aftensmad tilligemed en fortræffelig Chokolade. Just som vi sad ved Bordet, kom Bulstrode til for at modtage den Ros, han havde fortjent, og for at nyde sin Triumph. Han kom til at sidde ligeoverfor mig paa Annekes venstre Side og indledte strax en Samtale.

"For det Første," udbrød han, "maae De dog til-

staae, at Tom Harris gjorde sine Sager fortræffelig som Miss Marcia Cato. Jeg havde min Nød med ham, thi man har vist ikke før seet en halvdrunken Marcia paa Scenen; men det lykkedes os dog at holde ham lige paa Benene, skjønt det ikke var nogen let Sag."

"Ja," bemærkede Herman Mordaunt tørt; "jeg kan nok tænke, at det maa være vanskeligt at holde Tom Harris lige paa Benene efter Middag, det maa vist udfordre betydelig Forsigtighed og Skjensomhed."

"De behagede at udtrykke Deres Tilfredshed med Udsørelsen af Cato, Miss Mordaunt," sagde Bulstrode i en ærbødig Tone, "men jeg tvivler paa, at Farcen morede Dem i lige saa høi en Grad."

"Nei, det gjorde den rigtignok ikke. Havde Forestillingen endt med det første Stykke, er jeg bange, jeg altfor meget vilde have savnet en regelmæssig Skueplads her; men Farcen vil bidrage betydelig til at formindske dette Savn."

"Jeg troer, jeg forstaaer Dem, Cousine Anne, og det smerter mig i høi Grad, at vi ikke gjorde et andet Valg," svarede Bulstrode med en Ydmyghed, der ikke var almindelig hos ham, selv naar han henvendte sig til Anneke Mordaunt; "men jeg kan forsikre Dem, at Stykket er meget i Bælten hjemme, og Scrubs Rolle har i Særdeleshed gjort Lykke. Jeg seer imidlertid paa Deres Blik, at der er nok talt om den Ting. Men efterat have gjort saameget for at more det ærede Selskab iaften føler jeg mig berettiget til

at bede enhver af de tilstedeværende Damer om en Sang, naar det dertil passende Dieblif kommer; maaskee jeg ogsaa har Ret til at bede om en Skaal."

Og Sange og Skaaler fik vi som sædvanlig, efterat Maaltidet var endt. Det var og er endnu mere almindeligt hos os at hengive sig til denne uskyldige Fornøielse efter Aftensmaden end efter Middagsmaden, og den Aften lod Enhver sig henrive af Diebliffets Stemning. Herman Mordaunt proponerede en Skaal for Miss Markham, ligesom han havde gjort ved Middagsbordet, og med en saa bestemt Viine, at man saa, at det ikke vilde være muligt at faae ham til at proponere nogen anden Skaal.

"Miss Markham og jeg have indgaaet den Overenskomst, at vi, saalænge vi leve, ville udbringe Skaaler for hinanden," sagde Husets Herre leende, "og vi ere Begge for ærlige til at krænke denne Pagt."

"Men der hviler ikke nogen saadan Forpligtelse paa Miss Mordaunt," bemærkede en vis Hr. Benson, der den hele Dag havde robet megen Interesse for Husets smukke unge Datter, "og jeg haaber, at De ikke vil affærdige os med en saadan Undskyldning."

"Det er ikke Skik at bede to Medlemmer af den samme Familie efter hinanden om at udbringe en Skaal," svarede Herman Mordaunt. "Men der sidder Hr. Bulstrode ganske utaalsmodig efter atter at udbringe en Skaal for en engelsk Skjønhed."

„Med største Fornøielse," sagde Bulstrode muntert, „denne Gang skal det være Lady Betty Boddington."

„Gift eller ugift, Bulstrode?" spurgte Billings i en vis betydningsfuld Tone.

„Ligemeget, saalange hun er en Sjønhed og en Skaal værd. Jeg antager, at jeg nu har Ret til at anmode en Dame om en Skaal; og jeg vil derfor bede Miss Wallace udbringe en Skaal for en Herre."

Med den Spøg mellem Billings og Bulstrode stod et Udtryk af smertelig Overraskelse præget i Annetes yndige Træk; thi ifølge vore simple provindsielle Sæder ansee vi Kolonister det ikke for ganske passende, at en Ugift udbringer en Skaal for en Gift eller vice versa; men i det Dieblig hendes Veninde modtog denne Opfordring, laae der et Udtryk af Bekymring i hendes Blis. Mary Wallace røbede dog ingen Forlegenhed, men udbragte en Skaal for Hr. Francis Fordham."

„Ah! Francis Fordham! med største Fornøielse drikker jeg hans Skaal," udbød Herman Mordaunt. „Gid han maa vende tilbage til sit Fædreland med det samme ligefremme og ærlige Bæsen, hvormed han forlod det."

„Er Hr. Fordham da udenlands?" spurgte Bulstrode; „Navnet forekom mig nyt."

„Hvis man kan kalde det at være i England at være udenlands. Han studerer Lovkyndigheden i Temple."

Det var Mary Wallaces Svar, der saae ud, som

om hun følte venstabelig Interesse for den unge Jurist, men ikke Mere. Hun opfordrede nu Dird til at proponere en Dames Skaal. Hele denne Dag havde man næppe hørt et eneste Ord af Dird, en Tilbageholdenhed, der harmonerede meget vel med hans Ungdom og velbekjendte Beskedenhed. Denne Opfordring syntes dog pludselig at vække hele hans Mandskraft, og den var ikke ubetydelig, naar der var Leilighed til at gjøre Brug af den, det kan jeg forsikre Læseren om. Dird var Ærligheden og Oprigtigheden selv; han følte at Opfordringen var altfor direkte, og Leiligheden altfor alvorlig, til at tillade nogen Tvetydighed. Han elskede kun En, agtede kun En, følte kun for En, og det laae ikke i hans Natur ved noget som helst Dmsvøb at skjule denne Fortjærlighed. Han rødmede ligeop til Ørerne, og, idet han gjorde BOLD paa sig selv, udtalte han med en alvorlig Mine Anneke Mordaunts Navn.

Denne Bummert blev modtagen med almindelig Lat-ter af Alle undtagen det skjønnede Bæsen, der havde fremkaldt denne uvilkaarlige Hyldest, og mig selv, der kjendte Dirds Charakter altfor vel til at indsee, hvor mægtig denne Følelse beherskede ham, siden han saaledes aabnede sit Hjertes helligste Hemmelighed. Munterheden varede en Tid lang; især syntes Herman Mordaunt at more sig over sin Slægtnings uskyldige Oprigtighed og belønnede ham med adskillige „Bravos.“ Anneke syntes at være

rørt, medens hun tillige saae bedrøvet ud, som om hun havde ønsket det Skete udført.

„Hvormeget jeg end maa beundre Deres Oprigtighed og snilde Indfald, min kjære Dird," udbrød Herman Mordaunt, „saa kan Miss Wallace aldrig lade sig nøie med saadan en Skaal, og hun forlanger en anden.“

„Jeg! jeg erklærer, at jeg er vel fornøiet med den, og forlanger ingen anden," udbrød den omtalte Dame. „Ingen Skaal kan være mig behageligere end Anneke Mordaunt, og jeg ynder især den Kant, hvorfra den kommer.“

„Hvis man i en Sag af den Natur kan stole paa Beninder," bemærkede Bulstrode lidt fornærmet „har Hr. Follock Ret til at være fornøiet. Havde jeg imidlertid vidst, at det var Skik i New York at udbringe en tilstedeværende Dames Skaal, skulde denne Herre ikke have havt Fortjenesten af først at gjøre denne Opdagelse.“

„Det er heller ikke Skik her?" sagde Herman Mordaunt, „og Dird maa op med en anden Skaal.“

Men Dird Follock kom ikke frem med nogen anden Skaal. Om han ogsaa havde haft tusinde Navne i Baghaanden, vilde han dog ikke have nævnet noget af dem under Omstændigheder, som kunde synes at vække Tvivl om hans Hengivenhed for den allerede nævnte Dame; men han kunde ikke nævne nogen anden Dame. Efter adskillig Spøg i den Anledning opgav Selskabet Forsøget, idet de ansaae Ungdom og Ubekjendtskab med Verden for

Grunden til Dicks Nølen, hvorpaa man bad ham opfordre Anneke til selv at udbringe en Skaal.

„Fætter Dick Van Valkenburgh,“ sagde Anneke med sit Kjønns større Selvherredømme og Lethed, skjønt hun var et Par Aar yngre end min Ven, og lagde med det Samme et vist Eftertryk paa Ordet Fætter.

„Der seer De, mine Herrer og Damer,“ udbrød Dick og saae triumpherende paa Bulstrode, „at det er tilladt at proponere en tilstedeværende Persons Skaal, hvis man agter og ærer den Person.“

„Hvoraf vi altsaa kunne see, hvor høit Miss Mor-daunt agter og ærer Hr. Dick Van Valkenburgh,“ svarede Bulstrode alvorlig. „Jeg er bange, at denne Mening, der ved det første Blik kunde synes at smage af Egoisme, er altfor vel begrundet.“

„Det er en Bessyldning, som jeg aldeles ikke vil medbeviser“ svarede Anneke, med en Fasthed og Ro, der vidnede om et beundringsværdigt Herredømme over sig selv, hvis hun virkelig gjengjeldte Dicks Tilbøielighed. „Min Slægtning udbringer min Skaal, og jeg udbringer hans igjen; er der noget Ualmindeligt deri?“

Der blev spøgt en Del paa Annekes Betskning, hvilket den unge Dame bar med en Fatning og Rolighed, som i Begyndelsen forbausede mig. Men da jeg kom til at tænke paa, at hun virkelig havde bestyret sin Faders Hus i adskillige Aar, og at hun altid havde bevæget sig mellem

Personer, der vare ældre end hun, syntes det mig høist naturligt; thi vist er det, at vi enten kunne fremskynde eller forsinke en Persons Charakterudvikling, ved at bringe ham i nogle Samqvem og Umgang med saadanne, hvis Underholdning, Sæder og aandelige Dygtighed ere skillede til enten at bevirke det Gne eller det Andet. Efter faa Minuters Forløb var denne Afbrydelse forglemt af alle dem, der ikke følte nogen speciel Interesse for Sagen; og man begyndte at synge. Min Sang om Middagen havde gjort saamegen Lykke, at jeg nu nød den særdeles Gære at blive anmodet om at synge en Sang med Anneke. Jeg var strax villig dertil, og det forekom mig, at Selskabet syntes glad derover. Vor unge Bertinde syntes at være mere tilfreds med min Sang end med Farcen, der var bleven spillet om Aftenen, og jeg begyndte at føle mig en Smule. Dird gjenerobrede noget af det ved Skaalen tabte Terrain ved at foredrage en høist komisk Sang paa Hollandsk. Halvdelen af Selskabet forstod ham rigtignok ikke; men den anden Halvdel loe, saa Taarerne randt ned over deres Kinder, og der var noget saa komisk i min Bens Manerer, at Alle vare henrykte derover. Klokken slog tolv, førend vi skiltes ad.

Jeg blev endnu et Par Dage i Byen og mødtes hver Dag med mine Bekjendte paa Spadseregangen ved Trinitatis Kirke, stundom to Gange om Dagen. Med et tungt

Hjerte gif jeg hen for at tage Afsted med Anneke og hendes Fader.

„Jeg har hørt af Folloff,“ sagde Herman Mordaunt, da jeg sagde ham Anledningen til mit Besøg; „at De forlader Byen imorgen. Miss Mordaunt og hendes Veninde Miss Wallace tage til Lilacsbush i Eftermiddag; thi det er paa den høie Tid, vi see til Haven og Blomsterne, hvoraf mange allerede ere udsprungne. Jeg tager derud iaften, og jeg foreslaaer derfor, at De, mine Herrer, paa Deres Wei til Westchester nyde en sildig Frokost hos os. Naar De efterat have nydt en Kop Kaffe tage herfra Kl. 6, vil Alt være i Orden; jeg lover Dem, at De nok skulle komme afsted igjen før Et, saaledes at De ville kunne have rigelig Tid til at naae Djævletaaen, inden det bliver mørkt.“

Jeg saae paa Anneke, og Udtrykket i hendes Ansigt syntes mig gunstigt. Dird overled Alt til mig, og jeg modtog Indbydelsen. Dette Arrangement forforktede mit Besøg i Crown Street, og jeg gif bort med et lettere Hjerte, end da jeg gif derhen. Det er altid saa behageligt, naar en ubehagelig Pligt bliver opsat.

Den næste Dag var Dird og jeg i Sadeln præcis Kl. 6, og vi red gjennem Gaderne, just som Negrene feiede deres Trapper og Fortouge, skjønt der kun var faa af de Sidste i min Ungdom. Denne Forbedring er til stor Nytte især for Damerne, der ikke godt kunne undvære

dem, hvorfor de ogsaa nu ere blevene meget almindelige; alle de nye Gader, jeg seer, ere forsynede dermed.

Det var en smuk Maamorgen, og den yndige Blomsterduft især fra Syrenerne fyldte Luften, da vi red ud af Byen. Just som vi kom ind i Bowery Lane, saae vi en Rytter komme ud fra en Sidegade og ride samme Vej som vi. Aldrig saasnart havde han faaet Die paa os Rejsende, der red den samme Vej som han, førend han sporede sin Hest for at naae os, da han formodentlig ønskede Selskab. Eftersom det vilde have været uhøfligt at vægre sig ved at reise i Selskab med en saadan, lode vi vore Heste gaae i Skridt, indtil den Fremmede havde naaet os, da det til vor store Overraskelse viste sig, at det var Jason Newcome. Pædagogen blev ligesaa forbauset, da han gjenkjendte os, som vi ved at gjenkjende ham, og jeg troer, han blev en Smule skuffet; thi Jason fandt altid en Fornøielse i at gjøre nye Bekjendtskaber. Han havde været nede paa Den og besøgt en Slægtning, som havde giftet sig og nedsat sig i den Egn, og det var Grunden til, at vi ikke havde seet ham siden den Formiddag, da Eventyret med Løven tildrog sig. Vi travede da afsted sammen, hverken glade eller bedrøvede over at have faaet denne Rejsefælle.

Jeg har aldrig kunnet forklare mig, hvorledes Jason bar sig ad med at blive indviet i Enhvers Hemmelighed. Han tog rigtignok aldrig i Betænkning at komme frem med

Gortlandt paa Yenker; maaskee De har isinde at besøge ham?"

"Nei, min Herre! det have vi ikke isinde."

"Saa er der den rige Grev Phillips ved Floden; det vilde ikke være stort af Veien."

"Vi have ikke isinde at ride saa langt af vor Vei."

"Naa, saa De har dog isinde at gjøre en lille Afstikker. Nu vel, der er denne Hr. Mordaunt, hvis Datter De frelste fra Løvens Kløer; han eier et Sted i Nærheden af King's Bridge, som hedder Lilacsbush."

"Hvorledes har De faaet det at vide, Jason?"

"Bed at spørge mig for. Troer De, at jeg, naar saadant Noget indtræffer, kunde undlade at skaffe mig nogle Oplysninger om den unge Dame. Man taber Intet ved at gjøre nogle Spørgsmaal, og den Regel glemte jeg ikke i dette Tilfælde."

"Og De fik da at vide, at den unge Dames Fader eier et Sted her i Nærheden, som hedder Lilacsbush?"

"Det gjorde jeg! og en forunderlig New-York-Mode er det at give et Hus et Navn, som om det var et kristeligt Væsen. Det maa være en romersk katholsk Skik og paa en Maade staae i Forbindelse med Afgudsdyrkelse."

"Upaatvivlelig! Det er vistnok rigtigere at sige f. Ex. at vi spise Frokost hos Hr. Mordaunt, end at vi tage ind paa Lilacsbush."

„Ah, det er altsaa dog sandt! Jeg tænkte nok, at det vilde falde derud, at saadant Noget havde været Grunden til, at de tog afsted saa tidlig. Det vil blive en meget sildig Frokost, Corny.“

„Al. 10, Jason; det er rigtignok sildigere end sædvanlig, men desto bedre Appetit ville vi faae.“

Deri var Jason enig med mig, og nu begyndte han en Række af Forsøg paa at komme med. Vi vovede imidlertid ikke at tage ham med, og alle Jasons Bink bleve upaaagtede, indtil han endelig, utaalsmodig over vore undvigende Svar, uden Omstændigheder foreslog at tage ham med, hvorpaa vi ligeledes uden alle Omstændigheder erklærede ham, at vi ikke kunde tillade os Sligt mod en Mand i Herman Mordaunts Stilling og Alder, og med hans Charakter. Jeg troer ikke, at vi vilde have havt saa mange Betænkeligheder, havde vi anset Jason for en Gentleman, men det var umuligt. Skif og Brug i Kolonierne tillod stor Frihed i det Kapitel, i hvilken Henseende den adskilte sig betydelig fra England; men det var altid en Forudsætning, at de Personer, man bragte med sig, skulde besidde en vis Dannelse, en Anbefaling, man ikke kunde give Jason Newcome.

Sagen begyndte at blive noget betænkelig, da Herman Mordaunts Ankomst heldigvis bortfjernede Bæmskeligheden. Jason var ikke den Mand, der let lod sig afvise, men her viste sig En, der havde Magten og røbede

Tilbøielighed til at bringe Alt i Rigtighed. Herman Mordaunt var reden et Par Mil ud for at møde os og føre os til sin Bolig ad en kortere Vej end den, vi allerede kjendte. Saasnart han saae, at Jason var i Selskab med os, udbad han sig det som Gunst, hvad vor Ledsager gjerne vilde have modtaget sem en Naade.

Niende Kapitel.

Jeg spurgte Kjerlighed, hvis Straale
 Mig syntes himmelsk klar.
 „Mit Lys af Taarer tidt fordunkles“
 Var Kjerlighedens Svar.

Heber.

Ikke længe efter at Jason var bleven indbuden til at slutte sig til vort Selskab, aabnede Herman Mordaunt et Led og førte os ind over Markerne. En ret taalelig Vej førte os gjennem en Skov, og snart befandt vi os paa en Høi, hvorfra man kunde oversee en stor Del af Hudsonsfloden ligesaa Haverstraw imod Nord til Staten Island mod Syd, en Strækning af 40 Mil. Paa den ligeoverfor liggende Bred havde sig den steile Bjergkjaede, Palisaderne kaldet, flere hundrede Fod over den nedenfor liggende Flodbred. Den storartede Flod, der var $\frac{3}{4}$ Mil bred,

frustes ikke af noget Vindpust, men laae som en eneste lang og rolig Stribe af smeltet Sølv befinnet af Solens klare Straaler. Jeg kan ikke erindre nogen skjønnere Morgen; Alt syntes at staae i Harmoni med Udsigtens ophøiede, men rolige Storhed og en frugtbar Naturs rige Løfter. Træerne vare fordømmeste bedækkede med deres unge grønne Løv; Fuglene havde parret sig og byggede Nester næsten i hvert Træ; de vilde Blomster hævede sig ved Foden af vore Heste, og enhver Gjenstand fjern og nær fyldte mit unge Hjerte med Andagt og Kjærlighed.

„Dette er min Yndlingsridetour, paa hvilken Anneke ofte ledsager mig,“ sagde Herman Mordaunt, da vi naaede den omtalte Høi. „Min Datter er en modig Rytterke og ledsager mig ofte paa disse Morgentoure. Hun og Mary Wallace maae snart vise sig et eller andet Sted paa Høiene, thi de lovede at følge mig, saasnart de havde iført sig deres Ridedragter.“

Et Udbrud af Noget, liget vild Henrykkelse, hørtes fra Vird, og i det næste Dieblis galoperede han henimod den nærmeste Høi, paa hvis Top de yndige Skikkelser af de to Damer just vare blevene synlige; deres Sjønhed fremhævedes af smagfulde Dragter og Bæverhatte med vaiende Fjedre. Jeg gjorde Herman Mordaunt opmærksom paa disse fortryllende Bæsnere og fulgte min Ven i kort Gallop. Inden et Par Minuters Forløb havde vi naaet dem.

Aldrig havde jeg seet Anneke Mordaunt saa fuldkommen skøn, som hun forekom mig den Morgen. Bevægelsen og den friske Luft havde givet hendes blomstrende Kinder en højere Rødme, og hendes Dine modtog ny Glæde fra Rødmen paa hendes Kind. Skjønt vi vare ventede, forekom det mig dog, at hun modtog os som særdeles velkomne Gæster, medens Mary Wallace røbede mere Deltagelse end sædvanlig, da hun modtog os. Jason blev ikke forglemmt, men hilset som en gammel Bekjendt og forestillet for Beninden.

„De rider ofte denne Tour, har Hr. Mordaunt fortalt mig,“ sagde jeg og lod min Hest gaae ved Siden af Annekes, medens hele Selskabet red videre; „det gjør mig ondt, at Djævletaaen ligger saa langt borte, at vi ikke ret godt oftere kunne mødes paa saadan en Morgentour; vi have i West Chester mange dristige Ryttersker, som vilde være stolte af et saadant Bekjendtskab.“

„Jeg kjender adskillige Damer paa Deres Side Harlemfloden og rider ofte i Selskab med dem, men Ingen af dem boer i Deres umiddelbare Nærhed. Min Fader fortæller mig, at han i sin Ungdom ofte var paa Jagt paa Djævletaaen, og han taler endnu med stor Fornøjelse om Deres Fuglevildt.“

„Jeg troer, vore Fædre engang vare Jagtkammerater. Hr. Bulstrode har lovet at komme og efterligne deres gode Exempel. Føler De endnu samme Interesse som i Begyn-

delsen for saadanne Forestillinger, som De saae paa Theatret, nu da De har havt Tid til at tænke over de Stykker, De saae."

"Jeg vilde blot ønske, at der ikke var saameget at dadle; jeg troer, at Hr. Bulstrode vilde være bleven en stor Skuespiller, hvis han som ældste Søn og Medlem af en anseet Familie ikke var forhindret fra at hellige sig denne Bane."

"Hr. Bulstrode skal være ikke blot Arving til en Baronettitel, men ogsaa til en stor Formue?"

"Det skal virkelig være Tilfældet. Finder De ikke, at det er smukt, Hr. Littlepage, at en Mand i en saadan Stilling reiser saa langt bort for at tjene sin Konge og sit Fædreland i en saa besværlig Krig som den, der føres her i vore Kolonier?"

Jeg var nødt til at være af samme Mening, skjønt jeg af mit ganske Hjerte ønskede, at Anneke havde vist mindre Interesse, da hun gjorde dette Spørgmaal. Jeg vidste dog ikke, hvad jeg skulde tænke om hendes Følelser for denne Herre, thi ialmindelighed hørte hun ham nævne med en Kolighed og Selvbeherkskelse, som jeg ikke havde bemærket hos alle hendes unge Veninder, naar der var Leilighed til at tale om den muntre og elskværdige Kriger. Jeg behøver næppe at tilføie, at det i en engelsk Koloni ikke var til Skade for Hr. Bulstrode, at han var Arving til en Baronettitel. Vi ere lidt vel tilbøielige til at sætte

stor Pris paa en saadan tilfældig Overlegenhed i nogen Afstand fra England, og jeg har hørt Engelskmand selv erkjende, at en Baronet var en større Mand i New York, end en Hertug i London. Disse Tanker bekræftigede mig, medens jeg red ved Annes Side, men jeg var saa forsigtig, ikke at yttre dem.

Herman Mordaunt red foran med Jason og førte Selskabet paa en god Wei næsten to Mil langsmed Høiene, nu og da aabnende et Led uden at stige af, indtil han naaede et Punkt, hvorfra man kunde see Lillacsbush, der laae i en Afstand af mindre end $\frac{1}{2}$ Mil.

„Her ere vi paa mit eget Gebet,“ sagde han, da han standsede, for at vi Andre kunde naae ham, „dette sidste Led adskiller mig fra min nærmeste Nabo mod Syd. Disse Høie ere ikke til stor Nytte, undtagen til Græsgange om Foraaret, men man har en smuk Udsigt herfra.“

„Jeg har hørt det forudsiige,“ bemærkede jeg, „at den Tid engang vil komme, da mange Landsteder ville blive set paa Hudsons Bredder som Philipsernes og et Par andre, som skulle være at finde i Høilandene.“

„Meget muligt; det er ikke let at forudsiige, hvad der vil skee i saadant et Land. Jeg tør paastaae, at der i sin Tid vil blive set baade Byer og Herresæder paa Bredderne af Hudson, og at en mægtig Adel vil indtage de sidste. Det er sandt, Hr. Littlepage, Deres Fader og min Ven Oberst Follock have jo kjøbt betydelige Landstrækning-

ger, bærer jeg, og have erholdt Patent paa et vidt udsætt Godse et eller andet Sted i Nærheden af Albany?"

"Det er ikke saa overdreven stort, min Herre; der er kun ialt nogle og fyrgetyvetusinde Acres, heller ikke ligger det saa meget nær ved Albany, efter hvad jeg har hørt; det maa ligge en 40 Mile eller noget længere fra denne By. Næste Vinter skulle Dyrck og jeg ud for at opsoge Landet, og vi ville da faae de nødvendige Oplysninger om det."

"Da mødes vi paa den Kant af Landet. Jeg har Forretninger af Bigtighed i Albany, som jeg altfor længe har forsømt, og det er min Hensigt at tilbringe nogle Maanedre i det Norlige tidlig næste Foraar; vi mødes formodentlig i Skovene."

"De har vel før været i Albany, Hr. Mordaunt?"

"Temmelig ofte, min Herre. Afstanden er imidlertid saa stor, at man ikke let forledes til at reise dertil, med mindre man har Forretninger, hvilket har været Tilfældet med mig. Jeg var i Albany før mit Bryllup, og har siden adskillige Gange haft Leilighed til at besøge Byen."

"Min Fader var der, da han stod i Kongens Tjeneste, og han siger mig, at det er en Del af Provindsen, der nok fortjener at tages i Omsyn. Under alle Omstændigheder vil jeg næste Aar udsætte mig for de med en Reise forbundne Farer og Besværligheder, thi det er nyttigt for unge Mennesker at see sig om i Verden. Dyrck

og jeg ville formodentlig gjøre Felttoget med, hvis der bliver noget paa den Kant."

Denne Samtale syntes mig at interessere Anneke; vi fortsatte imidlertid vort Ridt og naaede snart Lilacsbuch. Bullstrode var mig ikke i Veien, og jeg havde den store Glæde at hjælpe Miss Mordaunt af Hesten, hvorpaa vi standsede et Dieblif, førend vi gik ind i Huset, for at betragte Udsigten. Jeg har allerede givet Læseren et lille Begreb om Stedets almindelige Udseende; men man maatte nødvendigvis nærme sig det for ret at fatte dets Skjønheder. Som Navnet antyder, vare Udhufene, Engen og Baaningshuset omgivne af eller begravede i Syrener (lilacs), der alle stode i fuld Blomster. Blomsterne fyldte Luften med et slags Purpurlys, der kastede et mildt Skjær over Annekes blussende Kind, da hun gjorde mig opmærksom paa den magiske Effekt. Jeg kjender ingen Blomst, der, naar den findes i større Masser, bidrager saameget til at forskjønne et Sted som Syrener, hvor almindelige de end ere, og hvor fortrolige vi end ere med deres Farve og Lugt.

"Der er ingen Maaned i hele Aaret, vi holde saameget af, som den, da Syrenerne ere udsprungne," sagde Anneke, idet hun glædede sig over min Overrasselse, "og vi sørge altid for at kunne tilbringe den herude. De maa idetmindste tilstaae, Hr. Littlepage, at Lilacsbush fortjener sit Navn."

"Der ligger noget Fortryllende i Virkningen af dette

Farveskjær," udbød jeg; „jeg ahnede ikke, at den simple og bestedne Syren kunde meddele sin Omgivelse en saa henrivende Skjønhed."

„Simpelhed og Bessedenhed besidde i sig selv en stor Tryllekraft," bemærkede den følelsesfulde og i sig inde-sluttede Mary Wallace.

Deri var jeg naturligvis enig med hende, og vi fulgte Herman Mordaunt ind i Huset. Det Indre af Huset gjorde ligesaa behageligt et Indtryk paa mig som de ydre Omgivelser; Alt syntes mig at bære Præg af Annes Smag og Kunst. Jeg ønsker ikke at bibringe Læseren den Mening, at Boligen var af første Rang, thi dette kunde den ikke gjøre Fordring paa at anses for. Det var en af disse solide Boliger paa halvanden Etage, i hvilke de fleste af vore fornemste Familier gjerne boede og endnu boe paa Landet, i hvilken Henseende den havde megen Lighed med den gode gamle Bygning paa Djarvetaaen. Møblerne vare dog galantere end vore, og det lille Bærelse, hvori vi spiste Frokost, var et Mønster paa et Spiseværelse. Buffeterne i Hjørnerne vare saa blanke, at man kunde speile sig i dem; Glasfoderet var prydet med pletterede Hængsler og Laase, og Bordet selv skinnede som et Speil. Jeg veed ikke, hvorledes det var, men Porcelainet syntes mig kostbarere og smukkere end sædvanlig i Annes nydelig lille Haand, medens det massive og smukt forarbejdede Sølvstøi bar tydelige Præg af at være kommen fra England. Kort,

det Hele syntes mig saa forstbart og solid, der var en vis ubefrivelig Nethed, Ynde og Smagfuldhed udbredt over det Hele, som gjorde et usædvanligt Indtryk paa mig.

„Hr. Littlepage fortæller mig, Anneke,“ sagde Herman Mordaunt, medens vi sad ved Bordet, „at han næste Vinter har isinde at gjøre en Reise til det Nordlige, og at vi skulde have den Fornøielse at træffe ham der. Det —de Regiment venter at faae Ordre til at gaae til Albany i Sommer, og vi kunne da Alle gjentage vore Sange og vor Epøg med Bulstrode og hans muntre Kammerater blandt Hollænderne.“

Jeg var henrykt over den Udsigt til at træffe Anneke Mordaunt i det Nordlige og tog Anledning til at yttre det, men jeg er bange, at jeg har mig lidt feilet ad dermed.

„Jeg hørte Dem tale derom, da vi red tilbage,“ svarede Datteren. „Jeg haaber, at Fætter Dird ogsaa reiser med?“

Fætter Dird forsikrede, at han reiste med, og vi omtalte nu den Glæde, det maatte være at møde gamle Bekjendte saa langt fra Hjemmet. Ingen af os med Undtagelse af Herman Mordaunt havde nogensinde været hundrede Mil borte fra sit Fødested, som det viste sig, da denne Sag kom paa Bane. Jeg havde været længst borte; thi Princeton laae en 80 til 90 Mil fra Djævletaaen.

„Maaskee jeg er den, der er nærmest ved at have

været saa langt borte," bemærkede Jason, "thi min sidste Reise paa Den maa have ført mig omtrent en hundrede Mil fra Danbury. Men jeg kan forsikre Dem, mine Damer, at en Reisende ofte har Leilighed, til at lære nyttige Ting, saaledes som jeg har erfaret ved at anstille Sammenligninger mellem York og Connecticut.

"Og hvilken Provinds foretrækker De, Hr. Newcome?" spurgte Anneke med et vist komisk Udtryk i Diet.

"Det er et temmelig kildent Spørgsmaal, Miss, (ingen Trettesættelse kunde forbedre Jason); thi man kan let forskaffe sig Fjender ved at sige sin oprigtige Mening angaaende saadanne Ting. Der er Sammenligninger, som man aldrig burde anstille paa Grund af Omstændigheder, som alle menesskelige Bestræbelser ere undergivne. New York er en stor Koloni — en meget stor Koloni, Miss; men den var engang hollandsk, som Enhver veed; om Forladelse, Hr. Folck! og man maa tilstaae, at Connecticut fra først af har kunnet glæde sig ved ubørte Fordele saavel i Henseende til Folkets religiøse og moralske Charakter, som i Henseende til Landets Frugtbarhed og Sædernes og Kirkens Renhed."

Herman Mordaunt saae forbauset op ved denne Tale; men Dirck og jeg havde hørt saa mange lignende, at vi intet Ualmindeligt fandt deri ved denne specielle Leilighed. Damerne vare altfor velopdragne til at tilkaste hinanden betydningsfulde Blik, som unge Piger stundom pleie at

gjøre, men jeg kunde see, at de begge ansaae Taleren for en meget aparte Person.

„De finder altsaa, at der er Forskjel mellem de to Koloniers Skikke, min Herre?“ sagde Herman Mordaunt.

„Sandelig, en stor Forskjel, min Herre. Der arri-
verede f. Ex. en Ting med Deres Datter, Hr. Mor-
daunt, den første Gang, jeg saa hende, — dette er anden
Gang — som ligesaalidt vilde være skeet i Connecticut,
som hele Provindsen vilde kunne puttes i en Thekop.“

„Med min Datter, Hr. Newcome?“

„Ja, min Herre, med Deres egen Datter; Miss,
som sidder der og seer saa uskyldig ud, som om Intet var
passeret.“

„Dette er saa ualmindeligt, min Herre, at jeg maa
bede Dem om en Forklaring.“

„Ja, ualmindeligt maa De nok kalde det; thi ual-
mindeligt vilde det blive kaldt over hele Connecticut, og
jeg vil aldrig indrømme, at York, hvis dette er Skik og
Brug i York, har Ret i det mindste i dette Tilfælde.“

„Maa jeg bede Dem forklare Dem lidt næriere, min
Herre.“

„De maa da vide, at Corny her og jeg og Dird
der vare ude at see Løven, som De upaatvivlelig maa
have hørt tale om, og Corny betalte Billetterne for Miss.
Det var nu aldeles i sin Orden, men . . .

„Jeg vil da haabe, Anneke, at Du ikke har forglemt at betale Hr. Littlepage Pengene tilbage?“

„Hør kun videre, kjære Fader, og De vil faae hele Historien at høre, min Brøde medindbefattet, hvis jeg ellers har gjort mig skyldig i nogen.“

„Det var netop det, hun gjorde, Hr. Mordaunt, og jeg paastaar, at ikke en eneste Mand i hele Connecticut vilde have taget imod Pengene. Hvis man ikke kan traktere Damer ved saadanne Leiligheder, saa gad jeg nok vidst, hvem man kan traktere!“

Herman Mordaunt saae først alvorlig paa Tale-
ren, men da han mødte vore Dine og saae det Udtryk,
der laae deri, svarede han med den fuldkommen dannede
Verdensmands Takt, som han ved alle Leiligheder lagde
for Dagen.

„De maa bære over med Miss Mordaunt, Hr.
Newcome, og tilgive hende, at hun bliver sit eget Lands
Skikke tro; hun er endnu saa ung og kjender kun til den
Verden, der nærmest omgiver hende. Hvis hun faaer
Leilighed til at besøge Danbury, vil hun upaatvivlelig
vinde derved.“

„Wien Corny, min Herre, betænk, at Corny kunde
begaae et saadant Misgreb.“

„Jeg maa antage, at Hr. Littlepage lider af den
samme Feil, som min Datter. Vi ere ikke saa galante
her som Folk i Connecticut; i den Henseende staae vi til-

bage. Engang i Fremtiden, naar Samfundsforholdene have gjort større Fremffridt, ville vore Ynglinge maaffee komme til at indsee det Upassende i at tillade det smukke Kjon at betale Noget, selv deres Baand og Knappenaale. Jeg har for lange siden hørt, at Folk fra New England gjøre Fordring paa at behandle deres Damer bedre, end de blive behandlede i nogen anden Del af den behøede Verden, og det er derfor saa naturligt, at de nyde den Fordel, Intet at betale for deres Fornøielser."

Med denne Erklæring syntes Jason at være tilfreds. Hvor mange Yttringer af denne Provincialfølelse, der har sin Oprindelse fra provindsiel Uvidenhed, har jeg ikke siden den Tid truffet paa. Det er vist, at vore Medborgere i de østlige Provindser ikke ere tilbøielige til at sætte deres Lys under en Skjeppe, men vide at drage Fordel af alle deres Fortrin. Alt de i adskillige Henseende staae over os i New York, det er jeg villig til at indrømme; men der er ogsaa andre Tilfælde, hvor deres Overlegenhed er langt mindre isinesfaldende. Jason følte sig aldeles tilfredsstillet ved Herman Mordaunts Svar og hentydede ofte senere med stor Selvbehag til denne Sag. Det er isandhed et vanskeligt Arbejde at lære en indbildsk Kolonist, at den lille Krog af Jorden, han beboer, ikke ene indeholder Alt, hvad der er retfærdigt, rigtigt, godt og smukt.

Den Dag forlod jeg Vilasbush betydelig forelsket.

Jeg ansaae det for umandigt at forsøge paa at skjule det. Anneke havde fra det første Dieblis af gjort et levende Indtryk paa mig, men dette Indtryk var nu bleven dybere, end jeg havde forestillet mig, og hendes Billede fyldte ganske mit Hjerte. Maaskee det var nødvendigt at see hende i den stille huslige Kreds, for at hendes Indigheder kunde udøve hele deres mægtige Indflydelse. I Byen havde jeg i Almindelighed seet hende i Selskaber, omgiven af Beundrere og unge Damer, og der var mindre Leilighed til at iagttage, hvad Indflydelse Naturen og de sømmere Tilbøieligheder havde paa hendes Væsen. Med Mary Wallace ved sin Side havde hun dog altid En, for hvem hun frit og uden Affectation kunde aabnebare sin elskværdige Natur. Anne Mordaunt talte aldrig til sin Veninde, uden at man opdagede en Forandring i hendes Væsen; hendes Stemme røbede Omhed og Kjærlighed, hendes Die Tillid og Fortrolighed, og hele hendes Væsen vidnede om Agtelse og Hengivenhed. Mary Wallace var to Aar ældre, og disse Aar i Forbindelse med hendes Charakter berettigede hende til at modtage denne Hyldest af sin fortroligste Veninde; men alle disse Følelser strømmede frit fra Hjertet; thi aldrig var Forholdet mellem to Kvinder mere naturligt og ukonstlet.

Et Bevis paa, at min Vdenskab begyndte at blive Herre over mig, var, at jeg nu forglemte Dirck, hans bekjendte Tilbøielighed for Anneke, ældre Fordringer og

mulige Held. Jeg veed ikke, hvorledes det var, eller hvorfor det var, men vist var det, at Herman Mordaunt viste Dird Van Valkenburgh megen Opmærksomhed og Agtelse. Slægtskabet maa have haft nogen Del deri, og det var muligt, at Faderen allerede overveiede Fordelen af en saadan Forbindelse. Oberst Folloch havde Ord for at være rig efter Datidens Begreber, og den unge Mand havde foruden en smuk mandig Figur, der gav ham Lighed med en ungdommelig Herkules, et fortræffeligt Temperament og et godt Rygte. Denne Tanke foruroligede mig dog ikke. For Dird var jeg ikke bange, medens Bulstrode lige fra det Første gjorde mig ikke lidt urolig. Jeg saae alle hans Fortrin og overvurderede dem maaskee, medens jeg aldeles ikke tænkte paa min fortrolige Vens. Hvis Dird oftere og tydeligere havde fremstillet sig for min Tanke, vilde maaskee en Følelse af Høimodighed have bevæget mig til itide at trække mig tilbage og overlade Pladsen til ham, der havde den tidligste Fordring. Men efter denne Formiddag paa Lilacsbusk var det forsilde for mig at gjøre en saadan Opoffrelse, og jeg red bort derfra ved min Vens Side, aldeles forglemmende hans Interesse for Anneke, som om han aldrig havde følt nogen. Høimodighed og jeg havde for Fremtiden ikke Mære at gjøre med hinanden med Hensyn til mine Fordringer paa Anneke Mordaunt.

„Disse Mordaunts,” begyndte Jason, saasnart vi

vare komne i Sadlen, "staae et godt Stykke over Jeres Folk, Corny! Der var mere Sølvtsi i det Bærelse, hvor vi spiste, end der i dette Dieblif er i hele Danbury. Denne Pragt gaaer altfor vidt. Den gamle Herre maa være forbandet rig, Dird?"

"Herman Mordaunt har et godt Gods, og han har kun givet meget Lidt ud for Sølvtsi, Jason; Alt, hvad De saae, er gammelt og er enten kommen fra Holland eller fra England, enten fra det ene eller fra det andet Hjem."

"O, Holland er ikke noget Hjem for mig, min Ven. De kan være overbevist om, at alt dette Sølvtsi ikke stilles frem for Ingenting. Hvis Sandheden kunde komme for en Dag, vilde det vistnok vise sig, at denne Herman Mordaunt, som De kalder ham, skjønt jeg ikke kan indsee, hvorfor De ikke kalder ham Squire Mordaunt, som andre Folk, speculerer paa at faae sin Datter gift med en af disse nye engelske Officerer, hvoraf der for nærværende Tid just er en hel Del i Provindsen. Der blev ofte denne Formiddag — Jasons Morgen endte altid ved hans sædvanlige Frokosttid — omtalt en vis Bulstrode, jeg har aldrig seet denne Herre, men jeg tænker, at det tilsidst vil blive ham. Det er nu min Slutning, og jeg slutter sjelden feil."

Jeg saae, at Dird pludselig gjorde en Bevægelse af Overraskelse, men jeg følte mig selv altfor smertelig

berørt, til at undersøge Tilstanden af min Vens Følelser ved denne plumpe, men uventede Bemærkning.

„Har De nogen speciel Grund til at yttre denne Mening, Hr. Newcome?“ spurgte jeg noget alvorlig.

„Na, lad os ikke begynde at mynstre hinanden her midt ude paa Landeveien. De er Corny, Dird er Dird, og jeg er Jason. Den korteste Bei er ialmindelighed den bedste, og jeg holder mest af at give Folk korte Navne. Om jeg har nogen speciel Grund? Javist, jeg har mange, og de ere gode. For det Første er der Ingen, som har en Datter, der ikke strax begynder at tænke paa at faae hende anbragt saa godt som muligt; dernæst, som jeg før bemærkede, ere disse Folk fra England uforskammet rige, og rige Mænd behage altid Forældrene, om de ogsaa ikke behage Børnene. Desuden ville nogle af disse Officerer arve Titler, og det er en djævleblændt Fristelse for et Fruentimmer over den hele Verden. Jeg tvivler paa, at der i Danbury findes en eneste ung Pige, som kunde modstaae en Titel.“

Det har altid forundret mig, at Folk fra den Provinds, hvorfra Jason var, nærede en dyb Erbødighed for Titler. Der er intet Sted i Verden, der udmærker sig ved simplere Sæder, end Connecticut i dette Dieblis, ei heller vil det være let at finde et civiliseret Folk, hvor der er større Lighed i Stand og Formue, hvilket man skulde troe nødvendigvis maatte lede til Lighed i Ansættelser og

Følelser. Ikke destomindre er Kjeeligheden til Titler saa stor, at man ofte paa en Mand's Gravsten, eller i Beskjendtgjørelserne om hans Død eller Ægteskab føier selv en Sergeanttitel til hans Navn; hvad Fændrif- og Lieutenanttitler angaaer, da er der ikke Ende paa dem. Kapellan er en meget vigtig Titel, som sjelden udelades, og vee den, der forglemmer at kalde en Dyrighedsperson Esquire. Saa-danne Skikke herske ikke iblandt os, eller, hvis det virkelig er Tilfældet, saa er det blandt den Del af denne Kolonies Befolkning, som nedstammer fra New England, og endnu har bevaret adskillige af dets Skikke. Fremdeles er der ingen Koloni, hvor engelsk Rang agtes høiere end i New England, uagtet denne Koloni har Ret til selv at udvælge de fleste af de Embedsmænd, den har. Jeg tilstaaer, at vi Folk fra New York nære betydelig Afgtelse for Mænd af Fødsel og Rang fra Hjemmet, og det er meget rigtigt, men jeg troer ikke, at vor Ærbødighed for dem er saa stor og saa almindelig som i New England. Det er muligt, at Hollænderne have havt nogen Indflydelse paa vore Samfundsforhold, skjønt man har fortalt mig, at Kolonierne længere Syd paa have omtrent de samme Eiendommeligheder som vi.*

* Hvad Afgtelse for saadanne Titler angaaer, som man har Folket at takke for, saa ligger deri Intet, der strider mod strænge republikanske, eller om man vil, demokratiske Principer, eftersom det er en Anerkjendelse af den Magt, som byder, og røber Ærbødighed for den, som Communen anseer det for passende at hæve. Men den af Hr.

Vi naaede Djarvetaaen temmelig sildig, som Følge af vort Ophold paa Lilacsbush, og vi bleve varmt og hjerteligt modtagne. Min fortræffelige Moder var henrykt over at see mig hjemme igjen efter saa lang en Fraværelse, der efter hendes Mening ikke havde været aldeles uden Fare, eftersom det maa erindres, at jeg havde tilbragt hele

Littlepage omtalte Agtelse for engelsk Rang er i dette Dieblif langt større blandt Befolkningen i New England end noget andet Sted i Amerika. Et af Hovedbladene i New York, der udgives af Folk fra New England, benævnedes under den sidste Stridighed med Frankrig angaaende Skadeserstatning Hertugen af Broglie: „Hans Naade,“ en Titel, der vistnok forbausede denne agtværdige Statsmand ligesaameget, som den merede Enhver, der læste det. Jeg har gjort mig megen Umage for at opdage Grunden til denne Eigendommelighed, thi det kan ikke nægtes, at den findes i Landet, og jeg antager, at Grunden maa være den, at Massen bliver bekjendt med Hovedmændene for det sociale Liv, uden at den erholder en saa tilstrækkelig Kundskab, at den kan veie op imod den provindsielle Stilling og de provindsielle Sæder. Maafee Folkets udelukkende engelske Oprindelse kan have nogen Indflydelse derpaa. Forfatteren har tilbragt en stor Del af to Somre i Schweiz, og naar de smaa Skovcantoner undtages, tager han ikke i Betænkning at paastaae, at de almindelige Begreber og Sæder i Connecticut ere langt mere demokratiske end i nogen Del af dette Land. Ikke bestomindre troer han, at en Adelsmand, og især en engelsk Adelsmand, nyder langt større Agtelse i New England, end blandt Middelklassen i New York.

Udgiveren.

14 Dage blandt Hovedstadens Fristelser og Tillokkelser. Jeg saae Taarer i hendes Dine, da hun atter og atter kyskede mig og med moderlig Glæde og Tak til Himlen trykkede mig til sit Bryst.

Jeg maatte naturligvis aflægge Regnskab for Alt, hvad jeg havde seet eller foretaget mig, Pinkssterlsøierne, Theatret og Løven med indbefattede. Jeg sagde dog Intet om Mordaunts Familie, førend jeg næsten 14 Dage, efter at Dirck var reist over til Rockland, blev spurgt derom af min Moder. En Formiddag, da jeg sad i mit eget Værelse og forsøgte paa at skrive en Sonnet, traadte hun ind til mig og satte sig i Nærheden af mit Bord med den Fortrolighed, som mit Forhold til hende berettigede hende til. Hun havde sit Strikketoi i Haanden, thi hun var aldrig ledig, undtagen naar hun sov. Jeg saae af det venlige Emil paa hendes Ansigt, der, Himlen være lovet, endnu var frisk og smukt, at hun havde Noget paa Hjertet, som var langt fra at være ubehageligt, og jeg ventede med en Smule Nysgjerrighed paa, at hun skulde begynde. Min fortræffelige Moder! Hvor levende interesserede hun sig ikke for Alt, der selv fjernt stod i Forbindelse med min Fremtids Lykke og Forhaabninger.

"Lad Dig ikke forstyrre, min Søn," begyndte min Moder, thi jeg forsøgte uvilkaarlig at skjule Sonnetten, "bliv kun ved at skrive, indtil Du er færdig, jeg vil da tie saalænge."

„Jeg er færdig, min kjære Moder, det var blot nogle Vers, som jeg forsøgte paa at skrive — jeg mener afskrive.“

„Jeg vidste ikke, at Du var Digter, Corny,“ svarede min Moder med et endnu venligere Smil, thi det er altid Noget at være i Familie med en Digter.

„Jeg! Jeg, Digter. Moder, jeg vilde hellere være Skolemester end Digter, ja, jeg vilde hellere være Jason Newcome, end ansee det for muligt, at jeg nogensinde kunde blive Digter.“

„Bryd Dig ikke derom, jeg troer, at Ingen bliver Digter med aabne Dine. Men hvad er det, jeg hører om Dig, at Du skal have frelst en Dame fra en Løves Gab, medens Du var i Byen; hvorfor skulde jeg først høre alt dette af Newcome?“

Jeg troer, at mit Ansigt var skarlagensrødt; thi jeg følte det brænde, og min Moder smilede end mere venlig. Tale! jeg vilde ikke have kunnet tale, om ogsaa Anneke havde saaledes smilet til mig.

„Det er ikke Noget at skamme sig over, Corny, at frelse en ung Dame fra en Løve, og besøge hendes Fader for at modtage Familiens Tak. Mordaunts Familie kan Enhver med Fornøielse besøge. Var Kampen imellem Dig og Dyret meget alvorlig, mit Barn?“

„O, Moder, Jason overdriver Alt, og gjør en Ele-

phant af en Myg; for det Første maa De sætte Klør istedetfor Gab, og istedetfor en ung Dame hendes Schawl.

"Ja, jeg har nok hørt, at det var Schavlet, men det var paa hendes Skuldre og kunde ikke betimelig nok være bleven borttaget for at frelse hende, hvis Du ikke havde udvist saamegen Nandsnærværelse og Mod. Hvad Gabet angaaer, da troer jeg, at det er min Feiltagelse, thi Jason talte vistnok om Klør."

"Som De vil, Moder, det var en lille Tjeneste, jeg viste en meget elskværdig ung Dame, og hun og hendes Fader vare meget galante imod mig, hvad der jo følger af sig selv. Herman Mordaunt er et Navn, vi Alle kjende, og hans Familie maa Enhver føle sig glad og stolt ved at besøge."

"Hvor det er forunderligt, Corny," tilføjede min Moder tankesfuld ligesom for sig selv. "Du er eneste Barn, og Anneke Mordaunt er ogsaa eneste Barn, som Dird Folloff ofte har fortalt mig."

"Har Dird da ofte tidligere talt til Dem om Anneke?"

"Nu og da; de ere Slægtninge, som Du maa have hørt; men forresten er Du ogsaa i Familie med dem."

"Jeg! jeg beslægtet med Anneke Mordaunt, uden at være altfor nær i Familie med hende?"

Min kjære Moder smilede atter, medens jeg i næste Dieblig skammede mig over mig selv. Jeg troer, at min

Moder fra det Dieblif havde en Ahnelse om min Lidenſkab.

„Tavift er Du beſlægtet med Anneke, Corny, og jeg ſkal fortælle Dig hvorledes. Min Tipoldemoder, Elida van der Heyden, var en Couſine til Herman Mordaunts Tipoldemoder paa hans Moders Side, der var født van Kleef. Du ſeer altsaa, at Du og Anneke virkelig ere beſlægtede.“

„Juſt nær nok, Moder, til at føle ſig ugenert i deres Hus, men ikke ſaa nær, at Slægtskabet ſkulde kunne vække Uro.“

„Man ſiger, at Anneke er et høiſt elſkverdigt Bæſen.“

„Hvis Skjønhed, Beſtedenhed, Ynde, Venlighed. Mand Forſtand, Delicateſſe, Dyd og Fromhed kan gjøre en ung Dame elſkverdug, da er Anneke elſkverdug.“

Min kjære Moder ſyntes forbaufet over den Varme, hvormed jeg talte, men hun ſmilede endnu mere venlig. Iſtedetfor at fortsætte Samtalen om denne Gjenſtand videre, anſaae hun det for paſſende at gaac over til at tale om noget Andet, og omtalte Marktidens Udfiater og de mange Grunde, vi havde til at være taknemmelige imod Gud. Jeg antager, at hun med Qvindens Inſtinkt havde erfaret, hvad der var tilſtrækkeligt til at berolige hende for Diebliffet.

Sommeren fulgte ſnart paa den Mai, der havde væ-

ret saa mærkværdig for mig, og jeg søgte Beseftigelse i Marken, men det vilde ikke frugte. Anneke var hos mig, hvor jeg end gik, og glad var jeg, da Dirck henimod Middsommer under et af sine periodiske Besøg paa Djævletaaen foreslog, at vi skulde ride over og gjøre en Visit paa Lilacsbush. Han havde skrevet til Herman Mordaunt, at hvis det convenerede ham, vilde vi have den Fornøielse, at tilbringe en Dag og en Nat hos ham, og han ventede at modtage Svar paa Djævletaaen. Dette Svar ankom med Posten, og indeholdt Alt, hvad vi kunde ønske. Herman Mordaunt meldte os, at vi skulde være ham hjertelig velkomne, og gav os tillige den behagelige Underretning, at hans Datter og Mary Wallace vilde være tilstede for at modtage os. Jeg misundte Dirck den mandige Følelse, der havde formaaet ham til at vælge dette ligefremme Middel for at naae sit Maal.

Vi reiste følgelig gennem Landet og naaede Lilacsbush et Par Timer før Middag. Anneke modtog os med rødmende Kind og venligt Smil, men jeg kunde ikke opdage den ringeste Forskjel i hendes Opførsel imod os. Imod Begge var hun lige venlig, opmærksom og yndig. Det Forbigangne blev der ikke gjort nogen Hentydning til, kun om Theatret blev der talt et Par Ord. Officererne havde vedblevet at spille, indtil det —de Regiment havde faaet Ordre til at gaae op ad Floden, hvorpaa Bulstrode, Billings og Harris, den dydige Marcia, i Forening med de

Andre havde begivet sig til Albany. Anneke mente, at disse Forestillinger ligesaameget mishagede, som behagede, skjønt hendes Ophold paa Landet havde forhindret hende fra at see mere end tre af dem. Alle vare dog enige i, at Bulstrode spillede fortræffelig; ja, der var endogsaa dem, som beklagede, at han ikke havde helliget sig Scenen.

Vi tilbragte Natten paa Lilacsbusk og bleveder den næste Dag indtil et Par Timer efter Frokost. Jeg havde medbragt en venlig Indbydelse fra begge mine Forældre til Herman Mordaunt til i Forening med de unge Damer at ride over og smage Sundets Fisk; og vort Besøg blev ogsaa gjengjældt i Løbet af September Maaned. Min Moder modtog Anneke som en Slægtning, skjønt jeg troer, at baade Herman Mordaunt og hans Datter bleve overraskede ved at erfare, at de endogsaa saa langt ude vare i Slægt med Hollændere. Det syntes dog ikke at være dem ubehageligt, thi min Moders Familienavn var godt, og Ingen behøvede at skamme sig ved at være i Slægt med hende. Bore Gjester bleve ikke Natten over, men forlode os i en Chaise, som Herman Mordaunt havde anskaffet til Brug paa Landet, omtrent en Time før Solens Nedgang. Jeg besteg min Hest og ledsagede dem et Par Mil paa Tilbageveien, hvorpaa jeg tog Afsked med Anneke, som det viste sig, for mange lange Maaneder.

Maret 1757 var mærkeligt ved Krigsbegivenhederne saavel i New York som i de andre Provindser. Mont-

calm var trængt frem til den øverste Ende af George Eøen, havde indtaget Fortet William Henry og nedsablet Garnisonen. Ved denne dristige Daad havde Fjenden sat sig i Besiddelse af Champlain, og den stærke Post Ticonderoga var bleven forsynet med en talrig Garnison. Koloniens politiske Anliggender havde et mørkt og sørgeligt Præg, og det var den almindelige Mening, at der det næste Foraar vilde blive gjort alvorlige Anstrængelser for at oprette Taabet. Rygtet talte om store Forstærkninger fra Hjemmet og om betydelige Udsfrivninger i selve Kolonierne. Lord Loudon. skulde vende tilbage, og en Veteran ved Navn Abercrombie skulde følge ham i Kommandoen over alle Kongens Tropper. Flere Regimenter ankom fra Vestindien, og i Løbet af Vinteren 1757—58 hørte vi paa Djævletaaen om det Liv og den Munterhed, som disse nye Kræfter havde vakt i Hyen. Blandt Andet var der kommen et Skuespillerselskab fra Vestindien.

Tiende Kapitel.

I fjere tydske Klumper! af Glæde maa jeg lee,
 Jeg havde ikke ventet Jer i Savoi'n at see.
 Dømt til at vandre Verden om saa vide,
 Hvert Klima er mit Land, hvert Hus min Hjemstavn er,
 Nu væges sødt mit Sind af Minder blide,
 Og Hjertet frydes ved at see Jer her!

Barlow.

Winteren nærmede sig snart sin Ende, og min en og tyvende Fødselsdag var forbi. Min Fader og Oberst Følck, der den Winter oftere end sædvanlig kom over for at ryge en Pipe med ham, begyndte at tale om den Reise, jeg og Dirck skulde gjøre for at opsoge Patentet. Der blev bragt Kort tilveie, Beregninger bleve gjorte, og forskjellige Fremgangsmaader foreslaaede af Familiens forskjellige Medlemmer. Jeg maa tilstaae, at Synet af det store Pergamentkort over Mooseridge, som den nye Eiendom blev kaldt, fordi Landmaaleren havde skudt et Elsdyr (moose) paa en Bjergryg (ridge) i dets Centrum, vakte en vis Følelse af Pengebegjerlighed hos mig. Der var Strømme, som snoede sig mellem Høie og Dale; smaa Søer eller Damme, som de feilagtigen bleve kaldte i Landets Sprog, laae rundt omkring; kort, der fandtes alle disse kenslige Beviser paa et værdifuldt Gods, som en god Landkortmager kunde opfinde for at gjøre det Hele indbydende

og lovende.* Hvis det var godt at være Nrving til Djævletaaen, var det langt bedre i Forening med min Ven Dird at være Eier af alle disse vidtudsstrakte frugtbare Sletter, brusende Strømme og maleriske Søer. For første Gang i Koloniernes Historie vare Littlepagerne blevene Eiere af hvad man kunde kalde et Gods. Efter den almindelige Talebrug i New York vare 6 til 800 Dages Pløieland ikke noget Gods, næppe 2 til 3,000, men 10 til 20 og endnu mere 40,000 Dages Pløieland kunde med Rette faae Navn af et Gods.

Det første vanskelige Punkt, der skulde discuteses, var at bestemme den Maade, hvorpaa Dird og jeg skulde begive os til Mooseridge. Der tilbød sig to Maader, hvorpaa vi kunde reise til Albany, og vor første Omsorg var at bestemme os for en af disse. Vi kunde vente, indtil Floden blev aaben, og reise til Albany i en Slup, af hvilke et Par hver Uge forlod Byen, naar der var levende

* For 40 Aar siden kjøbte en Mand i New York et betydeligt Stykke udyrket Land efter Kortets Angivelse. Da han kom hen for at undersøge sin nye Eiendom, fandt han, at den næsten ganske manglede Vandløb. Landmaaleren blev opsogt og dabled for sit Bedrageri, da der paa Kortet var ansat talrige Strømme &c. „Hvorfor har De lagt alle disse Strømme her, da der dog ingen ere at finde?“ spurgte den opbragte Kjøber, pegende paa Dokumentet. „Hvorfor? Hvem Fanden har nogensinde seet et Kort uden Floder,“ var Svaret.

Samfærsel, som man kunde være vis paa vilde blive Tilfældet dette Foraar. Man mente imidlertid, at Armeen vilde lægge Beslag paa de fleste Transportmidler af den Natur, hvilket vilde foraarsage os baade Ubehageligheder og Forsinkelse, da vi saa maatte komme til at vente paa Quartermesternes og Leverandørens langsomme Bevægelser. Min Bedstefader rystede paa Hovedet, da den Ting blev omtalt, og raadede os at forblive saauafhængige som muligt.

„Sørg for, at I faae saa Lidt som muligt at bestille med den Slags Følk, Corny,“ bemærkede min Bedstefader, der nu var en graahaaret, ærværdig gammel Mand, der ikke den halve Tid bar sin Pidsk, men fordetmeste viste sig i en spids Nathue og Slaabrok, indtil kort før Middagsbordet, ved hvilket han bestandig viste sig klædt som Gentleman — „Sørg for, at I faae saa Lidt som muligt at bestille med disse Følk, Corny; Penge og ikke Mere er deres Løsen, og I ville blive behandlet som en Tønde Drekjød eller en Sæk Kartofler, hvis I falde i deres Hænder. Hvis I i det Hele taget komme til at reise med Armeen, hold Eder saa til de virkelige Soldater og undgaae fremfor Alt Leverandørerne.“

Det blev følgerlig bestemt, at det var altfor usikkert og langsomt at vente paa en Leilighed tilvands til Albany; thi det var bekjendt, at Reisen selv ofte varede 10 til 14 Dage, og vi vilde først saa sent komme afsted, at et saadant Ophold vilde blive høist ubequemt. Den anden Reise-

maade var at tage afsted, før Sneen smeltede; thi saalænge den laae, kunde man tilbagelægge Beien imellem Djævle-
taen og Albany i tre Dage,

Hertil kom endnu visse oekonomiske Hensyn; Planen blev nu lagt paa følgende Maade, og den var saa fornuftig, at den selv nu fortjener at blive omtalt. Det var almindelig bekjendt, at der vilde behøves en hel Del Heste og Levnetsmidler af forskjellig Slags til Armeen. Vi havde adskillige stærke Heste, der begyndte at blive gamle, men som dog vare gode og tjenlige til et Felttog. Oberst Folloch havde nogle lignende, og da de to Gaardes Kavaleri blev samlet paa Djævletaaen, befandtes der at være ikke færre end 14 af disse ærværdige Dyr. Dette udgjorde netop tre Firspand foruden et Par til et lettere Kjøretøi. Gamle stærke Slæder bleve kjøbt eller istandsatte, og Jaap tilligemed to andre Sorte bleve sendte ispidsen for hvad min Fader kaldte en Slæde-Brigade, der var ladet med alt det Fless og Viel, som de to Familier havde tilovers. Krigen havde gjort disse Artikler temmelig dyre, men de Evin, som vare blevene slagtede i Julen, vare endnu ikke blevene solgte, og det blev bestemt, at Dirck og jeg, som engang itiden skulde sælge og købe paa vore respektive Eiendomme, ikke kunde begynde vor Løbebane paa en for os selv og vore Forældre nyttigere Maade. Da Jaap var temmelig langsom i sine Bevægelser, fik han Tilladelse til at reise to hele Dage førend Dirck og jeg, hvorved han fik Tid til at komme igjennem Høilandene, førend vi for-

lode Djarvetaaen. Negerne medbragte Foder til deres Heste, en ikke ubetydelig Del Proviant og al den Møst, der var nødvendig til deres egen Fortæring. Ingen skammede sig ved paa den Maade at oekonomisere med sine Slaver, da det hele Slaveri i og for sig fornemmelig betragtedes som en Institution, hvorved der skulde fortjenes Penge. Jeg omtaler disse Ubetydeligheder, for at Eftertiden rigtig maa kunne opfatte Koloniens conventionelle Anskuelser, hvad dette Punkt angaaer.

Da Alt var færdigt, maatte vi høre paa en god Del Raad af vore Venner, førend vi tiltraadte vor Reise. Hvad Oberst Follock sagde til Dirck, har denne aldrig fortalt mig; men Følgende er omtrent Indholdet af hvad min Fader sagde til mig i et lille Bærelse, som han kaldte sit Contoir, eller Studereværelset, som Jason kaldte det.

„Her, Corny, er alle Regningerne eller Fortegnelserne i behørig Orden,“ begyndte min Fader og leverede mig en lille Pakke Papirer, „og Du vil gjøre vel i at see dem igjennem, førend Du foretager noget Salg. Her er Anbefalingsbreve til forskjellige Herrer i Armeen, hvis Bekjendtskab jeg kunde ønske, Du skulde gjøre. Dette er et Brev til min gamle Kaptain, Charles Merrewether, som nu er Oberstlieutenant og kommanderer en Bataillon. Jeg tvivler ikke paa, at han vil være Dig til stor Nytte, saalænge Du opholder Dig ved Armeen. Glesk af den Qualitet som det, Du har med, koster tre halve Toes

Tønden, og saameget skal Du forlange. Skulde Du tilfældigvis faae en Indbydelse til den øverstkommanderende Generals Bord, hvilket let kan skee gennem Oberst Merremether, haaber jeg, at Du vil gjøre Littlepagernes Loyalitet Væ. Ah, jeg havde nær glemt Melet; det bør i disse Tider koste to halve Joes Tønden. Jeg har ogsaa givet Dig et Par Breve til Schuylterne, med hvem jeg tjente, da jeg var paa din Alder. Det er fortræffelige Folk, husk vel paa det, og de høre til de fornemste Familier i Kolonien, af godt gammelt Van Cortlandts Blod, vel krydset med Kentselaerernes. Skulde Nogen af dem spørge Dig om den Tønde Tunger, som Du vil finde mærket med Bogstavet T —

„Hvem, Fader? Schuylterne, Cortlandterne eller Kentselaererne?“

„Snak! En af Marketenterne eller Leverandørerne naturligvis. Du kan da fortælle dem, at de ere blevene behandlede hjemme, og at Du tør anbefale dem som passende til den øverstkommanderende Generals eget Bord.“

Det var de Instruxer, min Fader meddelte mig ved vor Afreise. Min Moders Afsted var af en forskjellig Natur.

„Corny, min kjære Søn,“ sagde hun, „dette vil blive en høist vigtig Reise for Dig; Du skal ikke alene reise langt bort fra dit Hjem, men begive Dig til en Del af Landet, hvor der vil blive Meget at see. Jeg haa-

ber, at Du vil erindre, hvad dine Faddere lovede for Dig, da Du blev døbt, og tillige, hvad Du skylder dit eget og din Families gode Navn. De Breve, som Du tager med Dig, ville formodentlig indføre Dig i gode Familier, og det er en god Begyndelse for et ungt Menneske. Jeg ønsker især, at Du skal søge Omgang med dannede og agtværdige Damer. Mit Kjøn har en stor Indflydelse paa unge Mennesker i din Alder, og baade dit Bæsen og dine Grundsætninger ville vinde derved."

"Men, Moder, hvis vi skulle ledsage Armeen i nogen Tid, hvilket baade min Fader og Oberst Folloff ønske, ville vi ikke faae Leilighed til at søge Dameselskab."

"Jeg taler om den Tid, som Du vil komme til at tilbringe i og omkring Albany. Jeg venter ikke, at Du vil træffe dannede Damer paa Woosersidge, ei heller antager jeg, at Du vil finde mange agtværdige Damer i Leiren, hvis Du virkelig skulde komme til at følge Armeen en Tid, skjønt jeg ikke kan indsee, at der er nogen Grund dertil, efterjøm Du ikke er Soldat; men benyt Dig af enhver gunstig Leilighed til at komme i godt Selskab. Jeg har forskaffet Dig et Brev fra en Dame, der hører til en af de fornemste Familier her i Grevskabet, til Madam Schuyler, som skal staae over alle andre Damer i og omkring Albany; hende maa Du besøge, og jeg paalægger Dig at levere hende dette Brev. Det er ogsaa muligt, at Herman Mordaunt --

„Har De faaet Noget at høre om Herman Mordaunt og Anneke, Moder?“

„Jeg talte blot om Herman Mordaunt og nævnede aldeles ikke Anneke,“ svarede min Moder smilende „skjønt jeg ikke tvivler om, at Datteren er med Faderen. De forlode York for to Maaneder siden for at reise til Albany, har min Søster Legge skrevet mig til, og have isinde at tilbringe Sommeren i det Nordlige. Jeg vil ikke skjule Noget for Dig, Corny, og Du skal derfor faae Alt at høre, hvad din Tante har skrevet til mig i den Anledning. For det Første siger hun, at Herman Mordaunt har faaet et hemmeligt Hverv i vigtige Statsanliggender, der vil nøde ham til at opholde sig en Tid i Nærheden af Albany og blandt de nordlige Poster indtil henimod Efteraaret, skjønt han foregiver at være fraværende paa Grund af noget Land, han eier i Grevskabet Albany. Hans Datter og Mary Wallace ere med ham tilligemed adskillige Tjenestefolk, og de have medbragt en stor Elæde fuld af Alt, hvad der hører til Livets Bequemmeligheder, hvilket tyder paa, at de ville forblive der i længere Tid. Du maa Du ogsaa høre Næsten, min Søn, skjønt jeg ikke er bange, naar en Yngling som Du skal rivalisere med nogen Mand i Kolonien. Ja, skjønt jeg er din egen Moder, troer jeg nok, at jeg tør sige det.“

„Hvad er det, Moder? Ligemeget, jeg skal gjøre min Pligt, stol derpaa, men hvad er det, kjære Moder?“

„Din Tante siger, at der gaaer det Rygte i Byen, skjønt det just ikke er meget udbredt, at Herman Mordaunt har paataget sig det omtalte Hverv blot for at have et Paaskud til at reise med Anneke til Albany, hvor hun vil være i Nærheden af et vist Regiment, hvor der synes at være en Baronets Søn, der er en Slags Slægtning af ham, og som han ønsker at gifte med Anneke.“

„Det gjør mig ondt, at min Tante Legge hører paa saadan tøffet Snak,“ udbrod jeg med Harm, „jeg vil døe paa, at Anneke Mordaunt aldrig har tænkt paa saadant Noget.“

„Der er Ingen, som tænker det om Anneke. Men Fædre ere ikke Døtre, Corny, ei heller Mødre, hvilket jeg frit tør sige, da Du er min eneste Søn. Herman Mordaunt kan godt have saadanne Hensigter, og Anneke vedbliver alligevel at være en uskyldig og fintfølende Pige.“

„Men hvorledes kan min Tante Legge vide, hvad Herman Mordaunt har til Hensigt?“

„Hvorledes? Jeg antager, at de, af hvem hun har hørt det, slutte fra sig selv til Andre; det er den almindelige Maade, at man kommer efter Naboens Feil paa; men jeg troer, at Dyder aldrig opdages paa samme Maade.“

„Midlet er vistnok almindeligt, men det er ikke useilbarligt.“

„Vistnok, Corny, og det vil være en Grund for Dig, til ikke at give Slip paa Haabet. Husk paa, min Søn, at Du ikke kan bringe mig nogen Datter, som jeg vil kunne elske halvt saa høit, som jeg føler, at jeg kan elske Anneke Mordaunt. Vi ere desuden beslægtede; hendes Faders Tipoldemoder —“

„Lad os ikke tale om vor Tipoldemoder, min kjære fortræfflige Moder. Jeg vil ikke længere have nogen Hemmelighed for Dem: hvis Anneke Mordaunt ikke samtykker i at blive Deres Datter, vil De aldrig faae nogen.“

„Siig ikke det, Corny, jeg besværges Dig,“ udbrød min Moder forfækket; „husk paa, at Smagen ikke kan beregnes; Armeen er en frygtelig Rival, og denne Hr. Bulstrode, som Du kalder ham, kan let behage Anneke ligesaameget som hendes Fader. Siig ikke Noget saa grusomt, jeg beder Dig, min kjære, kjære Corny.“

„Det er ikke en Minut, siden De sagde, hvorlidt De frygtede for mig, hvis jeg blev stillet ligeoverfor en anden Mand i Provindsen!“

„Ja, mit Barn, men det er noget ganske Andet, om Du skulde komme til at tilbringe hele dit Liv som en forladt og ensom Pebersvend; der findes hundrede unge Damer her i dette Grevskab, som jeg kunde ønske at see

Dig forenet" med, hellere end at jeg vilde opleve en saadan Ulykke."

"Nu vel, min kjære Moder, vi ville ikke tale Mere om den Ting. Men er det sandt, at Worden virkelig har isinde at reise med?"

"Baade Worden og Newcome, troer jeg. Jeg veed ikke, hvorledes vi skulle kunne undvære den første, men han mener at være kaldet til at ledsage Armeen, hvor der er saa faa Præster, og i Krig kaldes de stakkels Sjæle saa pludselig til den sidste Dom, at man ikke godt kan holde ham tilbage."

Min stakkels, trofskyldige Moder! Naar jeg seer tilbage paa Fortiden og tænker paa den Maade, hvorpaa Hs. Belærverdighed Hr. Worden opfyldte sit hellige Kalds Pligter under dette Felttog, kan jeg ikke undlade at smile ad den Maade, hvorpaa Tillid og Tiltro yttre sig hos Kvinden. Kjønnets har en naturlig Tilbøielighed til at fæste Lid til Præster, af den simple Grund at de overføre deres egne Tilbøieligheder paa dem, der synes udelukkende bestemte til rene og hellige Siemed. Men man skal lære, saa længe man lever. Jeg tør nok paastaae, at Mange ere, hvad de udgive sig for at være, men jeg har levet længe nok til at vide, at dette ikke er Tilfældet med Alle. Worden havde forresten en god Side: hans Venner og Tjender fik ham at see fra hans værste Side. Han var ingen Hykler, hans Omgangsvener saae ham, som han var.

Det er dog langt fra at være min Hensigt at fremstille denne Præst for mine Efterkommer som et Mønster paa christelige Dyder. Ingen veed bedre end jeg, hvor tilbøielige Sekterer ere til at sætte deres egne sneverhjertede Begreber om Ret og Uret istedetfor Guds Lov, idet de ofte ansee Handlinger, der i og for sig ere fuldkommen uskyldige, for Synd. Men paa den anden Side veed jeg meget vel, at man i det Moralske ogsaa maa tage Hensyn til Skindet, og at det hører til de underordnede Dyder at være sømmelig i sine Manerer. Worden gik vistnok temmelig vidt og drev sin Frihed i det Ydre til den yderste Grændse, om ogsaa hans sande Væsen ikke stemmede overens dermed.

Stogle Dage efter den her meddelte Samtale forlod vort Selskab Djævletaaen med en vis éclat. Spandet tilhørte baade Follockerne og Littlepagerne, thi den ene Hest var min Faders Eiendom, den anden tilhørte Oberst Folloff. Slæden, en gammel en, der ved denne Leilighed var bleven malet op, tilhørte allene den sidste Herre og blev betroet til Dirck, for at han skulde sælge den, saasnart vi havde naaet vor Reises Maal. Udenpaa var den malet lys himmelblaa, medens det Indre var rødt, en Farve, der den Gang var og endnu er meget moderne for saadanne Kjøretøier, fordi man forbinder Begrebet om Varme dermed; det paastaar rigtignok de Gamle, men jeg maa tilstaae, at jeg aldrig har fundet, at jeg fryser om mine Fødder

mindre i en saaledes malet Slæde, end i en blaa, skjønt denne Farve i Almindelighed anses for at være særdeles kold for Fødderne.

Vi havde tre Bøffelskind eller rettere to Bøffelskind og et Bjørneskind. Det sidste var foret og kantet med skarlagensrødt Tøi og havde et høist indbydende og varmt Udseende. Det største Skind blev lagt paa Bagsædet og fastet over Bagdelen af Slæden, og skjønt denne var høi nok til at tage af for Vinden, bedækkede Skindet den ikke blot, men hang endogsaa et Par Fod ned paa den anden Side, som det passer sig for en adelig Herres Slæde. Det andet Bøffelskind blev lagt i Bunden af Slæden, som Teppe for os alle fire, saaledes at en Flig af det tillige gik op over Benene paa Dirck og mig, for at beskytte os mod Kulden fra den Kant. Bjørneskindet dannede et Hynde for os paa det forreste Sæde, men tjente tillige til Forsmæ for Worden og Jason, som sad paa det bageste Sæde. Vore Kufferter vare blevne sendte med Fragtslæderne, det vil sige Dircks og min, thi vore to Reisefæller fandt Plads for deres i den Slæde, vi selv førte i.

Det var om Morgen den 1ste Marts 1758, at vi forlode Djævletaaen for at begive os paa denne mærkelige Udflugt. Vinteren havde været af samme Natur, som den sædvanlig pleier at være under vor Bredegrad, skjønt der dog var falden ualmindelig megen Sne langs med Kysten. Søluft og Sne forliges forresten ikke godt sammen; jeg

havde dog næsten hele Februar Maaned kjørt i Slæde paa Halvøen, men den Dag, vi forlode Hjemmet, var der Udsigt til Is og sydlig Vind. Min Fader bemærkede dette og raadede mig til at reise midt igjennem Grevskabet, for saa hurtig som muligt at naae Høiene. Der var ikke alene mere Sne i den Del af Landet, men den kunde tillige længere modstaae Tøveir end den, som var falden nærmere ved Søen eller Sundet. Jeg modtog min Moders sidste Kys, min Faders sidste Haandtryk, min Bedstefaders Belsignelse, steg ind i Slæden, tog Tømmen fra Dirck og kjørte afsted.

Et Selskab, der reiser i en Slæde, maa bestaae af meget alvorlige Personer, hvis der ikke hersker Munterhed iblandt dem. Vi vare Alle i godt Humeur, skjønt Jason ikke kunde reise gjennem Kolonien York uden at give sin provindsielle Connecticut-Kriticisme Luft. Alt var efter hans Mening hollandsk, og hvis det ikke var hollandsk, nu, saa var det ynkelf. Dørene vare ikke anbragte paa deres rigtige Plads; Vinduerne vare enten for brede eller for smalle, overalt saae man hollandske Kaaalhoveder, og Befolkningen lugtede af Tobak; men det var Ubetydeligheder, som vi vare vant til, hvorfor Ingen af os lagde Mærke til hvad vor puritanske Nabo i sin Sjæls Ydmyghed fandt det passende at komme frem med. Worden loe og opmuntrede Jason til at gaae videre i Haab om, at det skulde irritere Dirck; men Dirck vedblev rolig at ryge med en

Ligeegyldighed, som viste, hvor dybt han foragtede Kritikeren. Jeg var den Eneste, der ærgrede sig over denne Overfladiskhed og Uvidenhed; men ogsaa jeg var ofte mere tilbøielig til at lee end til at ærgre mig.

Da vi vare komne nogle faa Mil fra Hjemmet, mærkede vi tydeligere Forbud paa Toveir, og da vi havde naaet White Plains, blæste Søndenvinden stærkt, Sneen paa Veien blev sjappet, og Bække saaes løbe ned ad Høiene, saa at der var Fare for, at vi vilde komme til at opgive vor Elæde. Vi kjørte imidlertid videre og kom længere ind imellem Høiene, indtil vi ikke blot fandt mere Sne, men ogsaa færre Tegn paa, at vi snart skulde miste den. Den første Dag naaede vi Van Cortlandt's Besiddelser, hvor vi overnattede. Den næste Dag blæste Søndenvinden atter og førte Søluften fra Oceanet hen over Snemarkerne; hist og her paa Siderne af Høiene begyndte man at opdage bare Pletter — en Paamindelse om at ile. — Vi spiste Frokost i Høilandene, i en vild og affødes Del af dem, hvor man dog endnu fandt Sne og banede Veie. Vi vare nu slupne godt fra Toveiret og foruroligedes ikke længere af Frygt for at komme til at opgive vor Elæde.

Den næste Dag naaede vi over Bjergene og kom ud paa Dutchees Sletterne, saaledes at vi kunde spise til Aften i Fishkill. Denne Koloni var betydelig i Opkomst. Beboerne syntes at leve i Overflødighed, ligesom de vistnok

ogsaa levede i Fred og Ro. De havde ikke Meget med Krigen at gjøre og gjorde os mange Spørgsmaal om Armeen, dens Anførere, dens Styrke og dens Planer. Det var et simpelt og, at dømme efter det Ydre, et ærligt Folk, der ikke synderlig bekymrede sig om, hvad der gik for sig i Verden.

Efterat vi havde forladt Fiskkill, fandt vi en stor Forandring ikke blot i Henseende til Landets Beskaffenhed, men ogsaa i Henseende til Veiret. Landet var fladt og langt bedre bebygget, end jeg havde forestillet mig. Med Hensyn til Veiret fandt vi et ganske andet Klima end det, vi havde forladt Syd for Høilandene. Det var ikke blot, at Morgenens var kold, saa kold, som den en Maaned tidligere havde været hos os, men Sneen laae endnu to til tre Fod tyk, og Elædeføret var saa godt, som man kunde ønske sig det.

Den Eftermiddag indhentede vi Yaap og Fragtflæderne. Alt var gaaet godt, og efterat have givet Folkene nye Instruxer reiste vi videre, dog ikke førend følgende Samtale havde fundet Sted imellem os.

„Nu, Yaap,” spurgte jeg, „hvad synes Dig om de nordlige Grevskaber?”

En lydelig Negerlatter fulgte paa dette Spørgsmaal, som jeg maatte gjentage, førend det var mig muligt at faae et Svar.

„Jæsses! Masser Corny, hvorledes De tænke, jeg veed det, naar der ikke er Andet end Sne at see?“

„Der var ogsaa Overflødighed af Sne i West Chester, og dog tør jeg nok paastaae, at Du kan udtale din Mening om vort Land.“

„Fordi jeg kjender ham, udvendig og indvendig, fra Øverst og til Nederst, Masser Corny.“

„Ja, men Du kan dog see Husene, Haverne, Laderne og Gjerderne og andet Lignende.“

„Det ligner meget vort, Masser Corny, hvorfor De plage Neger med saadanne Spørgsmaal?“

Her fulgte atter et lydeligt Udbrud af Latter, og da jeg nu tredie Gang gjorde det samme Spørgsmaal, maatte jeg vente, til Latteren var forbi, førend jeg kunde faae Noget ud af ham.

„Vel da, Masser Corny, siden De vil vide det, saa er det min Mening. Dette hersens Land kan ikke sammenlignes med vort gamle Grevskab. Baaningshusene, synes smaa, Laderne tomme, Hegnene lave, og Negrene, alle see de kolde ud, ja, meget kolde.“

Da en „kold Neger,“ ifølge Negeranskuelser var en ynkkelig Ting, saa jeg, at Yaap havde begyndt sin Reise omtrent i den samme dædelsyge Stemning, som Jason Newcome. Dengang var det mig paafaldende, men siden har jeg lagt Mærke til, at denne Følelse meget ofte ledsager dem, der for første Gang foretage en Reise.

Den tredie Nat tilbragte vi i en lille Landsby ved Navn Rhinebeck, hvor der fandtes mange tydske Navne. Her reiste vi gjennem de vidtudsstrakte Besiddelser, der tilhøre Livingstonerne, et Navn, der er velbekjendt i vor Kolonies Historie. Vi spiste Frokost i Claverack og kom igjennem Kinderhook, en temmelig gammel By af nederlandsk Oprindelse. Det lykkedes os at komme meget nær til Albany den Aften, efterat vi havde gjort en meget lang Dagsreise. Der var ingen By der, hvor vi sov, men det var et meget bekvemt og overordentlig renligt Værtshus. Siden vi havde forladt Fishkill, havde vi adskillige Gange seet Strømmen, indtil vi passerede Claverack, hvor vi toge Afsked med den. Den var bedækket med Is, og mange Slæder kjørte paa den med stor tilsyneladende Tryghed. Vi foretrak at følge den sikke Landevei, hvor der ikke var nogen Fare for at synke igjennem.

Da vi nu stode i Begreb med at kjøre ind i Albany, den næststørste Stad i Kolonien, og en af de største Landstæder i det hele Land, hvis man ellers passende kan bruge en saadan Benævnelse om en By, som ligger ved en seilbar Flod, ansaae vi det for nødvendigt, at berede os paa at gjøre det paa en sømmelig Maade. Istedetfor at forlade Værtshuset ved Solens Opgang, som vi de andre Dage havde gjort, bleve vi der til efter Frokost for at rette paa vor Paaflædning. Dird, Jason og jeg havde forsynet os med Pelshuer til Reisen, med Dreklap-

per og andet Tilbehør, der kunde bidrage til at holde os varme. Dircks og min Hue vare af fint Maarsskind, og da de vare runde og høie med en smuk nedhængende Svands, gave de os et stadseligt og militairist Udseende. Det forekom mig, at jeg aldrig havde seet Dirck see saa godt ud som med denne Pelshue, og selv blev jeg ogsaa complimenteret i Anledning af min, men det var af min Moder, der vistnok var tilbøielig til at rose mig, endog hvis jeg saae daarlig ud. Jasons Hue passede bedre til hans Pung, den var lavere og af Rævestind, skjønt den ogsaa havde en lang Svands. Worden havde vægret sig ved at reise med en Hue, der ikke passede sig for hans Stand. Han bar derfor sin geistlige Kæstørhat, som kun lidet var forskjellig fra de almindelige trekantede Hatte, man i Almindelighed bruger.

Vi havde Alle Overfrakker vel forede med Pelsværk; Dircks og min vare virkelig smukke og kantede med Maarsskind, medens vore Reisefællers ikke vare saa iøjensaldende eller saa kostbare. Efter en kort Raadslagning fandt Dirck og jeg, at det vilde være mest passende at holde vort Indtog i Staden i Reisedragt, hvorfor vi blot rettede lidt paa vor Paaklædning for at see ud som gentile Folk. Med Jason forholdt det sig derimod anderledes. Efter hans Mening skulde man isøre sig sine bedste Klæder paa en Reise, og det forbausede mig at see ham vise sig ved Frokosten, isørt sorte Benklæder, sribede uldne Strømper,

store pletterede Spænder i Skoene og en Kjole, som jeg vel vidste, at han samvittighedsfuld bevarede for Høitids-
dage og Festdage. Denne Kjole havde en lys græsgrøn
Farve, der ikke synderlig passede til Vårstiden, men Ja-
son havde i det Hele taget ikke nogen Idee om hvad der
var passende og smagfuldt. Dirck og jeg bare vore sæd-
vanlige mørkebrune Kjoler under vore Overfrakker, men
Jason kastede alt sit Overtøi tilside, da han kom i Nær-
heden af Albany, for at holde sit Indtog i Byen i sin
bedste Stads. Til Lykke for ham var Veiret mildt, og
Solens varme Straaler trængte igjennem den græsgrønne
Beklædning og afholdt saaledes hans Blod fra at fryse.
Werden var iført en Frakke af sort Klæde og havde li-
geledes lagt alt Pelsværk tilside, undtagen en Boa og
Muffe, som han sædvanlig brugte, naar det var koldt.

Saaledes udstyrede forlode vi da Værtshuset omtrent
Kl. 9 om Morgenen, haabende at naae Flodbredden Kl.
10. Vi bleve heller ikke skuffede, thi Veien var fortræf-
kelig, da der om Natten var falden et tyndt Lag Sne.
Det var et interessant Dieblif for os Alle, da Spirene
og Tagene af den gamle By Albany først viste sig for
vort Blik. Vi havde reist fra den sydlige Grændse af
Kolonien og havde nu naaet en By, der ikke laae langt
fra de nordligste Grændsekolonier. Byen selv frembød et
behageligt Skue, da vi nærmede os den fra den modsatte
Side af Hudson. Der laae den langs med Flodbredden,

paa den vestlige Side i Ly af store Høie, opad hvilke Hovedgaden strakte sig i en Længde af næsten $\frac{1}{4}$ Mil. Ved Enden af denne Gade stod Fortet, og vi saae en Brigade paradere paa den aabne Plads i Nærheden deraf. De to Kirketaarne kunde man tydelig see; den ældste Kirke laae paa Sletten midt i Staden, og den anden paa Høiene ikke langt fra Fortet, eller omtrent midt paa Skraaningen, der danner et Værn mod det Indre af Landet paa den Side af Floden. Begge disse Bygninger vare naturligvis af Sten, thi Træhuse ere temmelig sjældne i Kolonien New York, skjønt de ere almindelige nok længere mod Vst.*

- * Der er Intet, hvori Charactersforskjelligheden mellem New Englands Befolkning og de indre Koloniers Beboere tydeligere viser sig end i deres Boligers forskjellige Bestaaffenhed. I New York s. Ex. boede Folk, der eiede flere Tusinder, i lave og smaa Boliger af Sten, sædvanlig kun paa en Etage med Binduesflodder, hyppig baade forinden og foruden, og alle andre Bequemmeligheder, medens Kolonisten længere mod Vst sjelden nøiedes med et Hus, der ikke var saa godt som hans Nabo's, om ogsaa hans Egne ikke strakte dertil, og som Folge af denne Veddekamp saae man rundt omkring i Kolonierne Træbygninger, der vare meget pragtfulde for den Tid, men som dog sjelden havde udbændige Skodder, og hyppig stode ufuldbændte gjennem flere Generationer. Denne Forskjel havde ikke sin Oprindelse fra Hollænderne, thi den viste sig ligesaa tydelig i New Jersey og Pensylvanien som i New York, og jeg troer, at den maa

Jeg maa oprigtig tilflaae, at Ingen af os holdt af at kjøre paa Isen over Hudsonsfloden i en stærkt belæsset Elæde i Marts Maaned. I vor Egn var der ingen Floder, der havde kunnet vænne os til en saadan Overfart, ei heller var Kulden tilstrækkelig til at gjøre den sikker, og vi vare tilmode som den Uerfarne pleier at være det under saadanne Omstændigheder. Jeg maa lade Jason vederfares Retfærdighed og indrømme, at han ved denne Leilighed røbede mere praktisk sund Fornuft end nogen af os, og bestemte den Maade, hvorpaa vi skulde ende vor Reise. Intet kunde dog formaae Worden til at vove sig ud paa Isen i en Elæde eller i Nærheden af en Elæde, thi Jason gjorde ham mange Forestillinger paa følgende Maade:

„See her, Deres Velærværdighed,“ Jason pleiede aldrig at udelade nogensomhelst Titel, „De behøver blot at kaste Deres Blik paa Floden for at see, at den er fuld af Elæder fjernt og nær. Der er Landeveie i Nord og i Syd, og da her er det Sted, hvorfra man kjører over til Byen, kan jeg ikke indsee, at der kan være nogen Fare. Efter

ansees som en Følge af den almindelige Lighed i Forholdene, en Tilstand i Samfundet, hvor Ingen gjerne vil have Udseende af at være fattig undtagen den, der paa ingen Maade kan undgaae det, og hvor Alle stræbe at naae saa høit som muligt, idetmindste hvad Skindet angaaer.

Udgiveren.

min Mening maae de Folk, som boe heromkring, vide, om der er nogen Fare eller ikke."

Hvor indlysende end den Sandhed var, bad dog Worden os om at standse paa det faste Land, for at han kunde forlade Slæden og tilfods passere Floden. Jason tillod sig nogle Bemærkninger om Troen og dens Kraft, medens han rettede paa den Græsgrønne, og bortkastede Alt, hvad der kunde skjule hans Elegance, for paa en passende Maade at kunne holde sit Indteg i Byen. Dirck og jeg bleve modige siddende paa vort Sæde, medens Hestene travede henimod det Punkt af Floden, hvor vi saae Slæder og Fodgængere gaae og komme i stort Antal. Worden kunde imidlertid ikke beslutte sig til at følge den banede Wei, thi han vidste, at han ikke var sikkrere i Nærheden af en Slæde end i den, og han boiede derfor af fra Weien som gik over til Færgestedet og skraaede over Floden til Skibsværfterne.

Det forekom mig, som om det var Festdag blandt Ungdommen, thi den ene Slæde passerede os efter den anden med Herrer og Damer i den muntreste Stemning. Vi passerede ikke mindre end fire saadanne Slæder paa Floden, og Bjældernes Ringen, den raske Bevægelse, Latteren og Munterheden, fort, den hele livlige Scene overgik langt Alt, hvad jeg før havde seet af den Slags. Vi vare allerede i Nærheden af den anden Flodbred, da en Slæde, der var smukkere udstyret end nogen af dem, vi hidtil havde

seet, foer ned af Kysten og passerede forbi os lig en Comet. Den var fuld af lutter Damer med Undtagelse af en Herre, som stod opreist foran og kjørte. Jeg gjenkjendte Bulstrode med Foerværks Frakke og Hue ligesom vi, medens jeg blandt de straalende Dine, som med deres Gierinders smilende Ansigter vare vendte imod os, saae et Par, jeg aldrig kunde forglemme, det tilhørte Annele Mordaunt. Jeg tvivler om, at vi bleve gjenkjendte; thi Forbifarten lignede et Meteor; men jeg kunde ikke undlade at vende mig om for at see efter det muntre Selskab. Denne Bevægelse gjorde mig istand til at være Vidne til en høist morsom Følge af Wordens Forsøg. En Slæde, der kjørte i samme Retning som vi, og hvis Gier saae en Præst gaac paa Isen, dreiede til Siden og nærmede sig i Gallop for at tilbyde en Mand af hans hellige Kald et Sæde. Vor Præst hørte Klokkerne, og frygtende for at have en Slæde saa nær ved sig begyndte han at flye, forfulgt af Follene i Slæden saa hurtig, som deres Heste kunde løbe. Alle, som vare paa Isen, standsede for at betragte dette forunderlige Skuespil, indtil det hele Selskab naaede Strandbredden; Worden var, som Læseren nok kan tænke sig, temmelig udsmattet efter dette anstrængende Løb.

— 8 —

Elleve Kapitel.

Byd Lægen dæmpe Blodets Ild,
Med et Bevis at ordne Hjertets Pulsflaag,
Da først man kan om Elsker ræsonnere.
Young.

Da Beien fra Færgestedet til Byen løb langs med Flodbredde, naaede vi det Punkt, hvor Worden var kommen iland, netop i samme Dieblif som hans Forsølgere, der havde været nødte til at gjøre en lille Omvei for at komme bort fra Isen. Jeg veed ikke, hvilket Parti der betragtede det andet med størst Forbauselse, enten Jægerne eller det jagne Bildt. I Slæden var der to gentile unge Herrer, der talte Engelsk med en Smule hollandsk Accent, og tre unge Damer, hvis straalende fulsorte Dine røbede Forbauselse blandet med Lyst til at lee. Da man saa, at vi alle vare Fremmede og gjorde Fordring paa den Bortløbne som hørende til vort Selskab, tog en af de unge Mænd meget ærbødig sin Hue af og indledte en Samtale ved i en høflig Tone at komme frem med følgende Spørgsmaal:

„Hvad gif der af den ærede Herre, at han løb saa rast?“

„Løb!“ udbrød Worden, hvis Lunger bevægede sig som en Blæsebælg. „Løb! hvem vilde ikke løbe for at undgaae at drukne.“

„Drukne?“ gjentog den unge Hollænder og saae om paa Floden, ligesom for at see, om Isen virkelig var i Bevægelse, „hvorfor antog De, min Herre, at der var Fare for det?“

Da Bordens Lunger endnu vare betydelig beskæftigede, forklarede jeg de unge Albaniere, at vi vare Fremmede, der kom fra Omegnen af New York; at vi ikke vare vant til at see tillagte Floder, og aldrig havde kjørt over en saadan; at vor velærværdige Ledsager havde besluttet at gaae i nogen Afstand fra Veien for at være mindre udsat for Fare, hvis en Slæde skulde bryde igjennem, og at han naturligtvis havde givet sig til at løbe for at undgaa deres Slæde, da han saae den nærme sig. Albanierne hørte paa denne Beretning i ærbødig Tausshed, skjønt jeg kunde see, at de to unge Mænd tilkastede hinanden stjaalne Blik, og selv Damerne havde nogen Banskkelighed ved at undertrykke deres Smil. Da jeg var færdig med min Forklaring, bad den ældste af Hollænderne os tusinde Gange om Forladelse for sin Feiltagelse. Det var en smuk, rask ung Mand af et lystigt Udseende paa 24 til 25 Aar, hvis Klædedragt og Holdning vidnede om, at han hørte til de høiere Klasser. Han forlod sin Slæde og bad om den Gæst at verle et Haandslag med os. Hans Navn var Ten Eyck, sagde han, Guert Ten Eyck, og da han hørte, at vi vare Fremmede, bad han om Tilladelse til at vise os omkring i Albany. Enhver paa Ste-

det kjendte ham, hvilket vi siden erfarede var sandt, thi han var saa bekendt for sine Lystigheder og Epilopper, som paa nogen Maade kunde gaae an for en Mand, der vil ansees for et respektabelt Menneſſe, og han holdt ſig beſtandig paa Grændſen af det gode Selskab uden ganſke at blive forviſt deraf. De unge Damer, ſom vare med ham, ſtode noget under ham i Samfundet og ſandt ſig af den Grund i hans Overgivenhed, ſkjønt hans ſkjønne, mandedige Udſeende, hans muntre Lune, hans fulde Pung og mulig det hemmelige Haab engang at blive det lykkelige Individ, der af Forſynet var beſtemt til at gjøre "en aſtattet Støver til en ſat Egtemand," bidrog en Del dertil. Kort han var altid velkommen hos dem, medens de, ſom ſtode en Smule over dem, følte ſig mere tilhøielige til at ſlaae Krøller paa Næſen.

Alt det vidſte vi naturligtviſ Intet om dengang, og vi modtogue Guert Ten Gyſſs høflige Tilbud i den ſamme Mand, hvori de bleve os gjorte. Han ſpurgte om, hvilket Gjeſtgiverſted vi toge ind i, og lovede ſnart at komme og hilſe paa os. Derpaa gav han os Alle et hjerteligt Haandtryk og tog Afſked. Hans Kammerat ſvingede en meget høi Ulveſkindshue, det ſortøiede Kløverbld paa Bagſædet ſmilede venlig til os, og aſted gif det i en raſende Fart, medens deres Bjælde vakte alle Albany's Echoer. Imidlertid var Worden kommen tilſæde, og vi fulgte lang-

sommere bagefter, da vore Heste ikke havde samme Mod som de hollandske, der nylig vare komne ud af Stalden.

Det var de Omstændigheder, under hvilke vi holdt vort Indtog i den gamle By Albany. Vi haabede Alle, at den lille Jagthistorie snart vilde blive forglemt, thi man holder just ikke af at give Anledning til Latter, men vi gjorde Regning uden Vært. Guert Ten Eyck var ikke af dem, der holde en saadan Sag hemmelig, men han fortalte den hele Historie, som vi sidenester erfarede, med alle de latterlige Tilfættninger og Forskjønnelser, som hans lystige Gemyt indgav ham, indtil Hs. Belærværdighed Hr. Worden blev bekendt i hele Egnen under Tgenavnet „den løbende Præst.“

Læseren kan være overbevist om, at vi havde vore Dine med os, da vi kjørte gennem Gaderne i denne Koloniens næststørste By. Vi vare ikke uvante til i New York at see Huse opførte i hollandsk Stil, skjønt den engelske Maade at bygge paa havde været mest i Vælden i et halvt hundrede Aar. Dette var ikke Tilfældet med Albany, der 1758 var en ægte hollandsk By. Vi hørte ikke synderlig Andet end Hollandsk, da vi kjørte gennem Byen. Mødrene skjændte paa deres Børn paa Hollandsk, hvortil forresten Sproget synes særdeles stiftet; Negrene sang hollandske Sange; Mændene kaldte paa hinanden paa Hollandsk, og Hollandsk klang for vore Øren, medens vi lode vore Heste passere gennem Gaderne. Vi saae mange

Soldater, ei heller manglede andre Beviser paa en betydelig militair Magts Nærværelse; desuagtet forbausedes jeg over Byens provindsielle Udseende i Sammenligning med New York. Næsten alle Husene vare byggede med Gavlen ud til Gaden, og alle havde de store hollandske Trætrapper med Bænke foran Døren. Foran nogle faa Bygninger saae man smaa Gaarde, og hist og her fandt man en, der var lidt smukkere end sædvanlig. Jeg troer dog ikke, at der var 50 Huse i den hele By, som ikke vendte Gavlen ud imod Gaden*.

Aldrig saasnart vare vi komne til Gjestgivergaarden, førend Dirck og jeg ilede ud for at tage Staden i Diesyn. Her vare vi nu i en af Amerikas ældste Stæder, i en By, der kunde rose sig af mere end et Aarhundredes

* Albany's Befolkning kunde i 1758 ikke beløbe sig til 4,000 Sjæle. Dens hollandske Charakter vedvarede med gradvise Forandringer til Slutningen af dette Aarhundrede. Forfatteren kan erindre den Tid, da der hørtes ligesaameget Engelsk som Hollandsk paa Albany's Gader, skjønt det sidste Sprog nu ganske er forsvundet. Den nærværende Befolkning maa næsten beløbe sig til 40,000.

Hr. Littlepages Beskrivelse var vistnok fuldkommen rigtig paa den Tid, han skrev; men Albany maa nu kunne stilles ved Siden af de første Landstæder i Europa. I den Henseende har den større Fordring paa at sammenlignes med den gamle Verdens Landstæder, end New York har paa at sammenlignes med dens Hovedstæder.

Udgiveren.

Existents, og vor Nysgjerrighed var derfor høist naturlig. Vort Gjestgiversted laae paa Hovedgaden — den, der førte opad til Fortet. Denne Gade var meget bred, saaledes at Broadway i denne Henseende aldeles ikke kunde maale sig med den. Sidegaderne vare forresten ikke andet end smalle Stræder, som om det Rum, der var indrømmet to til tre af Hovedgaderne, var blevet taget fra de andre. Denne High Street, som vi Englændere vilde kalde den, var fuld af Slæder belæssede med Brænde til Salg, Gjæs, tamme og vilde Raskuner, kort, alslags Fjederkræ, Bildt, som endnu var i Skindet og laae opstablet i store Dyrger 2c. 2c. Alle disse Fødemidler vare sammenbragte i en ualmindelig Mængde for, som man sagde os, at tilfredsstille de overordentlige Fornødenheder, der hidrørte fra de mange Tropper, som laae i Byen. Bildt var ikke noget Fremmed for os; thi Long Island saavel som de nordlige Grevskaber i New Jersey havde fuldt op af alle Slags. Selv Westchester, der saa længe havde været beboet, var ikke aldeles uden Bildt, og Intet var lettere end at skyde en Buk i Høilandene. Ikke desto mindre havde jeg aldrig seet en saadan Mængde Bildt, som jeg den Dag saa i Albany's Hovedgade.

Den i Gaden forsamlede Sværm, Slæderne, som ilede afsted med unge Mænd og Piger, Klokkernes uophørlige Ringen, den lydelige Støien og Skjælden paa Hollandss, Sergeanternes, Marktenternes og Rokkens drøie

engelske Eder, de Sortes høirostede Latter, og den skønne klare Frostdag — Alt gjorde samme Indtryk paa mig, som jeg følte, dengang jeg gik til Theatret. Ikke det mindst Charakteristiske ved den hele Scene var Jason, der stod midt paa Gaden og gloede rundt omkring med den trekantede Hat, den græsgrønne Kjole og de stribede uldne Strømper.

Dirck og jeg besøgte naturligvis Kirkerne. Der var som sagt to, en for Hollænderne og en for Englænderne. Den første var den ældste. Den stod paa det Punkt, hvor de to Hovedgader krydsede hinanden og midt paa Gaden, saaledes at der var tilstrækkelig Plads paa alle Sider. Bygningen var firkantet med et spidst Tag, et Klokkeetaarn og en Beirhane; Ruderne vare af malet Glas, og Indgangen passede til Klimatet og til hele Bygningens Form.*

Nedens vi betragtede denne Bygning, kom Guert

* Der stod to Kirker af denne Form paa dette Sted. Den anden, der var meget større end den første, men af samme Form, var bygget uden om den første, i hvilken der blev holdt Gudstjeneste ligeindtil det Sidste, indtil den endelig i Ordets egentlige Forstand blev kastet ud af sin Eftersølgers Vinduer. Den sidste Bygning forsvandt for 40 Aar siden.

Udgiveren.

Ten Eyck hen til os og tiltalte os paa sin aabne og frimodige Maade.

„Deres Tjener, Hr. Littlepage; Deres Tjener, Hr. Follock,“ udbrod han og gav os et hjerteligt Haandtryk. „Jeg var paa Veien hen til Gjestgiverstedet for at søge Dem op, da jeg tilfældigvis saae Dem her. Nogle Herrer af mit Bekjendtskab, der ere vant til at spise til Aften sammen om Vinteren, samles til den sidste Lystighed for denne Saison i aften. Jeg haaber, at De ville tillade mig at melde Dem. Vi mødes Kl. 9, spise til Aften Kl. 10, og bryde op Kl. 12, aldeles regelmæssig paa en meget rolig og fornuftig Maade.“

Der var Noget saa aabent og hjerteligt, saa simpelt og ligefremt i denne Indbydelse, at vi ikke vidste, hvorledes vi skulde bære os ad med at afslaae den. Vi vidste Begge at Ten Eyck var et agtet Navn i Kolonien; vor nye Bekjendt var velklædt, syntes at være i godt Selskab den første Gang, vi mødte ham; hans Slæde og Heste havde et mere seiende Udseende end ialmindelighed, og hans eget Væsen havde alle en Gentlemans Egenskaber, forenet med noget ualmindelig Raff og Snildt. Vel vare disse Egenskaber ikke ganske de samme, som jeg havde seet i Billings og Harris's Væsen, Manerer og personlige Fremtræden, men derfor vare de ikke mindre udmærkede og tiltrækkende; de to Engelskmænd vare „Macaronis“ fra London, og Ten Eyck en „Buck“ fra Albany.

"Jeg takker Dem ret meget, Hr. Ten Eyck," svarede jeg, "baade paa mine egne Begne og paa min Bens..."

"De tillader vel at jeg kommer hen til Dem Kl 8 $\frac{1}{2}$ for at vise Dem Veien?"

"Ja, Tak, min Herre, jeg vilde netop bede Dem om at have den Uleilighed."

"Tak ikke om Uleilighed," sagde Guert med en temmelig stærk hollandsk Accent, "og sig ikke Deres Ben, men Deres Benner."

"Hvad de to angaaer, som ikke ere her, da kan jeg ikke bestemt indestaae for dem; hithenne er imidlertid den ene, som selv kan svare for sig."

"Jeg seer ham, Hr. Littlepage, og vil svare for ham paa min egen Regning. Han kommer nok, stel De paa det. Men Præsten — han seer munter ud, og kan nok hjælpe til at spise en Kalkun og drikke et Glas god Madera; jeg tænker, jeg kan stole paa ham. Han har haft saa megen Anstængelse, at han nok kan trænge til Lidt at styrke sig paa."

"Hr. Worden er en meget selskabelig Mand og en fortræffelig Kammerat ved et Aftensbord. Jeg skal bringe ham Deres Indbydelse og haaber at formaae ham til at modtage den"

"Det er nok, min Herre," svarede Ten Eyck eller Guert, som jeg herefter vil kalde ham, "man kan, hvad man vil," tilføiede han paa gebrokkent Engelsk, hvilket stun-

dem var hans Bane, medens han til andre Tider kunde tale ligesaa godt som en af os." Gud velsigne Dem, min kjære Hr. Littlepage, og gid vi bestandig maae blive Venner. Jeg kan godt lide Deres Ansigt, og mit Dje bedrager mig aldrig i saa Henseende."

Her gav Guert hver af os et hjerteligt Haandtryk og forlod os. Dirck og jeg vandrede derpaa opad Høien til den engelske Kirke, en imponerende og massiv Bygning af Sten, der ligeledes stod midt i Hovedgaden. Med Undtagelse af Trinitatis Kirke i New York var denne den største og tillige den betydeligste Bygning, indviet til min egen Kirkes Gudstjeneste, som jeg nogensinde havde seet. I West Chester var der adskillige af Dronning Annas Kirken, men ingen af dem kunde sammenlignes med denne. Vore smaa Kirker vare i almindelighed uden Gallerier, Taarne og Klokker, medens Peterskirken i Albany var en Bygning, man kunde være stolt af, skjønt den just ikke kunde maale sig med Peterskirken i Rom. Til ikke liden Overraskelse for os fandt vi ved Kirkedøren Hs. Velærværdighed Hr. Worden og Jason Newcome, der havde sendt en Dreng hen til Klokkeren for at hente Nøglen. Efter et Par Minuters Forløb vendte Drengen tilbage, medbringende ikke blot Nøglen til Kirken, men ogsaa Klokkerens Undskyldninger for, at han ikke selv kom. Døren blev lukket op, og vi gik ind.

Jeg har altid beundret den Erbødighed, hvormed

Worden traadte ind i en til Guddommens Tjeneste indviet Bygning. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal give en Beskrivelse deraf, men den viste, hver fuldkommen han var bleven opdragen i sit Kalds ydre Former. Naturligvis tog han strax Hatten af, og hvor lystigt og utvungent hans Bæsen iforveien end havde været, saa forandrede det sig øieblikkelig til Alvor og Værdighed. Det Samme var ikke Tilfældet med Jaseu. Han traadte ind i Peterskirken i Albany med den samme ligegyldige og cyniske Mine, hvormed han betragtede Alt undtagen Penge, siden han var kommen ind i Kolonien York. Ialmindelighed trykkede han sin trefantede Hat ned i Nakken, hvorhos han paatog sig en skjedesløs og trodsig Mine. Men her bemærkede jeg, at da vi Alle blottede vore Hoveder, trykkede han sin egen Bæverhat ned over Dienbrynene, ligesom for at trodse. At tage Hatten af i en Kirke, var efter hans Anskuelse en Slags Afgudsdyrkelse: der kunde let være Billeder og andet Lignende derinde, og „man kunde aldrig være nok paa sin Post med at lade sig forlede af saadant syndigt Bedrag,“ som han engang havde svaret mig, da jeg forestillede ham det Upassende i at beholde Hatten paa i vor egen Sogneskirke.

Jeg fandt det Indre af Peterskirken ligesaa imponerende som det Ydre. Tre af Stolene havde en Thronhimmel over sig med Baabenmærker paa. Disse, fortalte Drengen os, tilhørte Familierne Van Rensselaer og Schuy-

ler. Alle disse vare beklædte med sort Tøi som Tegn paa Sorg i Anledning af et eller andet Dødsfald i disse gamle Familier, der nogle vare forbundne med hinanden. Jeg fandt særdeles Behag i det værdige Udseende, som disse patriciske Kirkestole gave Guds Hus*. Der var ogsaa ophængt nogle Vaabenskjolde paa Væggene, nogle til Minde om fornemme Embedsmænd fra England, som vare døde i Kongens Tjeneste i Kolonien; andre til

* Jeg kan ikke erindre, om nogen af disse luffede Stole endnu eksisterer i denne Del af de forenede Stater. Den sidste, jeg kjendte, var i Markus Kirken i New York, og jeg troer, den tilhørte Stuyvesanterne, der vare denne Kirkes Patroner. Den blev tagen ned, da Bygningen for et Par Aar siden blev repareret. Dette er en af de ustyldigste af alle vore nye Indretninger; Udmærkelser i Guds Hus stride mod selve den christelige Religions Aand, og det var langt mere passende, at alle Kirkestole bleve borttagne, da dette er den sande Maade at samles under det hellige Tag, end at der skulde gøres Forskjel paa Mennesker selv ved Alterets Fod.

Det maa betvivles, at Sørgesaaben endnu ophænges nogetsteds i Amerika, enten i private Bygninger eller i Kirker. De sees imidlertid i den første Del af nærværende Aarhundrede. Naar en Rejsende fra den gamle Verden møder saadanne Spor af gamle Skikke hos os, er han tilbøielig til at antage dem for Skygger, som kommende Begivenheder kaste foran sig, istedetfor at de ere Fortidens Skygger. Udgiveren.

Erindring om dem af vort eget Folk, der havde udmærket sig.

Worden udtrykte sin Tilfredshed med Alt i og omkring Bygningen, medens Jason betragtede Alt med slet skjult Modbydelighed.

„Hvad skal disse Kirkestole med Tag over betyde, Corny?“ hviskede Pædagogen til mig af Frygt for ved sin Kritik at udsætte sig for Præstens Bemærkninger.

„Disse Stole tilhøre de ansete Familier her i Byen, Hr. Newcome; og Thronhimlene eller Tagene, som De kalder dem, ere Tegn paa Giernes fornemme Stand.“

„Tænker De, Corny, at deres Giere ville komme til at sidde under saadanne Thronhimle i Paradiset?“ vedblev Jason i en haanlig Tone.

„Det er umuligt for mig at sige Noget derom, min Herre; det er imidlertid sandsynligt, at den Retfærdige ikke vil behøve en saadan Udmærkelse for at adskilles fra den Uretfærdige.“

„Lad mig see,“ sagde Jason, idet han saae sig om og lod, som om han talte, „der er netop tre: Biskop, Præst og Degn, antager jeg; nu vel, her er et Sæde for hver, og de kunne gjøre sig det bekvemt her, hvorledes de saa end faae det i den anden Verden.“

Jeg vendte mig bort af Ulyst til at disputere med ham om den Sag, thi jeg vidste, det vilde være ligesaa frugtesløst at vente, at en Beboer af Danbury skulde have

de samme Meninger om den Sag, som en Mand fra New York, som det vilde være at vente at en Mand fra New York skulde adoptere Danbury'ske Ansættelser. Hvad forresten Argumentet angaaer, da har jeg ofte hørt ganske andre af samme Art blive fremførte mod de tre Klasser, hvori Geistligheden inddeles.

Idet vi forlode Peterskirken, meddelte jeg Worden Guert Ten Eycks Indbydelse og opfordrede ham til at modtage den. Jeg kunde see, at Tanken om et muntret Aftensmaaltid paa ingen Maade var Præsten ubehagelig.

Han havde dog Betænkeligheder, forsaavidt som han nemlig endnu ikke havde seet sin velærværdige Broder, der var Præst ved Peterskirken, ikke vidste, hvorledes han var tilfunds, og fornemmelig ønskede den næste Søndag at forrette Gudstjenesten hos ham i Nærværelse af Byens mest ansete Indvaanere. Han havde skrevet en Billet til Kapellanen; thi Præsten ved den episkopale Kirke havde Post ved Armeen, saasom Peterskirken betragtedes baade som Sognekirke og som Garnisonskirke, og han maatte tale med denne, før end han kunde bestemme sig. Heldigvis mødte vi denne, da vi gik ned ad Gaden til vort Gæstgiversted. Det Kjendetegn paa fælleds Stand, som de to Præster bar i deres Klædedragt, var tilstrækkeligt til, at de ved det første Blik gjenkjendte hinanden. Inden fem Minuters Forløb havde de verlet Haandtryk, hørt hinandens gjensidige Meddelelser, givet og modtaget Indbydelse til at prædike og vare i det Hele

taget komne til at staae paa en fortrolig Fod med hinanden. Worden skulde spise til Middag hos Kapellanen paa Fæstningen, og vi begave os derfor til vort Logis.

„Upropos, Hr. —“ sagde Worden i Talens Løb, „Den Gycks Familie er vel meget anseet her i Albany?“

„Ja vist, min Herre, Familien er meget anseet. Jeg kan vel regne paa, min kjære Hr. Worden, at De vil understøtte mig baade til Høimesse og til Aftensang?“

Det er dog forbausende, hvor de Geistlige gjensidig søge hinandens Hjælp.

„Indret Dem kun derefter, min gode Broder, jeg er fuldkommen rask og har medbragt et godt Forraad af Prædikener, da jeg ikke vidste, hvorm meget der endnu kunde være at udrette i Armeen. Corny,“ hvisttede han, „De kan lade vore Benner vide, at jeg skal have den Fornøielse at spise med dem i aften; og hør — giv dem et lille Vink om, at jeg ikke er en Puritaner.“

Næppe havde vi saaledes været her to Timer, førend vi vare paa gode Veie til at blive indførte i de forskjellige Selskabskredse. Worden havde lovet at prædike den næstpaafølgende Dag, og han var inviteret til at spise til Aften samme Dag. Alt syntes lovende, og jeg skyndte mig hjem for at faae at vide, om Guert Ten Gyck havde været hos os, som han havde lovet. Jeg mødte ham ligesom før paa Gaden, og underrettede ham om, at Præsten havde modtaget Indbydelsen. Guert syntes høist glad der-

over, og forlod mig med det Løfte at være punktlig. I Mellemtiden skulde vi spise til Middag.

Middagsmaden var god, og, som Worden meget rigtig bemærkede, det var ret heldigt, at den fornemste Ret var Bildt, som er saa let at fordøje, at den ikke vilde lægge store Hindringer iveien for Appetiten til Aftensmaden. Han erklærede derfor at ville spise Bildt, og raadede os alle Tre til at følge hans Exempel. Men visse hollandske Retter havde en særdeles Tillokkelse for Dircks Die og Gave, medens Jason tog fat paa en Slags Hachis, som han ikke gav Slip paa, førend der ikke var Mere tilbage. Hvad min egen Person angaaer, da maa jeg tilstaae, at jeg holdt alt for meget af Bildt til ikke at slutte mig til Præsten. Vi drak ogsaa Vin og forlode tidlig Bordet for ikke at gribe forstyrrende ind i Aftenens Nydelse.

Efter Middagsmaden blev det foreslaaet at gaae ud i Forening for nøiere at tage Staden i Diesyn og forsøge paa at faae fat paa en af Leverandeurerne til Armeen, som kunde være tilbøielig til at afkjøbe Dirck og mig en Del af vor Ladning. Atter vare vi saa heldige at træffe Guert Ten Eyck, der syntes at tilbringe sin Tid paa Gaden. I Løbet af en kort Samtale, som fandt Sted, kom jeg tilfældigvis til at omtale, at jeg ønskede at vide, hvor man kunde blive af med nogle Heste og et Par Slæder fulde af Mel, Fless, o. s. v.

„Min kjære Hr. Littlepage,“ sagde Guert med et aabent Smil og et venstabeligt Haandtryk, „det er mig kjert, at De har omtalt denne Sag for mig, jeg skal føre Dem til den Mand, De ønsker at tale med, en dum Leverandeur, der opkjøber Alt, hvad han kan faae fat paa.“

Jeg var naturligvis ligesaa glad derover som Guert, og forlod mit Selskab for saasnart som muligt at begive mig til Leverandurens Bolig; Dird ledagede mig. Paa Veien derhen raadede vor nye Ven os, ikke at forlange for lave Priser, da det jo dog var Kongen, som betalte.

„Rige Kjøbere bør betale godt,“ tilføjede han, „og jeg kan sige Dem, hvad der er temmelig nyttigt at vide, at der ikke senere end igaar er kommen Befaling til at opkjøbe Alt af den Slags, De her tilbyder. Slæder og Hestetøier kan De ogsaa godt afsætte.“

Denne Idee syntes mig ikke at være saa daarlig, og jeg lovede at benytte mig af den. Guert holdt Ord og præsenterede mig for Leveranduren. Aldrig saasnart var mit Grinde bleven omtalt, førend man bad mig sende Bud til Stalden, for at Slæderne, Hestene ic. kunde blive tagne i Diesyn. Hvad de Artikler angik, som endnu vare paa Veien, da var jeg ikke synderlig bange for dem. Leveranduren kjendte min Fader, og aldrig saasnart havde han hørt, at Hr. Littlepage fra Djævletaaen var Gier af Pro-

viantet, førend han kjøbte det Hele, stolende paa hans Navns Garanti. For Flekket skulde jeg have 2 halve Toes for Tønden, og for Melet 1. Det var en god Handel. Hestene vilde Leverandeuren ogsaa nok have, hvis de vare tjenlige, hvilket han ikke tvivlede om, saavel som Slæderne, skjønt Priserne ikke kunde bestemmes, førend de forssjellige Dyr og Gjenstande vare blevne tagne i Diesyn.

Det er forbausende, hvor Krig baade begunstiger og hæmmer al Handel! Der var saa stor Efterspørgsel efter Alt, hvad min Fader havde anseet det for rigtigt at sende, at Leverandeuren fortalte mig meget oprigtig, at der slet ikke vilde blive læsset af Slæderne i Albany, men at de strax vilde blive sendte mod Nord til den formodede Observationslinie, førend Sneen forsvandt, og Veiene bleve utilgængelige.

„De skal blive godt betalt for Deres Heste, Slæder og Seletøier,“ vedblev han, „skjønt jeg ikke kan bestemme Summen, førend jeg har seet det Hele. Det er ikke Tider, hvor Operationerne maae standses for et Par Pjastre mere eller mindre, thi Kongens Tjeneste gaaer for Alt. Jeg er overbevist om, at Major Littlepage og Oberst Folloch begge forstaae sig paa disse Ting og have sendt os de rigtige Slags. Hestene ere rigtignok noget gamle, men gode til et Felttog; bedre maaskee end yngre, og om det ogsaa var Hingster, kunde man ikke forlange Mere af dem. Disse

Operationer gennem Skovene ødelægge Mennesker og Dyr, og koste uhyre mange Penge. Ah, der kommer Deres Spand!"

Slæden kom meget rigtig fjørende fra Gjestgiverstedet, og vi gik Alle ud for at see paa Hestene. Guert blev nu en meget vigtig Person. Hvad Heste angik, blev han anseet for et Drakel, og han taledede og gererede sig i det Hele taget ogsaa som et saadant. Det Første, han gjorde, var at gaae op til Hovedet af Hestene og see ind i Munden paa hver af dem. Den kyndige og rolige Maade, hvorpaa dette skete, og hans smukke, mandige Skikkelse vilde strax have givet ham en vis Betydning og Indflydelse paa den forestaaende Handel, hvis ikke hans Berømmelse for at forstaae sig godt paa Heste havde været saa vel begrundet fjern og nær i den Del af Landet.

"Det er, paa min Ære, fortræffelige Tænder," udbrød Guert, da han var færdig med sin Undersøgelse. "De maa vist lade Deres Korn male, Hr. Littlepage, ellers kunde Tænderne aldrig have staaet sig saa godt."

"Hvad Alder anslaaer De Dyrene til, Guert?" spurgte Leverandeuren.

"Det er ikke saa let at sige, min Herre. Jeg tilstaaer, at det er gamle Heste, men skal man slutte fra Tænderne, kunne de ikke være ældre end 8 à 9, idethøieste 10 Aar. Naar man betragter Lemmerne, skulde man antage, at de først bleve 9 til kommende Foraar."

"Den Hærmer er 11," sagde jeg, "og den Fjermer antages at være . . ."

"Bah, bah, Hr. Littlepage," afbrød Guert mig, idet han gav mig et Tegn, at jeg skulde forholde mig rolig, "De antager maaskee, at den Fjermer er 10 Mar, men jeg skulde snarere antage den for at være 9. Dens Tænder ere fortræffelige, og der er ikke en eneste Knude paa Benene. Der er flamsk Blod i dette Dyr."

"Nuvel, og hvad antager De, at Dyrene ere værd, Mester Guert?" spurgte Leverandøren, der syntes at have en vis Tillid til sin Vens Dom, trods dennes sorgløse og raske Væsen. "Tolv halve Joes* for dem begge?"

"Det faaer De dem ikke for, Hr. Leverandeur," svarede Guert og rystede paa Hovedet. "I saadanne Tider maac saa stolte og velholdte Dyr idetmindste koste 15."

"Lad gaac da, hvis Hr. Littlepage er fornøiet dermed. Og nu Slæden, Seletøiet og Tæpperne. Jeg antager, at Hr. Littlepage ogsaa vil skille sig ved Tæpperne, da han ingen Brug har for dem, naar han ingen Slæde har."

"Har De da Brug for dem, Hr. Leverandeur?" spurgte Guert pludselig. "Dette Bæverskinds Tæppe stikker

* En Joe er en spansk Guldmynt, der omtrent gjælder 16 Rbd.

mig i Dinene, og hvis Hr. Littlepage vil have en Guinee for det, saa er Pengene her."

Da det var en høj Pris, blev Tilbudet modtaget, skjønt jeg paansøgte Guert Tæppet som en Gave til Grin-
dring om vort tilfældige Bekjendtskab. Dette Tilbud af-
slog han dog ærbødigt, men bestemt. Her vil jeg tage An-
ledning til at bemærke, for at Læseren ikke skal vildledes
af Skildringer, som findes i Phantasiværker og andre lette
og indholdsløse Produkter, at jeg i al min fremtidige For-
bindelse med Guert fandt ham i høieste Grad ærlig i Pen-
gesager. Vistnok vilde jeg ikke have kjøbt en Hest paa
hans Ubefaling, hvis han selv ciede Dyret, men vi vide
Alle, at selv det bedste Menneske kan være upaalidelig,
naar det gjælder om at handle med Heste. Jeg skulde
næppe troe, at Worden under saadanne Omstændigheder
vilde blive anseet for orthodox. Men i alle andre Penge-
sager var Guert Ten Eyck en af de ærligste Mænd, jeg
nogensinde har havt at gjøre med.

Leverandeuren tog Slæden, Seletøiet og Tæpperne
for 7 halve Døes, saaledes at det Hele beløb sig til 23.
Dette var 2 mere, end min Fader havde ventet, og jeg
skyldte Guerts vensskabelige og dristige Mellemkomst en Ge-
vinst af 16 Dollars. Saasnart Prisen var bestemt, blev
Pengene mig udbetalte i gode spanske Guldmynter, og jeg
overleverede Dyrket den Del, som med Rette tilfaldt hans
Fader. Da vi kom overens om, at de øvrige Heste, Slæ-

der, Seletsier og Provisioner skulde tages efter en Burderingspris, saasnart de ankom, bleve min Ven og jeg saaledes i en Hast befriede for al videre Uleilighed med de os anbetroede Sager. Og det var isandhed en Lættelse at blive saa vel befriet for et Ansvar, der var saa nyt og saa besværligt for os Begge.

Læseren vil kunne indsee, hvormed det hastede, og hvor nødvendigt man ansaae det for at være paa sin Post i Maris Maaned — da 24 Timer kunde frembringe en Forandring i Marstiden, — af den Omstændighed, at Leverandeuren strax sendte den af os kjøbte Elæde, efter først at have læsset den fuld, mod Nord til et Depot, der blev anlagt saa nær ved Georgesøen, som det blev anseet for raadeligt; thi Franskmændene havde samlet deres Stridskræfter i Ticonderoga og Crown Point, to Pletter paa den øvre Side af Champlain Søen, ikke stort mere end 100 Mile fra Albany. Alt, hvad der saaledes blev befordret til George Søen, medens Sneen endnu laae, kunde da sendes videre med Armeen under de i næste Sommer paa-tænkte Operationer over de to Søer og deres nordlige Udløb.

„Nu, Hr. Littlepage,“ udbrød Guert i en hjertelig Tone, „den Sag er bleven bragt godt i Rigtig hed, De har faaet gode Priser, og jeg haaber, at Kongen har faaet gode Heste; de ere maaskee lidt ærværdige, men hvad gjør det, Armeen vilde paa et Felttog gjennem Skovene ødelægge

det yngste og bedste Dyr i Kolonien, og mere kan den ikke gjøre med det ældste og daarligste. Skulle vi gaae ind paa Hovedgaden, mine Herrer? Nu er det netop paa den Tid, de unge Damer kjøre deres Eftermiddagstour i deres Slæder."

"Jeg antager, at de unge Damer i Albany udmærke sig ved deres Skjønhed, Hr. Ten Eyck," svarede jeg, idet jeg ønskede at sige noget Behageligt til en Mand, der havde vist sig saa tjenstvillig imod mig. "De Exemplarer, jeg saae, da jeg imorges kjørte over Floden, maatte lede en Fremmed til at troe det."

"Vi ere fornøjede med vore Damer ialmindelighed, min Herre," svarede Guert, idet vi vandrede hen imod Byens Hovedgade, "thi de ere fortryllende og elskværdige, men der er i Vinter ankommen et Par fra Deres Kant, der næsten have smeltet Isen paa Hudson."

Mit Hjerte bankede heftig, thi jeg kjendte kun en Kvinde, der kunde være istand til at vække saadan Opsigt. Jeg kunde imidlertid ikke afholde mig fra at komme frem med et direkte Spørgsmaal derom.

"Fra vor Kant, Hr. Ten Eyck! De mener sandsynligvis fra New York?"

"Ja naturligvis, min Herre, der er kommen adskillige smukke engelske Damer hertil med Armeen, men ingen Oberst, Major eller Kaptain har bragt saadanne Møn-

stere med sig, som Herman Mordaunt, en Herre, som De maa kjende af Navn?"

"Jeg kjender ham personlig, min Herre. Herman Mordaunt er en Slægtning af min Ven her, Dirck Follock."

"Da er Hr. Follock en misundelsesværdig Mand, siden han kan kalde en saa fortryllende ung Dame som Anneke Mordaunt Cousine."

"Javist, min Herre, javist," afbrød jeg ham ivrig, "Anneke Mordaunt ansees for en af de smukkeste Piger i York."

"Jeg troer ikke, at jeg gaaer saavidt i min Beundring, Hr. Littlepage," svarede Guert, idet han dæmpede sin Varme paa en Maade, der overraskede mig noget, skjønt hans skjønnede Ansigt endnu glødede af ædel naturlig Beundring; " , eftersom der er en vis Mary Wallace med hende, der har vaakt ligesaamegen Opfigt her i Albany som hendes Veninde, Miss Mordaunt."

Mary Wallace! Tanken om at sammenligne den tause, takkefulde, skjønt i alle Henseender fortræffelige Mary Wallace med Anneke kunde aldrig være falden mig ind. Mary Wallace var vistnok en yndig Pige, hun var endogsaa smuk; det rolige, helgenagtige Udtryk i hendes Ansigtstræk havde ofte gjort et dybt Indtryk paa mig, hendes Former vare skjønnede og udviklede, og i ethvert andet Sel-

flab end i Annkes vilde hun vel have kunnet hendrage Bessuerens Blik først paa sig.

Og Guert Ten Eyck beundrede — elskede maastee Mary Wallace! Her var atter et nyt Bevis paa, hvor tilbøielige vi Alle ere til at elske dem, der ere os modsatte, til at slutte fortroligt Venskab med dem, der mindst ligne os undtagen i Henseende til Principer, thi Dyden kan aldrig slutte sig til Laster, et nyt Bevis paa, hvor langt større Interesse Nysgheden har for os, end Gjentakelsen af de Ting, vi ere vant til. Der kunde ikke findes to Bøssner, der mindre lignede hinanden, end Mary Wallace og Guert Ten Eyck, og dog beundrede den Sidste den Første.

„Miss Wallace er vistnok en elskværdig ung Dame,“ sagde jeg, saasnart min Forundring tillod mig at svare, „og det undrer mig aldeles ikke, at de taler om hende med saamegen Beundring.“

Guert standsede pludselig, saae mig lige ind i Ansigtet med et Udtryk af Sandhed, der ikke kunde være forstilt, trykkede hjertelig min Haand og sagde med en forunderlig Oprigtighed, som jeg ikke for Alt i Verden vilde kunne have efterlignet:

„Beundring, Hr. Littlepage! det Ord er for svagt til at udtrykke, hvad jeg føler for Mary! Jeg vilde ægte hende i næste Time, elske og forgude hende hele mit liv.“

rige Liv. Jeg tilbeder hende, jeg elsker den Jord, hun træder paa."

"Og det har De sagt hende, Hr. Ten Eyck?"

"Hundrede Gange, min Herre. Hun har nu været i Albany i to Maaneder, og inden den første Uges Forløb elskede jeg hende. Jeg erklærede mig altfor hurtig, frygter jeg, thi Mary er en forstandig, følelsesfuld ung Kvinde, og Piger af den Charakter ere tilbøielige til at nære Mistillid til den Yngling, som er altfor hurtig til at erklære sig. De ønskede gjerne, at man tjente 7 Aar og atter 7 Aar for dem, ligesom Joseph tjente for Potiphar."

"De mener formodentlig, Hr. Ten Eyck, ligesom Jacob tjente for Rachel."

"Ja vel, det er formodentlig, som De siger, min Herre, sjønt jeg troer, at der i vore hollandiske Bibler staaer ligesom Joseph tjente for Potiphar; men De veed nok, hvad jeg mener, Hr. Littlepage. Hvis De ønsker at see Damerne og vil gaae med mig, ville vi stille os paa en Plads, hvor Herman Wordaunts Slæde ganske vist kjører forbi paa denne Tid, thi Damerne leve næsten altid i den frie Luft. Jeg forsømmer næsten aldrig denne Leilighed til at see dem."

Jeg vidste nu, hvorfor Guert opholdt sig saameget paa Gaden. Han holdt imidlertid Ord og stillede sig nær ved den hollandiske Kirke, hvor jeg snart havde den Lykke

at see Anneke og hendes Veninde kjøre forbi paa deres Eftermiddags-Kjøretour. Hvor blomstrende og henrivende saae ikke den Første ud. Mary Wallace vendte sit Die, som efter Aftale, indbildte jeg mig, mod det Hjørne, hvor Guert havde stillet sig, og rødmede, da hun gjengjældte hans Hilsen. Men Annekes Forbauselse, Emil og straalende Blif, da hun saa uventet fik Die paa mig, fyldte min Sjæl med uudsigelig Henrykkelse.

Colute Kapitel.

Du Vinen dem til Hovedet stiger,
 Og al Fornuft for Nonsens viger.
The Punning Society.

Guert Ten Eyck saae paa mig med et betydningsfuldt Blif, da Slæden svingede rundt omkring Hjørnet og forsvandt; derpaa foreslog han mig, at vi skulde gaae videre. Da vi gik opad Hovedgaden, blev jeg ikke lidet forbauset ved at see den Slags Forlystelse, som der gik for sig, og som alle Byens Ynglinge syntes at tage Del i. Ved Ynglinge forstaaer jeg ikke Drengene paa 12 til 14

Mar, men unge Mænd paa 18 til 20; Forlystelsen bestod i at rutsche ned ad en Høi. Skraaningen var temmelig steil og saa lang, at Slæden, som blev sat i Bevægelse et lille Stykke ovenfor den engelske Kirke, fik en saa betydelig Fart, at den kunde gaae forbi den hollandske Kirke — en Længde, der var mere end $\frac{1}{4}$ engelsk Mil. Haand-slæderne, som bleve brugte dertil, havde en saadan Form og Størrelse, at de passede til den, der brugte dem. Der var naturligvis Ingen i New York, der ikke havde lært, hvorledes man med den fineste Behandighed og største Let-
hed skulde styre disse Kjøretøier, selv naar man gled ned ad den steileste Skraaning. Som Børn eller som Drenge indtil 14 Aar havde ethvert mandligt Individ i Kolonien og ikke-saa af de qvindelige tilegnet sig denne Kunst, men dette var det første Sted, hvor jeg havde seet unge Mænd deltage i Legen. Den tilfældige Omstændighed, at Hovedgaden dannede en saadan Skraaning i Forening med den strænge Vinter havde gjort en Forlystelse passende for vorne Folk, som Børn ellers havde Monopol paa.

Medens vi gik op til den engelske Kirke, kom nogle unge Officerer, som Regimentsbordets Vin og Sang havde oplivet, ned fra Fortet. Aldrig saa snart havde de naaet Udgangspunktet, førend nogle af de yngre fik fat paa et Par Slæder, og afsted foer de ligesom en Kugle, der skydes ud af et Gevær. Ingen syntes at forundres derover, men jeg bemærkede tvertimod, at ældre Folk saae

derpaa med fornøielig Alvor, der syntes at sige, hvor levende dette Syn gjenkaldte dem deres egen Ungdoms Dage. Jeg kan imidlertid ikke sige, at det lykkedes de Fremmede synderlig godt at styre deres Slæder; ialmindelighed mødte de en eller anden Hindring, der standsede dem, førend de havde naaet Foden af Høien.

„Har De Lyst til at rutsche, Hr. Littlepage?“ spurgte Guert med høflig Alvor, der viste, hvor alvorlig en Underholdning han ansaae denne Leg for. „Her er en stor og stærk Slæde, som vil kunne bære os Begge, og De kan trygt stole paa mig, om der ogsaa stod et Regiment Heste opstillede nedenfor.“

„Men ere vi ikke lidt for gamle til at deltage i en saadan Fornøielse midt paa en stor Byes Gade, Hr. Ten Eyck?“ spurgte jeg betænkelig, idet jeg saa mig omkring med et usikkert Blik, som En, der ikke tør vove et Eventyr, medens han dog tager i Betænkning at vægre sig derved. „Disse kongelige Officerer ere privilegerede Folk, veed De.“

„Ingen har større Ret til at benytte Albanys Gader end Hr. Cornelius Littlepage, det kan jeg forsikre Dem, min Herre; De unge Damer have ofte bæret mig med deres Ledsagelse, og der er endnu aldrig indtruffet noget Uheld.“

„Vove de unge Damer ogsaa at rutsche ned ad denne Gade, Hr. Ten Eyck?“

„Ikke ofte, det indrømmer jeg, skjønt det er sleet, men rigtignok i Maanessin. Der er et mere afsteds Sted, ikke langt fra denne Gade, som Damerne holde mere af. See, Hr. Littlepage! der rutscher Kaptain Monson af det 24de, han vil have naaet Foden af Høien og være kommen op igjen, hvis vi ikke skynde os; sæt Dem ned og lad mig styre Slæden.“

Hvad skulde jeg gjøre? Guert havde været saa galant imod mig, det var hans fulde Alvor, Enhver syntes at vente det af mig, og Kaptain Monson var allerede en 100 Alen borte, ilende afsted med en Pils Hurtighed. Jeg satte mig da efter Guerts Anmodning ligesom Damerne, med begge Fodderne paa det forreste Bræt. I et Dieblif var Guert bagved mig med et Ben udstrakt paa hver Side af Slæden, der, som enhver Amerikaner, der er født Norden for Potomac, vel veed, styres ved at berøre Jorden med Hælene. Guert raabte til Drengene, at de skulde støde til os, og afsted gik det ligesom et Skib, der, som Digterne sige, iler ud i sit Element; vi fik en god Fart og forlode Stedet, ligesom Pilen forlader Buen.

Naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaae, at jeg øieblikkelig glædede mig ved den hurtigt Bevægelse, Veddeløbet med en anden Slæde og den Behandighed og Lethed, hvormed Guert, næsten uden at berøre Jorden, førte os uskadte gennem adskillige snevre Pæser og langs med de med Brænde og Vildt ladede Slæder, idet han

lige strøg forbi Næsen af Hestene. Jeg forglemte, at jeg stillede min Person tilskue paa dette fremmede Sted og næsten i fremmed Selskab. Saa hurtig var imidlertid vor Fart, at Faren for at blive kjendt, ikke var synderlig stor, og Opmærksomheden var delt mellem saameget, at min Daarskab vistnok vilde være bleven overseet, hvis ikke et høist uheldigt og uventet Tilfælde var indtruffet. Vi havde med meget Held passeret hele Afstanden mellem de to Kirker, — adskillige adstadige og ærværdige gamle Borgere havde raabt med lydelige Røst: „Bravo, Guert!“ thi Guert syntes at være en almindelig Yndling, idetmindste hvad Spøg og Lystighed angik, — da vi, ved at dreie om et Hjørne af den gamle hollandske Kirke med det ærgjerrige Ønske at rutsche videre for at komme forbi Skibsværfterne ud paa Floden, befandt os i den største Fare for at komme ind under Forbenene paa to snysende Heste, der hvirvlede en Slæde rundt om det samme Hjørne af Kirken. Kun Guerts Behændighed og physiske Kraft frelste os. Ved at børe Hælen ned i Sneen, fik han Slæden til at dreie sig om i en Retvinkel, hvorved vi hovedkulds styrtede ud, uden just at tage synderligt Hensyn til passende og yndefulde Stillinger. Negeren, som førte Slæden, holdt i samme Dieblis sine Heste an med saadan Kraft, at de styrtede om paa Bagbenene. Følgen af disse combinerede Bevægelser var den, at Guert og jeg rullede saaledes omkring, at vi kom paa Benene lige ved

Siden af Slæden. Idet jeg reiste mig op, lagde jeg Haanden paa den ene Side af Kjøretøiet for derved lettere at komme paa Benene.

Hvilket Syn mødte da mit Øie! Foran stod Negeren med et grinende Fjæs, hvor Munden gik fra det ene Øre til det andet, thi han ansaae ethvert Uheld, der mødte Rutschere for en passende Anledning til Latter. Hvo undlod nogensinde at lee ved at see en Slæde vælte? og det var selvfølgelig aldeles i sin Orden at gjøre det, ved at see to vorne Drengene vælte i en Haandslæde. Jeg kunde have havt Lyst til at slaae den Knekt til Jorden, men det kunde ikke gaae an at blive fortrydelig over en Latter, der havde en saa lovmæssig Grund. Om jeg ogsaa havde havt Lyst dertil, vilde jeg dog have manglet den nødvendige Kraft og det nødvendige Mod ved at befinde mig staaende ligeoverfor Anneke Mordaunt og Mary Wallace! Den Skam, saaledes at blive overrasket i den uheldige Tilendebringelse af en saadan Drengestreg, havde i Begyndelsen nær overvældet mig. Hvorledes Guert var tilmode, det veed jeg ikke, men for et Dieblis ønskede jeg ham midt i Hudsonfloden og hele Albany, dets hollandske Kirke, Slæder og ryggede Borgere ovenpaa ham.

„Hr. Littlepage!“ lød det fra Annekes rosenrøde Læber i en Tone, der ikke kunde misforstaaes.

„Hr. Guert Ten Eyck,“ udbrød Mary Wallace med en Stemme, der røbede Fortrydelse.

„Til Deres Tjeneste, Miss Mary,“ svarede Guert, der saae noget slau ud paa Grund af Resultatet af hans Bedrift, skjønt jeg i Begyndelsen ikke rigtig forstod Grundten, og børstede noget Sne af sin Hue, „til Deres Tjeneste, nu og bestandig, Miss Mary. Men jeg besværges Dem, tro blot ikke, at Ubehændighed var Skyld i dette Uheld. Det var ene og alene den Drengs Skyld, som staaer her for at advare Slæderne nedensfor Kirken, og som maa have forladt sin Post. Hvis nogen af de unge Damer vil gjøre mig den Ære at sætte sig foran mig, saa vil jeg som Albanier forpligte mig til at føre Dem ned til Foden af den høieste og steileste Høi i Byen, uden at et eneste Baand skal komme i Morden.“

Mary Wallace svarede ikke, og det forekom mig, at hun saae noget nedslagen ud. Det er muligt, at Anneke saae og forstod denne Følelse, thi hun svarede med et Nod, jeg aldrig før havde opdaget hos hende.

„Nei, nei, Hr. Ten Eyck,“ sagde hun, „naar Miss Wallace og jeg ønske at rutsche ned ad Høien og blive smaa Piger igjen, ville vi betro os til Drengene, hvis staddige Dvælselse vil gjøre dem mere erfarne, end Mænd kunne være, som i saa lang Tid have forglemt deres Barndoms Baner. Pompejus, vi ville føre hjem.“

Den kolde Hilsen, der fulgte, var yndefuld nok til at redde Skindet, men beviste dog tydelig, at hverken Guert eller jeg vare stegne i vore Dammers Afgørelse ved denne

Drengestreg med Slæden. Havde disse unge Damer været Albanierinder, vilde de formodentlig have leet af vort Uheld, men da der ikke er nogen steil Høi i New York, var denne Skif ukjendt i Hovedstaden. Det var kun smaa Dreng, der brugte Haandslæder i den Del af Kolonien, medens Smagen for en saadan Skif holdt sig længere hos de adstadige Hollændere. Vi havde naturligvis intet Andet at gjøre, end at bukke og lade Negeren kjøre bort.

„Der har vi det, Littlepage,“ udbrød Guert med et Slags Suk, „i næste Uge faaer jeg ikke Andet en iskolde Blif, og det ene og alene fordi jeg har rutschet en 4 til 5 Aar sildigere, end det er Skif. Enhver her omkring kjører i Haandslæder, indtil han er 18 Aar eller saa omtrent, og jeg er kun 25. Maa jeg spørge Dem, hvad Deres Alder er, min kjære Ven.“

„21, blot for en Maaned siden. Jeg ønskede af mit ganske Hjerte, at jeg kun var 10.“

„Ja, det var en Ulykke, men vi maae finde os deri, som vi bedst kunne. Jeg holder af Lystighed, og det har jeg sagt Miss Wallace hundrede Gange; men hun fortæller mig, at efter en vis Alder bør man tage sig alvorlige Ting for og tænke paa sit Fædreland. Hun har allerede engang holdt mig en Forelæsning over det Upassende i at rutsche, men hun tilstaaer, at Skitløben passer sig for Mænd.“

„Naar en Dame gjør sig den Uleilighed at komme

frem med Formaninger, er det et sikkert Tegn paa, at hun føler nogen Interesse for den, der er Gjenstand for dem."

"Ved St. Nicholas, det har jeg aldrig tænkt paa, Littlepage," udbrød Guert, der trods sit fordelagtige Ydre havde mindre personlig Forfængelighed end de fleste Mænd, jeg har truffet paa. "Formanet mig har hun, og det mere end engang."

"Den Dame, som formaner mig, min Herre, vil ikke saa let give Slip paa mig."

"Det er fortræffeligt, det kan jeg lide, Littlepage, og Dem kan jeg lide. Jeg forudseer, at vi ville blive Venner, og vi ville tale Mære derom en anden Gang. Mary har talt til mig om Krigen og yttret, at en ugift Mand som jeg, der har Verden for sig, burde foretage sig Noget, for at gjøre sit Navn berømt. Det behagede mig ikke, thi en Pige, der elsker en Mand, ønsker ikke, at han skal blive skudt."

"For en Pige, der føler nogen Interesse for en Mand, Hr. Ten Eyck, vil det ikke være ligegyldigt, hvad han foretager sig. Men jeg maa nu forlade Dem, da jeg har lovet Worden at træffe ham i vort Logis Kl. 6."

Guert og jeg verlede Haandtryk for tiende eller ellefte Gang den Dag, og skiltes ad efterat have gjort den Aftale, at han paa den allerede aftalte Tid skulde komme hen for at ledsage os til Aftensmaaltidet. Medens jeg van-

drede tilbage til mit Logis, tænkte jeg paa hvad der var foregaaet, og det i en høist nedslagen Stemning. At Anneke var bleven fortørnet, var altfor siensynligt, og jeg var meget bange for, at hendes Fortørnelse ikke var aldeles fri for at være blandet med Foragt. Guerts Sag syntes mig ikke at være halvt saa fortrivlet som min, thi der er ikke noget Unaturligt, tvertimod noget ganske Naturligt i at en fornuftig og rolig Kvinde, der beundrer en Yngling af modsat Temperament -- og jeg erindrer at have hørt min Bedstefader sige, at Sligt ofte er Tilfældet -- ønsker at hæve sin Veiler til sin egen Sphære. Havde Anneke gjort sig den Uleilighed at irettesætte mig for den Daarskab, jeg havde begaaet, vilde jeg have faaet Mod, men hendes kolde Ligegyldighed, for ikke at sige Foragt, smertede mig dybt. Anneke syntes rigtignok mest at være fortørnet paa sin Venindes Vegne; men jeg kunde ikke tage feil af det overraskede Blik, hvormed hun saa mig, Cornelius Littlepage, kravle frem under hendes Slæde og børste Sneen af mine Klæder som en lang opløben Lømmel, hvad jeg da ogsaa virkelig var! Ingen kan taale at blive gjort latterlig i Nærværelse af den Kvinde, han elsker.

I Nærheden af Gjestgiverstedet mødte jeg Dirck, hvis hele Ansigt straaledede af Glæde.

"Jeg har nylig mødt Anneke og Mary Wallace," sagde han, "og de standsede deres Slæde for at tale med mig. Herman Mordaunt har været her den halve Vinter

og har isinde at blive her den største Del af Sommeren. De unge Damer fortalte mig, at de ikke kom til Lilaesbush i Sommer, men at Herman Mordaunt havde kjøbt et Hus, hvor han havde sin egen Husholdning. Vi ville naturligvis blive som hjemme der, thi Du er i stor Gunst der, Corny, siden Affairen med Løven! Hvad Anneke angaaer, da har hun aldrig seet skjønnere ud."

"Sagde Miss Mordaunt, at det vilde være hende en Fornøielse at see os som sædvanlig, Dird?"

"Om hun gjorde? Det skulde jeg mene. Hun sagde: Det skal være mig en Glæde at see Dem, Fætter Dird, naarsomhelst De kan komme, og jeg haaber, at De stundom vil tage den Præst med, som De har talt om."

"Men Intet om Jason Newcome og Corny Littlepage? Siig mig strax Sandheden, Dird; mit Navn blev ikke nævnet?"

"Jovist blev det; jeg nævnte det flere Gange, og fortalte dem, hvorlænge vi havde været paa Veien og hvorledes Du havde kjørt og hvorledes Du allerede havde solgt Slæden og Hestene og en hel Mængde andre Ting. O, vi talte meget om Dig, Corny, det vil sige, jeg talte, og Damerne hørte til."

"Blev mit Navn ligesfrem nævnet af nogen af de unge Damer, Dird?"

"Ja vist, Anneke sagde Noget om Dig, men det var hentet saa langt borte, saa jeg næppe kan sige Dig, hvad

det var. O, nu erindrer jeg det, hun sagde: Jeg har seet Hr. Littlepage, og det synes mig, at han er voret, siden vi sidst saaes; han seer ud til snart at blive en Mand. Hvad skulde det betyde, Corny?"

"Alt jeg er en Daare, en lang opløben Dreng, og at jeg vilde ønske, jeg aldrig havde seet Albany: det betyder det. Kom, lad os gaae ind, Worden venter paa os. Ha, hvem Djævlén er det, Dird?"

Et høit hollandst ildraab lød fra Dirds Læber, der ikke tog Hensyn til, at han stod midt paa Gaden, og et sympathetisk Smil udbredte sig over hans hele Ansigt. Just som de sidste Ord udgik af min Mund, fik jeg Die paa en Slæde, der kom ned ad den Skraaning, som vi langsom gik opad, og denne Slæde rutschede lige forbi os. Jason sad alene i den og syntes ligesaa henrykt over denne Leg som enhver opløben Dreng paa Høien. Der rutschede han afsted med den trefantede Hat og den græsgrønne Kjøle; de sribede uldne Strømper og de tunge pletterede Spænder stak frem hver paa sin Side, medens han styrede Slædens Bevægelser med samme Behændighed som en Dreng, der er vant til Legen.

"Det maa være en fortræffelig Spas, Corny," sagde min Kammerat, der næppe kunde styre sig selv af lutter Glæde. "Jeg kunde have stor Lyst til at laane en Slæde og rutsche en Tour."

"Gjør det ikke, Dird, hvis Du har isinde at besøge

Miss Mordaunt. Stol paa mig, hun holder ikke af at see Mænd finde Fornøielse i Drengesforlystelser."

Direktøren stirrede paa mig, men da han af Naturen var taus, sagde han Intet, og vi gik ind i Huset. Der fandt vi Worden beskæftiget med at læse paa en gammel Prædiken til den næste Søndag; da vi havde sat os ned, begyndte han at tale med os om Staden og dens fortrinlige Egenskaber. Han var henrykt; Hollænderne brød han sig ikke synderlig om, og han havde ogsaa kun seet lidt til dem; han oversaae dem desuden paa en meget naturlig hovedstadsmæssig Maade. Men han havde truffet saamange engelske Officerer, havde hørt saameget fra England og havde modtaget saamange Invitationer, at hans Felttog ikke lovede Andet end lutter Behageligheder. Vi sad og snakkede om disse Materier, indtil Theen blev serveret, og et Par Timer efter. Min Handel blev rost, min Behændighed, rigtigere Guerts Behændighed blev berømmet, og det blev mig sagt, at mine Forældre skulde faae hele Sandheden at vide. Kort, da vor Mentor var i godt Humeur og fornøiet med sig selv, var han ogsaa tilbøielig til at være fornøiet med Andre.

Paa den aftalte Tid kom Guert for at ledsage os til Samlingsstedet. Hans Bæsen var høfligt og opmærksomt, saa aabent og frit som den Luft, man indaander. Worden blev meget indtaget i ham, og det var

strax klart, at han og den unge Ten Gylt vilde blive varme Venner.

„De maa vide, mine Herrer, at det Selskab, hvortil jeg har havt den Ære at indbyde dem, vil bestaae af nogle af de fortræffeligste unge Mænd i Albany, om ikke i hele Kolonien. Vi mødes engang om Maaneden i en gammel Pebersvends Hus, der hører med til Selskabet, og som vil være glad ved at tale med Dem, Hr. Worden, om religiøse Materier. Hr. Van Brunt er meget hjemme i religiøse Materier, og vi gjøre ham til vor Voldgiftsmand i alle vore Disputer og Væddemaal derom.“

Dette syntes mig at lyde noget betænkeligt, men Worden var ikke den Mand, der lod sig afskrække fra en god varm Aftensmad af nogle ubetænksomme Ord; han kunde endogsaa finde sig i en religiøs Disput i saadanne Tilfælde. Han vandrede afsted ved Siden af Guert, og snart vare vi ved Døren til Van Brunts Hus, hvem jeg gav Ogenavnet Doctor Theologiæ. Guert traadte ind uden at banke paa, og forestillede os for vor Quasi-Vært.

I Værelset fandt vi et Selskab af netop tolv Personer, Guert medindbefattet. Det var alle Klubbens Medlemmer. Det slog mig ved det første Blik, at det hele Selskab havde et vist raff og ugenert Eving, og at vi formodentlig vilde komme til at svire til langt ud paa Natten. Mit Bekjendtskab med Dirck saavelsom det Slægtskab, jeg stod i til den gamle Race, havde gjort mig for-

trølig med visse Egenheder i Hollændernes Charakter. Ligesaa satte, ædruelige, ja flegmatiske som de ialmindelighed syntes at være, ligesaa støiende og lystige bleve de, naar de først havde begyndt. Nede i West Chester antog vi, at en ung Hollænder fuldelig kunde maale sig med to af angelsachsisk Herkomst, naar det gjaldt om rigtigt at slaae sig løs, thi almindelig Spas kunde ikke tilfredsstille en Hollænder, naar han først var bleven rigtig oppe. Traditionen havde meddelt mig en stor Del Hemmeligheder, der stod i Forbindelse med disse Udskeielser, og jeg havde hørt de unge Albaniere omtale som særdeles udmærkede deri.

Intet kunde være smukkere og galantere end den Maade, hvorpaa vi bleve indførte og modtagne. De unge Herrer syntes isærdeleshed at glæde sig over Præstens Nærværelse, og jeg tvivler ikke paa, at man den Aften havde besluttet at være særdeles ædrue og maadeholdne. Jeg hørte Ordet "Præst" blive hvist fra Mund til Mund, og det var let at see den Birkning, det frembragte. De fleste Dine fæstede sig paa Van Brunt, en firfåaaren Mand paa 45 Aar med et rødt Ansigt og et meget svirebroderagtigt Udseende, der syntes i sine Baner og mulig ogsaa i Sagens Nødvendighed at finde et Forsvar for sin Omgang med Personer, der vare saa meget yngre end han; thi Mænd paa hans egen Alder holdt ikke af hans Selskab.

"Nu! mine Herrer, det er en tør Fornægtelse saaledes at staae og see paa hinanden," bemærkede Van Brunt,

„og vi ville drikke et Glas Punsch for at forfriske vore Hjerter saavel som vore Gæster. Guert, derhenne staaer Bollen.“

Guert tog fat paa Bollen og fyldte Enhvers Glas med Punsch — en Drik, der dengang ligesom nu brugtes meget i Kolonien. Jeg maa tilstaae, at Blandingen var meget god, skjønt jeg aldrig saasnart havde tømt mit Glas, førend jeg opdagede, at den var overmaade stærk. Det led ikke til, at Guert var af samme Mening. Han tømte ikke blot et Glas, men to, det ene lige ovenpaa det andet, som en Mand, der er tørstig, medens han stod i en smuk mandig Stilling, som om han spøjte med Noget, der ikke lagde Beslag paa hans hele Kraft. Skjønt Bollen var temmelig stor, blev den dog tømt ved dette ene Angreb, hvilket Guert beviste ved at vende Bunden i Beiret.

Samtalen kom nu i Gang og blev ført mest paa Engelsk af Galanteri mod Præsten, som antoges ikke at forstaae Hollandsk. Dette var imidlertid en Bilsfarelse; thi Worden talte ret godt Hollandsk, naar han prøvede derpaa. Jeg blev lykønsket i Anledning af den gode Handel, jeg havde gjort med Leverandeuren, og i det Hele taget søgte man paa en aaben og hjertelig Maade at opfylde Gjæstevenskabets Pligter mod os. Jeg tilstaaer, at disse oprigtige Bestræbelser gjorde et godt Indtryk paa mig, saaledes at jeg ret følte mig behagelig stemt, og da

den anden Bolle blev bragt ind, tog jeg med Fornøielse endnu et Glas, medens Guert som sædvanlig tog to, skjønt hvad han drak ikke virkede anderledes paa ham i fysisk Henseende, end om han slet Intet havde drukkit, hvilket jeg senere ofte havde Leilighed til at forvise mig om. Guert var ingen Drukkenboldt, langtfra, han kunde blot drikke Alle omkring sig under Bordet, og selv forblive fast i sin Stol. Saadanne Mennesker undgaar ialmindelighed at blive beskyldte for Drukkenskab, skjønt de ved Enden af deres Bane maae bøde derfor, idet de i en Alder af 60 Aar, om ikke tidligere, blive paralytiske, lide af Forstoppelse og andre lignende Onder.

Saaledes stode Sagerne, og Selskabet kom lidt efter lidt i en mere oprømt Stemning, da Guert blev kaldt ud af Værelset af en af de Sorte, hvis Ansigt havde et vist ildevarslende Udtryk. Han havde næppe været et Dieblis borte, førend han vendte tilbage, og en vis Bestyrtelse stod malet i hans smukke Ansigtstræk. Van Brunt blev kaldt hen i et Hjørne, hvor et Par af de fornemste tilstedeværende Personer snart samlede sig til en ivrig hviskende Samtale. Jeg sad saa nær ved dem, at jeg tilfældigvis hørte nogle faa Udtryk, skjønt jeg ikke tydelig fattede Meningen af dem. De Ord, jeg hørte, vare: gamle Guyler — fortræffelig Aftensmad — Daarildt og Bildænder — Algerhøns og Bagtler — kjender os Alle — gaaer aldrig an — Præsten Manden — Fremmede —

hvorledes skulde vi bære os ad? — og adskillige andre lignende Udtryk, som gave mig en dunkel Idee om, at vor Aftensmad af en eller anden Grund var i stor Fare; men hvad Grunden var, det kunde jeg ikke opdage. Guert var siensynlig Hovedpersonen i denne Raadslagning, thi Enhver syntes at lytte til hans Raad med Ærbødighed og Opmærksomhed. Tilslidst traadte vor Ven frem og meddelte os paa en høflig og rolig Maade, hvad der var paafærde, med følgende Ord:

„De maae vide, ærede Hr. Worden og Hr. Littlepage og Hr. Fellock og Hr. Newcome, at vi unge Folk her i Albany have visse Skikke, som de Herrer i Nærheden af Hovedstaden maaſkee ikke kjende til. Sagen er den, at vi ikke altid ere saa kloge og saa ædruelige, som vore Forældre og isærdeleshed vore Bedsteforældre kunde ønske, at vi vare. Det ansees undertiden for en god Bedrift iblandt os, at tømme Borgernes Hønschuse og Forraadskamre, og spise Byttet til Aften. Jeg veed ikke, hvorledes det er med Dem, mine Herrer, men jeg maa tilstaae, at Wender og Gjes, som jeg paa denne uskyldige jagtmæssige Maade har faaet fat paa, smage bedre, end om de vare kjøbt paa Torvet; vor egen Aftensmand for iaf ten var en kjøbt Aftensmad, men den er desværre bleven Offer for en lille Udvidelse af den omtalte Skik.“

„Hvorledes! hvorledes det, min Ven Ten Gyd!“

udbrød Worden, og hans Bestyrtelse var ingenslunde paa-
tagen. „Aftensmaden er forsvunden, siger De!“

„Ja, min Herre, naar jeg skal være oprigtig, saa
er den borte, baade Hønsene og Stegen og Kartoflerne.
De have ikke efterladt os en eneste Ret.“

„De!“ gjentog Præsten, „og hvem kan „De“ være?“

„Det kommer an paa at faae Bished derom, thi
Operationen er gaaet for sig paa en saa snu og fin Maade,
at ingen af vore Sorte veed Noget derom. Det synes,
som om der for lidt siden er bleven raabt Brand, og alle
vore Negre ere da løbne ud paa Gaden. Imidlertid er
alt vort Vildt fløien bort.“

„Beware mig, beware mig, hvilken Ulykke, hvilket
skændigt Tyveri! Har De ikke anmeldt det?“

„Nei, min Herre, det gjør mig ondt, at jeg maa
tilstaae, at vi ikke have gjort det; ei heller pleie vi at
give saadan en Spas et saa haardt Navn, selv om vi
miste vor egen Aftensmad derved. Det er en Spas af
nogle af vore Kammerater og Benner, som haabe at gjøre
sig en lystig Aften paa vor Bekostning, og det vil ogsaa
lykkes dem, mine Herrer, hvis De ikke ville hjælpe os
med at faae vor tabte Aftensmad tilbage.“

„Hjælpe Dem, min kjære Herre, jeg vil gjøre Alt,
hvad De ønsker; hvad vil De, at jeg skal gjøre? Skal jeg
gaae til Fæstningen og forlange Hjælp af Armeen?“

„Nei, min Herre, vi kunne naae vort Maal paa en

langt lettere Maade. Jeg er ganske vis paa, at vi ville kunne finde, hvad vi savne, et Par Døre herfra, naar De blot vil staae os en lille Smule bi."

"Siig det, siig det strax, for Himlens Skyld, Hr. Guert, Aftensmaden bliver ellers kold i al den Tid," udbrod Worden, idet han sprang ivrig op og saae sig om efter sin Hat og sin Frakke.

"Den Tjeneste, som vi forlange af Dem, min Herre, er følgende," vedblev Guert med en Koldblodighed, som altid har forbauset mig, naar jeg senere har tænkt paa den Aftens Begivenheder: "Vor Aftensmad, og det var en fortræffelig Aftensmad, er nær herved, som jeg har sagt Dem. Intet vil være lettere end at faae den ind paa vort Bord i næste Værelse, naar det blot kunde lykkes os at faae Gamle Doortje til at forlade sin Post og holde hende en fem Minuter ved Stakitporten. Hun kjenner Enhver af os og vilde strax ahne Uraad, hvis vi viste os selv; men Hr. Worden og Hr. Littlepage ville godt kunne opholde hende den nødvendige Tid. Hun er betydelig indtagen i Præster og vil ikke være istand til at ahne, at De hører til dette Hus, saaledes at vi ville kunne spise vor Aftensmad i Fred. Naar det først er skeet, bryder Ingen sig om Resten."

"O! det skal jeg med Fornøielse gjøre," udbrod Worden og ilede ud i Gangen for at hente sin Hat og Overfrakke. "Det er ikke mere end billigt, at De faaer De-

res Eiendom tilbage, og hvis vi gif efter Politiet, vilde Aftensmaden imidlertid enten være spist eller bleven kold."

. Tænk ikke paa Politiet, Hr. Worden, det betjene vi os ikke af i vore Hønskrige. Alt hvad vi, der drage ud for at tilbageerobre Aftensmaden, kunne have at befrygte, er blot en Emule varmt Vand og en lille Skjermydsel med vore Venner."

Planen til Toget blev nu tydelig og snildt udfæstet. Guert skulde i Spidsen for en Skare, forsynet med store Kurve, gaae ind i Kjøkkenet og i Doortjes Graværelse borttage Maden, der endnu ikke kunde være bleven serveret, eftersom Folk af en vis Klasse først satte sig til Aftensbordet Kl. 9 præcise. Hvad Doortje angik, skulde en Neger, som var der i Huset og ventede paa sin Herre, der var blandt Gjesterne, kalde hende ud til Stakitporten, hvor Worden skulde holde hende ved Snak et Par Minuter; Kjøkkenet laae i Kjælderetagen. Til min store Forbauselse gif Præsten med ungdommeligt Liv ind paa denne overgivne Spøg, idet han erklærede, at han nok skulde holde Fruentimmeret ved Snak en halv Time, hvis det skulde være nødvendigt, og holde hende en Forelæsning om Vigtigheden af at iagttage det ottende Bud. Saasnart den nødvendige Aftale var gjort, ilede de to Partier afsted for at lægge Haand paa Værket, da der ingen Tid var at spille.

Lige fra Begyndelsen af holdt jeg ikke synderlig af dette Eventyr; thi Rutschetouren ned ad Høien havde svækket min Tillid til Guert Ten Gynck. Det passede sig imidlertid ikke for mig at træde tilbage, naar Worden ikke tog i Betænkning at være med, og egentlig var der jo ikke noget Ondt i at tilbagetage en Aftensmad, som Andre havde røvet fra vort Hus. Guert gik ikke som vi gennem Gaarden, men begav sig med sine ledsagere gennem en Bagport ud i en Gyde, hvorfra de gennem en lignende Bagport kunde komme ind i det Hus, vi bestormede. Naar han først var kommen ind i Gaarden, var Udgangen til Kjøkkenet og Tilbagetoget meget let, hvis Koffepigen blot kunde bevæges til at forlade sin Post i dette vigtige Dieblif. Alt berodde folgelig paa den unge Negers Behændighed, som var i Huset, og paa os selv.

Da vi havde naaet Stakitporten, standsede vi, medens vor Neger gik ind og kaldte Doortje ud. Dette gav os Tid til et Dieblif at undersøge Bygningen. Huset var stort, langt større end de omkringsliggende, og hvad der mest forbausede mig var, at der brændte en Lampe over Døren. Dette saae ud, som om det kunde være en Gjestgivergaard eller Restauration, og gjorde det Hele mere forstaaeligt for mig. Bore lystige Røvere havde vistnok til Hensigt at fortære deres Nio i denne Gjestgivergaard.

Det varede ikke en Minut, inden Negeren kom ud med en ung Sort af sit eget Kjøn, en Tjener, som han

under et eller andet Paaskud, han selv fandt paa, fik til at forlade sin Post; strax efter kom Røkkepigen ud. Doortje gjorde mange Knix, saasnart hun saa Præstens trekantede Hat og sorte Kjole, og spurgte, hvad han befalede. Worden begyndte nu at holde en alvorlig og ivrig Prædiken om den Synd at stjæle, og opholdt saaledes den forbausede Doortje i over tre Minuter. Forgjæves erklærede hun, at hun Intet havde taget, at hendes Herres Eiendom var og altid havde været hellig i hendes Dine, at hun aldrig uden Befaling gav Levninger bort, og at hun ikke kunde begribe, hvorfor hun blev tiltalt paa denne Maade. Man maa lade Worden vederfares Retsfærdighed, han udførte sin Rolle beundringsværdig godt, men det var rigtignok ogsaa kun en uvidende Pige, han havde med at gjøre, der lod sig imponere af hans Stand. Endelig hørte vi en gennemtrængende Fløiten fra Gyden til Tegn paa, at Foretagendet var lykkedes, hvorpaa Worden høitidelig vnskede Doortje Godnat og gik bort med al en Præsts Værdighed. Inden to Minuter vare vi inde i Huset igjen, hvor Guert mødte os med et hjerteligt Haandtryk og Tak for den ydede Bistand, idet han tillige bad os gaae tilbords. Det led til, at Doortje allerede havde anrettet Aftensmaden, og at alle Retterne stode foran Ilden, for strax at kunne serveres, naar Klokken slog 9. Den eneste Forandring, der saaledes var foregaaet med Aftensmaden, var den, at den var bleven bragt et kort Stykke Vej gennem Gyden ind paa

vort Bord, istedetfor paa dens, for hvem den egentlig var bestemt.

Trods den Hurtighed, hvormed Ombytningen var skeet, vilde det ikke have været let for en Fremmed at opdage nogen paafaldende Uregelmæssighed ved vor Fæst. Alle Retterne bleve rigtignok serverede paa engang, men Alt var vel tillavet, varmt og godt. Enhver tog altsaa for sig af Retterne med god Appetit, og i de første fem Minuter hørtes der ingen anden Lyd end Støien af Knive og Gaffler. Derpaa drak man paa hinandens Sundhed, og tilsidst kom Skaalerne, Sangene og Historierne.

Guert sang fortræffelig med en smuk, mandig og klangfuld Stemme og gav os adskillige Sange baade paa Engelsk og paa Hollandsk. Han havde netop endt en af disse Sange, og endnu lød Klap og Bifaldsraab rundtomkring, da den unge Mand opfordrede Worden til at proponere en Skaal for en Dame.

„Kom, Præst!“ udbrød han; thi der herskede allerede en fortrolig Tone blandt Gæsterne, „kom, Præst, De har allerede skilt Dem saa godt ved at holde Forelæsninger, at vi alle brænde af Utaalmodighed efter at høre Dem prædike. En Skaal for en Dame!“

„For en Dame, siger De, min Herre!“ spurgte Præsten, der var ligesaa munter som alle de Andre.

„En Dame, en Dame,“ raabte flere Stemmer paa engang. „Præstens Dame, Præstens Dame.“

„Nu vel, mine Herrer, siden De ønsker det, skal det ogsaa skee. De maae ikke beklage Dem, hvis det viser sig, at hun er noget gammel og ærværdig: jeg proponerer en Skaal for „Moder Kirke.““

Denne Skaal frembragte en umaadelig Latter, som almindeligt er ved saadanne Leiligheder, og nu kom Touren til mig. Van Brunt opfordrede mig til at proponere en Skaal for en Dame, og efter et Diebligs Pause sagde jeg ikke saa uvittigt, bilder jeg mig ind:“

„Mine Herrer, jeg tillader mig at proponere en Skaal for en næsten ligesaa himmelsk Dame: Miss Anneke Mordaunt.““

„Jeg skal nu tillade mig at opfordre Hr. Guert Ten Eyck til at udbringe sin Dames Skaal,“ sagde jeg, saasnart der atter var bleven Stilhed, thi der var ikke lang Tid mellem Skaalerne den Aften.

Denne Opfordring forandrede aldeles Udtrykket i Guerts Ansigt. Det antog et alvorligt Præg, som om Grindringen om hende, hvis Navn han stod i Begreb med at udtale, frembragte en Standsning i hans næsten vilde Munterhed. Han rødmede, løftede sine Dine, kastede et udfordrende Blik rundt omkring og sagde:

„Miss Mary Wallace!“

„Nu ere vi allerede vant til det Navn, Guert,“ sagde Van Brunt noget tørt. „Det er den tiende Gang, jeg har hørt det i de to sidste Maaneder.“

„De vil formodentlig faae det at høre endnu mange Gange; thi jeg vil proponere Mary Wallace's Skaal, og ingen anden end hendes, saalænge hun forbliver Mary Wallace. Hvad nu, Konstabel! Hvad er Grunden til, at vi bæres med Deres Besøg saa sildig?“ *

Trettende Kapitel.

Alt I kun lidet bedre er'
 End Skurke, findes alt bevist,
 Og snart det være vil bekjendt for Alle!

Dogberry.

Ved pludselig at see Konstablen træde ind, en Person, der ikke var ubekjendt for de Fleste af Selskabet, rejste Alle sig op fra Bordet, Worden, Dirck og jeg selv medindbefattede. Jeg for min Part saae ikke nogen særegen

* I hele denne Fortælling om dette Aftensmaaltid vil Læseren finde Begivenheder, der have en paafaldende Lighed med visse karakteristiske lokale Skildringer af Mrs. Grant fra Lagan i hendes „En amerikansk Dames Memoirer,“ og saaledes bestyrkes Troværdigheden af de Skildringer af vore tidligere Tæder, som denne ansete Forfatterinde har leveret, ved Cornelius Littlepages ubestridelige Autoritet.

Grund til Uro, skjønt det strax faldt mig ind, at dette Besøg maatte staae i Forbindelse med den fortærede Aftensmad, da Loven ikke i alle Tilfælde tillader en Mand at tilbagetage sin Eiendom enten ved List eller Vold. Konstablen selv, en lille, tæt, stumpnæset Hollænder, der talte Engelsk, som om det var ham høilig imod, var den Roligste af hele Selskabet.

„Nu, Hr. Guert,“ sagde han med en vis godmodig Myndighed, „Her er jeg da igjen! Borgemeesteren ønsker at see Dem og den Præst, som er hos Dem, tillige med den Herre, der agerede Degn, dengang han prælede for Borgemeesterens Koffkepige, den gamle Doortje.“

„Borgemeesterens Koffkepige!“ Nu var da altsaa Hemmeligheden røbet. Guert havde ikke tilbageerobret sin egen forsvundne Aftensmad, der var falden i Philisternes Hænder og for stedse gaaet tabt; men han havde virkelig stjålet og spist den Aftensmad, der var tillavet for Borgemeesteren i Albany, Peter Cuyler, en i alle Henseender anseet og agtet Mand, en Embedsmand, som siden umindelige Tider havde beklædt sin Post; Lampen var et Symbol paa hans Myndighed og ikke et Tegn paa et Værtshus eller en Restauration. En saadan varm Aftensmad tillaves desuden i Almindelighed ikke for en Person eller en Familie, men den var vistnok bleven anrettet for dermed at traktere et stort Selskab; thi den havde stillet 15 kraftige Mænds Appetit, og Levningerne behandlede nu i Kjøkkenet af et

halvt Dusin bredflabede, glindsende Negeransigter. Under disse Omstændigheder saae jeg spørgende paa Hs. Belærværdighed Hr. Worden, og Hs. Belærværdighed Hr. Worden saae spørgende paa mig. Det lod imidlertid ikke til, at der var nogen Udvei, men efter en kort Raadslagning med Guert toge vi, hvem Indbydelsen gjaldt, vore Hatte og fulgte Konstablen til Borgemeesterens Bolig.

„De maae ikke bryde Dem om denne lille Afbrydelse, mine Herrer,“ sagde Guert og gik ind imellem Worden og mig, medens vi vandrede afsted. „Saadant Noget hændes meget ofte hos os. De ere naturligvis under alle Omstændigheder uskyldige, da De troede, at det var vor egen Aftensmad, som vi tilbageerobrede ved direkte Midler istedetfor at tage vor Tilflugt til Lovens usle Omveie.“

„Hvis Aftensmad er det da, som vi nu have spist?“ spurgte Worden.

„Nu kan jeg jo ligesaagodt aabenbare Dem Sandheden, Hr. Pastor, og jeg maa derfor tilstaae, at den egentlig tilhørte Borgemeester Cuyler. De skal forresten see, at Sagen ikke er saa farlig, naar jeg først kommer til at oplyse den. De maa vide, at Borgemeesterens Kone var en Schuyler, og min Moder har Noget af dette Blod i sine Aarer, hvorfor vi her i Albany gjælde for Fætttere. De seer altsaa, mine Herrer, at det Hele be-

staaer deri, at jeg paa en noget usædvanlig Maade har spist til Aften med mine Slægtninge."

"Er det at gaae ærlig tilværks, min Herre?" spurgte Worden i en alvorlig Tone. "Jeg havde Ret til at præke over det ottende Bud for en Koffkepige, naar hun havde været behjælpelig med at stjæle vor Aftensmad; men hvad skal jeg svare Hr. Borgemeesteren paa den Beskyldning, som han vil komme frem med imod mig? Det er ikke for min egen Skyld, Hr. Guert, at jeg føler Beskyrmring, men for min Stands Unseelse og Rygte, og tilmed her blandt Disciple fra Universitetet i Leyden."

"Overlad De kun Alt til mig, min kjære Hr. Pastor, overlad De kun Alt til mig," svarede Guert, der hellere opoffrede sig selv, end han vilde bringe en Ben i Fare; "jeg er vant til saadanne Historier og skal nok forsvare Dem."

"Det indestaaer jeg for," bemærkede Konstablen og saae sig om, "Ingen ung Frisffyr i Albany kjender bedre til den Ting end Guert her. Hvis Nogen kan rede sig ud af saadan en Forlegenhed, saa kan Guert her. Ja, ja, han kjender alle saadanne Ting, det gjør Guert."

Det var sandelig opmuntrende! Vor Ben var saa vel bekjendt for sine Spilopper og Lystigheder, at endogsaa Konstablen tiltroede ham Behændighed nok til at rede sig ud af saadan en Forlegenhed. Jeg frygtede ikke for, at Nogen af os ligefrem skulde blive anklaget for og over-

bevist om Tyveri; thi jeg vidste, hvor vidt Hollanderne dreve deres Spilopper af den Natur, og hvor overbærende de Eldre vare mod de Yngre, og fornemmelig, hvor tilbøielig man er til at dømme mildt om en Bedrift lig vor, naar den er udført med Behændighed og paa en kommiss Maade. Men det var dog ingen Spøg at røve en Borgemeesters Aftensmad, da denne i Almindelighed opnaaer en saadan Post efter først at have været Aldermand*. Guert var ikke saa ganske vel tilmode, hvilket fremlyste af det Spørgsmaal, han gjorde Konstablen paa Trappen, der førte op til Gnylers Hus ligeunder den officielle Lampe.

„Hvorledes har den Gamle det iaften, Hans?“ spurgte

* I Amerika er Borgemeesteren (Mayor) i Almindelighed en anden Person end i England. Indtil for en 20 til 30 Aar siden var Borgemeesteren i New York bestandig en Mand af social og politisk Betydning, der hørte til Samfundets høieste Klasse. Det Samme var Tilfældet med Borgemeesteren i Albany. For nærværende Tid er det anderledes, da han vælges ud af alle ansete Klasser, uden at man strengt holder sig til den mest ansete. Valgprincippet har bevirket denne Forandring. I Forfatterens Ungdom var Philip Van Rensselaer, Broder til den afdøde Patron, saa længe Borgemeester i Albany, at han var almindelig bekjendt under det Tilnavn „Borgemeesteren.“

Udg.

han med en Smule Uro. „Jeg haaber, at han og hans Fremmede have spist til Aften?“

„Det er Mere, end jeg kan fortælle Dem, Hr. Guert. Han saae ud, omtrent som da Hestehyvene fra New England vare blevne grebne. Det var ogsaa altfor slemt, Hr. Guert, at rende bort med Borgemeesterens egen Aftensmad. Jeg kunde have sagt Dem, hvor Deres egne Vender og øvrige Ketter vare.“

„Jeg vilde oprigtig ønske, at Du havde sagt mig det, Hans; men vi vare slemt i Forlegenhed og havde en fremmed Præst til Gæst. Du veed, det er Pligt at sørge vel for sine Gæster.“

„Ja, ja, jeg forstaaer Dem og kan nok begribe, at De maa have været i en slem Knibe; men det var dog for slemt. Nu, vi ere Alle unge, indtil vi blive gamle, det veed Enhver.“

Imidlertid var Døren bleven aabnet, og vi traadte ind. Borgemeesteren havde befalet, at vi skulde føres ind i Selskabsværelset, hvor jeg, efter hvad der senere passerede, formoder, at det var hans Hensigt at ydmyge Guert lidt mere end sædvanlig ved at stille ham lige overfor en vis Person. Læseren kan forresten dømme om min Skræk, da jeg fandt, at det Selskab, hvis Aftensmad vi havde hjulpet til at fortære, bestod, foruden et Par Sønner og Døttre af Huset, af Herman Mordaunt, Mary Wallace og Anneke! Alle vidste naturligvis, hvad der var skeet;

men førend vi traadte ind i Bærelset, vidste kun Borgemeesteren, hvem der havde gjort det. Om Worden og mig selv vidste han ikke Mere, end hvad han havde erfaret af Doortjes Beretning om Eagen, og Rokkepigen havde naturligtvis fremstillet os som Bedragerer, hvis Rolle havde været paataget.

Guert viste sig som en brav Fyr og gjorde os den Tjeneste, først at træde ind i Bærelset. Staffels Fyr! Det gjør mig ondt for ham, selv nu efter saa lang Tids Forløb, da hans Døie først faldt paa Mary Wallaces blege og sørgmodige Træk. Hans Følelser kunde næppe være mindre smertelige end mine, da jeg først fik Døie paa Annes blussende Ansyn og saa det fornærmede Udtryk, som jeg indbilder mig laae i hendes bortvendte Blik.

Det var klart, at Borgemeesteren betragtede Worden saavel som mig med Forbaufelse; thi istedetfor Fremmede havde han sandsynligvis ventet at møde saadanne Delinquenter, hvis Ansigter vare ham bekjendte fra forskjellige lignende spøgefulde Røverier, som vare begaaede indenfor Grændserne af hans Jurisdiction. Desuden kunde det ikke drages i Tvivl, at Worden var en virkelig Præst, naar man saa ham staae lige overfor det hele Selskab med alle brugelige Tegn paa sit hellige Kald i Klædedragt og Væsen.

„Der maa vist være begaaet en Feiltagelse, Konsta-

bel," sagde Borgemeesteren. „Hvorfor har Du ført disse to fremmede Herrer herind tilligemed Guert Ten Eyck?"

„Drdren lod, Hr. Borgemeester, at jeg skulde bringe Doortjes falske Præst og hans falske Ven, og det er den ene, og det er den anden."

„Den Herre synes virkelig at høre til den geistlige Stand og ovenikjøbet til den engelske Kirke."

„Ja, Hr. Borgemeester, saaledes er det netop. Han vil kunne præke et Kvarter uden at standse, hvis De vil give ham en sort Præstekjole, og bede en hel Time i en hvid Messeskjorte.*"

„Vil De have den Godhed, Guert Ten Eyck, at nævne mig Navnene paa de fremmede Herrer, jeg har den Fornøielse at modtage i mit Hus," sagde Borgemeesteren i en temmelig bydende Tone.

„Med Fornøielse, Hr. Borgemeester. Jeg skulde strax

* Denne Konstablers Mening maa referere sig til den blandt de ikke=episcopale Sæcter almindelige Forestilling at maale en geistlig Tales Værd efter Qvantiteten. Det var dog muligt, at der ogsaa blev præket for længe i de hollandsk=reformerte Kirker, thi jeg kan godt erindre, at der stod et Halvtiméglass paa Prædikestolen i den her omtalte hollandske Kirke, for at Præsten kunde rette sig derefter. Man paastod, at han turde vende det en Gang, men vee ham! hvis han skulde prøve Folks Taalmodighed i den Grad, at han vendte det to Gange.

have gjort det, hvis vi vare blevene førte ind i Deres Hus, af en Anden end denne Konstabel. Hvorsomhelst jeg føres hen af denne Herre, venter jeg altid, indtil jeg har forvisset mig om, om jeg er velkommen."

Guert lode ad denne Hentydning til sine egne velbekjendte Forbrydelser, medens Cuyler blot smilede. Jeg kunde dog see, at den Sidste trods de strenge Forholdsregler, han i dette specielle Tilfælde havde taget sin Tilflugt til, ikke var uvenlig stemt imod den Første, og at vor Ven Guert just ikke bogstavelig var falden blandt Nøvere ved at blive bragt til det Sted, hvor vi vare.

"Denne ærværdige Præst," vedblev Guert, idet han vovede at kaste et flygtigt spørgende Blik paa Mary Wallace, "er en Herre fra England, Hr. Borgemester, som iovermorgen skal prædike i St. Pederskirken ifølge speciel Indbydelse af Kapellanen, og jeg tvivler da ikke om, at vi Alle ville blive høilig opbyggede, saavel Miss Mary Wallace, som alle de Dvriges, hvis hun vil gjøre ham den Ære at bivaane Gudstjenesten, thi jeg veed, hvor god, englelig og overbærende hun er af Naturen."

Ved disse Ord vendte Alles Blik sig mod den unge Dame, der rødmede, skjønt hun ikke gav noget Svar. Jeg var nu overbevist om, at Guerts mandige, oprigtige og ligesfremme Beundring havde rørt Mary Wallaces Hjerte, medens hendes Fornuft fordømte, hvad hendes naturlige Omhed opmuntrede hende til, og denne Kamp hos hende

var dengang og længe efter en Gjenstand for min omhyggelige Jagttagelse. Anneke syntes mig at misbillige denne noget indiscrete, for ikke at sige udelikate, skjønt indirecte Tilstaaelse af hans Følelser for hans Hjertes Dame, og at betragte Guert med mere Kulde, end hun før havde gjort. Ingen af Damerne sagde imidlertid Noget. Under denne Pause havde Borgemeesteren faaet Tid til at fatte sig efter sin Overrasselse ved at opdage, at en af hans Fanger virkelig var en Geistlig, og til at spørge ham, hvem den Anden var.

"Denne Herre er altsaa virkelig en Præst," sagde han, "De har forglemmt at nævne den Anden, Guert."

"Denne er Hr. Cornelius Littlepage, eneste Søn af Major Littlepage til Djevoletaaen i West Chester."

Borgemeesteren syntes at være noget i Forlegenhed med Hensyn til den Maade, hvorpaa han skulde tage Sagen. Guerts Indfald paa hans Enemærker havde i Dristighed overgaaet alt af den Slags, der nogensinde før var indtruffen i Albany; det var temmelig almindeligt, at unge Mennesker af samme Caliber som Guert røvede Høns, Svin, &c., og gjorde Gilde paa Byttet, og som jeg siden erfarede, var det undertiden hændet at rivaliserende Partier af disse Røvere gjorde Jagt paa hinanden, saaledes at man havde Exempler paa, at den samme Aftensmad var gaaet gennem forskellige Hænder, førend den blev fortæret, men hidindtil havde endnu Ingen vovet at gjøre

et Indfald i Borgemeisterens Hønsesgaard, end lige trænge ind paa Koffepigens Territorium. I det første Dieblifs Brede havde Guyler sendt Bud efter Konstablen, og da Guerts Klub og dens Mødested var velbekjendt, eftersom denne Embedsmand oftere havde haft Leilighed til at aflægge et Besøg der, gik han først derind. Det er imidlertid sandsynligt, at Borgemeisteren efter en Smule Eftertanke kom til den Overbevisning, at en Spøg ikke vel kunde behandles som et Tyveri, og at Guert havde Nøget af hans egen Kones Blod i sine Narer. Da han nu saae, at to respectable Fremmede var implicerede i Sagen, og at den En af dem virkelig var en Præst, saa fik denne overbærende Følelse Overvægten, og han forandrede sin Fremgangsmaade.

„Du kan gaae hjem, Hans,“ sagde Borgemeisteren i en betydelig mildere Tone; „skulde jeg senere behøve din Tjeneste, skal jeg sende Bud efter Dig. Nu, mine Herrer,“ vedblev han, saasnart Døren var bleven lukket efter Konstablen, „skal jeg vise Dem, at gamle Peter Guyler kan besætte et Bord og beværte sine Venner, skjønt Guert den Guds er saa nær en Nabo. Miss Wallace, maa jeg have den Ære at føre Dem tilbords? Hr. Worden, maa jeg bede dem ledsage Mrs. Guyler.“

Paa dette Vink traadte Præsten frem og førte med megen Artighed Borgemeisterinden tilbords. Guert gjorde det samme ved en af Husets unge Damer; Anneke blev

tagen tilbords af en af de unge Herrer, og jeg tog den resterende unge Dame, som jeg antog ogsaa var af Familien. Det var klart, at vi havde erholdt Tilgivelse, og vi ansaae det Alle for klokest, at vi viste os saa muntre som muligt, for ikke at forstyrre den fornemste Dyrigheds- persons gode Humeur.

Den korte Tid var bleven saa vel anvendt af Doer- tje, at jeg ved at kaste mit Blik paa Bordet ansaae den Aftensmad, til hvilken vi paa en saa forunderlig Maade vare blevene indbudne, for at vare den bedste af de to, jeg havde seet den Aften. Heldigvis var der fuldt op af Vildt, og ved Hjalp af Bagtler, Algerhøns, Østers, Dyrepøstier og andre Retter af den Art havde Kokkepigen seet sig istand til Kl. 10 at levere en Aftensmad, der var ligesaa god som den, hun tidligere havde tillavet til Kl. 9.

Jeg maa tilstaae, at jeg ikke var ganske i mit Es, da jeg anden Gang den Aften satte mig tilbords. Alle de unge Medlemmer af Selskabet saa særdeles alvorlige ud, som om de meget godt kunde have undværet vort Selskab; de Gamle alene syntes at behandle Sagen med noget Lune. Anneke saa ikke engang paa mig, efterat hun ved min Indtrædelse havde tilkastet mig det første forbau- sede Blik, ei heller kastede Mary Wallace sine Bine paa Guert, da vi vare komne ind i Spisefalen. Borgemeesteren havde imidlertid besluttet at lee af den hele Sag; han

og Borden bleve snart fortræffelige Benner og begyndte at føre en naturlig og ugenert Conversation.

„Kom, Fætter Guert,“ udbrød Borgemeesteren, efterat et Par Glas Madera end mere havde varmet hans Hjerte, „fyld Deres Glas og gjør mig Bædd, med mindre De skulde foretrække at udbringe en Skaal for en Dame. I saa Tilfælde vil Enhver med største Fornøielse drikke hendes Skaal. De spiser ikke Noget og maa derfor drikke desto Mere.“

„Af! Hr. Borgemeester, jeg har engang iaften udbragt en Dames Skaal, og jeg kan ikke proponere nogen anden.“

„Ikke engang naar De udelukker det herværende Selskab fra Skaaalen?“

„Nei, min Herre, selv ikke i dette Tilfælde; jeg vil med største Fornøielse drikke et Glas med Dem og takker Dem af mit ganske Hjerte for denne ædelmodige Behandling efter min egen taabelige Spøg; men De veed, hvorledes det har sig med os unge Mænd i Albany, Hr. Borgemeester, naar vor Værelse staaer paa Spil, og en Aftensmad maa skaffes tilveie.“

„Nei, det kjender jeg ikke Noget til, Guert, men det skal være mig kjert at erfare det. Hvorledes gif det egentlig til, at De fik den Idee at bemægtige Dem min Koffepiges Aftensmad; troede De, at den var bedre end den, Van Brunt kunde give Dem?“

„Arent Van Brunts Aftensmad var forsvunden; jeg tænker, den var gaaet op paa Høien blandt Rødkjolerne, og naar jeg skal være oprigtig, Hr. Borgemester, saa gjaldt det om at faae Deres Aftensmad eller ingen. Jeg havde indbudet disse Herrer til at tilbringe Aftenen hos os. En af vore Sorte omtalte tilfældigvis, hvad der gik for sig her, og Gjæstevenskabets Pligter ledede os paa Afveie. Det var intet Andet, det forsikkrer jeg Dem, Hr. Borgemester.“

„Og Gjæstevenskabets Kølelser forledte Dem altsaa til at bevæge Deres Gjæster til at arbejde for deres Aftensmad, idet De sendte dem hen at prædike for gamle Doortje, medens De anrettede min Aftensmad.“

„Om Forladelse, Hr. Borgemester, Doortje havde anrettet Aftensmaden, førend hun gik ud; Deres Koffepige kjender altfor vel sine Pligter, til at hun skulde kunne forsømme dem, selv for at høre en Prædiken af Hs. Belærværdighed Hr. Worden. Men disse Herrer bleve ligesaavel skuffede som den gamle Kone, thi de antog, at vi gik paa Jagt efter vort forsvundne Gods, og vidste ikke, at De boede her; de bleve følgelig ligesaavel førte bag Lyset som Doortje. Sandheden byder mig at tilstaae dette til deres Retfærdiggjørelse.“

Alle Ansigter opklaredes ved denne aabenhjertige Tilstaaelse, og jeg saa, at selv Anneke tilkastede Taleren et spørgende Blik og lod et Smil mildne den overdrevne

Alvor, der stod præget i hendes yndige Træk. Fra det Dieblis af foregik der en stor Forandring i de Ungres Følelser og Opførsel, og Conversationen blev lettere og naturligere. Det var isandhed en betydelig Undskyldning for os, at vi ikke med Willie og paa en drengeagtig Maade havde deltaget i dette Forsøg paa at plyndre denne ansete og fredelige Familie, men at vi havde troet blot at hjælpe til at tilbageerobre saadanne Ting, som egentlig tilhørte vor Bort, og det paa en Maade, som vi maatte antage, vore Modstandere ikke med nogen Ret vilde kunne beklage sig over, da de selv havde givet Exemplet. Guert blev opmuntret til at gaac videre i sine Forklaringer, hvilket han gjorde paa den ham egne ærlige og aabne Maade, idet han virkelig befriede os fra enhver Besskyldning undertagen den, at være lidt vel tilbøielige til Spilopper, eftersom den Gne var en Herrens Tjener og den Anden hans Discipel, som nylig havde gjort sin Indtrædelse i Verden.

Annekes Ansigt opklaredes mere og mere, alt eftersom Guert fortsatte sine Oplysninger, og strax efterat han havde endt, vendte hun sig om mod mig med et venligt Smil og spurgte til min Moders Befindende. Da jeg sad ligeoverfor hende, og Bordet var temmelig smalt, kunde vi tale sammen uden altfor meget at henlede den almindelige Opmærksomhed paa os, thi Borgemeesteren og hans andre Gjæster spøgede temmelig højrøstede over Aftenens Begivenheder ved den anden Ende af Bordet.

„De finder adskillige Skikke i Albany, Hr. Littlepage, som vi ikke kjende Noget til i New York,” sagde Anneke efter et Par foreløbige Bemærkninger.

„Jeg veed ikke rigtig, Miss Anneke, om De hentyder til hvad der er passeret iaften, eller hvad der passerede i eftermiddags?”

„Til begge Dele, troer jeg,” svarede Anneke med et Smil og rødmede med en vis qvindelig Fortørnelse, som det syntes mig, „thi det Eine er ligesaa lidt Skik hos os som det Andet.”

„I de faa Timer, jeg har tilbragt i denne for mig fremmede By, har jeg været temmelig uheldig i min Fremtræden, Miss Mordaunt. Jeg er bange, De betragter mig som en opløben Dreng, der fortidlig har faaet Tilladelse af sine Forældre til at forlade sit Hjem.”

„Det siger De, og ikke jeg, Hr. Littlepage. Jeg antager, De veed — men lad os tale om det i det andet Værelse eller en anden Gang.”

Jeg fulgte hendes Bink og sagde ikke Mere om den Sag, medens vi sad ved Bordet. I Betragtning af at vi allerede engang den Aften havde spist, tillod Borgemeesteren os at forlade Bordet tidligere end sædvanlig, og da Kloffen var bleven mange, brød Selskabet op umiddelbart derefter.

Førend vi skiltes ad, kom Herman Mordaunt hen til mig, og indbød mig til at spise Frokost hos sig den

næste Morgen Kl. 8, idet han tillige bad mig at tage Dird med. Jeg behøver næppe at sige, med hvilken Glæde jeg modtog denne Indbydelse, og hvor jeg følte mig lettet ved denne Ende paa et Eventyr, der et Dieblif truede mig med saa stor Unaade. Havde Borgemeesteren anseet det for passende at tage Sagen paa en alvorlig Maade, vilde Følgerne vel ikke blevene saa alvorlige, men vi vilde være blevene stillede i et høist latterligt Lys, og formodentlig vilde mit Besøg i Albany derved pludselig være bleven afbrudt. Som det nu gik, følte jeg mig høist beroliget, og jeg troer, det Samme var Tilfældet med Worden.

„Corny,“ sagde denne Herre, da vi havde sagt Godnat til Guert og gik tilbage til Gjestgiverstedet, „denne anden Aftensmad har hjulpet betydelig til at fordøie den første. Jeg tvivler paa, at vor nye Bekjendt her vil være os synderlig nyttig.“

„De synes dog at holde overmaade meget af ham, min Herre, og jeg troede, at De vare fortræffelige Venner.“

„Jeg kan godt lide Krabaten, thi han er aabenhjertig og godmodig, men der laae en Smule Politik til Grund for min Bestræbelse for at staae paa en god Fod med ham. Jeg er bange, Corny, at jeg ikke bevarede mit hellige Kalds Værdighed imorges paa Isen; det passer sig aldeles ikke for en Præst at rende paa en offentlig Vej som en Skoledreng eller som et ungt Menneske, der løber

omklap. Det forekom mig desuden, at jeg hørte en af disse unge Hollændere kalde mig den løbende Præst, og det syntes mig derfor, at det vilde være klogest at sørge for at staae paa en god Fod med denne Guert Ten Eyck."

"Jeg gennemskuer nu Deres Politik. Hvad mig selv angaaer, da maa jeg tilstaae, at jeg overordentlig godt kan lide Guert, og skjønt han i den korte Tid, vi have kjendt hinanden, allerede to Gange har bragt mig alvorlig i Knibe, opgiver jeg ham dog ikke saa let. Han er en fortræffelig, godmodig Tusentast, der som en ægte Hollænder ved at nyde Livet."

Jeg fortalte derpaa Worden Historien med Slæden, og modtog en god Del af den Slags Trøst, som man saa ofte modtager, naar man søger at bane sig Vej gennem denne travle, egenkjerlige Verden.

"Min kjære Corny," sagde min gamle Lærer, "jeg troer ikke, at De var mere til Latter, da De trimlede ud af Slæden, end jeg, da jeg løb bort fra vore Venner i Slæden."

Vi loe Begge, da vi traadte ind i Værtshuset: jeg for at skjule den Ergrelse, jeg virkelig følte, og Worden formodentlig, fordi han følte sig smigret ved den Tanke, at jeg havde været ligesaameget til Latter som han.

Den næste Morgen begav jeg mig saa tidlig, som det paa nogen Maade kunde gaae an, hen til Herman

Mordaunts Bolig. Det var en af disse hollandske Bygninger, som Albany for Størstedelen bestod af, og som ligge i en lille Afstand fra Gaden med en lille Gaard foran og en spids Gavl, der vender ud imod Gaarden. Taget var meget steilt, og paa Enden af Gavlen saae man som sædvanlig en Weirhane paa en lang Jernstang. Det er altid vigtigt for en Hollander at vide, fra hvad Kant Vinden blæser, og det kan ikke stemme overens med hans sædvanlige smaalige Nøisagtighed at fæste Lid til de almindelige Kjendetegn, som man har i Grenene, Skyerne og Røgen; han maa have en Massine, der netop er indrettet til at vise Vindens Retning. Røgen kan vise galt, men det kan en Weirhane ikke.

Der var Ingen i den lille Dagligstue, som jeg blev ført ind i af den Tjener, der havde lukket mig ind, og i hvem jeg gjenkjendte Herman Mordaunts første Tjener fra New York. Hvor yndigt forekom mig ikke dette lille Værelse i de faa Minuter, jeg befandt mig der. Der laae det selvsamme Shawl, som Anneke havde paa den Dag, jeg mødte hende paa Pinkstermarken; og et Par Handsker, som ingen andre end hendes Hænder syntes mig smaa nok til at kunne bære, laae stødsløst henkastede paa Shawlet, saaledes som man i en Hast lægger saadanne Ting tilside. En halv Snos andre Gjenstande, som vidnede om elegante Damers Baner og Nærværelse, saaes hist og her. Men Handskerne tiltrak sig især min Opmærksomhed, og jeg kunne

Det hurtige tilrettevisende Blik, som Anneke gav mig, sagde mig tydelig nok, at mit Spørgsmaal ikke var passende, og aldrig saasnart havde jeg gjort det, førend jeg angrede det. Annekes yndige Ansigt antog et mørkt Udseende, og et Dieblig syntes en smertelig Tanke at beskæftige hende, derpaa forsvandt Mørket, et Smil oplyste hendes Træk og et muntret Udtryk i Diet viste, hvor levende hendes Aand var, og hvor mægtig den medfødte Tilboielighed til Lykke og Munterhed.

„De maa dog tilstaae, Corny Littlepage,“ sagde Anneke og vendte sit Ansigt imod mig med et Udtryk, hvori Spøg og Venlighed paa en ubeskrivelig Maade vare forenede, „De maa dog tilstaae, at Deres Slædetour var temmelig latterlig for en ung Mand.“

„Det tilstaaer jeg, Anneke, og jeg skal nok vogtemig for en anden Gang at bære mig ad som en Dreng paa et fremmed Sted. Det glæder mig forresten at høre, at De anseer den taabelige Sag med Slæden for alvorligere end Affairen med Aftensmaden, som jeg var bange, skulde bringe mig aldeles i Unaade.“

„Ingen af dem har synderligt at betyde, skjønt den sidste let kunde være bleven ubehagelig, hvis Borgemeesteren ikke havde været saa velbekjendt med de unge Menneffers Skikke her i Byen. Man siger forresten, at der aldrig i Albany er bleven foretaget et saa dristigt Skridt i den

Retning, skjønt man tidt tager sig store Friheder med Naboernes Hønsesgaarde."

Anneke loe, og dengang var hendes Latter naturlig og uden den mindste Forstillelse.

"Jeg haaber, at De ikke vil mislunde mig, hvis jeg kaster al Skylden paa denne Spilopmager, Guert Ten Eyck. Han indviklede mig i begge disse Forlegenheder, og i den sidste var jeg næsten aldeles uskyldig, da jeg ikke vidste, hvad det gjaldt."

"Det troer man ogsaa, og det vilde man strax have troet, det Dieblig Guert Ten Eyck befandtes at have en Finger med i Spillet."

"Tør jeg da haabe, at De tilgiver mig, Anneke?" sagde jeg og rakte Haanden ud, for at hun skulde modtage den som et Pant paa Forsoning.

Anneke vægrede sig ikke ved at lægge sin lille Haand i min, skjønt jeg blot berørte den yderste Spidse af et Par fine Fingre, og Rødmen paa hendes Kind blev dybere, da hun viste mig denne Gunst.

"De maa bede dem om Tilgivelse, Corny," svarede hun — jeg troer hun nu brugte dette fortrolige Navn blot for at vise, hvor fuldkommen hun havde forglemmt den Smule Uvillie, som hun vistnok havde følt over min tosedede Fremtræden — "De maa bede dem om Tilgivelse, som have Ret til at tilgive. Hvis Corny Littlepage har

Lyst til som en Dreng at rutsche ned ad en Høi, hvad Ret har da Anneke Mordaunt til at dadle ham?'

„Enhver tænkelig Ret, Venskabets Ret, den overlegne Mands Ret, den Ret, som —“

„Stille! jeg hører Bulstrodes Fodtrin i Gangen, og han vil ikke kunne forstaae denne Disput om mine mangfoldige Rettigheder. Han behøver imidlertid nogen Tid til at afføre sig sit Overtøi og lægge sin Kaarde tilside, og jeg vil benytte dette Dieblis til at sige Dem, at Guert Ten Eyck er en farlig Ceremonimester for Corny Litlepage.

„Han har dog Fornuft, Følelse og Hjerte nok til at beundre og elske Mary Wallace.“

„Har han allerede fortalt Dem det! Men jeg behøvede ikke at spørge derom, thi han taler om sin Kjerlighed til Enhver, der vil høre paa ham.

„Ogsaa til Miss Wallace selv, haaber jeg. Den Mand, der elsker, og elsker oprigtig, bør ikke længe lade Gjenstanden for sin Kjerlighed blive i Tvivl om hans Følelser og Hensigter. Det har altid forekommet mig lavt og kjonagtigt af en Mand at ønske at forvise sig om, at en Kvinde gjengjælder hans Kjerlighed, førend han har Mod til at erklære sig. Hvorledes kan den fintfølende Kvinde vide, om hun tør hengive sig til sin Tilbøielighed, hvis hendes Tilbeder ikke viser denne aabne Modfærd? Jeg er overbevist om, at Guert Ten Eyck i den

Henseende har vist sig ærlig og oprigtig mod Mary Wallace."

"Det er en Fortjeneste, man ikke kan fratjende ham," svarede Anneke med sagte Stemme; "Mary har atter og atter hørt denne Tilstaaelse af hans egen Mund. Selv min Nærværelse har ikke afholdt ham fra at gjøre denne Erklæring; tre Gange har jeg hørt ham bede Mary om at betragte ham som sin Veiler og besværges hende ikke at bestemme sig, førend han i længere Tid havde haft Leilighed til at vinde hendes Agtelse."

"De maa dog tilstaae, Miss Mordaunt, at dette geraader ham til Ære; det er mandigt og ligner ham."

"Ja vist er det aabent og ærligt, Hr. Littlepage; thi Miss Wallace veed nu, hvad Hensigten er med den Opmærksomhed, han viser hende, der er ingen Tvivl og Uvisshed."

"Det glæder mig, at De bifalder en saadan ligefrem og aaben Fremgangsmaade; skjønt der kun er levnet mig et Dieblif til at sige, hvad jeg ønsker at sige, er det dog tilstrækkeligt til at tilføie, at den samme Fremgangsmaade, som Guert Ten Eyck har fulgt med Hensyn til Mary Wallace, ønsker Cernelius Littlepage at følge med Hensyn til Anneke Mordaunt."

Anneke foer sammen og blegnede; derpaa farvede en hoi Rødme hendes Kinder, og hun saae paa mig med bly Overraskelse. Hun svarede ikke, men det alvorlige og undselige Blik, hvormed hun betragtede mig, gjorde et le-

vende Indtryk paa mig, og prægede sig dybt i min Erindring. Det syntes at udtrykke Forbauselse, qvindelig Andseelse og jomfruelig Blufærdighed; men det syntes mig ikke at udtrykke Mishag. Der var imidlertid ingen Tid til at forlange en Forklaring, thi Herman Mordaunts og Bulstrodes Stemmer høstes lige ved Døren, og i næste Dieblis traadte Begge ind i Bærelset.

Fjortende Kapitel.

Min skønne, skønne Gæst, som staaer saa vdmag her
Med Halsen krummet stoltelig og med det mørke Sie,
Afsted, afsted, jeg iler over Sletten fjern og nær,
Den, som mig henter ind, skal faae Dig for sin Moie.

Araberer til sin Gæst.

Bulstrode udtrykte sin Glæde over at see mig og beklagede, at jeg ganske havde glemt den Glæde, hvormed hele New York, som han sagde, havde modtaget mig sidste Foraar. Jeg takkede ham naturligvis for hans Opmærksomhed, og vi bleve snart ligesaa gode Venner som forhen. Et Dieblis efter kom Mary Wallace til, og vi satte os Alle til Frokostbordet, hvor Dirck, der ved nogle Forretninger var bleven opholdt, ogsaa snart indfandt sig

I Begyndelsen førte Herman Mordaunt og Bulstrode ene Samtalen. Mary Wallace var sædvanlig taus; Anneke derimod var temmelig underholdende, uden just at være snaksom. Denne Formiddag sagde hun dog ikke synderlig Mødet, end hvad Høflighed fordrede af Husets Værtinde, og den Smule med saa faa Ord som muligt. Et Par Gange kunde jeg ikke undlade at bemærke, at hendes Haand vedblev at hvile paa Hanken af den rigt udstyrede Thepotte, efterat denne Haand havde gjort sin Tjeneste, og at hendes skjønne mørkeblaa Øie stirrede paa en eller anden Gjenstand foran hende med et fraværende Blik, som om hun var hensunken i dybe Tanker. Hver Gang hun vaagnede op af disse Drømmerier, farvede en let Rødme hendes Kind, og hun syntes at gjøre sig Umage for at skjule denne uvilkaarlige Udspredelse. Denne Landsfraværelse vedblev, indtil Bulstrode, der havde talt med vor Vært om Armeens Bevægelser, pludselig henvendte Talen til mig.

„Jeg haaber, at Deres Besøg i Albany, Hr. Littlepage, skuldes Deres Hensigt, at ledsage os paa det næste Felttog,“ sagde han; „jeg hører, at mange Herrer fra Kolonien have isinde at ledsage os paa vor Marsch til Duebef.“

„Det er længere, end jeg har tænkt paa at reise, Hr. Bulstrode,“ var mit Svar, „saasom jeg ikke troede, at Kongens Tropper havde isinde at marchere saalangt.

Det er Hr. Follochs og min Hensigt at søge om Tilladelse til at slutte os til et eller andet Regiment og følge med til Ticonderoga idetmindste, thi vi holde ikke af, at Franskmændene holde en Post besat, der ligger saa langt indenfor Grændserne af vor Provinds."

"Det er smukt sagt, min Herre, og jeg haaber, at det maa tillades mig at være Dem behjælpelig, naar den Tid kommer, at Enkelthederne nærmere skulle bestemmes. Vort Officerkorps vil altid være glad ved at see Dem, og De veed, at jeg staaer i Spidsen for det, efterat Oberstlieutenanten har forladt det.

Jeg takkede ham, og Samtalen tog en anden Retning.

"Jeg mødte Harris, da jeg nu gik herhen," vedblev Bullstrode "og han gav mig paa sin forvirrede irske Maner — thi jeg paastaar, at han er en Irlander, skjønt han er født i London — en usammenhængende Beretning om et Aftensmaaltid, han sidste Aften havde været til, hvor Maden efter hans Sigende var bleven hentet i Byen af et forragerende Selskab unge Albanier og bragt i Kasernen for dermed at beværte nogle af vore Officerer. Det var slem nok, skjønt man siger, at en Hollander altid tilgiver saadan en Spøg, men Harris gjør Sagen endnu værre ved at tilføie, at det sin Aftensmad berøvede Selskab søgte at holde sig skadesløs ved at gjøre et Angreb paa Borgemeisterens Kjøkken og bortføre alle hans Vender og Algerhøns, saaledes at der ikke engang blev en Kartoffel tilbage."

Jeg følte, at mit Ansigt blev gloende rødt, og jeg indbildte mig, at Alle saae paa mig, medens Herman Mordaunt paatog sig at svare.

„Historien taber naturligvis ikke ved at gaae fra Mund til Mund,” svarede vor Vært, „skjønt den i Hovedsagen er sand. Vi spiste Alle hos Hr. Cuyler iafte og vide, at han havde meget Mere paa sit Bord end en Kartoffel.”

„Alle? hvad, ogsaa Damerne?”

„Ogsaa Damerne, og Hr. Littlepage ovenikjøbet,” svarede Herman Mordaunt og saae paa mig med et Smil, og Enhver vil kunne bevidne, at vi ikke alene fik en rigtig Aftensmad, men at den ogsaa var god.”

„Jeg seer paa det almindelige Smil,” udbrød Bulstrode, „at der stikker Noget under det Hele, og maa bede om at blive indviet i Hemmeligheden.”

Herman Mordaunt fortalte ham nu hele Historien, uden just at gjøre sig megen Umage for at skjule de latterlige Omstændigheder, idet han med et vist Eftertryk drøede ved den Præken, Worden havde holdt for Doortje, og appellerede til mig, om jeg ikke fandt, at den var særtræffelig. Bulstrode loe naturligvis, men det forekom mig, at begge Damerne ønskede, at der Intet var bleven sagt om denne Sag. Anneke forsøgte endogsaa et Par Gange at bringe sin Fader bort fra visse Bemærkninger, han kom

frem med, hvor han talte temmelig hensynsløst om saadanne Lystigheder ialmindelighed.

„Denne Guert Ten Eyck er en mærkværdig Charakter,“ udbrød Bulstrode, „stundom er det mig ikke muligt at forståe ham. En mere mandig, smuk og dristig Yngling kjender jeg ikke, og han er ofte ligesaa imponerende i sine Meninger og Domme som i sit Ydre, medens han paa den anden Side ofte næsten er barnagtig i sine Tilbøieligheder. Hvorledes forklarer De det, Miss Anneke?“

„Ligesfrem saaledes, at Naturen bestemte Guert Ten Eyck til noget Bedre, end hvad Tilfældet og hans Opdragelse, eller rettere Mangel paa Opdragelse, have gjort ham istand til at blive. Var Guert Ten Eyck bleven opdragen i Oxford, vilde han være bleven en ganske anden Mand, end han nu er. Hvis en Mand ikke er bleven bedre undervist end en Dreng, vil han længe blive en Dreng.“

Jeg blev overrasket ved at høre denne dristige og afgjorte Mening; det var ikke Annekes Bane saa aabent at meddele sine Anskuelser om Andre, men det varede ikke længe, inden jeg opdagede, at hun ikke sparede Guert i sin Benindes Nærværelse, da hun var fuldkommen overbevist om, at han ikke fortjente den Interesse, som Mary Wallace tydelig nok følte for ham. Herman Mordaunt syntes mig i den Henseende at være af samme Mening som sin Datter, og jeg havde snart Leilighed til at opdage, at den stakkels Guert ikke havde anden Talsmand i denne Familie

end den, som hans smukke, mandige Person, aabne Bæsen og ligesfremme Udfærd havde erhvervet ham i hans Hjertes Dame. Der var et vist Trylleri i Guerts sædvanlige Maade at nedsætte sig selv paa, der gjorde, at Enhver, der hørte ham, uvilkaarlig blev gunstig stemt for ham, og jeg maa tilstaae, at jeg selv tidlig blev hans Ven og vedblev at være det lige indtil det Sidste.

Bulstrode og jeg forlode Huset i Forening, og vandrede Arm i Arm til hans Qvarter, medens Dirck blev tilbage hos Damerne.

„Det er en høist elskværdig Familie,“ sagde min ledsager, da vi vare komne ud paa Gaden, „og jeg føler mig stolt af at kunne regne mig i Slægt med den, skjønt det ikke er saa nær, som jeg haaber, at det engang skal blive.“

Jeg studsede og var nær ved at tage min Arm til mig, idet jeg i samme Dieblis vendte mig halvt om og saae ham lige ind i Ansigtet. Bulstrode smilede uden at tabe sin Fatning paa den stoiske Maade, der er egen for Mænd, som ere vant til at leve i de høiere Cirkler.

„Jeg seer, at min aabne Tilstaaelse foraarsager Dem en Smule Overraskelse,“ tilføiede han, „men Sandt er Sandt, og jeg anseer det for urigtigt af en ung Mand, der har besluttet at vinde en Dame, at gjøre en Hemmelighed af sine Hensigter; er det ikke ogsaa Deres Mening, Hr. Littlepage?“

„Vistnok, hvad Damen angaaer, og maaſkee ogsaa hvad hendes Familie angaaer, men ikke med Hensyn til hele Verden.“

„I almindelighed kan denne Distinction være meget god, men i nærværende Tilfælde kan det maaſkee være godt, at unge Mænd som De faae Sagens sande Sammenhæng at vide. Jeg fattet meget vel Deres ſæregne Forhold til Familien Mordaunt, men Andre kunde nærme ſig den med andre og mere interesserede Anſkueller.“

„Vil det ſige, Hr. Bulstrode, at Miſs Mordaunt er Deres Forlovede?“

„O, paa ingen Maade, thi hun har endnu ikke beſtemt ſig til at give mig Ja. De maa dog vide, at jeg med min Faders Vidende og Tilladelse har anholdt om hendes Haand hos Herman Mordaunt, og at Sagen ſtaaer in petto. De kan ſelv bedſt dømme om det ſandſynlige Udfald, da De bedre end jeg, der er interesseret i Sagen, kan iagttage, hvorledes Anneke optager mit Frieri.“

„De maa erindre, at jeg ikke har ſeet Dem ſammen i de ſidſte 10 Maaneder førend nu i Formiddag; og jeg antager ikke, at De vil indbilde mig, at De i al den Tid har ventet paa Svar.“

„Da jeg betragter Dem ſom en ami de famille, Gorny, er der ingen Grund til at ſkjule Sagens sande Sammenhæng for Dem; thi det Eventyr med Løven vil gjøre, at man næſten vil betragte Dem ſom et Medlem af

Familien. Jeg havde allerede anholdt Anneke om hendes Haand, da De først saae mig, og faaet det sædvanlige Svar, unge Damer pleie at give, at det søde Bæsen var altfor ungt til at tænke paa Giftermaal, hvilket vistnok var sandere dengang end nu, at jeg havde Paarørende i England, som jeg burde raadføre mig med, at man maatte give Tid, da Svaret ellers nødvendigvis vilde blive „„Nei,““ og alle de sædvanlige Indvendinger, der gjøres, naar en saadan Underhandling indledes.“

„Og saaledes er Sagen siden bleven staaende?“ . .

„Paa ingen Maade, min kjære Ben; langt fra. Jeg hørte paa Herman Mordaunt, thi det var ham, der talte Mest paa den Side, med en Helgens Taalmodighed, bemærkede, hvor rigtigt dette var, og erklærede, at det var min Hensigt at forelægge min Fader den hele Sag og derpaa forstærket med hans Samtykke og Fuldmagt rykke frem for atter at foretage en Storm.“

„Hvilket De naturligvis gjorde, saasnart De med næste Skib fik Svar fra England?“ tilsvarede jeg, da jeg ikke kunde forestille mig, at Nogen vilde betænke sig paa at antage Anneke Mordaunt som sin Svigerdatter.

„Nei, ikke just med det tilbagevendende Skib, skjønt Sir Harry er altfor vel opdragen til at undlade at besvare et Brev. Jeg veed aldrig, at han nogensinde i sit Liv har gjort noget Saadant; nei, ikke engang naar jeg forlangte Penge af ham før Kvartalets Slutning, thi De

veed, Corny, at det undertiden hændes ved Collegiet, at Pengene slippe for tidlig op. Naar jeg skal sige Dem Sandheden, min kjære Ben, saa modtog jeg ikke Sir Harry's Samtykke med det tilbagevendende Skib, men vel et Svar. Det er en forbandet lang Vej over Atlanterhavet, og det tager Tid at oplyse et Spørgsmaal, naar begge Parter ere en Tusind Mile fra hinanden."

"Hvilke Oplysninger kunde der udfordres for at overbevise Sir Harry om, hvorvidt det var passende for Dem at tage Anneke Mordaunt til Kone, hvis De kunde?"

"Det er paa min Vre meget tydeligt! Men jeg kan godt lide Deres aabne og ligefremme Charakter, Corny, og vil derfor see Alt fra den bedste Side. Hvis jeg kunde! Nu vel! naar det forestaaende Felttog er tilende, og vi ere komne tilbage fra vor Reise til Quebec, skal det vise sig."

"Men De svarede ikke paa mit Spørgsmaal angaaende Sir Harry Bulstrode."

"Jeg beder Sir Harry og Dem om Forladelse. Hvilke Oplysninger der kunde udfordres for at overbevise min Fader? spørger De. De har ikke været i England, Littlepage, og kan derfor ikke saa godt vide, hvilke Anskuelser man har om Kolonierne, og Meget berøer derpaa, veed De."

"Jeg haaber, at Moderen elsker sine Børn ligesaa

høit, som jeg med Visshed veed, at Børnene elske deres Moder."

"Ja, Alle ere loyale her; men Albany er ikke Bath og New York ikke Westminster. Jeg antager, at De veed Littlepage, at Kirken hist henne paa Høien, som hedder St. Peters Kirke, ikke saa ganske kan sammenlignes med Westminster Abbedie eller St. James Kirke, skjønt den er en meget god Kirke, en meget respectabel Kirke med en meget respectabel Menighed."

"Jeg troer, jeg forstaaer Dem, min Herre; og Sir Harry satte sig altsaa derimod?"

"Med megen Haardnakkethed! Jeg maatte skrive ikke mindre end tre Breve, af hvilke det sidste var temmelig dristigt, for at vinde ham for Sagen, hvilket endelig lykkedes mig, og hans Samtykke er i den behørig Form bleven tilstillet Herman Mordaunt. Jeg havde nogle Fordele paa min Side, ellers vilde jeg næppe have seiret. De skal faae at høre, hvorledes det forholder sig. Sir Harry er gigtsvag og asthmatis, han kan i det bedste Tilfælde kun leve kort, og ethvert Stykke Jord, han eier, er Fideicommis, saaledes at det Hele kun bliver et Spørgsmaal om strax eller siden."

"Alt dette meddelte De naturligvis Annæke og Herman Mordaunt?"

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg gjorde det! Nei, nei, Master Corny, saa enfoldig er jeg ikke. I Provind-

ñalister ere ligesaa ømfindtlige som raisins de Fontaine-bleau, man tør ikke tage saa haardt fat paa Eder. Jeg troer ikke, at Anneke vilde ægte selv Hertugen af Norfolk, hvis Familien i mindste Maade betænkte sig paa at modtage hende."

"Og vilde Anneke ikke have Ret i at handle overensstemmende med en saa rosværdig Anskuelse."

"Hvorfor det? hun skulde jo blot ægte Hertugen og ikke hans Moder og Tanter og Onkler. Jeg kan ikke indsee Nødvendigheden af, at en ung Dame af den Grund gjør Ophævelser. Men saavidt er det endnu ikke kommen, og jeg vil lade Dem vide, Littlepage, at jeg endnu ikke har faaet Ja. Hun er forresten nu vidende om Sir Harry's Samtykke, og det maa De dog tilstaae, vil være betydelig til min Fordel. Jeg formoder, at hendes Hovedindvending er den, at hun skal forlade sin Fader, der ikke har andre Børn, og for ham vil det jo ogsaa blive noget haardt; dernæst er det ogsaa sandsynligt, at hun vil indvende Noget imod at reise til et andet Land, thi I Amerikanere holde meget paa at forblive i Eders eget Land."

"Jeg indseer ikke, hvorledes De med Rette kan besvare os derfor, da det er almindelig indrømmet iblandt os, at Alt er bedre i England end her i Kolonierne."

"Jeg troer nok, Corny," svarede Bulstrode med et godmodigt Smil, "at hvis De nu afslagde den gamle D

et Besøg, vilde De selv indrømme, at Meget er bedre der."

"Jeg kan ikke begribe, hvorfor De nævner mig som den, der er tilbøielig til at nægte det. Harde det været Guert Ten Eyck eller Dirck Follock, kunde man nok tænke sig noget Saadant; men mig, der nedstammer fra engelsk Blod, der har en engelskfødt Bedstefader, som endnu i dette Dieblis lever paa Djævletaaen, mig vil De dog vel ikke indbefatte blandt dem, som ere ugunstig stemte mod England."

Bulstrode trykkede min Arm og vedblev i en mere fortrolig Tone.

"Jeg troer De har Ret, Corny," sagde han, "Kolonien er, Gud ske Lov, kongelig sindet; men det forekommer mig dog, at disse Hollændere see paa os Rødtjoler med mere Kulde, end Folk af engelsk Blod histnede. Skulde det have sin Grund i Deres Phlegma eller i et gammelt Had, der hidrører fra Erobringen af deres Koloni?"

"Det Sidste er næppe Tilfældet, skulde jeg troe, thi Kolonien blev jo byttet bort imod en Besiddelse, som Hollænderne nu have i Sydamerika. Der er forresten ikke noget Forunderligt i, at de, der nedstamme fra det hollandske Folk, foretrække Hollænderne for Englænderne."

"Jeg forsikkrer Dem, Littlepage, at den Kulde, hvormed Albanierne betragte os, ofte er bleven omtalt iblandt os, skjønt de fleste af de fornemmere Familier behandle

os vel og hjælpe os saa godt, de kunne. De burde ogsaa erindre, at vi ere her for at kæmpe deres Kamp og beskytte Dem imod Franskmændene."

"Derpaa ville de formodentlig svare, at Franskmændene ikke vilde angribe Dem, hvis de ikke havde Krig med England. Her maa vi skilles, Hr. Bulstrode, thi jeg har nogle Forretninger at besørge. Førend vi skilles, vil jeg dog tilføie, at Kong Georg den Anden ikke har mere loyale Undersaatter i sine Riger end dem, der boe i hans amerikanske Provindser."

Bulstrode smilede, nikkede bekræftende, vinkede med Haanden til Afssed, og vi skiltes ad.

Jeg havde fuldt op af Beskæftigelse for Resten af Dagen. Yaap ankom med sin Slæde-Brigade omtrent Kl. 9, og jeg gik hen for at opsøge Guert, i hvis Selskab jeg atter begav mig til Leverandeuren. Heste, Sele-tøier, Slæder, Proviant, korn, Alt blev modtaget til høie Priser, og det Hele blev mig betalt med spansk Guld; thi Toes og halve Toes vare ligesaa gængse som engelske Penge. Spanske Sølvpenge have altid udgjort vor Skillemønt, og en engelsk Shilling eller et Serpencestykke var næsten en Sjældenhed iblandt os. Dollars ere vor almindeligste Mønt, sjønt halve Toes mest bruges, hvor der afsluttes større Handeler. Jeg har seet et Par engelske Banknoter i mine Dage, men de ere meget sjældne i Kolonierne. Man traf ogsaa paa Kolonial-Banknoter,

men de vare ikke yndede; vore fleste Omsætninger skete med spanst Guld og spanst Sølv, som kom til os fra Derne og det spanske Fastland. Den Krig, som dengang førtes, bragte en Mængde Guineer iblandt os, da de fleste Tropper fik deres Betaling i engelske Penge, men Leverandørerne fandt det i Almindelighed lettere at bruge halve Toes end Guineer. Da vi havde solgt Alt, havde Dirck og jeg tilsammen faaet ikke mindre end 111 halve Toes eller 888 Dollars.

Jeg fandt Guert ligesaa tjenstvillig og ligesaa venstabelig ved denne Leilighed, som han havde været den foregaaende Dag. Vi solgte ikke blot alle de medbragte Varer, men ogsaa Negrene med Undtagelse af Yaap lode sig hverve for at følge Armeen paa det forestaaende Felttog. De kjørte endnu samme Eftermiddag med deres Slæder mod Nord i den bedste Stemning og ligesaa oplagte til Spøg som nogensomhelst Hvid i Kolonien. Jeg tillod Yaap at reise et Par Dage bort med sin Slæde, men paalagde ham, at han skulde være tilbage, førend vi ved Vinterens Ende reiste videre for at opsøge Patentet.

Det var sildig om Eftermiddagen, førend Alt var afgjort, da Guert indbød mig til at kjøre en Tour paa Floden med ham i hans egen Slæde. Jeg havde nu faaet at vide, at min Ven var en ung Mand med en temmelig anseelig Formue, uden Fader og Moder, og at han levede paa en ligesaa stor Fod, som det passede sig med hans

Landsmands simple Sæder. Vore fornemme Familier i New York udmærkede sig i en vis Forstand ved en stor Overflødighed af Sølvtøi, Dækketøi og andet Husgeraad af denne Slags, ligesom der ogsaa hist og her fandtes en Familie, som eiede gode Malerier. Af de sidste har jeg dog Grund til at antage, at der var meget faa, skjønt stundom et Mesterværk fandt Vej til Amerika fornemmelig fra Holland og Flandern. Guert boede i et smukt Hus, der som sædvanlig vendte Gavlen ud imod Gaden; det var ikke synderlig stort, men Alt bar Præg af, at hans gamle sorte Husholderske var bleven holdt til den strengeste Renlighed, ligesom Alt i og omkring Albany saae ud til at blive vasket og skuret til bestemte Tider. Gaderne kunde ikke undergaae denne Proces, da der laae Sne paa dem, men befandt man sig først under Tag, saae man, at Alt, hvad der havde Charakter af Smuds, var banlyst. I den Henseende var Guerts Ungkarlebolig ligesaa feilfri, som om en Husfrue havde staaet i Spidsen for den, og denne Husfrue havde været Mary Wallace.

„Hvis hun nogensinde samtykker i at ægte mig," sagde Guert med et dybt Suk, idet han lod sit Blik løbe rundt omkring i den lille Sal, som jeg netop havde omtalt paa en rosende Maade, da det den Eftermiddag var første Gang, jeg besøgte ham i hans egen Bolig;" hvis hun nogensinde skulde samtykke i at ægte mig, Corny, da kommer jeg til at bygge et nyt Hus. Dette er nu over

100 Har gammelt, og skjønt det dengang ansaaes for et anseligt Hus, er det ikke halvt godt nok til Mary Wallace. Min kjære Ben, hvor jeg misundte Dem den Indbydelse til Frokost iformiddags. De maa staae paa en meget fortrolig Fod med Herman Mordaunt!"

"Vi ere gode Venner, Guert" — ifølge vore frie Kolonialsæder vare vi allerede blevene saa fortrolige, at vi kaldte hinanden Corny og Guert, „vi ere gode Venner, Guert," svarede jeg, „og jeg har gode Grunde til at antage, at Herman Mordaunt kan godt lide mig. Jeg havde Leilighed til at vise Miss Anneke en ubetydelig Tjeneste sidste Foraar, og hele Familien synes tilbøielig til at erindre det."

"Det saae jeg strax; selv Anneke erindrer det. Jeg har hørt den hele Historie af Mary Wallace; det var nok et Eventyr med en Love. Jeg vilde give det Halve, jeg eier, for at see Mary Wallace i Kløerne paa en Love eller et andet vildt Dyr, blot for at vise hende, at Guert Ten Eyck ogsaa har Mod ligesaavel som Corny Littlepage. Men, min kjære Corny, der er Noget, som De maa gjøre for mig; De staaer saaledes i Gunst, at det vil være let for Dem at udvirke det, som jeg forgjæves vilde forsøge paa."

"Jeg vil gjøre Alt, hvad jeg kan, for at tjene Dem, Guert; thi De har Ret til at fordre det af mig for de Tjenester, De har gjort mig."

„O, tael ikke derom; jeg er aldrig gladere, end naar jeg sælger og kjober Heste, og hvad det angaaer, at jeg skaffede Dem af med Deres gamle Heste, saa gjorde jeg Dem derved en Tjeneste uden at skade Kongen. Men det var egentlig ogsaa om Heste, jeg vilde tale. De maa vide, Littlepage, at der i 20 Miles Omkreds ikke er Nogen, der kjoerer saadant et Par Heste, som jeg.“

„De vil dog vel ikke have, at jeg skal sælge disse Heste til Mary Wallace?“ sagde jeg leende.

„Jo, min Ven, og dette Hus og mit gamle Gods og et Par Magaziner langs med Floden, kort, Alt, hvad jeg eier, naar De kan sælge mig med. Men da Damerne ikke for Diebliffet behøve Heste, eftersom Herman Mordaunt selv har medbragt et meget godt Spand, der nær havde kjørt os over, saa kan der ikke være Tale om noget Salg; jeg kunde derimod nok have Lyst til at kjøre Mary og Anneke en lille Tour med mine egne Heste og i min egen Elæde.“

„Det kan vistnok ikke være saa vanskeligt; unge Damer holde i Almindelighed meget af at gjøre en Slædetour.“

„Den Fjermer fører sig snarere som en Oberst i Spidsen for sit Regiment, end som en uvidende Hest.“

„Jeg vil foreslaae det for Herman Mordaunt eller for Anneke selv, hvis De ønsker det.“

„Og den Nærmer fører sig som en Dame i en Me-

nuet, naar man strammer Tøilen lidt. Jeg kjørte med disse Heste i en Time og 26 Minuter gjennem Granskovene ved Schenectady, 16 Mil i lige Linie og næsten 60, hvis man følger alle de 50 Veies Krumninger."

"Nu vel, hvad skal jeg gjøre? Fortælle dette til Damerne eller bede dem bestemme en Dag?"

"Bestemme en Dag! Jeg vilde af min hele Sjælsønske, at det var kommen saavidt, Corny. Det er to Skjönheder."

"Ja, det troer jeg, Enhver vil indrømme," svarede jeg; "men det er Skjönheder af en høist forskjellig Art."

"O, de ligne hinanden ikke mere, end det just er nødvendigt for at udgjøre et godt Par. Jeg kalder den ene Jack og den anden Moses. Jeg har aldrig seet et Dyr, som hed Jack, der ikke gjorde sin Skyldighed. Jeg vilde give Meget til, Corny, at Mary Wallace kunde see denne Hest for Slæden!"

Jeg lovede Guert, at jeg skulde anvende al min Indflydelse hos Damerne for at bevæge dem til at betro sig til hans Kjøretøi, og for at jeg kunde tale af egen Erfaring blev Slæden kjørt frem for Døren, for at han først kunde kjøre en Tour med mig. Guert Ten Cycks Vinterequipage var virkelig høist smagfuld og findrig. Jeg har ofte seet smukkere Slæder i Henseende til Fernisering, Malning og Form, thi derpaa syntes han ikke at henvende megen Opmærksomhed. Det, som Gieren især satte Pris paa ved

sin Slæde, var den beundringsværdige Maade, hvorpaa den hvilede paa Slædetræerne, idet den var saaledes indrettet, at den let fløi hen over Sneen. Farven var udvendig himmelblaa, Hollændernes Yndlingsfarve, medens den indvendig var høirod, Tæpperne vare store og af graat Ulveskind. Da disse Tæpper vare kantede med skarlagensrødt Klæde, havde det Hele et smukt og varmt Udseende. Jeg maa ikke forglemme Bjælderne. Foruden de fire Sæt, der fastgjøres paa Seletøiet som det sædvanlige Tilbehør til ethvert Slæde-Kjøretøi, havde Guert anskaffet to store Læderremme besatte med Bjælder, der gik fra Krydset ned under Livet paa Isak og Moses, og en anden Rem ligeledes besat med Bjælder, der gik omkring Halsen paa hver af Hestene, hvorved den klingende Musik i høi Grad forøgedes.*

- * Da det er muligt, at denne Bog kommer i Andres Hænder end Amerikaneres, kunde det være passende at tilføie, at en Bjælde er en lille hul Kugle, gjort af Klofke-metal, med et Indsnit, der har dens halve Omfang og med en lille Metalkugle der er saa stor, at den ikke kan falde ud. Disse Bjælder fastgjøres paa Læderremme, som ialmindelighed gaae rundt om Halsen paa Hestene. Paa Guert Ten Eycks Tid var det almindeligt, at fastgøre Bjælderne til smaa Plader, der bleve spændte paa forskellige Steder af Seletøiet; men da dette gjorde Gangen besværlig for Dyrene, har det øiensynlig været Hr. Littlepages Hensigt at gjøre Læseren opmærksom paa,

I dette Kjøretøi forlode vi da Ten Eycks gamle Hus, og de Sorte paa Gaden betragtede os med Hentykkelse, holdt sig paa Maaven og loe; det er nemlig den Maade, hvorpaa en Neger altid yttre sin Beundring, selv ved en Prædiken. Jeg erindrer at have hørt en Rejsende, som havde været ved Niagara, erklære, at hans Neger i den første halve Time, han stod for dette store Vandfald, ikke bestilte Andet end at lee af fuld Hals.

Det var ikke de Sorte alene, der standsede for at beundre Guert Ten Eyck, hans Slæde og hans Heste. Alle Stedets unge Mænd ydede Guert denne Hyldest, thi han ansaaes enstemmig for at være den bedste Kudsst og den bedste Hestekjender i hele Albany. Adskillige unge Damer, som vare ude at kjøre, saae sig om, da vi passerede dem, og beviste saaledes, at Beundringen ogsaa strakte sig til det smukke Kjøn. Alt dette saae og følte Guert, og Virkningen deraf var synlig i hans Bæsen, da han

at hans Ben Ten Eyck var altfor praktisk til at bære sig saaledes ad. Selv Remmene ere gaaede af Brug, da man i den senere Tid er kommen til den Overbevisning, at Bjælder snarere ere til Skade, end til Gavn. For tyve Aar siden var det ved Lov befaleet at bruge Bjælder i de fleste store Stæder for derved at advare Fodgængerne om en Slædes Nærmelse, men de fleste Heste kjøre nu gjennem New Yorks Gader om Vinteren uden Bjælder.

Udg.

stod og styrede sine vælige Heste mellem de med Brænde belæssede Slæder, der endnu opfyldte Hovedgaden.

Nor Wei førte os over de store Sletter, der strækte sig flere Mile langs den vestlige Kyst af Hudson, Nord for Albany. Det var den Wei Stadens unge Menneſker ialmindelighed valgte, naar de om Eftermiddagen kjørte ud, idet ikke faa af den bedre Klasse standsede for at aflægge en Visit hos Madame Schuyler, en Enke, født af samme Familie, som hun havde giftet sig ind i, og som paa Grund af sin Charakter, sine Forbindelser og sin Formue spillede en betydelig Rolle i Egnens selskabelige Kredse. Guert kjendte denne Dame og foreslog, at jeg skulde gjøre hende en Visit, en Hyldest, som hun var vant til at modtage af de fleste Fremmede; derhen kjørte vi altsaa saa hurtig, som min Kammerats Sorte kunde løbe. Afstanden var kun et Par Mil, og snart kjørte vi igjennem den aabne Port ind paa en Plads, der om Sommeren maa have været meget smuk, sjønt ukunstlet.

"Bed Jupiter, vi have Lykken med os," udbrød Guert, saasnart han fik Die paa Staldene, „hist staaer Herman Mordaunts Slæde, og vi kunne altsaa vente at træffe Damerne her."

Det forbeholdt sig rigtig, som Guert formodede. Anne og Mary Wallace havde spist til Middag hos Madame Schuyler, og just som vi traadte ind, bragte man dem deres Hatte og Raaber, da de stode i Begreb med

at vende tilbage. Jeg havde hørt saameget tale om Madame Schuyler, at jeg ikke uden Bæsfrygt nærmede mig hende, uden at have Die for hendes Omgivelser. Jeg blev vel modtagen af Værtinden i Huset, en Dame af saa stort Omfang, at hun med stor Vanskelighed kunde reise sig fra Stolen, men hvis Ansigt udtrykte Charakter, Mand og Velvillie. Aldrig saasnart havde hun hørt Navnet Littlepage, førend hun tillastede de unge Damer et betydningsfuldt Blik, og jeg saae, at Anneke rødmede og syntes lidt forlegen. Mary Wallace forekom mig at svære mellem Tungfindighed og Glæde, hvilket sædvanlig syntes at være Tilfælde, naar Guert Ten Eyck nærmede sig hende.

"De behøver ikke at nævne mig Deres Moders Navn, Hr. Littlepage," sagde Madame Schuyler og rakte mig sin Haand, thi jeg kjendte hende, da hun var en ung Pige. Hendes Navn er De mig velkommen, ligesom De ogsaa er mig velkommen for Deres egen Skyld paa Grund af den vigtige Tjeneste, jeg hører, De har udvist med min elskværdige unge Veninde her."

Jeg kunde kun bukke; men jeg behøver næppe at sige, hvor behagelig en saadan Res var mig, da jeg vidste, at den fra først af kom fra Anneke. Jeg havde dog ondt ved at bare mig for at lee af Guert, der traf paa Skuldrene og saae paa mig med et Blik, som om han beklagede, at han ikke kunde see Mary Wallace i en Loves Kloer. Sam-

talen vendte sig nu mod almindelige Gjenstande, og jeg fik Leilighed til at tale med de unge Damer.

Efter den Beskrivelse af Madame Schuyler, som jeg havde hørt, blev jeg betydelig overrasket ved at see, at Guert stod i høi Gunst hos hende. Men jeg har siden havt Leilighed til at erfare, at de mest aandrige og dannede Damer ofte ere tilbøielige til at fælde en temmelig overbærende Dom om smukke, mandige og raske unge Mennesker, om disse ogsaa ere lidt flygtige som min nye Bekjendt. Trods al hans Letsindighed og Tilbøielighed til Udskeielser var der Noget hos Guert, som gjorde, at man nødvendigvis blev indtagen af ham. I hans Die funklede Lovens Mod, og hans Varsen og Holdning var netop høist skikket til at indtage Damerne. Til disse Fordele kom endvidere en tydelig Ubevisthed om sin Overlegenhed over Alt, hvad der omgav ham, hvad det Ydre angik, og en aandelig Ydmyghed, som gjorde, at han ofte beklagede sin Mangel paa den Dannelse og Udvikling, som karakteriserer den videnskabelig dannede Mand. Det var kun mellem de dristige og sorgløse unge Mænd, at Guert røbede nogen Ergjerrighed, hvilken han satte i at lede dem.

„Har De endnu de fyrrige Heste, Guert,“ spurgte Madame Schuyler i en venlig Tone, idet hun bestandig i sin Underholdning søgte at gaae ind paa deres Smag og Tilbøieligheder, som hun tilfældigvis talte med, „jeg mener dem, som De kjøbte i Efteraaret.“

„Det kan De være vis paa, Tante — Enhver, der i fjerneste Maade stod i Slægtskabet med denne elskværdige Dame, og hvis Alder ikke gjorde denne Bencævnelse ugalant, kaldte hende Tante — „det kan De være vis paa, Tante, thi veres Lige findes ikke i denne Koloni. Officererne paaftaae, at ingen Hest duer Noget, undtagen der er, hvad de kalde, Blod i den, men Jack og Moses ere begge af hollandsk Race, og Schuylerne og Ten Eyckerne ville aldrig tilstaae, at der ikke er Blod i dem; jeg har givet ethvert af disse Dyr mit eget Navn og kalder dem Jack Ten Eyck og Moses Ten Eyck.“

„Jeg haaber, at De ogsaa vil tillade Littlepagerne og Mordaunterne at være af samme Mening, Hr. Ten Eyck,“ bemærkede Anneke leende, „eftersom begge have hollandsk Blod i deres Arter.“

„Meget sandt, Miss Anneke; Miss Wallace er den eneste af de her Tilstedeværende, som er ægte Engelsk. Men da Tante Schuyler har begyndt at tale om mine Heste, saa ønskede jeg gjerne at overtale Dem og Miss Wallace til at kjøre tilbage til Albany iaften i min Slæde; Deres egen Slæde kan følgebagefter, og da Deres Faders Heste ere engelske, kunne vi faae Leilighed til at sammenligne dem. De angelsachsiske faae intet Læs, saaledes som de flamske, og dog vil jeg vædde Dyr mod Dyr, at de sidste ville gjøre deres Arbejde bedst og i kortest Tid.“

Anneke vilde dog ikke gaae ind paa dette Forslag.

idet hendes medfødt Delicatesse vistnok strax lod hende åbne det Uvassende i at forlade sin egen Elæde for at kjøre en Aftentour med en ung Mand, der var saa bekjendt for sine Epilopper og sin Sorgløshed, og som ikke altid havde været heldig nok til at overtale unge Damer af de fornemmere Klasser til at være hans ledsagere. Den Bending, Samtalen havde taget, foranledigede imidlertid saamange indstændige Opfordringer til at prøve Hestene, at Mary Wallace tilsidst lovede at henstille Sagen til Herman Mordaunt, og hvis han fandt det passende, vilde hun ledsage Guert, Anneke og mig paa en Tour den følgende Uge.

Dette Lofte medtog den stakkels Guert med dyb Taknemmelighed, og da vi kjerte tilbage til Byen, forstikkede han mig, at han ikke havde følt sig saa lykkelig i de sidste to Maaneder.

„Saadan en ung Pige, saadan en Engel, skulde jeg snarere sige, har Magt til at gjøre ved mig, hvad hun vil,“ tilføiede Guert. „Jeg veed, at jeg er en Lediggænger og holder altfor meget af vore hollandske Fornøielser, og at jeg ikke har henvendt den Opmærksomhed paa Bøgerne, som jeg burde have gjort, men naar det elskede Bæsen blot vil tage mig ved Haanden, skal jeg i kort Tid blive en ganske anden Mand. Unge Damer kunne gjøre med os, hvad de ville, Hr. Littlepage, naar det blot er deres alvorlige Hensigt. Jeg vilde ønske, at jeg var en Hest,

for at have den Fornøielse at trække Mary Wallace paa denne Tour."

Femtende Kapitel.

Hør, Angstraab lyder, og Rædsel betager Lord Williams Sind;
 Thi se! Vandet sig hæver og bræder over Bølgen ind!

Lord William.

Det var en Løverdagaften, vi besøgte Madame Schuyler, og Kjøretouren, paa hvilken Jack og Moses skulde prøves, blev bestemt til den følgende Mandag. Da jeg Søndagmorgen stod op og saae ud af Vinduet, var der imidlertid ikke synderlig Udsigt til, at den skulde komme istand det Foraar, thi det regnede stærkt, og Vinden blæste fra Syd. Vi havde naaet den 21de Marts, en Tid paa Aaret, da et afgjort Toveir ikke blot er ilde varslende for Slædeføret, men virkelig spaaer Vinterens fuldkomne Opbrud. Vinteren havde varet længe ved, og man antog, at der snart vilde indtræde en Forandring.

Regnen og Søndenvinden vedblev den hele Dag, og Vandet strømmede ned ad de steile Gader og rensede dem fuldkomment for Alt, hvad der lignede Sne. Worden præ-

dikede imidlertid, og det for en meget talrig Forsamling. Dird og jeg vare tilstede, men Jason foretrak at høre en lang Prædiken i den hollandske Kirke, holdt i et Sprog, hvoraf han kun forstod meget Lidt, da han ved sin Nærværelse ikke vilde anerkjende den engelske Kirkes Ritus. Baade Anneke og Mary Wallace havde begivet sig derop tilvogns, men Herman Mordaunt var ikke tilstede. Guert var paa Galeriet, hvor vi andre ogsaa sad, men jeg kunde ikke undlade at bemærke, at ingen af de unge Damer en eneste Gang under hele Gudstjenesten saae op til os. Guert tilhviiffede mig Noget derom, da han ilede ned ad Trapperne for efter endt Gudstjeneste at hjælpe dem tilvogns, idet han tillige bad mig den næste Dag at møde punktlig. Hvad han mente dermed, forstod jeg ikke, thi Høiene begyndte allerede at vise mange bare Pletter, og det var forbausende at see, med hvilken Hurtighed den temmelig usædvanlige Mængde Sne var forsvunden.

Jeg fik ingen Leilighed til at bede ham om en Forklaring, da han havde altfor travlt med at hjælpe Damerne i Vognen, og Regnen ikke tillod mig at blive et Dieblit længere paa Gaden, end det var høist nødvendigt.

I Løbet af Natten indtraf der en Forandring i Veiret, Regnen ophørte, men Luften vedblev dog at være mild, og Vinden blæste endnu fra Syd. Foraaret var begyndt, og da jeg gik hen til Guert Den Gyn for at svise Frokost med ham, opdagede jeg allerede flere Vogne, som kjørte

gjennem Gaderne, og jeg saae, at Flere syntes at sætte deres Slæder tilside som Noget, de ikke vilde komme til at have Brug for før den næste Vinter.

Føraaret hos os kommer vel ikke saa pludselig, som adskillige Steder i den gamle Verden, men naar Sneen og Vinteren har været til langt ind i Marts Maaned, som havde været Tilfældet i Maret 1758, skeer Førandringen ofte næsten som ved et Trylleslag.

„Nu begynder Føraaret,“ sagde jeg til Dirck, da vi vandrede hen ad de vel rengjorte Gader, „og om et Par Uger maae vi reise til Skovene; vi maae have den Sag med Patentet afgjort, førend Trepperne sætte sig i Bevægelse, da vi ellers gaae glip af Leiligheden til at deltage i Felttoget.“

Med saadanne Førvæntninger og Følelser traadte jeg ind i Guerts Ungkarlsbolig, og de første Ord jeg udtrede, havde til Henføgt at vise ham min Medfølelse i Anledning af hans fejlslagne Førhåbninger.

„Det er stor Skade, at De ikke foreslog Damerne at kjøre i Løverdags,“ begyndte jeg, „thi Veiret var ikke alene mildt den Dag, men Slædeføret var fortræffeligt. Som Sagerne nu staae, kommer De til at udsætte Deres Triumph til næste Vinter.“

„Jeg forstaaer Dem ikke,“ sagde Guert, „Jact og Moses have aldrig været fyrigere og i bedre Tilstand, jeg tænker, at de kunne løbe til Kinderhoek i to Timer.“

„Men hvem vil forsyne Veiene med Sne? Naar De kaster et Die ud af Binduet, vil De see, at Gaderne næsten ere aldeles blottede for Sne.“

„Gader og Veie! Hvem bryder sig om dem, naar vi have Floden. Vi kjøre ofte flere Uger igjennem paa Floden her, naar Sneen er borte. Isen har været usædvanlig jevn den hele Vinter, og nu, da Sneen er borte, behøver man ikke længere at være bange for Lusthullerne.“

Jeg maa tilstaae, at jeg ikke var meget for at kjøre 20 Mil paa Isen, men jeg var alligevel meget villig til at komme frem med nogen Indvending.

Da vi havde spist Frokost, gik vi i Forening hen til Herman Mordaunts Bolig. Da Damerne hørte, at vi kom for at kræve Opfyldelsen af det hos Madame Schuyler givne Løfte, var deres Forbauselse ikke mindre, end min havde været en halv Time isoreisen, men deres Uro var sandsynligvis større.

„Jæck og Moses kunne dog vel ikke udfolde alle deres ædle Egenskaber uden Sne!“ udbrød Anneke leende, „om de ogsaa hundrede Gange ere Ten Cycks!“

„Vi Albaniere have den Fordel at kunne kjøre paa Isen, naar Sneen svigter os,“ svarede Guert. „Floden er lige herved, og aldrig var Elvedøret bedre end i dette Dieblis.“

„Men den er vistnok ikke saa sikker, som den har været

ret, skulde jeg troe. Det seer nu ud til, at Vinteren er tilende."

"Det er høist sandsynligt, og det er en Grund mere til ikke at opsætte Touren, hvis De og Mary Wallace virkelig ønske at see, hvad de Sorte formaae. Det er for Hollands Ære at jeg ønsker det, ellers vilde jeg ikke trænge saa haardt ind paa Dem. Hvor dybt jeg føler den Gunst, Damerne herved vise mig, formaaer jeg ikke at udtrykke, thi Ingen veed bedre end jeg selv, hvor lidt jeg fortjener den ubetydeligste Opmærksomhed fra Deres Side."

Ped disse Ord røbede Mary Wallaces milde Ansigt, at hun ikke var utilbøielig til at give efter; Guerts Bæstedenhed forseilede aldrig sin Virkning. Der laae saa megen Sandhed i hans Yttring, en saa oprigtig Tilbøielighed til at stille sig selv paa den Plads, hvor hans Natur og Opdragelse, eller rettere Mangel paa Opdragelse havde stillet ham, og fremfor Alt en dybtfølt Anerkjendelse af Mary's aandelige Overlegenhed, at det kvindelige Hjerte ikke længere kunde staae imod. Til min store Overraskelse var Mary Wallace tvertimod Sædvane den Første, der sluttede sig til ham og understøttede hans Forslag. Da Herman Mordaunt i samme Dieblis traadte ind i Værelset, blev Sagen ham meddelt og henstillet til ham.

"Jeg erindrer for saa Nar siden at have reist paa Hudson Floden," sagde Herman Mordaunt, "hele Veien mellem Albany og Sing-Sing; og det gik fortræffeligt,

langt bedre, end om vi havde fulgt Landeveien, thi der var lidt eller ingen Sne."

"Det Samme er netop Tilfældet nu, Miss Anneke," udbød Guert, "godt Slædesøre paa Floden, men ikke paa Landjorden."

"Var det henimod Enden af Marts Maaned, fjere Fader?" spurgte Anneke.

"Nei, det var rigtignok tidlig i Februar. Men Isen maa i dette Dieblif næsten være 18 Tommer tyk og stærk nok til at bære et Læs Hø."

"Ja, Wassser Herman," bemærkede Gato, en graa-haaret Neger, der aldrig havde kaldt sin Herre anderledes, da han havde kjendt ham, siden han var et Barn; "ja, Wassser Herman, der kommer et Læs fjørende i dette Dieblif."

Det syntes urimeligt at tvivle om Isens Styrke efter dette Bevis paa det Modsatte, og Anneke gav efter. Touren blev nu arrangeret paa følgende Maade: De to unge Damer, Guert og jeg skulde trækkes af de Sorte, medens Herman Mordaunt, Dirc og hvem de ellers kunde faae fat paa skulde følge i New York Elæden. Man haabede, at en ældre Dame af Familien, Mrs. Bogart, som boede i Albany, vilde tage med, da Planen var at spise til Middag hos en Slægtning af Mordaunterne i Kinderhook. Medens Slæderne bleve gjorte istand, gif Herman Mordaunt hen til Mrs. Bogart for at foreslaae hende at deltage i Touren, og hun var villig til at tage med.

Klokken i Taarnet paa den engelske Kirke slog 10, da begge Elæderne kjørte fra Herman Mordaunts Dør. Der var bogstavelig ikke en Smule Sne midt paa Gaden, men nærmest ved Husene var der dog saameget, at vi kunde komme ned til Færgestedet, hvorfra man i Almindelighed kjørte ud paa Floden. Her holdt Herman Mordaunt, som kjørte foran, sine Heste an, og vendte sig om for at tale med Guert, om han ogsaa fandt det rigtigt at kjøre videre. I Nærheden af Flodbredde havde Isen voldsom bevæget sig, da Floden paa Grund af Vinden og Toveiret var stegen et Par Fod, og der havde saaledes dannet sig en slags Isvold nær ved Land, som man nødvendigvis maatte over for at komme rigtig ud paa Floden. Paa Toppen af denne Forhøining eller Bølge var der en Kæmpe, hvor man kunde see Isens Tykkelse, og dette frembævede Guert som et Bevis paa dens Styrke. Det var ikke noget Ualmindeligt, at Isen saaledes bævede sig, hvilket Strømmen ofte bevirkede, og, medmindre de vidt-udstrakte Ismarker længere nede satte sig i Bevægelse, kunde de øvre Dele ikke forandre deres Stilling. Man saa desuden Elæder komme kjørende, som bragte Hø til Byen fra Engene paa den østlige Flodbred, og der var ikke længere nogen Grund til at betænke sig. Herman Mordaunts Elæde kjørte langsomt over den lille Forhøining, idet han især passede paa Hestenes Ben, vor fulgte efter med samme Forsigtighed, men de Sorte sprang over

Reynen uagtet at den Umage, deres Herre gjorde sig for at holde dem til at gaae rolig derover.

Da vi først vare komne ud paa Fl. den, lod Guert de Sorte strække ud, og afsted gif det som Vinden. Hudsons Flodens glatte Isflade var ver Bei, thi Ioveiret havde kun efterladt meget faa Spor. Vandet var gaaet ned under Isen gjennem Huller og Revner af alle Slags, og vi havde saaledes en jevn tør Flade for os. Vinden var endnu sydlig, men ikke synderlig mild, medens et klart Solskin bidrog til at gjøre vor Tour ligesaa munter som behagelig. Inden faa Dieblikke forsvandt ethvert Spor af Uro. Afsted gif det, og de Sorte svarede fuldkommen til den Ros, deres Herre havde givet dem, de syntes næppe at berøre Isen, fra hvilken deres Fod ligesom sprang tilbage med en vis elastisk Kraft. Herman Mordaunts Fuchser fulgte lige i Hælene, og de første 20 Minuter, efter at vi vare komne ud paa Floden, vare endnu ikke forløbne, førend vi havde passeret de velbekjendte Baner ved Dverflaugh.

Enhver Nordamerikaner er fortrolig med den Virkning, som en Slædetour under gunstige Omstændigheder frembringer paa Gemyttet. Hvis hele Selskabet havde bestaaet af Albaniere, vilde Munterheden sandsynligvis ikke faa længe have ladet vente paa sig, thi Banen vilde have bortjaget Frygten; men de faa Minuter, jeg har omtalt, vare nødvendige, for at Anneke og Mary Wallace kunde

erholde fuldkommen Tillid til Isen. Da vi naaede Over-
 slaugh, var deres Frygt imidlertid forsvunden, og Guert
 bestyrkede deres Tryghed, idet han bad dem om at lægge
 Mærke til den Lyd, Hestens Trin frembragte paa Isen:
 det lød, som om de løb henover en fast Grund.

Jeg havde aldrig seet Mary Wallace saa munter,
 som hun den Formiddag syntes at være. Et Par Gange
 forekom det mig endogsaa, at hendes Dine vare ligesaa
 straalende som Anneces, og vistnok var hendes Latter lige-
 saa yndig og melodisk. Begge Damerne vare særdeles op-
 rømte, og enkelte Emaomstaandigheder gav mig det Haab,
 at Bullstrode ingen Grund havde til at troe sig saa sikker,
 som han stundom syntes at være. En tilfældig Bemærk-
 ning af Guert gav Anledning til, at Anneke yttrede sin
 Mening om ham.

„Det forundrer mig, at Hr. Mordaunt har forglemmt
 at indbyde Bullstrode til at være med idag,“ udbød Guert,
 da vi vare forbi Overslaugh. „Majoren holder af at
 kjøre i Slæde, og det kunde have været meget behageligt
 at have ham med til at fylde den fjerde Plads paa den
 anden Slæde. At komme paa denne, vilde være blevet
 ham forment, om han ogsaa var General.“

„Bullstrode er Engländer,“ svarede Anneke med Liv,
 „og anseer amerikanske Forneielser for at være under den
 Mands Værdighed, der er bleven forestillet for Hoffet i
 St. James.“

„Jeg kan dog ikke sige, Miss Anneke, at jeg er aldeles enig med Dem i Henseende til denne Mening om Bulstrode,“ svarede Guert med sin sædvanlige Oprigtighed. „Han er rigtignok Engländer, og det anseer han for en Fordel, hvilket Corny Littlepage her ogsaa gjør; men vi maae være over med Kjærlighed til Hjemmet og Utilbæielighed for Udlandet.“

„Corny Littlepage er kun halvt Engländer, og han er ovenikjøbt født og opdragen i Kolonien,“ sagde den muntre Pige, „og han har elsket en Slæde ligesaa fra den første Gang, han rutschede ned ad en Høi . . .“

„Alt! Miss Anneke, jeg beder Dem . . .“

„O! det var ikke min Hensigt at alludere til den hollandske Kirke og dens Omgivelser; men Barndommens Lege ere os altid dyrebare, som ogsaa stundom dens Gjenmindelser. Bane og Fordom ere Søstre, og jeg seer aldrig nogen af disse Herrer fra England føle nogen alvorlig Interesse for vore særegne Kolonialsskikke, og deltage de i dem, seer det af overdreven Høflighed, som jeg ikke sætter stor Værd til.“

„De er temmelig streng mod Bulstrode, Miss Anneke,“ røvede jeg at bemærke. „Han synes at finde Behag i os, og jeg er overbevist om, at det er oprigtig ment. Alt han finder Behag i En af os, er altfor tydeligt, til at det kan skjules eller benegtes.“

„Bulstrode er en fortrinlig Skuespiller, hvad Enhver,

der saae hans Gato, maa indrømme," svarede den yndige Pige, idet et udtryksfuldt Smil spillede om hendes Læber, og de, der saae hans Scrub, maae ligeledes have forvissat sig om hans Talents Skrønlighed. Nei, nei, Major Bulstrode vil bedre være paa sin Plads der, hvor han er idag, eller hvor han vil møde Kl. 4, blandt sine Regiments-kammerater, end ved et Middagsmaaltid i et net lille hollandsk Bærelse hos min Cousine, den værdige Wijs van der Heyden, hvor Gjestfrihed, god Villie og Ligefremhed præsidere ved Anretningen som sædvanlig her i Kolonien. Den Fornøjelse, vi kunne nyde idag, vil forhøies ved en hjertelig Modtagelse, og derpaa kan den ikke sætte Pris, der kommer fra et Land, hvor man maa sende Bud to Dage, før man vil aflægge et Besøg, før at bede om Tilstadelse til at komme, hvis man vil undgaae at faae en kold Modtagelse."

Guert udtrykte sin Forundring over, at man ikke altid skulde være glad ved at modtage sine Venner, og vaastrød, at det var umuligt, at saadanne ugjestmilde Skikke kunde eksistere. Jeg vidste imidlertid nok, at de selskabelige Forhold ikke kunde være de samme i den gamle og i den ny Verden, hos et Folk, der følte sig trykket af den bestandig tiltagende Befolkning, og hos et andet, der endnu ikke havde de Under, som en oversflodig Befolkning medfører. Amerikanerne ere ligesom Folk, der boe paa Landet, der altid

ere glade ved at see deres Venner, og jeg tillod mig at yttre Noget om Marsagen til disse forskjellige Skikke.

Der foresaldt intet Mærkværdigt paa vor Tour til Kinderhook. Mrs. van der Heyden boede i en kort Afstand fra Floden, og de Sorte og Fuchserne havde nogen Vanskelighed ved at trække os gjennem Snavset hen for hendes Dør. Da vi imidlertid vare komne derhen, bekræftede vor Modtagelse fuldkommen den Theori om Kolonialskikkene, som vi paa Kjøretouren havde talt om. Annels værdige Slægtning glædede sig ikke blot ved at see hende, det fulgte naturligvis af sig selv, men det vilde have været hende en Glæde at modtage saamange, som hendes Hus kunde rumme. Der behøvedes kun faa Undskyldninger, thi vi vare alle velkomne. Hun tilstod oprigtig, at Middagsmaden paa Grund af vort Besøg først kunde serveres en Time tidligere end sædvanlig; men det gjorde Intet, og imidlertid satte hun Vin og Kage for os, hvis vi paa Grund af en to Timers Kørsel skulde trænge til Forfriskninger. Guert blev anmodet om at beordre Alt i Stalden, hvad han ønskede; kort, vor Modtagelse var en saadan, som enhver Kolonist maa have erfaret, naar han har gjort et uventet Besøg hos en Ven eller Vens Ven. Middagsmaden var fortræffelig og uden Formaliteter; Vinen var god; thi Mrs. van der Heydens afdøde Egtefælle havde været en Kjender i den Henseende. Enhver var i godt

Humeur, og vor Bærtinde vilde endelig give os Kaffe, inden vi reiste.

„Vi have Maanestien, Fætter Herman,“ sagde hun, „og det vil blive en lys og behagelig Aften; Guert kjender Veien, som De ikke kunne tage feil af, da det er Floden, og hvis De tage herfra Kl. 8, kunne De være hjemme i god Tid. Det er saa sjældent, jeg seer Dem, at jeg har Riet til at lægge Beslag paa ethvert Minut, De endnu kunne blive her. Vi have endnu Meget at tale om vore gamle Venner og fælleds Slægtninge.“

Naar saadanne Ord ledsages af Blik og Handlinger, der bevise deres Oprigtighed, er det ikke let at løsrive sig fra et behageligt Sted. Vi snakkede og loe, lyttede til Historier og Anekdoter, som førte os tilbage til den sidste Krig, og hørte mange Lovtaler over den Tids elegante Herrer og Damer, som vi Unge kun havde kjendt som gamle og satte Personer.

Endelig blev Klokken saa mange, at selv Voks. Borgart indrømmede, at vi burde tage afsted. Anneke og Mary bleve kyskede, indpakkede i deres Pelse og atter kyskede, hvorpaa vi endelig anbefalede os. Da vi forlode Huset, hørte jeg, at et Uhr i Gangen slog otte. I et Dieblit var Enhver paa sin Plads, og Gnisterne fløi fra Hestenes Hove, idet de sprang hen over den nøgne Jord. Det gik lettere nedad til Floden end opad, skjønt der ingen Sne var. Det frøs just ikke, ei heller havde det frosset, siden

Tøveiret var begyndt, men Jorden var dog bleven fast efter Solens Nedgang. Jeg sølte mig særdeles veltilmode, da de Sorte sprang ud paa Isen og ilede afsted hjemad med os i en Fart, der langt overgik den, hvormed vi om Formiddagen vare komne derhen. Jeg ansaae det for at være paa den høie Tid, at vi satte os i Bevægelse for at naae Hjemmet, og vi kunde rigtignok sige, at vi vare i Bevægelse, thi vi fløi afsted i en Fart af 11 Mil i Timen.

Maanens Lys var hverken stærkt eller klart, thi Luften var tyk og taaget, som saa ofte er Tilfældet, naar Veiret er mildt i Marts Maaned, men det var dog saa lyst, at Guert nok kunde see at føre an med saa stor Hurtighed, som man kunde ønske. Vi vare alle muntre; vi to unge Mennesker saameget desto mere, som Enhver af os indbildte sig, at han hos Gjenstanden for sin Kjerlighed den Dag havde opdaget tydelige Tegn paa en ømmere Interesse for sig. Mary Wallace havde med quindelig Taft forstaaet at mage det saaledes, at hendes Tilbeder viste sig agtværdig endogsaa i Dameselskab, og havde fremlokket mange Følelser hos ham, som vidnede om en ædel Charakter og et mandigt Hjerte, skjønt vel ikke om nogen dannet Mand; Guert fik derved større Tillid til sig selv og kunde saaledes tydeligere lægge sine Egenskaber for Dagen. Anneke kjendte nu mine Hensigter, og jeg sølte mig berettiget til gunstig at fortælle nogle smaa Tegn paa øm Interesse for mig, der stundom undslap hende i Dagens

Løb. Det forekom mig, at hendes Stemme, der altid var blød og behagelig, blev sømmere, hendes Smil yndigere og mere indtagende, naar hun taledes med mig eller smilede til mig, og det gjorde hun netop saa ofte, at hun ikke syntes tilbageholden og ligegyldig, men paa den anden Side saa sjelden, at hun viste, hun var sig det bevidst; saaledes sluttede idetmindste En, der næppe med Rette kunde beskyldes for altfor megen Selvtillid, og hvis naturlige Beskedenhed forøgedes betydelig ved den reneste Kjærligheds Mangel paa Tillid til sig selv.

Alsted gik det, medens Guerts mange Bjælder opfyldte Luften med muntre Toner, saa at de kunde høres i en halv Mils Afstand. Hestene gik stærkt paa Tøiet, thi de vidste, at deres egen Stald laae ved Rejsens Ende, og Herman Wierdaunts Fuchser holdt sig saa nær bagved os, at vi bestandig kunde høre Lyden af hans Bjælder trods den Støi, vore egne gjorde. Saaledes forløb hurtig en Time, vi havde allerede passeret Gojemans og skimtede dunkelt en Landsby, som ligger nederfor den høie Flodbred langs med Floden. Denne By har siden faaet Navn af Monkey Town, og er mærkelig derved, at det er de første Huse, man finder paa Gudsens Bredder efterat have forladt Albany. Jeg tør nok paastaae, at den egentlig har et andet Navn, men det omtalte var det, Guert gav den.

Jeg har allerede bemærket, at det ikke var synderlig

lyst og temmelig taaget, og at Maanen var omgivet af tykke Dunster. Vi kunde tydelig nok see Bredden, Husene og Træerne; men det var vanskeligt i nogen Afstand at skjelne mindre Gjenstande. I Dagens Løb havde vi mødt eller passeret over 20 Slæder, men paa den Tid syntes alle Andre end vi at have forladt Floden. Efter deres simple Skikke, som boede paa Flodens Bredder, var det blev en sildig. Da vi omtrent vare Halvveien mellem de ligeoverfor Coejemans liggende Der og den omtalte Landsby, sagde Guert, som stod op for at kjøre, at en Slæde kom os imøde. De Fremmedes Heste nærmede sig i rask Trav, og Slæden fulgte Retningen mod den vestlige Bred, som om de, der vare i den, have isinde at kjøre op paa Land ikke langt fra os. Da Slæden hurtig kjørte forbi, tilraabte en Stemme os Noget, men vore Bjælder gjorde saa stærk en Støi, at det ikke var let at ferstaae ham. Han taalte desuden Hollandsk, og Ingen af os med Undtagelse af Guert, var tilstrækkelig bevandret i dette Sprog til at ferstaae, hvad der blev sagt. Raabet blev uvaaagtet, da Saadant er temmelig almindeligt blandt Hollænderne, der sjelden passere hinanden paa Landeveien uden paa en eller anden Maade at hilse hinanden. Jeg tænkte netop paa denne Skif og paa de mange andre Sæder, der ere eiendommelige for denne Del af Kolonien, da jeg hørte Bjælder nær ved mig. Jeg vendte mig om og saae Herman Mordaunts Fuchser galoppere henimod os, som om

han ønskede at komme paa Siden af os. Dette skete i samme Dieblig, og Guert holdt sine Heste an.

„Hørte De, Guert, hvad den Mand sagde, der kjørte forbi os,“ spurgte Herman Mordaunt, saasnart al Støi var ophørt. „Han raabte saa høit, han kunde, hvilket han vist ikke vilde gjøre uden Hensigt.“

„Disse Folk reise sjelden hjem fra Albany uden at fylde deres Krukker,“ svarede Guert tørt, „Hvad Andet kunde han have at sige os end at ønske os Godnat?“

„Det veed jeg ikke, men Mrs. Bogart mente at høre Noget om „Albany“ og „Floden.“

„Damerne indbilde sig altid, at Albany skal synke i Floden hver Gang, vi have Tøveir,“ svarede Guert spørgesfuld; „Men jeg kan vise Dem, at Isen er 16 Tommer tyk her, hvor vi staae.“

Guert gav mig derpaa Tommerne, steg ud af Slæden, gik hen til en bred Kevne, som han saae i en kort Afstand, og vendte tilbage med Tommelfingeren paa Pidskasktet for at vise, at hans Paastand var rigtig. Paa dette Sted var Isen nærmere 18 end 16 Tommer tyk. Herman Mordaunt viste Maalet til Mrs. Bogart, hvis Ilro blev beroliget ved dette positive Bevis. Hverken Anneke eller Mary røbede nogen Frygt; tvertimod, da Slæderne atter skiltes ad, havde Enhver noget Morsomt at sige om den stakkels Mrs. Bogarts Indbildning.

Jeg troer, at jeg var den Eneste i vor Slæde, der

var noget urolig efter det lille Tilfælde, der havde mødt os. Grunden dertil kan jeg ikke bestemt sige; men det maa have været for Annekes Skyld og ikke for min egen. Næsten hver Vinter håndte det, at Elæder sank igjennem paa vere Søer og Floder ved New York, og at Hestene druknede, skjønt det sjelden håndte, at dette havde nogen alvorlig Følge for Gierne. Jeg tænkte paa Isens skrøbelige Natur, den nødvendige Virkning af den stærke Tø og de svære Regnskyl, idet jeg erindrede, at Isen endnu længe kan bevare sin Tykkelse, efterat dens Styrke er bleven betydelig formindsket. Men der var Intet at gjøre; hvis vi landede, vilde Veien være ufremkommelig for Elæder, ja næsten ogsaa for Vogne, medens Damerne derimod inden en Time kunde være i deres Hjem, naar vi bleve paa Floden. Denne Dag havde lige indtil det Dieblis, da vi mødte den ubekjendte Elæde, været den lykkeligste i mit Liv, men nu havde dens Udseende forandret sig, og jeg betragtede den ikke længere med Glæde. Jeg vilde gjerne have tilbragt en Uge paa Søen, under den Betingelse at Anneke havde været sikker hjemme. Jeg tænkte kun lidt paa de Andre, maa jeg med Skamfuldhed tilstaae, skjønt jeg dog maa lade mig selv vederfares den Retfærdighed, at hvis Anneke havde været borte, vilde jeg ikke have forladt selv en Hest, saalænge der havde været Haab om at frelse den.

Afsted gif det! Guert fjørte hurtig, men han fjørte

med Forstand, og det syntes, som om hans Sorte vidste, hvad der ventedes af dem. Det varede ikke længe, inden vi havde passeret den omtalte Landsby. Det saae ud, som om vore Bjælder tiltraf sig Folks Opmærksomhed paa Strandbredden, hvor ikke Alle vare gaaede tilfængs; thi Døren paa et Hus blev aabnet, to Mænd traadte ud derfra og betragtede os, medens vi travede afsted i en saadan Fart, at det ikke var muligt at indhente os. Disse Mænd raabte ogsaa til os paa Hollandsk, og atter galopperede Herman Mordaunt hen paa Siden af vor Elæde for at tale til os.

„Hørte De, hvad disse Mænd sagde?“ raabte han; thi dengang ansaae Guert det ikke for Uimagen værd at standse sine Heste; „ogsaa disse havde Noget at sige os.“

„Disse Folk have altid Noget at sige til en Elæde, der kommer fra Albany, Hr. Mordaunt,“ svarede Guert, „men det er ofte saadant Noget, som ikke er behageligt at høre.“ —

„Men Mrs. Bogart mener, at ogsaa disse havde Noget at sige om Albany og Floden.“

„Jeg forstaaer ligesaagodt Hollandsk som den gode Mrs. Bogart,“ svarede Guert noget vranten, „og jeg hørte Intet, fordi jeg indbilder mig bedre at forstaae mig paa Floden. Den er saa stærk, at den vilde kunne bære over en halv Enes Læs Hø i fluttet Linie.“

Dette beroligede Herman Mordaunt og Damerne,

men ikke mig. Vore egne Bjælder gjorde fire Gange saa megen Støi som Herman Mordaunts, og det var meget muligt, at en Dame, der forstod Hollandsk, kunde høre et Tilraab i dette Sprog, naar hun sad i Herman Mordaunts Slæde, medens det samme Raab ikke kunde forstaaes af den samme Person, naar den sad i Guerts. Vi standsede imidlertid ikke, men travede afsted, og atter en Mil blev tilbagelagt, førend et nyt Møde tiltrak sig vor Opmærksomhed.

Munterhed herskede igjen iblandt os, thi Mary Wallace samtykkede i at synge en Sang, som med Accompanement af Bjælderne gjorde en ret komisk Effekt. Denne Sang eller rettere, disse Par Vers, thi Sangerinden blev afbrudt, havde bortdraget Guerts og min Opmærksomhed fra Hestene, da vi pludselig hørte en susende Lyd, der øieblikkelig blev fulgt af et høit Raab. En Slæde passerede forbi os ned ad Floden, i en Afstand af mindre end ti Skridt, og den susende Lyd forårsagedes af Slædetræerne, medens Raabet kom fra en Mand, der stod opreist og svingede med sin Pidsk, idet han med tydelig Stemme raabte til os, saalænge han kunde høres. Dette varede imidlertid kun et Øieblik, da hans Heste vare i en stærk Fart; og da vi gjennem det dunkle Maaneskjyn saae det sidste Glimt af Manden, havde han vendt sin Pidsk mod Hestene for at drive dem end hurtigere afsted. I samme Øieblik var Herman Mordaunt for tredie Gang

den Aften ved vor Side og raabte til os i en temmelig bydende Tone, at vi skulde standse.

"Hvad betyder alt dette Guert?" spurgte han; "tre Gange ere vi blevne advarede med Hensyn til Albany og Floden. Denne Gang hørte jeg selv Manden yttre disse Ord, og jeg kan ikke have taget feil."

"Det kan nok være, at De har hørt noget Lignende," svarede den endnu vantro Guert, "thi disse Krabater have ialmindelighed en eller anden Uforsømmenighed at komme frem med, naar de passere et Par Heste, der ere bedre end deres egne. Disse mine Sorte, Herman Mordaunt, vække megen Misundelse, naar vi kjøre ud med dem, og en Hol-lander tilgiver hellere enhver anden Overlegenhed end den, at en Anden har bedre Heste end han. Denne sidste Mand havde desuden nok Noget i Hovedet, thi han kjørte sine Heste snarere som et Spøgelse end som et fornuftigt Væsen. Jeg treer, han spurgte, om vi ciede Albany og Floden."

Guerts Betydning til sine Heste vakte en almindelig Latter, og Latter er sjelden gunstig for kold Eftertanke. Vi saae alle ud i den høitidelige og tause Nat, kastede vore Bine langsmed den vidtudstraakte Flod, paa hvilken vi befandt os, og saae intet Andet end den rolige Natur, som Timens Stilhed og Ensomhed gjorde endmere imponerende. Guert gjentog smilende sin Forsikkring, at Alt var i Orden, og kjørte videre. Afsted gif det! Guert

hvorpaa Træerne forsvandt, idet de fjernere gik bagved dem, der vare nærmere, at vi virkelig vare i Bevægelse. Et uvilkaarligt Udbrud gjorde det i samme Dieblig begribeligt for det hele Selskab, hvorledes Sagen forholdt sig. Vi bevægede os rigtignok, skjønt meget langsomt, paa de af de optaarnede Bandedløse revne Isstykker i den rolige, men stille Nat, medens Maanens matte Skin snarere hjalp os til at opdage Faren end til at undgaae den! Hvad var her at gjøre? det var nødvendigt at tage en Beslutning og det strax og med Forstand.

Vi ventede, at Herman Mordaunt skulde give os et Raad, men han overlod strax Alt til Guerts større Erfaring.

„Vi kunne ikke gaac iland her,“ svarede den unge Mand „saalænge Isen er i Bevægelse, og jeg tænker, det er det Bedste at kjøre videre. Enhver Fodsbred vil bringe os saa meget nærmere til Albany, og naar vi en Vil eller to høiere oppe ere komne ind imellem Derne, er der større Udsigt til at vi kunne naae Land. Jeg har desuden ofte passeret Floden paa en Isflage, thi de standse hyppig, og jeg veed, at endogsaa Slæder med Læs paa denne Maade ere komne over Floden. Da der altsaa nu ikke er noget meget Foruroligende i vor Stilling, saa lad os kjøre videre for at komme nærmere til Derne.“

Dette Raad blev fulgt, men der hørtes ikke længer Sang eller Munterhed iblandt os. Jeg kunde see, at Herman Mordaunt var bekymret for Anneke, thi han kunde ikke bringe hende over i sin egen Slæde og lade Mary Wallace være ene, ei heller kunde han forlade sin agtværdige Slægtning Mrs. Bogart. Førend vi atter steg ind i Slæderne, tog jeg derfor Anledning til at forsikre ham om, at jeg skulde tage Anneke under min specielle Varetagt.

„Gud velsigne Dem, min kjære Corny,“ svarede Herman Mordaunt og trykkede hjertelig min Haand. „Gud velsigne Dem og give Dem Styrke til at beskytte hende. Jeg stod just i Begreb med at bede Dem om at skifte Plads med mig, men jeg troer, at min Datter vil være sikkrere hos Dem end hos mig; vi ville henstille Alt til Gud.“

„Jeg skal ikke forlade hende, Hr. Mordaunt, saalænge der er Liv i mig, det kan De være forvisset om.“

„Jeg veed det, jeg er overbevist derom, Littlepage; den Affaire med Løven er mig Borgen derfor. Havde Bulstrode været her, vilde vi have været endnu bedre hjulpsne — men Guert er utaalsmodig efter at komme afsted. Gud velsigne Dem, Gud velsigne Dem, forlad ikke min Datter.“

Djæveltaæn

eller

Familien Littlepage.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.



Oversat fra Engelsk

ved

P. B. Blicher.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1847.

A small, dark, circular decorative ornament located at the bottom center of the page.

Første Kapitel.

Dy sprang Lord William nu,
Hans Sjæl af Stræf blev greben;
Han hørte ifkun Nattens Storm,
Musik den var for Dret. —

Lord William.

Alfsted gik det! Guerts Maal var Derne, der bragte ham nærmere Albany, medens de tillige ydede et Tilflugtssted, i Tilfælde af at Faren skulde blive alvorligere. Den vilde Hurtighed, hvormed vi nu kjørte, forhindrede al Samtale, tildels al Eftertanke. Skuddene af den revnende Is bleve mere og mere hyppige, først foroven, dernæst forneden. Mere end en Gang syntes det, som om den umaadelige Bægt af Ismasser, der aabenbart havde samlet sig et eller andet Sted i Nærheden af Albany vilde bryde ned over os og med ustandselig Magt rive Alt med sig. Guert kjørte ikke destomindre videre, for det Første fordi han vidste, at det vilde være umuligt

at naae Bredderne nogetsteds i Nærheden af det Punkt, hvor vi nu befandt os, og for det Andet indbildte han sig, at vi endnu vare sikre, da han saa ofte havde iagttaget lignende Phænomenener.

For at den fjerne Læser klart kan fatte den Fare, vi vare udsatte for, vil det være hensigtsmæssigt nøiere at beskrive Lokaliteterne. Hudsons Bredder ere i Almindelighed høie og steile, paa enkelte Steder hæve de sig endogsaa til Bjerge. Man træffer ikke paa nogen Slette af Betydning, førend man kommer i Nærheden af Albany; ei heller ere de, der ligge Syd for denne By, af nogen betydelig Udstrækning i Forhold til Flodens Størrelse. I den Henseende er den meget forskjellig fra Mohawks Floden, som har store Sletter paa begge Sider, der efter Følks Eigende i det Smaa skulde ligne Rhinens. Hudson ansees i Almindelighed i Kolonien for at være en meget smuk Flod, og jeg erindrer at have hørt indsigtsfulde Mænd fra England indrømme, at endogsaa den majestætiske Themis næppe er mere seeværdig eller lønner bedre den øylyste Reisendes Nøie og Nysgjerrighed.*

* Denne Bemærkning af Hr. Cornelius Littlepage fremlokker vistnok et Smil hos Læseren; men der findes vist faa Personer paa 50 Aar, som ikke erindre den Tid, da det var høist sjældent, at noget som helst Amerikansk ansaaes for at kunne maale sig med noget tilsvarende Engelsk. — Den Amerikaner, der for 40 Aar siden kunde skrive en Bog, en virkelig original Bog, ansaaes for et

Skjønt der i Nærheden af Albany findes Sletter paa Hudsons Bredder, og det af temmelig stor Udstrækning, har det omkringsliggende Lands almindelige høie og steile Charakter dog vedligeholdt sig der; paa enkelte Steder nærmest mod Nord og Øst er Landet endogsaa bjergigt. Mellem disse Høie slynger Strømmen sig en 60 til 80 Mile Nord for Byen og optager flere Bifloder. Flodens Charakter forandres ganske i en kort Afstand ovenfor Albany; derfra lige til Havet er den seilbar og let at befare om Sommeren, idet Ebbe og Flod stige op til dette Punkt. Af Bifloderne er Mohawk Floden den fornemste, den løber et langt Stykke mod Vest — har man sagt mig, thi jeg har aldrig besøgt disse fjerne Dele af Kolonien — mellem frugtbare Sletter, der mod Nord og

Bidunder. Det Samme var Tilfældet med den, der kunde male lidt mere end et almindeligt Portrait. Selv Landets Frugter og naturlige Frembringelser bleve ofte ringeagtede, og det var en dristig Mand, der i 1800 vovede at berømme dem. Nu er der i denne Henseende foregaaet en fuldkommen Forandring. Nu er det Mode at berømme Alt, hvad der er amerikansk, og istedetfor at man før i den Grad sølte sin Kolonialafhængighed, at det næsten var foragteligt, er Befolkningen nu gjen-nemtrængt af den dybeste provindsielle Selvbeundring. Det er at haabe, at den næste Forandring vil bringe os noget nærmere til det Rigtige.

Udgiveren.

End begrændses af steile Høilande. Naar nu om Foraaret den store Mængde Sne, der ofte ligger fire Fod høi i Skovene mellem Bjergene og Dalene i det Indre, pludselig smeltes af Søndenvinden og de voldsomme Regnskyl, opstaaer der nødvendigvis Oversvømmelser, der som bekjendt anrette store Odelæggelser. Eløtterne omkring Mohawk Floden skulle saaledes aarlig blive oversvømmede, og naar det ikke skeer i en altfor høi Grad, ansees det i Almindelighed for en Velgjerning; men stundom frembringer en Forening af de her omtalte Marsager et Slags Vandflod, der har en ganske modsat Charakter. Saaledes skeer det da, at Huse rives bort, at Broerne over de mindre Bjergstrømme komme flydende over Albanys Skibsværfter styrende deres Cours mod Oceanet. Paa saadanne Tider frembringer Floden ikke nogen Modstrøm, thi det er almindeligt tidlig om Foraaret at see Strømmen hele Uger igjennem bestandig at gaac ned ad og at finde Vandet aldeles fersk nede ved New York.

Dette var den almindelige Charakter af det Naturphænomen, som saa uventet mødte os. Vinteren havde været meget stræng, og Sneen havde ligget usædvanlig tyk; da vi i en rasende Fart fjørte afsted, erindrede jeg at have hørt min Bedstefader forudsige overordentlige Oversvømmelser, hvortil han sluttede sig af den Charakter, Vinteren havde haft allerede, førend jeg forlod Hjemmet. Den stærke Tø og de svære Regnskyl havde frembragt den

sædvanlige Virkning, og de saaledes løsladte Bænde saavel fra de fjernere som fra de nærmere Høie strømmede ned mod os med forenet Kraft. Den første Virkning i saadanne Tilfælde er den, at Isen løsnes fra Bredderne, og da lokale Forhold paa enkelte Punkter tvinge den til at give efter, brydes den og hæver sig paa enkelte Steder, hvorved der ligesom dannes Isvolde, mellem hvilke Strømmen løber ind paa det omkringsliggende lave Land, saaledes som Tilfældet er med Sletterne i Nærheden af Albany.

I det Dieblig Guert overanstængte sine Heste, som om det var en Bæddekjørsel, var en lang Strækning af Hudson paa den modsatte Side lidt nedenfor Staden og et betydeligt Stykke ovenfor den aldeles fri for fast Is. Store Isflager vedbleve bestandig at flyde nedad og forsøgede den Vold, der havde dannet sig længere nede ved Overslaugh, hvor de standsedes af Derne og den lave Grund; men hele den faste Ismark, paa hvilken vi havde kjørt om Formiddagen, var aldeles forsvunden. Dette vidste vi ikke den Gang, ellers vilde Guert have kjørt i en anden Retning; men senere erfarede jeg det, da jeg befandt mig i en saadan Stilling, at jeg kunde udforske Grunden til, hvad der var skeet.

Herman Mordaunts Bjælder og den buldrende Lyd af hans Slæde høretes tæt bagved os, medens vor egen Slæde fløi hen over Floden i en Fart, der ganske vist ikke

kunde være mindre end 20 Mil i Timen. Alt som vi kom nærmere mod Nord, tiltoge Salverne af den revnende Is i Antal og Styrke. De begyndte virkelig at blive skrækindjagende! Damerne holdt sig dog tause og beherskede deres Frygt paa en beundringsværdig Maade; men jeg tvivler ogsaa om, at de i den fuldeste Udstrækning fattede den farefulde Stilling, hvori vi befandt os. Saaledes stode Sagerne, da Guerts Heste begyndte at tabe Beiret og sagtnede deres Lob. De galopperede endnu, men det var ikke mere med Vindens Hurtighed, og deres Herre begyndte nu at føle, hvor taabeligt det var at haabe at naae Byen før Katastrophen vilde indtræffe. Han holdt derfor sine stønnende Heste tilbage, og de begyndte just at trave, da et frygteligt Knald hørtes lige foran os. I samme Dieblis hævede Isen sig foran Hestene til en Høide af flere Fod, antagende samme Form som Taget paa et Hus. Det var forsilde at vende om; Guert raabte: „Jæ!“ — „Moses,“ brugte Vidtsken, og de modige Dyr sprang over en tre Fod bred Spalte i Isen ned paa den anden Side af Banken. Alt dette skete i et Dieblis. Medens Slæden fløi over denne Forhøining, var det med Nød, at jeg holdt Damerne i Slæden, men Guert stod fast og urokkelig som Granen, der er altfor dybt rodfæstet til at give efter for Stormen. Aldrig saasnart var Faren over, førend han standsede Hestene.

Vi hørte Herman Mordaunts Bjælder paa den anden

Side, men kunde Intet see. De brudte Isflager, der trykledes af Millioner Centner Vægt, havde hævet sig til en Høide af hele 10 Fod og dannede en næsten ledret Skraaning, som gjorde det umuligt at komme derover selv for En, der var tilfods. Derpaa hørte vi Herman Mordaunts Stemme, der med faderlig Bekymring og Smerte raabte til os og forøgede dette frygtelige Dieblifs Rædsel.

"Til Kysten, til Kysten," raabte eller rettere skreg han, „i den barmhjertige Guds Navn, til Kysten, Guert."

Paa Lyden af Bjælderne hørte vi, at Skuden tog Retningen mod den vestlige Bred. Det var et rædselsfuldt Dieblif for os Fire. Vi hørte Isen rerne og knage paa alle Sider af os; vi saae den Skranke, der havde reist sig bagved os og foran os; vi hørte, hvorledes Lyden af Herman Mordaunts Bjælder blev svagere og svagere, indtil den ganske ophørte, og vi blevegrebne af en Følelse, som om vi vare affkaarne fra den hele øvrige Menneſkehed. Jeg troer ikke, at Noget af os var bange for at synke igjennem; thi Vanen havde gjort os saa fortrolige med Flo- dens faste Overflade, og de mere skrækindjagende Marsager til Frygt vare desuden saa tydelige, at Ingen tænkte paa en saadan Kilde til Faren. I den Henseende var der heller ikke stor Grund til Frygt. Løveiret havde ikke været længe nok til enten at formindske Isens Tykkelse eller dens Fasthed; skjønt den ikke havde været istand til at modstaae det uhyre Tryk, der kom fra de høiere liggende Dele

af Floden. Det er sandsynligt, at en Isflage af en Tønde Lands Størrelse — hvis en saadan havde været at finde fri for Hindringer — vilde have kunnet bære ikke blot os, men ogsaa vor Slæde og vore Heste og ført os ned ad Strømmen som en Tømmerflaade. Selv Damerne fattede nu Faren, der svævede over vore Hoveder, ligesom den Snedrive, der truer med at foraarsage Lavinns Fald. Men der var ingen Tid til Vakslen og Uvirksohmhed.

Da vi ved en uoverstigelig Vold af Is vare adskilte fra den Bei, Herman Mordaunt havde taget, var det nødvendigt at tage en Beslutning med Hensyn til den Bei, vi selv skulde vælge. Vi havde Valget mellem at forsøge paa at naae den vestlige Bred ovenfor Isvolden, eller at kjøre videre henimod de mange lave Der, som ligge i modsat Retning. Guert beslattede sig til det Sidste, og led sine Heste gaae i Skridt, da det ikke syntes at være nødvendigt at ile, og Dyrene høilig trængte til at puste ud. Imidlertid fortalte han os, at den Spalte, som havde dannet sig i Isen nedefor os, afstjar os fra det eneste Punkt, hvor det var muligt at lande paa den vestlige Bred; han gjorde sig tillige skyldig i et pia fraus, som havde en fortræffelig Virkning paa de unge Dameres Sind og Adfærd under de øvrige skrækkelige Scener denne frygtelige Nat, især paa Annes. Han omtalte, hvor heldigt det var, at Herman Mordaunt befandt sig paa den høire Side af den Vold, som adskilte Slæderne, saa at den, der ikke

gjennemskuede hans Hensigter, maatte troe, at den øvrige Del af Selskabet som en Følge deraf var i Sikkerhed. Anneke troede saaledes, at hendes Fader var frelst, og blev derved befriet fra en skrækkelig Tvivl.

Saa snart Elæden kom nær hen til Pynten af Den, gav Guert mig Tømmerne og gik frem for at undersøge, om det var muligt at komme i Land. Han var brote i et Qvarter og vendte først tilbage, efterat han omhyggelig havde undersøgt Dens Tilstand, saavel som Isen i den østlige Kende. Det var et frygteligt Qvarter for os; Isens Knagen og Larmen af de mod hinanden sig knusende Isflager lød som det stormende Ocean's Brølen. Trods alle denne Nats frygtelige Begivenheder kunde jeg ikke Andet end beundre Guerts Koldblodighed og beundringsværdige Opførsel. Han var mere end modig; han var koldblodig, fattet, og havde fuldkommen bevaret Brugen af alle sine Evner. Hvor rimeligt det end kunde synes for den mindre Opmærksomme og Indsigtsfulde, at et Forsøg paa at komme iland paa den østlige Bred vilde kunne lykkes, havde Guert dog handlet rigtigt i at vende sig mod Verne. Isens Bragen paa hin Kant havde underrettet ham om, at Vandet søgte at bane sig Vej i Nærheden af det faste Land, og at der aldeles intet Haab vilde være om der at frelse sig. Da han kom tilbage, kaldte han mig hen til Hovedet af Hestene for at raadslaae med mig, efterat han først havde fersikket vore dyrebare Rejsesæller

om. at der ingen umiddelbar Fare var at befrygte. Mary Wallace bad ham indstændig at sætte sit Ord som Mænd i Pant for Rigtigheden af dette Udsagn; det gjorde han, og jeg fik nu uden videre Modstand Lov til at gaae hen og tale med ham.

„Corny,” sagde Guert sagte, „Forsynet har straffet mig for mit ugudelige Dnske at see Mary Wallace i Kløerne paa en Løve; thi alle den gamle Verdens vilde Dyr kunde næppe gjøre vor Tilstand mere fortvivlet, end den nu er. Vi maae imidlertid søge at bevare vor Koldblodighed og frelse Damerne, eller døe som Mænd.”

„Vor Skjæbne er og maa nødvendigvis blive den samme. Sørg De for Mary og overlad Anneke til mig. Men hvorfor dette Sprog; vor Stilling kan dog vist ikke være saa fortvivlet.”

„Det vilde ikke være vanskeligt for to saa kraftige unge Mænd som os at naae Land, men det er ikke saa let for Damerne. Isen er i Bevægelse rundt omkring os, og Isflagerne sammenskrues med en frygtelig Knagen og Bragen. Var det lyst nok til at see, kunde vi bedre redde os, men saaledes som Sagerne nu staae, tør jeg ikke fjerne Mary Wallace fra denne D. Vi blive nødte til at tilbringe Natten her, derpaa maae vi være belavede. Hør, hvor Isen knuses imod Bredden, det er et Bevis paa, at Alt gaaer ned med Strømmen. Gud give, at Vandet snart maa bryde igjennem, ellers rives Alt bort,

naar Strømmen naaer os. Jeg er bange, Corny, at Herman Mordaunt og hans Selskab ere forulykkede."

"Retfærdige Himmel! Er det saa slemt! Jeg haabede, at de havde naaet Land."

"Det er umuligt, da de tog den Retning. Selv en Mand vilde blive revet bort af den Strøm, der gaaer nedad ved den vestlige Kyst. Det er vor Frelse, at Vandet der har båret sig Bei. Men ikke et Ord mere! De kjender nu Farens Udstrækning og veed, hvad det gjælder om. Vi maae øieblikkelig søge om muligt at bringe vore Damer over paa Den. Om en halv Time — ja om et halvt Minut kan Vandfloden komme."

Guert ledede Alt. Under vor Samtale havde Isen bevæget sig, og vi befandt os 50 Fod længere fra Den end før. Ved at lade Hestene gaae frem, indvandt vi snart denne Afstand, men det var umuligt at trække eller at føre dem over de løse Isflager, der begyndte at samle sig paa Bredden af Den. Efter et Par dristige Forsøg opgav Guert det og bad mig om at hjælpe Damerne ud af Elæden. Aldrig saae jeg Damer opføre sig bedre under saa skrækkelige Omstændigheder, end disse elskværdige Piger gjorde. Uden Indsigelser, Taarer, Udraab eller Spørgemaal gjorde de, hvad man bad dem om, og jeg kan ikke udtrykke den Følelse af Sikkerhed, jeg følte, da jeg havde hjulpet Begge over de bragende og sønderbrudte Isflager, der adskilte os fra Bredden. Det var langt

fra at være feldt, men det havde dog frosset saa meget, at Jerden, der ellers vilde have været smudsig og sjaappet, var god at gaae paa. Derne ere nemlig saa lave, at de ofte staae under Vand, naar der er Høivande i Floden. Det var den Fare, der truede os, efterat vi havde naaet Den.

Da jeg vendte tilbage til Guert, fandt jeg, at han allerede var dreven et Stykke bort; denne Gang flyttede vi Elæden saa langt ovenfor Pynnten, at vi ikke skulde tabe de dyrebare os betroede Væsner af Syne. Til min store Overraskelse saae jeg, at Guert havde travlt med at tage Seleteiet at Hestene, Iak havde allerede ikke Andet end Hovedlaget paa; snart var det samme Tilfældet med Moses, og jeg tænkte paa, hvad han nu vilde gjøre, da han i samme Dieblif tog Bidselet af dem begge og gav dem et lille Smæk med sin Pidsf. De losladte Dyr sprang forskrækket tilbage, vrinskede, steilede, vendte om og fore afsted ned ad Strømmen saa hurtig som Vinden, idet den uophørlige og lydelige Knalden med Pidsfen paa ingen Maade vidrog til at standse deres Fart. Jeg spurgte Guert, hvad det skulde betyde.

"Det vilde være grusomt ikke at lade de stakkels Dyr benytte den Kraft og Snildhed, som Naturen har givet dem, til at frelse deres Liv," svarede Guert og lod sit Die følge Moses, den bageste Hest, saalænge han kunde skimte dens sorte Skikkelse, hvorpaa han lænede sig forover for at lytte til Hovslagene, indtil ogsaa Lyden for-

svandt. "Os vilde de blot være til Byrde, thi vi vilde aldrig have kunnet drive dem over Rævnerne og Isflagerne, og om det ogsaa havde været muligt, vilde det ikke have været sikkert at følge dem. Slæden er let, og vi ere stærke nok til at trække den i Land, naar Leilighed gives, ellers maa den blive tilbage paa Den.

Intet kunde tydeligere have overbevist mig om, hvorledes Guert betragtede vor Stilling, end den Omstændighed at han slap sine Heste løs, som jeg vidste, han satte saa høi Pris paa. Jeg sagde dette til ham, og han svarede mig med en sørgmodig Alvor, der endmere forøgede Indtrykket.

"Det kan muligvis lykkes dem at naae Land; thi Naturen har givet Hesten et stærkt Instinkt. De kunne desuden svømme der, hvor De og jeg vilde drukne. I alt Fald generes de ikke af Seletøiet, og jeg har givet dem alle Midler til deres Redning, som stod i min Magt. Hvis de naae Land, vil nok en eller anden Landmand tage dem ind i sin Stald, og jeg vil da snart kunne faae oplyst, hvor de ere, hvis jeg virkelig imorgen endnu er ilive."

"Hvad skulle vi nu foretage os, Guert?" spurgte jeg, idet jeg strax fattede hans Følelser og hans Mening om Sagernes Stilling.

"Vi maae nu trække Slæden op paa Den, hvorpaa det vil være Tid at see os om og undersøge, om det vil være muligt at faae Damerne over paa det faste Land."

Guert og jeg toge sølgelig fat paa Værket, og det var os ikke vanskeligt at trække Slæden over Isflagerne, uagtet de vare i Bevægelse. Vi trak den hen til det Træ, ved hvilket Anneke og Mary stode, og Damerne satte sig nu igjen ind i den og indhyllede sig i deres Reisetøi. Matten var ikke kold i Betragtning af Værstiden, og de vare tykt klædte med Soaer og Muffer, men Guerts Ulveskindstæpper bidroge dog især til at gjøre det varmere og behageligere. Al Frygt for øiebliffelig Fare forsvandt nu en kort Tid, og jeg troer ikke, at nogen af Damerne længere frygtede for Andet, end forat være udsatte for Natteulsten, saalænge de vare paa Den. Dette var imidlertid ikke Tilfældet, og en simpel Fremstilling af Omständighederne vil gjøre det indlysende for Læseren.

Alle Bærne i denne Del af Floden ere lave, frugtbare Enge med Træer — mest Piletræer, Mørbærtræer og Røddetræer — og Buske paa sine Bredder. Jordbundens Frugtbarhed havde givet disse Træer en raff Væxt, og i Almindelighed vare de temmelig høie, men intet af dem havde dog den Størrelse og det Omfang som Skovens ærværdige Træer. Dette Faktum vidnede om, at ingen af Træerne vare meget gamle, en Omständighed, der vistnok hidrørte fra de Ødelæggelser, som de aarlige Oversvømmelser anrettede. Jeg siger aarlig; thi sjønt den Oversvømmelse, om truede vort Liv, var langt alvorligere end sædvanlig,

hændte dog noget Lignende hvert Aar, hvorved Derne enten bleve større eller mindre.

For at forebygge det Sidste havde man ladet en tæt Klynge af Træer blive staaende paa Pynnten af enhver af Derne for ligesom at danne en Barrikade mod Isens Angreb om Foraaret, men disse Der vare dog saa lave, at Floden blot behøvede at stige nogle faa Fod for ganske at overskylle dem. Alt dette vil tydeligere indsees af vor egen Fremgangsmaade, efterat vi havde placeret Damerne i Slæden, og fornemmelig af de Bemærkninger, som Guert i Forbigaaende gjorde under sine følgende Bestræbelser.

Saa snart Guert Ten Gys troede, at Damerne for Diebliffet vare i Sikkerhed, foreslog han mig, at vi nøiere skulde undersøge Flodens Tilstand for at forvisse os om, ved hvilke Midler vi lettest kunde komme over paa det faste Land. Dette blev sagt høit, som om der ikke længere var nogen Fare paafærde, for at sætte Mod i Damerne. Anneke bad os gaae, idet hun erklærede, at hun ikke længer var bange, da hun nu var paa tørt Land. Vi gik altsaa bort og vendte os først mod Pynnten af Den.

Faa Minuter vare tilstrækkelige til at naae Grændserne for vort indskrænkede Gebet, og da vi vare komne derhen, viste Guert mig som det frygteligste Symptom det Isbjerg, som havde optaarnet sig bagved Den.

„Der truer Faren os,“ sagde han med Eftertryk,

„og vi tør ikke stole paa disse Træer. Denne Oversvømmelse overgaaer Alt, hvad jeg nogensinde har seet paa denne Flod, uagtet der ikke gaaer noget Foraar, uden at vi have en saadan i større eller mindre Grad. Seer De ikke, Corny, hvad der nu kan frelse os?“

„Vi ere paa en D og kunne ikke være udsatte for stor Fare fra Strømmen, saalænge vi blive her.“

„Aldeles ikke, min kjære Ben, aldeles ikke. Men kom med og see selv.“

Jeg fulgte med Guert for selv at undersøge Alt. Vi sprang op paa de Isflager, som havde optaarnet sig til en Høide af næsten 30 Fod paa Pynten af Den, og saae til Høire og Venstre, saavidt Øiet kunde naae gennem Taagen. Det var ikke vanskeligt at bevæge sig paa denne massive Dynge, da Isflagerne kun langsomt og med hyppige Afbrydelser skode sig over hinanden, men Farens sande Charakter var klar og tydelig. Hvis Den og det nærliggende faste Land ikke havde frembudt Hindringer, vilde Isen have vedblevet i en samlet Masse at følge med Strømmen, idet den ene Isflage vilde have skudt sig over den anden, indtil det Hele havde faaet Luft, hvor Floden blev bredere, og var strømmet ud i Oceanet. Ikke blot den D, paa hvilken vi befandt os, men ogsaa andre Der i Nærheden bevirkede, at de forskjellige Kanaler bleve saa snevre, at Isen nødvendigvis maatte hæve sig og danne en Bold, og paa denne Bolds Styrke berode al vor

Sikkerhed. Hvis den et eller andet Sted i Nærheden af os blev gennembrudt, vilde Strømmen uundgaaelig rive Alt bort med sig. Guert antog imidlertid, som allerede er bleven bemærket, at Vandet havde fundet en snever Gjennemgang i Nærheden af det faste Land baade Øst og Vest for os, og hvis det skulde vise sig at være sandt, var der endnu Haab om, at Ulykken kunde afvendes. Med andre Ord: hvis disse Abninger vare tilstrækkelige, kunde vi undgaae Faren, ellers var Katastrophen uundgaaelig.

„Jeg kan ikke forsvare for mig selv at forblive her uden at forsøge paa at see, hvorledes Sagerne forholde sig nærmere ved Bredden,“ sagde Guert, efterat vi saa godt, som Mørket tillod det, havde undersøgt de hurtig sig opdyngende Ismasser foran os, og havde talt om Udsigten til Frelse og Farens Charakter. „Gaa tilbage til Damerne, Corny, og forsøg paa at opretholde deres Mod, imidlertid vil jeg gaae over den Kanal paa vor høire Haand til den næste Ø og see, hvorledes det har sig i den Retning.“

„Jeg kan ikke lide, at De saaledes skal udsætte Dem for al Fare; desuden kan der godt indtræffe Noget, som kan gjøre Krav paa vor forenede Kraft.“

„De kan gjerne gaae med mig til den næste Ø, hvis De vil, hvor vi ville være istand til at see, om det er Is eller Vand, der adskiller os fra den østlige Bred

I det første Tilfælde maa De saa hurtig som muligt vende tilbage til Damerne, medens jeg seer efter et Sted, hvor det er muligt at komme over. Naar jeg skal være oprigtig, kan jeg ikke lide denne Bold, som der har hævet sig, og jeg er meget bange for dem, som nu ere i Slæden."

Vi stode netop i Begreb med at gaae bort, da en stærk knagende Lyd i nogle Skridts Afstand foruroligede os Begge, og da vi ilede hen til det Sted, hvorfra Lyden kom, saae vi, at et stort Piletræ var knækket midt over som en Pilegist, og at den hele Isvold bevægede sig langsomt, men majestætisk henover Stammen, knusende Grenene under sin Vægt, ligesom det langsomt rullende Hjul af en Fragtvogn knuser en Dvæst. Guert greb min Arm, og hans Fingre trængte næsten ind i Kjødet, saa haardt trykkede han den:

"Vi maae forlade dette Sted," sagde han med Fasthed, "og det øieblikkelig. Lad os gaae tilbage til Slæden."

Jeg vidste ikke, hvad Guerts Hensigt var, men jeg saae, at det var Tid at handle med Mod og Bestemthed. Vi gik hurtig hen til det Sted, hvor vi havde forladt Slæden, og Læseren kan forestille sig vor Rædsel, da vi fandt, at den var borte. Hele den lave Pynt af Den, hvor vi havde forladt den, var allerede bedækket med Isflager, som bevægede sig fremad, og som udentvivl havde revet Slæden med sig i de faa Minuter, vi havde været

borte. Da jeg saa mig om, fik jeg Die paa en Gjenstand længere nede paa Floden, der forekom mig at være Slæden, og jeg stod netop i Begreb med at ile derhen, da en ængstelig kaldende Stemme førte os i en anden Retning. Mary Wallace kom frem bag et Træ, til hvilket hun havde taget sin Tilflugt, og gribende Guerts Arm bad hun ham ikke igjen at forlade hende.

„Hvor er Anneke?“ spurgte jeg i ubeskrivelig Angest.

„Jeg seer ikke Noget til Anneke.“

„Hun vilde ikke forlade Slæden,“ svarede Mary Wallace næsten aandeløs. „jeg bad, jeg besvoer hende at følge mig; jeg sagde, at De snart maatte komme tilbage; men hun vægrede sig ved at forlade Slæden. Anneke er i Slæden, hvis den nu kan findes.“

Jeg hørte Intet videre, men løb hen over de bevægelige Isflager, springende fra den ene til den anden, indtil jeg endelig fik Die paa Slæden midt ude paa Floden, hvor den langsomt bevægede sig, drevet fremad af det nye Lag Is, der bedækkede den tidligere Overflade. I Begyndelsen kunde jeg ingen see i Slæden, men da jeg naaede den, fandt jeg Anneke indhyllet i Tæpperne. Hun laa paa Knæ; det dyrebare Væsen bad Gud om Hjælp.

Jeg følte en vild Henrykkelse, men ogsaa en mild Trost ved saaledes at befinde mig ene med Anneke Mor-daunt affjæaren fra den øvrige Menneskeslægt midt i denne rædselsfulde Situation. Saa snart hun mærkede min Nær-

værelse, spurgte hun om Mary Wallace og følte sig betydelig lettet ved at erfare, at hun var hos Guert, og at denne ikke atter vilde forlade hende den Nat. Jeg saae dunkelt deres Skikkelser bevæge sig hurtig henover Kanalen, og forsvinde i den Retning mellem Buskene.

„Lad os følge dem!“ sagde jeg i en indtrængende Tone. „Det er endnu let at komme derover, og maaskee vil det ogsaa lykkes os at naae Bredden.“

„Gaa De,“ sagde Anneke, der syntes at være lammet af en diebliffelig physisk Sløvhed. „Gaa De, Corny,“ sagde hun, „en Mand kan let frelse sig; De er desuden Deres Forældres eneste Barn, deres eneste Haab.“

„Kjereste, elskede Anneke! Hvorfor denne Ligegyldighed for Deres egen Skjæbne? Er De ikke Deres Faders eneste Barn, hans eneste Haab? forglemmer De ham?“

„Nei! nei!“ udbrød den kjære Pige heftig. „Hjælp mig ud af Slæden, Corny; kom, jeg vil gaae med Dem, hvorhen De vil, til Verdens Ende, for at frelse min Fader fra en saadan Sorg.“

Fra dette Dieblif af forsvandt Annekens forbigaaende Apathi, og hele den øvrige Tid, vi befandt os i denne Fare, var hun rede til at følge mig i Alt, hvad jeg foretog til vor Frelse. Det var denne forbigaaende Hengivelse i en tilsyneladende uundgaaelig Skjæbne paa den ene Side og den overvældende Virkning af pludselig Frygt paa

den anden, som havde adskilt de to Damer, og som var Marsag til, at Selskabet saaledes blev delt.

Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal beskrive, hvad der nu skete. Min Befymring for Annes Frelse var saa stor, at jeg med Sandhed kan sige, at jeg ikke i mindste Maade tænkte paa min egen Frelse uden i Forbindelse med hendes. Den tillidsfulde Fortrøstning, hvormed den kjære Pige syntes at sætte alt sit Haab til mig, vilde i og for sig have frembragt denne Virkning, selv om jeg ikke havde elsket hende af mit ganske Hjerte, hvilket nu blev mig ret klart. Saadanne Dieblikke vække vore Kælelser i hele deres Kraft og fjerne al den Tvang og Tilbageholdenhed, som Bane og de forskjellige Forhold paalægge os. Jeg troer, at jeg baade i Ord og Gjerning lagde for Dagen, at Anne var mig det Dyrebareste i denne Verden, men jeg formoder, at Læseren hellere vil have at vide, hvad vi under saadanne Omstændigheder gjorde, end hvad vi sagde og følte.

Jeg gjentager, det er ikke let for mig at beskrive, hvad der nu skete. Jeg veed, at vi først gik eller rettere løb over den Kanal, hvor vi sidst havde seet Guerts og Marys dunkle Skikkelser, og nærmede os den østlige Side af den anden Ø i Haab om der at komme iland. Men vort Forsøg var frugtesløst, thi vi fandt, at Vandet strømmede i en uhyre Fart hen over Isen. Vi kunde intetsteds opdage vore Ledsaagere, og mine høie og gjentagne Raab bleve ubesvarede.

„Vi maae opgive alt Haab, Cornelius," sagde Anneke med fremtvungen Fatning, da hun fandt, at der ingen Frelse var i den Retning, „lad os vende tilbage til Slæden og hengive os i Guds Villie.

„Elskede Anneke, tænk paa Deres Fader og opbyd al Deres Kraft. Isen er endnu stærk, vi ville forsøge, om vi ikke kunne komme iland paa den anden Side."

Vi gjorde Forsøget, og min smukke Ledsagerinde blev opretholdt ligesaameget af min understøttende Arm, som af sit eget Mod, men samme Hindring mødte os ogsaa der. Den ovenfor havde standset Strømmen, indtil denne havde fundet en Udvei paa begge Sider, og nu saa hurtig som en Pil bruste afsted langs de med Piletræer bevorede Bredder. Paa Grund af den hurtige Bevægelse var Anneke saa udmattet, at vi nødvendigvis maatte standse et Dieblit for at puste ud. Denne Standsning var ogsaa nødvendig, for at vi kunde see os om og raadslaae, om hvad der fremdeles var at gjøre. Uagtet denne Pause var meget kort, bidrog den dog betydelig til at gjøre os det Kædselsfulde i vor Stilling ret indlysende.

Støien af Isflagerne, der optaarnede sig ovenpaa hinanden, lød som heftige Vindstød eller som den uophørlige Brusen af Brændingen mod Kysten. Ismasserne bleve mere og mere synlige paa Grund af deres Høide og Nærhed, alt eftersom de langsomt, men sikkert rykkede frem imod os, og det forekom mig, at den hele Flod bevægede sig ned-

ad mod Havet. I dette frygtelige Dieblif, da jeg begyndte at tænke, at det var Forsynets Villie, at Anneke og jeg skulde omkomme sammene, afbrød en forunderlig Lyd den naturlige Larm, som ledsagede denne rædselsfulde Scene. Jeg hørte Lyden af Bjælder, i Begyndelsen i det Fjerne og med Afbrydelser, derpaa nærmere ledsaget af den skurrende Lyd af Slædetræerne paa Isen. Jeg tog Huen at og førte Haanden til min Pande, thi jeg frygtede, at jeg havde mistet Forstandens Brug. Lyden blev imidlertid tydeligere og tydeligere, indtil Hestenes Hovslag blandede sig med Støien af Bjælderne.

„Ere Andre ligesaa ulykkelige som vi?“ spurgte Anneke og glemte sin egen Frygt af ædel Medfølelse. „See, Littlepage — see, kjære Cornelius, der nede kommer en anden Slæde.“

Som en Stormvind feer den forbi os i et halvt Hundrede Skridts Afstand. Jeg kjendte den diebliffelig. Det var Herman Mordaunts Slæde, men den var tom; grebne af Rædsel løb Hestene derhen, hvor Frygten drev dem. I det Dieblif, Slæden kom forbi os, blev den fastet om paa den ene Side, men strax igjen blev den revet op og forsvandt; lidt efter lidt tabte Lyden af Bjælderne og Hovslagene sig.

I samme Dieblif hørte vi langt borte et høit og tydeligt Skrig af en menneskelig Stemme. Det forekom mig, at mit Navn blev nævnet, og Anneke sagde, at hun eg-

saa forstod det saaledes. Dette Tilraab kom fra Syd og fra den vestlige Flodbred. Strax derpaa hørte vi en frygtelig Explosion fra Borden foroven, og slyngende en Arm om min elskværdige Ledsfagerindes slanke Liv, ilede jeg afsted i den Retning, hvorfra Raabet var kommen. Da jeg forsøgte at naae den vestlige Bred, havde jeg bemærket, at der var en høi Isdyngge, som drev nedad, eller rettere trykledes nedad den frosne Strøms glatte Overflade, mellem mindre Isflager, der fulgte Strømmen; den tiltog i Størrelse derved, at nogle af disse Isflager samlede sig omkring den og truede med at danne en ny Bold et eller andet snevert Sted længere nede, saasnart den havde opnaaet en tilstrækkelig Størrelse. Jeg troede nu, at vi imidlertid vilde være i Sikkerhed, hvis vi kunde naae denne Isdyngge, thi den ragede saa høit op, at vi Intet havde at befrygte af Vandet. Derhen ilede jeg derfor, idet jeg næsten bar Anneke paa min Arm; thi den frygtelige Lyd af Ismasserne foroven fremskyndede mine Skridt.

Vi naaede Ismassen og fandt Flagerne saaledes dynge op paa hinanden, at man kunde stige op derpaa, dog ikke uden Anstrængelse. Da jeg var kommen nogle Skridt op, var den sønderbrudte Masse saa uregelmæssig og ujevn, at det blev nødvendigt, at jeg selv først steg op og derpaa hjalp Anneke op til mig. Dette gjorde jeg, indtil jeg var ganske udmattet, hvorpaa vi begge satte os paa Kanten af en Isflage for at drage Aande. Medens

vi sad der, syntes en ny Susen og Brusen fra Floden at naae mit Dre, og da jeg boiede mig forover for nærmere at undersøge det, saae jeg, at Vandet havde banet sig Dei gjennem Ismasserne ovenfor og strømmede med Magt ned mod os.

Andet Kapitel.

Mit Hjerte findes, naar jeg stuer
 Regnbluens Harver høit i Eften!
 Saa var det, da mit Liv begyndte.
 Saa er det nu, jeg er et Mand:
 Saa være det, naar jeg bliver gammel,
 Hvis ei, saa lad mig døe.

Wordsworth.

Hvis vi vare blevene fem Minuter længere paa Isen i Hovedkanalen, vilde Strømmen have revet os bort med sig. Som vi nu sad der og betragtede den hurtige Strøms frygtelige Magt saa godt, den skryfulde Nats dunkle Lys vilde tillade det, saae jeg Guert Ten Gycks Elæde hvirvle forbi os, og et Dieblik efter fulgte Herman Mordaunts; de stakkels udmattede Dyr kæmpede for at løsrive sig fra Seletøiet og frelse deres Liv ved at svømme. Anneke hørte disse ulykkelige Hestes Snøften, men hendes uerfarne Die

opdagede dem ikke, da de hvert Dieblif dukkede ned under Strømmen, ei heller havde hun kjendt sin Faders Slæde. Noget senere hørtes et frygteligt Skrig fra en af Hestene, ret saadant et hjerteskærende Skrig, som man veed, at Hesten ofte udstøder, naar den er i Fare. Jeg sagde Intet derom til Anneke, da jeg vidste, at Kjærlighed til hendes Fader var det vigtigste Incitament, som havde vaakt min Led-sagerinde til Virksomhed, og fordi jeg ikke havde Lyst til at fremkalde en Frygt, der endnu ikke var vaakt.

Et Par Minuters Hvile var Alt, hvad Omstændighederne tillode. Jeg kunde see, at alle synlige Gjenstande paa Floden bevægede sig nedad, saavel de Isdynger, paa hvilke vi befandt os, som de Isflager, der i hurtigere Bevægelse fore forbi os. Vor egen Bevægelse var langsom, dels paa Grund af den større Masse, der uidentviol berørte Grunden paa den vestlige Side af Floden, dels paa Grund af Gnidningen mod Isen paa begge Sider og af og til imod Bredden. Vi bevægede os dog, og jeg følte Nødvendigheden af saa snart som muligt at komme om paa den vestlige Side af vor svømmende D, for at vi kunde benytte os af enhver gunstig Leilighed, der vilde tilbyde sig.

Den dyrebare Anneke! hvor beundringsværdig opførte hun sig ikke hele denne frygtelige Nat! Fra det Dieblif af at hun havde gjenvundet hele sin Selvberidskhed, da jeg havde fundet hende vedende i Slæden, lige indtil dette Dieblif, havde hun saa lidt som muligt været mig til

Byrde. Fornuftig, modig, fæielig og aldeles uden utidig qvindelig Frygt, havde hun uden Betænkning og med Forstand gjort Alt, hvad jeg havde bedet hende om. Da vi besteg Isdyngen, hvilket paa ingen Maade var noget let Foretagende, havde vi handlet i fuldkommen Overensstemmelse, idet enhver af mine Bestræbelser understøttedes af hendes, der lod sig lede af mit Raad og min større Erfaring.

„Gud har ikke forladt os, kjereste Anneke,“ sagde jeg, da hendes Kræfter syntes at komme tilbage, „og vi tør nu nære Haab om Frelse; jeg kan tænke mig Deres Faders Glæde, naar han atter slutter Dem sikker og uskadt i sine Arme.“

„Min kjære, kjære Fader! hvor bekymret maa han nu ikke være for min Skyld. Kom, Corny, lad os strax gaae til ham, hvis det er muligt.“

Med disse Ord reiste hun sig op og satte sin Boa saaledes, at den ikke skulde være hende til Uleilighed, lig En, der er rede til med al sin Energi at begynde paa et alvorligt Foretagende. Muffen havde hun tabt paa Floden, men Ingen af os følte til Kulde. Natten var desuden temmelig mild i Forhold til Væretiden, og vi vilde sandsynligvis ikke have mærket til Kulden, selv om vor Bevægelse havde været mindre voldsom. Anneke erklærede, at hun var beredt til at gaae videre, og jeg begyndte nu det vanskelige Foretagende at hjælpe hende over en D, som bestod

af Isstumper, for at naae dens vestlige Rand. Vi vare næsten tredive Fod over Vandet, og et Fald ned i et af de talrige Huller, blandt hvilke vi bevægede os, vilde have været farligt; den Faldende vilde vistnok være bleven lem-læstet. Isens Overflade var desuden saa glat, at det var høist vanskeligt at gaae paa den, især da Isflagerne laae saaledes paa hinanden, at de dannede Vinkler med det horizontale Plan. Heldigvis havde jeg Meccasiner af Dy-resskind over mine Støvler, og disses raa Læder hjalp mig betydelig til at staae fast. Anneke havde Soller af Klæde, uden hvilke jeg troer det næppe vilde have været muligt at gaae et Skridt. Ved Hjælp deraf og ved at gaae frem med den yderste Forsigtighed lykkedes det os at naae vert Maal, da den flydende Masse i samme Dieblis kom ind i en Hvirvel, og dreiede sig langsomt rundt under den nye Indflydelse, bragte den os atter om paa den ydre Side af Den. Ikke et eneste Udbrud af Utaalmodighed yttrede Anneke ved denne Skuffelse, men med en Sagtmodighed, der gjorde hendes naturlige Charakter Ære, og med en Resignation, der var et Bevis paa hendes gode Opdragelse, erklærede hun sig beredt til nye Anstrængelser. Dette vilde jeg dog ikke samtykke i, thi jeg saae, at Hvirvlen endnu førte os rundt, og jeg ansaae det for bedst aldeles at und-drage os dens Indflydelse, førend vi til ingen Nytte ud-tømte vore Kræfter. Istedetfor atter at gaae over Is-dyngen, sagde jeg til min smukke Ledsfagerinde, at det vilde

være bedre at slige ned til en Isflage, der laae lavt paa Vandet, og gif saa langt ud fra Hovedmassen, at den vilde komme tæt op til Strandbredden, hvis vi atter skulde nærme os den. Denne Nedstigen skete ikke uden Møie, og jeg var nødt til ganske at tage Anneke i mine Arme for at iværksætte den. Det lykkedes dog, og jeg satte hende sikker ved min Side paa den yderste og laveste af alle de Isflager, hvoraf den forvirrede Masse, som vi befandt os paa, bestod.

Denne Forandring var i visse Henseender til det Bedre, medens den i andre Henseender aldeles ikke forbedrede vor Stilling. Baaede Anneke og jeg kom derved i Ly af Vinden, der vel ikke var meget stærk eller meget kold, men dog havde nok af Marts Maanedes Charakter til at gjøre Forandringen behagelig. Desuden var min ledsagerinde nu fjernet fra et Sted, hvor det var vanskeligt, ja ofte farligt at bevæge sig, medens hun her paa denne lave og jevne Flade kunde gaae med Lethed og Sikkerhed, og saaledes holde Blodet i Bevægelse. Desuden havde vi Begge den bedste Leilighed til at benytte os af enhver som helst Berørelse med den Strandbred, langs med hvilken vor D langsomt bevægede sig.

Der kunde ikke længere være nogen Tvivl om Flodens Tilstand ialmindelighed. Den var brudt op; Foraaret var kommen som en Tyv om Natten; da Isen nedenfor havde givet efter, og Masserne foroven kom med en saadan Kraft, at de ikke kunde modstaaes, var Alt i Bevægelse og en

Sønderrivelse af Ismarker, der i sig selv vare saa tykke og sammenhængende, havde frembragt en Dødskamp, der overgik Aarstidernes sædvanlige Kamp. Den nedadflydende Strøm var i fuld Gang, og Midten af Floden løb som Vandet i en Sluse, medførende alle de Masser, som et Dieblil i forveien havde dannet en saa truende Hindring ovenfor.

Heldigvis var den Ismasse, paa hvilken vi befandt os, noget paa Siden af den store nedadgaaende Strømning. Jeg har siden tænkt, at den vistnok berørte Bunden, hvilket baade standsede dens Bevægelse og fik den til at dreie sig rundt. Det være nu, som det vil, vi forbleve endnu i en lille Bugt, langsomt dreierende os omkring i en Cirkel, og glad var jeg ved at see, at vor lille Isflage atter nærmede sig den vestlige Bred. Dieblillet fordrede nu en rast Afhjælpelse, og jeg beredte Anneke derpaa. En stor, lav og jevn Isflage var dreven op paa Bredden og gik saa langt ud, at der var Haab om, at vor Isflage vilde berøre den i sine Bevægelser. Jeg vidste, at Isen ialmindelighed ikke var brudt op paa Grund af sin Svaghed, men paa Grund af det uhyre Tryk, den havde modtaget af de fra oven kommende Bande og Strømmens uhyre Kraft; vi udsatte os derfor ikke for nogen Fare ved at betroe os til den yderste Rand af et større Stykke. Jeg indtog følgelig en Plads i Nærheden af et fremspringende Punkt af den Isflage, hvorpaa vi befandt os, hvor vi ventede paa det gunstige Die-

blif. Under saadanne Omstændigheder er ofte den ubetydeligste Skuffelse af de vigtigste Følger. Aldskillige Gange forekom det mig, at vor D var nærved at berøre den faste Isflage, og ligesaa ofte bøiede den til Siden, uden at den nogensinde kom nærmere end 6 til 8 Fod. Dette Rum vilde jeg let have kunnet springe over, men for Anneke vilde det have været aldeles umuligt. Dette saae hun og hun opførte sig under disse Omstændigheder saaledes, som hendes ædle Charakter bød hende. Hun tog min Haand, trykkede den og sagde med Alvor og Sagtmodighed:

„De seer, hvorledes det er, Corny, det vil ikke forundes mig at blive reddet, men De kan let naae Bredden. Gaa derfor og overlad min Skjæbne til Forsynet; gaa, jeg vil aldrig kunne forglemme, hvad De har gjort for mig, men det er ingen Nytte til Begge at omkomme.“

Jeg har aldrig tvivlet om, at det var Annekes oprigtige Ønske at frelse idetmindste mit Liv. Den Følelse, hvormed hun taledes, den Fortvivlelse, der havde grebet hende, og Dens Bevægelse, som i dette Dieblif syntes at ville fjerne sig fra Bredden, Alt dette bevægede mig pludselig til at gjøre et høist uovseligt Forsøg. Jeg skjælver endnu efter saa lang Tids Forløb ved Tanken derom, idet jeg nedskriver disse Begivenheder. En lille Isflage kom flydende mellem os og den, som stod i Forbindelse med det faste Land. Dens Størrelse var saadan, at den kunde gaae imellem begge, dog ikke uden at komme i nær Berørelse med en

af dem, om ikke med begge. Alt dette havde jeg lagt Mærke til, og, sigende et Par opmuntrende Ord til Anneke, slyngede jeg min Arm om hendes Liv, oppebiede det passende Dieblif og sprang til. Det var nødvendigt at gjøre et Spring med min kostbare Byrde i min Arm, for at naae denne flydende Bro; men det gik godt. Næppe tilladende Annekes Fod at berøre denne svage Isflage, der allerede begyndte at synke under vor forenede Vægt, ilede jeg i et Par Spring over den og anvendte al min Kraft for at gjøre den sidste Anstrængelse; det lykkedes, og jeg befandt mig paa den faste Isflage, med Hjertet fuldt af Taknemmelighed imod Gud. Jeg følte, at vi vare sikke, og i næste Dieblif havde vi naaet Landjorden. Under saadanne Omstændigheder seer man i Almindelighed tilbage for at betragte den Fare, man har overstaaet. Det gjorde jeg ogsaa; og jeg saa, at den svømmende Isflage allerede var ude af Sigte, medens den store Masse, paa hvilken vi havde frelst os, langsomt fulgte efter, sat i Bevægelse af den rivende Strøm. Men vi vare frelse, og oprigtig takkede jeg Gud, som i sin Naade havde udfriet os af denne truende Fare.

Jeg maatte vente paa Anneke, som faldt paa Kne og en Stund laae fordybet i Bøn, hvorpaa jeg hjalp hende at stige op ad den steile Skraaning, som paa dette Punkt danner Hudsons vestlige Bred. Vi naaede Toppen efterat have standset et Par Gange for at drage Aande,

og da først saae vi ret den Vdelæggelse, som vi havde undgaaet. Mågtet det var temmelig mørkt, kunde vi dog fra dette ophøiede Standpunkt oversee en betydelig Del af Floden. Det var, som om Chaos styrtede ned mellem Hudsons Bredder. Strømmen var fuld af Isflager, af hvilke nogle svømmede enkeltvis, andre optaarnede sig over hinanden saa høie som Huse; en stor mørk Gjenstand saaes komme gennem den samme Kanal, paa hvis isbelagte Flade Anneke og jeg for mindre end en Time siden havde staaet, seilende ned ad Strømmen med frygtelig Hurtighed. Det var et Hus, rigtignok ikke stort, men stort nok til at frembyde et eget Skue, saaledes som det der seilede ned ad Strømmen. En temmelig stor Bro fulgte efter, og en Slup, der var reven bort fra Albanys Skibsværfter, viste sig snart i denne forunderlige Sammenblanding af de forskjelligste Gjenstande paa denne Koloniens store Flod.

Men Kloffen var mange, og det var nødvendigt at sørge for et Tilflugtssted for Anneke. Understøttende min elskværdige Ledsagerinde, som nu begyndte at yttre sin Frygt for Faderen og de andre Venner, gif jeg ind ad Landet til, da jeg vidste, at der løb en Landevei parallel med Floden, ikke langt fra den. Efter ti Minuters Forløb naaede vi Landeveien og vendte os nu mod Nord for at naae Albany. Vi vare ikke komne langt, førend jeg hørte Stemmer af Mænd, som kom os imøde, og stor

var min Glæde, da jeg blandt disse Stemmer kjendte Dird Follocks. Jeg raabte høit og blev svaret med et Udraab af Glæde, der, som jeg siden erfarede, uvilkaarlig undslap ham, da han fik Die paa Anneke. Dird var dybt bevæget, da vi traf ham; jeg havde aldrig før seet ham med saadan Hestighed yttre sine Følelser, og det varede Noget, inden jeg kunde tiltale ham.

„Hele Selskabet er naturligvis reddet?“ spurgte jeg noget tvivlende, thi jeg havde i Virkeligheden opgivet alle dem, som vare i Herman Mordaunts Glæde.

„Ja, Gud være lovet, Alle undtagen Glæden og Hestene. Men hvor ere Guert Ten Eyck og Miss Wallace?“

„Gaaede i Land paa den anden Side af Floden; vi skiltes ad, og de toge den Retning, medens vi kom herhen.“ Dette sagde jeg for at berolige Anneke, endstjønt jeg frygtede for, at de vare omkomne i Strømmen. „Men lad mig vide, hvorledes I ere blevne reddede.“

Dird fortalte os nu, hvad der var passeret, medens det hele Selskab vendte om for at ledsage os, saasnart jeg havde fortalt dem, at deres Hverv at søge efter Hestene var unyttigt. Indholdet af hvad vi hørte, var følgende: Da Herman Mordaunt søgte at naae den vestlige Bred, mødte han den Hindring, som Guert havde forudseet, og vendte sig mod Syd i Haab om at finde et Sted, hvor han kunde komme i Land, naar han fjernede sig længere

fra den Bold, der havde dannet sig ovenfor. Efter gjentagne Anstrængelser, under hvilke Slæden og det hele Selskab nu var forulykket, naaede de et Punkt, hvor Herman Mordaunt besluttede at bringe sin Ledfagerinde i Land, hvad det end skulde koste. Dette kunde kun ske ved at passere svømmende Isflager, der fulgte en Strøm, som allerede havde en Hurtighed af fire til fem Mil i Timen. Dirck blev tilbage for at passe paa Hestene, medens Forsøget blev gjort; men da han saa de Andre i stor Fare, ilede han dem til Hjælp, hvorpaa det hele Selskab kom til at staa i Vand, der dog ikke var synderlig dybt. Overladte til sig selv og forskrækkede ved Støien af Isflagerne, løb Herman Mordaunts Fuchser bort under Forvirringen. Mrs. Bogart blev bragt i Land og ført til en nærliggende Bolig, en beqvem Forpagtergaard omtrent en Fjerdingvei fra det Sted, hvor vi havde mødt dem. Der var Mrs. Bogart kommen i en varm Seng, og Herrerne vare blevene forsynede med saadanne tørre Klæder, som disse simple Folks landlige Garderobe kunde levere. Derpaa var Dirck, som han havde sagt, gaaet ud for at see, hvad der var bleven af Slæden og Hestene.

Jeg erfarede, at det Sted, hvor Anneke og jeg havde landet, næsten laae tre Mil nedefor den D, paa hvilken Guert og jeg havde trukket Slæden op. Næsten hele denne Afstand havde vi seilet paa Ismassen i den korte Tid, vi havde befundet os paa den, et Bevis paa

Strømmens rasende Hurtighed. Ingen havde hørt Noget til Guert og Mary, men jeg opmuntrede min Ledfagerinde og forsikrede hende, at de vistnok vare i Sikkerhed paa den anden Flodbred. Jeg ansaae det rigtignok for høit tvivlsomt, men det var jo ingen Nytte til, at anticipere Ulykken.

Herman Mordaunts Henrykkelse og Taknemmelighed, da vi naaede Forpagtergaarden, kan lettere forestilles end beskrives. Han trykkede Anneke til sit Hjerte, og hun græd som et Barn ved hans Bryst. Jeg blev heller ikke forglempt under denne rørende Scene, men blev hilset med levende Deltagelse og Taknemmelighed.

„Jeg behøver ikke at høre de nærmere Omstændigheder, min ædle unge Mand“ — da jeg har til Hensigt at meddele Sandheden, maa det undskyldes, at jeg beretter saadanne Ting — „jeg behøver ikke at høre de nærmere Omstændigheder, min ædle unge Mand,“ sagde Herman Mordaunt og trykkede min Haand, „jeg er overbevist om, at jeg næst Gud skylder Dem mit Barns Liv, og det for anden Gang. Gud give! — men ligemeget — det er nu forsilde — en anden Leilighed maa tilbyde sig. Jeg veed næppe, hvad jeg siger, Littlepage, men det er min Mening svagt at udtrykke en Smule af den Taknemmelighed, jeg føler, og lade Dem vide, hvor høit jeg skatter den Tjeneste, De har viist mig.“

Læseren vil maaskee finde det paafaldende, at disse

usammenhængende, men betydningsfulde Ord dengang kun fyldte mig med den glædelige Overbevisning, at jeg virkelig havde gjort Anneke og hendes Fader den største af alle Tjenester; senere fik jeg bedre Leilighed til at erindre mig disse Ord.

Det er unødvendigt længere at dvæle ved Begivenhederne i Forpagtergaarden. De værdige Folk gjorde, hvad de kunde, for at gjøre os det bekvemt, og inden en halv Time laae vi Alle i vore varme Senge. Den følgende Dag blev der spændt for en Vogn, og vi forlod disse simple Landsbyfolk, som naturligvis afflog Alt hvad der lignede Betaling. Jeg har hørt sige, at vi Amerikanere ere gjerrige; det er meget muligt, men der findes vistnok ikke en eneste Mand i Kolonierne, som vilde have modtaget Penge for en saadan Tjeneste. Det varede to Timer, inden vi naaede Albany; omtrent Klokken Ti førte vi ind i Staden paa en meget forskjellig Maade fra den, paa hvilken vi Dagen iforveien havde forladt den. Under Kjørselen førte Landeveien os hyppig til saadanne Steder, hvorfra man havde Udsigt over Floden, og jeg havde ofte Leilighed til at lægge Mærke til Virkningerne af Oversvømmelsen. Af Is var der kun Lidt tilbage. Hist og her saaes en Flage eller en Dynge at hænge fast ved Bredden, og enkelte Stykker fløde nedad, men i det Hele taget havde Strømmen revet Alt med sig. Jeg lagde fornemmelig Mærke til den D, som vi havde taget vor

Tilflugt til. Den stod aldeles under Vand, men dens Omrids betegnedes dog af de Buske, der groede langs med Siderne. De fleste af Træerne paa den yderste Pynt vare brækkede, og Alt, hvad der groede paa den, vilde upaatvivlelig vare bleven revet bort, hvis Volden længere havde gjort Modstand. Paa alle Derne var en stor Mængde Trær blevene omstyrtede, og man saae store Stammer, som for et Dieblif siden havde staaet i Skoven, og som voldsomt vare rykkede op, flyde ned med Strømmen.

Hele den nedre Del af Albany stod under Vand. Baade roede igjennem Gaderne, da en betydelig Del af Indbyggerne ikke havde noget andet Forbindelsesmiddel med deres Naboer. En Slup af temmelig stor Størrelse laae paa et af de laveste Steder, og da Vandet allerede begyndte at synke, antog man, at den vilde blive liggende der, indtil Skibsarbejderne skaffede den bort. Ingen af Byens Beboere druknede, thi Beboerne af disse Kolonier pleie ikke ved saadanne Leiligheder at blive liggende i deres Senge og vente, indtil de see Fjenden trænge ind igjennem Vinduerne. Vi lase ofte om saadanne Begivenheder, der i den gamle Verden medføre Manges Død, men i den nye er et Menneskeliv altfor kostbart til saaledes uden Nytte at blive kastet bort, og vi stræbe derfor at bevare det.

Da vi førte ind i den Gade, i hvilken Herman Mordaunt boede, hørte vi et høit Raab, og da vi vendte os om, saae vi Guert Ten Eyck svinge sin Huc, idet

hans skønne Ansigt straaede af Glæde. I det næste Dieblif var han ved Siden af os.

"Hr. Herman Mordaunt," udbrød han og trykkede hjertelig denne Herres Haand, "jeg betragter Dem som En, der er opstaaet fra de Døde, Dem og min fortræffelige Naboerske Mrs. Bogart og Hr. Follock! Hvorledes De ere komne i Land, er mig en Gaade, thi jeg veed, at Vandet først bryder igjennem ved den vestlige Bred. Corny og Miss Anneke — Gud velsigne Dem Begge! Mary Wallace er bange for at modtage onde Efterretninger fra Dem, men jeg vil løbe iforveien for at bringe hende dette glædelige Budskab. Det er kun fem Minuter, siden jeg forlod hende, og da foer hun sammen ved hver Lyd, hun hørte, af Frygt for at det skulde være et Sendebud, som bragte sørgelige Efterretninger."

Guert blev ikke staaende længer. Inden en Minut var han indenfor Herman Mordaunts Hus, og i næste Dieblif laae Anneke og Mary Wallace i hinandens Arme. Mrs. Bogart blev ført hjem til sin egen Bolig, og saaledes endte denne mærkelige Tour.

Guert havde Mindre at berette mig om de Farer og vidunderlige Hændelser, han havde gennemgaaet, end jeg havde ventet. Da han og Miss Wallace naaede den sidste D, var en stor Isflage kommen ind i Kanalen og bleven siddende i Klemme der, eller rettere, den var gaaet igjennem paa Grund af det uhyre Tryk fraoven, men ikke

uden at tabe store Masser ved at komme i Berøring med Flodbredden. Her var Guerts Landsnærvarrelse og Bestemthed ham til fortræffelig Nytte. Uden at vente et Dieblik førte han Mary ud paa Isflagen, saasnart det var muligt, og kom saaledes over denne snevre Arm af Floden, der alene adskilte ham fra det faste Land. Vandet havde allerede begyndt at finde Vei over denne Isflage, som det overhovedet var Tilfældet med alle dem, der vare lave og standsedes i Farten; men dette frembød ikke nogen alvorlig Hindring for. Saadanne, som vare hurtige og bestemte.

Da nu vore Venner vare i Sikkerhed, bleve de staaende for at see, om vi ikke fulgte dem, og det Raab, som vi hørte, kom fra Guert, der virkelig atter gik over til Den i Haab om at møde os og føre os til et sikkert Sted. Derom fortalte Guert mig Intet, men senere erfarede jeg af Mary Wallace, at den unge Mand ikke kom tilbage til hende uden betydelig Fare og Vanskelighed, og efter en lang og frugtesløs Søgen efter os. Da Guert ansaae det unødvendigt længere at blive paa Flodbredden, førte han sin Ledsagerinde ad Veien til Albany. Henimod Midnat naaede de det Færgested, der ligger lige overfor Byen, efterat have gaaet næsten 6 Mile opfyldte af Betymring for dem, de havde ladet tilbage. Guert havde anseet det for klogest, strax at begive sig paa Veien, istedetfor at forsøge paa at vække Folkene i et af de Huse, de gik forbi.

Floden var nu aldeles fri for Is, men Strømmen var rivende. Guert var imidlertid en dygtig Sømand, der godt forstod at roe, og da han havde fundet en Baad, overtalede han Mary Wallace til at betro sig til den, og det lykkedes ham virkelig at lande nogle faa Skridt nedenfor det Sted, hvor han og jeg nogle faa Dage isorveien vare væltede med Haandslæden. Dersfra var det ikke vanskeligt at gaae hjem, og Miss Wallace sov i sin egen Seng den skjæbnesvangre Nat, hvis hun virkelig kunde seve.

Det var Enden paa dette Eventyr, som jeg med Rette har kaldt mærkværdigt. Jack og Moses kom velbeholdne tilbage, idet de sandsynligvis have svømmet iland. De bleve fundne paa Landeveien et kort Stykke fra Byen, og bleve den samme Dag bragte til deres Herre. Enhver, der interesserede sig for Heste — og hvilken Hollænder gjør ikke det? — kjendte Jack og Moses, og det var ikke vanskeligt at faae Visshed om, hvem de tilhørte. Mærkeligt var det forresten, at begge Slæderne bleve fundne, skjønt med lange Mellemrum og under meget forffjellige Omstændigheder. Guerts med Ulvestindstæpperne og det øvrige Tilbehør passerede paa Isen helt nedad Floden gjennem Snævringerne ud paa Havet. Den maatte være gaaet gjennem New York om Natten, ellers vilde den upaatvivlelig være bleven tagen op, medens Vanskeligheden ved at faae fat paa den, beskyttede den, saalænge den var ovenfor Byen. Da den først var kommen ud i rum Søs, blev den

af Wind og Strøm ført op paa Kysten af Staten Island, hvor den blev trukken iland, bragt i Hus og fremlyst i et af Bladene i New York, saaledes at Guert i rette Tid fik Underretning derom og modtog den med den første Slup, som det Aar seilede op ad Hudson, ikke fjorten Dage efterat Floden var brudt op. I Aaret 1758 var der betydeligt Liv og Virksomhed paa Grund af Almeens Bevægelser, og man spildte ikke uden Nødvendighed nogen Tid.

Historien om Herman Mordaunts Slæde var meget forffjellig fra den anden. De stakkels Fuchser maae være druknede, kort efterat vi saae dem flyde forbi os. Aldrig saasnart havde Livet forladt dem, førend de naturligvis sank tilbunds medførende Slæden, som de endnu vare bundne til. Faa Dage efter steg Dyrene igjen op til Overfladen medbringende Slæden. I denne Tilstand traf en nedadseilende Slup paa Braget; Folkene frelste Slæden, Seletøiet, Tæpperne og alle de andre Ting, der ikke vare drevne bort.

Bort Eventyr gjorde betydelig Opsigt i Albany, og jeg har Grund til at formode, at min Opsørsel blev rost af dem, som hørte Noget derom. Bulstrode gjorde mig en Visit, specielt for at takke mig, samme Dag, jeg var vendt tilbage, ved hvilken Leilighed følgende Samtale fandt Sted mellem os:

"De synes bestemt af Skjæbnen, min kjære Corny, til

bestandig at yde mig de vigtigste Tjenester," sagde Majoren, efterat han havde gjort de sædvanlige Komplimenter, "og jeg veed næppe, hvorledes jeg skal udtrykke Alt, hvad jeg føler ved denne Leilighed. For det Første Løven og nu denne Historie paa Floden; men denne Guert drukner da den hele Familie inden Sommerens Ende, eller ombringer den paa en anden Maade, hvis Herman Mordaunt ikke sætter en Brændse derfor."

"Denne Ulykke kunde have mødt den ældste og forsigtigste Mand i Albany. Floden syntes saa sikker som Gaden, da vi kjørte ud, og som Sagerne stod, vilde vi have været i fuldkommen Sikkerhed, hvis vi en Time før havde begivet os paa Hjemreisen."

"Ja, men den Time havde nær bragt Død og Fordærvelse over den elskværdigste Familie i hele Kolonien; og De har været det Redskab, som har afskødet det haardeste Stød. Jeg vilde ønske, Littlepage, at De vilde samtykke i at gaae ind i Armeen! Foren Dem med os som Frivillig, saasnart vi bryde op, jeg skal da skrive til Sir Harry og erholde en Officerspost til Dem. Saasnart han faaer at høre, at vi skyldes deres Mod og Koldblodighed Miss Mordaunts Liv, vil han sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at vise sig erkjendtlig. Fra det Dieblig af min gode Fader besluttede sig til at antage Miss Mordaunt som sin Datter, begyndte han at betragte hende som sit eget Barn."

„Og Anneke — Miss Mordaunt, betragter hun og saa Sir Harry som sin Fader, Hr. Bulstrode?“

„Det maa naturligvis komme lidt efter lidt. De unge Damer hengive sig ikke saa hurtig som vi Mænd til nye Indtryk, og Anneke synes mig for Diebliffet at ansee en Fader for at være nok, skjønt hun, naar hun er i godt Humeur, sender meget venlige Hilsener til Sir Harry. Men hvad gjør Dem saa alvorlig, min gode Corny?“

„Hr. Bulstrode! jeg føler mig forpligtet til at være lige saa oprigtig som De i denne Sag. De har sagt mig, at De beiler til Miss Mordaunts Haand, jeg vil nu tilstaae Dem, at jeg er Deres Medbeiler.“

Bulstrode hørte denne Erklæring med et roligt Smil og den fuldkomneste Fatning.

„Saa De har virkelig isinde at blive Anneke Mordaunts Mænd, min kjære Corny,“ sagde han med en saadan Koldblodighed, at jeg ikke vidste, om Mænden virkelig var af samme Stof som andre Mennesker.

„Ja, jeg har, Major Bulstrode; det er mit Hjertes høieste Ønske.“

„Da De synes tilbøielig til at gjengjælde min Fortrolighed, tager De mig vel ikke ilde op, at jeg gjør Dem et Par Spørgsmaal?“

„Aldeles ikke, min Herre, jeg skal vise Dem samme Oprigtighed, som De har viist mig.“

„Har De nogensinde ladet Miss Mordaunt vide, at De nærede et saadant Ønske?“

„Ja, det har jeg, og det i de tydeligste Udtryk, der ikke vel kunde misforstaaes.“

„Hvad, forrige Nat? paa denne forbandede Sø! medens hun troede sit Liv i Deres Haand!“

„Der blev ikke talt et Ord derom sidste Nat, thi vi havde Andet at tænke paa.“

„Det vilde ogsaa have været høist uædelt at benytte sig af en Dames Frygt...“

„Major Bulstrode! jeg kan ikke tillade...“

„Stille, min kjære Corny,“ faldt den Anden mig i Talen og rakte sin Haand ud paa den venstabeligste Maade; „der maa ikke herske nogen Misforstaaelse imellem os; Mænd opføre sig aldrig som større Dumrianer, end naar de lade sig forlede af deres hemmelige Bevidsthed om deres Kjærlighed til Livet, til at pukke paa deres Ære og det i Tilfælde, som Æren Intet har at gjøre med. Jeg vil ikke trættes med Dem og maa bede Dem undskylde, at jeg maaskee har ladet mig forlede til at støde an imod Decorum; store Feil i den Henseende skal jeg nok søge at undgaae.“

„Denne Erklæring er tilstrækkelig, Hr. Bulstrode; jeg er ingen Rævler, der strider om en Skygge, og har ikke, haaber jeg, det Ringeste tilfældes med det foragteligste af alle menneffelige Væsner, Praleren, der ved alle

Leiligheder truer med Sværd og Pistoler. Saadanne Mænd gjøre ialmindelighed Intet, naar det bliver Alvor, og selv naar de kæmpe, kæmpe de halvt tvungen."

"De har Ret, Littlepage, og jeg ærer Deres Meninger. Jeg har bemærket, at den behændigste Fægtemester med Tungen, og den bedste Pistolskytte ialmindelighed ere saa uskyldige som Lam, naar det kommer til Blodsudgydelse. De kunne stundom hæve sig saa høit, at de møde en Modstander, men det overstiger deres Kræfter rigtig at bruge deres Naaben, naar det kommer til en alvorlig Kamp. Præleren er altid i Hjertet en Krykker, hvor godt han end en Tidlang bærer Masken. Men nok derom. Vi forstaae hinanden og vedblive under alle Omstændigheder at være Venner. Maa jeg gjøre endnu et Spørgsmaal?"

"Spørg om hvad De vil, Bulstrode, jeg skal svare Dem eller ikke, Alt eftersom jeg finder det passende."

"Tillad mig da at spørge Dem, om Major Littlepage har bemyndiget Dem til at tilbyde passende Betingelser?"

"Jeg er ikke bemyndiget til at tilbyde Noget. Det er heller ikke Brug her i Kolenien, at Manden fastsætter andre Bestemmelser med Hensyn til sin Kone end dem, som Loven byder til Fordel for hendes Køn. Stundom gjør Faderen Bestemmelser med Hensyn til den tredie Generation. Jeg tænker, at Herman Mordannt afhænder sit

Guds til sin Datter og hendes retmæssige Arvinger, hvem hun saa end ægter."

"Dette er en meget amerikansk Anskuelse, som Herman Wierdaunt, der erindrer sin Herkomst, næppe vil gaae ind paa. Du vel, Corny, vi ere Medbeilere, som det synes, men det er ingen Grund til, at vi ikke skulde forblive Venner. Vi forstaae hinanden — men jeg burde maaskee sige Dem Alt.

"Det skulde glæde mig at høre Alt, Hr. Bulstrode, og jeg haaber, at jeg kan møde min Skjæbne som en Mand. Hvis Anneke foretrækker en Anden, vil hendes Lykke være mig dyrebare end min egen."

"Ja, min kjære Ben, saaledes sige og tænke vi Alle, naar vi ere 21 Aar, som vel omtrent er Deres Alder. Naar vi blive 22, begynde vi at see, at vor egen Lykke har samme Fordring paa os, og naar vi blive 23, give vi den endogsaa Fortrinet. Jeg vil imidlertid være retfærdig, om jeg ogsaa er egennyttig. Jeg har ingen Grund til at troe, at Anneke foretrækker mig, skjønt jeg dog ikke er aldeles uden Haab."

"Maaskee det da maa blive mig tilladt at faae at vide, hvad dette sigter til."

"Det sigter til Faderen, og jeg kan fortælle Dem, min kjære Ben, at Fædre have nogen Indflydelse, naar det gjaelder om at arrangere Ægteskaber i de høiere Klasser. Havde Sir Harry ikke tilladt mig at frie, hvorvidt

vilde jeg da være kommen? Ikke en Hvid vilde jeg have kunnet tilbyde, saalænge han forblev Sir Harry, uagtet jeg har den overordentlige Fordel at eie et Fideicommis. Jeg vil sige Dem Noget, Corny, den eksisterende Magt er altid en vigtig Magt, eftersom vi Alle mere tænke paa Nutiden end paa Fremtiden. Det er Grunden, hvorfor saa Faa af os komme i Himmerig. Hvad Herman Mordaunt angaaer, da anseer jeg det for min Pligt at fortælle Dem, at han med Haand og Hjerte er paa min Side. Mit Tilbud behager ham, min Familie behager ham saavel som min borgerlige og militaire Stilling, og jeg er ikke aldeles uden Haab om, at han ynder min Person."

Jeg svarede ikke herpaa, og Samtalen tog en anden Bending. Bulstrodes Erklæring foranledigede mig dog til at tænke over Herman Mordaunts Ord og Opførsel, dengang han takkede mig for at have frelst hans Datters Liv. Jeg begyndte nu at tænke derover og tænkte meget derover i de næste Maaneder. Læseren vil senere erfare, hvad Indflydelse det havde paa min Lykke.

Credie Kapitel.

Hvi rædes saa, min gode Herre?
 Hvi frugte, hvad der er saa smukt?
 I Sandhed, vist I er forklædt,
 Hvad eller er I, hvad I synes være?

Banquo.

Jeg har allerede sagt, at Eventyret paa Floden gjorde betydelig Opsigt i Albany, og havde den Virkning, at Guert og jeg bleve betragtede som en Slags Helte efter en lille Maalestok, og der blev saaledes lagt mere Mærke til mig, end Tilfældet ellers vilde have været. Det forekom mig, at Guert isærdeleshed høstede Fordel deraf, thi adskillige ældre Mænd, som havde den Bane at slaae Krøller paa Næsen, naar hans Navn blev nævnt kunde nu smile, og et Par af de strengeste Moralister i Albany hørte man sige, at der dog var noget Godt ved denne Guert Ten Eyck. Jeg behøver vel ikke at bemærke, at en Moralist af den høie Skole paa et saa afsides Sted som Albany nødvendigvis maatte være et Bæsen, der underkastede Alt en streng Kritik. I Moralitet er der meget Conventionelt, der er Rjæbstadmoralitet og Landsbymoralitet over den hele Verden, men i Amerika kunde man dele Moraliteten i tre store og bestemte Klasser, nemlig New Englands eller Puritanernes Moralitet; de midterste Ro-

foniers eller liberal Moralitet, og de sydlige Koloniers eller ubunden Moralitet. Jeg vil ikke paatage mig at fremhæve disse forskjellige Skolers forskjellige Nuancer, men den Moralitet, i hvilken jeg var bleven opdragen, stemmede naturligvis mest overens med mine egne Tilbøieligheder. Indenfor den samme Skole fandtes ogsaa smaa Afvigelser. Guert og jeg hørte til forskjellige Klasser. Hans Moralitet var hollandsk, min var engelsk. Det karakteristiske ved den hollandske Skole er Tilbøielighed til Overdrivelse. Hos dem regnede det ikke ofte, men naar det regnede, saa var der Oversvømmelse. Gamle Oberst Folloff var et Exempel i denne Henseende, og hans Søn Dirk, saa ung og tilbageholden han end var, var aldeles ikke nogen Undtagelse fra Regelen. Der var i det Hele taget ikke nogen respektablere Mand i den hele Koloni end Oberst van Valkenburgh. Han havde anseede Forbindelser, havde et smukt gjeldfrit Gods og Penge paa Rente; han var Kirkens Hovedstøtte i den Egn, blev agtet som en god Egtefælle, en god Fader, en trofast Ven, en selskabelig Nabo, en fortræffelig og loyal Undersaat og en høist retsindig Mand. Ikke desmindre havde Oberst van Valkenburgh ogsaa sine svage Sider. Han kunde ikke undvære Lystighed, og Præsten var nødt til stundom at hentyde til denne Tilbøielighed. Worden gav ham ofte Tilnavnet Oberst Lystig. Hans Lystigheder kunde deles i to Klasser: de maadeholdne og de umaadeholdne. Af de

første havde han to til tre om Aaret, og det var ialmindelighed, naar han besøgte Djævletaaen, eller naar min Fader besøgte ham paa Rødkrokarø, som hans egen Bøllig paa Rødkland blev kaldt. Paa disse Besøg blev der forteret en betydelig Del Tobak, Ol, Most, Vin, Rum, Lemoner, Sukker og hvad Andet, der hører til Punsch, Toddy og Fliv, men Belansthændighedens Grændser bleve ikke overskredne. Der blev leet meget; man fortalte mange Historier og gjentog regelmæssig gamle Eventyr, for at Traditionen derom kunde opbevares, men det gik aldrig saa vidt, at man kunde falde det Udskeielse. Rigtignok var det sædvanligt, at min Bedstefader, min Fader, Hs. Belærverdigheid Hr. Worden og Oberst Folløst vare lidt fortumlede i Hovedet, naar de gik tilsengs, en Følge af den megen Tobaksrygen, som Worden altid paastod; men Alt gik sømmeligt og ordentligt. Præsten brød f. Ex. altid op om Fredagen og indfandt sig først igjen næste Mandag Aften, saaledes at han altid havde fulde 24 Timer til at affjæles i, førend han besteg Prækestolen. Jeg maa sige til Wordens Ros, at han var meget systematisk og methodisk i Opfyldelsen af sine Pligter; jeg har seet ham, naar han f. Ex. kom for sildig tilbords og opdagede, at min Fader havde glemt Bordbønnen, forlange, at Alle skulde lægge Knive og Gaffler ned og holde Bøn, ja endogsaa efterat Fjæsen var spist. Worden var meget samvittighedsfuld i saadanne Ting, og det var den alminde-

lige Mening, at han var Marsag i, at Borden var bleven indført i adskillige Familier i Westchester, hvor den ikke før havde været Skik.

Jeg havde ikke været bekendt med Guert Ten Eyck i 14 Dage, førend jeg opdagede, at han havde en betydelig Tilbøielighed til de samme Udskæielser, som Oberst Van Valkenburgh. Der var en gammel fransk Hugonot, som boede i Nærheden af Djævletaaen — eller rettere en Søn af en fransk Hugonot, der endnu talte sin Faders Sprog — som pleiede at falde Oberst Van Valkenburghs Lystigheder hans grands couchers og hans petits couchers, forsaavidt nemlig som han ved de sidste gik tilfængs uden Hjælp, medens det ved de første var uundgaaelig nødvendigt, at han erholdt en Smule Hjælp. Disse grands couchers var min Fader aldrig tilstede ved. Ved disse Leiligheder holdt Obersten sine Orgier paa Rockland, og Selskabet bestod af lutter ægte Hollændere; thi der var noget Exklusivt i denne Nydelse. Jeg har hørt sige, at disse sidste Lystigheder stundom varede en hel Uge, og i hele den Tid var Obersten og hans Omgivelses saa lykkelige som Konger. Disse grands couchers vare meget sjældne, de indtraf ligesom Skudaar, for at regulere Kalenderen og bringe Tiden i Orden igjen.

Snar nu min nye Ven, Guert, angaaer, saa røbede han vel ikke nogen Tilbøielighed til en grand coucher i den Tid, jeg opholdt mig i Albany, det forbød hans

Kjerlighed til Mary Wallace; men ved Hjælp af Vink og Gentydninger opdagede jeg, at han havde deltaget i et Par saadanne Affairer og endnu længtes efter dem. Jeg er overbevist om, at Bevidstheden om Tilværelsen af en saadan Svaghed tilligemed hendes stærke Modbydelighed for alt Sligt alene var Grunden til, at hun tog i Betænkning at modtage Guerts Haand. Den Omhed, hun sølte for ham, viste sig altfor tydelig i hendes Dø, til at efterlade nogen Tvivl hos Guert om, at han dog tilsidst vilde naae sit Maal; thi hvilken Kvinde kan længe modstaae, naar Beleirerens Villedde har taget Plads i hendes Hjertes Fæstning. Selv Anneke modtog Guert mere venlig efter hans fortræffelige Udsærd paa Floden, og Alt forekom mig at gaae godt for min Ven, medens jeg selv ikke syntes at gjøre noget Fremmskridt. Dette var min Mening om Tingene, medens min Ven paa samme Tid næsten syntes at være bleven bragt til Fortvivlelse.

Det var henimod Enden af April, omtrent en Maaned efter vort farlige Eventyr paa Isen, at Guert kom hen til mig en smuk Foraarsmorgen med Fortvivlelsen malet i sit skønne mandige Ansigt. Hele denne Maaned havde jeg ikke vovet at tale til Anneke om Kjerlighed. Mine Besøg vare hyppige og min Cour stadig, men den sande Beundrings Bæfedenhed holdt min Tunge bunden; og jeg indbildte mig, at det vilde see ud, som om jeg vilde beraabe mig paa de Tjenester, jeg nylig havde vist hende, hvis

jeg saa hurtig efter de omtalte Begivenheder trængte ind paa hende for at vinde en uretmæssig Fordel over Bulstrode, ved at anholde om hendes Haand paa en Tid, da Gjenstanden for vor fælleds Kjerlighed maatte være gennemtrængt af en levende Taknemlighed imod mig. Det var vistnok meget ungdommelige Meninger og Anskuelser; men jeg tror ikke, at jeg behøvede at skamme mig ved dem. De havde imidlertid den omtalte Følge, idet jeg hver Dag blev mere og mere forelsket uden at gjøre noget mærkeligt Fremskridt i min Dames Gunst. Det Samme var Tilfældet med Guert, dog med den Forskjel, at han hver Mandag Morgen gjorde sit Ægteskabsforslag og bestandig fik til Svar „Nei," hvis hun blev opfordret til øieblikkelig at give et bestemt Svar, medens hun lod ham ahne noget Haab, hvis han vilde give hende Tid til at overlægge Sagen. Det omtalte Besøg, Guert gjorde mig, fulgte efter et af de sædvanlige Ægteskabstilbud og Afslag; Tilbudet direkte, og Svaret „Nei" mildnet ved et venligt Emil og taarefyldt Blik.

„Corny," sagde min Ven og kastede Hatten tilside med en høist traurig Mine — Foraaret var nu kommen, og vi havde lagt hvore Pelsbuer tilside — „Corny, jeg har igjen faaet et Afslag. Det Ord „Nei" er saaledes bleven Mary Wallace til en Bane, at jeg er bange, hendes Tunge vil aldrig lære at sige „Ja." Jeg har stor Lyst til at raadsørge Mio'er Doortje".

„Wo'er hvem? De mener da ikke Borgemeesterens Kof-
fepige?“

„Nei, Wo'er Doortje. Hun siges at være den bedste
Spaakone, der nogensinde har boet i Albany. Maaskee
De ikke troer paa saadanne Spaadomme; jeg veed, at der
er adskillige Folk, som ikke gjøre det.“

„Jeg kan ikke sige, om jeg troer derpaa eller ei, da
jeg aldrig har havt Leilighed til i den Henseende at gjøre
nogen Erfaring.“

„Gives der da ingen Spaamænd i New York, eller
Nogen, som forstaaer sig paa den sorte Kunst?“

„Jeg har nok hørt tale om saadanne Folk, men har
aldrig selv havt Leilighed til at see eller høre dem. Hvis
De gaaer hen for at besøge denne Wo'er Doortje, eller
hvad det er hun hedder, kunde jeg have stor Lyst til at
gaae med.“*

Guert var henrykt over at høre dette og tog mig
strax paa Ordet. Hvis jeg vilde følge med, vilde han
strax gaae, men han tilstod, at han ikke holdt af at gaae
alene til den gamle Kone.

„Jeg er maaskee det eneste Menneffe i Albany paa
min Alder, der ikke har besøgt Wo'er Doortje,“ tilsviede

* Doortje er det Samme som Dorothea. Jeg erindrer godt,
at der var en Spaakone af dette Navn i Albany, men
det kan ikke have været den Doortje, der omtales her
1756.

han. „Jeg veed ikke, hvorledes det er, men jeg har aldrig kunnet lide at friste Skjæbnen ved at udsørge hende. Man kan aldrig vide, hvad et saadant Bæsen kan sige, og hvis det var noget Ondt, vilde man føle sig meget ulykkelig. Jeg har i Sandhed Ulykker nok, saalænge Mary Wallace ikke kan bestemme sig til at tage mig.“

„De har altsaa egentlig ikke isinde at gaae derhen! Jeg er forresten ikke alene villig til at gaae med Dem, men meget opsat derpaa.“

„De misforstaaer mig, Corny. Jeg vil nok gaae derhen, om hun ogsaa fortæller mig Noget, der vil gjøre, at jeg tager Livet af mig; men vi kunne ikke gaae, som vi ere; vi maae forklæde os, for at hun ikke skal kjende os. Enhver gaaer forklædt derhen og har da Leilighed til at erfare, om hun er godt oplagt eller ikke, ved først at see, om hun kan fortælle Noget om Vedkommendes Stand og Bæser. Hvis hun feiler i det, bryder jeg mig ikke det allermindste om Resten. Haand paa Værket, Corny, laan nogle Klæder af Folkene her i Huset, og kom hen til mig, saasnart De er færdig; jeg skal nok være færdig, thi jeg gaaer ofte forklædt til Lystigheder — ja, stakkels Djævel, som jeg er, og kommer forklædt tilbage.“

Af en Tjener i Værtshuset laante jeg nogle Klæder, og snart var jeg udstyret til min fuldkomne Tilfredshed; thi, da jeg forlod Huset, mødte jeg Dird, og min gamle fortrolige Ven kjendte mig ikke. Det var lykkedes Guert

ligesaa godt, thi da han aabnede Døren for at lukke mig ind, spurgte jeg om ham selv. Latteren og det smukke Ansigt inviede mig snart i Hemmeligheden, og vi vandrede muntre afsted, næsten forglemmende vore Betyrninger med Hensyn til Fremtiden af Glæde over at møde vore Bekjendte paa Gaden uden at gjenkjendes.

Guert var kunstigere og mere skuffende forklædt end jeg. Vi havde begge klædt os som Arbeidere; Guert bar en Kittel, som han pleiede at bruge om Sommeren paa sine Fiske-toure, men paa mig kunde man see alt mit Linned og de andre mindre Gjenstande, som hørte til min Paaflædning. Min Ven gjorde mig underveis opmærksom paa disse Mangler, og vi forsøgte at raade Bod derpaa. Worden kom os imøde, og jeg besluttede at standse ham og tale til ham i en forstilt Tone, for at see, om det var muligt at føre ham bag Lyset.

„Deres Tjener, Hr. Pastor,“ sagde jeg og gjorde et keitet Buk, saasnart vi kom ham saa nær, at vi kunde tale til ham: „er De ikke den Præst, der vier Folk for en Daler?“

„Jo, helst for en hel Haandfuld, det holder jeg mest af. • Hvad, Corny, din Skjelm! hvad skal det betyde?“

Det var nødvendigt at indvie Worden i Hemmeligheden, og aldrig saasnart havde han erfaret, hvad jeg havde for, førend han yttrede det Ønske at være med. Da vi ikke havde Noget derimod, gik vi tilbage til Værtshuset og gav

ham Tid til at iføre sig en passende Forflædning. Da Præsten ialmindelighed strængt iagttog den Dragt, som hans Stand fordrede, var det en meget let Sag for ham at gjøre en saadan Ferandring i sit Ydre, at han blev aldeles ukjendelig. Da Alt nu endelig var færdigt, begave vi os paa Veien.

„Jeg gaaer med Dem, Cerny, paa dette Eventyr,“ sagde Worden underveis, „for at opfylde et Løfte, jeg har givet Deres fortræffelige Moder, ikke at lade Dem deltage i noget betænkeligt Selskab uden at have et faderligt Nie med Dem. Jeg betragter nu en Spaakone som et meget betænkeligt Selskab, derfor anseer jeg det for min Pligt at være med.“

Jeg veed ikke, om det lykkedes Worden at bedrage sig selv, men det veed jeg, at det ikke lykkedes ham at bedrage mig. Sagen var den, at han holdt af Lystighed, og han var aldrig gladere, end naar han havde Leilighed til at deltage i et saadant Eventyr, som vi nu havde for. Alt slutte efter Husets Beliggenhed og Omgivelse syntes Mo'er Doortjes Bestilling ikke synderlig indbringende. Smuds og Fattigdom vare to Ting, man ikke let traf paa i Albany, og skjønt jeg ikke vil paastaae, at Nogen af dem her var meget ioinesaldende, var der dog mindre Renlighed end sædvanlig i denne ultra-rensige By, og hvad Overflødighed angik, da var der ikke noget Spor deraf at opdage.

Vi bleve førte ind af en ung Pige, som underrettede os om, at Mo'er Doortje allerede havde et Par Kunder, men hun bad os sidde ned i et ydre Bærelse, og lovede, at Touren dernæst skulde komme til os. Vi satte os da ned og lyttede gjennem en halvaaben Dør med en ikke ringe Grad af Nysgjerrighed til, hvad der foregik indenfor. Jeg valgte tilfældigvis en saadan Plads, at jeg kunde see Benene paa en af Svaakonens Kunder, og det faldt mig strax ind, at disse stribede Strømper vare mig velbekjendte, da Jasons eiendommelige og snøvlende Udtale satte Sagen udenfor al Tvivl. Han talte temmelig ivrig, hvilket gjorde ham lidt uforsigtig, medens Konens Stemme var sagte og mumlende; ikke destomindre hørte vi hele den følgende Samtale:

„Nu, Mo'er Derrichay,“ sagde Jason i en fortrolig Tone, „jeg har betalt Dem godt, og jeg ønskede nu at vide, om der er nogen Udsigt til at gjøre Lykke for en fattig Mand, der ikke mangler Venner eller Fortjenester i denne Koloni?“

„Det er Dem selv,“ mumlede Fruentimmerstemmen i en Tone, som om hun havde gjort en Opdagelse, „Ja, jeg seer af Kortene, at Deres Spørgsmaal angaaer Dem selv. De er en ung Mand, der ikke mangler Venner, og De har Fortjenester; De har saadanne Venner, som De fortjener at have, det sige Kortene mig!“

„Nuvel, jeg nægter ikke, at dette er Sandhed, og

jeg maa tilstaae, Dird, at det er forunderligt, at denne Kone, som aldrig har seet mig før, kjender mig saa godt, ja, saa at sige mit hele Væsen; men troer De, at jeg gjør vel i at følge den Plan, som jeg har begyndt paa, eller at jeg skal opgive den?"

"Opgiv Intet," svarede Drakket i en meget orakelmæssig Tone, og blandede Kortene, alt som hun talte, "nei, opgiv Intet, men behold Alt, hvad De kan faae fat paa. Det er den bedste Maade at komme frem i Verden paa."

"Isandhed, Dird, hun giver gode Raad, og jeg troer, jeg vil følge dem; men hvorledes forholder det sig med Gaarden og Møllen, eller rettere, hvorledes forholder det sig med de specielle Ting, som jeg just tænker paa?"

"De tænker paa at kjøbe — Ja, Kortene sige kjøbe eller er det sælge —"

"Da jeg ikke har Noget at sælge, kan det vel ikke være Andet end at kjøbe, Mo'er."

"Ja, det er rigtigt, denne Træffnægt afgjør Sagen, De tænker paa at kjøbe noget Land. Ah, der løber noget Vand nedad Høien, og her seer jeg en Dam. De tænker paa at kjøbe en Mølle."

"For Pokker, Dird, hvem skulde have troet det!"

"Ikke en Mølle, nei, der er ingen Mølle bygget, men et Mølleanlæg. Seren, Kongen, Treen og Esset; ja jeg seer, hvorledes det forholder sig — De ønsker at faae

dette Nølleanlæg langt under dets virkelige Værdi, ja, lang under, ikke under, men langt under."

"Det er forunderligt! jeg vil aldrig oftere gjøre nogen Indvending imod Spaadomme," udbrød Jason. "Direkt, De maa ikke sige Noget om dette, det maa forblive en Hemmelighed imellem os. Siig mig nu Lidt om Slutningen af mit Liv, Mo'er, saa vil jeg være tilfreds. Hvad De har sagt mig om min Lykke og om mine Bestræbelser, maa være sandt, thi mit ganske Hjerte hænger derved, men jeg kunde nok ønske at vide, hvad Enden skal blive, naar jeg har opnaaet en saadan Rigdom og Lykke, som De har spaaet mig."

"En fortræffelig Ende fuld af Naade og Haab og kristelig Tro. Jeg seer Noget her, der ligner en Præsteskjole — hvide Ermer — Bog under Armen."

"Det kan ikke forholde sig saaledes, Mo'er, da jeg ikke er en Elsker af Former, men hører til dem, der ere uden Former."

"O, jeg seer nu, hvorledes det forholder sig; De holder ikke af den engelske Kirke og kunde gjerne kaste Skavs paa den. Ja, ja — her er De — en presbyteriansk Diaconus, der ved Leilighed kan forestaae en Privatsamling."

"Kom, Direkt, lad os nu gaae hjem, jeg er tilfreds; vi have opholdt Mo'er Durrichau længe nok, og jeg hørte nogle Fremmede komme ind i dette Dieblis. Tak, Mo'er,

jeg takker Dem af mit ganske Hjerte; jeg troer, at der dog maa være noget Sandt i disse Spaadomme."

Jason reiste sig og gik ud af Huset uden at værdige os et Blik, og følgerig uden at gjenkjende os. Men Dirc dvalde endnu et Dieblik, ikke tilfreds med hvad der allerede var bleven sagt ham.

"Troer De virkelig, at jeg aldrig skal blive gift, Mo'er?" spurgte han i en Tone, der tydelig røbede den Rigtighed, han tillagde Svaret. "Det ønsker jeg gjerne at vide, førend jeg gaaer bort."

"Unge Mand," svarede Spaakonem i en høitidelig Tone, "hvad der er bleven sagt, er bleven sagt. Jeg kan ikke skabe Skjæbnen, men blot aabenbare den. De har hørt, at der er hollandsk Blod i Deres Arer, men De boer i en engelsk Koloni. Deres Konge er hendes Konge. Medens hun er Deres Dronning, og De er ikke hendes Herre. Hvis De kan finde en Kvinde af engelsk Blod, som har et hollandsk Hjerte, og ikke har engelske Beilere, saa forseg Deres Lykke, og det vil nok gaae, men hvis ikke, saa forbliv som De er til Tidens Ende. Disse ere mine Ord, og disse ere mine Tanker. Jeg kan ikke sige Mere."

Jeg hørte Dirc sukke. Stakkels Fyr! han tænkte paa Anneke og gik gjennem det ydre Bærelse uden at løfte Foden fra Gulvet. Han forlod Mo'er Doortje ligesaa nedbøiet, som Jason var henrykt; den Gne saae ud i Fremtiden med et egennyttigt og gjerrigt Haab, medens den An-

den betragtede sin Fremtid med en Fortvivlelse, som om alle hans ungdommelige Drømme vare tilintetgjorte. Læseren føler sig maaskee tilbøielig til at smile ved Tanken om, at Dird Van Valkenburgh havde ungdommelige Drømme, da man formodentlig har forestillet sig ham som en rolig, phlegmatisk Yngling, saaledes som han hidtil er bleven skildret af mig; men man vilde gjøre hans Hjerte og Følelser stor Uret, hvis man tænkte sig ham som et Menneske uden dybe og mægtige Tilbøieligheder. Jeg har altid troet, at dette Besøg hos Mo'er Doortje havde en betydelig Indflydelse paa den stakkels Dirds Skjæbne, ligesom jeg ogsaa antager, at hun har indvirket paa adskillige Andre, som jeg kunde nævne.

Touren kom nu til os, og vi bleve opfordrede til at nærme os denne Sandsigeresse. Det er ikke nødvendigt at beskrive det Bærelse, hvori vi fandt Mo'er Doortje. Det havde intet Usædvanligt ved sig med Undtagelse af en Ravn, der hoppede omkring paa Gulvet og syntes at staae paa den fortroligste Fod med Spaakonen. Doortje selv var en Kone paa henimod 60 Aar, rynket, mager, lig en Her, og det forekom mig, at hun havde gjort sig Umage for ved sin Klædedragt at forøge Virkningen af dette hendes naturlige Udseende. Hendes Kappe var af sort Musselin, og hendes Kjole var graa. Hendes Die havde samme Farve som Kjølen, det var gennemtrængende, dybtliggende og Hun passede meget godt til den Rolle, hun spillede.

Da vi efter vor Indtrædelse havde hilset Spaakonen, lagde Enhver af os en fransk Krone paa det Bord, ved hvilket hun sad. Denne Mynt var bleven meget gængs iblandt os, siden de franske Tropper vare trængte ind i vor Koloni, og det blev endogsaa sagt, at de kjøbte Fødemidler og andre Fornødenheder af vore egne Landsmænd. Da vi havde betalt den høieste Pris, der nogensinde blev betalt for disse Blik ind i Fremtiden, ansaae vi os berettigede til fuldstændig at erfare den forseglede Bogs Hemmeligheder.

„Ønsker De at tale med mig i Forening eller hver for sig?“ spurgte Doortje i en dump, høitidelig Tone, der, som jeg opdagede, dels var Natur, dels Konst.

Det blev bestemt, at hun skulde begynde med Worden, men at Alle skulde forblive den hele Tid i Bærelset. Mens vi overlagde dette, vare Doortjes Dine ikke ledige, men jeg bemærkede, at de vandrede fra den ene Person til den anden, som om hun søgte at samle Oplysninger. Mange troe aldeles ikke paa Spaadomskonsten, men paastaae, at det er ikke andet end Skuffelse og Kunstgreb; man mente, at denne Kone betalte de Sorte i Byen for at skaffe hende Oplysninger, og at hun aldrig fortalte Noget om Fortiden, der var sandt, uden at dette iforveien var blevet hende meddelt. Det er ikke min Mening, at Konsten gaaer saa vidt, som man tænker sig, men det synes mig dog at være

anmassende at benægte, at der er noget Sandt deri. Jeg ønsker ikke at synes overtroisk, men jeg anseer det ogsaa for urigtigt at benægte Vidnesbyrd om Fakta, hvis Sandhed vi ere overbeviste om.*

Doertje begyndte at blande et overordentlig smudsigt Spil Kort, der sandsynligvis var bleven brugt over tusinde Gange ved lignende Leiligheder. Derpaa bad hun Worden om at tage af, og nu fulgte en nøiagtig og grundig Undersøgelse. I al den Tid blev der ikke sagt et Ord, og vi hørte kun en sagte Hvisken fra Konen, der foranledigede Ravnens til at sætte sig op paa hendes Skuldre.

„Nu, Mo'er," udbrød Worden, lidt utaalmodig over denne Mafferade, som han kaldte det, „jeg er utaalmodig efter at høre, hvad der har tildraget sig, for at jeg kan fæste saameget mere Lid til, hvad der skal skee. Fortæl mig Noget om den Hvede, jeg saaede sidste Efteraar, hvormange Tønder jeg saaede, og i hvor stort et Stykke Land, om det var gammelt Land eller nyt Land.

* Det er temmelig klart, at Hr. Cornelius Littlepage troede paa Spaadomskonsten, idetmindste i en vis Grad. Dette var forresten ganske almindeligt for et Aarhundrede siden. Jeg kan godt huske, at Albanierne havde en berømt Mester i den sorte Kunst, som regelmæssig blev raadspurgt af Byens gode Husmødre, naar en Eke var bleven borte. Baade Hollænderne og Tydskerne synes at have været tilbøielige til denne Slags Overtro, for hvilken selv dannede

„Ja, De har saaet, De har saaet,“ svarede Konen temmelig høit, men Deres Sød faldt imellem Klinte og paa stenet Grund, og De vil ikke høste en eneste Sjel blandt dem Alle; vidt og bredt har De saaet, men smal vil Deres Høst blive.“

Worden udstødte et lydeligt Hm, lagde Armene over Kors og syntes bestemt paa at trodse Spaakonen, skjønt jeg tydelig kunde see, at han var noget forlegen.

„Hvorledes forholder det sig med mine Creature? Kan jeg sende mange Gaar til Markedet iaar?“

„En Ulv i Gaareklæder,“ mumlede Doortje. „Nei, nei, De holder af varm Aftensmad og Vender, og af at holde Forelæsninger for Koffepiger, men De holder ikke af at arbejde i Herrens Vingård.“

„Kom, det er noget tøsset Snak,“ udbrød Præsten vred, „fortæl mig noget Fornuftigt for min gode franke Krone; hvad seer De i den Ruderknægt, som De studerer saa ivrig?“

„En løbende Præst! En løbende Præst,“ raabte den Gamle flere Genge, „see, han løber for at frelse sit Liv, men Belzebub vil nok indhente ham.“

Englændere for et Aarhundrede siden ikke vare aldeles frie. Mademoiselle Lenormant gjorde endogsaa Lykke i nærværende Aarhundrede selv i Frankrigs skeptiske Hovedstad. Men i vore Dage have Somnambulisterne indtaget de gamle Sandfigeres Plads.

Udg.

Der opstod pludselig en Pause, thi Worden greb sin Hat og styrtede ud af Bærelset, forladende Huset, som om han allerede havde indladt sig paa det omtalte Bæddeløb. Guert rystede paa Hovedet og saae alvorlig ud; men da han bemærkede, at Konen allerede igjen var rolig og paany blandede Kortene for ham, gik han frem for at erfare sin Skjæbne. Jeg saae, at Doortje fæstede sit Blik paa ham, da han stillede sig i Nærheden af Bordet, og et betydningsfuldt Smil spillede om hendes Læber. Hvad det egentlig skulde betyde, har jeg aldrig seet mig istand til at skaffe mig Bished om.

„Jeg antager, at De ønsker at vide Noget om Fortiden, ligesom alle de Dyrige,“ mumlede Konen, „paa det at De maa fæste Lid til, hvad De hører om Fremtiden.“

„Jeg indseer ikke, at der ligger synderlig Bægt paa Fortiden,“ svarede Guert og lod Haanden glide gennem de smukke naturlige Løkker, idet han taledes noget hurtigt. „Hvad der er skeet, er skeet, og det er forbi. En ung Mand ønsker ikke at høre noget Saadant i det Dieblis, han alvorlig er betænkt paa at udrette noget Bedre; vi ere Alle unge engang i vort Liv, og vi kunne kun blive gamle efterat have været unge.“

„Ja, ja, jeg seer, hvorledes det forholder sig,“ mumlede Doortje, „naa, naa — Kalkuner, Kalkuner — Wender, Wender — Quak, quak, quak — gluf, gluf, gluf — Her begyndte den gamle Her at efterligne Wender,

Gjæs, Høns og andre Fugle, og det paa en saadan Maade, at den, der havde været i det ydre Bærelse, vilde have troet at høre en hel Hønsesgaard. Jeg forbausedes selv derover, thi Efterligningen var høist træffende; men Guert var nødt til at tørre Sveden af sin Pande.

„Det er sandt, Mo'er,“ udbrød den unge Mand, „jeg seer, at De veed Alt, og det kan ikke nytte at skjule Noget for Dem. Siig mig nu, om jeg nogensinde skal blive gift, eller ikke; det er for at faae dette at vide, at jeg er kommen herhen; jeg kan ligesaagodt tilstaae det strax.“

„Der er mange unge Piger i Verden — og der er mange smukke Ansigter i Albany,“ mumlede Konen, underføgende sine Kort med stor Opmærksomhed. „En ung Mand som De kan sagtens blive gift.“

„Hvis jeg ikke faaer en bestemt Dame, bliver jeg aldrig gift.“

„Ja, ja, jeg seer, hvorledes det forholder sig! De er forelsket, unge Mand.“

„Hørte De, Corny! er det ikke forunderligt, hvorledes saadanne Folk kunne vide Alt! jeg tilstaaer Sandheden af hvad De siger, men beskriv mig nu noiere den Dame, som jeg elsker.“

Guert havde aldeles forglemmt, at Brugen af Ordet „Dame“ fuldkommen røbede hans Forklædning, eftersom en Mand af hans Udseende og med hans Klædedragt næppe

vilde have brugt saadant et Ord om sin Elskede*. Jeg kunde ikke forebygge, at han saaledes røbede sig, thi han var i en altsfor exalteret Stemning til at tage imod Fornuftgrunde.

"Den Dame, som De elsker," svarede Spaakonen estertænksom, som En, der gaaer frem med stor Sikkerhed, "er for det Første meget smuk."

"Det er saa sandt som Solen paa Himlen."

"Dernæst er hun dydig, elskværdig, klog, snild og god."

"Intet er sandere! Gorny, det overgaaer min Forventning."

"Dernæst er hun ung. Ja, hun er ung og smuk og god; det er tre Egenskaber, som gjøre hende meget søgt."

"Hvorfor betænker hun sig saalænge paa at modtage min Haand? Jeg beder Dem, sig mig det; vil hun nogensinde beslutte sig til at blive min."

"Jeg seer det, jeg seer det! det staaer Alt her i Kortene. Damen kan ikke bestemme sig."

"Hører De det, Gorny; sig mig nu ikke, at den Konst Intet har at betyde. Hvorfor kan hun ikke bestemme sig? for Himlens Skyld lad mig faae det at vide. En

* Dette kan have været sandt 1758, men nu, 1845, er det ikke Tilfældet.

Mand kan blive træt af bestandig at frie til en Engel, og bestandig at faae Nei til Svar. Jeg ønsker at vide Grunden til hendes Betænkeligheder."

"Det er ikke let at gjette en Qvindes Tanker. Nogle have Hastværk, medens andre ikke have det. Jeg antager, at De ønsker at faae Svar, førend Damen er beredt til at give det. Mænd maae lære at vente."

"Hun synes virkelig at kjende Alt, Corny! Uagtet jeg har hørt Meget tale om denne Kone, saa overgaar dog dette al Forestilling. Gode Mo'er, kan De sige mig, hvorledes jeg kan erholde Ja af den Dame, jeg elsker."

"Det er kun muligt ved at bede. Bed en Gang, bed to Gange, bed tre Gange."

"Bed St. Nicolaus! det har jeg allerede gjort tyve Gange; hvis det kunde hjælpe, vilde hun have været min Kone for over en Maaned siden. Hvad synes Dem, Corny? — nei, det vil jeg ikke gjøre, det semmer sig ikke for en Mand ved saadanne Midler at udforske en Qvindes Hemmeligheder — nei, jeg vil ikke udspørge hende."

"Kronen er betalt, og Sandheden maa frem. Den Dame, som De elsker, elsker Dem, og hun elsker Dem ikke; hun vil have Dem, og hun vil ikke have Dem; hun tænker Ja, og hun siger Nei."

Guert skjælvede over sit hele Legeme som et Espeløv.

"Jeg troer ikke, det kan gjøre nogen Skade, Corny, at spørge hende, om Eventyret paa Floden var mig til

Nytte eller til Skade! Det vil jeg endnu spørge hende om. Siig mig, Mo'er, om mine Affairer staae bedre eller slettere efter en Begivenhed, som indtraf for omtrent en Maaned siden, omtrent paa den Tid, da Isen gik vak, og vi havde en stor Oversvømmelse!"

"Guert Ten Eyck, hvorfor stuffer De mig saaledes?" spurgte Spaakonen i en høitidelig Tone. "Jeg kjendte Deres Fader, og jeg kjendte Deres Moder. Jeg kjendte Eders Forfædre i Holland og deres Børn i Amerika. Den ene Slægt efter den anden har jeg kjendt af Deres Familie, men De er den Første, jeg har seet saa slet klædt. Troer De, at gamle Doortjes Dine ere blevene svage, at hun ikke kan kjende sin egen Nation? Jeg saa Dem paa Floden . . . ha! ha! det var et deiligt Syn! Jakk og Moses! hvor de pustede, hvor de galopperede. Knak! knak! det er Isen! der kommer Vandet! See! den Bro kan føre Dem til Maalet. Pas paa den Fugl, og pas paa det — naar Maret er omme, vil Alt være kommen. Besvar mig et Spøgsmaal, Guert Ten Eyck, men besvar mig det oprigtig. Kjender De en ung Mand, som snart gaaer til Skoven?"

"Ja, Mo'er. Denne unge Mand, min Ven, har ifinde om et Par Dage, eller saasnart Veiret bliver gunstigt, at begive sig til Skoven."

"Godt! gaa med ham. Adskillelsen bevirker ofte, at en ung Kvinde lærer at kjende sine egne Tanker, medens

der Intet opnaaes ved at bede. Gaa med ham, siger jeg; og hvis De hører Geværild, da gaa nær dertil; Frygt faaer ofte en ung Kvinde til at tale. De har nu faaet Deres Svar, og jeg vil Intet mere sige. Kom herhen, unge Gier af mange halve Toes og rør ved dette Kort."

Da jeg havde gjort dette, begyndte Konen at mumle ved sig selv og hurtig at lade sit Blik løbe hen over Kortene. Konger, Esser og Knagter blev undersøgte efter hinanden, indtil hun fik Hjerterdame i sin Haand, som hun triumpherende viste mig.

"Det er Deres Dame. Hun er altfor mange Hjerter's Dronning. Hudson Floden gjorde for Dem, hvad den har gjort for mangen en stakkels Mand for Dem. Ja, ja; Floden gavtede Dem; men Vand kan svømme over ligesaavel som Taarer. Tag Dem iagt for Knights-Barrownights!"*

Her gjorde Mo'er Doortje en Ende paa sine Meddelelser, det var ikke muligt at faae en eneste Stavelse mere

* I Kolonien New York boede der i lang Tid kun en høj Rangsperson. Det var den berømte Sir William Johnson, Baronet til Johnson Hall, Johnstown og Albany, nu Fulton County. Denne Sir William Johnsons Søn blev udnævnt til Ridder (Knight), medens Faderen endnu levede. Da Faderen døde, var han altsaa Sir Johnson, Knight og Baronet, og det var almindeligt, at simple Folk kaldte ham Knight eller Barrownight.

ud af hende, skjønt vi gjorde hende over tyve Spørgsmaal. Hun gjorde Tegn til os, at vi skulde gaae, og da Konen mærkede, at vi vare uvillige dertil, lagde hun med værdig Mine en Krone for hver af os paa Bordet og gif hen i sin Krog, hvor hun satte sig og begyndte at bevæge Legemet frem og tilbage, som om hun med Utaalmødighed ventede paa, at vi skulde gaae. Efter et saa utvetydigt Tegn paa, at hun ansaae sit Værk for fuldendt, kunde vi ikke Andet end vende tilbage; Pengene lode vi naturligvis blive.

Fjerde Kapitel.

Dyden er svag, og Benskabet sjældent,
Kjerlighed røver os tidt vor Fred!

Men vi, skjønt hine snart maae falde,
Vi overleve Glæden dog og Alt,
Hvad vort vi kalde.

Shelley.

Alt, hvad der var passeret under Besøget hos Spaakonen, havde gjort et dybt Indtryk paa Guert Ten Eyck. Det havde Indflydelse paa hans Stemning og, som det vil vise sig, paa hans Handlinger. Hvad mig selv angaaer;

da tør jeg vel ikke paastaae, at jeg aldeles intet Hensyn tog til hvad der var passeret; men det gjorde langt mindre Virkning paa mig end paa min Ven. Worden behandlede Sagen med stor Foragt. Han erklærede, at han aldrig før i sit Liv var bleven saaledes insulteret. Den gamle Her havde uidentviol seet os Alle før og gjenkjendt ham. Benyttende sig af en saadan Kundskab, der var let at erhverve sig i en By af Albany's Størrelse, havde hun taget Leiligheden iagt og opvartet med de tossede Rygter, som cirkulerede om ham. „Løbende Præst!“ tilføjede han, „som om Enhver ikke vilde løbe for at frelse sit Liv. De saae, Corny, hvorledes det hang sammen med Floden, da den først begyndte at bryde op, og veed, at min Frelse var vidunderlig. Jeg fortjener ligesaamegen Berømmelse for dette Tilbagetog, som Xenophon for sit Tilbagetog med de 10,000. Jeg havde rigtignok ikke 34,650 Stadier at tilbagelægge, men Handlinger maae mere bedømmes efter Qualiteten end efter Quantiteten. Det Bedste bliver i Almindelighed gjort paa staaende Fod, og er sædvanlig efter en lille Maalestok. Efter Alt, hvad De desuden fortæller mig om Guert, maa Kjerlingen have kjendt ham, det er umuligt Andet i en By som Albany, hvor Tyren er saa bekjendt for sine Spilopper. Og nu Iack og Moses! Troer De, at en ond Mand eller 40,000 Djævlé kunde indgive en Spaakone den Idee at kalde en Hest Moses — Iack var det maaskee muligt, at hun kunde finde paa; men ikke engang en Djævel vilde

nogensinde kunne falde paa at kalde en Hest Moses! Høst paa, at Moses var Israhelernes store Lovgiver, og saadan en Skabning kunde ligesaagodt antage, at en Hest hed Confucius som Moses!"

"Jeg antager, at Inspirationen, som De kalder det, vilde lede en snild Spaafene til at give alle Ting deres rette Navne, og kalde Hestene ved deres virkelige Navne, hvordan de saa end ere."

"Jo! saadan en Inspiration, som denne usle, gamle, rynkede og uforfammede Her er i Besiddelse af! Tro mig, Corny; denne Spaadoms-kunst har Intet at betyde; idetmindste kan man ikke i alle Tilfælde stole paa den, og dette var aabenbart Bedrag. At kalde mig "en løbende Præst!"

Dette var Hs. Belærværdighed Hr. Wordens Meninger om Mo'er Doortjes Spaadomme. Han tog Løfte af os, at vi ikke vilde omtale den Sag, hvilket vi heller ikke vare synderlig tilbøielige til. Guert, Dirc, Jason og jeg toge dog ikke i Betænkning indbyrdes at omtale de nærmere Omstændigheder ved vort Besøg, og Enhver af os betragtede Sagen paa en anden Maade end vor Mentor. Jeg overbeviste mig om, at Jason var særdeles tilfreds med hvad der var bleven ham forudsagt; thi der var bleven ham spaaet, at han skulde blive begavet med Rigdomme, og Ingen er misfornøiet med at besidde eller have Udsigt til at besidde Rigdomme. Skjønt Dirc kun var 20 Aar

gammel, begyndte han dog fra den Tid af at tale om at leve som Pebersvend, og al min Epøg formaaede ikke at bevæge det stakkels Menneſſe til at forandre ſin Beſlutning eller nære lyſere Forhaabninger. Paa Guert havde Spaakonens Ord, ſom ſagt, gjort et dybt Indtryk, og da han, hvad han ſelv angik, ikke følte ſig forpligtet til at tie, tog han Anledning til at omtale ſit Beſøg hos denne Kone en Morgen, da Herman Mordaunt, de to Damer, Bulſtrode og jeg ſad og talede ſammen i Fortrolighed.

„Findes der ogſaa Spaamænd i England, Hr. Bulſtrode?“ begyndte Guert uden videre Indledning, og fæſtede ſit Blik paa Mary Wallace, da han gjorde dette Spørgsmaal; thi nu ſom altid fyldte hun hans Tanker.

„Alt, hvad der er taabeligt, findes ligeſaaavel i Gammeſ-England, Hr. Ten Eyck, ſom Alt, hvad der er viiſt. Jeg troer, der er et Par Sandſigere i London, og det forekommer mig, at jeg har hørt ældre Folk ſige, at det er bleven mere Mode at raadſpørge dem, efter at Hoffet er blevet ſaa tydſk.“

„Ja,“ ſvarede Guert i ſin Uſkyldighed, „det finder jeg meget rimeligt, thi det er en almindelig Mening her hos os, at de tydſke og hollandske Spaamænd ere de bedſte. De have havt, eller foregive at have havt, Høre i New England, men der er Ingen, ſom fæſter Lid til denne Paastand. Det gaaer hermed ſom med alle diſſe broutende Yankeers Pralerier.“

Jeg lagde Mærke til, at Mary Wallace rødmede, og at hun, idet hun bed en Traad af, benyttede Leiligheden til at bortvende sit Ansigt, saaledes at Bulstrode fornemmelig ikke kunde see det.

„Meningen deraf er nok den,“ sagde Major Bulstrode, „at vor Ben Guert har aflagt et Besøg hos Mo’er Doortje, en velbekendt Kone, som boer paa Høien, og som har et vist Ry blandt de gode Albaniere! Adskillige af vore Officerer have besøgt denne gamle Kone.“

„Saaledes forholder det sig, Hr. Bulstrode,“ svarede Guert med sin sædvanlige Frimodighed og med en Alvor, som viste, at han ikke betragtede det som Spøg. „Jeg har besøgt Mo’er Doortje for første Gang i mit Liv, og Corny Littlepage der var med mig. Skjønt jeg længe har kjendt denne Kone af Dmtale, har Nysgjerrigheden aldrig foreledet mig til at besøge hende før dette Foraar. Vi have imidlertid været der, og jeg maa tilstaae, at denne mærkelige Person i høj Grad forbausede mig ved sin overordentlige Viden.“

„Bad hun Dem ikke om at see i Sukkerkaalen efter den bortkomne Ske, Hr. Ten Eyck?“ spurgte Anneke med et skjelmst Blik og med en Stemme, som fik Blodet til stige op i mine Kinder. „Man siger, at Spaakoner sende floge, men skjodesløse Husmødre til Sukkerkaalen for at lede efter de bortkomne Skeer; og mange skulle paa den Maade være blevene fundne.“

„Jeg seer, Miss Anneke, at De ingen Tro har,“ svarede Guert, „og de, som ingen Tro have, kunne ingen Lid fæste til Saadant. Jeg har idetmindste saamegen Tillid til, hvad Teortje har sagt mig, at jeg har ifinde at følge hendes Raad, hvad der saa end skeer.“

I dette Dieblis løftede Mary Wallace sine takkefulde blaae Dine og fæstede dem paa den unge Mands Ansigt, og de udtrykte en saa levende Interesse, at selv hendes kvindelige Instinkt ikke formaaede at skjule den. Mary Wallace taledes dog ikke, men overlod til de andre Tilstedeværende at fortsætte Samtalen.

„De vil formodentlig fortælle os Alt, Hr. Ten Eyck,“ udbrød Bulstrode, „Intet gjør saa megen Lykke i et Selskab som en Spøgelsehistorie, eller saadant noget Vidunderligt, som man maa gjøre Vold paa sin Fornuft for at troe.“

„Undskyld, Hr. Bulstrode, disse Ting kunne ikke omtales, men Corny Littlepage vil kunne bevidne, at de vare meget vidunderlige. Under alle Omstændigheder vil jeg i dette Foraar reise til Skovene, og da Littlepage og Folloch ere fortræffelige Kammerater, foreslaaer jeg dem, at vi skulle følges ad. Det vil blive sildigt, førend Armeen bliver færdig til at sætte sig i Bevægelse, og vi ville da alle Tre slutte os til Dem foran Ticonderoga, hvis det lykkes Dem at komme saa langt.“

"Siig hellere: foran Montreal; thi jeg haaber, at den nye Anfører vil finde Mere for os at gjøre, end den gamle. Skal jeg sætte en Skildvagt ved Doortjes Dør i Deres Fraværelse, Guert?"

Dette Spørgsmaal fremkaldte et almindeligt Smil endogsaa hos Guert, hvis Godmodighed var overordentlig stor. Jeg maa dog undtage Mary Wallace, der ikke smilede synderlig den Formiddag.

"Vi blive da Naboer." bemærkede Herman Mordaunt rolig, "det vil sige, hvis De har isinde at ledsage Corny og Dird til det Gods, som Dhrr. Littlepage og Van Balkenburgh fornylig have kjøbt. Jeg har et Gods i Nærheden, som nu er ti Aar gammelt, og Damerne her have samtykket i at ledsage mig derhen, saasnart Veiret bliver noget mildere, og jeg kan være vis paa, at vor Armee er stærk nok til at beskytte os mod Franskmændene og Indianerne."

Jeg behøver næppe at sige, med hvilken Genrykkelse Guert og jeg hørte denne Efterretning. Paa Bulstrode gjorde den derimod netop den modsatte Virkning. Han syntes ikke at blive forundret over en Erklæring, der for os var saa ny; men adskillige Ytringer af ham viste, at han ikke havde ahnet, at de to Gods, Herman Mordaunts og vort, laae saa nær ved hinanden. Det var ved hans Spørgsmaal, at jeg rigtig blev indviet i Forholdene. Det viste sig, at Herman Mordaunt var kommen til Albany

for at drage Omfarg for denne Eiendom, hvor han et Par Aar iforveien havde opført Møller og gjort en hel Del af de Forbedringer, der ere nødvendige for en ny Koloni, og som nu ved Krigens Fremmskridt og Begivenheder laae nærmere ved Fjenden, end det egentlig var ønskeligt. Selv saalænge Franskmændene laae ved Ticonderoga, maatte hans Møller isærdeleshed ansees for at være i Fare, uagtet de laae over 40 Mile derfra, thi Skarer af Bilde, anførte af hvide Mænd, marscherede hyppig saalænge gjen- nem Skoven for at ødelægge en Koloni og foretage Plyn- dringer. Men den foregaaende Sommer havde Fjenden passeret George-Søen og havde virkelig ved Belæiring ind- taget Fort William Henry ved den sydlige Ende. Dette var rigtignok det sydligste Punkt, Fjenden havde naaet, og det var bekjendt, at man havde opgivet denne dristige Erobring og havde trukket sig tilbage til Ty og Crown Point, de to stærkeste militaire Poster i de brittiske Kolo- nier. Havensnest, som Herman Mordaunts Guds hed, var imidlertid langt fra at ligge udenfor Grændserne for deres Udfald, og han opholdt sig i Albany blot i den Hensigt at iagttage Begivenhedernes Gang paa den Kant, og for at være saa nær som muligt ved disse Begivenheders Skueplads; hvis han havde noget offentligt Hverv, da forblev dette en dyb Hemmelighed. En ny Marsag til Forlegenhed var ind- truffen, og det var det, som bestemte Godseieren til i egen Person at besøge sine Eiendomme. De 15 til 20 Familier,

som det var lykkedes ham med megen Bekostning og Umage at formaae til at nedsætte sig paa Godsset, vare blevene urolige ved Udsigt til et Felttog i deres Nærhed og havde underrettet ham om deres Hensigt at forlade deres Hytter og Marker, hvilket var den letteste Maade at frelse sig paa under de nærværende Omstændigheder. Et Par Familier havde allerede benyttet sig af Sneen og havde begivet sig til Hampshire Grants, hvorfra de oprindelig vare komne, og det var at befrygte, at andre vilde efterligne deres Forsigtighed.

Herman Mordaunt ønskede ikke at opgive de Fordele, som han med saamegen Vise og Bekostning havde opnaaet i de udyrkede Skove. De med en Vortreise og en Tilbagekomst forbundne Besværligheder vare i og for sig tilstrækkelige til at give hans Kolonisters Bevægelser en ny Retning, og da de fra Begyndelsen af vare blevene førte til denne Egn ved hans Hjælp og Understøttelse, var det naturligt, at han ønskede at beholde de Folk, han med saa megen Vanskelighed og Bekostning havde samlet paa sit Gods, hver i deres forsskjellige Stillinger, idetmindste saalænge han ansaae det for raadeligt. Under disse Omstændigheder havde han derfor besluttet at besøge Ravensnest i egen Person og at tilbringe en Del af Sommeren, om ikke den hele, blandt sine Folk. Dette vilde give dem mere Tillid og give deres Arbeide nyt Liv. Det syntes, som om Anneke og Mary Wallace havde vægret

sig ved at lade Herman Mordaunt reise alene, og da han, Faderen og Formynderen — Mary Wallace var nemlig Herman Mordaunts Vindling — mente, at der ikke var nogen Fare forbunden med denne Reise, han stod i Begreb med at gjøre, havde han givet efter for de to Damer's indstændige Bønner, og det var derfor bleven bestemt, at de Alle i Forening skulde tage afsted, saasnart at Vårstiden var rykket lidt mere frem. Kolonisterne vare blevene underrettede om denne deres Godseiers Hensigt, og derved bleve de foranledigede til at forblive paa deres Post.

Her kan jeg ligesaagodt tilføie, hvad jeg senere erfarede under Begivenhedernes Gang. Bulstrode var bleven bekjendt med Herman Mordaunts Planer, da de vare fortrolige Venner, og den Sidste interesserede sig betydelig for den Førstes Frieri; denne Underretning havde Bulstrode vidst at benytte til sin Fordeel. Det var nu Tid, at Tropperne satte sig i Bevægelse, og flere Afdelinger vare allerede marscherede mod Nord og havde indtaget adskillige Punkter, som man ansaae det for ønskeligt at have inde, førend Felttoget begyndte. Blandt andre Korps, som havde disse Befalinger, var det, Bulstrode kommanderede, og han havde saamegen Indflydelse hos den Overstkommanderende, at han blev sendt til det Punkt, der laae nærmest ved Ravensnest, hvor han havde den dobbelte Fordel engang imellem at kunne besøge Damerne og tillige ligesom at være dem en Beskytter. Hensigten med Dircks og min Reise

var ikke nogen Hemmelighed, det var almindelig bekjendt, at vi skulde reise til Mooseridge, men vi vidste ikke selv, at Herman Mordaunt havde et Gods saa nær ved os. Jeg erfarede nu, som sagt, at denne Efterretning var ligesaa ny for Bulstrode som for mig selv.

De enkelte Omstændigheder, som jeg her har omtalt, erfarede jeg først ved Jagttagelser og Samtaler. Hovedpunkterne bleve dog bestemte den Morgen, da Guert omtalte sit Besøg hos Spaakonen. Samtalen varede over en Time og ophørte ikke, førend alle Tilstedeværende fik en almindelig Idee om de forskjellige Partiers Planer den følgende Sommer.

Det hændte den Morgen, at Bulstrode, Dird og Guert gik bort i Forening, de to sidste for at see paa en Hest, den første havde kjøbt, saaledes at jeg blev ene tilbage hos de unge Damer. Aldrig saasnart var Døren bleven lukket efter de Bortgaaende, førend jeg saae et Smil spille omkring Annekes skjønne Læber; Mary Wallace vedblev hele Tiden at være tungsindig og fordybet i Tanker.

„De var altsaa ogsaa med hos Spaakonen, Hr. Littlepage,“ bemærkede Anneke, efterat hun tilsyneladende havde overlagt med sig selv, om det var passende videre at forfølge denne Gjenstand. „Jeg vidste nok, at der eksisterede en saadan Person i Albany, og at karrige Husholdersker stundom henvendte sig til hende, men jeg vidste ikke, at Mænd, og det dannede Mænd, viste hende den Ære.“

"Jeg troer ikke, der er nogen Undtagelse med Hensyn til Kjønn og Dannelse, hvad hendes Indflydelse og Autoritet angaaer; man siger, at de fleste yngre Officerer af Armeen have besøgt hende under deres Ophold her."

"Jeg gad nok vide, om Bulstrode har været med. Han er ung nok dertil, men han beklæder en høj Post. En Major kan være ligesaa nysgjerrig som en Fændrik, eller kjære Mary, som en Kone, der har mistet sin Bedstemoders Tjefte." —

Mary Wallace sukkede, løstede sine Dine fra sit Arbejde, men gav intet Svar. —

"De er streng imod os, Anneke," siden Eventyret paa Floden, behandlede hele Familien mig med samme Fortrolighed, som om jeg havde været en Søn eller en Broder, "jeg bilder mig ind, at vi ikke have gjort Andet, end hvad Herman Mordaunt har gjort i sin Tid."

"Det kan være meget sandt, Corny, men det gjør aldeles ikke Sagen fornuftigere. Jeg haaber dog, at De ikke gjør en Hemmelighed af hvad De har erfaret, men lader Deres Venner faae Del i Deres Kundskab."

"Konen var ikke saa meddelende imod mig, men behandlede Guert Ten Eyck langt bedre. Hun fortalte ham rigtignok mange Ting om Fortiden, som syntes forunderligt; men hun vidste, hvem han var."

"Det er ikke muligt, Hr. Littlepage," sagde Mary Wallace, "at nogen Person i Albany ikke skulde kjende

Guert Ten Eyck og en god Del af hans Historier! Den stakkels Guert bliver overalt bekjendt nok! "

"Dg ofte til sin Fordel," tilsviiede jeg, en Bemærkning, der var oprigtig ment, og som fik Mary Wallaces Ansigt til at opklares og fremkaldte endogsaa et svagt Smil paa hendes Læber. "Alt dette er sandt; men der var dog noget Vildt og Unaturligt i Konens Manerer, da hun fortalte disse Ting."

"Som De synes at ville beholde for Dem selv?" bemærkede Anneke spørgende.

"Jeg tør ikke røbe en Bøns Hemmelighed. Lad Guert svare for sig selv, han er saa aabenhjertig som den lyse Dag, og vil ikke tage i Betænkning at fortælle Dem Alt, hvad han veed."

"Jeg vilde ønske, at Gorry Littlepage blot var saa aabenhjertig som Tusmørket!"

"Jeg har Intet at skjule, og mindst for Dem, Anneke. Spaakonen fortalte mig, at mit Hjertes Dronning var altfor mange Hjertes Dronning, at Floden ikke havde gjort mig Skade, og at jeg isærdeleshed burde tage mig iagt for hvad hun kaldte Knights-Barrownights."

Jeg iagttog nøie Anneke, medens jeg gjentog denne Mo'er Doortjes Advarsel, men jeg kunde ikke tolke Udstrykket i hendes skjonne, tankefulde Ansyn. Hun smilede ikke, ei heller blev hun fornærmet, men hun rødmede. Hun

saac naturligvis ikke paa mig, thi det vilde have været at opfordre mig til at iagttage hende.

Mary Wallace derimod smilede og saac paa mig.

„Troer de Alt, hvad Heren fortalte Dem?“ sagde Anneke efter en kort Pause.

„Jeg troer, at mit Hjertes Dronning er mange Hjerters Dronning, at Gloden ikke har gjort mig Skade, skjønt jeg ikke kan see, at den har gjort mig meget Gavn, og at jeg har Meget at frygte af Knights-Barrowknights. Jeg troer Alt dette, uagtet jeg aldrig før har seet Spaakonen.“

Den næste Bemærkning blev gjort af Anneke og angik Beiret. Det var smukt og stadigt, og det kunde ikke vare længe, inden Armeen maatte begynde at sætte sig i Bevægelse. Flere Regimenter vare ankomne til Kolonierne, og flere ansete og høitstaaende Officerer havde ledsaget dem. Blandt andre, som førstegang seilede over Atlanterhavet, var en Lord Howe, en ung Kriger, der havde erhvervet sig stor Berømmelse, og af hvem man ventede sig Meget paa dette Felttog. Viedens vi taledes om disse Ting, kom Herman Mordaunt igien ind i Bærelset efter en kort Fraværelse og tog mig med sig for at undersøge de Forberedelser, han havde gjort til at transportere Damerne til Ravensnest.

„Nye Herrer, nye Love, siger man, Corny,“ vedblev Herman Mordaunt „og denne Pitt, det store Underhus-

medlem, som Nogle kalde ham, vil lade det brittiske Rige føle Sandheden af dette Ordsprog. Alt er i Bevægelse i Kolonierne, og den dorste Periode under Lord Loudons Kommando, er forsvunden. General Abercrombie, en General, af hvem man venter sig Meget, er bleven sat i Spidsen for de kongelige Tropper, og der er al Udsigt til et virksomt og høist vigtigt Felttog. De sidste Mars Uheld maa gjenoprettes, og det engelske Navn atter gjøres frygtet paa dette Fastland. Lord Howe, om hvem Anneke talte, skal være en Mand af mange Fortjenester, og have kongeligt Blod i sine Aarer; hans Moder var en naturlig Søster til vor nuværende Konge."

Herman Mordaunt gif nu nøiere ind paa sine Planer for Sommeren, yttrede sin Glæde over at vide, at Dirk og jeg vilde blive hans Naboer, skjønt det dog ved nøiere Undersøgelse viste sig, at Godserne Ravensnest og Mooseridge laae næsten 40 Mile fra hinanden med en tæt Urskov imellem sig. Ikke destomindre vilde vi blive Naboer i en vis Betydning, forsaavidt som Adelsmænd ialmindelighed kalde Folk af deres egen Klasse Naboer, naar de ikke boe længere borte, end at de kunne besøge dem et Par Gange om Aaret. Og saadanne Mennesker ere Naboer i dette Ords egentlige Betydning: de kjende hinanden bedre, forstaae hinanden bedre, sympathisere bedre med hinanden, have mere Samqvem med hinanden, hvorved de tyve Gange bedre kunne bedømme hinandens Bevæggrunde,

- Grundsætninger og Charakterer end de, som leve Dør om Dør med hinanden og blot see Gieren gaae ind og ud, beskæftiget med sine daglige Forretninger. Der kan ikke tænkes noget Absurdere end at antage, at det blotte Naboskab skulde gjøre Menneskene bekjendte med hinanden. Det var en af Jason Newcomes Connecticut-Anskuelser. Opdragen under Samfundsforhold, hvor alle stode paa en vis fortreelig Fod med hinanden, og hvor næsten alle Stridigheder bleve henstillede til Kirken, indbildte han sig, at han
- kjendte alle de fornemme Folk i West-Chester, fordi han havde levet et Aar eller to i dette Grevskab, uagtet han aldrig havde talt med En af Ti iblandt dem. Denne Anskuelse kunde jeg aldrig faae ham fra, thi han paastod, at det, ofte at see en Mand og tilfældigvis at verle en Hilsen med ham paa Landeveien, var at kjende ham eller, som han udtrykte sig, at være velbekjendt med ham, et Yndlingsudtryk for denne Danburry Mand, skjønt deres Meninger og Følelser dannede en saa stor Kluft imellem de forffjellige Partier, at de næppe forstode hinandens Udtryk og almindelige Sprog, naar de begyndte at tale sammen, hvilket stundom hændte. Trods alt dette vedblev Jason at paastaae, at han kjendte hver en Adelsmand i Grevskabet, som han hørte omtale, om han ogsaa blot havde seet ham en eller to Gange i Kirken. Men Jason havde i alle Henseender meget smigrende Begreber om sine egne Talenter.



Herman Mordaunt havde foretaget de nødvendige Forberedelser til den forestaaende Reise; en luftet Vogn var bleven forfærdiget, til ikke blot at transportere ham selv og Damerne, men mange Møbler, som de under deres Ophold paa Ravensnest vilde komme til at behøve. En anden stærk, rummelig og ligeledes luftet Vogn var bestemt til de Sorte og den øvrige Del af Effekterne. Han viste mig alle disse Indretninger med megen Tilfredshed og talte med en Fornøielse, som han ikke søgte at skjule, om de unge Dammers Mod og Kjerlighed. Hvad mig angaaer, da har jeg altid været af den Mening, at Anneke blot lod sig lede til denne uforsigtige Beslutning af en barnlig Kjerlighed, medens Faderen lod sig lede af den hemmelige Forventning, at denne Reise skulde aabne Leilighed til at modtage Besøg af Bulstrode og Efterretninger fra ham. Jeg roste Arrangementet, gjorde et Par Bemærkninger med Hensyn til Anneke og Mary, hvorpaa vi gik hver til Sit.

Et Par Dage efter det omtalte Besøg tiltraadte det —de Regiment sin Marsch mod Nord. Tropperne passerede igjennem de snevre Gader i Nærheden af Barakkerne, fulgte af en lang Række Bagagevogne. De marscherede uden Telte, saasom det var velbekjendt, at de drog til en Egn, hvor Dren til enhver Tid kunde skaffe Tusinder Ly i lige saa kort Tid, som behøvedes til at slaae Leier. Det var almindeligt, at man i Sloven opførte Hytter for Armeen,

og en halv Enes Dagsmarscher vilde føre Bataillonen til det Punkt, hvor de skulde blive for at understøtte et Par andre Korps, der vare rykkede længere frem, og for at holde Forbindelsen aaben.

Bulstrode forlod imidlertid ikke Albany i Selskab med sit Regiment. Jeg var bleven inviteret til i For-
ening med Guert og Dirk at spise Frokost den Formiddag hos Herman Mordaunt; da jeg nærmede mig Døren, saae jeg Majorens Tjener gaae frem og tilbage med sin egen og sin Herres Hest i den nærliggende Gade. Dette tydede paa, at vi skulde have Fornøielsen af Bulstrodes Selskab ved Frokosten. Da vi traadte ind i Værelset, saae vi ham ogsaa iført en saadan Uniform, der passede sig for en Officer af hans Rang, der staaer i Begreb med at marschere ind i Amerikas Skove. Han syntes mig at være melankolsk, som om det smertede ham at reise bort; men den mest skinsyge Jagttager kunde ikke opdage noget Tegn paa en lignende Følelse hos Anneke. Hun var ikke ganske saa munter som sædvanlig, men hun var langt fra at være bedrøvet.

"Jeg forlader Dem, mine Damer, med den dybeste Smerte," sagde Bulstrode, medens vi sad ved Bordet, "thi De have gjort dette Land til mere end et Hjem for mig, De have gjort mig det dyrebart."

Dette blev sagt med Følelse, med mere Følelse, end jeg nogensinde havde seet Bulstrode lægge for Dagen, med

mere Følelse, end jeg nogensinde havde tiltroet ham. Anneke rødmede, men hendes skjønne Haand, den netop i dette Dieblis holde en smukt forarbeidet Thepotte over en Kop, røbede ikke den mindste Skjelven.

„Vi mødes snart igien, Harry,“ bemærkede Herman Mordaunt i en bevæget Tone, „det skal ikke vare en Uge, inden vi følge efter Dem; husk paa, at vi blive ikke blot Naboer, men gode Naboer, og hvis Bjerget ikke vil gaae til Mahomed, maa Mahomed gaae til Bjerget.“

„Det skal betyde, Hr. Bulstrode,“ sagde Mary Wallace med et yndligt Smil, saa aabent og naturligt som selve Barndommen, „at De er Mahomed, og vi ere Bjerget. Damer kunne ikke reise beqvemt i en udyrket Skov, ei heller passer det sig for dem, at besøge en Leir, selv om de kunde.“

„Man siger, at vi aldeles ikke skulle ligge i Leir,“ svarede Bulstrode, „men i gode, bequemme Blokhusse, som ere blevne byggede til os af den Bataillon, vi løse af. Jeg haaber, at de ere saaledes, at selv Damer i Nødsfald ikke vilde forsmaae deres Afbenyttelse. Viellem saa gamle og fortrolige Venner maa der ikke være nogen Mahomed eller noget Bjerg.“

Samtalen dreiede sig nu om de forskjellige Partiers Planer og Forventninger, og man gjorde de sædvanlige Løfter at være omgængelige Naboer og ret ofte at besøge hinanden. Det var aabenbart, at Herman Mordaunt

ønskede at betragte Bulstrode som En, der hørte til hans Familie, hvilket i Verdens Dine retfærdiggjordes ved den Omstændighed, at han virkelig var beslægtet med Herman Mordaunt; men for mig var det let at see, at det havde sin Oprindelse fra en ganske forskjellig Grund. Da Bulstrode reiste sig for at tage Afsted, ønskede jeg mig borte, men Begjerligheden efter at iagttage den Birkning, Afstedden vilde gjøre paa Anneke, vilde have holdt mig tilbage, selv om det havde været passende, at jeg var gaaet bort.

Bulstrode var mere rørt, end jeg havde anseet for muligt. Han tog en af Herman Mordaunts Hænder i sine og trykkede den varmt en Stund, inden han kunde finde Ord til at udtrykke sine Følelser med.

„Kun Gud veed, hvad denne Sommer vil bringe, og om vi Alle skulle mødes eller ikke,“ sagde han derpaa, „men der komme, hvad der vil, saa er Fortiden, den lykkelige Fortid, dog vunden. Hvis De aldrig oftere skulde høre fra mig, min kjære Frænde, da ville mine Breve til England give Dem et bedre Vidnesbyrd om min Taknemmelighed, end Alt, hvad jeg formaaer at udtrykke i Ord. De ere blevene skrevne som et troværdigt Udtryk for de Følelser, som Deres Gjestevenskab og Godhed have vaakt hos mig. I det mulige Tilfælde har jeg forlangt, at ethvert af dem skal sendes til Amerika, for at De kan gjenlæse dem.“

„Min kjære Harry, vi ville ikke frygte det Værste,“

afbrød Herman Mordaunt ham og viftede en Taare bort af sit Øie, "og vi ville ikke gjøre en kort Adskillelse til en alvorligere Sag, end den bør være."

"Nei, min Herre, en Soldat, som staaer i Begreb med at indtage en Post ligeoverfor Fjenden, kan aldrig vide, om Adskillelsen bliver kort eller lang. Dette Felttog vil blive afgjørende for mig," vedblev han med et Blik paa Anneke, "jeg maa vende tilbage som Seierherre i en Betydning eller hellere slet ikke vende tilbage. Gud velsigne Dem, Herman Mordaunt, som Deres egne Landsmænd kalde Dem, tusinde Aar vilde ikke kunne udlette af mit Hjerte Erindringen om al Deres Godhed."

Dette var smukt sagt, og Maaden, hvorpaa det blev udtrykt, var ligesaa smuk som Ordene. Bulstrode betænkte sig et Dieblis, saae paa de to Damer og nærmede sig først Mary Wallace.

"Farvel, dyrebare Mary Wallace," sagde han, idet han tog den fremrakte Haand og kysjede den med en Rolighed, som vidnede om, at han blot følte Vennskab og Agtelse for hende. "Jeg formoder, at De er en streng Kritiker af Cato og Scrub, men dette vil jeg glemme, fordi De ialmindelighed er saa ædel og overbærende. De vil kunne gjøre mange tusinde Bekjendtskaber, førend De vil finde En, som nærer den samme dybe Erbedighed for Deres mange Dyder, som jeg."

Dette var ogsaa smukt sagt, og Mary Wallace tog

Lommebørklædet for Dinene og udtalte sit Levvel hjertelig og bevæget.

Fremmede sige, at vore Damer mangle Følelse, Lidenkab, eller hvis de ere i Besiddelse deraf, at den da skjules bag en Masse af Kulde, som berøver den al dens Elskværdighed og Varme. At de ere barnlige og fortro- lige, hvor de hellere burde være tilbageholdne, tilbageholdne og unaturlige, hvor Følelse og Natur burde udøve sin Indflydelse. At de have mindre Maneer i alle Henseender, i Henseende til Selvbeherkselse og i Henseende til Selvagtelse i deres almindelige Samkvem med Menneskene, og at de ere mindre lidenskabelige, det troer jeg nok er sandt, men de, som frakjende en amerikansk Pige Hjerte, kjende Intet til hende. Hun er lutter Hjerte, og den tilsyneladende Kulde er oftere en Følge af, at hun ikke vo- ver at hengive sig til sine Følelser, og af en almindelig Lede til alt Konstigt og Unaturligt, end af Mangel paa Følelse. Men to Damer, der vare opdragne saaledes som Anneke og Mary Wallace, kunde ikke andet end opføre sig bedre ved en saadan Scene, end de, som ere mindre be- kjendte med det høiere selskabelige Livs Baner, der altid mere eller mindre ere conventionelle.

Mary Wallace var ved denne Leilighed meget rørt, og det var ikke muligt Andet, end at dette maatte være Tilfældet med en ung Pige, hvis Natur var saa ædel og varmtfølende, naar en behagelig Omgangsven, som hun

havde kjendt i 2 Aar, stod i Begreb med at tage Afsked med hende, for at rygte et Hverv, som han ansaae for at kunne lede til den ulykkeligste Ende. Hun trykkede hjertelig Bulstrodes Haand, ønskede ham god Lykke og mange andre fortræffelige Ting, takkede ham for hans gode Mening og yttrede det Haab, at de igjen skulde mødes før Sommerens Slutning og atter være lykkelige i hinandens Selskab.

Nu kom Touren til Anneke. Hun holdt Lommetsrædet for Dinene, og da hun tog det bort, var Ansigtet blegt og Kinderne bedækkede med Taarer; hun saa paa Bulstrode med et venligt Smil, som jeg maa tilstaae tilføiede mit Hjerte et smerteligt Stik. Til min Overraskelse sagde Bulstrode Intet. Han tog Annekes Haand, trykkede den til sit Hjerte, kyssede den og efterlod en Billet i den, bukkede og gik bort. Jeg skammede mig over at iagttage Miss Mordaunts Ansigt under saadanne Omstændigheder og vendte mig bort, for at denne Iagttagelse ikke skulde forøge den Sorg og Forlegenhed, som hun siensynlig følte. Jeg saa imidlertid nok til at blive end mere usikker end nogensinde før med Hensyn til mit eget Frieri. Anneke rødmede og blegnede vekselsvis, da Bulstrode stod for hende under denne stumme Afskedscene, og hun syntes at være langt mere bevæget end Mary Wallace havde været. Hendes Følelser vare forresten altid mere levende end hendes Benindes, og hvad jeg i min Skinsyge antog for den sm-

meste Kjærligheds Bevægelse, kunde blot være almindelig qvindelig Følelse og Bevægelse. Bulstrode var desuden virkelig hendes Slægtning.

Vi Mandfolk ledsagede Bulstrode til hans Hest. Han trykkede os hjertelig i Haanden, og efterat han var kommen i Sadelen, sagde han:

„Denne Sommer vil blive varmere end sædvanlig, selv her i vort varmekolde Klima. Mine Breve fra Hjemmet give mig god Grund til at antage, at der endelig er kommen en talentfuld Mand i Spidsen for Officererne, og at det brittiske Rige snart vil føle Følgerne deraf lige indtil sin yderste Grændse. Jeg haaber at see Dem, mine tre unge Herrer, som Frivillige slutte Dem til det —de Regiment, saasnart De faae at vide, at vi rykke frem. Jeg ønskede, at jeg havde tusinde som Dem, thi den Affaire paa Floden siger mig, hvor en Mand kan findes, naar Tiden fordrer det Gud velsigne Dem, Corny,“ vedblev han og bøjede sig forover, for endnu engang at give mig et Haandtryk. „vi maae forblive Venner, det koste hvad det vil.“

Det var umuligt at modstaae saamegen Alenhjertighed og Venlighed. Vi gave hinanden et hjerteligt Haandtryk; Bulstrode tog sin Hat af, bukkede og red langsomt bort. Trods denne venlige Afsked havde jeg dog mere end nogensinde Grund til at beklage, at Bulstrode havde viist sig iblandt os, og denne Morgens Begivenheder be-

styrkede mig i den tidligere fattede Beslutning ikke at anmode Anneke om at afgjøre Sagen i et Dieblis, da der vilde være stor Fare for, at hendes Svar vilde være mig ugunstigt.

Femte Kapitel.

Kom og fortæl os nu,
Hvorfor at Regerne er' forte!

Burns

Ti Dage efter det —de Regiments Afreise forlod Herman Mordaunt og Familie tilligemed vort Selskab Albany for at tiltræde Sommerexpeditionen. I dette Mellemrum var der imidlertid foregaaet store Forandringer i militair Henseende. Adskillige Regimenter af Kongens Tropper seilede opad Hudsonfloden, og de fleste Fartøier, af hvilke der næppe var færre end 30 til 40, bleve benyttede til at transportere dem og deres Bagage. Et Par Korps kom gennem Landet fra de østlige Kolonier, ligesom ogsaa adskillige Provindsialregimenter indfandt sig; Alt tydede paa en Concentration af Kræfterne paa dette Punkt, Hovedpunktet for Seiladsen paa Hudson. Blandt

andre ansete Mænd, som ledsagede Tropperne, var Lord Viscount Howe, den Adelsmand, om hvem Herman Merdaunt havde talt. Han havde den lokale Rang af Brigadegeneral og var den egentlige Sjæl i Armeen;* det var ikke blot hans personlige Anseelse, som stillede ham saa høit i Publikums og Troppernes Agtelse, men hans militaire Berømmelse og de militaire Tjenester han havde udvist. Der var mange unge høitstaaende Mænd i Armeen, og hvad yngre Sønner af Pairs angik, var der næsten ligesaamange i Albany som i Boston; de fleste ansete Kolonialfamilier havde ogsaa Sønner i Tjenesten; de fra de midterste og sydlige Kolonier tjente i de kongelige Regimenter, medens Provindsialtropperne fra de østlige Provindser for en stor Del anførtes af Mænd af den agerdyrkende Klasse, thi den Lighed i Sæder, som herskede i disse Provindser, bevirkede, at der ikke gjordes synderlig Forskjel i Henseende til Fødsel og Formue. Man paa- stod dog, at der var ligesaa god Subordination og Orden

* Den amerikanske Læser veed formodentlig ikke, at en Brigadegenerals Rang i den brittiske Armee ikke, som hos os, er et Trin i den regelmæssige Befordring. I England er den regelmæssige militaire Befordring fra Oberst til Generalmajor, Generallicutenant, General og Feltmarschal. En Brigadegenerals Rang bliver ligesom en Commodores i Marinen kun uddelt i Nødsfald som lokal Rang, for at Regjeringen, naar det behøves, kan bruge dygtige Oberster.

i de Provindsialtropper, der kom fra Massachusetts og Connecticut, som blandt dem, der kom fra de sydlige Provindser, idet Autoritet ansaaes for Lovens virksomste Drivfjeder. Jeg maa tilstaae, at det var smukke Tropper, som vare bedre end vore egne Kolonialregimenter og hørte til en høiere Klasse af Ugerdyrkere, medens man paa den anden Side maa indrømme, at deres Officerer ikke udmærkede sig ved Dannelsen og Kundskaber, saaledes at de kunde være passende til at føre Overkommandoen. Officererne og de Gemene maae have passet godt til hinanden, thi det blev sagt overalt, at de stode godt og fægtede tappert, naar de bleve godt anførte, hvilket dog ikke altid var Tilfældet. Hvad det Ydre angik, ansaaes de ialmindelighed for at være det smukkeste Korps i Armeen, selv smukkere end de kongelige Regimenter.

Jeg saa Lord Howe et Par Gange, især hos Madame Schuyler, den Dame, som jeg allerede har haft Leilighed til at omtale, og til hvem jeg havde givet det Unbefalingsbrev, som min Moder havde skaffet mig. Mor-daunts besøgte dem nemlig meget ofte og tog ialmindelighed mig med. Lord Howe opholdt sig den meste Tid under den fortræffelige Madame Schuylers Tag, hvor man stundom traf det bedste Selskab fra Albany forsamlet.

Vort Selskab var temmelig stort og kunde være bleven antaget for en lille Afdeling af Armeen, der drog isørveien, hvad der nu næsten daglig var Tilfældet

med enkelte Korps eller enkelte Afdelinger. Herman Mordaunt havde opsat sin Afreise, netop for at Landet kunde blive sikkert, naar der saaledes rundtomkring fandtes Detachementer af Arméen, og da vi endelig begyndte vor Reise, drog vi bogstavelig fra den ene Militairpost til den anden. For at Læseren bedre kan gjøre sig et Begreb om vor Reise, vil jeg opregne vor Styrke og berette den Maade, hvorpaa vi reiste.

Herman Mordaunt medtog foruden de to unge Damer en sort Kof og en sort Tjenestepige, en Neger til at passe hans Heste og en anden til Tjener. Desuden havde han tre hvide Algerdyrkere, som skulde passe de øvrige Heste og medbragte Ører for at fælde Træer, bygge Broer og udføre alt andet Arbejde af samme Natur, som kunde blive nødvendigt. Vi tre Herrer havde med os min egen tro Neger Jaap, Landmaaleren Hr. Traversé, to Læntebærere og to Drenge. Guert Ten Gyné medbragte en Neger, som ialmindelighed blev kaldt Pete, da det stred imod den gode Tone at kalde ham Peter eller Petrus. Vi vare saaledes 10 Mand stærk, af hvilke otte vare hvide, og to sorte. Herman Mordaunt kunde netop mønstre det samme Antal, men af hans vare fire Fruentimmer. Ved at forene vore Kræfter udgjorde vi saaledes tilsammen et Selskab af tyve. Alle Mandfolkene, baade de sorte og de hvide, vare velbevæbnede; enhver havde en god Kiffel, og vi Herrer desuden et Par Pi-

stoler. Disse havde vi i et Belte om Livet, og da de vare smaa og af en god Form, havde vi skudt dem tilbage, saaledes at de skjultes af vore Klæder. Paa denne Maade vare vi godt bevæbnede uden at synes saaledes, en Forsigtighed, der stundom er nyttig i Skovene.

Det er vel næppe nødvendigt at bemærke, at vi ikke begave os ind i Skovene i den Dragt, vi havde været vant til at vise os i paa New Yorks og Albanys Gader. De trekantede Hatte bleve lagte tilside, og istedet derfor brugte vi Huer, der lignede dem, vi havde brugt om Vinteren, med Undtagelse af at Pelsværket var taget bort. Damerne bare lette Bæverhatter, der passede til deres Kjon, thi de behøvede ikke at have Noget, der skyggede for Ansigtet under Skovens tætte Løv. De havde dog grønne Slør, hvilket er en almindelig Mode blandt de amerikanske Damer. Anneke og Mary reiste i Dragter af let Løi, der sluttede tæt til Kroppen og fremhævede deres smukke Former. Skjørterne vare korte, for at de med Lethed kunde gaae, i Tilfælde af at det skulde blive nødvendigt at forlade Bognene. Nogle Fjeder i Hatten bleve ikke forglemte, en Følge af deres Kjønns naturlige Tilbøielighed til at behage Mændene.

Vi Mandfolk bare Klæder, der fordetmeste bestode af Raadhyrskind. Af den Slags Skind vare vore Benklæder, Støvletter og Mokasiner. Disse sidste havde almindelige Saaler, medens dog Guert medtog nogle Par af ægte

indianske Arbeide. Enhver af os havde en Kjole af almindeligt Tøi, men alle havde vi Jagtblouser til at bære, saasnart vi kom ind i Skovene. Disse Jagtblouser, der vare grønne med kunstige Bårter og Kanter, vare syede som Skjorter til at tage over de øvrige Klæder; de havde et net Udseende og passede fortræffelig til Skovene; paa Grund af deres Form og Farve smeltede de saa fuldkommen sammen med det hele Løvværk, at man i nogen Afstand paa en Maade blev usynlig eller idetmindste ikke let at opdage. De vare meget yndede af alle Tropperne i de amerikanske Skove og vare Skytternes almindelige Uniform, enten de skulde kæmpe imod Mennesker eller vilde Dyr.

Hverken Worden eller Jason reiste med Hovedselskabet, fornemmelig paa Grund af denne Dragt. Præsten holdt saameget paa det Ydre, at han vilde have iført sig Præstekjole og Messesærk selv paa en Missionsreise til Indianerne, hvilket var det Maal, han havde angivet for sin Reise, og de Gange, jeg havde seet ham ved Hænsættninger, havde han beholdt Præstekjolen paa og den dertil svarende Hat. Kort, Worden forsmættede aldrig det Ydre, hvad Klædedragten angik, og jeg tvivler meget paa, at han vilde have samtykket i at holde en Prædiken uden Præstekjole eller messe uden Messesærk og Messeschagel, om ogsaa Trangen til aandelig Føde havde været nok saa stor. Jeg kan meget godt erindre at have hørt min Fader sige, at Præsten engang paa en Reise negtede at holde

Gudstjeneste en Søndag, fordi han ikke vilde bringe Kirken i Miscredit ved at opfylde sit Kalds hellige Pligter uden de ydre Kjendetegn, som hørte dertil.

„Der gjøres Religionen mere Skade end Gavn, Hr. Littlepage,“ havde Worden ved denne Leilighed sagt, „naar man ikke iagttager alle Skikke ligeoverfor den simple Mængde. Det Første er at lære Folk at agte hellige Ting, min kjære Herre, og en Præst i Præstekjole og Messesark indgyder tregange saamegen Erbødighed, som en uden. Jeg anseer det derfor for en hellig Pligt ved enhver Leilighed at bevare mit hellige Kalds Værdighed.“

Ifølge disse Principer reiste Præsten med sin geistlige Hat i sin præstelige Frakke, med sorte Benklæder og med Bladkrave, selv her, hvor han reiste for at omvende de røde Mænd blandt Nordamerikas Vilde. Jeg vil ikke paatage mig at afgjøre, om dette havde sin Nytte eller ikke, men saameget er vist, at det udsatte den velærværdige Herre for megen Ubequemmelighed.

Jason gav en Danbury Grund, hvorfor han reiste i sine bedste Klæder. Enhver reiste saaledes i hans Egn, og efter hans Mening vilde det vidne om Mangel paa Ngtelse for Fremmede, hvis man viste sig iblandt dem i gamle Klæder. Der var imidlertid en anden og sandere Grund, nemlig Dekonomi; thi Tropperne havde forhøiet Priserne paa Alt, saaledes at Jason ikke havde taget i Betænkning at kalde Albany den dyreste Stad, han no-

gensinde havde været i. Der var noget Sandt i denne Paastand, og da Afstanden fra New York ikke var mindre end 160 Mile, vil Læseren indsee, at der kunde behøves næsten en hel Maaned, ja endog saa mere til at forsyne de tomte Boutiker. Hollænderne vare ikke blot langsomme, men methodiske i deres Bevægelser; og den Handlende, hvis Dplag var bleven udtømt i April, tænkte ikke paa at fornye det, førend den regelmæssige Tid vendte tilbage. Ifølge disse Anskuelse og Bevæggrunde havde Worden og Jason Newcome forladt Albany 24 Timer før den øvrige Del af Selskabet, efterat have gjort den Aftale, at de vilde forene sig med os paa et Punkt, hvor Veien førte ind i Skovene, og hvor man mente, at den trefantede Hat og Huerne kunde reise i Forening. Der var forresten en anden Grund til denne Adskillelse, som jeg endnu ikke har omtalt; hele vort Selskab reiste nemlig tilfods, og et Par Pakkeheste bar vore Sager; Worden derimod havde faaet en Plads paa en af Diegjeringsens Vogne, og Jason magede det paa sin sædvanlige, for mig uforklarlige Maade saaledes, at han kom med. Man maa forresten lade Newcome vederfares den Retfærdighed, at hans Talent til at erholde Gunstbevisninger af alle Slags var ganske overordentligt, og han gik vistnok aldrig glip af nogen Leilighed, hvor der kunde opnaaes nogen Fordel ved at bede. I den Henseende var Jason mig altid en moralsk Gaade, idet han aldeles manglede al mulig Sands for hvad der

kunde være passende, forsaavidt som de forssjellige Perso-
ners Fordringer og Rettigheder vare knyttede til Rang,
Opdragelse, Fødsel og Erfaring. Rang i officiel Betyd-
ning forstod han og agtede, men han syntes aldeles ikke at
have noget Begreb om de Fordringer, som en saadan
Rang berettigede til. For Rigdom havde han en dyb
Ærbødighed, forsaavidt som nemlig dens Vigtighed og
Indflydelse angik, men han vilde aldrig have følt den
ringeste Samvittighedsstrupel, hvis han pludselig havde seet
sig indsat i sin Patrons Hus og var kommen i Besiddelse
af hans Godser, naar han blot mente, at han kunde be-
vare sin Stilling. Den Omstændighed, at han boede un-
der et Tag, der var opført af en anden Mands Forfædre,
og at der levede Andre, som havde en større moralsk Ret
dertil, vilde aldeles ikke forurolige ham, saalænge han ved
hvilket som helst Lovtrækkeri kunde blive i Besiddelse deraf,
kort, i den Henseende var Jason Newcome aldeles berøvet
al Følelse, og fra det første Dieblis, han kom iblandt os,
levede og handlede han, som om Livet blot var den vel-
bekjendte Leg, „Rispudd,” hvor den, der af Uagtsomhed
forlader sin Plads, kan være vis paa, at en anden saa
hurtig som mulig har besat den. Jeg har temmelig vidt-
løftig omtalt denne Jasons Tilbøielighed, da jeg er vis
paa, at hvis denne Historie bliver fortsat af mine Efter-
kommere, som jeg haaber og ønsker, vil man see, at denne
Tilbøielighed til at betragte den hele Menneskeslægt som

fælleds Besiddere af det af Adam efterladte Gods vil tilsidst føre til noget Overordentligt. Men jeg vil nu lade Worden og Jason Newcome reise i den kongelige Befordring og vende tilbage til vort eget Selskab.

Alle vi Mandfolk med Undtagelse af dem, der kjørte Herman Mordaunts to Bogne, reiste tilfods. Enhver af os har en Randsel foruden sin Riffel og Munition, og man kan saaledes nok tænke sig, at vi gjorde ikke lange Dagsreiser. Den første Dag gjorde vi efter Indbydelse Holdt hos Madame Schuyler, hvor vi spiste til Middag. Lord Howe var den Dag hendes Gjest, og han beundrede i høi Grad Annes og Mary Wallaces Mod, at de vovede paa en saadan Tid at foretage en saadan Tour.

„De behøve forresten ikke at være bange, mine Damer, der vil blive opstillet stærke Detaschementer imellem Dem og Franskmændene,“ sagde han mere alvorlig efter at have spøgt Noget i den Anledning. „Den sidste Sommers Begivenheder og den sørgelige Maade, paa hvilken den stakkels Munro blev overladt til sin Skjæbne, har overbevist os Alle om, hvor vigtigt det er at tvinge Fjenden til at forblive ved den nordlige Ende af Georgesøen; der er allerede bleven fægtet flere Kampe paa denne Side af den, end de brittiske Vaabens Gre kan tillade. Vi indestaae Dem for, at De kunne være sikre.“

Annele takkede ham for denne Forsikring, og Samtalen tog en anden Vending. Der var en ung Mand

tilstede ved Navn Schuyler, der var nær beslægtet med Madame Schuyler, hvis Væsen og Mine i høi Grad behagede mig. Hans Tante kaldte ham Philip, og da han omtrent var paa min Alder, underholdt jeg mig med ham under dette Besøg. Han fortalte mig, at han var ansat ved Commissariatet under General Bradstreet, og at han skulde reise med Armeen, saasnart alle Forberedelserne til Marschen vare tilendebragte. Derpaa gav han mig en klar og simpel Fremstilling af den formodede Plan for det forestaaende Felttog.

"Jeg haaber, at vi saa Dem og Deres Venner at see iblandt os," sagde han, da vi før Middagsbordet spadserede sammen ude paa den grønne Plads, „thi naar jeg skal være oprigtig, Hr. Littlepage, kan jeg ikke lide, at vi have saa mange Tropper fra de østlige Provindser iblandt os til at befrie denne Koloni fra dens Fjender. En Nation maa jo vistnok bekæmpe sine Fjender, hvorsomhelst de findes, men vi have saa Lidt tilfældes med Yankeeerne, at jeg kunde ønske, vi vare stærke nok til ene at kunne slaa Franskmændene tilbage."

"Vi have samme Fyrste og samme undersaatlige Pligter," svarede jeg, "og det maa De dog kalde at have Noget tilfælles."

"Det er sandt; men jeg tænker dog, at De har hollandsk Blod nok i Deres Arer til at forstaae mig. Mit Embede bringer mig i Berøring med de forskjellige Regi-

menter, og jeg maa tilstaae, at jeg har mere Uleilighed med et Regiment fra New England, end med en hel Brigade af de andre Tropper. De have saamange Generaler, Oberster og Majorer, at det kunde være nok for hele Hertugen af Marlboroughs Armee."

"De have rigtignok et stort Antal Officerer, og de beraabe sig gjerne paa deres militaire Rang."

"Ganske vist," svarede den unge Schuyler smilende. "De vil høre Ordene General og Oberst oftere blive brugte, paa en Dag i deres Leir end i en hel Maaned i Hovedkvarteret. De have vistnok fortræffelige Egenskaber, men vi kunne ikke rigtig lide hinanden."

Tyve Aar senere havde jeg Leilighed til at erindre denne Bemærkning saavel som til at tænke over den Mands Charakter, der havde gjort den. Jeg eller mine Efterkommere ville sandsynligvis faae Leilighed til længere hen i disse Erindringer at oplyse Ting, som staae i Forbindelse med denne Følelse.

Jeg havde ogsaa en lille Samtale med Lord Howe, som gjorde mig en Compliment i Anledning af hvad der var passeret paa Floden. Han havde siensynlig erholdt Underretning derom af En, der var min Ven, og ansaae det for passende at hentyde dertil paa en Maade, der var høist smigrende for mig. Det vilde ikke være Umagen værd at omtale denne korte Samtale, hvis den ikke havde

givet Anledning til et Bekjendtskab, som senere stod i Forbindelse med nogle vigtige Begivenheder.

Omtrent en Time efter Middag tog vort Selskab Afsted fra Madame Schuyler og reiste videre. Det var bestemt, at Dagemarchen skulde være kort, skjønt Veiene nu vare gode. Vi havde imidlertid ikke længe den Fordel at have banede Veie, thi de gik ikke længere end omtrent tredive Mil Nord for Albany i denne Retning. Med Undtagelse af den militaire Wei, som førte lige til Champlain Søen, gik der ingen Wei ind i det Indre paa den Kant af Landet. Vi reiste mod Nordvest, da baade Ravensnest og Mooseridge laae omtrent i samme Retning som Hampshire Grants.

Saa snart vi havde naaet Enden af den store nordlige Wei, der førte til Steeneshborough, var Herman Mor-daunt nødt til at lade Bognene blive tilbage, og Damerne maatte stige tilhest. Det Nødvendigste af Bagagen blev lagt paa Pakheste, og efterat have spildt en halv Dag med disse Arrangements reiste vi videre. Bognene skulde følge efter, men langsomt; Damerne vare nemlig blevene nødt til at forlade dem paa Grund af den ujevne Wei, der vilde have gjort deres Bevægelse ubehagelig. Der Cavalcade og Tog af Fodgængere dannede en lang Linie henad den ujevne Wei, der var hugget gennem Skovene, uden at der var gjort det mindste Forsøg paa ved noget kunstigt Middel at jevne Overfladen. Det var det Sted,

hvor vi skulde træffe Worden og Jason, og hvor vi fandt deres Bagage; Gierne selv vare gaaede forud, og havde ladet os sige, at vi nok skulde træffe dem et eller andet Sted paa Veien.

Guert og jeg marscherede foran, thi vor Ungdom og Kraft gjorde os til dygtige Fodgængere. Da vi vidste, at der var sørget godt for Damerne, saasom de vare tilhæst, gik vi forud for at gjøre Anstalter til deres Modtagelse i et Hus nogle faa Mile længere borte, hvor vi skulde tilbringe Natten. Denne Bygning var et Blokhus og stod ganske alene midt i Skoven med en 20 til 30 Acres dyrket Land omkring sig; det vilde ikke gaae an at gaae videre paa den Tid af Dagen, da der var 18 Mil fra dette ensomme Hus til den første Bolig paa Herman Wordaunts Eiendom, og det var en Belængde, som vi under de nærværende Omstændigheder behøvede en hel lang Maidag til at tilbagelægge.

Guert og jeg maae have været en Mil forud for den øvrige Del af Selskabet, da vi fik Die paa en halvaaben Plads, som vi i Begyndelsen ansaae for vort Nattequarтер. Nogle faa Acres vare blevne ryddede, saaledes at Dagens Lys trængte ind i den dunkle Skov, men en ny Vart groede allerede op og bedækkede Bunden med høie Buske. Da vi kom nærmere hørte vi Stemmer i en ubetydelig Afstand og standsede, thi en menneskelig Stemme høres ikke i disse Egne, uden at den Reisende standser og griber til

Baaben. Dette gjorde vi, hvorpaa vi lyttede med Nysgjerrighed og Forsigtighed.

„Es“ raabte den Ene meget tydelig paa Engelsk.

„Knægt,“ sagde den anden Stemme, paa en Maade, der ikke kunde tages feil af.

„Den er for lav,“ bemærkede den første Taler.

„Men her er en Ti og et Et, jeg har vundet.“

„Es, Knægt, Ti, Fire!“ hvisttede Guert, „her bliver spillet Kort i Nærheden af os, lad os gaae nærmere og overraske dem.“

Dette gjorde vi, og skydende nogle Grene tilside, stødte vi ganske uventet paa Worden og Jason Newcome, der spillede Kort paa Stammen af et Træ, som Stormen havde omstyrtet. Da vi saaledes pludselig brød ind paa Kortspillerne, røbede Jason umiskjendelige Tegn paa Tilbøielighed til at skjule sin Deltagelse i Spillet, idet han stak de Kort, han holdt i den ene Haand, ind paa sit Bryst, og hurtig puttede Resten af Spillet under sit Laar for ganske at skjule dem. Denne pludselige Bevægelse var blot Virkningen af en puritansk Opdragelse, der havde lært ham at betragte som Synd, hvad der aldeles ikke var Synd, og foranledigede ham til dette Hylleri, der er den Tribut, Lasten betaler til Dyden. Wordens Opsørsel var en ganske anden. Bedre oplært og uvant til at sætte sine egne vilkaarlige Regler istedetfor Guds Lov, gjorde denne i andre Henseender stränge Tagttager af sit Kalds Pligter dog her en passende Und-

tagelse. Istedetfor at røbe det mindste Tegn paa Forlegenhed, blev han siddende ganske rolig ved vor pludselig Ankomst og rørte sig ikke mere end den Træblost, ved hvilken han sad.

„Min kjære Corny,“ raabte Worden, „jeg haaber, at De ikke har glemt at kjøbe et Par Spil Kort; jeg seer tydelig, at vi i høi Grad ville komme til at trænge til dem i disse ensomme Skove. Jasons Kort ere saa smudsige, at ordentlige Folk ikke godt kunne røre ved dem, som De selv kan see. Hvad, hvor ere Kortene blevene af, Hr. Newcome? de laae her paa Træstammen fer et Dieblisk siden!“

Jason rødmede virkelig, ja, hvor mærkeligt, Skamfuldhed bragte Jason Newcome til at rødme! Modstræbende trak han Kortene frem, og der sad nu Skolemesteren ligesom i Nærværelse af hele Skolen, overbevist om den for dømmelige Synd at have berørt disse bemalede Papirblade, der ere opfundne og benyttet til Underholdning.

„Harde det været et Pindespil,“ hvissede Guert, „vilde det ikke have generet Newcome, men han holder ikke af at være bleven overrasket midt i et Kortspil. Vi maae dog sige et Par Ord til den stakkels Synders Beroligelse. Jeg har Kort med, Hr. Worden, og de skulle være til Deres Tjeneste, saasnart vi kunne komme til vort Tøi. Der ligger et Spil i min Handsel, men det er noget brugt, sjønt lidt renere end dette. Hvis De ønsker det, vil jeg overlade Dem det. Jeg reiser aldrig uden at føre et Par nye Spil med mig.“

„Tak, ikke i dette Dieblif. Jeg holder af Whist og Piquet, men jeg kan ikke sige, jeg er en stor Ynder af Firkort. Da Newcome ikke kjender noget andet Spil, forsøgte vi at slaae en halv Timestid ihjel derved; jeg har faaet nok deraf for denne Sommer. Det glæder mig imidlertid, at De har medbragt Kort, thi jeg tænker, at vi nok kunne faae os et ordentlig Parti Whist, naar vi alle blive samlede.“

„Det kunne vi, min Herre, og det med gode Spil-
lere. Miss Mary Wallace spiller saa god en Whist, som man kan ønske sig af en Dame, Hr. Worden, og det er en stor Fuldkommenhed hos en Dame, baade til Nytte og Underholdning. Jeg troer ikke, at en Dame kan spille saa godt Kort som en Herre, thi i alle saadanne Ting har vort Kjøen et naturligt Fortrin; men det er undertiden meget behageligt at finde en Dame, som med Rolighed og Færdighed kan deltage i et Spil.“

„Jeg vilde ikke gifte mig, hvis min Kone ikke kunde spille Piquet,“ udbød Hs. Belærverdighed Hr. Worden, „ikke at tale om Whist og et Par andre Spil. Men lad os gaae videre, eftersom det er bleven silde.“

Vi satte os da atter i Bevægelse og naaede snart vort Nattequarterm. Dette saae ud, som om vi allerede vare komne midt ind i de ufremkommelige Stove, thi Huset havde kun to Bærelser, hvoraf det ene blev forbeholdt Damerne, medens de fleste af os Mandfolk indlogerede sig

i Laden. Anneke og Mary Wallace vare imidlertid i det fortræffeligste Humeur, og vor Middagsmad eller rettere Aftensmad bestod af deilige fede Duer, der vare udmærket godt stegte. Det var Due-Marstiden, Skovene vare fulde af disse Fugle, og man sagde os, at vi vilde kunne faae mere end nok af dem.

Genimod Kl 9 den næste Dag naaede vi den første dyrkede Plet paa Godset Ravensnest. Landet, som vi havde reist igjennem, var bølgeformigt uden høie og steile Klipper, men grændseløse Skove gav det et vist storartet Udseende. Vor Vej gik den Dag under høie Hvalvinger af ungt Løv, thi Knopperne havde just udfoldet sig til Blade, og Træstammerne hævede sig som høie, lige Søiler, 60, 80 og stundom 100 Fod uden en eneste Gren. Grænerne vare især majestætiske; de fleste af dem vare en 150 Fod høie, og mange vare vistnok næsten 200 Fod. Da Alt i Urskoven voxer opad mod Lyset, maa dette ikke overraske dem, der ere vant til at see Vegetationen yttre sin Kraft i vidtudsprede Toppe og lave Grene, der næsten berøre Jorden, saaledes som Tilfældet er paa de aabne Marker og paa Engene i de mere beboede Egne. Der var ikke meget Underkov, som sædvanlig er Tilfældet i de amerikanske Urskove, og vi kunde ialmindelighed see langt bort mellem Træerne, indtil deres Antal standsede Udsigten.

De opdyrkede Steder paa Ravensnest vare hverken meget store eller meget indbydende. Paa den Tid var

det at opdyrke nyt Land et langsomt og mæsommeligt Arbeide, der ialmindelighed kostede Eieren mange Penge. - Man anvendte forskjellige Midler til at befrie Jorden for Træerne, * thi paa den Tid kunde Koloniernes Handel ikke lønne Nybyggernes Arbeide som nu. Underveis fortalte Herman Mordaunt mig de Bekostninger og den Møie, der allerede

- * Den afdøde, ærvædige Hendrik Frey var en Mand, som Alle kjendte, der boede i Mohawkdalen. Han var den berømte Sir William Johnsons Ven og Samtidige. For 20 Aar siden fortalte han Forfatteren følgende Anekdot: Den unge Johnson kom førstegang til Dalen som Bestyrer af en Eiendom, der tilhørte hans Slægtning, Admiral Sir Peter Warren R. B., som havde giftet sig i Kolonien og kjøbt adskillige Godser. Blandt disse Godser var der et, som hed Warrensbush ved Mohawkfloeden, hvor den unge Johnson først boede. Da han fandt det vanskeligt at faae Træerne væk omkring sin Bolig, sendte han Bud til Admiralen i New York, at han skulde skaffe ham nogle Anfertoug, med hvilke han traf Træerne ned til Jorden efterat han havde blottet og afhugget Rødderne paa den ene Side. Paa den Maade ryddede han en Lønde Land, idet ethvert Træ nødvendigvis maatte danne en større Vinkel med Jorden, end det næste nedunder det. Om Natten reiste der sig en østlig Vind, og til sin store Overraskelse fandt Johnson den næste Morgen, at de halve af Træerne igjen havde reist sig. Han opgav da den Maade at rydde Land paa ved Hjælp af Anfertouge.

Udg.

havde været forbunden med at faae de 10 til 15 Familien, som boede paa hans Eiendom, til at tage derhen og forblive der. Han var ikke alene nødt til at fæste Eiendommene kort for 3 Rotationer eller i enkelte Tilfælde paa 30 til 40 Aar, til en Afgift, som blot var nominal, da det var en Regel, at Fæsterne i de første 6 til 8 Aar aldeles ingen Afgift betalte. Han var desuden nødt til paa forskjellige Maader at understøtte dem, hvilket kostede ham betydelige Summer i Aarets Løb. Blandt andet holdt hans Agent en lille Boutik, som indeholdt de almindelige Nødvendighedsartikler for Familier af den agerdyrkende Klasse, og disse solgte han til en lidt høiere Pris, end han havde kjøbt dem for, og modtog da som Betaling saadanne Artikler, som de kunde vinde fra deres halvdyrkede Marker og deres Sukkerplantager, hvilke Artikler han saa igjen gjorde i Penge, men først efterat de efter en lang Tids Forløb vare transporterede til Albany. Kort, Begyndelsen til en saadan Kolonisation var et besværligt Foretagende, og Experimentet kunde ikke lykkes, med mindre Eieren havde Kapitaler og Taalmodighed. Det er ikke vanskeligt at opdage Grunden til de omtalte Omstændigheder; de laae deri, at der var faa Folk og Land i Overskødighed. Under saadanne Samfundsforhold kan Fæsteren vælge sin Gaard, istedetfor at Herren ellers kan vælge sine Fæstere, og disse gaae kun ind paa saadanne Betingelser, som behage dem.

„De seer,“ vedblev Herman Mordaunt, da vi underveis talte om denne Gjenstand, „at mine 20,000 Acres næppe ville være til megen Nytte for mig, om de ogsaa skulle blive det for min Datter. Om en 100 Aar ville mine Efterkommere kunne have Fordel af de udlagte Penge, men det er ikke rimeligt, at jeg eller Anneke ville faae Kapitalen og Renterne at see af de Summer, som ville blive udgivne til Anlæggelsen af Veie, Broer, Møller og andet Lignende. Mange Aar ville gaae, førend den ubetydelige Afgift, der først om et Par Aar vil blive betalt og det blot af nogle faae Fæstere, vil kunne stige til en saadan Sum, der er nødvendig til at dække Udgifterne ved Koloniens Vedligeholdelse, uden at tale om Afgifterne til Kronen.“

„Dette er ikke meget opmuntrende for en Begynder,“ svarede jeg, „og naar jeg tager Hensyn til disse Fakta, maa jeg tilstaae, at det overrasker mig, at saamange Her- rer i Kolonierne ere tilbøielige til aarlig at anvende saa mange Penge paa Opdyrkningen af vilde Landstrækninger.“

„Enhver, som har nogle Penge tilovers, Corny, søger Tilbøielighed til at sørge for sine Efterkommere. Naar dette Gods forbliver samlet og i en enkelt Mands Haand, vil det kunne gjøre en af mine Efterkommerere til en rig Mand. Et halvt Aarhundrede vil frembringe en stor Forandring i denne Koloni! Og efter den Tid vil et af

Annekes Børn maaskee takke sin Moders Fader for, at han bortkastede nogle faa Tusinder, Overskuddet af hans Formue, der uden dem var tilstrækkelig til hans Fornødenheder, for at hans Dattersøn kunde see dem forvandlede til Hundredetusinder."

"Vore Efterkommere maae idetmindste skyldes os Taknemmelighed, Hr. Mordaunt, thi jeg seer nu, at der ikke er nogen Rimelighed for, at Mooseridge vil gjøre Dird og mig til meget rige Patroner."

"Det kan De være vis paa; Djævletaen vil indbringe Dem meget mere, end de store Landstrækninger, De eier paa denne Kant."

"Er De ikke længere bange for, at Krigen og Frygt for Indianernes Plyndringer skal drive Deres Følk bort?"

"Ikke for Diebliffet, skjønt Faren tidligere var stor. Krigen vil baade være mig til Nytte og til Skade; Armeen forærer Alt, hvad den kan faae fat paa, i den Henseende ligne Seldaterne Græshopper. Mine Kæstere have havt Leverandørerne hos sig, og det er bleven mig sagt, at ethvert Straa, de kunde undvære, Alt, hvad de have tilovers af Korn, Kartofler, Smør, Ost, kødt, Alt hvad der kan spises, og som de ville stille sig af med, er bleven kjøbt til de høieste Priser. Kongen betaler med Guld, og Synet af dette kostbare Mætal vil endogsaa holde en Yankee fra at fjerne sig."

Under denne Samtale fik vi Sie paa det Sted, som Herman Mordaunt havde kaldet Ravensnest, et Navn, der siden var bleven anvendt paa den hele Eiendom. Det var et Blokhus, der stod paa Kanten af en lav Klippe paa et Sted, hvor en Fugl af samme Navn oprindelig havde havt sin Rede i Toppen af et udgaaet Træ. Ved Ophørelsen af Bygningen havde man taget Hensyn til Indianernes Angreb, og i nogen Tid havde den endogsaa tjent som et Foreningspunkt for Godssets Familier, naar Indianerne truede dem. I Begyndelsen af den nærværende Krig havde Herman Mordaunt, i Betragtning af at hans Eiendom laae paa Grændsen og saaledes var betydelig udsat for Overfald, sørget for, at der blev anvendt nogen Opmærksomhed paa Forstærkninger, og skjønt disse vistnok ikke vilde have tilfredsstillet Mr. Bauban, vare de dog ikke aldeles uden Nytte i Tilfælde af et Overfald.

Boligen udgjorde de tre Sider af et Parallelogram; den aabne Side af Gaarden vendte ud imod Klippen. Stærke Palissader beskyttede den paa den Side imod Angreb, medens de faste Vægge af store Blokke kunde modstaae ethvert Angreb af Indianere, hvis der ikke blev stukket Ild paa dem. Alle Vinduerne gik ind imod Gaarden, medens den eneste Dør, der gik udad, var forsynet med Palissader og desuden besat med stærke Planker. Det glædede mig at see, at denne store, men raa Bygning, som var 100 Fod lang og 50 Fod dyb vilde forskaffe Anneke og Mary

Wallace det nødvendige Rum. Herman Mordaunts Agent havde indrettet 4 til 5 Værelser for Familien, og disse vare saa bekvemme, som man kunde vente under saadanne Forhold. Alt var simpelt og meget raat, men Ly, Varme og Sikkerhed var der sørget for.

Sjette Kapitel.

Den frugtomme og bange Phantasi
 Vil længe tænke sig en malet Hording;
 Formisten selv vil bøie knæ
 For tomme Stogger og Illusioner.

Greneau.

Det er ikke nødvendigt at dvæle ved den Maade, hvorpaa Herman Mordaunt og hans ledsagere indrettede sig paa Havensnest. Et Par Dage vare tilstrækkelige til at gjøre det Hele saa bekvemt, som det under de nærværende Omstændigheder kunde blive, hvorpaa Dirk og jeg besluttede at gaae videre for at opsoge Mooseridge. Worden og Jason ønskede ikke at gaae videre, thi det Mølleanlæg, som den Sidste vilde kjøbe, laae, som jeg nu erfarede, paa Herman Mordaunts Gods, og havde i nogen Tid været Gjenstand for Underhandling mellem Pædagogen

og dets Eier. Præsten erklærede, at han her, hvor han var, saae en passende Mark for sine Missionsbestræbelser, medens det var let at see, at han tvivlede om at finde en Mark, det være sig af hvilken som helst Art, der, hvor vi gik hen.

Da vi forlode Ravensnest, bestod vort Selskab af Dirk og mig, Guert, Landmaaleren Traverse, tre Lækebærere, Yaap, Guerts Tjener Pete og en Jæger. Vor hele Styrke bestod altsaa af ti kraftige og velbevæbnede Mænd. Vi ansaae det imidlertid for bedst dertil at føie to Indianere i den dobbelte Egenkab af Jægere og Løbere eller Sendebud. En af disse Indianere blev kaldt Jumper (Springer) i de Kolonisters Sprog, hvor vi fandt ham, og den anden Trackless (Sporløs); dette Tilnavn havde han faaet, fordi han besad den Evne at efterlade lidet eller intet Spor, naar han gik. Denne Indianer var omtrent 26 Aar gammel og ansaaes for en Mohawk, fordi han levede hos denne Stamme, men siden erfarede jeg, at han var en Onondago* af Fødsel. Hans egentlige Navn var Susquesus eller Krumme Veie, en Benæv-

* Dette er Navnet paa et af de indre Grevskaber i New York. Den Stamme, hvorfra det er laant, har i den senere Tid udmærket sig ved større Moralitet end dens Naboer, Oneidaerne og Mohawkerne 2c. 2c. Onondagoerne hørte til de sex Nationer.

velse, som enten kunde geraade ham til Gode eller ikke, eftersom den enten blev taget i moralsk eller i fysisk Betydning.

„De maa under alle Omstændigheder tage denne Mand, Hr. Littlepage,“ sagde Herman Mordaunt, da Sagen blev tagen under Overveelse. „De vil finde ham ligesaa nyttig i Skovene som Deres Lommekompass, medens han tillige er en ret god Jæger. Han forlod os sidste Vinter, da Sneen laae meget høi, og man forsøgte at finde hans Spor inden en halv Time, efterat han havde forladt os, men uden Held. Han havde ikke gaaet en Mil gennem Skovene, førend alt Spor af ham var forsvunden saa fuldkommen, som om han havde vandret igennem Luften.“

Da Eusquesus havde Ord for at være ædruelig, hvilket ialmindelighed er Tilfældet med Onondagoerne, blev han antagen, skjønt en Indianer vilde have været tilstrækkelig. Men Jumper var bleven antagen iforveien, og det vilde have været farligt under saadanne Omstændigheder at fornærme en rød Mand ved at tilsidesætte ham for en anden, selv om man holdt ham fuldkommen skadesløs. Efter Traverses Raad tog jeg dem derfor Begge. Jumpers indianske Navn var Quissquiss, der formodentlig ikke betydede noget synderlig hæderligt eller rosværdigt.

Damerne røbede mere dyb Deltagelse for os, da vi toge Afsked, end de nogensinde før havde lagt for Dagen.

Guert havde betroet mig, at han atter havde ifinde at frie til Mary Wallace, og at dette var sleet fremlyste af hendes taarefyldte Dine og glødende Rinder. Men i et saadant Dieblif har man Andet at tænke paa; ogsaa Anneke var meget rørt, og der stod Taarer i hendes Dine.

Vi havde tusinde gode Ønsker at gjøre hinanden, og vi lovede at vedligeholde Forbindelsen mellem os hver anden Uge ved Hjælp af vore Løbere. Afstanden, der vilde være mellem 15 og 30 Mile, tillod let dette, eftersom enhver af Indianerne med Lethed paa den Tid af Aaret kunde tilbagelægge den Rei paa en Dag.

Vi skiltes forresten kun for en kort Tid, thi vi havde lovet at komme over og spise til Middag hos Herman Mordaunt paa hans 50de Fødselsdag, som vilde indtræffe om tre Uger. Denne Omstændighed gjorde Afskeden lettere for os unge Mænd, og vor naturlige Munterhed gjorde Resten. En halv Time efter at vi havde nydt den sidste Frokost paa Ravensnest, vare vi alt paa Reien, muntre om just ikke fuldkommen lykkelige. Herman Mordaunt ledsagede os tre Mil til Enden af sin egen Eiendom og til Kanten af Urskoven. Der tog han Afsked fra os, og vi gik nu videre med den yderste Forsigtighed med Kompasset til vor Reiviser, indtil vi havde naaet Bredderne af en lille Flod, der antoges at ligge en tre til fire Mil sydlig for Grændserne af det Patent, vi søgte. Jeg siger, antoges at ligge, thi der herskede og hersker endnu megen

Uvished med Hensyn til Grændserne af de forskjellige Godser i Skovene. Paa Bredden af denne Flod, der var dyb, men ikke bred, opfordrede Landmaaleren os til at standse, og vi gjorde Anstalt til at spise til Middag. Naar man har gaaet saa langt og saa hurtig som vi, gjør man ikke mange Omstændigheder, og i de næste 20 Minuter var Enhver beskæftiget med at stille sin Hunger. Aldrig saasnart vare vi færdige dermed, førend Traverse kaldte Indianerne hen til det faldne Træ, paa hvilket vi havde taget Sæde, og der tilbød sig nu den første Leilighed til at sætte de to Løvers Skarpsindighed paa en Prøve. Paa samme Tid blev den første af Lænkebærerne, en Mand, der havde tilbragt hele sit Liv med denne Beskæftigelse, opfordret til at deltage i Raadslagningen.

„Vi ere nu paa Brederne af denne Flod og i Nærheden af denne Krumning,“ begyndte Landmaaleren og pegede paa Flodens Krumning paa et Kort, han havde udbredt foran sig; „det gjælder nu om at finde den Høi, hvor Elsdyret blev dræbt, og hvorover den Grændselinie gaaer, som vi søge. Dette Kort siger os, at vi skulle opsoge en Vinkelspids her i Nærheden, omtrent en Mil eller halvanden fra denne Flodens Krumning — det er en sort Eg, hvis Top Vinden har brækket, og som staaer midt i en Trekant, der dannes af tre Kastanietræer. Det forekommer mig, at Du sagde mig, David, at Du aldrig før havde været paa disse Høie?“

"Nei, min Herre, aldrig," svarede David, den omtalte gamle Lænkebærer, "mine Forretninger have aldrig ført mig saa langt mod Vst. En sort Eg med indbrændte Mærker og afbrudt Top, der staaer et eller andet Sted mellem tre Kastanietræer, kan ikke være saa vanskelig at finde for den, der er noget bekendt i denne Egn. Disse Indianerne kjende sandsynligvis Træet, hvis de have noget Kjendskab til Landet."

Kjende et Træ! Her havde vi gaaet mange Timer midt inde i Skoven med Træer i tusindvis rundt om os, og det ene Træ havde afløst det andet paa vor Gang; ligesom paa Oceanet den ene Horizont afløser den anden, og denne Lænkebærer mente, at det stod i et Menneskes Magt, der ofte passerede gennem disse mørke ubeboede Labyrinther, at gjenkjende en enkelt af disse tallose Ege, Bøge og Graner. Traversen syntes dog ikke at betragte Davids Formodning som saa usandsynlig, thi han vendte sig mod Indianerne og tiltalte dem.

"Hvorledes forholder dette sig, Jumper?" spurgte han, "kjender Du Noget til det Træ, jeg har beskrevet?"

"Nei," var det korte, lakoniske Svar.

"Da er jeg bange for, at der ikke er synderligt Haab om, at Traddles veed det bedre, saasom Du er en født Mohawk, og han egentlig, som man siger mig, en Onondago. Hvad siger Du, Traddles, kan Du hjælpe os til at finde Træet?"

Saa snart Indianerne vare blevne omtalte, havde jeg fæstet mit Blik paa Susquesus. Der stod han, rank som Gra-
nen, let og behændig uden andre Klæder end sine Ben-
klæder, Moccasiner og en blaa Rattuns Skjorte med skar-
lagenrødt Belte, i hvilket han havde stukket sin Tomahawk,
sit Krudthorn og sin Kuglepose, medens hans Gevær stod
op til hans Side. Tractless var en meget smuk Indianer,
thi hans Landsmænds uskjønne Eiendommeligheder havde
kun svagt afpræget sig i hans Ansigt og Skikkelse, medens
de ædlere og skjønnere Egenskaber vare de fremherskende.
Han havde en Drnenæse, et Øie saa sort som Natten, der
var yderst levende og gennemtrængende, og skjønne Apollo-
former, og hans Pande og Holdning havde hele en Krigers
uforfærdede Værdighed blandet med naturlig Ynde. Den
 eneste Feil, man fandt hos ham, laae i hans Gang, som
var indianisk, eller med indadvendte Fødder og Knæer, men
dette opveiedes ved lette, elastiske og hurtige Bevægelser.
Jeg betragtede ham som et skjönt Ideal af en Løber.
Medens Landmaaleren talte, saae Susquesus hen for sig,
og den skarpsindigste Jagttager vilde ikke have kunnet op-
dage det mindste Spor i denne Stoikers Ansigt, af hvad
der beskæftigede hans Tanker. Det anstod sig ikke for
ham at tale, naar en ældre Løber eller en ældre Kriger
var tilstede — thi Jumper var begge Dele — og han ventede
paa, at Andre, der muligen kunde være bedre underrettede,
skulde meddele deres Kundskaber, førend han kom frem med

sine. Da han imidlertid blev spurgt, forsvandt hans Tilbageholdenhed, han traadte et Par Skridt frem, kastede et nysgjerrigt Blik paa Kortet, lagde en Finger paa Floden, hvis Krumninger over Kortet han fulgte, ligesom et Barn følger en lignende Gjenstand, som vækker dets Opmærksomhed. Susquesus kjendte ikke synderligt til Landkort; det var klart nok, men Resultatet viste, at han nøie kjendte Skovene, den oprindelige Skueplads for hans Virksomhed.

„Nuvel, hvad vil Du gjøre med mit Kort, Trackless?“ spurgte Landmaaleren, „synes Du ikke om det?“

„Godt,“ svarede Onondagoen med Eftertryk. „Du vil se Susquesus Deres Egetræ.“

„Her er det, Trackless. Du seer, at det er kun tegnet med Blæk med en afbrudt Top, og her er de tre Kastanietræer, der danne en Slags Trekant omkring det.“

Indianeren undersøgte Træet med en vis Interesse, og et let Smil oplyste hans smukke, skjønne, men mørke Ansigt; det var klart, at han var fornøiet med Landmaalernes Nøiagtighed, og han fattede ubaatvivlelig bedre Tanker om dem paa Grund af deres Arbeides Naalidelighed.

„Godt,“ gjentog han med en dyb Stemme, saa blød og mild i sin Tone, at den næsten var qvindelig. „Meget godt. Blege Ansigter vide Alt! Min Broder nu finde Træet.“

„Det er lettere sagt end gjort, Susquesus,“ svarede Traverse leende. „Et er at affatte et Træ paa et Kort

og et Andet at finde det, hvor det staaer i Skoven, omgivet af tusinde andre Træer."

"Blege Ansigt maa først have seet ham, hvorledes ellers male ham? Hvor Maleren?"

"Landmaaleren saae Træet engang og tegnede det engang, men derfor er det ikke saa let at finde det igien. Kan Du sige mig, hvor Egen staaer? Hr. Littlepage vil give den Mand, som finder den, en fransk Krone. Naar jeg først har faaet fat paa et Punkt af Grændselinien, skal jeg nok finde mig tilrette."

"Malet Træ der," sagde Susquesus og pegede, som det syntes mig, lidt spodst paa Kortet. "Blege Ansigt kan ikke finde det i Skoven. Ingen vide hvor."

Trackless pegede med Alvor og Værdighed mod Nordvest og stod ubevægelig som en Statue, som om han indbød til den nøieste Undersøgelse af Rigtigheden af hans Paastand.

"Kan Du føre os hen til Træet," spurgte Traverse ivrig, "skal Pengene være dine." —

Susquesus nikkede bekræftende; derpaa samlede han de faa Levninger af sin Middagsmad, en Forlængelse, som vi efterlignede, da en Aftensmad nogle faa Timer senere, vilde være os ligesaa behagelig som det Maaltid, vi nylig havde nydt. Da Alt var samlet, og vi havde Tornisterne paa vore Skuldre — Indianerne bare Intet, thi de ansee det for en Beskæftigelse for Fruentimmer at bære

Byrder — gik Trædless foran i den Retning, han allerede havde angivet.

Jeg saae, at Onondagoen fortjente sit Navn, medens han vandrede gennem den mørke Skov uden Sti eller noget som helst andet Tegn, der var forstaaeligt for Andre. Hans Gang var mellem Skridt og let Trav, og vi maatte anstrænge alle vore Kræfter for at følge ham. Han saae hverken tilhøire eller tilvenstre, men fortsatte sin Gang ligesom ledet af Instinkt, eller ligesom den skarplugtende Hund følger Bildtets usikre Spor. Dette varede ti Minuter, da Traverse atter lod gjøre Holdt, og vi samlede os for at raadslaae.

„Hvorlangt troer Du der endnu er til Træet, Onondago?“ spurgte Landmaaleren, saasnart det hele Selskab var samlet i en Kreds. „Jeg har mine Grunde, hvorfor jeg gjør dette Spørgsmaal.“

„Saamange Minuter,“ svarede Indianeren og rakte de fem Fingre paa sin høire Haand iveiret. „Eg med brudt Top og blege Ansigts Mærker der.“

Indianerens Sikkerhed og Accuratesse forbausede mig i høi Grad; thi jeg kunde ikke forestille mig, at noget menneskeligt Væsen under saadanne Omstændigheder kunde være saa sikker paa saadant et Faktum. Det viste sig forresten, at han havde Ret. Imidlertid beredte Traverse sig til at iværksætte sine egne Planer.

„Da vi ere saa nær ved Træet," sagde han; thi Landmaaleren trivlede aldeles ikke om den røde Mands Næiagtighed, „maae vi ogsaa være nær ved Linien, der gaaer paa denne Side fra Nord til Syd, og vi ville snart naae den. Udspreed Dem derfor, Lænkebærere, og see efter mærkede Træer, thi har jeg først fundet Grændselinien, skal jeg nok finde enhver Eg, Bøg eller Fyr, der er angiven paa Kortet."

Saa snart denne Befaling var given, adlød alle Folkene og spredte sig til begge Sider for bedre at kunne iagttage alle Gjenstande. Da Alt var færdigt, blev der givet Indianeren et Tegn, at han skulde gaae videre. Susquesus adlød, og snart gik det atter rask fremad.

Guert var som den raskeste Fodgænger den, der fulgte nærmest efter Onondageen, og et Glædesraab af hans klare, kraftige Stemme forkyndte os først det heldige Udfald af vor Egen. Vi Andre ilede frem, og snart vare vi ved Maalet for vor Reise. Der stod Susquesus og lænede sig rolig op til den knækkede Egs Stamme, uden at man kunde bemærke det ringeste Udtryk af Triumpf i hans Bæsen eller i hans Ansigt. Hvad han havde gjort, var skeet paa en naturlig Maade uden tilsyneladende Anstrængelse eller Betænkning. For ham havde Skoven sine Tegn og Mærker ligesom Beboeren af den store Hovedstad har sine Mærker, ved Hjælp af hvilke han veed at finde sig tilrette i dens Labyrinth. Traverse undersøgte

først Toppen af Træet, hvor han fandt det omtalte Brud, derpaa saae han sig om efter de tre Kastanietræer, der alle fandtes hvert paa sin Plads, endelig gik han nærmere for at undersøge de mere specielle Tegn, som Landmaalerne bruge. De tre indadvendte Sider af Egen vare mærkede, hvilket var et Bevis paa, at den dannede et Hjørne, thi den Side, som intet Mærke havde vendte udad fra Patentet Mooseridge. Just som vi havde forvissat os om disse behagelige Kjendsgjerninger, forkyndte Lænkébærernes Glædesraab, at de havde fundet Linien; thi den Slags Folk have ligesaa skarpt et Blik til at opdage deres egne Spor, som Skovbeboeren til at finde en Gjenstand, som han har seet, og som han ønsker igjen at opsoge. Ved at følge Linien kom de snart hen til os og underrettede os tillige om, at de havde fundet Skelettet af det Elsdyr, som havde givet Godset dets Navn.

Saavidt var Alt godt, thi Udfaldet overgik langt vor Forventning. Jægerne bleve sendte bort for at see efter en Kilde, og da man i en ubetydelig Afstand havde fundet en, gik vi Alle derhen og besluttede at overnatte der. Intet kunde være simplere end vor Leir: vort Leie bestod af Blade, hvorover vi lagde Pelsværk, og Tag havde vi dannet os af Grene. Da Traversen den næste Dag fandt, at Stedet havde en heldig Beliggenhed, besluttede han at vælge det til Hovedkvarter; vi gave os derfor Alle ifærd med at opføre et Blokhus, hvor vi kunde søge Ly i

indrette vort Hus, thi hverken Landmaaleren eller hans Lænekædere deltog i Arbeidet efter den første Dag, men gave os kun nu og da en og anden Anvisning. Traverse og hans Mænd gave sig ifærd med deres eget Arbeide, afstaae Linier og Vinkler og delte Godset i store Afdelinger, hvoraf hver skulde indeholde tusinde Dages Pløieland. Det maa her bemærkes, at man paa denne Tid ikke tog det saa nøie med Opmaalingen, men 40,000 Dages Pløieland udgjorde i Virkeligheden henimod 43,000. Det Samme var Tilfældet med Underafdelingerne, af hvilke enhver indeholdt mere end efter Angivelserne. Mærkelige Træer og Tegn, som han skar i Barken, tjente til at angive Linierne, medens et Kort blev optaget, eftersom Arbeidet skred frem, og Markbogen indeholdt en Beskrivelse af enhver Underafdeling, for at Eieren af Godset kunde have en Idee om Jordbundens og Overfladens Natur saavelsom om Trærnes Beskaffenhed og Størrelse.

De Landmaalere, efter hvis Opmaalinger det kongelige Patent blev udstædt, havde sammenligningsvis et langt lettere Gvern at opfylde. Man forlangte blot, at de temmelig nøiagtig skulde angive Grændserne af et Gladerum, der kunde indeholde omtrent 40,000 Dages Pløieland, og som ikke gik ind paa noget andet Gods's Territorium, thi paa den Tid var der Land nok; men Traverse maatte gaae lidt nøiagtigere tilværks. Han opmaalte vel flere hundrede Dages Pløieland hver Dag, betegnede Vinklerne og mærkede

Træerne, der dannede Grændserne, og dette Arbeide vilde medtage hele den forestaaende Sommer. Dette indsaae han strax, hvorfor han ogsaa gik saa methodisk frem, som Omstændighederne fordrede.

Der forløb kun saa Dage, førend Alt var i regelmæssig Gang, og Enhver beskæftiget paa en Maade, som han ansaae for nyttig. Landmaalernes Folk gjorde betydelige Fremmskridt, idet de hver Dag fra Solens Opgang til dens Nedgang maalte Linier og betegnede Vinkler, medens Dirck og jeg optegnede efter Traverses Diktat, hvad der angik Jordbundens Beskaffenhed &c. Guert bestilte ikke synderlig andet end at skyde og fiske, og forsynede tilstrækkelig vort Spisekammer med Foreller, Duer, Egern og andet Wildt, som Vårstiden frembød. Jægerne bragte ogsaa deres Bytte hjem, og vi havde saaledes fuldt op af Spisevarer; især da det viste sig, at der var stor Overflødighed af Foreller. Yaap eller Jaap, som jeg for Fremtiden vil kalde ham, og Pete udførte de huslige Forretninger og besørgede Madens Tillsavning, skjønt den Første var langt bedre skikket til at være Jæger. De to Indianere bestilte ikke synderlig andet i de første 14 Dage end at gaae frem og tilbage mellem Ravensnest og Mooseridge med Breve og tjene Jægerne til Weivisere, som et Par Gange i den Tid hentede os Mel, Urtekræmmervarer og andre lignende Artikler; thi det var ikke muligt at formaae en Indianer

til at bære Noget, der enten i Henseende til Vægt eller Udseende havde Lighed med en Byrde.

Landmaalerne vendte ikke altid tilbage til Hytten om Natten, men kamperede ofte ude, som de kaldte det, naar deres Arbeide førte dem langt bort fra Hovedkvarteret, som Traversen havde valgt paa det omtalte Sted mere paa Grund af dets Nærhed ved Kolonien Ravensnest end paa Grund af dets heldige Beliggenhed i Forhold til Patentet. Med Syd og Nord var der omtrent lige langt til Godssets Grænser; i den Henseende laae det altsaa i Centrum, men det laae aldeles paa den vestlige Side. Naar Landmaalerne derfor drege mod Øst, kom de ofte saa langt bort, at de ikke kunde vende tilbage hver Nat, skjønt de dog' aldrig bleve længere borte end tre Dage. Som Følge deraf maatte Folkene forsyne sig med de nødvendige Levnetsmidler for den Tid, de vare borte, hvorpaa de igjen vendte tilbage for at erholde nyt Forraad, naar deres Linier atter førte dem imod Vest. Søndagen blev strengt overholdt af os Alle som Hviledag, hvilket ikke altid bliver iagttaget i Skovene; thi i Skovens Ensomhed saavel som paa Oceanets uendelige Flade forglemme Menneskene ofte, at Skaberens Hånd ogsaa svæver over Oceanet og over de udyrkede Skove for at modtage den Hyldest af sine Skabninger, som skyldes hans grændseløse Belgjerninger, hans ubesmittede Hellighed og hans ubrødelige Trofasthed.

Naar Jumper eller Tractless vendte tilbage fra deres

periodiske Besøg hos vore Naboer, ventede vi lunge med Utaalmødighed paa det Brev, som vi med Bished vidste, at Sendebudet vilde medbringe. Dette Brev var undertiden skrevet af Herman Mordaunt selv, oftere af Anneke eller Mary Wallace. Det var ikke adresseret til Nogen af os ved Navn, men havde blot følgende Udskrift: „Til Eneboerne paa Mooseridge,“ ei heller røbede Sproget nogen særegen Interesse for den ene eller den anden af Selskabet. Vi havde maaskee hellere ønsket at modtage Breve, der i den Henseende havde været noget mere bestemte, men de, vi fik, vare os altfor dyrebare, til at efterlade nogen alvorlig Grund til Klage. Et saadant Brev fra Herman Mordaunt kom til os den anden Løverdags om Aftenen, da vi Alle vare forsamlede ved Aftensmaaltidet. Det blev bragt af Tractless og indeholdt blandt Andet Følgende.

„Vi erfare, at Forholdene hvert Dieblig antage et mere alvorligt og krigerisk Udseende. Vore Tropper rykke i store Skarer mod Nord, og Franskmændene siges at samle betydelige Forstærkninger. Da vi see udenfor den lige Operationslinie og over 30 Mile bagved den tidligere Krigsskueplads, vilde jeg ikke nære nogen Frygt, hvis jeg ikke havde hørt det Rygte, at Skovene skulde være fulde af Indianere. Jeg veed meget vel, at et saadant Rygte altid udspreddes, naar Fjendtlighederne nærme sig Grændsekolonierne, og at man ikke ubetinget maa fæste Lid til det; men det synes saa rimeligt, at Franskmændene opmuntre

deres Vilde til at angribe vor Armee i Flankerne, for iforveien at trætte den, at jeg maa tilstaae, at Rygtet har gjort mig urolig. Vi have forbedret vore Forsskandsninger og jeg vil raade Dem, ikke at forsmemme en saadan Forsigtighedsregel. De kanadiske Indianere siges at være snedigere end vore egne; desuden frygter Regjeringen for, at ogsaa disse ere blevene fristede til Træfald. Det blev sagt i Albany, at man havde seet mange franske Sølvpenge i Hænderne paa Følk af de sex Nationer, og at franske Knive og Tomahawter fandtes i større Mængde hos dem, end de ved deres almindelige Plyndringer kunde forskaffe sig dem. En af Deres egne Løbere, den Mand, som hedder Tractles, siges at have forladt sin egen Stamme, og saadanne Indianere maa man altid nære Mistillid til. Deres Fraværelse har stundom meget gyldige og fornuftige Grunde, men dette er oftere ikke Tilfælde. Det vil ikke være afveien at holde Die med denne Mands Opførsel. Vi staae forresten i den retfærdige og naadige Guds Haand, og vi vide, hvor ofte han i sin Barmhjertighed har frelst os fra Farer, der vare større end denne."

Dette Brev blev læst flere Gange af os, endogsaa af Traverse. Da vore Følk vare beskæftigede med deres Aftensmaaltid i nogen Afstand fra os, og Indianerne havde forladt os, var det naturligt, at Samtalen kom til at dreie sig om den Fare, vi vare udsatte for, og om Muligheden af at Susquesus var en Bedrager.

„Hvad det Rygte angaaer, at Skovene ere fulde af Indianere,“ svarede Landmaaleren rolig; „saa forholder det sig sandsynligvis dermed saaledes, som Herman Merdaunt skriver. Der sees sjelden en Indianer, uden at Rygtet gjør det til en hel Skare. Jeg tilstaaer forresten, at Indianerne true os med Fare, men den er ikke halv saa stor, som Kolonisterne ialmindelighed indbilde sig. Hvad Franskmændene angaaer, da er det rimeligt, at de behøve alle deres Bilde ved Ty, thi man siger, at General Abercrombie rykker imod dem med en Armee, der er tre Gange saa stærk som deres.“

„Ja, idetmindste tre Gange saa stærk,“ svarede jeg; „men kunde ikke en klog Feltherre finde det passende at forurelige Fjendens Flanker paa den omtalte Maade?“

„Vi ere næsten 40 Mile Østen for Operationslinien; hvorfor skulde Indianerne fjerne sig saa langt fra deres Fjender?“

„Følge denne Formodning ville vore Fjender komme til at befinde sig mellem os og vore Venner, hvilket ikke er saare trøsteligt. Men hvad tænker De om dette Bink med Hensyn til Onondagoen.“

„Der ligger maasske mere Sandhed deri end i Rygtet om, at Skovene ere fulde af Bilde. Det er ialmindelighed et daarligt Tegn, naar en Indianer forlader sin Stamme, og denne vor Løber er ganske vist en Onondago; det veed jeg, thi Krabaten har tvende Gange vægret sig ved at drikke

Rom. Brød tager han imod, saa ofte det bliver ham budt, men Rom har endnu ikke vædet hans Læber, saalænge jeg har seet ham, enten jeg saa har tilbudt ham det i godt eller i ondt Veir.

„Det er et slemmt Tegn,“ sagde Guert i en afgjørende Tone; „den Mand, som vægrer sig ved at drikke et Glas i godt Selskab, har ialmindelighed slette Hensigter. Saadanne Folk holder jeg altid tre Skridt fra Livet.“

Stakkels Guert! Hvor sandt var ikke dette, og hvilken Indflydelse havde ikke denne Mening paa hans Charakter og hans Vaner. Jeg for min Part dømte ikke saa strængt om Indianeren. Der var Noget i hans Ansigt, som gjorde mig tilbøielig til at fæste Lid til ham i samme Dieblig, som hans kolde og frastødende Manerer — kolde og frastødende selv for en Rødhud i Selskab med blege Ansigter — vakte Tvivl og Mistillid.

„Intet er vistnok lettere for en Mand i hans Stilling end at forraade os, hvis han har Lyst dertil,“ svarede jeg efter en kort Pause. „Men hvad kunde vel Franskmændene vinde ved at forstyrre et Selskab, der er saa fredelig beskæftiget. Det kan ikke have nogen Betydning for dem, enten Mooseridge bliver opmaalt i Mar eller til næste Mar.“

„Ganske vist, og jeg er ogsaa af den Mening, at det er Monsieur Montcalm aldeles ligegyldigt, om det overhovedet bliver opmaalt,“ svarede Traverser, der var en

forstandig og temmelig dannet Mand. „De forglemmer imidlertid, Hr. Littlepage, at begge Partier udsætte Belønninger for Skalper. En Huron bryder sig ikke om vore Linier, Vinkler og mærkede Træer, men det er ham af en betydelig Bigtighed, om han vender tomhændet hjem eller med et Dusin Menneskeskalper ved sit Bælte.“

Jeg bemærkede, at Dirck lod sine Fingre glide gennem sit krøllede Haar, og at hans ellers rolige Ansigt antog et harmfuldt og halvildt Udtryk. Jeg gik hen imod den Træstamme, paa hvilken Susquesus sad taus og tankefuld efterat have endt sit Maaltid.

„Hvad Nytt bringer Du os om Rødkjolerne, Tradles?“ spurgte jeg med saa ligegyldig en Mine, som det var mig muligt at paatage mig, „ere de ude i tilstrækkelig Antal til at sluge Franskmændene?“

„Betragte Bladene, tælle dem!“ svarede Indianeren.

„Ja, jeg veed, at de ere mange; men hvad beskæftige Indianerne sig med, er Stridsøren begravet blandt de sex Nationer, siden Du er tilfreds med at være Løber, naagtet Skalper kunne erobres i Nærheden af Ticonderoga?“

„Susquesus Onondago,“ svarede den røde Mand, og lagde Eftertryk paa sin Stammes Navn, „ikke flyde Mohamtblod i ham. Hans Folk ikke grave Øren op denne Sommer.“

„Hvorfor ikke, Tradles? I ere Englændernes Allierede og bør understøtte os, naar det behøves.“

„Tælle Blade — tælle Yengeese. Altfor mange for en Armee. Ikke behøve Onondago.“

„Det er vel muligt, thi vi ere vist meget talrige. Men hvorledes forholder det sig med Skovene, ere de ganske frie for Indianere i saa urolige Tider?“

Susquesus antog en alvorlig Mine, men svarede ikke. Han søgte dog ikke at undgaae det skarpe Blik, jeg fæstede paa ham, men sad rolig og alvorlig og saa hen for sig. Da jeg vidste, at det var forgjæves at forsøge paa at faae Noget ud af en Indianer, naar han ikke er tilbøielig til at meddele sig, ansaae jeg det for klogest at forandre Gjenstanden for Samtalen. Jeg gjorde ham nogle almindelige Spørgsmaal om Floderne og Bandlebene, hvilke han alle besvarede, hvorpaa jeg gik min Vej.

Syvende Kapitel.

Frugt ei, før Birnam Skov
Til Dunsinane skal komme.

Macbeth.

Jeg kan ikke sige, at jeg var ganske tilfreds med Indianerens Opførsel, skjønt jeg paa den anden Side hel-

ler ikke nærrede stor Belymring. Alt kunde forholde sig rigtig, og hvis ikke, saa var dog denne Mands Magt til at skade os ikke meget stor. Imidlertid indtraf der et Tilfælde, der vakte en ubehagelig Tvivl om hans Ærlighed. Da Jumper var paa Jagt, blev Onondagoen sendt til Ravensnest den næste Gang, uagtet det ikke var hans Tour; men istedetfor som sædvanlig at vende tilbage den næste Dag, saae vi ham ikke før efter en fjorten Dages Forløb. Da vi talte om denne pludselige og uventede Forsvinden, kom vi til det Resultat, at Krabaten havde opdaget, at vi nærrede Mistillid til ham, og derfor havde forladt os.

Under hans Fraværelse aflagde vi et Besøg paa Ravensnest, hvor vi tilbragte et Par lykkelige Dage i Selskab med de unge Damer, der vare henrykte over deres Bolig, vilde Skjønhed og saa lykkelige, som et uskyldigt Hjertes Sundhed og en bestandig Interesse for deres Omgivelse kunde gjøre dem. Da Herman Merdaunt havde befæstet sin Bolig saa godt, at han mente at have fjernet al Fare, der vilde være forbunden med et Overfald, vendte han tilbage med os til Mooseridge, hvor han tilbragte et Par Dage med at gaae omkring og undersøge Jordens Beskaffenhed og de Fordele, som Vandløbene kunde frembyde. Hvad Worden og Jason angik, da havde den Første begivet sig til Armeen, foretrækkende Regimentskøkkenets Kjødgryder for den simple Kost i Skovene, medens Jason

havde handlet med Herman Mordaunt om Besiddelsen af Vulkanlæget, der havde været Gjenstand for hyppige Underhandlinger imellem dem, og i Anledning af hvilket Pædagoggen havde fundet sig foranlediget til at raadspørge Mo'er Doortjes Visdom. Da det maaskee vil kunne interessere Læseren at erfare, hvorledes saadanne Ting afgjordes i Kolonien 1758, vil jeg her meddele de Betingelser, under hvilke Handelen blev sluttet, og som bleve undertegnede og beseglede.

Herman Mordaunt ventede ikke selv nogen Indtægt af Ravensnest, men var kun betænkt paa sine Efterkommeres Fordel. Som Følge deraf vægrede han sig ved at sælge, men bortforpagtede paa saadanne Betingelser, som Kolonister vare tilbøielige til at gaae ind paa i et Land, hvor der var større Overflødighed paa Landstrækninger end paa Menneſker. Af en eller anden Grund, der aldrig blev mig rigtig klar, var det ham meget om at gjøre at sikre sig Jason Newcome, og for at opnaae dette Maal syntes han tilbøielig til at gaae ind paa temmelig overdrevne Betingelser. Det er derfor ikke saa forunderligt, at vor tilkommende Møller havde den største Fordel af Handelen, hvilket vil fremlyse af Betingelserne.

Forpagtningen var for 3 Rotationer og 21 Aar derefter. Dette vilde paa den Tid i Europa vare bleven anset for lige med en Forpagtning paa 42 Aar; men Erfaringen viser, at det i Amerika er en langt længere

Tid. De første 10 Aar skulde han aldeles ingen Afgiøt betale. I de næste 10 Aar skulde han betale 6 Pence af hver af de 500 Dages Pløieland, som hørte til Møllen, idet han tillige havde Ret til at lade hugge saamange Træer, som han ønskede. Dette var en stor Fordel, da det til Møllen hørende Land havde en betydelig Del Grantræer. Den øvrige Del af Forpagtningstiden, den være længere eller kortere, skulde han betale omtrent 1 Shilling for hver Dags Pløieland og 40 Pund for Mølleanlægget. Naar Forpagtningstiden var udløben, skulde Møllerne modtages af Godseieren efter erfarne Mænds Taration; Forpagteren skulde betale Afgiøterne, men han havde Ret til at benytte alt det Materiale til sine Dæmninger, Bygninger &c. som han kunde finde paa Godssets Territorium.

Gierne af Mooseridge fulgte en anden Fremgangsmaade. Vi havde isinde at sælge til lav Pris i Begyndelsen, og siden at bortforpagte saadanne Dele, som ikke strax kunde sælges, eller som Kjøberen undlod at betale. Paa den Maade mente vi hurtigere at kunne faae vore udlagte Penge ind igjen og hurtigere at opbygge en Koloni, som man siger. Læreren maa nemlig vide, at man i Amerika opbygger Alting: Præsten opbygger en Hjord, Spekulanten en Formue, Juristen et berømt Navn, og Godseieren en Koloni. Stundom opbygger han endogsaa en By, hvor Udtrykket er rigtigere.

Jason følte sig særdeles lykkelig, da han havde un-

dertegnet Forpagtningskontrakten og var kommen i Besiddelse af den. Han var bleven en Slags Grundeier, og havde ikke Noget at betale i de første 10 Aar. Gud tilgive mig, hvis jeg gjør Manden Uret, men fra Begyndelsen af havde jeg en Mistanke om, at Jason stolede paa, at Lykken vilde være ham saa gunstig, at han aldrig skulde komme til at betale Noget. Herman Mordaunt syntes at være tilfreds med Handelen, thi han indbildte sig at have vundet en dannet Mand for sin Eiendom, der kunde udbrede nyttige Kundskaber og fremme Godsets Interesse.

Just som den opgaaende Sols Straaler trængte igjennem Sprækkerne i vort Blokhus, og førend nogen af os Tre havde reist sig fra sit Leie, hørte jeg Moocassintrin i Nærheden af mig. Jeg sprang op og befandt mig lige overfor den savnede Onondage.

„Du her, Eusquesus,“ udbrød jeg; „vi antog, at Du havde forladt os. Hvad har bragt Dig tilbage?“

„Tid at gaae nu,“ svarede Indianeren rolig, „Yengeese og Kanadafriger allerede kæmpe.“

„Er det sandt? Veed Du, at det er sandt? Hver har Du været i de sidste 14 Dage?“

„Været at see — have seet — vide Alt. Kom — falde paa unge Mænd; gaae paa Krigssti.“

Det var altsaa Forklaringen af Hemmeligheden ved Onondagoens Fraværelse. Han havde hørt os tale om vor Hensigt at forene os med Tropperne, saasnart Kam-

pen begyndte, og han havde været ude at recognoscere, for at vi itide kunde erfare, naar det var nødvendigt af forlade vor Hidge, som vi ofte for Kortheds Skyld kaldte Patentet. Jeg saa intet Forræderi deri, men ansaae det snarere for et Tegn paa venkabelig Interesse for os, skjønt han rigtignok var løben noget længere bort, end det var bleven ham paalagt, og havde tilladt sig at vige af fra Sporet. Jeg mente dog, at man burde oversee en saadan Uregelmæssighed hos en Wild, saameget mere som jeg begyndte at blive kjed af vor nærværende Levemaades Ensformighed, og ikke havde Noget imod at faae en passende Anledning til at gjøre en Forandring.

Læseren kan nok tænke sig, at det ikke varede længe, inden jeg meddelte mine Kammerater den Efterretning, som Tractless havde bragt, og de hørte med Spænding og Deltagelse derpaa. Onsdagen blev opsørdret til at deltage i Raadslagningen, og han fornyede sin Paastand, at det var paatide, at vi satte os i Bevægelse..

„Ikke standse,“ svarede han, da han atter blev adspurgt om denne Gjenstand; „Tid at gaae. Kano færdig — Gevær ladet — Kriger talt — Høvding give Afgt — Raadslagningsild gaaet ud. Tid at gaae.“

„Nu vel da, Gerny,“ sagde Guert, idet han reiste sig og strækkede sine kraftige Lemmer ligesom en Løve, der reiser sig fra sit Leie, „vi maae afsted. Vi kunne gaae til Havensnest og overnatte der, og imorgen ville vi søge

at naae Landeveien og træffe Arméens Operationslinie. Jeg kan da atter faae en Leilighed til at see Mary Wallace og fortælle hende, hvor høit jeg elsker hende. Det vil i alle Tilfælde være en Gevinst."

"Ikke see Squaw — ikke gaae til Høvensnest," sagde Indianeren med Eftertryk. "Krigssti denne Dei," og han pegede i en Retning, der omtrent kunde afvige 50 Grader fra den, hvori Herman Wordaunts Koloni laae. "Ikke godt for Kriger at see Squaw, naar han opgrave Stridsøre — kun gjøre Dvinde af ham. Nei, gaae denne Dei — Sti der — ikke her — Skalp der — Squaw her."

Da Onondageens Gestus var ligesaa betydningsfuld som hans Sprog, var det ikke vanskeligt at forstaae ham.

Guert vedblev med sine Spørgsmaal, medens han flædte sig paa, og vi erfarede snart af Indianerens Ord, hvor afbrudte de end vare, at Abercrombie stod i Begreb med at indsfibe sig med sin Armee paa Georgesøen, og at vi nødvendigvis maatte stynde os, hvis vi havde isinde at deltage i Angrebet paa Ticonderoga.

Vor Beslutning var snart fattet, og vore Forberedelser bleve hurtig tilendebragte, thi Enhver havde ikke andet at gjøre end at pakke sin Tornister og forsyne sig med Naaben og Munitien. Landmaalerens og hans Lænsbæreres Fraværelse foranledigede dog et kort Ophold. Vi skrev et Brev, forklarede dem Grunden til vor Afreise og lovede

at vende tilbage, saasnart Operationerne foran Ty vare tilendebragte. Dette Brev betroede vi Pete, der blev tilbage som Kof; Jaap skyndte sig med at belæsse sine brede Skuldre med visse uundværlige Artifler, tog sit Gevær, sit Krudthorn, cc., og var ligesaa hurtig færdig til at sætte sig i Bevægelse, som vi andre. Alt dette gjorde han uden dertil at have modtaget Befaling; thi han ansaae det for sin Pligt at følge sin unge Herre selv der, hvor han blev udsat for Fare. Ingen Hund kunde i den Henseende være trofastere end Jaap eller Jacob Djævletaa; han havde nemlig antaget Gudssets Navn som sit Binavn, ligesom mange Adelige i andre Egne benævne sig efter deres Godser.

Da Alt var færdigt, og vi stode i Begreb med at forlade Hytten, opstod det Spørgsmaal, om vi skulde gaae om ad Ravensnest. Sti var der hverken i den ene eller i den anden Retning, men hvis vi gik til Ravensnest, havde vi Kilder og andre Tegn at rette os efter, medens vi i den anden Retning aldeles Intet kjendte. Desuden ventede Anneke og Mary Wallace os med deres blomstrende Kinder — glædestraalende, hvergang vi viste os — hvis vi gik i den første Retning, og selv Dird stemte for Ravensnest. Men Onondagoen vægrede sig bestemt ved at gaae den Vej. Han stod lig en Veiviser og pegede mod Nordvest med en ubevægelig Haardnækkethed, der truede med at bringe vor Marschorden i Forvirring.

„Vi kjende Intet til denne Bei, Trackless," bemærkede, eller rettere svarede Guert, thi Indianerens Stilling var saa udtryksfuld, at den kunde gaae for en Bemærkning, „og vi holde mere af at følge en Bei, som vi kjende lidt til. Desuden ønske vi ogsaa at tage Afsted med Damerne."

„Squaw ikke god nu — Krigssti ikke føre til Squaw. Huroner og franske Krigere her."

„Ja, og de ere ogsaa der; vi kunne tidsnok følge dem i Hælene, naar vi gaae om ad Ravensnest."

„Ikke hurtig nok. Sti lang, Tid kort; blege Ansigter have stort Hastværk."

„Blege Ansigters Venner have ogsaa Hastværk, Du vil derfor gjøre bedst i at følge os, eftersom vi ikke have isinde at følge Dig. Kom, mine Herrer, vi ville vise Indianeren Beien, eftersom Indianeren ikke synes tilbøielig til at vise os den. Naar vi have gaaet et Par Mil vil han vel beslutte sig til at gaae foran, og det Stykke troer jeg nok, at jeg kan vise Bei."

„Denne Bei god for unge Mænd, som ikke ønske at see Fjenden," sagde Susquesus ironisk.

„Ved St. Nicolaus, Indianer, hvad mener Du?" udbrød Guert, idet han vendte sig om og gik hurtig henimod Onondagoen, der imidlertid ikke ventede paa ham, men med hurtige Skridt ilede mod Nordvest.

Jeg troer, at Guert i det første Dieblik ikke havde

anden Henſigt end med ſin kraftige Arm at ſlaae Fornær-
 meren, men jeg fulgte ham ſaa hurtig, Dirck fulgte mig,
 og Jaap Dirck, ſaaledes at vi, næſten førend vi lagde
 Mærke dertil, marscherede i indianſk Linie, eller paa den
 i Skoven almindelige Maade, med en Hurtighed af flere
 Mil i Timen. En ſaadan Brede gaaer ikke ſtrar
 over, og førend Enhver af os var tilſtrækkelig afkjølet, vare
 vi komne ſaa langt bort, at vi ikke længere kunde ſee Hyt-
 ten. Nu syntes Ingen at anſee det for nødvendigt eller
 raadeligt at følge den oprindelige Beſlutning. Det var
 viſtnok uforſigtigt ſaaledes ganſke at betroe ſig til en Bild
 eller Halvbild, ſom vi næppe kjendte, og ſom vi havde
 haft Anledning til at nære Miſtillid til, men vi gjorde
 det nu, og det netop paa den Maade og med de Følelſer,
 ſom jeg har omtalt. Jeg veed, at vi Alle, efterat have
 gaaet den første Mil, tænkte paa den Uforſigtighed, vi
 havde gjort os ſkyldige i, men Enhver af os var for ſtolt
 til at gjøre de Andre bekjendt med ſin Bekymring. Jeg
 ſiger Enhver af os, men burde undtage Jaap, thi denne
 Neger bekymrede ſig ikke om Farer; han frygtede kun for
 Epøgelſer, men aldrig for Menneſker.

Susqueſus aabenbarede den ſamme Tillid til ſin Kund-
 ſkab til Skovene, medens han den ene Mil efter den anden
 førte os gjennem den mørke Skov, ſom han havde viiſt, da
 han førte os til Egen med den afbrudte Top. Ved denne
 Leilighed ledede han os mere efter Solen og den almin-

delige Retning, end ved sit Bekjendtskab med de Gjenstande, vi passerede, skjønt han tre Gange den Dag gjorde os opmærksom paa Ting, som han før havde seet paa sine Tog gjennem Skovene i Retninger, som skjar vor under mere eller mindre skjære Vinkler. For os var det, som om en Sømand havde vist os en Sti paa det sporløse Ocean. Vi havde rigtignok vore Lommekompasser med, og vidste nok, at vi ved at gaae mod Nordvest, vilde komme ud af Skovene et eller andet Sted i Nærheden af den sydlige Ende af Georgesøen; men jeg tvivler paa, at vi kunde have fulgt en saa lige Linie ved Hjælp af vore Kompasser som den, Indianeren førte os ad.

Jeg erindrer meget godt, at vi havde en lille Disput derom, da vi lidt efter Middag gjorde Holdt for at spise og hvile os. I fem Timer havde vi vandret med stor Hurtighed i lige Linie uden at dreie til Siden, undtagen hvor det var nødvendigt at undgaae en uoverstigelig Hindring, og efter vor Beregning havde vi tilbagelagt 20 af de 40 Mile, som efter Onondagoens Beregning var den sandsynlige Længde af vor Reise. Vi havde saaledes anstrængt og hårdet vore Scener og Møffler, at vi ikke saa let bleve trætte, men jeg maa dog tilstaae, at Indianeren var den raskeste af os Fem, da vi naaede den Kilde, hvor vi spiste til Middag.

„En Indianer synes mig at have ligesaa god en Næse som en Hund,” sagde Guert, da hans Appetit begyndte

at sætte sig lidt; „det maa man indrømme. Jeg troer dog, Corny, at et Kompas vilde kunne føre en Mand gennem Skovene med mere Sikkerhed, end hvis han blot følger Tegnene paa Trærnes Bark og Solen.“

„Et Kompas kan naturligvis ikke vildlede, men det vilde være et høist besværligt Arbejde saaledes hvert Minut at standse for at see efter Kompasset, der maa have Tid til at komme i Ro, da det ellers vilde være en høist upaalidelig Fører.“

„Hvert Minut! sig hellere hver Time eller engang hver halve Time idethsieste; jeg vil paatage mig ligesaagodt at følge en lige Linie som den bedste Indianer, naar jeg blot hver halve Time maa raadføre mig med Kompasset.“

Susquesus sad saa nær ved os, at han kunde høre vor Samtale, og han forstod godt Engelsk, uagtet han talte det paa Indianernes sædvanlige usammenhængende Maade. Jeg indbildte mig at opdage et foragteligt Smil paa hans mørke Ansigt, da han hørte denne pralende Yttring af Guert. Men han gjorde ingen Bemærkning. Vi fuldendte vort Maaltid, hvilede vore Lemmer, og da vore Uhre sagde os, at Kloffen var Et, stode vi Alle op for at gaa videre.

Vi lagde nyt Fængkrudt paa vore Geværer, en Forsigtighed, som Enhver iagttog to Gange om Dagen, for at forebygge Virkningen af Fugtigheden i Skovene, hvor-

paa Onondagoen rolig stillede sig bagved Guert og taalmodig ventede paa, at denne skulde gaae foran.

„Vi ere Alle færdige, Tractless," udbrød Albanieren, „gaa foran som før."

„Nei," svarede Indianeren, „Kompass føre an nu. Susquesus ikke længere see -- blind som ung Hund."

„Nuvel, det er nok din Spøg, men lad gaae! De skal nu see, Corny, hvad Kraft der ligger i et Kompass."

Dervaa tog Guert sit Kompass frem af Lommen paa sin Jagtbleuse, satte det paa en Træstub for at faae et fast og nøiagtigt Udgangspunkt, og ventede, indtil den zittrende Naal var bleven fuldkommen rolig. Han gjorde da sine Observationer, mærkede sig en stor Skarntyde, der stod i en Afstand af nogle og tyve Favne, stak Kompasset i Lommen og raabte, at vi skulde følge ham. Vi fulgte ham naturligvis og naaede snart Træet. Da Guert nu indbildte sig at være paa den rette Wei, forsmaaede han atter at foretage en Observation, men opfordrede os til at gaae videre, da han havde udseet sig et nyt Træ i den rigtige Retning, som han gik efter. Saaledes gik vi en halv Mil, og jeg begyndte at tree, at Guert vilde komme til at triumphere; thi det forekom mig virkelig, at vi fulgte den samme lige Linie som den øvrige Del af Dagen. Guert begyndte nu at prale af sit Held, og talte til mig over Indianerens Skulder, som gik imellem os.

„De seer, Corny," sagde han, „at jeg er vant til

at færdes i Skovene; jeg har ofte været hos Mohawkerne og deltaget i deres Jagter. Det Vigtigste er at begynde rigtig; hvorpaa det ikke er vanskeligt at følge den lige Linie. Har man først Visshed om, at de første ti Favne ere rigtige, saa kan man være rolig for de næste titusinde. Saaledes er det ogsaa med Livet, Corny; naar en ung Mand begynder rigtig, kan man være vis paa, at der vil blive noget Godt af ham. Jeg begyndte galt, og De seer, hvor stor Forstyrrelse dette har bevirket, men jeg blev forældreløs i en Alder af ti Aar, Littlepage, og den Dreng, som hverken har Fader eller Moder, maa have usædvanlig gode Anlæg, naar han ikke skal komme ud af Sporet, inden han er tyve Aar. Nuvel, Onondago hvad siger Du om at følge Kompasset?"

"Bedst at see efter ham — han fortælle," svarede Susquesus, idet vi Alle standsede, for at Guert kunde raadføre sig med Kompasset.

"Dette forbandede Kompas vil ikke rigtig dreie sig," udbrød Guert og rystede det lille Instrument for at hjælpe Naalen til at indtage den Stilling, han ønskede. "Disse smaa Djævlø komme i Norden, Corny."

"Prøve flere — faaet tre," sagde Indianeren og rakte tre Fingre iveiret, hvilket var hans Bane, naar han paa denne Maade omtalte Tal.

Dirck og jeg toge nu vore Kompasser frem, og alle tre bleve stillede paa en Træstub, ved Siden af hvilken vi

havde gjort Holdt. Resultatet viste, at de tre smaa Djevle stemmede fuldkommen overens, og at vi vandrede lige i i Sydøst istedetfor i Nordvest. Ved denne Leilighed saae Guert ud, omtrent som da han reiste sig, efterat han havde væltet mig med Haandflæden; det var altfor klart, til at Sandheden kunde drages i Tvivl; uden at vide det havde vi gaaet i en Cirkel. Den Omstændighed at Solen var saa nær ved Zenith havde mulig bidraget til vor Feiltagelse, men Enhver, som har forsøgt det, vil snart have forvissset sig om, hvor let det er at forfeile sin Retning i den dunkle tætte Skov, hvor Terrainet ofte er temmelig ujevnt. Guert opgav Forsøget, og Indianeren gik atter i Spidsen uden det ringeste Tegn paa Triumph eller Misforhold. Der behøvedes intet Mindre end en Lynstraale for at forstyrre denne Onondagos Ro.

Fra dette Dieblif af gik det ligesaa hurtig som om Formiddagen, medens vor Retning syntes at være ligesaa sikker som Duens Flugt i Luften. Susquesus gik ikke lige i Nordvest som før, men bødte lidt mere mod Nord. Endelig, just som Solen nærmede sig Toppen af de vestlige Bjerger, saae vi en Abning foran os, og opdagede, at en Sø var i Nærheden af os, og at vi vare paa Toppen af et Høiland, uden at vi dog kunde bestemme dets Høide. Vor Vej var gaaet over Høie, gjennem Dale og langsmed smaa Floder; senere erfarede jeg, at Hudson ikke flyder saa naturlig, at den kunde standse vor Gang, eller rettere, at den

pludselig gjør en Bøining mod Vest, hvorved vi undgik den. Hvis vi havde gaaet mere imod Vest, vilde vi næsten have gjort, hvad Oberst Folloff engang i Spøg raadede min Moder for at undgaae det farlige Færgested ved Powleshook: vi vilde have gaaet rundt om Floden.

En aaben Plet viste sig nu lidt tilhøire, og derhen styrede Indianeren sin Cours. Denne aabne Plet var ikke et Resultat af Menneſkeværk, men Frugten af et af disse Tilfælde, der stundom lade Solens Lys trænge ind og oplyse Stovenes Hemmeligheder. Det var en nøgen Bjergtinde, hvor Indianerne vist ofte havde opslaaet deres Leir, thi Spor af Ild viste, at Vinden var bleven understøttet af sit Broderement i Bortfjernelsen af de faa forknyttede Træer, som engang havde været i Klippernes Rifter. Der var nu et aabent Rum paa to til tre Tønder Lands Størrelse, der var ligesaa bart, som om det aldrig havde kjendt anden Vegetation end Hindbærbuske og Kaprifolier; en klar Kilde kom fra en endnu høiere liggende Kirpe, der dannede Toppen af en lang Bjergkæde, som gik imod Nord. Ved denne Kilde standsede Susqueius for at drikke, hvorpaa han erklærede os, at vort Dagværk var tilende.

Indtil dette Dieblif havde vistnok Ingen af os Alle taget sig Tid til at see sig om, saa alvorlig og hurtig havde vor Marsch været. Nu kastede Enhver sin Randsel tilside, lagde sit Gevær fra sig, og saaledes lettet vendte

vi os Alle om for at betragte den mest overraskende og skjønneste Scene, mit Die nogensinde har skuet.

Efter hvad jeg har læst og hørt, veed jeg meget vel, at vore amerikanske Egne staae langt tilbage for dem, som findes mellem Alpernes Søer og steile Bjerger og langsmed Middelhavets vidunderlige Kyster, og jeg vil derfor ikke paaastaae, at det Prospekt, vi havde for os, kunde maale sig i Storhed og Pragt med dem, som man træffer paa i hine magiske Egne. Ikke destomindre var Udsigten baade sterartet og yndig, og de uendelige Skove, som man ikke ofte finder i Lande, der længe have været underkastede Menneskets Herredømme, gave det Hele en eiendommelig Charakter. Jeg vil forsøge, saagodt som muligt, at beskrive Udsigten.

Omtrent tusinde Fod nedenfor os laae en Sø med det klareste og roligste Vand, der havde en Udstrækning af omtrent 40 Mile, og som alle Kysternes Bugter og Krumninger gav et skjønt og afverlende Udseende. Vi befandt os paa den østlige Bred omtrent halvt saa langt fra den sydlige Ende som fra den nordlige. Talløse Der laae næsten lige under vore Fødder og gjorde denne Blanding af Land og Vand paa dette specielle Punkt saa broget og phantastisk, som den menneskelige Indbildningskraft kunde ønske. Mod Nord udstrakte den rolige Flade sig i en lang Afstand, og begrænsedes af klippefulde Kyster, indtil den endelig ved et snævert Pas stod i Forbindelse

med et større og bredere Vand. Mod Syd havde Søen en oval Form, hist og her saae man en D. Kun i den Retning saae man nogle Spor af menneskelig Industri; ellers frembød Klosterne, de tilbagetrædende Dale, de lange Bjergkjaeder og de nøgne Forbjerge intet Andet for Diet end Naturens oplivende Yndigheder. Saalangt Diet kunde naae ud over Bjergene, var Jorden bedækket med sin grønne Raabe af yppige Træer: saadan en Vegetation som kun findes paa en jomfruelig Jordbund under den velgjørende Sols Straaler. Jordens bølgende og bregede Tæppe lignede det omvændte Firmament med Skyer af Løvværk.

Bed den sydlige Ende af Søen var der imidlertid en Abning i Skoven af betydelig Udstrækning, hvor man saae faa eller ingen Træer. Dette Punkt laae i adskillige Miles Afstand, og denne Afstand maatte nødvendigvis gjøre Gjenstandene utydelige; men det var dog ikke synderlig vanskeligt at opdage Ruinerne af vidtudsatte Fæstningsværker. Et tusind hvide Punkter, som jeg erkjendte for Telte, var det Eneste, der var tilbage af Fortet William Henry, og der havde Abercrombies Armee leiret sig; det var den største militaire Magt, der hidtil under engelske Faner havde været samlet i Amerika. Historien har siden berettet os, at Armeen talte 16,000 Mand. Flere hundrede Baade og store Pramme, der kunde rumme 40 til 50 Mand, vare i Bevægelse foran Leiren, og hvor stor end Afstanden var, kunde man dog opdage alle mulige

Tegn paa Forberedelserne til Dyrbrud. Indianeren havde altsaa idetmindste i denne Henseende ikke bedraget os, og havde viist sig baade som velunderrettet om Forholdene og som en paalidelig Beiviser.

Vi maatte tilbringe Natten paa Bjerget. Vore Senge vare ikke af de bedste, som Læseren nok vil kunne indsee, og vort Dække var tyndt, men desuagtet aabnede jeg dog ikke mine Øine ligesaa det Dieblis, jeg havde lukket dem, indtil jeg den næste Morgen blev vækket. De med en forceret Marsch forbundne Anstrængelser forskaffede os, hvad Ederdun ikke formaaer at skaffe den Blodagtige, og vi sov saa fast som Børn. Jeg blev vækket ved et sagte Ryt i Skulderen af Susquesus. Da jeg reiste mig op, fandt jeg Indianeren i Nærheden af mig, og for første Gang siden jeg havde lært ham at kjende, udtrykte hans Ansigt Munterhed og Glæde. Han havde ikke vækket nogen af de Andre, og gav mig et Tegn, at jeg skulde følge ham uden at forstyrre nogen af mine Kammerater. Hvorfor jeg specielt var bleven valgt til at nyde den Scene, som fulgte, kan jeg ikke sige, med mindre Onondagoens naturlige Skarpsindighed havde lært ham at skjelne imellem vor Dyrdragelse og vore Følelser. Det forholdt sig imidlertid saaledes, og jeg forlod alene det raae Læie, vi havde valgt os.

Et straalende Syn ventede mig. Solen havde just farvet Bjerget med Guld, medens Søen og Dalene,

Siderne af Bjergene og den hele øvrige Verden nedenunder endnu hvilede i Skygge. Det syntes mig at ligne de skabte Tings Opvaagnen fra Naturens Søn. Et Dieblig havde jeg kun min Opmærksomhed henvendt paa det vidunderlige Maleri, som den stærke Modsatning mellem de gyldne Bjergtoppe og deres mørke Sider — Dagens Frembrud og Sporene af Natten — frembød. Men Onsdageen var altfor greben af sine egne Følelser til længe at tillade mig at overse, hvad han ansaae for det Vigtigste og Interessanteste. Ledet af hans Finger og Die, thi han taledes ikke, vendte jeg mit Blik mod den fjerne Kyst foran William Henry, og strax opdagede jeg Grunden til hans usædvanlige Sindsbevægelse. Saasnart Indianeren var vis paa, at jeg saa de Gjenstande, som i saa høi Grad havde vakt hans Opmærksomhed, udbrød han i en dyb eftertryffelighed Tone:

„Gudt!“

Abercrombies Armee havde begyndt at sætte sig i Bevægelse. 16,000 Mand vare blevene indskibede i Baade og nærmede sig den nordlige Ende af Søen i en skjøn Orden og med en imponerende Kraft. Over Søens blanke Flade seilede Baade i hundredevis i en lang mørk Linie med dens Bestemmelsessted med den methodiske Accuratesse, som en Armee iagttager, der udfolder sine Fløie. Den sidste Afdeling af Baade havde just forladt Bredden, da jeg først fik Die paa dette interessante Skuespil, og med

et eneste Blik kunde jeg omfatte det hele Billede, der laae udbredt for mig. Amerika har aldrig før været Bidne til saadant et Syn, og det vil vare længe, inden det igjen bliver Bidne til et Lignende. I adskillige Minuter stod jeg som fortryllet, og jeg taledes ikke, førend Solens Straaler havde gennemtrængt det Mørke, som hvilede over den nedre Verden.

„Hvad skulle vi nu gjøre, Susquesus?“ spurgte jeg, da jeg følte, at Indianeren med Rette kunde gjøre For-
dring paa at lede vore Bevægelser.

„Spise Frokost først,“ svarede Onondagoen rolig;
„derpaa gaae ned af Bjerget.“

„Men derved ville vi ikke naae denne stadselige Ar-
mee, hvilket dog er vort Dnske.“

„Taalmodighed. Injin vide — ikke Hastværk nu.
Hastværk komme, naar Franskmændene skyde.“

Jeg holdt ikke af disse Ord eller den Maade, hvor-
paa de bleve yttrede, men der var altfor Mæget at tænke
paa til at beskæftige sig med tomme Gisninger om Onon-
dagoens undvigende Hentydninger. Guert og Dird bleve
vakkede og gjorde delagtige i den Glæde, som et saadant
Syn nødvendigvis maatte forskaffe dem. Da var det, at
jeg først fik et klart Begreb om Ten Eycks frigeriske Cha-
rakter. Hans smukke mandige Skikkelse syntes at antage
noget Imponerende, hans Ansigt straaledes, og Udtrykket i
hans Nie, der sædvanlig var saa godmodigt og muntert,

syntes ganske at forandre sin Charakter og blive alvorligt og strængt.

„Dette er et herligt Syn, Hr. Littlepage,“ bemærkede Guert, efterat han et Dieblis i Taushed havde betragtet den lille Flaades regelmæssige, men hurtige Bevægelse, „og det er en Bebreidelse imod os, at vi have spildt saa lang Tid i Skovene istedetfor at begive os derhen for at hjælpe til at drive Franskmændene ud af Provindsen.“

„Det er endnu ikke forsilde, min gode Ven; Angrebet skal først nu begynde.“

„De har Ret, og jeg vil forene mig med denne Armee, om jeg saa skal svømme for at naae Baaden. Det vil ikke være saa vanskeligt for os at svømme fra den ene af disse Der til den anden, og Tropperne maae passere midt imellem dem for at komme til den anden Ende af Søen. Enhver fornuftig Mand vil naturligvis standse for at tage os op.“

„Behøves ikke,“ sagde Onondagoen paa sin rolige Maade. „Spis Frokost, derpaa gaae. Faaet Kano — det nok.“

„En Kano! Ved St. Nicolaus, Hr. Susquesus, saalænge Guert Ten Eyck lever og er istand til at hjælpe Dem, skal De aldrig mangle en Ven. Det var en fornuftig Idee med den Kano, og viser, at en fornuftig Mand har sørget for os. Vi kunne nu naae Tropperne med

være Geværer paa Skuldrene, som det sømmer sig Gentlemen og Frivillige."

Imidlertid var Jaap kommen til og betragtede Scenen med opspilede Linc. Det er næppe nødvendigt at beskrive den Virkning, dette Syn gjorde paa Negeren. Han løe af fuld Hals, rystede sit Hoved som en chineesisk Figur, væltede sig omkring paa Klippen, sprang op igjen, rystede sig som en Hund, der er kommen op af Vandet, løe og udstødte endelig et Frydsskrig. Da vi Alle vare vant til den Maade, hvorpaa Negeren yttrede sine Følelser, fremkaldte hans Dyrkelse blot et Smil hos os, og selv ikke engang det hos Dirck. Indianeren tog ikke mere Notits af disse naturlige, men uværdige Tegn paa Glæde hos Jaap, end om denne havde været en Hund eller et andet umælende Dyr. Maassee ingen Svagbed vakte i den Grad hans Foragt, som denne fuldkomne Mangel paa Selvherredomme, som Negeren ved denne Leilighed lagde for Dagen.

Saa snart den første Nysgjerrighed og Interesse havde sat sig lidt, gave vi os ifærd med at spise vor Frokost. Maaltidet var snart endt, thi, sandt at sige, var dets Qualitet ikke saaledes, at det længe kunde vedligeholde vor Interesse. Da vi vare færdige, forlod hele Selskabet Forbjerget og fulgte som sædvanlig vor Fører.

Onondagoen havde med Forsæt ført os til dette Sted, som han meget godt kjendte, for at vi kunde nyde den skønne Udsigt derfra. Det var imidlertid umuligt

at komme ned til Bredden af Søen paa dette Sted, og vi vare nødte til at gjøre en Omvei af tre til fire Mile for at naae en Kløft, gjennem hvilken vi dog ikke uden Vanskelighed naaede ned til Søen. Her fandt vi en Kano af Bark, der var saa stor, at den godt kunde rumme os alle Fem, og vi indsfibede os uden et Diebligs Opsættelse.

En Søndenvind reiste sig længere op paa Dagen, og den lille Flaade nærmede sig os med stor Hastighed. Da vi kom nærmere, fik jeg Die paa Viscount Howes smukke Skikkelse, der stod i Forstærken iført det lette Infanteries Skovuniform, som om han var begjerlig efter i Ordets bogstavelige Forstand at være den Første ved et Foretagende, paa hvis heldige Udfald det brittiske Riges Værelse beroede.

Ottende Kapitel.

Dg mine Søner! ville de ei græde?
 De stakkels Børn! har jeg vel Trøst for dem?
 Kun tomme G'amt af Haab og løstigt Smil.
 Ved Synet af dem vil jeg ganske tabe Blodet.

Sardanapalus.

Lord Howe gjenkjendte os ikke strax i vore Jagtblouser. Under sit Ophold i Albany havde han imidler-

tid staaet i et saa fortroligt Forhold til Guert Ten Eyck, at han kunde erindre hans Stemme, og vi bleve hjertelig modtagne. Vi spurgte efter det — de Regiment, idet vi erklærede, at det var vor Hensigt at slutte os til dette Korps, da dets Commandeur gjentagne Gange havde indbudt os alle Tre. Vi opgave imidlertid vor Hensigt øieblikkelig at opsoge vor Ven paa Grund af en Bemærkning af vor nærværende Vært, om man saaledes kan kalde Anføreren for en Afdeling af Baade.

„Bulstrodes Regiment er i Centrum, og vil tidlig naae Kamppladsen, men ikke saa tidlig som Avantgarden. Hvis De, mine Herrer, ønske god Levemaade, vil jeg ikke raade Dem fra at opsoge det — de Regiments Kjødgryder, thi der er en vis Hr. Billings i dette Korps, som skal besidde den overordentlige Evne at kunne lave god Middagsmad af Ingenting; men hvis De ønske tidlig at naae Kamppladsen, da vil jeg sige Dem, at denne Brigade vistnok bliver den første, og De skulle være mig velkomne Gæster, naar De ville tage tiltakke med hvad jeg kan byde Dem. For det Dvrige maa Tiden sørge.“

Vi talte da ikke mere om at opsoge Bulstrode, men underrettede dog vor ædle Vært om, at det ikke var vor Hensigt længere at lægge Beslag paa hans Gjestevennskab, end til det Korps var blevet drevet tilbage, som man kunde formode, at Fjenden vilde sende ud for at forhindre vor Landgang.

Uldrig saasnart erfarede Susquesus vor Beslutning, førend han drog bort, roende rolig mod den østre Bred; Ingen forsøgte paa at standse hans Kano, da han forlod det Skib, hvorpaa Brigadegeneralen befandt sig.

Vinden tog til opad Dagen, og da de fleste Baade havde Noget, der lignede Seil, gik det raskt fremad. Klokken 9 vare vi saavidt, at der var al rimelige Udsigt til, at vi inden Middag kunde naae vort Bestemmelsessted. Jeg tilstaaer, at det Foretagende, som vi deltog i, Situationens Nyhed og den Overbevisning, at vi i Montcalm vilde faae en tapper og erfaren Fjende, bidrog til at gjøre mig tankefuld i de saa Tøime, Seiladsen varede. Det er ikke forunderligt, at en saa ung Kriger, der Intet har at beskæftige sine Tanker med, kan falde paa at reflektere over den nærforestaaende Død, der truer, om ikke ham selv, saa idetmindste mange af dem, der omgive ham. Der laae heller intet Overmodigt eller Pralende i vor ansete Anførers Måner og Underholdning; saa ung han end var, havde han deltaget i mangen en alvorlig Kamp i Tydskland under sin berømte Bedstefaders og sin Onkels Krige. Lord Howe var tvertimod den Dag alvorlig og tankefuld, som det sommer sig en Mand, hvem Andres Liv er betroet, skjønt han hverken røbede Frygt eller Modløshed. Der var Dieblikke, hvori han talte muntert med sin Omgivelse, men i det Hele taget var han alvorlig og tankefuld. Engang betragtede han mig med et inderlig deltagende Blik, og jeg antager,

at det Spørgsmaal, han sidenefter gjorde mig, stod i Forbindelse med hans Tanter.

„Hvad vilde vor fortræffelige og agtværdige Slægtning, Madame Schuyler føle, hvis hun vidste, hvor vi nu befinde os, Hr. Littlepage? Jeg antager, at denne fortræffelige Dame føler mere Belymring for dem, som hun interesserer sig for, end disse føle for sig selv.“

„Jeg tænker, Wylord, at hun i saa Tilfælde vilde opsende Bønner for os til Himlen.“

„Det forekommer mig, at hun sagde mig, at De er Deres Forældres eneste Barn, Hr. Littlepage.“

„Ja, jeg er, Wylord, og jeg takker Gud, at min Moder ikke kan forudsee denne Scene.“

„Ogsaa jeg har dem, der elske mig, men de ere vant til at vide mig udsat for Krigens Farer. Lyffelig er den Kriger, der i Farens Dieblik kan holde sin Aand fri for disse ellers saa behagelige Baand. Men vi nærme os Bredden og maae gjøre vor Pligt.“

Dette var den sidste Samtale, jeg havde med den tappre Kriger, og disse vare de sidste Ord af privat Natur, som jeg hørte ham yttre. Fra dette Dieblik af beskæftigede hele hans Sjæl sig kun med Opfyldelsen af hans Pligter, vore Naabens Held og Fjendens Nederlag.

Jeg er ikke Soldat nok til paa en militairiss og udførlig Maade at skildre, hvad der nu fulgte. Da Brigaden kom i Nærheden af Svøns Ende, hvor der var en vidt-

udstrakt Slette bevoxet med Skov, lod man nogle Baade med Kanoner gaae forud. Franskmændene havde samlet en betydelig Styrke for at modsætte sig vor Landgang, men de syntes ikke at have Kanoner nok til med Held at kæmpe med os, og da vort Skyts rensede Skovene, mødte vi ikke synderlig Modstand; vi angreb dem heller ikke just paa det Punkt, hvor vi vare ventede, men noget længere tilhøire. Ved det givne Signal rykkede Avantgarden anført af vor tappre Chef op paa Kysten, og snart vare vi Alle paa fast Land uden at have lidt noget Tab, der var værd at omtale. Vi Fire, det vil sige: Guert, Dird, jeg og Jaap, holdt os saa nær som mulig ved Lord Howe, der øieblikkelig befalede at rykke frem for at drive Fjenden tilbage. Skjermfydselen var ubetydelig, og vi vandt hurtig Terrain, idet Fjenden trak sig tilbage til Ticonderoga, medens vi forfulgte dem saa hurtig, som Forsigtighed og vore egne Tilberedelser tillode det. Jeg kunde see en Skare Indianere foran os, og tilstaaer, at jeg frygtede for et Baghold, thi den, der er født og opdragen i Kolonierne, kunde ikke vel være ubekjendt med disse Folkestammers snedige Maade at føre Krig paa. Vi havde landet i en Bugt, ikke ganske ved Enden af Søen, men noget paa dens vestlige Side, og aldrig saasnart var det nødvendige Terrain vundet, førend General Abercrombie landsatte den største Del af sine Tropper og opstillede dem saa hurtig som muligt i Kolonnerne. Af disse Kolonner var der fire, de to i Mid-

ten bestod ganske af kongelige Tropper, ialt sex Regimenter hvert paa 1,000 Mand; 5,000 af Provincialregimenterne dannede Flankerne, medens omtrent 4,000 af de sidste bleve tilbage ved Baadene, af hvilke der ikke var mindre end 1,025. Alle vore Baade havde dog endnu ikke naaet Landingsstedet; de, som vare ladede med Levnetsmidler, Skyts, &c., befandt sig endnu i nogen Afstand.

Vort Selskab befandt sig ved den høire af de midterste Kolonner, der anførtes af Lord Howe. Fjenden havde posteret en Bataillen i en Træforstudsning nær ved det almindelige Landingssted, men da Befalingsmanden fandt, at den Styrke, hvormed han skulde bestormes, var ham saa overlegen, stak han Ild paa sine Hytter og trak sig tilbage. Skjermvandsfelen var nu af langt mindre Betydning, end den havde været ved Landgangen, og vi marscherede Alle muntre frem, skjønt Mangelen af Reivisere, den tætte Skov og det ujevne Terrain snart frembragte en vis Forvirring i vor Marsch. Kolonnerne vare blevene indviklede i hinanden, og Ingen syntes at være istand til hurtig at kunne raade Bod paa den Ubehagelighed. Mangelen af Reivisere var dog det Værste; men det var nu forsilde at træffe andre Foranstaltninger.

Vor Kolonne, eller rettere Spidsen af den, vedblev dog at rykke frem, idet dens tappre Anfører holdt Skridt med den forreste Peloton. Vi fire Frivillige holdt os paa Flankerne, og jeg haaber, at man ikke vil ansee det for

Præleri, naar jeg tilføier, at vi altid vare Fjenden nærmest. Under disse Omstændigheder fik vi Die paa nogle franske Uniformer i Fronten og mødte et temmelig betydeligt fjendtligt Korps, der ligesom vi vandrede igjennem Skovene, ikke ganske sikre paa, hvad Dei de burde tage for saa hurtig som mulig at naae deres Forsskandsninger. Denne Afdeling kunde naturligvis ikke passere Fronten af vor Kolonne, uden at foranledige en Collision, der rigtig nok kun varede et Dieblit. Jeg kan ikke bestemt sige, hvilket Parti der skød først, men jeg troer, at det var Franskmændene. Salven var dog ikke synderlig farlig og blev siebliffelig besvaret. Jeg veed, at vi alle Fire affyrede vore Geværer, og at vi standsede bag et Træ for igjen at lade. Jeg havde netop drevet Ruglen ned, da jeg opdagede Tegn paa Forvirring i Fronten og saae Liget af en Officer blive baaret bort. Det var Lord Howes Lig. Han faldt ved det første alvorlige Angreb, Fjenden gjorde under dette Felttog. Ved at see deres Anfører falde ligesom deres Dine, opflammedes Soldaterne til Raseri, angreb Fjenden som Tigere og adspredte dem som Avner; de gjorde en betydelig Del Fanger, idet de tillige dræbte og saarede Mange.

Jeg har aldrig seet en Mand i heftigere Sindsbevægelse end Guert Ten Eyck ved denne Leilighed. Lord Howe havde under sit Ophold i Albany sluttet sig nøie til ham, og hans Død syntes at vække al den Vildhed,

der laae i min ellers godmodige albanske Bens Natur. Han førte os an, og vi fulgte de tilbagerykkende Franskmænd lige i Hælene, indtil vi saae deres Forstændsninger foran os. Vi indsaae nu Nødvendigheden af at vige tilbage; Guert samtykkede deri, men ugjerne lig en forfulgt Løve. En Afdeling Indianere forfulgte os paa dette Tilbagetog, og vi vare i stor Fare for at miste vor Skalp, hvilket ogsaa vilde være skeet, hvis Jaap ikke havde udvist en høi Grad af Mod og herkulist Kraft. Medens vi sprang fra det ene Træ til det andet, hændte det, at vi alle Fire havde affkudt vore Geværer paa samme Tid, en Omstændighed, som vore Angribere benyttede sig af til at storme ind paa os. Hele Angrebets Bægt faldt heldigvis paa Jaap, som med Kolben af sit Gevær slog de tre Indianere til Jorden, der først naaede ham. Derved fik vi Tid til at lade igjen, og Dird, der altid var en koldblodig og sikker Skytte, sendte den fjerde Huron en Kugle gennem Hjertet. Guert lagde nu an og raabte til Jaap, at han skulde trække sig tilbage. Han adlød, og under Beskyttelse af vore to Geværer trak det hele Selskab sig tilbage, uden at Indianerne trængte synderlig haardt ind paa os, efterat de havde faaet denne Prøve paa, hvad det var for Folk, de havde med at gjøre.

Der var forresten en anden Omstændighed, som vi ligesaameget havde at takke for vor Frelse. I et af Provincialregimenterne var der en berømt Officer ved

Navn Rogers. Denne Officer anførte et Jægerecompagni paa vor høire Fløi og drev Fjenden tilbage med stort Tab. Paa den Maade bleve Indianerne holdte tilbage, da der var Fare for at Major Rogers's Følk skulde angribe dem i Ryggen, hvis de forsøgte paa at forfølge os, og saaledes affkøre dem fra deres Allierede. Dette var en stor Lykke for os, da vi havde mere end en Mil at tilbagelægge, inden vi kunde naae det Sted, hvor Abercrombie havde ladet Hæren gjøre Holdt for at overnatte. Dette Sted laae omtrent 2 Mil fra Ticonderoga og selvfølgelig ikke langt fra George Søens Udløb. Her dvælede vi nogen Tid, og Alt blev igjen bragt i Orden.

Det var nødvendigt at vente paa Artilleriets, Levnetsmidlernes og Munitionens Ankomst. At bringe dette Materiale gennem et Land, der endnu næsten var en Urskov, var ikke noget let Arbeide og beskæftigede os næsten i to Dage. Det var sørgelige Dage, thi Lord Howes Død havde gjort samme Indtryk paa Armeen som et Nederlag. Han var de kongelige Troppers Afgud og havde gjort sig ligesaa elsket af os Amerikanere, som af sine egne Landsmænd. En vis ildevarslende Sørgmodighed herskede blandt os, idet Enhver syntes at føle Tabet af ham, som om det havde været en Brøder.

Vi op søgte det —de Regiment og sluttede os til Bulstrode, saasnart vi havde naaet det Sted, der var valgt til den nye Leir. Vi erholdt en venstabelig, ja endogsaa

hjertelig Modtagelse, især da han erfarede, at det havde været os, som saa tappert havde kæmpet paa høire Fløi af den midterste Kolonne og forfulgt Fjenden saa langt et Stykke paa den Kant. Vi havde saaledes ved det første Angreb erhvervet os Berømmelse, og Alle ønskede os hjertelig velkomne med tilsyneladende Oprigtighed.

Den almindelige Nedslagenhed herskede imidlertid ligesaa i det —de Regiment som i den hele Armee. Lord Howe var ligesaa høit elsket i dette Regiment som i noget andet, og vort Møde og vore følgende Samtaler kunde derfor ikke være af nogen munter Natur. Bulstrode beklædte en i Forhold til hans Rang og Alder høist vigtig Post og var vistnok stolt deraf; men jeg kunde see, at, hvad der var hændet, havde gjort et dybt Indtryk paa hans bevægelige og muntre Temperament. Den Aften spadserede vi et Dieblif ene sammen og talte om vort Tab.

„Det maa synes Dem forunderligt, Corny,“ sagde han, „at finde saa megen Nedslagenhed i Leiren efter en Landgang, der vistnok har været meget heldig, og den lille Træfning, der skal have givet os en Hundrede Fanger. Men jeg forsikrer Dem, min Ven, det vilde have været bedre for Armeen, om dens bedste Korps var bleven tilintetgjort, end at den har mistet Lord Howe. Han var Sjælen i hele Armeen; af Naturen Soldat gjorde han Alle omkring sig til Soldater. Den øverstkommanderende General forstaaer ikke Eder Amerikanere, og vil ikke bruge Eder saaledes,

som han bør; han kjender ikke Noget til den Maade, hvorpaa Krigen føres i dette Land, og vil vistnok begaae mangt et slemt Misgreb. Jeg skal sige Dem, hvorledes Sagen forholder sig, Corny; Howe havde Indflydelse hos Abercrombie, og man vil forsøge paa at realisere hans Planer, men dertil vilde behøves en anden Lord Howe. Jeg er meget bange for, at dette vil blive Marsagen til vor Ulykke."

Alt dette syntes mig meget indlysende, men tillige meget nedslaaende; jeg fandt forresten, at Bultrode ikke var den eneste, der nærede disse Anskuelser, men at Alle rundt om os delte dem. Imidlertid skred Tilberedelserne rask fremad, og jeg hørte, at den 8de var den Dag, da Ticonderogas Skjæbne skulde afgjøres. Fortet Proper paa dette berømte Punkt er anlagt paa en Halvø og kan kun angribes fra en Side; Udenværkerne vare betydelige paa denne Side og Garnisonen talrig. Da disse Udenværker imidlertid fornemmelig bestode af Træbrystværn, og man kunde nærme sig dem gennem Skove, der tildels dækkede de Angribende, blev det besluttet at storme dem, og om muligt at følge med den tilbagerykkende Fjende ind i selve Fæstningen. Havde vi ventet paa vort Artilleri og anlagt Batterier, vilde vi have kunnet være sikke paa et heldigt Udfald; men Overingenieuren anbefalede den anden Plan, og maaskee denne bedre stemmede med Armeens Utaalmodighed end en regelmæssig Belæirings Langsomhed.

Om Morgen den 8de bleve Tropperne derfor møn-

stredede for Stormen, og vi sluttede os som Frivillige til Flanken af det —de Regiment. Da Terrainet ikke tillod Brugen af Heste, marscherede Bulstrode med os tilfods. Jeg kan kun berette Lidet om de almindelige Bevægelser paa denne mærkelige Dag, da Trærne skjulte saameget af hvad der skete paa begge Sider. Saameget veed jeg dog, at de bedste af vore Tropper baade af de kongelige og af Provincialregimenterne vare forrest i de stormende Rækker. Det 42de, der bestod af Bjergskotter, og som havde vaakt megen Interesse i Amerika baade paa Grund af Folkene's Ydre og deres Charakter, blev stillet paa det Punkt, hvor man antog, at Faren vilde være størst. Det 55de, et andet Korps, som man satte stor Lid til, blev stillet i Spidsen for en anden Kolonne. Da en Vise strakte sig over en Del af Halvøen foran Fæstningen, bleve disse to Korps bestemte til at storme Brystværnet, som begyndte der, hvor Vosen ophørte; dette var den vanskeligste og farligste Del af det hele Foretagende, da det var det eneste Punkt, hvor det var muligt at nærme sig Fæstningen. For bedre at forsvare dette Punkt havde Franskmændene derfor opstillet adskillige Kanoner langs med Brystværnet, medens vi ikke havde en eneste Kanon til at understøtte vort Angreb med.

Man paasted, at Abercrombie ikke raadførte sig med nogen af de amerikanske Officerer, førend han bestemte Angrebet den 8de Juli. Han havde sendt Overingenieuren ud for at recognoscere, og da denne havde berettet, at Fæst-

ningsværkerne ikke frembød store Hindringer, havde han bestemt sig til at foretage en Storm. Denne Beretning var vistnok fuldkommen rigtig, naar man tog Hensyn til Europæernes Maade at føre Krig paa, men med Kampene paa dette Continent forholdt det sig anderledes. Det var forresten Skade, at Erfaringen fra 1755 og Braddocks Nederlag ikke havde lært de kongelige Anførere mere Forsigtighed, end de lagde for Dagen ved denne Leilighed.

Det —de Regiment blev opstillet lige bagved Bjergskotterne, der ved denne Leilighed bleve anførte af Oberst Gordon Graham, en gammel erfaren Officer af uforfærdet Mod.* Jeg saae naturligvis denne Officer og dette Regiment, da de vare lige foran mig, men ellers saae jeg kun Lidet; især efterat Røgen af den første Salve havde skjult alle Gjenstande.

Der hengik temmelig lang Tid med Forberedelserne, men da Alt antoges at være færdigt, satte Kolonnerne sig i Bevægelse. Planen var den, at Tropperne efterat have

* Holmes's Annaler berette, at Lord Johan Murray ved denne Leilighed kommanderede det 42de. Da Hr. Littlepage var tilstede og havde sin Post saa nær ved det omtalte Korps, kan han vist ikke have taget feil. Mrs. Grant fra Laggan, som paa den Tid opholdt sig i Albany, og hvis Fader var med i Slaget, er af samme Mening som Hr. Littlepage, at det var Gordon Graham, der anførte det 42de.

modtaget Fjendens Ild skulde storme Brystværnet med faldet Bajonet og da først fyre paa den tilbagerykkende Fjende. Vi Frivillige og adskillige smaa Afdelinger af de Irregulære fik Tilladelse til at skyde paa Franskmændene, hvor vi fik Døden paa dem, da man ikke ventede sig stort af os under Stormen.

Der forløb næsten en Time, inden vi naaede Angrebepunktet; thi Terrainet var meget ujevnt, og vi maatte ofte gjøre Holdt for at tilveiebringe Orden i Geledderne. Endelig kom det vigtige Øieblik, da Spidsen af Kolonnen stod i Begreb med at træde ud af Skoven og følgelig udsætte sig for den fjendtlige Ild. Et kort Ophold var tilstrækkeligt til at ordne Alt, hvorpaa Sækkepiberne istemte deres frigerske Musik, og vi brøde ud af Skoven med vilde Skrig. Vi maae have været omtrent to Hundrede Alen fra Brystværnet, og det første Gevær, som blev affyret var Jaaps, der beskyttet af Bussene i Mosen var kommen nogle Skridt feran os, og som faldede en fransk Officer, der havde stillet sig op paa Brystværnet forat recognoscere.

Dette Angreb blev skrækkelig bevnet! Bjergskotterne rykkede frem som en Hvirvelvind i Tausshed og med faste Skridt kun opmuntrede af Musikken, da en Flammerand glimtede langs den fjendtlige Linie, og Dødens Jern- og Bly- Sendebud bleve slungede ind imellem os. Skotterne vaklede ved dette Angreb og geraadede i Vorden, men snart samlede de sig igjen og ilede fremad. Det —de Regiment

slap paa ingen Maade udfædt derfra, og den almindelige
 Tummel underrettede os om, at Kampen havde udbredt
 sig langs med hele Brystværnet henimod Søbredden. Hvor-
 mange der ved denne første Salve faldt i vor Kolonne,
 veed jeg ikke, men Blodbadet var frygteligt, og Veteranen
 Graham var selv med blandt de Faldne. Den oprinde-
 lige Angrebsplan blev nu ikke længer fulgt, thi Kolon-
 nerne aabnede Geledderne og begyndte at fyre saa hurtig
 som muligt. Alle, som jeg kunde see, opførte sig tappert,
 og stormede med Brystværnet, indtil de traf paa omhug-
 gede Træer, der skulde træde i Stedet for Palissader.
 Disse Træer vare blevne fældede langs med Brystværnet,
 og Grenene vare blevne tilspidsede som Palissader. Det
 var umuligt at komme derover i Orden, hvorfor Tropperne
 gjorde Holdt, saasnart de naaede dem, og begyndte at fyre
 peletonvis med ligesaa megen Regelmæssighed, som om det
 havde været en Parade. Efter saa Minuters Forløb bleve
 dog flere Korps nødte til at trække sig tilbage, men Kam-
 pen fortsattes i fire Timer til ingen Nytte, idet vore
 Tropper vedligeholdte en livlig Geværild, der dog var uden
 Virkning, medens Franskmændene aldeles ustraffet anrettede
 Udælgelser iblandt os med deres Kartesker. Det vilde
 have været bedre for vore Folk, hvis de ikke havde været
 saa godt disciplinerede, eller hvis de mindre havde adlydt
 deres Officerer; thi den eneste Virkning af Standhaftighed
 under saadanne Omstændigheder er den, at de tapre og

uforsjærdede Soldater, der vægre sig ved at trække sig tilbage, medens de dog ikke kunne rykke frem, blot udsættes desto længere for Faren.

Guert var trængt frem tilligemed de Andre, og jeg mærkede snart, at vi ved at følge ham vilde komme midt ind i Kampen. Han førte os hen til de omstyrtede Træer, og da disse paa en Maade dækkede os, posterede vi os der for med vore Geværer at gjøre Fjenden saa megen Skade som muligt. Da Tropperne trak sig tilbage, bleve vi paa en Maade alene, og det var en temmelig farlig Sag at følge dem; men da vi befandt os udenfor vore Kammeraters Skudvidde, hvilket ikke var noget uvæsentligt Punkt i saadan en Kamp, holdt vi os paa vor Post indtil det Sidste. Da Ilden fra vore egne Tropper sagtnedes lidt efter lidt, indsaac vi endelig Nødvendigheden af at iværksætte vort Tilbagetog; vi kom dog derfra med helt Skind, skjønt Guert under hele Tilbagetoget bestandig vendte Ansigtet mod Fjenden og fyrede det ene Skud efter det andet. Det Samme gjorde vi Andre forresten ogsaa, idet vi søgte at dække os bag Træerne. Tilslidst vatte vi speciel Opmærksomhed, og der var et Par Minuter, i hvilke Kuglerne fløi i den Mængde omkring os, at man uden Overdrivelse kunde sammenligne dem med Hagel i et Uveir.

Taap var ikke med os ved denne Leilighed, og jeg gik ud i Sumpen for at søge efter ham. Det varede ikke længe, inden jeg fandt ham ligeledes paa sit Tilbagetog

fløbende en stærk kanadisk Indianer med sig som sin Fange. Han lod sin Fange bære tre affskudte Geværer, af hvilke det ene havde været Indianerens egen Eiendom, og de to andre havde tilhørt to af hans Stamme, som Negeren havde ladet blive tilbage i Sumpen som blodige Seiers- tegn paa sine Bedrifter. Jeg kan ikke forklare mig, hvoraf det kom, men denne Neger syntes mig altid at betragte Kamp som en Fornøielse.

Næppe havde jeg fundet Jaap, førend vi erholdt den vigtige Efterretning, at et almindeligt Tilbagetog var bleven befaleet. Vore tappre og stærke Armee var bleven flagen, og det af en Styrke, som var to Trediedele mindre end vor. Det er ikke let at skildre den sørgelige Scene, som nu fulgte. Under hele Kampen havde man transporteret de Saarede bort, og dette havde bidraget betydeligt til at fortynde Rækkerne. Disse Ulykkelige bleve i hundredevis lagte i Baadene, medens de Døde bleve liggende, hvor de laae. Vore Forhaabninger vare i den Grad blevne skuffede, og vort Mod i den Grad svækket, at de fleste Baade seilede bort om Natten, og Resten tidlig den næste Dag.

Saaledes endte det ulykkelige Tog mod Ticonderoga 1758, og med det vore Forhaabninger om den Sommer at see Montreal eller Quebec.

Jeg tør nok paaastaae, at der den blodige Dag var 10,000 Bajonetter i Felten, og at 5,000 Mand deltog i Kampen. Feilen bestod deri, at man søgte ved Storm

at indtage en Post, der næsten var uindtagelig, og det ovenikjøbet uden at være forsynet med Artilleri. Fjenden skal have været 4 til 5,000 Mand stærk, hvilket nok kan være rimeligt, naar man regner alle dem, som vare indenfor Fæstningsværkerne, men jeg tvivler om, at Mere end det halve Antal virkelig deltog i Kampen. Der er altid megen Overdrivelse i alle militaire Beretninger, baade naar man roser sig af en Seier og søger at retfærdiggjøre et Nederlag.

Vort eget Tab ved denne Leilighed blev anslaaet til 548 Faldne og 1,356 Saarede. Dette kom vistnok Sandheden temmelig nær, da der kun savnedes meget Faa, 30 til 40, eftersom Tropperne kun havde et Tilflugtssted nemlig Baadene. Af Bjergskotterne sagde man, at næsten Halvdelen af de Gemene og 25 eller næsten alle Officererne vare enten dræbte eller saarede. Det 55de havde ogsaa lidt frygtelig; 10 af dets Officerer vare faldne, og mange vare blevene saarede. Det —de Regiment var vel sluppen lidt bedre, da det ikke havde været i Spidsen af en Kolonne, men det havde dog lidt store Tab. Bulstrode var bleven haardt saaret i Begyndelsen af Kampen, men Saaret antoges dog ikke for at være farligt. Billings var bleven paa Kamppladsen, og Harris havde faaet en Ekramme, som han bestandig talte om siden efter.

Forvirringen var skrækkelig efter saadan en Kamp og saadant et Nederlag. Tropperne indfæbde sig atter uden

Orden, og Baadene seilede bort, saasnart de havde indtaget deres sørgelige Ladninger. Meget Gods gik tabt, men jeg troer dog, at alle de sædvanlige militaire Tropær bleve bevarede. Da Provincialregimenterne kun havde taget en ringe Del i Kampen og forholdsmaæssig kun havde lidt et ubetydeligt Tab, dækkede en Del af dem Tilbage-toget, medens de kongelige Tropper bortfjernede deres Saa-rede og deres Bagage.

Vi Tre eller Fire, naar vi regnede Saap med, som førte sin Fange med sig, vidste ikke, hvad vi skulde gjøre. Enhver, der følte nogen Interesse for os, var enten dræbt eller saaret. Vulfstrode kunde vi ikke see, ei heller kunde vi finde hans Regiment; og om det end kunde lykkes os at finde det, var der vistnok meget Faa tilbage, som vilde tage sig af os. Under disse Omstændigheder holdt vi derfor en Raadslagning paa Sobredde for at bestemme, om vi skulde bede om Plads i en af de bortseilende Baade, eller blive tilbage indtil den næste Morgen, for at vort Tilbage-toget kunde have et mandigere Udseende.

„Jeg vil sige Dem Noget, Corny,“ sagde Guert Ten Gyn i en afgjørende Tone, „jo mindre vi tale om dette Felttog, desto bedre. Vi ere ikke Krigere af Stand, og naar vi forholde os rolige, vil Ingen faae at vide, hvorledes det er gaaet os. Det er derfor mit Raad, at vi søge at komme bort fra Armeen paa samme Maade, som vi stødte til den, nemlig ved en Sidebevægelse, og bestandig

fortie, at vi have havt Noget at gjøre med den. Jeg har aldrig hørt, at en Mand, der har havt Uheld med sig, derfor er bleven agtet høiere."

"Jeg forsikkrer Dem, Guert, at jeg er ligesaa utilbøielig som enhver Anden til at prale af min Andel i denne Kamp; men det er lettere at tale om at komme bort fra denne forvirrede Sværm end virkelig at gjøre det. Jeg tvivler om, at nogen af disse Baade vil tage os med; thi en overvunden Engländer er ikke meget godmodig, og alle vore Benner synes at være dræbte eller saarede."

"De ville afsted?" spurgte en sagte, indianst Stemme bagved mig. "Saaet nok deraf, hvad?"

Idet jeg vendte mig om, saae jeg Susquesus staae et Par Skridt fra mig. Vor Samtale fandt Sted midt i den almindelige Trængsel, og Onondagoen havde derfor ubemærket kunnet nærme sig os og høre, hvad der blev sagt. Der stod han; men hvorfra han kom, og hvorledes han var kommen der, kunde jeg ikke begribe dengang, ei heller har jeg senere erfaret det."

"Kan Du hjælpe os med at komme bort, Susquesus?" var mit Svar. "Veed Du ikke, hvorledes vi skulle komme over Søen?"

"Saaet Kano. Denne god. Kano gaae, om ogsaa Yengeese løbe."

"Wiener Du den, i hvilken vi kom herhen?"

Indianeren nikkede bekræftende og gjorde Tegn til

os, at vi skulde følge ham. Der behøvedes ingen Over-
talelse under disse Omstændigheder, og vi fulgte Alle lige
i Hælene paa ham. Jeg maa tilstaae, at, da jeg saae
vor Veiviser gaae imod Øst langs med Bredden af Søen,
var jeg ikke fri for at nære Mistillid til hans Ærlighed;
thi ved at gaae i den Retning nærmede vi os Fjenden,
og der var Noget saa hemmelighedsfuldt i denne Mands
Opførsel, at den nødvendigvis maatte vække Mistanke.
Her viste han sig pludselig midt i den engelske Armee i
det Dieblit, da Forvirringen var størst, nagtet han noget
før havde vægret sig ved at slutte sig til den. Intet
var lettere under den nærværende Forvirring end at blande
sig i Mængden og flere Timer at blive ubemærket, hvis
man nemlig havde det tilstrækkelige Mod, og det vidste
jeg, at Onondagoen ikke manglede. Han besad en saadan
Koldblodighed, en saadan rolig Tagttagelsesevne i Forening
med en Rødhuds tilsyneladende Ligegyldighed, at en saa-
dan Opgave ikke kunde være ham vanskelig.

Der var imidlertid ikke Andet at gjøre end at følge
ham, eller diebliffelig at bryde med vor Veiviser. Dette
holdt vi dog ikke af, omendstjont vi raadsloge derom, men
vi fulgte ham med Haanden paa vore Geværer for at være
beredte til at møde et Angreb. Susquesus havde dog
ikke saadanne forræderiske Hensigter; han havde tvertimod
lagt sin Kano paa et Sted, der vidnede om hans Klog-
skab. Vi maatte gaae omtrent en Mil, inden vi naaede

den lille skovomkrandsede Vig, hvor han havde skjult den. Jeg antog, at vi udsatte os for stor Fare ved at vove os saa langt frem i den Retning, da det var rimeligt, at Hjendens Indianere vilde forfølge vor Armee for at tage Skalper; men senere erfarede jeg Onondagoens Hemmelighed, der først talte derom, efterat vi havde forladt Bredden og blot som Svar paa en Bemærkning af Guert.

„Ingen Fare,“ sagde han; „Indianer faaet Skalper nok paa Krigssti. Dræbt altfor meget nu, til at trænge til mere.“

Da begge Regjeringer fulgte den daddelværdige Politik at betale for Skalper, indeholdt denne Bemærkning vistnok hele Sandheden.

Førend vi forlode Bugten, var der imidlertid en Vanskelighed, som maatte klares. Jaap havde bragt sin fangne Huroner med sig, og Onondagoen erklærede, at Kanoen ikke kunde bære sex Personer. At dette virkelig forholdt sig saaledes, havde Erfaringen lært; men fem kunde meget godt faae Plads i den.

„Ikke Plads for røde Mand,“ sagde Susquesus. „Fem godt — sex slet.“

„Hvad skulle vi da gjøre ved Krabaten, Corny?“ spurgte Guert med en vis Deltagelse. „Jaap siger, at det er en vild Krabat, og at han har havt megen Nøie med at fange ham og bringe ham hertil. I nogle Minuter var Kampen uafgjørende, og ifølge hans egen Beretning

om Kampen seirede Negeren, blot fordi Rødhuden begik den ubegribelige Daarskab at forsøge paa at knuse Jaaps Hjernekal. Han kunde ligesaagodt have slaaet paa Gibraltars Klippe, som forsøge paa at knuse en Negers Vande, og derved seirede denne. Hvad skulle vi nu gjøre ved Hureren."

"Tage Skalp," sagde Onondagoen lakonisk; "faaet god Skalp — malet til Krig, fortræffelig Skalp."

"Ja, det vilde passe sig bedre for Dig, Master Succetush," saaledes pleiede Guert altid at kalde vor Vedsager, "end det vil passe sig for os Christne. Jeg er bange, vi komme til at lade den vilde Djævel løbe, efterat have afvæbnet ham"

"Han er allerede afvæbnet, men paa denne Balplads behøver han ikke længe at savne et Gevær. Jeg er af samme Mening som Guert; løslad strax din Fange, Jaap, at vi saa hurtig som muligt kunne vende tilbage til Ravensnest."

"Det meget haardt, Master Corny," udbrød Jaap, som aldeles ikke yndede de Befalinger, han modtog.

"Ikke et Ord mere om den Ting: løs Baandene;" Jaap havde nemlig bundet Indianerens Hænder bagpaa med et Reb, hvorved han lettere kunde føre ham med sig. "Kjender Du Mandens Navn?"

"Ja, han siger, at han hedder Snap;" formodentlig udtalte Jaap det indiske Ord galt," og det bekom ham ilde, Master Corny, da han snappede efter min Skalp."

Her var jeg nødt til pludselig at holde Haanden for min Sortes Mund, thi Krabaten fandt en saadan Glæde i at erindre sig den Maade, hvorpaa han havde overvundet sin røde Modstander, at han brød ud i hin støiende Latter, der er saa eiendommelig for hans Stamme. I en temmelig stræng Tone gjentog jeg Befalingen til Jaap, at han skulde skære Strikken over, og derpaa følge os i Kanoen, hvor Onondagoen og mine to Benner allerede havde taget Plads. Jeg havde allerede løftet Foden for at stige ind i Kanoen, da jeg hørte tunge Slag blive anbragte paa Ryggen af En. Jeg ilede tilbage til det Sted, hvor jeg havde efterladt Jaap og hans Fange, og fandt den Første ifærd med at tildele den Anden en stræng Revselse med Enden af den Strikke, som endnu sammenholdt hans Arme. Snap, som Jaap kaldte ham, gav ikke en Lyd fra sig; Granen staaer ikke rankere og roligere paa den varme Sommerdag end han, medens han modtog denne Straf. Harmfuld drev jeg Negeren bort, overskar selv Krabatens Baand med min egen Haand og drev min Slave foran mig til Kanoen.

Niende Kapitel.

Bleg Solen daler, og Lyset svinder;
 Havvinden synger sorgelig sin Melodi:
 Den samme Dag saae deres Krigre falde,
 Og Fyrsten fangen, Heren brat forbi.

Mrs. Semans

Jeg vil aldrig kunne forglemme den Reise, vi foretog hin frygtelige Nat. Susquesus roede Kanoen alene uden nogen Andens Hjelp, thi vi vare altfor trætte af Dagens Møie og Besværlighed til at foretage os noget Arbeide, nu da vi befandt os i Sikkerhed. Selv Jaap lagde sig ned og sov flere Timer den Trættes Søvn. Jeg troer dog ikke, at nogen af os andre sov de første Timer, da de Scener, vi havde oplevet, og de, som endnu frembød sig for os, forhindrede os deri.

Klokken maa omtrent have været Ni om Aftenen, da vor Kano forlod den uheldsvangre Kyst ved den sydlige Ende af Georgesæen og bevægede sig i Tausshed langsmed den østlige Bred. Paa den Tid havde over 400 Baade forladt Enden af Søen, thi Tilbagetoget var allerede begyndt længe før Solens Nedgang. Denne melankolske Procession foregik ikke efter nogen bestemt Orden, men enhver Baad seilede afsted, saasnart den havde indtaget sin Ladning. Alle de Saarede befandt sig i „den hellige Søes“ rolige Skjød, som nogle Skribenter have kaldt dette klare Vandspeil.

dengang vi selv satte os i Bevægelse, og Lyden af de bortdragende Baade underrettede os om, at de Ulaarede fulgte efter saa hurtigt, som Omstændighederne vilde tillade det.

Hvilken Nat! Maanen skinnede ikke; et Slør af mørke Dunster bedækkede Himlens Hvalving og skjulte de fleste af den milde Sommernats Stjerner, der ellers vilde have lyst til Skaberens Pris. Ingen Luftstrøm blæste over Søens Overflade, men af og til hørte vi det sukke i Trærnes Toppe over os. Da den østlige Bred havde flere Bugter end den vestlige, fulgte de fleste Baade dens mørke skumle Rand som den nærmeste Wei, og vi befandt os snart i Nærheden af de tilbageseilende Fartøiers Linie. Jeg kalder det en Linie, skjønt ingen Orden blev iagttaget, men da Enhver søgte saa hurtigt som muligt at naae det fælleds Bestemmelsessted, og der paa samme Tid var en stor Mængde Baade i Bevægelse, saae man en uafbrudt Følge af dem, saalangt Diet kunde naae gennem Mørket. Vi seilede hurtigere end disse svært ladede og slet roede Fartøier, thi Soldaterne vare naturligvis altfor trætte til at arbejde ved Rorerne efter denne Dags Besværlighed. Vi passerede selvfølgelig næsten alle Baadene og naaede snart den forreste Linie, som vi fulgte, idet vi holdt os nogle Favne længere inde ved Kysten. Dirck bemærkede dog, at et Par smaa Fartøier passerede os. De gik saa nær ind under Land i Skyggen af Bjergene, at det var vanskeligt at sige, hvem det var; man formodede, at det var Hvalfiske-Baade, af hvilke

der var flere end hundrede i Flotillen, og i hvilke de fornemste Officerer befandt sig.

Ingen taledede. Ikke en menneskelig Stemme syntes at lyde blandt disse overvundne Tusinder. Saalænge vi vare i nogen Afstand fra Linien, afbrød kun Marernes Pladskens Mattens Stilhed. Da vi imidlertid et Par Timer efterat have forladt Kysten havde naaet de Baade, som først vare tagne afsted, blandede de Saaredes Stønnen og Klagen sig med den ensformige Lyd af Marerne. Trods deres Lidelser havde disse ulykkelige Mænd dog i to Henseender Grund til at prise sig lykkelige. Ingen Armee kunde have transporteret sine Saarede bort med mindre Smerte for disse, og den feberagtige Tørst, som Blodtabet altid medfører, kunde stilles ved det flydende Element, som var os.

Efterat have roet et Par Timer blev Susquesus afløst af Jaap; undertiden hjalp Dirck, Guert og jeg ham. Enhver havde en Mare, og Enhver brugte den, som han fandt for godt, medens Onondageen sov. Engang imellem sov vi ind, og vi følte os Alle forfriskede ved Hvilen og Søvn. Endelig naaede vi det snevre Stræde, som adskiller den øvre Del af Søen fra den nedre, og vi seilede ind i den sidste. I Nærheden af dette Sted ere Derne saa talrige, at det blev uundgaaelig nødvendigt at seile ganske nær ved Siden af adskillige andre Fartøier.

Jeg siger: adskillige, fordi Linien blev brudt, idet enhver Baad gik igjennem den Åbning, som var nærmest.

„Kom nærmere med denne Bark: Kano,“ raabte en Officer fra et af Fartsierne, „jeg ønsker at vide, hvem der er i den.“

„Vi ere Frivillige, som den Dag, Armeen brød op, sluttede os til det —de Regiment og vare Major Bulstrodes Gjester. Kan De ikke sige os, hvor vi kunne træffe denne Officer?“

„Stakkels Bulstrode! Han blev alvorlig saaret i Begyndelsen af Slaget og blev ført bort til Bagtropperne; han vil ikke blive istand til at gaae eller ride de første Maaneder, hvis hans Ben overhovedet bliver reddet. Jeg hørte den Overstkommanderende give Befaling til at sende ham over Søen i den første Baad med Saarede, og der var En, som fortalte mig, at Bulstrode selv havde yttret, at han ønskede at blive ført til en Bøns Hus her i Nærheden for ikke at udsætte sig for at komme paa det militaire Hospital. Han har Heste nok til at transportere ham i en Bærestol ligetil Cap Horn, om det skulde være. Jeg indestaaer Dem for, at Bulstrode nok skal finde et godt Qvarter, hvis et saadant kan erholdes i Amerika. Jeg antager, at jeg maa lade min Arm sætte af, saasnart vi naae William Henry, og naar det er bestilt, maa jeg tilstaae, at jeg kunde have betydelig Lyst til at gjøre ham Selskab. Seil kun videre, mine Herrer, jeg haaber, at

jeg ikke har opholdt Dem, men da jeg opdagede en Bark-Rano, ansaae jeg det for min Pligt at forvisse mig om, at vi ikke bleve forfulgte af Speidere."

Dette var atter et af Krigens Offere! Han talte vel om Tabet af sin Arm med ligesaa megen Koldblodighed, som om det havde været en Tand, han havde mistet; men jeg tvivler ikke om, at han hemmelig i sit Hjerte harmede sig over Ulykken. Mænd formaae aldrig bedre at forstille sig, end naar de anspores dertil af Rappelyst. Bulstrode vilde altsaa til Ravensnest! han kunde ikke let føres noget andet Sted hen, og hvis hans Saar ikke vare af den Natur, at de bestandig fordrede Lægebehandling, hvor kunde han da finde saa god en Pleie som under Herman Mor-daunts Tag? Jeg maa tilstaae, at denne Tanke fyldte mig med dyb Smerte, og jeg var taabelig nok til at ønske, at ogsaa jeg kunde vende tilbage til Anneke og ved Hjælp af et Saar gjøre Fordring paa hendes Medlidenhed.

Bor Rano passerede ganske nær forbi et andet Fartoi, hvor den kommanderende Officer stod og iagttog vore Bevægelser. Han syntes at være uskadt, men havde sandsynligvis modtaget et eller andet spicielt Hverv. Da vi roede hen ved Siden af ham, fandt følgende mærkværdige Samtale Sted.

"De synes at have stort Hastværk, mine Herrer," bemærkede den Fremmede, "dæmp Deres Iver; Andre ere allerede ilede foran Dem med de sorgelige Efterretninger!"

„De maa have daarlige Tanker om vor Patriotisme, min Herre, hvis De troer, at vi skynde os for at bringe Efterretningen om de britiske Raabens Uheld,“ svarede jeg i en ligesaa tør og næsten ligesaa tvetydig Tone, som den Anden havde talt.

„Uheld! Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, jeg seer, at De ere Patrioter, og det af de ægte; Uheld er just Ordet, skjønt Ulykke vilde være mere beskrivende og betydningsfuld; det har været en fortræffelig Dag, mine Herrer, hvad synes Dem?“

„Tropperne have viist megen Standhaftighed og Tapperhed,“ svarede jeg, „hvilket vi, som blot have været Frivillige, bestandig ville være rede til at bevidne.“

„Jeg beder atter om Forladelse,“ svarede Officeren, idet han tog sin Hat af og bukkede dybt, „jeg vidste ikke, at jeg havde den Ære at tale med Frivillige. De kunne gjøre Fordring paa særdeles megen Agtelse, mine Herrer, at De frivilligen have begivet Dem til en saadan Kampplads. Jeg for min Part finder Æren trykkende, da jeg ikke kan prale af saadanne ophøiede Dyder. Frivillige! De ville paa min Ære have mange Vidundere at berette, naar De vende tilbage til Deres Familie.“

„Vi ville tale om Bjergskotternes Tapperhed, thi vi saae Alt, hvad de gjorde, og Alt, hvad de led.“

„Ah, De vare i Nærheden af dette tappre Korps,“ udbrød den Anden med en vis naturlig Følelse, der første-

gang aabenbarede sig i hans Stemme; „jeg ærer Mand, som blot have været Tilskuere ved saameget Mod, især hvis De have betragtet det nærvæd. Maa jeg spørge om Deres Navne, mine Herrer?“

Jeg nævnede vore Navne og omtalte, at vi havde været Bulstrodes Gjester, og at det gjorde os meget ondt, ikke blot at vi havde mistet vor Ven, men ogsaa at vi ikke kunde finde hans Korps.

„Mine Herrer, jeg ærer Tapperhed, hvor den end viser sig,“ sagde den Fremmede med dyb, ufonstlet Følelse, „og maa føle Beundring, naar jeg ser disse Kolonieres Indfødte udvise den i en Kamp, der angaaer dem selv. Jeg har hørt, at De vare hos den stakkels Howe, dengang han faldt, og haaber at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Bulstrode begav sig Syd paa for et Par Timer siden, og har isinde at curere sit Saar blandt nogle Slægtninge, han har i denne Provinds. Lad dette ikke blive sidste Gang vi sees, mine Herrer, men besøg Captain Charles Lee af det —de Regiment, som med Fornøielse vil modtage Dem, hvis De atter komme til Leiren.“

Vi yttrede vor Tak, men da Susquesus pludselig dreiede Baaden ind imod Strandbredden, blev Samtalen afbrudt.

Indianeren var vaagnet af sin Søvn og udøvede nu atter sin Autoritet i Kanoen. Seilende mellem Derne, satte han os iland et Dieblis efter paa det Jesopamint Sted;

hvorfra vi fire Dage isorveien havde indskibet os. Efterat have fastgjort sin lille Baad, førte Onondagoen os opad Fjeldkloften og bragte os efter en Times besværlige Marsch ud paa det nøgne Fjorbjerg, hvor vi tidligere havde sovet.

Hvis Natten havde været mærkelig, saa var det Ma-leri, der nu ved Dagens Frembrud viste sig for os, det ikke mindre! Vi naaede dette høie Punkt omtrent paa samme Tid om Morgenens, som da Indianeren den forrige Gang vækkede mig, og havde den samme Naturscene udbredt for vort Blik. I en Henseende var ogsaa de tilfældige Om-standigheder de samme, men de fremstillede sig paa en meget forffjellig Maade. Jeg antager, at jeg kommer Sandheden temmelig nær, naar jeg siger, at jeg ved denne som ved den foregaaende Leilighed saa henimod tusinde Baade. Nogle saa, i det Høieste en halv Enes, syntes at have naaet den øverste Ende af Eøen, men alle de øvrige, som herte til denne store Flotille, laae adspredte paa Eøens rolige Overflade, dannende en lang brudt Linie af mørke Punkter, som i den ene Retning strakte sig til Bredden under Fortet William Henry, og i den anden Retning saalangt, Diet kunde naae. Hvor forffjelligt var ikke Synet af denne melankolske afbrudte Række af Baade fra Synet af den tappre Slagorden, den frigeriske Musik, de muntre Tropper og den Mængde af kamplystne Ynglinge, som ikke en lge isorveien havde trængt sig frem, fyldte med Haab og med Berødsfthed om deres egen Kræft. Da jeg betragtede Ma-

leriet, kunde jeg ikke undlade at forestille mig de legemlige Smerter, de aandelige Lidelser og den dybe Ydmygelse, som disse tilbagevendende Eventyrere maae have følt. Vi havde just forladt denne sørgelige Scene, og vor Phantasi kunde forestille sig enkelte Omstændigheder, som man ellers fra den Høide, hvor vi befandt os, ikke vilde have kunnet opdage.

En Uge iforveien hørte man overalt i Amerika Abercrombies Navn; Forventningen havde næsten stillet hans Berømmelse paa hin svimlende Høide, hvor Udførelsen ofte er saa usikker. I dette korte Mellemrum var hans Berømmelse bleven tilintetgjort; de, som havde været rede til at velsigne ham, vilde nu overvælde ham med Forbandelser, og Ingen var saa dristig at fremføre Noget til hans Forsvar. Naar Massen er bleven stuffet i sine Forventninger, er den aldrig retfærdig. Dette er isandhed en haard Lære for den Enkelte, men befriet for sit personlige Ansvar, følger Enhver Mængden og beroliger sin egen saarede Stoltthed og Ydmygelse ved at istemme det almindelige Skrig, der fordrer, at Slagtofferet skal offres. Abercrombie var dog ikke denne dumdristige og taabelige Didrik Menschenfræf, som Braddock. Hans Ulykke bestod deri, at han ikke kjendte til Krigsvæsnet i den Egn, hvor han skulde tjene, og formodentlig overvurderede sine Veteraners indbildte Uovervindelighed; kort Tid efter blev han kaldt tilbage, og Amerika hørte Intet mere om ham. Som en Trøst for

det Uheld, der atter havde truffet de britiske Vaaben, marscherede Bradstreet, en Kriger, som kjendte Landet og som satte stor Tillid til den unge Schuyler, hvem jeg havde truffet hos Madam Schuyler, mod Frontenac i Kanada i Spidsen for et stærkt Korps Provinsialister; dette Foretagende, der blev ledet med Forstand og Snildhed, havde et heldigt Resultat.

Men alt dette staaer ikke i nogen Forbindelse med min Fortælling. Aldrig saasnart havde vi naaet den nøgne Bjergtop, førend Onondagoen befalede Jaap at tænde Ild, medens han selv fremdrog nogle af de til et Maaltid nødvendige Artikler, som han paa Hentouren havde lagt tilside. Da Ingen af os havde spist siden den foregaaende Dags Morgen, var dette Maaltid os meget velkomment, og vi stræbte Alle at stille vor Hunger saagodt som muligt. Negeren fik naturligvis ogsaa sin Andel, og nu begyndte vi at raadslaae om, hvad vi fremdeles skulde foretage os.

„Spørgsmaalet er, om vi strax skulle gaar i en lige Linie til Havensnest," bemærkede Guert, „eller først begive os til Landmaalerne for at see, hvorledes det forholder sig i den Retning."

„Da der ikke er nogen stor Fare for, at Franskmændene skulle forfølge os, eftersom alle deres Raade ere paa den anden Side," bemærkede jeg, "er Landets Tilstand vel omtrent den samme, som før Armeen satte sig i Bevægelse."

[Handwritten signature]

„Spørg Indianeren derom," bemærkede Dird med en betydningsfuld Mine.

Vi saae spørgende paa Susquesus, thi et Blik var altid tilstrækkeligt til at gjøre sig forstaaelig for ham, naar man iforveien havde gjort en temmelig tydelig Hentydning.

„Sorte Mand gjort taabelige Ting," bemærkede Onondagoen.

„Hvad jeg gjøre, Du Rødhud-Djævel?" spurgte Jaap, der følte en naturlig Modbydelighed for alle Indianere, enten de vare gode eller flette, hvilken Følelse Indianerne gjengjeldte hans Stamme med en Foragt, som de ikke lagde Skjul paa. „Hvad jeg gjøre, røde Djævel, at Du vover sige Maesser Corny det?"

Susquesus røbede ingen Uvillie over denne heftige og temmelig raa Yttring, men sad ligesaa ubevægelig, som om han Intet havde hørt. Dette ærgrede Jaap saameget desto mere, og da han ved alle Leiligheder, hvor hans Stoltshed kom med i Spillet, var betydelig stridslysten, kunde der let være udbrudt Krig imellem disse to, hvis jeg ikke havde hævet en Finger og standset Udbrudet af Jacob Djævletaaes Raseri.

„Du skulde ikke fremkomme med saadan en Besskyldning imod min Slave, Onondago," sagde jeg, „med mindre Du kan bevise den."

„Han slog røde Kriger lig Hund."

„Hvad gjør det?" udbrød Jaap, der kun halvt var

bleven beroliget ved min Trusel; „hvem nogensinde høre Rødhud føle Smerte ved at faae Prygl.

„Krigers Ryg lig Squaw. Slag smerte ham. Han aldrig forglemme.“

„Lad ham da huske det,“ grinede Negeren og viste sine Elfenbens Tænder ligefra det ene Ore til det andet.

„Snap var min Fange, og hvad havde jeg derfor, hvis jeg havde ladet ham gaae uden Straf. Jeg ønsker, Du fortælle Masser Corny det istedetfor at fortælle ham Snap. Naar han slaaer mig, hvem nogensinde høre mig knurre?“

„Du har ikke faaet Prygl nok, Jaap, ellers vilde Du evføre Dig bedre.“ Dette ansaae jeg for nødvendigt at sige, thi Krabaten havde aldrig før viist sig saa træt-tekjer i min Nærværelse, formodentlig fordi jeg aldrig før havde seet ham i Strid med en Indianer. „Lad mig ikke høre Mere om den Ting, thi ellers bliver jeg nødt til strax at afbetale Restancerne.“

„En Neger har undertiden godt af at faae en lille Overhaling,“ bemærkede Guert.

Jeg bemærkede, at Dird, der holdt af min Slave, især fordi han var min, saa paa ham med et misbilligende Blik, og ved disse forenede Demonstrationer lykkedes det os at tæmme hans Tunge.

„Nuvel, Susquesus,“ tilføiede jeg, „vi ere alle rede til at høre, hvad Du mener.“

„Musquerusquehøvding — Huronhøvding faaet meget om Ryg, aldrig forglemme Slag.“

„Du troer, at min Sortes Fange vil gjøre et Forsøg paa at hevne sig for de Slag, han erholdt af ham?“

„Ja! Indianer god Hukommelse, aldrig forglemme Ven, aldrig forglemme Fjende.“

„Men det vil være vanskeligt for din Huron at finde os; han vil troe, at vi ere ved Armeen, og hvis han forsøger paa at finde os der, vil han blive skuffet.“

„Aldrig vide. Skov fuld af Stier — Injin fuld af List. Hvorfor tale om Ravensnest?“

„Blev Ravensnest omtalt i Nærværelse af denne Huron?“ spurgte jeg med mere Betyrning, end en saadan Ubetydelighed havde kunnet retfærdiggjøre.

„Ja, der blev sagt Noget derom, men ikke paa en saadan Maade, at han vilde kunne forstaae det,“ svarede Guert i en ligegyldig Tone; „Lad ham kun komme, hvis han ikke har faaet nok af os.“

Dette var dog ikke min Maade at betragte Sagen paa; ved at omtale Ravensnest kom jeg til at tænke paa Anneke, og jeg forestillede mig hende omringet af alle de Rædsler, som følge af en Indianers Hevn.“

„Jeg vil sende Dig tilbage til Huronen, Susquesus,“ tilføjede jeg, „hvis Du kan nævne mig, for hvilken Pris vi kunne købe hans Tilgivelse.“

Onondagoen betragtede mig et Dieblis med et betyd-

ningsfuldt Blik; derpaa bøiede han sig forover og lod sin Pegefinger gaar rundt om Jaaps Hoved langs med den Linie, som Krigerens Kniv ialmindelighed følger, naar han skjærer Scierstegnet af sit Offer. Jaap fattede Meningen af denne betydningsfulde Bevægelse ligesaa godt som vi andre, og den Måade, hvorpaa han tog med Haanden i de uldne Haar, ligesom for at holde Skalpen paa Hovedet, fik os alle til at lee. Negeren deltog ikke i vor Munterhed, men jeg saae, at han betragtede Indianeren, omtrent som Bulbideren viser Tænder, før den gjør sit Spring. En anden Bevægelse af min Finger undertrykte dog Udbudet af hans Raseri. Det var imidlertid nødvendigt at gjøre en Ende paa denne Scene, og Jaap fik derfor Befaling at gjøre vore Pakker istand til den forestaaende Marsch. Da han var bleven bortfjernet, bad vi Susquehus om at forklare sig lidt tydeligere.

"De kjende Injin," svarede Onondagoen, „nu han tænke: Rødkjolerne drevne bort; han nu gaar for at see efter Skalp. Elske alleslags Skalper, gamle Skalper, unge Skalper, Mandfolkeskalper, Fruentimmerkalper, Drengeskalper, Pigeskalper, alle betale, alle give Gæ: Ingen Forskjel for ham."

"Ja," udbød Guert i en heftig Tone, „han er den skindbarlige Djævel, naar han først faaer Smag paa Blod! Saa Du mener, at disse franske Indianere ville gjøre et Streiftog blandt Kolonisterne her i Sydøst?"

„Gaae til de nærmeste, hvem de endog ere. Nærmest Deres Benner; De ikke lide det?“

„Det har Du Ret i, Onondago, jeg lider det ikke, ligesaa lidt som mine Kammerater, og det Første, Du har at gjøre, er at føre os ad den lige Vej, som Fuglen flyver, til Ravensnest, det befæstede Hus, hvor Du veed, at vi have efterladt vore Elskede.“

Susquesus forstod Alt, hvad der blev sagt, uden nogen Vanskelighed. For at bevise dette, smilede han ad denne Hentydning til de Personers Elskværdighed, der beboede det Hus, Guert befalede ham at opsoge.

„Squaw smuk nok,“ sagde han, „intet Under at unge Mand lide hende. Men kan ikke gaae der nu; først finde Landmaalere. Alt Injins Land engang!“

Denne sidste Bemærkning blev gjort paa en Maade, som jeg ikke yndede, thi denne Tanke syntes saa pludselig at opstaae hos Onondagoen, at han udtalte den med Bitterhed uden at bevare sin sædvanlige Ro.

„Det skulde gjøre mig meget ondt, hvis dette ikke havde været Tilfældet, Susquesus,“ bemærkede jeg selv, „thi er det Tilfælde, er vor Adkomst dertil saameget desto retmæssigere, hvilket vor Overenskomst med Indianerne vil vise. Du veed, at min Fader og hans Ven Oberst Folsom købte dette Land af Mohawkerne, og betalte dem derfor, hvad de forlangte.“

„Røde Mand aldrig maale Land saaledes. Han

pege med Finger, afbrække Gren og sige: tag fra dette Vand til dette Vand."

"Meget sandt, min Ven; men da den Maade at opmaale Land paa ikke strækker til, naar de enkelte Eendomme skulle skilles fra hinanden, ere vi nødte til at inddele det Hele i Lodder af mindre Størrelse. Mohawkerne gav først min Fader og hans Ven saameget Land, som de i to Dage kunde gaac rundt om, tilladende dem at standse om Natten."

"Det godt!" udbrod Indianeren med Eftertryk. "Ven kan ikke bedrage, Ven stor Skuf."

"Kjøberne gif virkelig rundt omkring Godset, ledsagede af nogle Indianere, som skulde see efter, om Alt gif rigtig til. Derpaa undertegnede Høvdingerne et Dokument, forat der ingen Misforstaaelse skulde være, og derpaa erholdt vi den kongelige Bevilling."

"Hvem give Kongen Land? Alt Land her røde Mands Land, hvem give ham til Kongen?"

"Hvem gjorde Delawarerne til Qvinder? de sex Nationers Krigere, ikke sandt, Susquesus?"

"Ja, mit Folk hjælpe med dertil. Sex Nationer store Krigere, give Delawarerne Skjort paa, saa de ikke længere kunne gaac paa Krigssti. Hvad det at bestille med Kongens Land?"

"Kongens Krigere have taget dette Land i Besiddelse

paa samme Maade, som de sex Nationer toge Delawarernes i Besiddelse, førend de gjorde dem til Qvinder."

"Hvad bleven af Kongens Krigere nu?" spurgte Indianeren hurtig som Lynet. "Hvor han nu løben hen? Hvor Ticonderoga Land nu? Hvis Land den anden Ende af Søen nu?"

"Ja, Kongens Tropper have vistnok lidt et Nederlag; og det maa indrømmes, at de for Diebliffet have maattet opgive nogle af deres Fordringer. Men dette vil snart kunne forandres, og Kongen vil da faae sit Land igjen. Du maa erindre, at han ikke har solgt Ticonderoga til Franskmændene, saaledes som Mohawkerne solgte Moosericde til os; og det maa Du dog tilstaae gjør en stor Forskjel. En Handel er en Handel, Onondago."

"Ja, Handel Handel, det godt. Godt for røde Mænd, godt for blege Ansigt, megen Forskjel; hvad Mohawf sælge, han ikke tage tilbage, blege Ansigt beholde det; men hvorfor Mohawf sælge, og Kongen ogsaa sælge. Gie begge Landet, hvad?"

Dette var et vanskeligt Spørgsmaal at svare en Indianer paa. Vi kunne godt forstaae, at en menneskelig-sindet Regjering, som ifølge de af civiliserede Nationer anerkjendte Grundsætninger udstrækker sin Myndighed over udstrakte Egne, der ligge i Urskoven, og som kun ved tilfældige Leiligheder benyttes af visse vilde Stammer til Jagt, anseer det for rigtigt at give disse Stammer en

Erstatning, førend den udparcellerer disse Landstrækninger for at kultivere dem; men det vilde ikke være let at gjøre et Naturmenneske begribeligt, at den samme Besiddelse kunde have to Giere. Denne Fremgangsmaade forekommer os meget simpel og taler til Gunst for vore Eder; thi vi have ikke Ret til at bortforleholde disse Landstrækninger, „uden,“ som det hedder, „derved at tilintetgjøre Indianernes Udførelse,“ men dette kan vanskeligt forstaaes af dem, som ikke ere vant til at see Samfundet omgivet af Civilisationens mangfoldige Interesser. I Virkeligheden giver det indianerne Kjøb efter vore Love ingen anden Udførelse end Ret til at ansøge Kronen om Lehnret imod at betale til denne, hvad den i sin Visdom finder passende. Det var imidlertid nødvendigt at give Onondagoen et Svar paa hans Spørgsmaal, at han ikke skulde nære den feilagtige Mening, at vi ikke havde Ret til at besidde vor Eiendom.

„Sæt, at Du fandt et Gevær, der behagede Dig,“ sagde jeg efter et Dieblis Eftertanke, „og Du fandt to Indianere, som begge gjorde Fordring derpaa; naar Du nu betalte hver Kriger, hvad han forlangte, vilde din Besiddelsesret derfor være mindre hjemlet, eller er ikke snarere det Modsatte Tilfældet?“

Dette Svar slog Indianeren, thi det passede til hans Tankegang. Han udstrakte sin Haand, tog min og tryk-
kede den hjertelig til Tegn paa, at han var tilfreds. Efterat dette Punkt saaledes tilfredsstillende var bleven af-

gjort, indlode vi os atter paa Behandlingen af Spørgsmaalet om, hvilken Retning vi skulde tage.

„Det synes, som om Onondagoen venter, at de franske Indianere nu ville angribe Kolonierne,“ sagde jeg til mine Kammerater, „og at vore Benner paa Ravensnest kunne behøve vor Hjælp; men han mener tillige, at vi først skulle vende tilbage til Mooseridge for at forene os med Landmaalerne. Hvad synes Dem nu rigtigst, mine Benner?“

„Lad os først høre Indianerens Grunde for at gaae til Landmaalerne,“ svarede Guert, „hvis han har en tilstrækkelig Grund for sin Plan, er jeg rede til at følge den?“

„Landmaaler faaet Skalp saavel som Squaw,“ sagde Susquesus paa sin korte betydningsfulde Maade.

„Det er en afgjørende Grund!“ udbrød Guert „jeg forstaaer nok, hvad det skal betyde. Onondagoen mener, at Landmaalerne paa Mooseridge, som ere alene og uden Beskyttelse, let kunne blive overfaldne, og vi bør derfor først underrette dem om Faren.“

„Fuldkommen rigtigt,“ svarede jeg, „og da de ere vore egne Folk, kunne de have Ret til at vente dette af os. Jeg skulde dog antage, at disse Landmaalere endnu i lang Tid kunne være sikre midt inde i Skoven. Deres B beskæftigelse kan endnu ikke være bekjendt, og hvem skulde vel forraade dem?“

„See!“ sagde Susquesus med Alvor, „Dræbe Dyr,

og lade det ligge i Skoven. Vil Ravnene ikke finde Raadselet."

"Sandt nok, men Ravnene har et den af Naturen givet Instinkt til at forsyne sig med Føde. Den flyver desuden høit oppe i Luften, og kan see langt længer bort end en Indianer."

"Intet see længere bort end en Indianer. Rød Mand flyve ogsaa høit. See fra salte Sø til fersk Vand. Kende Alt i Skoven. Fortælle ham Intet, han ikke vide."

"Du troer nok, Susquesus, at Huronerne kunne finde vore Landmaalere paa Mooseridge?"

"Hvorfor ikke finde ham? Finde Elsdyr (moose); hvorfor ikke finde Landryg (ridge)? Finde Mooseridge; finde Landmaaler."

"I det Hele taget troer jeg, at vi gjøre bedst i at følge Indianerens Raad," bemærkede Guert efter et Døbligs Eftertanke. "Jeg har hørt tale om saamange Ulykker, som have ramt Folk i Skovene, fordi de ikke have fulgt Indianernes Raad, at jeg maa tilstaae, at jeg i den Henseende er noget overtroisk. Betænk kun, hvad der skete igaar! Havde man fulgt Indianernes Raad, vilde Abercrombie nu have været Seierherre istedetfor en elendig, overvunden Mand."

Susquesus hævede en Finger, og hans mørke Træl antog et Udtryk, der var mere veltalende end hans Tunge.

"Hvorfor ikke aabne Øre for røde Mandes Tale?" spurgte han med Værdighed, "nogle Fugle synge en god

Sang, andre Fugle synge en flet Sang, men enhver Fugl kjender sin egen Sang. Mohawks Kriger vant til Skovene, følger en bugtet Krigssti, naar han møder mange Fjender. Store Yengeese Høvding troe, hans Krigere have to Liv, han stille ham op foran Kanon og Gevær for at blive skudt. Injin aldrig saa taabelig — aldrig."

Da dette var altfor sandt til at kunne gjendrives, blev den Sag ikke videre omtalt; men efterat vi havde bestemt, at Onondagoen skulde føre os tilbage ad den samme Wei, ad hvilken vi vare komne, meldte vi ham, at vi vare færdige til at sætte os i Bevægelse, saasnart han fandt det passende. Da Susquesus havde udhvilet sig tilstrækkelig, reiste han sig og gik rolig foran, uden at vise Utaalmodighed eller Lædhed, thi han gjorde Alt systematisk. Vi gik accurat i modsat Retning af den, vi havde fulgt, da vi forlod Mooseridge, og det undgik ikke min Opmærksomhed, at vi passerede mange af de samme Gjenstande, som vi den første Gang kom forbi, saa nøiagtig var vor Førers Kundskab til Skoven. Der var Intet, som lignede et Spor, undtagen nogle Fodtrin, vi tilfældigvis selv havde efterladt, men det var klart, at Onondagoen aldeles ikke lagde Mærke dertil, men syntes at have andre og sikkrere Tegn.

Guert marscherede nærmest efter Indianeren, og jeg var den Tredie i Linien. Hvor ofte betragtede jeg ikke hin travle Dag min Formand og beundrede hans Figur

og Holdning! Naturen syntes at have bestemt ham til at være Soldat. Trods sin Styrke var han dog behændig, i hvilken Henseende han var forskjellig fra Dird, der skjønt saa ung allerede saae ud til at blive svær. Guerts Gang var ligesaa smuk som hans Figur; med opreist Hoved og uforskyddet Blik vandrede han med elastiske, skjønt faste Skridt. Lige indtil den sidste Time paa denne lange og besværlige Marsch sprang Guert over Træstammer og Kløfter og viste paa andre Maader, at hans Fjernnerver og hårde Muffer endnu havde bevaret hele deres Kraft. Da han saaledes gik foran mig, bemærkede jeg først, at nogle af Fryndserne paa hans Jagtblouse vare skudte væk under Træfningen, og at en Geværkugle var gaaet lige gennem hans Hue. Jeg erfarede senere, at Guert vidste dette, men han var altfor mandig en Charakter, til at det skulde falde ham ind at omtale det.

Vi standsede kun en Gang, ligesom paa Sontouren, for at spise til Middag; der blev kun sagt Lidet under dette Maaltid, og Intet blev forandret i den engang lagte Plan. Det var nemlig det Punkt, hvor vi skulde have bøiet af fra den hidtil fulgte Vej, hvis vi først vilde have begivet os til Ravensnest; men skjønt Alle vidste det, blev der dog ikke talt et Ord derom.

„Det bliver ubehagelige Efterretninger, vi bringe Traversen og hans Folk,“ bemærkede Guert, et Par Minuter

før vi brøde op; „thi jeg antager, at Ulykkesbudskabet ikke kan være kommen før os.“

„Vi først,“ svarede Onondagoen, „altfor tidlig for Huron. Tænke saaledes; Ingen vide.“

„Jeg vilde ønske, Corny,“ vedblev Albanieren, „at vi havde sagt et Par Ord til Doortje om dette fordømte Tog. Ingen bør ansee sig altfor klog, og den, som engang har betroet sig til Lykken, kan have godt af engang imellem at raadspørge en Spaamand.“

„Havde vi gjort det, og var Alt, hvad der er skeet, bleven forudsagt, troer Du da, at det vilde have forandret Resultatet?“

„Næppe, hvis vi havde fortalt til Andre, hvad vi havde for. Men Abercrombie selv burde ikke have taget i Betænkning at besøge denne gamle Kone. Vi maae tilstaae, Corny, at det er et vidunderligt Væsen, og en klog General vilde ikke undlade at tage Hensyn til, hvad hun sagde ham. Det var stor Skade, at hverken den Øverstkommanderende eller Generaladjudanten afslagde Doortje et Besøg, førend de forlode Albany. Lord Howes dyrebare Liv kunde da være bleven frelst.“

„Hvorledes det, Guert? Jeg indseer ikke, hvorledes der skulde være kommen noget Godt derud af.“

„Hvorledes? Naturligvis paa den allersimpleste Maade. Sæt, at Doortje havde forudsagt dette Nederlag; det er

da klart, at Abercrombie, hvis han havde haft Tillid til den gamle Kone, ikke vilde have gjort Angrebet."

"Og Nederlaget vilde saaledes være bleven forebygget. Indseer De ikke, Guert, at Sandfærdigheden i det bedste Tilfælde kun kan forudsige, hvad der skal ske, og hvad der skal ske, vil ske. Det vilde være en let Sag for Enhver af os at blive berømte som Spaamænd, hvis det Hele, vi havde at gøre, var at forudsige Ulykker, forat vore Venner kunde undgaae dem. Da der aldrig vilde hænde Noget som Følge af de Forsigtighedsregler, man vilde iagttage for at afvende det Onde, kunde man saaledes paa en let og billig Maade erhverve sig et Navn."

"Ved St. Nicolaus! Det har jeg aldrig tænkt paa! Men De har været ved et Collegium, og der læres mange Tusinde Ting, som man aldrig drømmer om i en almindelig Skole. Hver Dag har jeg Grund til at angre min Dovenskab som Dreng, og jeg vil prise mig lykkelig, hvis jeg ikke hele mit Liv skal angre den."

Stakkels Guert! Han var altid saa ydmyg, naar der blev talt om Opdragelse, skjønt det fra min Side aldrig skete med Forsæt, men kun tilfældigvis, og det var mig derfor altid ubehageligt, naar den Sag kom paa Bane. Da Hviletiden nu var forbi, var det let at afbryde Samtalen, hvorpaa vi fortsatte vor Marsch. Den var lang og besværlig, men Ingen af os robede dog Tilsvielighed til at give tabt. Susquesus syntes mig hverken at

kjende til Træthed eller til Sult; og dog var han vistnok bekjendt med Begge, men han var saa vant til at beherske sig selv, at han var istand til aldeles at skjule sine Lidelser saavel i denne som i mange andre Henseender.

Solen var nærved sin Nedgang, da vi naaede Godset Mooseridge. At vi vare i Nærheden deraf, sluttede vi af de Tegn, som vare indskaaene i Barken paa Træerne for at antyde Antallet af Godssets store Underafdelinger. Guert opdagede først disse Tegn, thi han var langt mere vant til at færdes i Skovene end Dird og jeg, og vor Beviser førte os nu uden Vanskelighed ad den lige Vej til Hytten.

Da vi nu nærmede os Maalet for vor Reise, ansaae Susquesus det for nødvendigt at iagttage en Emule Forsigtighed. Han lod os blive tilbage og gik selv frem for at recognoscere. Paa et Tegn nærmede vi os dog strax det Sted, hvor han stod, hvorfra vi saa Hytten saaledes, som vi havde forladt den, men Ingen i dens Nærhed. Dette kunde være Resultatet af et rent Tilfælde, da Landmaalerne ialmindelighed foretrak at kampere ude, istedetfor efter en lang Dags møisommelige Arbejde at gaae en lang Vej, og det var rimeligt, at Pete heller vilde være sammen med disse Folk end blive alene tilbage i Hytten. Med Tryghed nærmede vi os derfor Bygningen. Da vi naaede den, fandt vi, som vi havde formodet, Stedet tomt,

men med alle Tegn paa, at Beboerne kort Tid isorveien havde forladt det, idetseneste den samme Dags Morgen.

Taap gav sig ifærd med at tilberede et Aftensmaal-tid af de Levnetsmidler, som vi havde ladet tilbage, og som fandtes paa deres Plads. Paa mit Spørgsmaal yttrede han den Mening, at Traversen den samme Dag var gaaet bort til en eller anden fjern Del af Godset, medtagende Pete, eftersom Alt var tildækket og lagt tilside med en Omhyggelighed, som tydede paa en længere Fraværelse. Indianeren hørte Negerens Bemærkning, og rystende betydningsfuld paa Hovedet, sagde han:

„Ikke behøve at gjette, gaae at see, lyst nok, overflødig Tid. Injin snart fortælle.“

Han forlod øieblikkelig Hytten og gav sig strax ifærd med den Forretning, han selv havde paataget sig.”

Tiende Kapitel.

Du skjælver, og Kindens Blegthed viser
Langt bedre end din Tunge, hvad dit Grund er.

Shakspeare.

Nysgjerrighed bevægede mig til at følge efter In-

dianeren for at iagttage hans Bevægelser. Susquesus fjernede sig noget fra Blokhuset og forlod ganske Høien, indtil han naaede et jevnere og fladere Land, hvor det var rimeligere, at Fodtrin vilde kunne sees, hvorpaa han begyndte langsomt at gaae omkring Stedet med Dinene fastede paa Jorden, ligesom Hunden følger Sporet med Snuden. Onondagoens Udfærd interesserede mig i den Grad, at jeg fulgte bagefter ham uden at forstyrre ham i hans Efterforskninger.

Fodtrin var der Oversflodighed af, især paa den lave fugtige Jordbund, hvor vi nu befandt os; men de syntes alle ikke at interessere Indianeren. De fleste af vore Felt var Mollasiner, og det var ikke let at see, hvorledes det under saadanne Omstændigheder og mellem en saadan Mængde af Spor kunde være muligt for Nogen at skjelne en Fjendes Fodtrin fra en Vens. Alt Susquesus imidlertid ansaae den Ting for mulig, det viste hans Bedholdenhed og Alvor tydelig.

I Begyndelsen havde min Ledsager ikke noget Held med sig, som det syntes; men efterat have gaaet helt omkring Blokhuset bestandig i en Afstand af henimod hundrede Alen standsede han pludselig, han bøiede sig lignet til Jorden, reiste sig derpaa op igjen og stak en afbrudt Stok ned i Jorden som et Tegn; derpaa vinkede han ad mig, at jeg skulde gaae lidt tilside, medens han tog en Retning, der dannede en ret Vinkel med den, han før havde fulgt

og gik ind imod vor Velig. Jeg fulgte langsomt efter, nøie iagttagende hans Bevægelser.

Paa denne Maade naaede vi Hytten, idet vi med Forsæt havde afveget en Smule fra den rette Linie. Ved Hytten selv foretog Susquesus en lang og nøiagtig Undersøgelse, men selv jeg kunde see, at Tegnene her vare saa talrige, at de endogsaa maatte skuffe ham. Efterat have endt sin Undersøgelse paa dette Punkt, vendte Indianeren om og gik tilbage til det Sted, hvor han havde stukket Stokken i Jorden. Dette gjorde han saaledes, at han fulgte sit eget Spor, idet han nøiagtig vendte tilbage ad den samme fra den lige Linie afvigende Wei, ad hvilken han var kommen. Alene dette vilde have overtydet mig om, at han saae Mere end jeg, thi jeg vilde oprigtig talt ikke kunne have gjort det Samme.

Da vi havde naaet Stokken, fulgte Susquesus det for mig usynlige Spor udenfor Cirkelen, der førte ud i Skoven i en lige Linie fra Blokhuset og Kilden. Jeg vedblev at følge nær efter ham, skjønt Ingen af os havde talt under den hele Undersøgelse, der nu næsten havde vareet en halv Time. Da det imidlertid begyndte at blive mørkt, og Jaap gjorde Signal til os, at vor Aftensmad var færdig, ansaae jeg det endelig for rigtigst at bryde Tausheden.

„Hvad har Du faaet ud af alt dette, Trackless?“ spurgte jeg, „har Du fundet noget Spor?“

„Godt Spor,“ svarede Susquesus, „nyt Spor. See ud som Huronspor!“

Dette var en skrækkelig Efterretning, men skjønt jeg var meget tilbøielig til i saadanne Tilfælde at sætte Lid til Indianerens Skarpsindighed, troede jeg dog, at han her i dette Tilfælde havde taget feil. For det Første kunde jeg — skjønt jeg i Nærheden af Hytten langs med det flade Land, hvor Indianeren havde gaaet, havde seet mange Fodtrin — ikke opdage noget der, hvor vi dengang befandt os. Jeg sagde dette til Indianeren og lod ham vise mig et af de Tegn, som havde ledet ham til denne Slutning.

„See,“ sagde Susquesus, idet han bøiede sig saa dybt ned, at han kunde lægge en Finger paa de visnede Blade, der altid danne ligesom et Fodtæppe i Skovene, „her været Molkasin, dette Hæl, dette Taa.“

Ved saaledes at blive veiledet, kunde jeg opdage et utydeligt Fodtrin, som ved Phantasiens Hjælp kunde læses saaledes, skjønt det ubetydelige Indtryk, man kunde spore, næsten ligesaagodt kunde ansees for noget Andet.

„Jeg seer, hvad Du mener, Susquesus, og jeg indrømmer, at det kan være et Fodtrin,“ svarede jeg, „men det kan ogsaa hidrøre fra hvilkensomhelst anden Ting, der har berørt Jorden paa dette Sted. Det kunde hidrøre fra en Gren, som var falden ned fra et Træ.“

„Hvor Grenen?“ spurgte Indianeren hurtig som Lynet.

„Vistnok, det er mere end jeg kan sige Dig; men jeg kan dog ikke antage dette for et Huronspor, med mindre Du giver mig tydeligere Beviser.“

„Hvad De kalde det og det og det?“ sagde Indianeren og traadte hurtig tilbage og pegede paa tre andre lignende, men svage Indtryk paa Bladene; „ikke see dem, hvad?“

Dette var sandt nok, og da min Opmærksomhed saaledes var bleven vakt, og mine Sandser saaledes understøttede, maa jeg tilstaae, at jeg opdagede visse Tegn paa Fodtrin, som vilde have skuffet min omhyggeligste Søgen.

„Jeg seer, hvad Du mener, Susquesus,“ sagde jeg, „og jeg maa tilstaae, at denne Række af Indtryk eller Tegn gjør, at de mere see ud som Fodtrin. Men de fleste af vore Folk bære ogsaa Mokkaer ligesom Indianerne, og hvorledes kan Du vide, om ikke en af Landmaalerne har gaaet denne Vej?“

„Landmaaler ikke gjøre saadant et Tegn, Taa vendt indad.“

Ogsaa dette var sandt. Men deraf fulgte dog ikke, at et Fodtrin skulde være en Hurons, blot fordi det hidrørte fra en Indianer. Hvorfra vare desuden Fjendens Krigere komne i den korte Tid, som var forløben imellem det sidste Slag og det nærværende Dieblis? Der kunde ingen Spørgsmaal være om, at alle Franskmændens Kræfter saavel Hvide som Røde havde været samlede ved Ticonderoga for at møde Englænderne, og Afstanden var saa stor, at det næsten vilde være umuligt for Nogen saa hurtig

tig at naae dette Sted, hvis han havde forladt Førtet efter de sidste Begivenheder; hvis Søen ikke havde frembudt en Hindring, kunde man antage, at der var bleven gjort enkelte Streiftog for at angribe Fjenden i Flanken, og at disse Fjender saaledes kunde være komne i Nærheden af os; men den store Sø imellem begge Fjenderne gjorde saadanne Streiftog unyttige. Alt dette faldt mig ind i dette Dieblif, og jeg omtalte det som et Bevis imod min Kammerats egen Formodning.

„Ikke sandt,“ svarede Susquesus og rystede paa Hovedet. „Det Spor, det Huronspor. Kjender ikke røde Mænd, ellers ikke tale saaledes.“

„Men de røde Mænd ere ligesaavel Mennesker som de blege Ansigter. Der maa være 70 Mil her fra dette Sted til Foden af George Søen, og efter den Formodning skulde et Selskab Indianere have tilbagelagt denne Vej i mindre end 24 Timer for at være her Noget før os.“

„Mon vi ikke ere komne her, hvad?“

„Det tilstaaer jeg, Tractless, men vi tilbagelagde en stor Del af Veien i en Kano, og nød Alle, den Ene efter den Anden, Søvn og Hvile. Disse Huroner maae have tilbagelagt hele Afstanden tillands.“

„Ikke saaledes. Huron roe Kano ligesaavel som Onondago. Sø der, fuldt op af Kano. Hvorfor ikke komme?“

„Troer Du, Tractless, at Nogen af de franske In-

dianere vilde vore sig ud paa Søen, medens den var bedækket med vore Baade, saaledes som forrige Nat."

"Hvad vore Baade godt for? Være saarede Krigere, være flygtende Krigere; hvad han bryde sig derom? Men Huron bange for Baad? Mon Baad faaet Die, Baad see, Baad høre, Baad skyde, hvad?"

"Vist ikke! Men de, som vare i Baadene, kunde gjøre alt dette, og kunde idetmindste let have tiltalt en fremmed Kano."

"Baad tiltale min Kano, hvad? Onondago Kano ogsaa fremmed Kano."

Alt dette blev mig indlysende nok, da jeg begyndte at tænke derover. Det var vistnok muligt, at en Kano med to eller tre Mænd kunde seile fra den ene Ende af Søen til den anden i kortere Tid, end vi havde brugt til at tilbagelægge de Totrediedeles af Afstanden, og ved at lande i Nærheden af William Henry kunde det Sted, hvor vi for Diebliffet befandt os, vistnok være bleven naaet adskillige Timer, førend vi selv naaede det. Der fandtes dog endnu alle de andre Usandsynligheder, som talte for min Paastand. Det var usandsynligt, at et Selskab netop paa den Maade skulde have tilbagelagt Reien; det var endnu mere usandsynligt, at et Selskab, der kom fra en saa fjern Del af Landet i krigerske Hensigter, skulde nysgerrig vide, hvor vor Hytte var at finde. Efter et Die-

bliks Pause, medens vi begge langsomt gik tilbage, meddelte jeg Onondagoen mine Indvendinger.

"Ikke kjende Injin," svarede den Anden med mere Alvor, end han ialmindelighed lagde for Dagen, naar han nedlod sig til at tale med en Hvid om Stammernes Skikke. „Han først kæmpe, derpaa trænge til Skalp. Død Hest i Skoven — mon ikke Krage der? Mange Krager, ikke sandt; saaledes ogsaa med Injin. Saaret Kriger baaret bort, og Injin venter i Skoven bag Armeen. Skalp godt efter Slag. Trænge betydelig dertil. Skov fuld af Huroner ligetil Albany. Engländer modløs, Huron modig. Skalp saa godt, at han ikke tænke paa Andet."

Imidlertid naaede vi Hytten, hvor jeg fandt Guert og Dirc allerede ifærd med deres Aftensmad. Jeg maa tilstaae, at min Appetit ikke var saa god, som den kunde have været, paa Grund af Onondagoens Opdagelser og Gisninger. Jeg satte mig imidlertid ned og begyndte at spise med mine Venner. Under Maaltidet meddelte jeg mine Kammerater Alt, hvad der var foregaaet, og spurgte især Guert, som havde godt Kjendskab til Skovene, hvad han mente om denne Sag.

"Hvis fjendtlige Indianere virkelig have været her fornylig," svarede Albanieren, „har det været snedige Djævla, thi ikke en eneste Gjenstand i eller udenfor Hytten er bleven rørt. Jeg havde mine Dine med mig i det Dieblis, vi ankom, thi jeg ansaae det ikke for urimeligt,

at Huronerne paa Veien mellem William Henry og Kolonierne vilde forsøge paa at tage Skalper af de Soldater, som bleve sendte til Bagtropperne med saarede Officerer."

"I dette Tilfælde maa vor Ven Bulstrede være i Fare."

"Han er udsat for samme Fare som alle vi Andre. Men han bliver sandsynligvis bragt til Ravensnest, der er den nærmeste Koloni, hvor han kan blive pleiet. Forresten lider jeg ikke disse Spor, thi en Onondago tager sjelden feil af saadanne Ting."

"Det er forsilde nu at gjøre Noget iaften," bemærkede Dirck, "desuden troer jeg ikke, at nogen stor Ulykke kan forestaae os, ellers vilde Doortje have ladet et Ord falde derom. Disse Spaakoner lade sjeldent noget Saadant passere uden at give en eller anden Advarsel. Du seer, Corny, at vi ere komne igjennem hele dette Virvar ved Ty uden en eneste Skramme, hvilket er et Bevis for, at den gamle Kone har havt Ret."

Stakkels Dirck! denne Forudsigelse havde gjort et dybt Indtryk paa ham, og havde en betydelig Indflydelse paa hans tilkommende Liv. En Mand maabesidde en stærk Tro, naar han kan indbilde sig, at en Sælsked af den Natur kunde indeholde en positiv bekræftende Forudsigelse. I en Henseende havde Dirck imidlertid sagt Sandhed. Det var forsilde at gjøre Noget den Aften, og der stod nu blot tilbage at tage de nødvendige Forholdsregler for at kunne sove saa sikkert som muligt.

Vi raadsflog om denne Sag i Førelse med Indianeren. Det blev nu besluttet, at vi skulde blive, hvor vi vare, befæste Døren og bringe Alt ind i Huset, thi Negeren og Indianeren pleiede ialmindelighed at sove udenfor under et Dække af Grene, som de selv havde dannet. Man ansaae det for rimeligt, at Fjenden, hvis der havde været nogen Fjende, efter engang at have besøgt Blokhuset og fundet det tomt, ikke strax vilde vende tilbage dertil, og at vi altsaa af den Grund kunde ansee os for temmelig sikke. Dernæst var der megen Rimelighed for, at Sporet kunde være efterladt af venstabelig sindede istedetfor fjendtlige Indianere, endsskjønt Susquesus rystede paa Hovedet, hvergang dette blev omtalt. Vi havde tre Udveje at vælge imellem: at forlade Godset og søge Frelse i Flugten, at kampere ude eller at indeslutte os i vor Fæstning. Paa den første var der Ingen der tænkte, og af de to andre valgte vi den sidste, der baade var den bekvemmeste og sikreste.

En Time efter denne Bestemmelse var tagen, var der vistnok Ingen af os fem, som mere tænkte derpaa. Jeg har aldrig i mit Liv sovet saa fast, og mine Kammerater sagde den næste Morgen, at det Samme havde været Tilfældet med dem. Træthed, Ungdom og Sundhed gav os Alle en styrkende Søvn; vi havde lagt os Kl. 9, og Kl. 2 blev jeg vækket af Indianeren, der tog fat i min Skulder. I Diebløkket sprang jeg op, thi i Skoven vænner man sig til Alarvaagenhed,

Uagtet det var mørkt, thi det var dyb Nat, kunde jeg dog see, at Susquesus stod alene ved min Side, og at han havde aabnet Døren. Saa snart han opdagede, at jeg havde faaet fuld Bevidsthed om, hvad der var paa færde, gik han gennem Døren ud i Skoven. Jeg fulgte ham, uden et Dieblif at betænke mig, og stod snart ved hans Side en femten til tyve Fod fra Hytten.

„Dette godt Sted at høre paa,“ sagde Indianeren i en hvistende Tone. „Nu aabne Dre.“

Hvillen Scene fremstillede sig nu ikke for mine Sandser! Jeg kan see den endnu efter saa lang Tids Forløb, efter fredelige og lykkelige Aar, efter mæisommelige og eventyrlige Aar. Det var umuligt at see bort i nogen Afstand, og kun de Gjenstande vare synlige, som vare lige ved Haanden. Ikke destomindre kunde man forestille sig det hvælvede Rum under Trætoppene og tænke sig det i dets hele vidtudsstrakte og mørke Majestæt. Der hørtes i bogstavelig Forstand ikke en eneste Lyd i det Dieblif, Indianeren først bad mig lytte. Stilheden var saa dyb, at jeg indbildte mig at høre Natvinden sukke i Trærnes yderste Grene. Dette maa imidlertid have været en ren Indbildning, thi over Toppen af de kæmpemæssige Egetræer, Birketræer og Graner var der en med Hensyn til os overjordiff Verden, en Verden, som vi ikke synderligt havde staaet i Forbindelse med under vort Ophold i Skoven nedenunder. — Ravnene, Ornen og Falken færdedes

i disse Regioner over Bladskyerne nedenunder dem og standsede maaskee for at slaae ned paa deres Bytte, men ellers var Alt utilgængeligt og i en vis Grad usynligt.

Dog, jeg har med den Verden at bestille, i hvilken jeg befandt mig, og hvilken Verden! Høitidelig, stille, mørk og hemmelighedsfuld. Forgjeves lyttede jeg for at opfange Lyden af et eller andet travlt Egern, thi de mindre Dyr vare ligesaameget i Bevægelse om Natten som om Dagen, men i dette Dieblis syntes Alt stille som i en Grav.

„Jeg kan Intet høre, Træfless,“ hviskede jeg, „hvorfor er Du gaaet herud?“

„De snart høre; jeg vaagne og høre det to Gange. Snart komme igjen.“

Det kom ogsaa snart igjen. Det var et Skrig, udstødt af menneskelige Læber i Dødsangest! Jeg hørte det kun engang, men om jeg ogsaa skulde leve hundrede Aar, vilde jeg aldrig kunne forglemme det. Ofte hører jeg det, naar jeg sover, og mange Gange siden er jeg vaagnet op indbildende mig at høre dette frygtelige Skrig. Det var tydeligt og gjennemtrængende, og Ordet „Hjælp“ var udtrykt saa tydeligt, som en Tunge kan udtrykke det.

„Store Gud,“ udbrød jeg, „et Menneske er bleven anfaldet og raaber om Hjælp i sin Nød; lad os vække vore Venner og ile ham tilhjælp. Jeg kan ikke forblive her, Susquesus, efterat have hørt saadant et Skrig.“

„Ngsaa tænke, bedst at gaae,“ svarede Onondageen.
 „Ikke behøve at falde; to bedre end fire. Stands et Dieblif.“

Jeg blev staaende et Dieblif og lyttede med Skræk og Utaalmodighed, medens Indianeren gik ind i Hytten og vendte tilbage med sit eget Gevær og mit. Efterat have kastet Geværet over Skulderen og lukket Døren til Hytten, for at Natluften ikke skulde trænge ind, gik Susquesus foran med lydlose Skridt imod Sydvest, hvorfra vi havde hørt Lyden.

Vi gik altfor hurtig til at tale sammen. Onondageen havde paalagt mig at gjøre saalidt Støi som muligt, og da jeg baade følte mig i en stærk Spænding og gjorde mig Umage for at opfylde hans Ønske, var der isandhed ikke megen Leilighed til Samtale. Jeg var beftig bevæget, men da jeg nærede stor Tillid til min Kammerat, fulgte jeg hans Fodspor saa hurtig som muligt. Susquesus svævede snarere igjennem Luften, end gik; ikke destomindre fulgte jeg tæt efter ham, indtil vi havde gaaet omtrent en halv Mil i den Retning, hvorfra det frygtelige Skrig var kommet. Her standsede Susquesus og sagde sagte til mig.

„Ikke langt herfra; bedst at standse.“

Jeg fulgte i Alt min indianiske Vejviser. Denne havde udvalgt et Par unge Graners mørke Skygge til vort Skjul, hvor vi ved at træde ind imellem de lave Grene, fuldkommen skjultes for ethvert Die, der var i en Afstand af mere end otte til ti Skridt fra os. Aldrig saasnart havde vi

indtaget denne Plads, førend Onondagoen pegede paa Stammen af et omstyrtet Træ, og vi satte os i Tausshed paa den. Jeg bemærkede, at min Kammerat holdt Fingeren paa Afstrykkeren, og jeg behøver næppe at tilføie, at jeg iagttog den samme Forsigtighedsregel.

„Dette godt,“ sagde Susquesus saa sagte, at hans Ord ikke vilde kunne vække mere Opmærksomhed end en Hvissen; „dette meget godt, snart igjen høre det; da vide.“

Strax derpaa hørte vi en undertrykt Stønnen; jeg fælte mig gjennemisnet ved dette frygtelige Bevis paa, at et Menneſſe led, og en Drift af Menneſſekjerlighed foranledigede mig til at gjøre en Bevægelse, som om jeg vilde reise mig. Trackless's Haand forhindrede denne Uforsigtighed.

„Ikke godt,“ sagde han med Alvor. „Sidde stille. Kriger vide, hvorledes sidde stille.“

„Men, himmelske Forsyn, et Menneſſe maa være i Livsfare i Nærheden af os. Hørte Du ikke en Stønnen, Trackless?“

„Bistnok høre det; hvad det? Smerte altid bringe blege Ansigt til at stønne.“

„Du tænker altsaa, at det er en Hvid, der lider; hvis det er Tilfældet, maa det være en af vore Folk, da der ellers Ingen er i Nærheden af os. Hvis jeg hører det igjen, maa jeg gaae for at hjælpe ham, Onondago.“

„Hvorfor De være Dem ad som Squam? hvad gjøre en Emule Stønnen? Bistnok han blegt Ansigt; Injin al-

drig stønne paa Krigssti. Hvorfor han stønne, De tænke? Fordi Huron møde ham; det Grunden. De ogsaa stønne, ikke sidde stille. Injin kjende Tid til at flyde, kjende Tid til ikke at flyde."

Jeg havde Lust til at raabe høit for at spørge, hvem det var, der trængte til Hjælp, men min Kammerats Formaninger i Forening med den vidtudstraakte Skovs dunkle Hemmelighedsfuldhed gjorde, at jeg i denne Nattens mørke Time beherskede min Tilbøielighed. Tre Gange gjentoges dog denne Stønnen og, som det syntes mig, hvergang svagere og svagere. Det forekom mig ogsaa, da Alt var stille i Skoven, og vi sad i aandeløs Forventning om, hvad der dernæst vilde naae vort Øre, opmærksomt lyttende til Natvindens Suf og Bladenes Raslen, at den sidste Stønnen, skjønt den vistnok var den svageste, vi havde hørt, dog var den nærmeste. Engang hørte jeg, eller indbildte mig at høre Ordet „Band" blive hviffet i en lav, dæmpet Tone næsten lige ved mit Øre. Jeg troede ogsaa at gjenkjende Stemmen, skjønt jeg i den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig, ikke kunde afgjøre, hvis det var.

Paa denne Maade tilbragte vi to af de mest pinlige Timer, jeg nogensinde i mit Liv har tilbragt, ventende paa Lysets langsomme Tilbagekomst. Jeg kunde ikke mere beherske min egen Utaalmodighed, medens Indianeren hele Tiden sad, tilsyneladende ligesaa følesløs som den Træstamme, der udgjorde hans Sæde, og næsten ligesaa

ubevægelig. Endelig nærmede denne angstelige, ja endog: saa i pbyssk Henseende pinlige Bønten sig sin Ende. Dagslyset begyndte at trænge igjennem Løvtaget, Solens første Straaler kæmpede sig igjennem og gjorde Gjenstandene tydeligere.

Det varede ikke længe, inden vi opdagede, at vi saa fuldkommen havde skjult os, at vi befandt os i en Stilling, hvor Trærnes Grene aldeles forhindrede os fra at see Gjenstandene udenfor. Dette var en gunstig Omstændighed til at rekognoscere, førend vi forlode vort Skjul, og gav os Midler ihænde til at sørge for vor egen Sikkerhed til samme Tid, som vi søgte at opfylde Mennefskelighedsens Pligter.

Susquesus saae sig om med den største Forsigtighed, førend han forlod Skjulet. Jeg fulgte ham og kigede gjennem de Aabninger, som frembød sig, thi min Nysgjerrighed var saa stor, at jeg næsten forglemte alle Grundene til at nære Frygt.

Det varede ikke længe, førend jeg hørte det almindelige indianerske Udraab „Hugh“ fra min Kammerat, et Bevis paa at han havde faaet Die paa Noget, der i usædvanlig Grad vakte hans Interesse. Han pegede for at vise mig, hvorhen jeg skulde see, og der fik jeg Die paa et af disse frygtelige Exempler paa barbarisk Grusomhed, som de vilde Krigsskikke have indført blandt dette Continents Krigere, saalangt vor Historie gaaer tilbage. Top-

pene af to unge Træer vare ved Menneſſekraft boiede ned imod hinanden, Dfferets Hænder vare blevene faſtbundne til de øverſte Grene af ethvert af Træerne, hvorpaa diſſe vare ſlupne løs for atter at indtage deres naturlige Stilling, forſaavidt denne oprørende Forbindelſesmaade vilde tillade det. Jeg kunde næppe troe mine egne Dine, da jeg førſt opdagede Sandheden. Men der hang Dfferet, ophængt ved ſine Arme idetmindſte ti til femten Fod fra Jorden. Jeg tilſtaaer, at jeg oprigtig haabede, han var død, og Legemets ubevægelige Stilling gav mig Grund til at troe det. Det Raab om Hjælp, der var bleven udſtødt i en vild og haabløs Tone midt i den vidtudſtrakte øde Skov, og den Stønnen, ſom Lidellen havde fremtvunget, maatte have været hans. Han maatte ſandſynligviſ være bleven ophængt og ſaaledes overladt til ſig ſelv, medens han endnu var i Live.

Selv Onondagoen kunde ikke holde mig tilbage, efterat jeg havde ſeet og fattet den Grusomhed, der var bleven begaaet imod det uſlykkelige Dffer, ſom ſaaledes hang ligefor mine Dine, og jeg brød ud af vort Skjul, rede til at fyre paa den førſte fjendtlige Indianer, jeg ſaa. Til Lykke for mig var Stedet for længe ſiden bleven forladt. Da den Lidende vendte Ryggen imod mig, kunde jeg ikke ſee, hvem det var, men hans Klædedragt var grov og led formode, at han hørte til den laveste Klaſſe. Blodet var ſlydt ned fra hans Hoved, og jeg tvivlede ikke

om, at han var bleven skalperet, skjønt den Hvide, hvori han hang, og den Maade, hvorpaa hans Hoved var faldet forover paa Bryttet, forhindrede mig fra strax at forvise mig derom. Alt dette opdagede jeg imidlertid, førend Indianeren naaede mig.

„See!“ sagde Susquesus, hvis hurtige Blik Intet undgik; „sagde det nok; Huron været her.“

Idet han sagde dette, pegede han med en betydningsfuld Mine paa de bare Ben, som stak frem mellem Ofserets tunge, plumpe Sko og de Benklæder, han bar; jeg opdagede da, at det var en Neger. Da jeg nu gik hurtig frem for at see ham ind i Ansigtet, gjenkjendte jeg i de fordreiede Ansigtstræk Petrus eller Pete, Guert Den Gycks Neger. Man vil erindre, at denne Neger var bleven tilbage hos Landmaalerne, og han maatte enten være falden i Hænderne paa sine Fjender, medens han udførte sine almindelige Forretninger i Hytten, eller de havde mødt ham, medens han gik til Landmaalerne eller kom derfra. Dette fik vi aldrig Vished om, og endnu er dette Punkt ikke blevet oplyst.

„Giv mig din Tomahawk, Tractless,“ udbrød jeg, saasnart min Skrak tillod mig at tale, „at jeg kan afskjære denne Gren og befrie det ulykkelige Bæsen.“

„Ikke godt, bedre saaledes,“ svarede Indianeren. „Bjørn, Alv ikke naae ham nu. Lad Serthud hænge.“

saa godt som begravet; ikke sikkert at blive her længe. See om og tælle Huroner; derpaa gaae."

"Han vil see sig om og tælle Huronerne," tænkte jeg ved mig selv, "hvorledes mon han vil bære sig ad med det?"

Det var nu bleven saa lyst, at man godt kunde see Fodtrin, hvis der ellers var nogen, og Onondagoen begyndte nu at undersøge saadanne Spor af hvad der var passeret paa dette frygtelige Sted, som kunde være forstaaelige for En med hans Erfaring.

Ved Foden af en stor Eg, som stod nogle faa Alen fra de skjæbnevangre Skud, fandt vi to Træspande med Laag, hvori Pete pleiede at bringe Mad til Traverse og Rænkbarerne. De vare tomme, men om den Mad, som de upaatvivlelig havde indeholdt, var tilfalden dem, for hvem den var bestemt, eller Indianerne, erfarede vi aldrig. Der var intet Spor at opdage af Ben, Kartoffelstrælling eller lignende Fragmenter, og hvis Huronerne havde sat sig i Besiddelse af Maden, havde de udentvivl ført den med sig uden at standse for at spise den. Esquesus opdagede Beviser paa, at Lfferet havde siddet ved Foden af Egen, og var bleven greben paa dette Sted. Der var Mærker af mange Fodder der, og Tegn paa at en lille Kamp havde fundet Sted. Man kunde ogsaa spore Blod paa Bladene fra Foden af Egen indtil det Sted, hvor den stakkels Pete var bleven hængt op, et Bevis paa at han isorveien var bleven skalperet.

Hvad der mest interesserede Tractless, var at faae Bished om Antallet af vore Fjender. Dette kunde efter hans Anskuelse paa en Maade skee ved Hjælp af Fodtrinene. Saadanne Tegn var der nok af, men efter en kort og omhyggelig Undersøgelse fandt min Kammerat det dog klogest at vende tilbage til Hytten, for at ikke de, som befandt sig der, skulde blive overfaldne midt i deres Sovn. Han gav mig at forstaae, at Fjenden ikke syntes at have været talrig paa dette Sted, og i det Høieste kun bestaaet af 3 til 4 Mand, men at det var temmelig rimeligt, ja høist sandsynligt, at de havde delt sig, og at den hele Styrke ikke havde været tilstede ved denne frygtelige Scene.

Det var høilys Dag, da vi atter fik Nie paa Hytten, og jeg saae, at Jaap var oppe og ivrig beskæftiget med sine Potter og Kjedler ved Kilden. Ellers saae vi Ingen og formodede derfor, at Dirck og Guert endnu sov. Fra den Høi, hvor vi stod, betragtede vi længe og med et mistroisk Blik, Skoven rundtomkring Hytten, førend vi vovede at gaae nærmere. Da vi ikke opdagede noget Tegn paa Fare, og Skoven i nogen Afstand fra Hytten var fri for Buske og al Underkov, gik vi uden Frygt videre. Det var en gunstig Omstændighed for os, at Skoven var saa aaben omkring vor Bolig, da det derved var umuligt for nogen Fjende at nærme sig os om Dagen uden at blive seet. Dette hidrørte derfra, at vi havde brugt de fleste

mindre Træer til at bygge med, medens Negrerne havde brændt det meste af Underskoven.

Jeg fandt mine to Benner i en dyb Søvn og udsatte for stor Fare. Da jeg havde vækket dem og fortalt dem Alt, hvad der var hændet mig og Indianeren, var deres Overræffelse stor, og deres Skræk ikke mindre. Jaap, der havde savnet os, da han stod op, og antaget, at vi vare gaaede paa Jagt, var fulgt med ind i Hytten og hørte min Beretning. Hans Indignation var stor ved Tanken om, at en af hans Farve var bleven faaledes behandlet, og jeg hørte ham ffjære Tænder og fvarge Hevn i Ildtryk, fom aldeles ikke vare maadeholdne.

„Ved St. Nicolaus!“ udbrod Guert, fom nu havde endt fin Paaklædning og fulgte med mig ud i den frie Luft; „min ftaffels Neger ffal blive hevnet, hvis det paa nogen Maade er muligt. De have ffalperet ham, siger De?“

„Saavidt jeg kunde fee, da han hængte hoit oppe mellem Grenene. Han maa være bleven ffalperet, da en Indianer aldrig tillader en død Fange at undgaae denne Lemlæffelse.

„Og De har været tre Timer ude i Skoven, fagde De? De og Træffes?“

„Omtrent faalænge, troer jeg. Det Hjerte maatte være af Sten, der ikke kunde køres ved faadant et Skrig.“

„Jeg vil ikke dadle Dem, Littlepage, men det havde dog været smukkere og fornuftigere, om De havde taget Deres

Benner med. Vi maae for Fremtiden holde sammen, hvad der end skeer. Stakkels Petrus, det undrer mig, at Doortje ikke yttrede Noget om denne Negers Skjæbne."

Vi holdt nu en lang Raadslagning om den Maade, hvorpaa vi skulde gaae frem. Det er unødvendigt at dvæle ved denne Raadslagning, da Resultaterne af den ville fremgaae af de følgende Begivenheder; men den blev sluttet ved en pludselig Afbrydelse, som hidrørte fra Lyden af en Dre i Skoven. Lyden kom fra den Kant, hvor Petes Mord var bleven begaaet; og vi havde just grebet vore Gæverer og stode i Begreb med at ile hen til dette Punkt, da vi saae Jaap nærme sig Hytten med sin Vens Lig paa sine Skuldre. Krabaten, havde uset sneget sig bort for at udføre denne fromme Pligt, og hans Forsøg var bleven kronet med Held. Et Dieblif efter naaede han Kilden og gav sig til at bortvaske de blodige Spor af den Mishandling, som Offerets Hoved havde lidt af Huronerne.

Vi saae nu, at den stakkels Pete ikke blot var bleven skalperet og hængt op paa den omtalte Maade, men ogsaa græsselig sønderslidt af Knivstik. Begge Armene vare af Led, og den eneste Trøst i vor Sorg var det Haab, at han tidlig havde udaandet under disse Forsøg paa at tilfsøie ham saamange Dvaler. Guert isærdeleshed yttrede dette Haab, skjønt de frygtelige Toner fra den foregaaende Nat endnu lød altfor tydelig i mine Øren, til at jeg kunde troe Alt, hvad jeg under disse Omstændigheder ønskede at

troe. En Grav blev gravet, og vi lagde Liget strax derned, idet vi rullede et Par store Træstammer over Stedet for at forhindre vilde Dyr fra at grave det op igjen. Jaap arbejdede ivrig ved denne Leilighed, og Guert Ten Eyck læste Fader Vor over Graven, da Liget blev lagt deri, med en Alvor og en Andagt, som jeg ikke havde ventet af ham.

„Han var kun en Neger, Corny, det er sandt,“ sagde Albanieren, efterat Alt var forbi, „men han var for det Første en meget god Neger; for det Andet havde han en Sjæl ligesaavel som en hvid Mand. Pete havde sine Fortjenester ligesaagodt som en Præst, og jeg haaber, at de ikke vil blive forglemt ved den sidste store Afregning. Han var en fortræffelig Kof, som De maa have erfaret, og jeg har aldrig kjendt en Neger, som viste større Hundetrosskab imod sin Herre. Tyren gik aldrig paa Svir, uden at han kom og bad mig om Tilladelse, skjønt han rigtignok i den Henseende ikke havde nogen streng Herre.“

Derpaa spiste vi vor Frokost med saa megen Appetit som muligt. Efterat have kastet vore Pakter paa Ryggen og bragt Alt i og omkring Hytten i samme Stand, som vi havde fundet det i, begyndte vi vor Marsch, som sædvanlig med Susquesus til Reiviser.

Vi gik ud for at opsoge Landmaalerne, som efter vor Formodning maatte befinde sig i den sydøstlige Del af Godset, som sædvanlig beskæftigede med deres Dymaalin-

ger og uvidende om Alt, hvad der var foregaaet. Først havde vi tænkt paa at affyre vore Geværer, for ved dette Signal at bringe dem tilbage til Hytten, men derved kunde baade vore Benner og vore Fjender blive underrettede om vor Nærværelse, og Afstanden var desuden for stor til at gjøre det rimeligt, at Skuddene kunde høres af dem, for hvem de alene vare bestemte.

Vi gik henimod den Kant, hvor vi efter vor almindelige Kundskab til Godsæt maatte antage, at Landmaalerne nu befandt sig, hvilket var i den Retning, i hvilken Petes Lig var bleven fundet. Den stakkels Neger kom vistnok fra dem eller gik til dem, og da han bestandig stod i Forbindelse med dem, vidste han uden tvivl, hvor de vare beskæftigede. Desuden var det let for Traddles at finde Landmaalernes forskellige Spor, og han sagde os, at de nyeste førte i den omtalte Retning; mod Sydøst rettede vi altsaa vor Gang, vandrende som tidligere En for En. Onondagoen førte an, og Negeren sluttede Troppen.

Ellevte Kapitel.

Det altfor rædselsfuldt dog er!

Den Nød og Jammer, Alderdom og Smerter
Og Trang og Fængenskab kan lægge paa vor Skulder,
Er jo et Paradis imod den Skræk og Dval,
Hvermed os Døden ene truer.

Lige for Lige.

Det varede ikke længe, inden vi naaede det Punkt, hvor Landmaalerne sidst havde været beskæftigede, og det kunde nu ikke være vanskeligt for os at finde dem. De mærkede Træer vare vore Vejvisere, der lærte os, hvorledes deres Arbejde gik fremad. I halvanden Time vandrede vi raskt fremad med Susquesus i Spidsen; han var taus, alvorlig, opmærksom, og jeg er bange jeg maa tilføie herogjerrig. Ikke en Stavelse var bleven yttret i al den Tid, men vor Opmærksomhed var vakt, og vi undgik Alt, hvad der kunde ligne et Skjul og dække et Baghold. Pludselig standsede Indianeren; i det næste Dieblis stod han bagved et Træ. Enhver af os efterlignede ham med Tankens Hurtighed, thi det var den almindelige Forsigtighedsregel, i Tilfælde af at man mødte en Fjende, og vi vidste Alle, hvor vigtigt det var paa den Maade at dække sig. Vi kunde dog ingen Fjende see. Efterat have seet rundt om i alle Retninger et Par Minuter og fundet, at Skoven var stille og øde som sædvanlig, forlode Guert og

jeg hver sit Træ og gif hen til Trækless, der stod ved Foden af en høi Gran.

„Hvorfor det, Susquesus?“ spurgte Albanieren i en alvorlig Tone, thi han begyndte at fatte Mistanke om, at Indianeren spillede lidt Komedie for at fremhæve sin egen Nytte. „Her er hverken blege Ansigter eller Rødhud. Lad den Daarskab fare og lad os gaae videre.“

„Ikke godt; Kriger været her; maaskee gaaet; maaskee ikke; snart see. Nabne Die og see.“

Da disse Ord bleve ledsagede af en Bevægelse med Haanden, saae vi i den antydede Retning, og denne Gang var det ikke forgjeves. I en Afstand af 100 Skridt fra os stod et Kastanietræ, som man kunde see ligesaa Roden op til Grenene. Paa Jorden, tildels skjult af Træets Stamme, laae Benet af en Mand i en saadan Stilling, at man kunde antage, at Manden laae paa Ryggen og sov. Vi saae en Mokka sin og den øvrige Benbeklædning, som Indianerne bruge, men Laaret og den øvrige Del af Legemet var skjult. Onondagoens skarpe Blik havde opdaget denne lille Gjenstand i en saa lang Afstand, og øieblikkelig havde han søgt et Skjul. Guert og jeg havde i Begyndelsen nogen Bæmskelighed ved at see Benet, selv efterat vi vare blevne gjorte opmærksomme derpaa, men snart kunde vi tydelig skjelne det.

„Er dette Benet af en Rødhud?“ spurgte Guert og

vendte Geværpiiben i den Retning ligesom for at prøve sin Behændighed.

„Ikke vide,“ svarede Indianeren, „faaet Mokkafiner, ikke see Farven; see mest ud som blege Ansigt; Ben tykt“

Hvorledes Noget i en saa stor Afstand kunde skjælnes mellem en Hvids og en Indianers Ben, var os i Begyndelsen umuligt at forstaae; men da vi spurgte derom, forklarede Onondagoen os det paa sin sædvanlige lakoniske Maade.

„Taa vende udad; Injin vende indad; blege Ansigt tykt, Injin ikke meget tykt.“

Det var rigtignok sandt, at Indianerne vende Taaen indad, naar de gaae, og det syntes ikke urimeligt, at det Samme kunde være Tilfældet i en sovende Stilling. Guert erklærede nu, at det ikke kunde nytte at dvæle længere; hvis Bedkommende sov, vilde han med Forsigtighed nærme sig Kastanietræet og fange den Fremmede, hvis det var en Indianer, før han kunde reise sig, og hvis det var en Hvid, maatte det være En, som hørte til vort eget Selskab, der sandsynligvis efter en trættende Gang tog sig en lille Tur. Susquesus maatte imidlertid have forvissat sig om, at der ikke var nogen umiddelbar Fare, thi han sagde blot: „Alle gaae derhen,“ hvorpaa han forlod sit Skjul og gik henimod Kastanietræet med hurtige, men lydløse Skridt. Vi naaede Alle Træet paa samme Tid, hvor vi fandt Sam, en af vore egne Jæ-

gere, som vi antog befandt sig hos Traverse udstrakt paa sin Ryg og død; han havde faaet et Saar i Brystet, der var vibragt med en Kniv. Ogsaa han var bleven skalleret!

De Blik, vi verlede, sagde Alt hvad der kunde siges med Hensyn til Vigtigheden af denne nye Opdagelse. Susquesus alene bevarede sin sædvanlige Rolighed; jeg tænker næsten, at han ventede, hvad han havde fundet. Efterat have undersøgt Liget, syntes han tilfreds og sagde blot: „Dræbt sidste Nat.“

Alt den stakkels Sam havde været død i flere Timer var aldeles vist, og den Omstændighed fjernede al Frygt for en umiddelbar Fare, hvormed hans Mordere kunde true os. Skovens grusomme Krigere forblive sjelden længe i Nærheden af det Sted, som har været Skuepladsen for deres Udelæggelser, men gaar videre ligesom Uveiret. Guert, der altid var virksom, naar Noget skulde gøres, pegede paa et naturligt Hul i Jorden, en af disse Fordybninger, som saa ofte findes i Skoven, og som sædvanlig ansees for at hidrøre fra Træer, der i tidligere Tider ere blevene rykkede op med Rod af Stormen, og han antydede, at vi skulde benytte det til en Grav. Liget blev nu nedlagt i Hullet og tildækket saa godt som muligt; efter at have dækket det med et Lag let Leer af en Fods Tykkelse tilligemed adskillige flade Sten, rullede vi Træstammer derover, ligesom vi havde gjort ved Petes Grav. Guert var

imidlertid i den Grad bevæget, at han foruden Fadervor, som han læste paa en meget andægtig Maade, sluttede den hele Ceremoni med en kort Tale. Guert opførte sig med Alvor og Værdighed ved denne høitidelige Leilighed; hans Ord og hans Handlinger fremgik af et ensfoldigt Hjerte, der længes efter Andagt og religiøs Sandhed, uden at han saa nøie vidste, hvorledes han skulde udtrykke sig, og dette trods hans fjødelige Tilbøieligheder og muntre Sind.

„Døden, mine Venner,“ sagde Guert med Alvor, idet han som sædvanlig, naar Noget greb ham dybt, talte med hollandsk Accent; „Døden kommer som en Tyv om Natten, som I alle maae have hørt Præsten sige, og lykkelig den, hvis Lænder ere omgjordede, og hvis Lampe er tændt. Jeg haaber, at dette er Tilfældet med Enhver af os, thi det kan ikke skjules, at vi ere udsatte for store Farer. Her har uidentviul været Indianere, og ovenikjøbet Indianere, som ere ude for at søge efter engelske Skalper eller, hvad der er af lige Vigtighed for Hr. Folloff og mig, hollandske Skalper, hvilket gjør det saameget mere nødvendigt for Enhver at være paa sin Post og gjøre sin Pligt, naar Diebliffet kommer. Gud forbyde, at jeg skulde opfordre til Hævn over en Bøns Grav, men Krigeren kæmper med desto mere Iver, naar han veed, at hans Følelser ere blevene saarede, saaledes som Tilfældet her aabenbart er med os. Maaskee jeg bør sige et Par Ord om den Døde, da dette er den sidste Leilighed, en Medskabning vil faae til at

tale om ham. Sam var en fortræffelig Jæger, hvilket hans værste Fjende maatte indrømme, og nu, da han er borte, er der kun faa bedre tilbage. Han havde en Feil, som en ærlig Mand ikke bør skjule ved hans Grav, han holdt meget af Spiritus, men deri var han ikke ene. Han var ikke destomindre ærlig, og hans Ord kunde man altid fæste Lid til. Jeg anbefaler ham nu til Herrens Naade. Mine Venner, jeg har endnu kun Lidet tilbage at sige og det er: at Livet er usikkert og Døden vis. Samuel er gaaet foran os en liden Stund, gid vi Alle maae være ligesaa forberedte til at møde ved den store Afregning! Amen!"

Var der Noget, der smilede ad denne Tale? Langt fra! Omendstjont den maa synes visse Personer aparte og usammenhængende, havde den en stor Fortjeneste, som ikke altid findes ved de bedste Digter. Guert var oprigtig, stjont han hverken var meget logisk eller meget tydelig. Dette fremgik af hans Ansigt, hans Stemme og hele Holdning. Jeg for min Part maa tilstaae, at jeg dengang ikke fandt Noget upassende i denne Tale, ei heller anseer jeg den nu for upassende.

Vi forlode Jægerens Grav midt inde i den uendelige Skov, ligesom Skibet iler bort fra det Sted paa Oceanet, hvor det har nedsænket et Lig. I de kommende Dage vil Plovjernet maaskee atter bringe Benene frem for Dagens Lys, og Kolonisten vil anstille Betragtninger over den

Mands sand synlige Skjæbne, hvis Levninger han seer for sig. Da vi forlode Stedet, holdt Indianeren os et Dieblif tilbage for at opfordre os til Forsigtighed.

„Huron gjøre det," sagde han med en betydningsfuld Mine, „ikke see Forstjæl, hvad? Sam ikke hængt op ligesom Pete."

„Dette er sandt nok, Eusquesus," svarede Guert; thi paa Grund af sin Alder, sit større Kjendskab til Skovene, sit høie Mod og sin personlige Tapperhed havde Guert paa en Maade, uden at vi Andre havde sat os derimod, paataget sig at være vor Høvding. „Kan Du sige os Grunden?"

„Snap De kalde ham, Ryg om; det Alt. Kjende ham nok; ikke holde af Slag. Ingen Injin holde af Slag."

„Du troer altsaa, at Jaaps Fange har havt en Finger med i Spillet, og at disse Indianere nærmest have villet tilfredsstille deres personlige Hevn — at der gjøres Jagt paa vore Skalper for at faae et Plaster til Hurorens Ryg?"

„Ganske vist. Tre Kanoer gaae over Sø; det Snap, De kalde ham; kjende ham godt. Han ikke sove, til hans Ryg blive god igjen. See, hvorledes han behandle Neger! hænge ham op i et Træ; blot dræbe blege Ansigt og tage Skalp."

„Troer Du, at han paa Grund af Farven har be-

handlet sine Fanger paa en forffjellig Maade? At han har været saa grusom imod Petrus, fordi Jaap, en anden Neger, havde slaaet ham?"

"Javist. Ryg langt bedre derefter. Godt for Ryg at hænge Neger. Jaap ogsaa see engang."

Jeg maa lade min Neger vederfares den Retfærdighed, at han i Henseende til Mod ikke gav efter for Mogen. Som jeg før har sagt, han frygtede blot Spøgelse eller hollandske Vænder, thi den Grefrygt, han nærede for mig, var saaledes blandet med Kjerlighed, at den ikke fortjener Navn af Frygt. Salmindelighed, naar Veiret tilfældigvis ikke var altfor koldt, var hans Ansigt mørkt og glindsende sort, saa sort som en Løgliste, som Drengene stundom sagde, men jeg bemærkede, at hans Ansigt trods hans Mod og heftige Lyst til at hevne den haarde Behandling, hans Kammerat og Broder havde lidt, nu antog en graaagtig Farve, som ellers hos Folk af hans Stamme kun var en almindelig Følge af en stræng Frost. Det var klart, at Tractless's Maade at tale paa havde frembragt denne Virkning, og jeg har altid indbildt mig, at det Indtryk, som disse Ord gjorde paa Jaap, gjorde os en uendelig stor Tjeneste, idet hans Vands- og Legemsevner derved bleve satte i Bevægelse og holdte i Virksomhed. Jeg havde et Bevis derpaa, da vi gik videre og Jaap et Stykke gik lige bag ved mig for at meddele mig sine Sorger og Klager.

„Jeg haaber, Masser Corny.“ begyndte Negeren, „De ikke tænke Noget af hvad denne Indianer har sagt?“

„Jeg tænker, Jaap, at det vil være nødvendigt for Dig at holde dine Dine aabne og vogte Dig for at falde i Hænderne paa din Ben Snap, som Du kalder ham, thi ellers behandler han Dig vist værre, end han behandlede den stakkels Pete. Jeg haaber ogsaa, at Du derved har faaet en Paamindelse om at behandle dine Fanger med mere Menneskelighed, hvis Du nogensinde igjen skulde gjøre nogen.“

„Jeg troer ikke, Masser Corny, De bedømmer Sagen rigtig; hvad nytter det en Neger, at han fanger en Injin, hvis han lader ham gaac igjen uden at give ham en lille Grindring, blot en lille Grindring, Masser Corny. Alt var paa rede Haand; Strikken var færdig, Ryggen var bar, og Lysten var der.“

„Nu, Jaap, hvad der er gjort, er gjort, og derved er Intet at gjøre. En Ting kan Du forresten være vis paa, at Du ingen Naade vil have at vente, hvis denne Snap virkelig er ude efter os, og hvis Du virkelig skulde være saa uheldig at falde i hans Hænder.“

Negeren gav sin Misfornøielse Luft i en sagte Mumlén, og jeg kunde see, at han var fastbesluttet paa at gjøre tapper Modstand, sørend hans Uld skulde blive berørt af en Indianers Kniv. Et Dieblík efter traadte han tilside,

og lod ærbødigt Dyrket indtage sin egentlige Plads i Linien nærmest efter mig.

Vi havde omtrent gaaet to Mil fra det Sted, hvor vi havde begravet Jægeren Sam, da Indianeren efterat være kommen op paa en lille Høi udstrakte sin Arm til Tegn paa, at han atter havde gjort en Opdagelse. Denne Gang udtrykte Bevægelsen dog snarere Glæde end Rædsel. Da han i samme Dieblig standsede, samlede vi Alle omkring ham og fik strax Die paa den Gjenstand, som havde været Aarsagen til hans Bevægelse.

Foran os sankede Jordbunden sig et godt Stykke og dannede ligesom en Dal; da Træerne alle vare store og fuldkommen uden Underskov, lignede Stedet en stor Skovbygning, hvis Tag dannedes af Trærnes Kroner, medens Egens, Lindens, Bøgens og Birkens Stammer kunde betragtes som Søiler, der bar Taget. Under denne store og dunkle, skjønt ikke ubyggelige Hal herskede et dæmrende Lys, lig det, der falder ind gjennem en gammel gothisk Bygning's Binduer, som gav Alt et høitideligt Præg. En Kilde sprang ud fra en Klippe, og i Nærheden deraf sad Traverser og hans to Lænkébærere, tilsyneladende beskæftigede med at indtage deres Frokost, eller rettere hvilende efter endt Maaltid med Spanden, Fadene og Levningerne foran sig, som Mænd, der hvile efter at have stillet deres Hunger, og som tilbringe nogle faa Minuter med at passiare.

Tom, den anden Jæger og Dremand, laae og sov noget til en Side.

„Her har, Gud være lovet, ingen Forstyrrelse været," sagde Guert i en munter Tone, „og vi komme tidnok til at underrette dem om den Fare, som truer dem. Jeg vil raabe til dem, det vil være en behagelig Lyd for deres Ører."

„Ikke raabe," sagde Tractless hurtig; „ikke godt nu. Snart være der og tale i sagte Tone."

Da dette øiensynlig var det forsigtigste, gik vi Alle i Forening videre, uden at bryde os om at skjule vor Ankomst. En forunderlig Følelse greb mig, da vi gik hen imod dem, og jeg saae, at Ingen af dem rørte sig! En Åbnelse om den skrækkelige Sandhed opstod hos mig, men Stødet var dog ikke mindre stærkt, da vi kom nærmere og af de blege Ansigter, de stive, glasagtige Øie og de indfaldne Kinder maatte slutte, at vore Venner var døde. Indianerne havde ifølge deres vilde Opfindelsesevne bragt Ligene i saadanne Stillinger, at det, som sagt, saae ud, som om de hvilede efter et Maaltid.

„Retfærdige Himmel!" udbrød Guert og stødte Kolben af Geværet mod Jorden. „Vi komme forstilde."

Ingen af os Andre sagde et eneste Ord. Ved at borttage Huerne saae vi, at de Alle vare blevne skalperede, og at Alle de, vi saa Dage iforveien havde forladt i deres fulde Kraft, havde forladt dette Liv. Jumper, den anden Indianer, var den eneste Tilbageblevne. Gevær

fugler havde her været virksomme, thi det viste sig, at de alle vare blevne skudte; Traverser havde ikke faaet mindre end tre Skud.

Jeg maa tilstaae, at der nu for første Gang opstod en Mistanke hos mig om Dneidaen, og jeg tog ikke i Betænkning at tale derom, saasnart vi Alle havde fattet os saameget, at vi kunde tale og høre.

„Ikke sandt,“ sagde Tractless bestemt. „Jumper stakels Injin; elske Kom; ikke Skurk, ikke dræbe Ven. Muschoeenah Kriger gjøre saaledes. Det ligne ham. Nei, Jumper Taabe, elske Kom; ikke slet Injin.“

Hvor var da Jumper? Han alene af dem, vi havde forladt, var endnu ikke funden. Vi søgte længe efter ham, men uden at finde ham. Susquesus undersøgte Sporene og Røgene og yttrede, at Landmaaleren og Lænkebærerne maatte være blevne dræbte for omtrent 3 til 4 Timer siden, og at Morderne, thi som saadanne maatte vi betragte dem, der havde begaaet denne afskyelige Misgjerning, havde forladt Stedet en 20 Minuter, før vi naaede det. Dette kunde vel nok være muligt, uden at vi havde hørt Skudene, da der var flere Mil mellem dette Sted og Hytten, og vi et Par Timer forveien havde befundet os i Nærheden af det Sted, hvor vi havde tilbragt Natten. At Angrebet havde fundet Sted efter Daggry, var temmelig rimeligt, og da Pete vistnok var bleven fangen levende, havde de Vilde af ham kunnet faae Oplysning om, hvor

Landmaalerne ventede ham. Dette var dog blot Gissninger, og vi fik aldrig Visshed om, hvilket Offer der først var falden, eller om Negeren var bleven fangen i Nærheden af det Sted, hvor han var bleven hængt. Hans Fjender maae med deres djævelske Grusomhed have holdt ham fangen i nogen Tid førend den endelige Katastrophe, og slæbt ham med som Fange for saameget som muligt at forsøge hans Qualer, thi, som Susquehus sagde, „Snaps Ryg meget sm.“

Vi begravede Traverser og hans Lænkebærere i Nærheden af Kilden, idet vi benyttede et af de sædvanlige naturlige Huller i Jorden, ligesom da vi begravede Jægeren. Ved nøiere Undersøgelse viste det sig, at Indianerne havde borttaget deres Baaben og Munitiön, og at deres Kommer vare blevene tomte. Den amerikanske Indianer er sjelden en Tyv i dette Ords almindelige Betydning, men han betragter sit Offers Eiendom som sin egen. I den Henseende afviger han ikke synderlig fra den civiliserede Kriger, da Plyndring i Almindelighed ansees som Krigerens lovmæssige Ret. Huronerne havde ogsaa taget Kompasset og Lænkerne, thi vi saae ingen af Delene, men Traverses Markbog og Noter havde de ladet ligge som Noget, de ingen Nytte kunde have af. Af andre Tegn viste det sig, at de Vilde under deres Besög paa dette Skjæbnesvangre Sted havde havt Hastværk.

Ved denne Leilighed holdt Guert ingen Tale. Stødet havde gjort os Alle udygtige til Sligt, og vi opfyldte

vor sidste Pligt imod de Døde med alvorsfuld Omhu og dyb Smerte, ikke vidende, om det næste Diebst ikke kunde føre os selv midt ind i en Kamp paa Liv og Død. Vi arbejdede med Kraft og Iver og vare snart færdige til atter at tage bort. Efter en hurtig Raadslagning blev det bestemt, at vi skulde følge Huronernes Spor, da vi saaledes paa den ene Side lettest kunde overrumple dem, og paa den anden Side undgaae at blive overrumplede af dem. Det vilde ikke være vanskeligt for Indianeren at følge de tydelige Spor, der syntes at tyde paa, at der havde været 12 Mand.

Den Læser, der er ubekjendt med de amerikanske Vil-
des Skikke, maa ikke troe, at disse Huroner havde vandret i en uordentlig Skare gennem Skoven uden at bryde sig om de Spor, de efterlode. Den indfødte Kriger handler aldrig saaledes; i Almindelighed vandre de i en Linie bag ved hinanden, hvorfor man hos os kalder det at marschere i indianer Linie, og naarsomhelst der er vigtige Grunde til at skjule deres Antal er det almindelig Praxis, at den, der følger efter, maa, saavidt muligt, træde i den Foregaaendes Fodspor, hvorved det bliver vanskeligt, om ikke umuligt at bestemme deres Antal. Det var klart, at vore Fjender havde marscheret paa denne Maade, men Susque-
sus, som ivrig havde været beskæftiget med at undersøge Fodtrinene rundt omkring Kilden, medens vi begravede de Døde, mente, at vore Fjender næppe kunde være mindre i

Antal end 12. Dette var just ikke nogen behagelig Efterretning; thi hvis det kom til Kamp, vilde vi næppe kunne nære Haab om et heldigt Udfald. Det var idetmindste min Anskuelse af Sagen, skjønt Guert havde en anden Mening; denne i høi Grad uforsværgede Mand kunde ikke finde sig i at opgive den Tanke at drive saa grusomme Fjender ud af Landet, og da vi forlode Kilden, troer jeg, at han gjerne vilde have stillet sig imod hundrede Bilde.

Onondagoen havde ingen Vanskelighed ved at følge Sporet, der først et Stykke førte lige til Ravensnest, hvorpaa det pludselig dreiede til Siden i Retning af Hytten. Denne Omvei, som Huronerne havde gjort, og deres Mangel paa bestemt Plan var formodentlig Grunden til, at vi ikke havde mødt dem paa vor Gang til „den blodige Kilde,” som det Sted siden blev kaldt, hvor Traversen var bleven dræbt.

Det varede ikke længe, inden vi befandt os i Nærheden af vort eget Spor, men heldigvis skjar vi det ikke ganske. Hvis vor Bevægelse var bleven opdaget, vilde Indianerne vistnok være faldne os i Ryggen, hvilket vilde have været meget farligt for os. Saaledes som det nu forholdt sig, havde vi selv denne store Fordel, og vi fortsatte derfor vor Vei med saa meget større Tryghed, som vi vidste, at Faren kun truede os forfra.

Skjønt vor Tilbagemarsch var hurtig, vare vi dog

alle tause, som om det kunde have været en Sørgeffare. Og en Skare af Sorgende vare vi virkelig, thi et menneskeligt Hjerte kan umulig være saa forhardet, at det skulde være ufølsomt for vore afdøde Kammeraters Lidelser og deres pludselige Død. Ingen taledede, og aldrig havde vi fulgt saa nær efter Susquesus som den Morgen. Anførerenes Fod var næppe ude af Sporet, førend hans Efterfølgers bedækkede det samme Sted.

Sporet førte os lige til Hytten, som vi naaede omtrent ved Middagstid. Vi iagttog den yderste Forsigtighed, da vi nærmede os Hytten, af Frygt for at Fjenden skulde have lagt sig i Baghold derinde. Sporet førte dog ikke lige til Bygningen, men i en Afstand af omtrent 100 Skridt bøiede det mod Vest. Her fandt vi Tegn, der tydede paa, at Skaren havde samlet sig i en Klynge, og vi sluttede, at der var bleven holdt Raad, om man skulde gaae til Hytten eller bøie til Siden og forsøge et andet Foretagende. Susquesus undersøgte noie dette Sted og yttrede atter, at Fjendernes Antal idetmindste maatte beløbe sig til tolv. Overladende til os at iagttage Blokhuset bag Skjul, som vi i det Niemed havde valgt os, fulgte han Sporet over en halv Mil, for at forviise sig om, at det ikke paa den modsatte Side nærmede sig Blokhuset. Dette var forresten ikke Tilfældet, men det viste sig, at Sporet førte i lige Linie til Havensnest. Dette var en langt ubehageligere Efterretning for Guert og mig, end

om Onondagoen havde fundet sin første Mistanke bekræftet, at Huronerne ventede paa os i vor egen Bolig. Det nyttede imidlertid ikke at klage, og vi søgte saa godt som muligt at undertrykke vor Frygt.

Susquesus var altfor erfaren en Krigers til fuldkommen at forlade sig paa de aabenbare Tegn, som Sporene frembød. Erfarne Krigere sørge ofte for at efterlade tydelige Spor i den Hensigt derved at føre bag Lyset, og Onondagoen, der personlig kjendte Snap, som Jaap kaldte sin Fange, vidste meget vel, at han havde med en meget listig Fjende at bestille. Ikke tilfreds med hvad han havde seet, paalagde han os ikke at forlade vort Skjul uden under hans Veiledning, og nu begyndte han at nærme sig Hytten paa en ægte indianers Maade, der havde betydelig Lighed med den Maade, hvorpaa civiliserede Beleirere nærme sig det beleirede Sted ved Hjælp af Forstandsninger og Løbegrave. Fremgangsmaaden var følgende. Enhver skulde udsee sig det ham nærmeste Træ henimod Hytten og derpaa saa hurtigt som muligt ile fra det gamle Sted til det nye. Ved at iagttage denne Forsigtighedsregel og løbe saa hurtigt som muligt varede det ikke ti Minuter, inden vi havde nærmet os Hyttens Dør paa tyve Alen. Guert kunde imidlertid ikke længere finde sig i denne langsomme og, som han kaldte det, umandige Fremgangsmaade, han forlod sit Skjul og gik lige hen imod Døren, luffede den op og forkyndte os, at Huset var tomt. Susquesus foretog atter en

omhyggelig Undersøgelse rundt omkring Huset og sagde os, at han var overbevist om, at Ingen havde besøgt Stedet, siden vi om Morgenens havde forladt det. Dette var en behagelig Efterretning for os, thi kun paa denne Maade vilde vore Fjender kunne have erfaret vor Tilbagekomst til Mooseridge.

Nu opstod det Spørgsmaal, hvad der videre var at gjøre. Der vandtes Intet ved at blive i Blokhuset, medens Forsigtighed og vore Benners Fare maatte opfordre os til at forlade Stedet. Vi følte vel, at det vilde være et uvoveligt Foretagende at forsøge paa at naae Ravensnest, men vi turde næppe betænke os paa at udsætte os for denne Fare. Medens vi omtalte denne Sag, benyttede de iblandt os, som havde nogen Appetit, sig af Hvilen til at spise til Middag. Naar en Indianer er paa Krigssti, er han lige rede til at spise og til at faste, og hans Evne i begge Henseender grændser næsten til det Utrolige, især hvis Næringen er Wildt.

Medens Susquesus og Jaap toge alvorlig til sig af Retterne, og de øvrige af os kun toge nogle faa Mundfulde, fordi vore moralske Følelser ligesom dæmpede de physiske Tilbøieligheder, fik jeg Die paa en mandlig Skikkelse, som i nogen Afstand fra os sneg sig mellem Træerne. Min Overraskelse og Bestyrtelse var saa stor, at jeg Intet sagde, men pegede med Fingeren i den Retning, hvor jeg havde seet Manden, for at gjøre Onondagoen opmærksom

paa den samme Gjenstand. Eusquesus opdagede strax den Fremmede; sandsynligvis havde han allerede seet ham, førend jeg havde opdaget ham. Dette Syn gjorde dog intet Indtryk paa Onondagoen, han ophørte ikke engang med at spise, men nikkede blot med Hovedet og sagde:

„Godt; nu høre Nyt; Jumper komme.“

Det var rigtignok Jumper, og hans Fremtræden ikke blot i legemlig Skikkelse, men ogsaa aldeles usfadt, frembragte et almindeligt Blædesudbrud, da han nærmede sig os med denne springende Gang, der er karakteristisk for en Løber. Et Dieblif efter stod han iblandt os, rolig og uden Bevægelse. Han hilste ikke, men satte sig rolig paa en Træblof, ventende paa at blive udspurgt, førend han talte, thi Utaalmodighed er en qvindagtig Svaghed.

„Jumper, min skikkelige Ven,“ raabte Guert med en Stemme, som tydelig røbede hans Glæde, „Du er hjertelig velkommen; disse forbandede Huroner have altsaa ikke i mindste Maade tilføiet Dig noget Ondt!“

Jumpers aandelige Evner vare ialmindelighed temmelig fløvede paa Grund af den megen Nydelse af Spiritus, skjønt han i dette Dieblif var fuldkommen ædru. Han saae paa Guert med et støvt Blik og svarede i en langsom og træg Tone:

„Mange Huroner, Skoven fuld. Blege Ansigt i Fort sende Jumper med Budskab.“

Vi havde vistnok bestormet Krabaten med Spørgs-

maal, hvis han ikke havde fremtaget flere Breve, der snart vare i Hænderne paa dem, til hvem de vare adresserede. Guert, Dirc og jeg fik hvert sit Brev, medens der var et fjerde, skrevet af Herman Mordaunt, som var adresseret til den stakkels Traverse. Senere Begivenheder have gjort mig det muligt at levere Kopier af alle de saaledes modtagne Breve. Mit eget lød saaledes:

„Min kjære Fader er saa beskæftiget, at han har
 „bedet mig skrive dette Brev til Dem. Hr. Bul-
 „strode sendte os igaar en Express, som bragte os de
 „sørgelige Efterretninger fra Ticonderoga. Han meldte
 „ogsaa sin nærførestaaende Ankomst, og vi vente ham
 „iaften. Der gaaer det Rygte i Kolonierne, at Wilde
 „ere blevene sete i vore egne Skove. Jeg vil haabe,
 „at det blot er et af disse tomme Rygter, hvoraf vi
 „i den senere Tid have hørt saamange. Min Fader er
 „imidlertid beskæftiget med at tage alle de nødvendige
 „Forholdsregler, og han beder mig anmode Dem om
 „at samle hele Deres Selskab, hvis De atter er kom-
 „men til Mooseridge, og uden Ophold at begive Dem
 „til os. Af den Mand, som Hr. Bulstrode sendte til
 „os, have vi hørt om Deres tappre Opførsel, og at De
 „Alle ere komne uskadt derfra; hans Herre havde nem-
 „lig erfaret af Hr. Lee, at De Alle Natten efter Sla-
 „get i god Behold havde passeret Søen i en Kano.
 „Denne Hr. Lee skal være en meget excentrisk, men

„høist talentfuld Herre, som Papa tilfældigvis engang
 „har gjort Bekjendtskab med. Jeg haaber, at disse Li-
 „nier ville træffe Dem i Deres Blokhus, og at vi saa-
 „snart som muligt see Dem her.“

„Anneke.“

Dette Brev var isandhed ikke skicket til at tilfreds-
 stille en Elfers Længsel, skjønt jeg frydede mig ved at see
 de smukke Bogstaver, som Anne Mordaunts Haand havde
 skrevet, og kyskede det Papir, som hendes Haand havde
 berørt. Men der var en Efterskrift, den Del af et Brev,
 hvori Kvinden altid siges tydeligst at aabenbare sine sande
 Tanker. Den lød, som følger:

„Jeg seer, at jeg har understreget „mig,“ hvor
 „jeg taler om Faders Ønske, at jeg fremfor nogen An-
 „den skulde skrive til Dem. Vi have allerede i Fælleds-
 „skab bestaaet en frygtelig Scene, og jeg tilstaaer, Corny,
 „at jeg vilde føle mig langt roligere, hvis en anden
 „skulde forestaae, naar De og Deres vare hos os bag
 „denne Boligs Forstaaendelser, end naar De, hvad der
 „ellers vilde være Tilfældet, vare udsatte for Fare midt
 „i Skoven. Jeg gjentager derfor min Bøn, kom til os
 „saasnart som muligt.“

Denne Efterskrift tilfredsstillede mig langt mere end
 selve Brevet, og jeg var ligesaa beredt til at opfylde An-
 nekes Ønske, som hun var ivrig i at opfordre mig dertil.
 Guerts Brev lød saaledes:

„Hr. Mordaunt har overdraget Anneke og mig
 „det Hverv, at skrive til dem af Deres Selskab, over
 „hvem han troer, at Enhver har mest Indflydelse, for
 „at formaae dem til at komme til Ravensnest saasnart
 „som muligt. Vi have modtaget høist sørgelige Efter-
 „retninger, og stor Skræk herster blandt de stakkels Be-
 „boere af denne Koloni. Vi erfare, at Hr. Bulstrode,
 „ledsaget af Hr. Worden, snart vil kunne ventes hertil, og
 „Familierne fra Nabolauget komme forfækkede og græ-
 „dende for her at søge et Tilflugtssted. Jeg kan ikke
 „sige, at jeg føler stor Betyrning, thi jeg sætter min
 „Lid til et barmhjertigt Forsyn, men dette virker gjen-
 „nem menneskelige Midler, og jeg veed Ingen, hvem jeg
 „har større Tillid til end til Guert Ten Eyck “

„Mary Wallae.”

„Ved St. Nicolaus, Corny, det er Opfordringer,
 som man aldrig bør tage i Betænkning at følge,” udbrød
 Guert, idet han reiste sig og greb fat i sin Tornister.
 „Naar vi anstrænge os, kunne vi nok naae Ravensnest, før-
 end Familien gaaer tilfængs, og derved gjøre det saameget
 bekvemmere og sikkrere ikke blot for dem, men ogsaa for
 os selv.”

Guert fandt en villig Tilhører i mig, og Dird
 havde just heller ikke Noget imod at slutte sig til os.
 Brevene fremskyndte vistnok vor Beslutning, men egentlig
 talte var der intet Andet at gjøre, hvis vi ikke vilde blive

liggende ude i Skovene udsatte for alle de Farer, som en saadan Krig medfører. Dircks Brev var fra Herman Mordaunt, og dette talte Sandheden i et meget tydeligere Sprog, end Damernes. Her følger det:

„Kjære Dirck! De Bilde nærme sig os, min unge
 „Frænde, og det er bedst for os Alle, at vi forene være
 „Kræfter. For Guds Skyld, kom til os med dit hele
 „Selvskab saasnart som muligt. Jeg har havt Speidere
 „ude, og de ere alle komne tilbage med den Efterret-
 „ning, at det vrimler af Spor i Skoven. Jeg venter,
 „at idetmindste hundrede Krigere ville angribe os imorgen,
 „og jeg tager derfor de i den Henseende nødvendige
 „Forholdsregler. Naar I nærme Eder Ravensnest, vil
 „jeg raade Eder til at følge Bjergkløften Nord for Huset og
 „gaae i Ly af denne, indtil I naae den sydlige Ende.
 „Derved ville I komme Porten paa en hundrede Favne
 „nær, og det vil være Eder langt lettere at komme ind,
 „hvis vi allerede inden den Tid skulde være blevene an-
 „grebne. Gud velsigne Dig, kjære Dirck, og føre Eder
 „alle sikke til Eders Venner.“

„Ravensnest d. 11te Juli 1758.

„Herman Mordaunt.“

Guert og jeg læste i en Hast dette Brev, førend vi begyndte vor Marsch. Derpaa forlede vi Hytten og Alt, hvad den indeholdt, og ilede med raske Tred til vort Bes-

stemmelsessted uden at bære Andet end vore Vaaben, Munition og saameget Proviant, som var nødvendigt til at styrke os underveis.

Trackless førte an ligesom tidligere, og Jumper holdt sig lidt paa Siden af ham, thi nu var der naturligvis større Fare for at møde Fjenden. Vel vare vi endnu bagved den Skare, som havde begaaet Mordene paa Mooseridge, men Onondagoen fulgte ikke længere deres Spor; han tog en anden Cours, der førte lige til vort Maal.

Colote Kapitel.

Var jeg en Kvinde, jeg Dig elste vilde,
 Her som min Faders Datter engang elsted'!

Viola.

Da Læseren nu maa have en nøiagtig Forestilling om den Maade, hvorpaa vi marscherede i Skoven, vil det være unødvendigt længere at dvæle ved denne Gjenstand. Fremad vandrede vi nu, og det temmelig hurtigt; vor Fører havde forladt den almindelige Vei, der nu begyndte at blive temmelig banet, og valgt en anden, hvor han efter min Mening ikke havde Andet end sit Instinkt at følge.

Guert havde talt til Susquesus om Fjeldløsten, og om hvor ønskeligt det var at naae den, hvorpaa denne havde svaret ham med et Nif med Hevedet og et sagte Udraab; vi mente paa denne Maade sikkert at kunne naae Herman Mordaunts Fæstning.

Det var over Middag, førend vi forlode Mooseridge, og Ingen af os haabede at naae Ravensnest, førend det blev mørkt. Dette blev ogsaa Tilfældet; thi omtrent en halv Time, førend Trædless naaede den nordlige Ende af Bjergløsten, drog Natten sit Slør over Egnen. Hidtil havde vi endnu ikke seet Noget til Fjenden. Vor Marsch havde været stille, hurtig og forsigtig, men vi vare aldeles ikke blevene foruroligede. Vi vidste imidlertid vel, at den farligste Del af vor Vej var tilbage, og just som Solen gik ned, havde vi gjort Holdt for at eftersee vore Baaben. Det vil nu være passende at sige et Par Ord om Beliggenheden af Herman Mordaunts „Garnison“ og de omkringliggende Kolonistboliger. Jeg kalder Ravensnest „Garnisonen,“ thi dette Ord er i New York i lang Tid bleven brugt om selve Fæstningen saavel som om dem, der forsvare den.

Ravensnest laae en halv Mil fra det nærmeste Punkt af Skoven; der var altsaa ingen Træer i Nærheden af Bygningen, de undtagne, hvormed Kløften paa begge Sider var bevokset. I Nærheden heraf var det egentlige Centrum af Kolonien, der strakte sig fire Mile fra Vest til Øst.

Denne Strækning var dog ikke fuldkommen fri for Træer, men rundt omkring laae der endnu enkelte Skovpletter, Mølleclodden, som den Eiendom, Jason havde kjøbt, kaldtes, laae længst borte, men endnu var den uberørt af Vren. Da jeg sidst var der, havde jeg lagt Mærke til, at man, naar man stod foran Herman Mordaunts Dør, paa engang kunde see en halv Snæs Blokhuse paa forskjellige Punkter af Kolonien, og at Jagttageren ved at forandre Stilling vistnok kunde tælle over tyve.

Det hele aabne Rum var naturligvis mere eller mindre vanziret af Træstubber, udgaaede Træer, forkullede Stammer, Brændestabler og alle de andre usfjonne Gjenstande, som i de første 10 Aar betegne en ny Koloni. Denne Periode i et Lands Historie kan sammenlignes med vor egen Lømmelalder, da vi have mistet Barndommens Ynde uden endnu at have naaet Mandens fuldendte Former.

Man skulde have anseet Herman Mordaunts Koloni for let at forsvare, hvis han havde haft Folk nok til at kæmpe mod en temmelig talrig Fjende. Men jeg havde hørt ham selv sige, at han kun havde 17 Mand med Flinter og Geværer, som han kunde stole paa, da flere af hans Folk vare Europæere, der ikke kjendte til Brugen af Skydevaaben, ligesom ogsaa Erfaringen havde viist, at Andre, naar der var den ringeste Fare, flygtede til Skovene med deres Familier istedetfor at samle sig om Koloniens Fane. Sligt finder almindelig Sted under saadanne Omstændigheder,

idet Kjerligheden til Livet er stærkere end Kjerligheden til Penge. Hist og her var der en og anden uforkærdet Mand, som gjorde Modstand i sit eget Blokhus og ofte forsvarede sig med saamegen Tapperhed, at det vilde have gjort en Helt Vre.

Det vil være indlysende for dem, som nøie kjende Indianernes Maade at føre Krig paa, at Kløften, der var det eneste skovbeværede Sted i Nærheden af Herman Mordaunts Fæstning, vilde være det Punkt, hvor man rimeligst kunde vente at træffe en Fjende, som havde isinde at gjøre Angreb paa Garnisonen. Dette vidste vi ogsaa, og Guert, som havde paataget sig Kommandoen over os, da vi kom nærmere, paalagde Enhver at være paa sin Post, at der ikke skulde opstaae nogen Forvirring. Vi vare bleve underrettede om, hvorledes vi skulde være os ad i Tilfælde af et Overfald, og Guert, som var en fortræffelig Mimiker, havde iforveien lært os adskillige Tegn og Signaler, der alle træffende efterlignede Skovens forskjellige Beboeres Skrig, især Fuglenes. Disse Signaler hidrørte oprindelig fra Indianerne, der ofte benyttede dem, men man paastod, at vere egne Jægere vare heldigere i deres Efterligning end de, fra hvem disse Skrig havde deres Oprindelse.

Da vi kom ind i Kløften, blev Marschordenen forandret. Susquesus og Jumper vedbleve at gaae foran, medens Guert, Dirc, Jaap og jeg gik ved Siden af hverandre,

saa tæt som muligt. Det tætte Løvværk og det Mørke, som herskede dybt nede i denne hulagtige Fordybning, gjorde denne Forsigtighed nødvendig. Det blev snart saa mørkt, at vi ikke havde Andet at rette os efter end Bækken, som rislede paa Bunden af Kløften, og som vi vidste endte paa den aabne Grund, hvor den faldt i en lille Flod, som slynge sig igjennem nogle naturlige Enge Vesten for Ravensnest, men som i Landets Sprog kaldtes en *Bugt* (creek). Denne Misbrug af gode engelske Ord er desværre bleven altfor almindelig iblandt os, og dog har jeg hørt Amerikanere prale af, at vi tale Sproget bedre end Moderlandet. At vi ikke have nogen Klasse iblandt os, som taler en uforstaaelig Dialekt, saaledes som i Lancashire og Yorkshire, er rigtignok sandt, og at der er Færre hos os end i England, som bruge afgjorte Vulgarismer og begaae Feil imod Grammatiken, er ogsaa sandt, men det vilde være godt, om vi rettede en stor Del Feil, som vi begaae, førend vi med saamegen Sikkerhed rose os af vort rene Engelsk. Men vi ville vende tilbage til Kjeldkløften.

Vi havde gaaet saalangt i den dybe mørke Kløft, at vi havde naaet et Sted, hvor det svage Lys fra det aabne Land og Stjernerne paa Firmamentet viste sig for os, da vi pludselig fandt os ved Siden af Tractless og Jumper. Disse Indianere havde gjort Holdt, thi deres skarpe Øreblik havde faaet Die paa Fjenden. Denne Opdagelse var forresten ikke saa vanskelig at gjøre, skjønt man virke-

lig havde gjort sig Umage for at skjule, hvad der gik for sig foran os. En Skare af omtrent fyrgethye Bilde, der alle vare malede med deres Krigsfarver, havde antændt en Ild neden under en fremspringende Klippe og havde samlet sig rundt om den for at spise tilaften. Ilden var allerede næsten udbrændt, og kastede kun et svagt, ustadigt Lys paa de mørke, vilde Ansigter i Gruppen. Havde vi nærmet os Stedet fra en anden Kant, vilde vi ikke have opdaget Faren tidsnok for at undgaae den, men et kjerligt Forsyn havde ført de to Indianere lige til det Punkt, hvor de udgaaende Gløder siebliffelig vakte deres Opmærksomhed, og hvor de, som sagt, gjorde Holdt. Jeg troer, at vi ikke vare mere end tredsindstyve Alen fra disse vilde Krigere, da vi først fik Die paa dem; og uagtet jeg vistnok var bleven noget hærdet ved de Scener, som jeg nylig havde oplevet, maa jeg dog tilstaae, at en Gysen gjennemfoer mig ved dette Syn.

Vi raadsloge hvissende. Vi stode i en Klynge nedenunder en stor Eg, som gjorde det Mørke, der var vor eneste Frelse, end tættere. Vi stode saa nær ved hinanden, at endogsaa Jaaps Legeme berørte mit eget. Susquejus foreslog at gjøre en Omvei ved at gaae over Bækken, som heldigvis styrtede ned over nogle Klipper og derved gjorde en betydelig Støi, og saaledes komme forbi vore Fjender, som sandsynligvis ikke vilde have endt deres Maaltid, før vi havde naaet Fæstningen. Guert gjorde dog Ind-

vendinger imod dette Forslag. Han var af den Mening — og jeg har altid troet, at han derved viste sig at være skabt til at være Soldat — at vi netop befandt os i en saadan Stilling, som vi kunde ønske, for at gjøre Familien paa Ravensnest en stor Tjeneste og forstrække Fjenden. Ved at angribe Skaren foran os vilde vi vistnok overraske dem og gjøre et saadant Indtryk paa dem, at de let kunde forledes til at forlade Kolonien. Baade Dirck og jeg vare af samme Mening, og selv Jaap understøttede den.

„Ja, Masser Corny, ja, nu er det Tid at hevne stakkels Pete,“ hviskede han, og det høiere end det efter Omstændighederne var tilraadeligt.

Saasnart Traddess mærkede, at vi vare fastbeslattede paa et Angreb, beredte han og Jumper sig til Kampen med samme Koldblodighed som vi andre. Vore Forberedelser vare meget simple og toge ikke lang Tid. Vi skulde fyre en enkelt Salve fra det Sted, hvor vi stode, og derpaa angribe med Knive og Tomahawker. Der var imidlertid ingen Tid at spille, og istedetfor at blive i Nærheden af Lyset, hvor ubetydeligt det end var, skulde vi følge Kløften indtil Enden og derafra enten En for En eller i Fælledekskab, altsom Omstændighederne vilde føre det med sig, søge at naae Porten paa Ravensnest.

„Hust paa Traverse!“ sagde Guert med Alvor, „hust paa stakkels Sam og alle vore myrdede Venner.“

Vi erindrede os deres Død, og jeg har ofte tænkt, men aldrig med Bestemthed vidst det, at Enhver af os ved denne Leilighed offrede en Indianer til vore tabte Kammeraters henfarne Aander. Vore Geværer knaldede næsten paa en og samme Tid, og de Vilde omkring Ilden udstødte et frygteligt Skrig; vort eget Haab blandede sig med dette Skrig, og vi ilede fremad, forsøgende at gjøre saamegen Larm, som om vi havde været over hundrede. Man bevarer kun et utydeligt Begreb om en saadan Kamp som denne og opfatter kun dens almindelige Charakter. Vi sprang lige gennem de Faldne og Saarede, og jeg hørte Jaap uddele et Par dygtige Stik med sin Tomahawk, men Ingen gjorde os Modstand. Et Dieblik efter at vi havde passeret Ilden, blev der løsnet et Par Skud, men det lod ikke til, at de naaede Nogen af os. Afstanden fra Ilden til Enden af Fjeldkøsten maa have været hundrede Alen, og det ydre Lys eller rettere mindre Værke ledte os. Derben ilede vi saa hurtigt, som vi kunde, skjønt paa ingen Maade i sluttet Linie.

Hvad denne Del af Kampen angaaer, kan jeg kun tale for mig selv. Jeg saa Folk bevæge sig hurtig mellem Træerne, og jeg antog, at det var mine Kammerater, men vi vare blevene adskilte, da det var en Aftale, at Enhver skulde sørge for sig selv. Da vore Geværer vare affyrede, og der ingen Tid var til igjen at lade dem, kunde det ikke nytte at gjøre Holdt. Jeg gik ikke ud af Køsten

i Nærheden af Bækken, men bødte til Siden og gik op til en lille Høi paa den nærliggende Slette. Her standsede jeg for at lade, da jeg var godt dækket, og Stillingen i det Hele taget var gunstig. Medens jeg saaledes var beskæftiget, fik jeg Tid til at see mig om og forvisse mig om Tingenes Stilling paa Ravensnest, saavidt Tiden og Mørket vilde tillade det.

Paa Sletten glimtede Levningerne af et Dusin Ildsteder, Ruinerne af ligesaamange Blokhuse og Lader. Lyset var ikke stærkere, end at det gjorde Nattens Mørke end tydeligere og gjorde det muligt at danne sig en Idée om de Udslæggelser, der allerede vare blevene begaaede. Ravensnest selv stod urørt med sin mørke uhyggelige Masse, thi da der ingen Vinduer vendte udad, saae man kun et eneste Lys, der formodentlig var anbragt som Signal i et Skydehul. I og rundtomkring Bygningen herskede der dyb Stilhed, hvorved hele Scenen fik et hemmelighedsfuldt Præg, der under saadanne Omstændigheder i og for sig bidrager til at forsøge Kraften. Der var ikke saameget Lys, at man kunde skjelne Gjenstandene i nogen Afstand, og da jeg nu igjen havde ladet mit Gevær, ansaar jeg det for rigtigst paa bedste Maade at søge at naae Porten.

I dette Dieblif syntes Stilheden bagved mig at have noget høist Uhyggeligt og Frygteligt hos sig. Det var vistnok temmelig farligt i et saadant Dieblif og under saadanne Omstændigheder at forlade sit Skjul, men det

var absolut nødvendigt at udsætte sig for denne Fare. I et Spring tilbagelagde jeg den halve Del af Ekraaningen og var snart nede paa Sletten. Foran mig saae jeg to Mænd, af hvilke den ene syntes at slæbe den anden med sig. Da de, skjønt langsomt, nærmede sig Huset, vovede jeg at spørge „hvem der?“

„O Corny, er det Dem, min Ben,“ svarede Guert, „Gud være lovet, De er jo ufsadt og kommer i rette Tid for at hjælpe mig med at slæbe denne Huroner afsted, som jeg traf paa i Mørket og nu har afværnet og fanget. Giv ham et Stød, thi Krabaten strider imod og holder sig tilbage som et Evin.“

Jeg kjendte altformeligt til Indianernes Hevngjerrighed til at anvende det anbefalede Middel, men greb fat i Fangens ene Arm, medens Guert holdt den anden, hvorpaa vi uden Besværlighed ilede op med ham til Porten. Her fandt vi Herman Mordaunt og en halv Snæs af hans Folk, Alle bevæbnede og parate til at modtage os. De ventede vor Ankomst, dels fordi Kloffen allerede var mange, dels paa Grund af Larmen nede i Kløften, som man tydelig havde hørt oppe i Huset. Det varede ikke en Minut, førend vi Alle sikkert og ufsadte befandt os indenfor Porten. Sagen var den, at vort Angreb havde været saa pludseligt, at Fjenden ikke havde faaet Tid til at forvinde sin Skræk, førend vi Alle vare i Hus. Da vi nu befandt os indenfor Fæstningens Port, vare vi ikke ud-

satte for anden Fare end den, som truer alle saadanne Blot-
huse i Skoven.

Det er ikke let for en saa uøvet Pen som min at
skildre Overgangen fra den mørke Klost, den korte, men
blodige Kamp, Raabene og Tilbagetoget til den trygge
huslige Scene, vi fandt indenfor Ravensnest forskjønnnet ved
qvindelig Elskværdighed og Ynde og i mange Henseender
ved qvindelig Elegants. Anneke og hendes Veninde mod-
tog os i et lyst og beqvemt indrettet Værelse, og Mod-
tagelsen var os saameget behageligere, som der ikke blev
sparet paa Taarer og Smil. Jeg kunde see, at Begge
havde været i stor Spænding, men Glæden gjengav dem
atter deres friske Farve og bragte Smilet tilbage paa deres
yndige Kinder. Omstændighederne vare saadanne, at vor
Glæde hverken kunde være meget varig eller meget levende,
men den sømteste Kvinde kan pludselig finde sit Hjerter
saaledes lettet fra en betyngende Frygt, at hun et Dieblif
kan synes lykkelig, om hun ogsaa er omgivet af Krigens
Rædsler. Det var omtrent den Modtagelse vi fik, idet vi
tillige blev takkede, fordi vi saa hurtig havde svaret paa
deres Breve ved selv at indfinde os. De kjære Bæsnere
syntes at ansee den Hurtighed, hvormed vi havde fulgt deres
Opfordring, ikke som en Bestræbelse for at sørge for vor
egen Sikkerhed, men ene og alene for at beskytte dem.
Læseren kan naturligvis indsee, at vi endnu ikke havde med-
delt hinanden, hvad der var forefaldet; dette skete imid-

Iertid snart, thi i saadanne Tider paatrænge Begivenhederne sig vor Opmærksomhed med en uimodstaaelig Magt. Isen blev brudt af Herman Mordaunt, der traadte ind til os og talte med os, som om noget høist Vigtigt var bleven glemt.

„Vi havde lukket Porten og atter sat Skildvagten ved Skydehullerne," sagde han, „førend jeg fik at vide, at Alle ikke ere her endnu. Jeg seer Intet til Traverse og hans Lænkébærere eller Deres Jægere Sam og Tom! De ere da vel ikke blevene tilbage i Skoven?"

Ingen af os taledede. Bore Blif maae have fortalt den sørgelige Historie, thi Herman Mordaunt syntes sieblifelig at forstaae os.

„Nei," udbrød han, „er det muligt? Dog ikke Alle!"

„Alle, Hr. Mordaunt, selv min stakkels Ven Petrus," svarede Guert i en høitidelig Tone. „De ere formodentlig blevene overfaldne enkeltvis, medens vi endnu vare borte paa vort Tog."

De unge Piger sloge Hænderne sammen, og det forekom mig, at Anneces blege Læber bevægede sig, som om hun bad. Hendes Fader rystede paa Hovedet og gik i nogen Tid taus frem og tilbage i Bærelset; derpaa samlede han sig atter, som En, der er sig bevidst Nødvendigheden af Rolighed og Kraft, og begyndte atter Samtalen.

„Hr. Bulstrode kom gudskelov lykkelig og vel hertil

iaftes, efterat vi havde affendt Løberen, og for Diebliffet kunne da disse Djævole ikke naae ham."

Vi kunde nu tale med mere Sammenhæng om vore Anliggender og meddele hinanden, hvad der var nødvendigt, for at det ene Selskab kunde faae Idee om det andets Stilling. Vi bleve derpaa førte til Bulstrodes Bærelse, thi han havde yttret det Onske at see os, saasnart vi havde Leilighed dertil. Han modtog os med Munterhed og talte om Begivenhederne ved Ticonderoga uden at gjøre sig Umage for at skjule den Ydmygelse, han i Førelse med det hele britiske Rige følte. Hans Saar var aldeles ikke farligt, han vilde vel blive nødt til at holde Sengen i nogle Uger, men der var ingen Fare for at miste Benet.

"Jeg har hørt det Nod og den Behændighed at skaffe mig et Qvarter, der i alle Henseender er godt, naar denne uventede Beleiring undtages," sagde han til mig, da de Andre havde trukket sig tilbage, og jeg var bleven ene hos ham. "Vor Rivaliseren maa være ædel, og her kunne vi nu have frit Spillerum. Hvis vi forlade Herman Mordaunts Bolig uden at have faaet Bished om, hvorledes det forholder sig med Anneces Følelser, fortjene vi begge at blive fordømte til Coelibat den øvrige Del af vort Liv. Der tilbygder sig her to fortræffelige Leiligheder for os til at vinde hendes Haand."

"Det forekommer mig, at vor Stilling ikke er saa

gunstig, Hr. Bulstrode," svarede jeg. „Anneke maa nære altfor megen Bekymring for sig selv og Andre til at være saa modtagelig for Kjerlighedens sømmere Følelser, som maaskee vilde have været Tilfældet i det fredelige og rolige Lilacsbush.“

Denne Bemærkning viser tydelig, min kjære Corny, at De ikke kjender Noget til Kvinden; jeg tilstaaer, at hvis vi ikke tidligere havde bestræbt os for at vinde Annes Kjerlighed, hvis der ikke saa at sige var lagt et Fundament, vilde Deres Theori maaskee være rigtig, men ikke under de nærværende Omstændigheder. Her er en ung Dame paa 19 Aar, som veed, ikke blot at hun elskes, men at hun længe er bleven elsket varmt og inderligt af to unge Mænd, som der fornuftigvis ikke kan være Noget at indvende imod, og som befinde sig i en saadan Situation, at de kunne vække alle hendes Følelser; stol De paa, at Sagen nok vil blive tilendebragt inden denne Uges Slutning. Hvis jeg skulde blive den Lykkelige, haaber jeg at være istand til at vise ædelmodig Deltagelse, og vice versa venter jeg det Samme af Dem. Forresten har denne ulykkelige og sørgelige Begivenhed ved Ty været en god Færskole for Ydmygelse.“

Jeg kunde ikke undlade at smile af den eiendommelige Maade, hvorpaa Bulstrode betragtede vort Frieri, men da Anneke altid fyldte mine Tanker trods vor Stilling, der vistnok ikke var synderlig skiftet til at give Kjerlighed

Rum, kunde jeg ikke saa pludselig opgive denne Sag. Da jeg bad Bultrode om noiere Forklaring, udviklede han mig sin Theori paa følgende Maade.

„Jeg raisonnerer som saa, Corny. Det er uden al Tvivl, at Anneke elsker En af os To. At hun elsker, det vil jeg døe paa; hendes Rødmen, hendes forklarede Blik, selv hendes forhøiede Skjønhed rober tydelig denne Følelse. Det er ikke muligt, at hun skulde elske nogen Anden end En af os To, af den simple Grund at hun ikke har nogen anden Frier. Jeg vil være saa oprigtig imod Dem at tilstaae, at jeg indbilder mig at være den Begunstigede, medens jeg nok tør sige, at De er ligesaa sangvinisk og tænker, at De selv er den Lykkelige.“

„Jeg forsikrer Dem, Major Bultrode, en saadan anmassende og indbildsk Tanke har aldrig —.“

„Ja, ja, jeg forstaaer Dem, De er ikke Anneke Mor-daunts Kjærlighed værd, og har derfor ikke vovet at indbilde Dem, at hun skulde henvende sin Opmærksomhed paa en saa ussel og uværdig stakkels Fyr som Dem. Den samme Følelse har vel ogsaa grebet mig, men paa samme Tid stoler Enhver af os paa et heldigt Udfald, ellers vilde vi forlængesiden have opgivet vort Frieri.“

„Jeg forsikrer Dem, Hr. Bultrode, jeg har ikke saa stor Selvtillid i den Henseende. De har maaskee Grunde, hvorfor De er saa sikker i Deres Sag, men jeg kan ikke rose mig af nogen.“

„Jeg har ingen anden end min Egenkjerlighed, hvoraf ethvert Menneske netop har saameget, som er tilstrækkeligt for hans Sindro og Tilfredshed. Jeg siger, at Haab er nødvendigt til Kjerlighed, og at Haabet er nøie forbundet med Selvtillid. I den Henseende synes mig, at mit Raisonnement er meget simpelt. Og nu de specielle Fordele, ved Hjælp af hvilke vi snart kunne faae Sagen afgjort! For det Første er jeg nu saaret; jeg lider af et hæderligt Saar, som jeg har faaet paa Balpladsen kæmpende for Konge og Fædreland. Dernæst er jeg lige fra Balpladsen bleven bragt i en Bærestol til min Elskede med tydelige Beviser paa den Fare, som jeg har udsat mig for, og paa min gode Opførsel. Der er nu ikke en Kvinde iblandt tusinde, som ikke af disse Grunde vilde bestemme sig for mig, hvis hun vaklede imellem os. De har ingen Idee om, kjære Corny, hvorledes disse smme, ædelmodige og altopoffrende yndige amerikanske Pigers Hjerter smelte af Medfølelse med en Ulykkeligs Lidelser, om hvem de vide, at han tilbeder dem. Gjør en Pige til Deres Sygevogterstø, og hun er Deres, de ni Gange af ti. Det var mit Mesterstykke, men jeg haaber, at De tilgiver mig. List er undskyldelig saavel i Kjerlighed som i Krig.“

„Jeg har ingen Banskælighed ved at forstaae Deres Oprigtighed. De kan imidlertid under nærværende Omstændigheder være overbevist om, at den ikke skal blive mis-

brugt. Hvilke særegne Fordele frembyder da min Stilling, som kunne veie op derimod?"

„En Forsvarers Fordele. O, det er store Fordele! Dette fordømte Angreb paa Kolonien, som skal være temmelig alvorligt, og som endnu nogle Dage kan vække Frygt og Bekymring, er en uheldig Begivenhed for mig, medens det er en stor Fordel for Dem. En saaret Mand kan ikke vække halv saa stor Deltagelse som ellers, naar der hvert Minut er Udsigt til, at Andre kunne blive dræbte. Desuden gjør det et dybt Indtryk paa Qvinden at være hendes Forsvarer, og da jeg er en ædelmodig Rival, som jeg altid har sagt Dem, Corny, saa raader jeg Dem til at benytte Dem deraf saa godt, som det er Dem muligt. Jeg skjuler Intet, og jeg vil tilstaae Dem, at jeg har ijsinde at drage alle mulige Fordele af mit Saar.“

Det var næppe muligt andet end at lee ad denne forunderlig aabenhjertige og dog, det er jeg overbevist om, fuldkommen oprigtige Meddelelse, thi med sit conventionelle Væsen og sine Londoner Begreber var Bulstrode dog en Humorist og var mere tilbøielig til netop at sige, hvad han mente, end det i Almindelighed er Tilfældet med Mænd af hans Klasse. Efterat have siddet og snakket med ham endnu i en halv Time om de sidste militaire Operationer, hvorefter han talte med megen Forstand, tog jeg Afsked fra ham for den Aften.

„Gud velsigne Dem, Corny,“ sagde han og trykkede

min Haand, da jeg forlod ham, "benyt De Veligheden paa Deres egen Maade, thi jeg forsikrer Dem, at jeg vil gjøre det paa min. Det er Diebliffets Tapperhed imod Fortidens Tapperhed. Hvis jeg ikke selv var interesseret i Sagen, vilde der ikke være et Menneske i den hele Verden, hvem jeg af et oprigtigere Hjerte vilde ønske Held, end Dem."

Og jeg troer, at Bulstrode virkelig mente, hvad han sagde. Han ansaae det for umuligt, at jeg skulde kunne vinde Anneke, hvilket tydeligt fremgik af hans Dyfsel ialmindelighed saavel som af Bevidstheden om de Fordele, han besad i Henseende til Rang og Formue, ligesom ogsaa fordi han havde Herman Mordaunt paa sin Side.

Forunderligt nok, da jeg forlod min Rival under saa særegne Omstændigheder, traf jeg tilfældigvis Gjenstanden for min Kjerlighed, og det alene! Da jeg forlod Bulstrode, fandt jeg Anneke alene i det lille Værelse, som Damerne ialmindelighed opholdt sig i; Guert havde formaaet Mary Wallace til at gjøre en Spadseretour i Gaarden, det eneste Sted, hvor Damerne nu kunde søge Bevægelse, medens Herman Mordaunt, Berden og Dirck vare beskæftigede med at ordne den forvirrede Mængde af Kolonister, som havde samlet sig indenfor Ravensnest. Jeg vil ikke forsøge paa at skildre den Henrykkelse, jeg følte ved at finde Anneke der, og den blev paa ingen Maade formindsket, da jeg mødte det milde Udtryk i hendes skønne Die og saa

Rødmen paa hendes Kind. Den Samtale jeg havde havt med Bultrode gjorde udentvivl sin Virkning, thi jeg besluttede strax ikke at lade saa gunstig en Leilighed til at forvise mig om Annes Kjerlighed gaae ubenyttet bort. Naar jeg skal være oprigtig, drev Frygt for Bultrodes Saar mig frem.

Hvad jeg netop sagde i Begyndelsen af dette Møde, er mere end jeg kan erindre, om jeg ogsaa antog, at det vilde geraade mig til Gode, hvilket jeg frygter, det ikke vilde; men jeg blev forstaaet, hvilket vistnok er mere, end hvad der lykkes alle Elskere i saadanne Tilfælde. I Begyndelsen var jeg maaskee lidt forvirret og udtrykte mig lidt usammenhængende, men snart overvandt min Følelse disse Feil, saaledes at jeg saa mig istand til klart at udtrykke, hvad jeg ønskede; hvis jeg henimod Enden talte med samme Varme og Tydelighed, som jeg følte, maatte mit Sprog have havt en vis Betsalenhed. Da dette desuden var den første Leilighed, jeg havde havt, til directe at erklære mig, var der saameget at forklare, saamange tilsyneladende ubetydelige Omstændigheder at omtale, at Anne i de første ti Minuter ikke havde synderlig andet at gjøre end at høre efter. Jeg har altid troet, at den Selvbeherkselse, som Anne lagde for Dagen ved denne Leilighed, hidrørte derfor, at hun saaledes fik Tid til at samle sine Tanker.

Hvor beundringsværdig opførte hun sig ikke den Aften! Det var vistnok en overordentlig Leilighed til at tale

om Kjerlighed, skjønt jeg forresten antager, at vore Følelser i saadanne Dieblikke ere langt sandere og naturligere end under det daglige Livs Forhold. Jeg kunde see, at min elskværdige Tilhørerinde var rørt, ligesaa det Dieblif af at jeg begyndte, og at hendes Træk forraadte den inderligste Deltagelse. Dymuntret af hendes Rødmen og nedslagne Dine vovede jeg at gribe hendes Haand, som hun ikke holdt tilbage; da var det, at jeg fandt Ord, som bragte Taarer i Annetes Dine, og hun kunde endelig svare mig.

„Dette er en saa usædvanlig, saa overordentlig Leilighed at tale om saadanne Ting, Corny,“ sagde hun, „at jeg næppe veed, hvad jeg skal svare Dem. Saameget føler jeg dog, at den Omstændighed, at vi ere omringede af Farer, der hvert Dieblif true vort Liv, fordrer Oprigtighed. Affectation haaber jeg, at jeg aldrig har gjort mig skyldig i, og Forstillelse veed jeg, at De vilde fordømme. Jeg overvældes af en Følelse, som jeg i dette Dieblif ønskede at udtrykke, men jeg veed ikke, hvorledes.“ —

„Træng den ikke tilbage, elskede Anneke, vær ligesaa ædelmodig, som De er oprigtig.“

„Jeg veed, at vi ere i Fare, i stor Fare for at blive overrumplede, fangne, maaffee dræbte af disse vilde Mennesker, som sværme omkring vor Bolig, og at Ingen i dette Hus med Sikkerhed kan regne paa en eneste Dags

Tilværelse længer. Skulde nu en Ulykke ramme Dem og jeg overleve Dem, da vilde jeg hele den øvrige Del af mit Liv sørge over Deres Tab og føle den dybeste Anger over ikke at have tilstaaet Dem, hvad jeg føler for Dem, og hvor lykkelig jeg har været ved Bevidstheden om den Kjerlighed, som De for flere Maaneder siden med en saa ædel Oprigtighed tilstod mig."

Da Taarer og Rødmen ledsagede denne Tilstaaelse, var det umuligt for mig længere at tvivle om, hvad jeg hørte. Fra dette Dieblis af bandt en Verden af Tillid, en Strøm af ren og mægtig naturlig Følelse os end fastere til hinanden. Det var saa heldigt, at Guert længe opholdt Mary Wallace i Gaarden, og at de Andre havde fuldt op af Forretninger. I over en Time var jeg ene med Anneke Mordaunt, og naar Hjertet er aabent, hvor Meget kan der da ikke siges og meddeles om Kjerlighed i en Times uforstyrrede Ro. Anneke tilstod mig, førend vi skiltes ad, at hun ofte havde tænkt paa den ridderlige Dreng, som for hendes Skyld, da hun selv ikke var mere end et Barn, havde vovet sig i Kamp, og tænkt paa ham, saaledes som en ædelmodig Pige under saadanne Omstændigheder kan tænke paa en Dreng. Dette tidlige Indtryk var bleven forøget ved Eventyret med Løven og vor følgende Omgang. Bulstrode, denne frygtelige af Faderen beskyttede Rival, havde aldrig interesseret hende mere, end forsaavidt som han var hendes Slægtning, og jeg kunde

have sparet mig mange Timers angstelig Betymring i den Henseende, hvis jeg blot havde seet, hvad der nu saa uforbeholdent blev mig sagt. Staffels Bulstrode, en Fællelse af Medlidenhed greb mig, da jeg hørte paa Annekes Forsikkring om, at han aldrig i mindste Maade havde rørt hendes Hjerte, medens hun rødmende tilstod min egen Magt over det. En Yttring i denne Henseende forraadte dette tydeligt.

„Vær ubekymret, hvad Bulstrode angaaer, Corny,“ svarede Anneke og smilede skjelmst, som En der vel har veiet Grundene for og imod, „han vil nok føle sig lidt ydmyget, men det vil han snart forglemme over den Glæde, at han ikke har givet efter for en flygtig Tilbøielighed og forenet sig med en ung og uerfaren amerikansk Pige, som næppe er skicket til at bevæge sig i de Cirkler, i hvilke hans Kone skal leve. Jeg troer, at Bulstrode nu foretrækker mig for enhver anden Kvinde, som han kender, men hans Kjerlighed, hvis den fortjener dette Navn, er ikke saa inderlig og sand, som din, kjære Corny. Vi Kvinder siges at have et hurtigt Blik til at opdage, naar vi virkelig ere elskede, og jeg tilstaaer, at min egen ringe Erfaring gjør mig tilbøielig til at troe, at denne Bemærkning kun lader os vederfares Retfærdighed.“

Jeg talende derpaa om Guert og yttrede det Haab, at hans oprigtige, aabne og mandige Kjerlighed endelig maatte røre Marys Hjerte, og at min nye Ven, som jeg

allerede begyndte at betragte som en gammel Ven, endelig maatte finde sin Kjærlighed gjengjældt, thi jeg var overbevist om, at hans Kjærlighed var ligesaa dyb og oprigtig som min egen; denne Sammenligning var efter min Mening den største Compliment, jeg kunde gjøre Guert.

„Derom maa Du ikke vente, at jeg skal sige Meget, Corny,“ svarede Anneke smilende. „Enhver Pige har i den Henseende sin egen Hemmelighed, og om jeg end tilfulde kjendte Mary Wallaces Tanker med Hensyn til Ten Eyck, vilde jeg dog ikke ansee mig berettiget til at røbe dem, end ikke for Dig. Selv har jeg ikke længere nogen Hemmelighed for Corny Littlepage, men det maa ikke ventes, at jeg skal være saa svag at forraade mit hele Kjøn, fordi jeg har forraadt mig selv.“

Jeg var nødt til at være tilfreds med denne fortryllende Tilstaelse og med Bevidstheden om længe at have været elsket. Da Anneke forlod mig, efterat jeg havde været hos hende i over en Time, var det vanskeligt for mig, idet jeg erindrede Alt, hvad der var passeret imellem os, at troe, at jeg ikke drømte. Denne Forklaring var saa pludselig, saa fuldkommen uventet for Begge, at enhver af os vistnok maatte tænke saaledes; dog skiltes vi ikke fra hinanden uden med en dyb Overbevisning om, at vi Begge vare lykkeligere, end da vi mødtes. Jeg maa dog høitidelig erklære, at jeg i Henseende til Bul-

strode følte Sorg, ja næsten Anger. Det stakkels Men-
neske havde stolet saa sikkert paa sit Held et Par Timer
iforveien, at det ikke vilde have været mig muligt at gjøre
ham bekjendt med Udfaldet af mit Frieri, om han ogsaa
havde været oppe og istand til selv at frie; i hans nær-
værende Tilstand vilde en saadan Fremgangsmaade have
syntes grusom.

Guert Ten Eyck kom hen til mig, men bedrøvet og
mere fortvivlet end nogensinde før.

„Hvis Mary Wallace folte den ringeste Interesse
for mig, Corny, vilde hun aabenbare den i dette Dieblis,
da vi ligesom svæve imellem Liv og Død. Jeg har ofte
hørt sige, at den Kvinde, som driver Spøg med et ungt
Menneske paa et Bal eller en Slædetour, og leger med
ham ligesom med en Hund, medens Alt er Liv og Møn-
terhed, vil dreie sig ligesom en Veirhane paa vore hollandske
Huse, naar Vinden vender sig, og Sorg og Ulykke for-
følger hendes Frier. Med andre Ord, at den samme
Pige, som i Lykken vilde være lunefuld og ubestemt, plud-
selig vilde blive sm og trofast, saasnart Sorg ramte den
Mand, der ønskede at besidde hende. Under denne For-
udsætning vilde jeg anvende hele min Veltalenhed, De
veed, den er ikke stor, for at formaae Mary til at give
mig blot et Glimt af Haab, men forgjeves. Jeg kunde
ikke faae et Ord mere af hende, end at Tiden var upas-
sende til at tale om saadanne Ting, og jeg kunde have

Lyst til strax at styrte mig ud blandt disse vilde Huro-
ner, hvis ikke den samme Pige, der viser sig saa tilbage-
holden, havde staaet og hørt paa mig næsten i to Timer.
Sjænt jeg ikke talte om Andet end om min Kjerlighed.
Det er dog en Smule Trøst, Corny, eller ogsaa forstaaer
jeg mig ikke paa den menneskelige Natur."

Det var vistnok en Trøst, men jeg kunde dog ikke
undlade at sammenligne Anne Mordaunts ædelmodige Til-
staaelse med Mary Wallaces Dpførsel, og forestille mig,
at den oprigtig og inderlig elskende Albaniers Udsigter
vare langt mindre gunstige end mine egne.

Trettende Kapitel.

Imellem tvende Verdner Livet væver som en Stjerne
Imellem Nat og Morgen hist paa Horizontens Rand.
Lidt vide vi kun, hvad vi ere, mindre, hvad vi blive;
Thi Tidens evige Bølge Altid fører med sig bort,
Og naar den gamle Bølge brister, stige atter nye
Fra Tidens skumbedækte Kyst mod Lysets Sphærer op.

Byron.

Herman Mordaunt forkyndte nu selv i egen Person,
at Nattevagterne vare udstillede, og at Enhver nu kunde

begive sig til Ro. Ravensnest var saa opfyldt, at det ikke var let at finde et Sted, hvor man kunde sove, og vi havde ikke Andet end Straa til vort Leie. Endelig fandt vi ogsaa et Sted, hvor vi kunde lægge os, og jeg maa tilstaae, at trods Alt, hvad der var passeret den Aften, laae jeg snart i en dyb Søvn; i den Henseende gjorde vistnok Ingen af Selskabet fra Mooseridge nogen Undtagelse, thi Træthed viser sig at være stærkere end baade heldig og uheldig Kjærlighed og personlig Frygt.

Klokken var omtrent Tre, da jeg følte En berøre min Arm, som om han vilde vække min Opmærksomhed. Det var Jason Newcome, som havde faaet det Hverv at vække Folkene i Huset uden Støi, for at det ikke skulde høres udenfor. Det varede kun faa Minuter, inden Enhver var oppe og bevæbnet.

Da Morgenens noget før Dags Tilbagevenden i det Dieblis, Sønnen er tungest, er den Tid, paa hvilken de Bilde ialmindelighed angribe, blev Ingen overrasket ved saaledes at blive vækket; det var overensstemmende med Herman Mordaunts Befalinger, som allerede var oppe og selv stod paa Udkig paa et Sted, der var gunstigt til Jagtagelser. Imidlertid vare vi Mænd, tre til fireogthve ialt, forsamlede i Gaarden, hvor vi ventede at blive kaldede til Porten eller til Skydehullerne. Jason havde udført sit Hverv saa godt, at hverken Fruentimmerne eller Børnene havde hørt Noget til vor Bevægelse; Alle sov

eller syntes at sove i et fredeligt Hjemis Sikkerhed. Jeg tog Anledning til at lykønske den nye Møller og Er-Pædagog til den Snildhed, han havde udviist ved denne Leilighed, og vi indlod os i en hvissende Samtale.

"Jeg har tænkt paa, Corny," vedblev Jason, efterat vi havde underholdt os med hinanden i nogen Tid, "at denne Krig vil give disse Kolonier et nyt Udseende, især hvad Besiddelsesretten angaaer."

"Jeg kan ikke indsee, Hr. Newcome, hvorledes Krigsen kan have Indflydelse derpaa, med mindre Franskmændene skulde erobre Kolonien, hvilket dog næppe vil skee."

"Det er netop det, jeg mener, nemlig hvad Principet angaaer. Have ikke disse Huroner erobret denne Koloni; de have idetmindste sat sig i Besiddelse af Alt undtagen dette Blokhus, og det synes mig, at hvis vi atter komme i Besiddelse af det Dvrige, vil dette skee ved en ny Erobring. Jeg gad nu nok vide, om ikke en Erobring giver Erobreren Ret til det erobrede Territorium? Jeg har ingen Bøger her, men jeg skulde være frygtelig glemsom, hvis jeg ikke et eller andet Sted havde læst, at der existerer saadan en Lov."

Dette var det første Forsøg, Jason gjorde paa at sætte sig i Besiddelse af Herman Mordaunts Eiendom. Siden den Tid har han gjort mange flere, af hvilke nogle sandsynligvis ville blive omtalte af den, som vil blive kaldet til at fortsætte denne Fortælling, men det var mit

Snstte her at gjøre opmærksom paa det første af den lange Række Forsøg, som Jason Newcome gjorde for at overføre det til Ravensnest hørende Mølleanlæg fra dets lov- mæssige Eier til sin egen ydmyge, men fortjensfulde Person.

Jeg havde ikke Tid til at svare paa dette besynder- lige Raisonnement; thi Herman Mordaunt viste sig netop iblandt os, og gav os alvorlige Pligter at opfylde. De Oplysninger, som han forudskikkede sine Befalinger, vare disse. Indianerne havde, som man kunde vente, taget deres Tilflugt til det eneste Middel, ved Hjælp af hvilket de uden Artilleri kunde gjøre et heldigt Angreb paa Fæst- ningen. De havde beredt sig til at stifte Ild paa Byg- ningen, og havde til den Ende haft travlt med om Nat- ten at samle en stor Dynge Granfnuder, tørre Rødder &c., som det var lykkedes dem at opstille ved Siden af den yderste Væg paa et Punkt, hvor den ene Fløi be- rørte Klippen, og hvor Jordbundens Bestaffenhed gjorde det muligt at nærme sig Bygningen uden at udsætte sig for altfor stor Fare. Deres Fremgangsmaade fortjener at omtales. En af de dristigste og behændigste af dem var krøben op til Stedet og havde stillet sig saa tæt op til Væggen, at han kunde være sikker for at blive seet, saavel som ogsaa efter al Rimelighed for at blive skudt. Hans Kammerater havde dernæst raft ham den ene Ende af en lang Stang, idet de stode nedenfor, nogle paa et

fremspringende Klippestykker, andre paa den flade Jord, saaledes at de vare temmelig sikre saalange, som de holdt sig tæt til deres respektive Skjul. Efterat have gjort disse Forberedelser tilbragte disse Skovens Børn flere Timer med det møjsommelige Arbeide ved Hjælp af en Kurv at række Krigeren det nødvendige Brændemateriale; denne holdt sig bestandig nær op til Bygningen og opstillede det paa en passende Maade.

Susquesus havde den Fortjeneste at opdage dette Forsøg, som aldeles var undgaaet Skildvagtens Opmærksomhed. Det syntes, som om Onondagoen, der tilfulde kjendte Indianernes Kunstgreb og især var velbekjendt med Jaaps Bens personlige Charakter ahnede, at Natten ikke vilde gaae hen uden et eller andet alvorligt Angreb paa Huset. Den Side, der vendte ud imod Klippen, var langt den svageste, da den ikke havde andet Børn end de naturlige Hindringer, Klippen frembød, der dog ikke var utilgængelig, skjønt temmelig vanskelig at bestige, og de allerede omtalte lave Palissader. Under disse Omstændigheder var Indianeren overbevist om, at Angrebet vilde skee paa den Side. Han henvendte derfor sin Opmærksomhed paa den Side og opdagede strax Huronernes første Forsøg, men gjorde ikke Herman Mordaunt bekjendt dermed, førend de næsten vare færdige. Grunden til denne Opsættelse var de blege Ansigtets Utaalmodighed, som ikke vilde tillade Fjenden at fuldende sit Arbeide, hvad de

blotte Forberedelser angik, hvilket han ansaae for meget vigtigt og ønskeligt. Ved at tillade Huronerne at anvende deres Tid og Kraft paa at gjøre Forberedelser til en Storm, som man havde forudseet, og som man derfor strax kunde afslaae, havde man vundet en stor Fordel, medens man derimod ved fortidlig at drive dem bort fra deres Forehavende, som man var underrettet om, kunde vente, at de vilde tage deres Tilflugt til en anden Ligt, som man saa vilde have vanskeligt ved at opdage. Det var de Grunde, som Susquesus dengang angav, og overensstemmende med hvilke han ganske vist havde handlet.

Tiden var nu kommen, at disse skjulte Forberedelser skulde tilintetgjøres, og Herman Mordaunt holdt nu en Raadslagning angaaende Fremgangsmaaden. Spørgsmaalet var, om man skulde lade Huronerne gaae videre, eller man ved et Udfald skulde skyde den dristige Vilde, der endnu befandt sig ved Foden af Bygningen, beskæftiget med at opdyngge Brændematerialerne, eller det skulde ansees for klogest at lade Fjenden antænde Ilden, førend man angreb ham. Der blev sagt Noget til Forsvar for enhver Plan. Ved at skyde den Vilde, som havde posteret sig ved Væggen, og ved at adsprede Dyngen vilde vi tilintetgjøre det nærværende Forsøg; men efter al Sandsynlighed vilde man da den næste Nat forsøge paa et nyt; hvis man derimod ventede til det sidste Dieblif, kunde man drive dem med

saadan Kraft tilbage, at de maaskee strax vilde gjøre en Ende paa den hele Expedition.

Efterat alle Punkterne vare blevene discuterede, blev det bestemt, at vi skulde følge den sidste Plan. Kun fra et Sted kunde man see Brændestablen, og det var fra et Skydehul, som Dagen iforveien var bleven anbragt i en Udbygning i andet Stokværk, der gik rundt omkring den hele Bygning. Saadanne Udbygninger vare temmelig almindelige paa den Tid, og ofte bleve de benyttede for derfra at beskytte de lavere og ydre Dele af Bygningen. Ravensnest besad denne Fordel, men Skydehullerne vare først for kort Tid siden blevene indrettede. Ved dette Skydehul posterede jeg mig selv en kort Tid og iagttog, hvad der gik for sig nedenunder. Natten var mørk, men det var ikke vanskeligt at opdage Brændestablen, som syntes mig adskillige Fod høi og temmelig lang, ligesom det ogsaa var let at iagttage Indianerens Bevægelser, der opførte den. I det Dieblig, jeg posterede mig ved Skydehullet, var Manden beskæftiget med at tænde Ild i Brændestablen.

I adskillige Minuter iagttog Guert og jeg vor Fjende, medens han var saaledes beskæftiget, thi Huronen var nødt til at gaar frem med den yderste Forsigtighed, at Lyset ikke altfor tidlig skulde bryde ud og forraade ham. Forsigtig antændte han Brændestykkerne inde i Stablen, idet han i den Hensigt havde ladet et Rum være aabent, og Brændet var allerede i Flamme, førend Lyset begyndte

at udsende sine Straaler. Vi havde en betydelig Del Vand i det Bærelse, hvorfra vi betragtede alle disse Bevægelser, og kunde strax slukke Ilden ved at hælde en Strøm ud igjennem Skydehullet, hvis vi nemlig ikke ventede altfor længe. Den Guert indvendte, at vi ikke maatte spolere Legen, som han kaldte det, og paastod, at Træstammerne ikke saasnart vilde antændes, og at vi hvert Nieblik vilde kunne adsprede Brændestablen ved et pludseligt Udfald. Det var hans Mening, at man skulde lade Fjenden uforstyrret fortsætte sine Tilberedelser, saavidt som vor egen Sikkerhed tillod det, for at gjøre hans Nederlag endmere fuldkomment.

Da vi stod ligeover Indianerens Hoved, kunde vi ikke see hans Ansigt, medens han var beskæftiget med Ilden. Endelig saae han op ligesom for at lægge Mærke til Virkningen af Flammerne, der allerede begyndte at slynge deres grenede Tunger omkring Brændestablen, da vi begge gjenkjendte Jaaps Fange Snap. Dette Syn overvandt Guerts philosophiske Rolighed. Han stak Geværpiiben gjennem Skydehullet og fyrede paa ham uden just at bryde sig om at tage Sigte; dette Skud var et slags Signal, thi hele Huset og den ydre Verden syntes diebliffelig at opfyldes af Skrig og Raab. Jeg kunde ikke see Snap, men adskillige af vore Skildvagter, som hele Tiden havde holdt Die med ham, fortalte mig siden, da Alt var forbi, at han syntes at være bleven meget forbauset over det pludse-

lige Angreb, at han et Dieblisk havde seet op til Skydehullet og derpaa med skingrende Stemme udstødt Krigsraabet, hvorpaa han var sprungen ned af Klippen i Mørket lig en Buk, der uventet drives op fra sit Leie. Markerne rundtomkring Ravensnest syntes at befolkes af skrigende Djævla. Herman Mordaunt havde ikke gjort syn-derligt for at forskjønne Stedet, rundtomkring saaes Træstammer i hundredevis, nogle endogsaa ikke tyve Skridt fra Bygningen. Det syntes nu, som om enhver Træstamme havde en indianisk Kriger bagved sig, medens hele Skarer saaes at løbe i Mørket under Klipperne. I Begyndelsen troede jeg, at vi vare omringede af Hundreder af disse grusomme Fjender, men jeg troer dog nu, at deres Antal syntes betydelig forøget ved deres Skrig og Virksomhed; de gjorde ingen Anstalter til Angreb, men løb skrigende rundt omkring i alle Retninger, af og til affyrende et Gevær, men i det Hele taget ventende paa det Dieblisk, da Flammerne skulde have gjort deres Virkning.

I Betragtning af de frygtelige Omstændigheder, i hvilke han befandt sig, var Herman Mordaunt vidunderlig fattet og koldblodig; Anneke fyldte ganske mine Tanker, og det var mig, som om jeg havde halvtredsindstyve Liv at forsvare. Fruentimmerne opførte sig i det Hele taget ualmindelig godt, og søgte saavidt muligt at lægge Baand paa deres Frygt, for ikke at forstyrre deres Mænd og Benner. Udskillige af de forbovne Kolonisters Koner aflagde

Prøver paa et Mod, som vilde have-gjort Krigere Vre; de viste sig bevæbnede i Gaarden og gjorde saamegen Nytte, som det var dem muligt. Det hændte ofte, at Fruentimmer af den Klasse, ved at øve sig paa Raadyr, Ulve og Bjørne, fik temmelig stor Færdighed i at haandtere Skydevaaben og gjorde god Tjeneste, naar deres Bygninger bleve angrebne. Jeg bemærkede denne Nat hos hele denne simple Klasse af Fruentimmer et vist vildt Raseri mod deres vilde Fjender, i hvilke de udentvivl kun saae deres Børns Mordere og hjerteløse Skurke, som i deres grusomme Krige ikke gjorde nogen Forskjel paa Køn eller Alder. Mange af dem opførte sig som Løvinder, hvis Unger ere i Fare.

Der maa være forløben en ti til femten Minuter, imellem det Dieblit, da Guert affyrede sit Gevær, og det, da Kampen virkelig begyndte. Imidlertid havde Ilden faaet Tid til at gribe om sig, og det viste sig, at vore Forsøg paa at slukke den, vare ganske frugtesløse; men i den Henseende nærede vi ikke stor Frygt, da Flammerne desuden gjorde os den Nytte at kaste deres Lys langt ud over Markerne og selv ned til Foden af Klipperne, medens de aldeles ikke naaede Gaarden; hvis Fjenderne altsaa skulde vove at angribe, vilde de blive belyste af en klar Flamme, medens vi forbleve i Mørket. Det eneste Punkt, hvor vi kunde have et alvorligt Angreb at befrygte, var paa den Side, der vendte ud imod Klippen, hvor

Gaarden ikke havde anden Beskyttelse end de lave, men temmelig tætte og stærke Palissader. Heldigvis var Terrænet af den Bessaffenhed, at den, der stod paa Engen nedenfor, ikke med en almindelig Riffel kunde fyre ind i Gaarden. Det var denne Omstændighed, der havde bestemt Herman Mordaunt til at anlægge sin Bolig paa dette Sted.

Saaledes stode Sagerne, da Annekes egen Pige kom til mig for at bede mig komme til hendes Herskerinde blot et Minut, hvis det var mig muligt at forlade min Post. Da jeg ikke havde noget specielt Hverv at udføre, kunde jeg meget godt opfylde et Ønske, der i og for sig var mig høist behageligt. Guert stod ved Siden af mig i dette Dieblif og hørte, hvad den unge Negerinde sagde; dette foranledigede ham til at spørge, om der ikke var noget Budskab til ham, men selv i dette alvorlige Dieblif forandrede Mary Wallace ikke sin Opførsel. Hun havde været sømmere og venligere den foregaaende Aften, havde Albanieren tilstaaet, men hun havde endogsaa givet ham mindre Haab end ved tidligere Leiligheder.

Jeg fandt Anneke ventende paa mig i det lille Værelse, hvor jeg Aftenen iforveien havde lyttet til den yndige Tilstaaelse af hendes Kjerlighed. Hun var alene, thi hendes quindelige Instinkt havde lært hende at udfinde Midler til at bortfjerne ethvert Vidne til de Følelser og det Sprog, der under saa truende Omstændigheder kunde

aabenbare sig mellem to Hjerter, der vare forenede som vore. Den kjære Pige var bleg som Døden, da jeg traadte ind; hun havde uidentvielt tænkt paa den forestaaende Kamp og paa de frygtelige Følger, den kunde føre med sig, men ved min Indtrædelse farvedes hendes Kind pludselig med en yndig Rødme, thi hendes følelsesfulde Hjerter kunde ikke undlade at tænke tilbage paa hvad der saa nylig var passeret. Nagtet sine Følelsers Liv og verlende Charakter var Anneke dog den første, der talde.

„Jeg har sendt Bud efter Dig, Corny,“ sagde hun og lagde Haanden paa sit Hjerter ligesom for at dæmpe dets Slag, „for at opmuntre Dig til Forsigtighed; jeg haaber, at dette ikke er urigtigt.“

„Du kan intet Urigtigt foretage Dig, elskede Anneke, eller Intet, der i mine Dine vilde synes saaledes. Vær ikke saa urolig, din Frygt forestiller Dig Faren større, end den er. De Farer, Guert, Dirck og jeg allerede have gennemgaaet, ere ti Gange større end de, der nu true os.“

Den elskværdige Pige tillod mig at slynge en Arm om hendes Liv, medens hendes Hoved sank ned paa mit Bryst; da hun derved følte sig saaledes lettet, at hun kunde beherske sine Følelser, varede det ikke længe, førend hun hævede Hovedet og snøede sig ud af mine Arme, skjønt hun dog tillod mig at beholde begge hendes Hænder i mine,

og seende paa mig med Kjerlighedens fulde Fortrøstning begyndte hun atter Samtalen.

„Jeg kunde ikke lade Dig begynde denne frygtelige Kamp, Corny,“ sagde hun, „uden ved et Ord, et Blik, et Tegn at vise Dig, hvad jeg føler for Dig. Min kjære Fader har hørt Alt, og, skjønt han føler sig en Smule skuffet, misbilliger han dog ikke mit Valg. Du veed, hvor ivrig han ønskede Hr. Bulstrode til Søn, og maa undskylde denne Forkjerlighed; men han bad mig for ikke ti Minuter siden, da han forlod mig efter at have givet mig et Kys og sin Belsignelse, at sende Bud efter Dig og sige Dig, at han herefter vil betragte Dig som mit og sit eget Valg. Gud alene veed, om vi nogensinde igjen skulle sees, kjære Corny, men skulde det ikke forundes os, føler jeg, at det vil lette dit Sind at vide, at vi skulle mødes som Medlemmer af en Familie.“

„Vi ere vore Forældres eneste Børn, Anneke, og vor Forening vil fryde deres Hjerter ligesaameget som vore egne.“

„Det har jeg allerede tænkt paa; jeg vil nu faae en Moder, en Belsignelse, jeg næppe før har kjendt!“

„Og en Moder, som vil elske Dig varmt, hvilket hun selv ofte har yttret for mig.“

„Tak, Corny, og tak ogsaa din agtværdige Moder. Gaa nu, Corny, jeg er bange, at min Egentjerlighed skal bidrage til Husets Fare; jeg vil bede for Dig.“

„Et Ord endnu, dyrebare Anneke! den stakkels Guert, Du kan ikke forestille Dig, hvor sørgmodig han blev, da jeg alene i et saadant Dieblig blev kaldt herhid.“

Anneke syntes at blive takkefuld, og det forekom mig, at min Yttring smertede hende.

„Hvad kan jeg gjøre derved,“ sagde hun efter en kort Pause, „en Qvindes Forstand og Følelser føre hende ikke altid ad den samme Wei, og Mary Wallace er desuden en Pige, der har saa høie Begreber, om hvad der er passende.“

„Jeg forstaaer Dig, Anneke. Men Guert er en saa ædel Charakter og erkjender sine Feil med saa megen Ydmyghed og Oprigtighed! En Mand kan ikke elske en Kvinde høiere, end han elsker Mary Wallace. Hendes overdrevne Forsigtighed er en Dyd i hans Øine, uagtet han lider derunder.“

„Jeg kan ikke forandre Mary Wallaces Natur, Corny,“ sagde Anneke med et sørgmodigt Smil, og som om hun vilde sige, var det mig, skulde Guerts Dyder snart opveie hans Feil, „men Mary er og bliver Mary, det maa vi finde os i. Maaskee den Dag imorgen vil bringe hendes vaklende Sind til at tage en Bestemmelse, thi disse sidste Begivenheder have været til stor Fordel for Ten Eyck. Men Mary er et forældreløst Barn, og Erfaringen har lært hende at betragte Forsigtighed som det største Beskyt-

telsesmiddel. Gaa nu, Corny, at Du ikke skal blive savnet."

Den fjere Pige skiltes hurtig fra mig, dog ikke uden dyb og inderlig Bevægelse. Jeg trykkede hende til mit Hjerte, thi dette var ikke et Dieblik til at tage Hensyn til conventionelle Former, og jeg veed, at jeg følte mig langt lykkeligere efterat have verlet disse Beviser paa gjensidig Kjerlighed, og jeg tænker, at det Samme var Tilfældet med Anneke.

Just som jeg naaede Gaarden, hørte jeg et Skrig udenfor, som min Erfaring ved Ty havde lært mig, var det Krigsraab, som Huronerne udstøde, naar de angribe. En knaldende Ild begyndte, og øiebliffelig vare vi indviklede i en varm Kamp. Vore Folk havde en Fordel, hvilken mere end opveiede deres ringe Antal. Medens Bygningens to Sider, af hvilke den, der vendte ud imod Engene, var den eneste, hvor en Storm kunde lykkes, vare oplyste af Flammen, var Gaarden endnu aldeles mørk. Vi kunde see hinanden, men kunde ikke opdages i nogen Afstand. Seet udenfra maatte vore Personer smelte sammen med Palissadernes svævende Skygge.

Da jeg nærmede mig Palissaderne, gennem hvis Abninger vore Folk allerede fyrede paa de mørke Dødvale, der løb omkring paa Engen nedenfor, erfarede jeg af Herman Mordaunt selv, der modtog mig med et hjerteligt Haandtryk, at en stor Skare Fjender, havde samlet sig

ligeunder Klipperne, og at Guert havde paataget sig at drive dem væk. Han havde taget Dird og Jaap med foruden tre til fire af de bedste Folk og begge Indianerne. Den Maade, hvorpaa han havde foresat sig at naae sit Maal, var dristig og svarede fuldkommen til hans Charakter. Da saa Nieget beroede paa dette Foretagendes heldige Udfald, vil jeg omtale det lidt udførligere.

Fronten af Huset gik fra Nord til Syd og vendte imod Vest; de to Fløie strakte sig altsaa fra Vest til Øst. Ilden var bleven anbragt paa Klipperanden ved det nordøstlige Hjørne af Bygningen. Derved bleve den nordlige og østlige Side af Gaarden belyste af Flammerne, medens den sydlige og vestlige forbleve i et fuldkomment Mørke. Da Porten vendte imod Vest, turde man haabe at føre en lille Skare rundt omkring det sydvestlige Hjørne af Bygningen til Klipperanden, hvor Terrainets Form vilde gjøre det muligt at fyre paa de Bilde, som antoges at befinde sig lige nedenfor vore Palissader for at eppebie det gunstige Dieblik til at storme dem. Det var dette Foretagende, som Herman Mordaunt gav mig Underretning om.

„Hvem bevogter imidlertid Porten?“ spurgte jeg næsten instinktmæssig.

„Worden og Deres gamle Ben Newcome, min nye Fæster. De ere bevæbnede, thi en Præst vil ikke blot kæmpe Mandens Kamp, men, naar det gjøres fornødent,

drage Sværd mod Kjød og Blod. Worden har under alle disse Forhold viist sig som en Mand med Mod."

Uden at svare forlod jeg Herman Wordaunt og gik selv hen til Porten, da der ikke var Noget at bestille i Gaarden. Der vare vi stærke nok; stærkere maaskee, end det gjordes nødvendigt; men Guerts Plan, Bagten ved Porten og fremfor Alt Ilden valte min Frygt.

Jeg var snart ved Wordens Side. Der stod meget rigtigt Hs. Belærværdighed ved Porten med Jason Newcome bagved sig. Deres Forretning bestod i at holde Porten i en saadan Stilling, at de saa hurtig som muligt kunde aabne den eller lukke den, eftersom det var Benner eller Fjender, der søgte at komme ind. De syntes tilfulde at kjende Vigtigheden af det Hverv, der var dem betroet, og jeg bad dem om Tilladelse til at komme ud. Den Gjenstand, jeg først vilde henvende min Opmærksomhed paa, var Ilden, thi Herman Wordaunt syntes mig at stole altfor meget paa sine Slukningsredskaber, og det forekom mig, at vor Sikkerhed i den Henseende var bleven forsømt. Aldrig saasnart var jeg kommen udenfor Porten, førend jeg søgte at liste mig langs med Muren til det nordvestlige Hjørne, der var det eneste Punkt, hvorfra jeg kunde faae Vie paa den farlige Brændestabel.

Det lyse Skin, som kastedes ud over Markerne og Træstammerne i Nærheden af Bygningen, bidrog til min Sikkerhed paa Grund af Kontrasten, men var paa den

anden Side et Tegn paa, at Faren i den Henseende var temmelig stor. De mørke Træstammer, af hvilke mange vare forfuldede og fuldkommen sorte, syntes at dandse hen over Markerne i det usikre flammende Lys, og to Gange standsede jeg for at møde indbildte Vilde, førend jeg havde naaet Hjørnet af Huset; det var imidlertid blind Alarm, og det lykkedes mig at komme saalangt, at jeg kunde see Ilden. Ikke blot Træknuderne brændte med Voldsomhed, men en bred Flamme slikkede Husets Træblokke og truede os med en hurtig Odelæggelse. Faren vilde have været større, hvis ikke en Tordenbyge et Dieblis, førend vi bleve angrebne af de Vilde, var gaaet over Kolonien i Retningen fra Nord til Syd, saaledes at hele den Side af Huset var bleven gjennemvædet af Regnen. Dette skete efterat Snap havde begyndt at bygge paa sin Brændestabel, ellers vilde han vistnok have valgt en anden Side af Bygningen. Det dybe Værke, som dette Uveir foranledigede, vidrog sandsynligvis til det heldige Udfald af hans Bestræbelser. Han maa have været beskæftiget hele Tiden, medens Uveiret varede.

Jeg var ikke borte fra Vorten i to Minuter. Dette korte Tidsrum var tilstrækkeligt til at naae mit første Maal. Jeg bad nu Jason om at gaae ind i Gaarden og sige til Herman Mordaunt, at han ikke maatte opsætte et Dieblis længer at anvende alle mulige Midler for at slukke Ilden. Denne truede os med langt større Fare end

nogetsomhelst Angreb, der kunde blive gjort paa Palissaderne i den mørke Morgenstund. Jason var af Naturen koldblodig og meget brugbar til et saadant Hverv. Lovende at skynde sig forlod han os, og jeg vendte nu mit Blik mod Guert og hans Ledsaagere. Hidindtil havde man Intet hørt til dem. Denne Taushed var i og for sig foruroligende, skjønt det var vanskeligt at forestille sig, at de skulde have mødt en Fjende, uden at dette Sammenstød havde medført Støi og Allarm. Nogle faa Skud, som hørtess paa den vestlige Side af Bygningerne, og den knyttrende Ild var det Eneste, der afbrød den dødlignende Stilhed.

Det lykkedes mig ligesaa godt at naae det sydvestlige som det nordvestlige Hjørne af Huset. Det forekom mig, at de Wilde ganske havde forladt Markerne i min Nærhed. Da jeg posterede mig ved dette Hjørne af Bygningen, fandt jeg, at hele den sydlige Side var i Mørke, skjønt der dog kastedes saameget Lys over Engene, at man kunde see de fremragende Klipper i denne Retning. Jeg saae langsmed Muren henimod denne Lysstribes, men kunde ikke opdage mine Benner. Jeg var vis paa, at de ikke befandt sig i Nærheden af Huset, og begyndte at blive bange for, at den driftige Albanier havde begaaet en eller anden alvorlig Uforsigtighed. Medens jeg saaledes nøie betragtede enhver mørk Gjenstand, idet jeg søgte at opdage Guerts Bevægelser, følte jeg min ene Albue let be-

rørt og saae en Bild i halvnøgen Krigsdragt ved min Side. Saameget kunde jeg see, men jeg kunde ikke skjelne Ansigtet. Jeg greb efter min Jagtkniv, da Trakless's Stemme standsede min Haand.

"Har Uret," sagde Onondagoen med Eftertryk. "Hoved altfor ungt; Haand god; Hjerte godt; Hoved meget flet. Altformegen Ild; mørkt her; meget bedre."

Denne karakteristiske Bedømmelse af Guerts Opførsel gav mig Lys i Sagen. Guert havde indtaget en Stilling, hvor Onondagoen havde vægret sig ved at forblive, med andre Ord, han var gaaet lige til Klipperanden, hvor han var udsat for Lyset af Ilden, og hvor han nødvendigvis maatte blive seet. Jeg saae dog ikke Noget til ham, og stod just i Begreb med at gaae langs den sydlige Side af Huset til Klipperanden, da Trakless atter berørte min Arm og sagde: der.

Der stod meget rigtig vore Venner! De havde naaet Klipperanden paa et fremspringende Punkt, hvor de havde en fortræffelig Stilling til at skyde paa Fjenden, som antoges at flynge sig op til Palissaderne for pludselig at springe over dem, men det var i en farlig Afstand fra Bygningen. Ved Hjælp af Mørket havde de naaet dette Punkt, der laae omtrent hundrede Alen fra det Sted, hvor jeg havde ventet at finde dem, og var særdeles vel skikket til deres Forehavende. Hele Fremgangsmaaden stemmede fuldkommen overens med Guerts Charakter, og jeg

kunde ikke andet end beundre hans Driftighed, medens jeg maatte fordømme hans Uforsigtighed. Der var imidlertid ingen Tid til at naae ham og advare ham mod den Fare, han udsatte sig for. Vi, der stode saa langt tilbage, kunde tydelig see og bedømme Faren, medens han formodentlig ikke kunde det. Der stod den hele Skare, saaledes at man saa deres skarpe Omrids mod Lyset paa den anden Side, Enhver med sit Gevær i Haanden, beredt til at skyde. Guert var nærmest ved Klipperanden og bøiede sig næsten ud over den, Dirc stod lige ved Siden af ham, Jaap bagved Dirc, Jumper ligeoptil Jaap, og de fire Kolonister der vare dristige og kraftige Mænd, bagved Dneidaen.

Jeg kunde næppe aande af pinlig Forventning, da jeg saa Guert og hans Kammerater saaledes reise sig fra Jorden og saaledes stille sig frem foran den lyse Baggrund. Jeg kunde have raabt og advaret Dem for den Fare, de udsatte sig for, men det vilde ei have gaaet godt, og ei heller var der Tid dertil. Guert maa have følt, at han indtog en farlig Stilling, og hvad han gjorde skete med Raskhed. Ti Sekunder efterat jeg havde faaet Die paa deres mørke Skikkelser, bleve alle deres Geværer affyrede paa engang. Et Dieblis herskede der Dødsstilhed over alle Markerne og i Gaarden; derpaa kom der en Salve fra Træstammerne paa den Side af Bygningen, hvor vi befandt os, og Eventyrerne paa Klippen ilede henimod Porten. To af Kolonisterne og Dneidaen saa

jeg selv falde. Den Sidste saae jeg gjøre et Spring i Luften og styrte ned af Klippen. Men Guert, Dirk, Jaap og de to andre Kolonister havde fjernet sig. I dette Dieblif hævede der sig et saa frygteligt Skrig, som man ikke skulde vente kunde komme fra en menneskelig Gane, og alle Markerne paa vor Side af Huset syntes at fyldes med Indianere. Scenen blev endnu mere uhyggelig derved, at det Vand, som Herman Mordaunt havde havt i Beredskab, netop i det Dieblif blev heldt ud over Flammen, og Lyset forsvandt, næsten som naar man slukker et Lys. Uden dette Tilfælde vilde næppe Nogen af vore Eventyrere være sluppen. Det ene Skud fulgte nu paa det andet fra Træstammerne, men uden at Nogen kunde tage bestemt Sigte.

Der opstod nu en forvirret Kamp; de Bilde løb omkring og skreg i Mørket, og tunge Slag bleve givne og modtagne. Man hørte Guert med sin mandige Stemme, der overdøvede det almindelige Skrig, opmuntre sine Kammerater i en tillidsfuld Tone til at bane sig Vej igjennem Fjenden. Baaede Tractless og jeg affyrede vore Geværer paa de forreste Hurerer, og Enhver af os fældede vistnok sin Mand, men det var ikke let at see, hvad vi dernæst skulde tage os for. At blive staaende i en Afstand og see mine Venner blive angrebne af et overlegent Antal var umuligt, hvorfor ogsaa Susquesus og jeg faldt Fjenden i Ryggen. Dette vort Angreb lignede et Udfald og havde

den Virkning, at der derved blev en Abning gjennem hvilken Dirck og de to Kolonister banede sig Vej til os. Aldrig saasnart var dette skeet, førend vi Alle saae os nødsagede til at trække os tilbage lidt efter lidt, saa godt som vi kunde. Resultatet vilde endnu have været tvivlsomt, selv efterat det var lykkedes os at naae det sydvestlige Hjørne af Bygningen, hvis ikke Herman Mordaunt var rykket ud i Spidsen for et halvt Dusin af sine Kolonister. Denne Forstærkning kom med ladte Geværer, og en eneste Salve, der blev affyret, da vi vare i lige Linie med vore Benner, tvang de Stormende til at trække sig tilbage ligesaa hurtigt, som de havde viist sig. Ved senere hen i Livet at tænke over denne frygtelige Nats Begivenheder, er det faldet mig, at Huronerne allerede vare begyndte at vige, selv førend Herman Mordaunt kom med sin Forstærkning. Fjenden flygtede nu, som sagt, til deres Skjul, og vi rykkede ind igjennem Porten, som vi lukkede og barrikaderede saa hurtigt som muligt.

Jeg har vanskeligt ved at beskrive den Forandring, som var foregaaet med Tingenes Udseende denne skjæbnesvangre Nat. Ilden var udslukket, og dybt Mørke var fulgt paa Flammernes røde og zittrende Lys; Raab, Krigsskrig og munter Støi, — thi vore Folk havde hyppig svaret Fjendens Udfordringsraab med lystige Udraab — hørtes ikke længer; dyb Stilhed som i Graven herskede nu overalt. Selv de Saarede syntes at skamme sig

ved at stønne, og vore Saarede, af hvilke der vare fire, gik alvorlige og tause ind i Huset for at blive forbundne. Vi behøvede ikke længer at frygte for, at Fjenden skulde nærme sig Palissaderne, thi Morgenrøden begyndte just at vise sig i Øst over Skoven, og Indianerne angribe sjelden ved høilys Dag. Kort, den Nat idetmindste var gaaet, og endnu vare vi blevene beskyttede af Forsynet.

Herman Mordaunt var nu betænkt paa at undersøge sin nærværende Tilstand, Udstrækningen af sit Tab, og saavidt muligt af det, vi havde tilføiet Fjenden. Der blev kaldt paa Guert, for at han kunde være behjælpelig ved denne Undersøgelse, men der var ingen Guert at finde! Ogsaa Jaap var borte. Efterat have mønstret hele Besætningen, fandt man, at Guert Ten Eyck, Jakob Djævle-taa, Gilbert Dawis og Moses Mudge manglede. Ogsaa Jumper viste sig ikke, men om ham og de to nævnte Kolonister kunde jeg forsikre, at jeg havde seet dem falde. Dagslyset vendte langsomt tilbage, men lettede ikke den Belymring, som disse Dødagelser havde vakt. Vi aabnede snart Porten, da vi vidste, at ingen Indianer vilde forblive i Nærheden af Bygningen, naar det var lyst, og efterat have undersøgt alle de farlige Steder, gik vi trøstlig udenfor Gaarden for at søge efter Ligene af vore Venner. Ikke en eneste Indianer blev seet undtagen Jumper. Dneidaen laae død og skalperet ved Foden af Klippen, ligesom Dawis og Mudge ovenfor. Forresten var alt Spor

af Menneſker forsvundet. Dird var overbevist om, at ſex til ſyv Huroner vare blevne dræbte ved Salven fra Klippen, men Eigene vare blevne bortfjernede. Guert og Jaap fandt vi derimod intet Spor af.

Fjortende Kapitel.

Med ſtive 'Blif hun ſaae paa mangt et Anfigt,
 Paa mangt et Tegn hun ikke agted'
 Hun ſpurgte ei, hvi de ved hende vaaged'
 Hun ændſed' ei, hvem der ved Leiet ſad.
 Mort Taushed, livfuld Tale! Alt forgjeves;
 Kun Mandedraget røbed, at hun ei var død.

Byron.

Det var et ſmerteligt Dieblif for mig, da Herman Mordaunt, en Time efterat man havde erholdt diſſe Op-
 lysninger, kom hen til mig for at bede mig om at be-
 give mig til Anneke og Mary Wallace. Et Glimt af
 Glæde, en eneste Solſtraale fra Hjertet oplyſte Annekes
 yndige Træk, da hun ſaae mig uſtadt træde ind i Bærel-
 ſet, men ſtrar forsvandt det for den inderlige Medfølelſe
 for hendes Venindes Smerte. Mary Wallace var ſaa
 bleg ſom Døden, og hendes Træk røbede aandelig Lidelſe.
 Anneke var den første, der talte.

"Gud være lovet, at denne frygtelige Nat er tilende, og at Du og min kjære Fader ere blevene skaanede," sagde det elskede Væsen med inderlig Følelse og trykkede med begge Hænder den Haand, som havde taget en af hendes; "derfor idetmindste maae vi være taknemmelige, Gud give, at jeg ogsaa kunde tilføie: for Alles Sikkerhed."

"Sig mig det Værste strax, Hr. Littlepage," sagde Mary Wallace, "Intet er mig utaaeligere end Uvisshed. Hr. Mordaunt siger, at De kjender bedre til Omstændighederne end nogen Anden, og at De vil meddele mig Alt. Tal De, skjønt det vil knuse mit Hjerte at høre det. Er han død?"

"Det haaber jeg med Guds Hjælp ikke. Jeg troer det ikke, skjønt jeg er bange for, at han er fangen."

"Tak, Tak, kjære Hr. Littlepage, o, jeg takker Dem af mit inderste Hjerte. Men ville De ikke pine ham? Pine ikke disse Huroner deres Fanger? Skjul Intet for mig, Corny, De seer jo nok, hvormeget Selvherredømme jeg har; skjul Intet for mig."

Stakkels Pige! i samme Dieblis, som hun roste sig af sin Kraft og Styrke til at taale, brævede hendes hele Skikkelse fra Hoved til Fod; hendes Ansigt var blegt som Døden, og det Smil, hvormed hun taledes, var fremtvunget og uhyggeligt. Denne tilbageskrængte Lidenstid, som saa længe havde kæmpet med hendes Forstand, kunde ikke længere undertrykkes. At hun virkelig elskede Guert, og at

hendes Kjerlighed vilde seire over alle Betænkeligheder, havde jeg i de sidste Maaneder ikke tvivlet om, men da jeg aldrig før havde seet en længe og smertelig tilbageskræmt Følelses Kraft, maa jeg tilstaae, at et saa fint, fortræffeligt og elskværdigt Væsens dybe Lidelser gjorde et smerteligt Indtryk paa mig. Jeg tog Mary Wallaces Haand og førte hende til en Stol, næppe vidende hvad jeg skulde sige for at trøste hende. I al den Tid vendte hun ikke sit Blik bort fra mit, som om hun haabede ved Hjælp af Synets Sands at erfare Sandheden. Hvor ængsteligt, bekymret og mistroisk var ikke dette Blik, og dog hvor bedende.

„Vil han blive pint?“ spurgte hun i en ængstelig, hvissende Tone.

„Med Guds Hjælp, nei, de have ogsaa fanget min Slave Jaap, og det er langt rimeligere, at han under saadanne Omstændigheder vil blive Offeret end Hr. Ten Eyck.“ —

„Hvorfor kalder De ham Hr. Ten Eyck, De har altid i den senere Tid kaldt ham Guert, De er hans Ven, De agter ham, De kan ikke mindre være hans Ven nu, da han er ulykkelig, end da han var lykkelig og i sin Kraft og mandige Skønhed ethvert menneskeligt Diers Stoltthed.“

„Berolige Dem, kjære Miss Wallace, Ingen vil holde længere paa Guert, end jeg.“

„Ja, det har jeg altid tænkt, altid følt. Guert kan ikke være lav eller slet, siden en dannet og velopdragen Mand som Corny Littlepage er hans Ven. Jeg har skrevet til min Tante, og vi maae ikke være altfor hastige til at dømme. Ungdommens Daarskaber ville snart være forbi, og da ville vi i Guert Ten Eyck see en glimrende Charakter. Er det ikke sandt, Anneke?“

Anneke knælede ved sin Venindes Side, tog hende i sine Arme, trykkede det skjælvende Hoved til sit eget medfølsende Hjerte og holdt det et Dieblis i denne Kjærlighedens beskyttende og trøstende Stilling. Efter en kort Pause brast Mary Wallace i Graad, og jeg har altid troet, at denne Lettelse næst Guds Bistand frelste hendes Forstand. Efter et Par Minuters Forløb blev hun roligere, hensank i sin sædvanlige Indesluttethed og overlod til Anneke og mig at afhandle Sagen.

Efterat have veiet alle Muligheder og Sandsynligheder lovede jeg Damerne ikke at spille et eneste Dieblis, men strax at sætte Alt i Bevægelse for at faae alle mulige Oplysninger om Guert, og at gjøre Alt muligt for at frelse ham.

„De vil ikke føre mig bag Lyset, Corny,“ hviskede Mary Wallace og trykkede min Haand til Afsked; „jeg veed, jeg kan stole paa Dem; thi han roste sig af at være Deres Ven.“

Annekes smertelige Smil gav denne Bøn endmere

Kraft, og jeg rev mig løs, skjønt jeg ugjerne forlod et saadant lidende Bæsen og dog ikke var istand til at blive. Jeg saae Herman Wordaunt staae og tale med Susquesus i Gaarden, og jeg gif strax hen til ham, bestemt paa ikke at spille et eneste Dieblif.

„Jeg talte just med Traddless derom,“ svarede Herman Wordaunt, saasnart jeg havde forklaret ham min Hensigt, og venter nu paa hans Svar. „Troer Du, at man med Sikkerhed kan sende Bud til Huronerne for at erkjendige sig om vore Venner og underhandle med dem?“

„Hvorfor ikke sende?“ svarede Indianeren. „Rød Mand glad ved at see Sendebud. Kan gaae, naar han vil, komme tilbage, naar han vil. Hvorledes gjøre Handel, hvis Skalp Sendebud.“

Jeg havde hørt, at de vildeste Stammer respektere et Sendebud; og Nødvendigheden af at handle saaledes, var i og for sig en vis Garanti for, at det forholdt sig saaledes. Vel maatte et Sendebud ved en saadan Leilighed være udsat for en større Fare, end Tilfældet vilde være blandt civiliserede Mænd; men disse Canada-Indianere havde længe tjent blandt Franskmændene, og deres Hovdinge havde uden al Tvivl tilegnet sig adskillige Begreber om de hvide Mænds Maade at føre Krig paa. Uden megen Betænkning og af Hensyn til min Ven og min Slave, thi Jaaps Skjæbne interesserede mig i høi Grad, tilbød jeg

felv at gaae ud som Parlementair. Herman Mordaunt yrstede paa Hovedet og syntes ugjerne at samtykke deri.

„Anneke vilde næppe tilgive mig, hvis jeg samtykkede deri,“ svarede han. „De maa nu erindre, Corny, at et ømt og følelsesfuldt Hjerte hænger ved Deres, og at De ikke længere maa handle som en ung ledig og løs Mand. Det vilde være langt bedre at sende denne Onondago, hvis han er villig til at gaae. Han kjender til de røde Mænd, og vil bedre være istand til at fortolke Bærerne end nogen af os. Hvad siger Du, Susquesus, vil Du gaae som Sendebud til Huronerne?“

„Javist; hvorfor ikke gaae, naar det behøves? Godt at være Sendebud undertiden. Hvor Wampum — hvad siger han?“

Vi raadsloge nu sammen, og Susquesus var snart færdig til at gaae. Indianeren lagde alle sine Baaben tilside, vadskede Krigsfarven af sit Ansigt, tog en Rattunsskjorte over sine Skuldre og anlagde alle mulige Tegn paa fredelige Hensigter. Vi gave ham et lille hvidt Flag at bære, overbeviste om, at Huronerne maatte forstaae dets Betydning; thi vi troede, at det vilde være bedst, at den, som bragte et Budskab fra blege Ansigter, medbragte de blege Ansigtets Symbol paa sit Grinde. Susquesus fandt ogsaa en Wampum, til hvilken han formodentlig havde ligesaamegen Tillid som til enhver anden Ting. Han drog afsted med det Hverv at love Huronerne betydelige Løsepenge

for Guert Ten Eyck og Jacob Djævletaa, hvis de ufsadte udleveredes.

Vi nærede ingen Tvivl om, at Fjenden jo vilde blive funden i Fjeldkløften, da dette Punkt i enhver Henseende var gunstigt for en Beleirings Operationer, thi der var man i Nærheden af Huset, var dækket af Skoven, havde Vand, Brænde o. s. v. Fra dette Punkt kunde man iagttage Ravensnest og benytte sig af enhver gunstig Leilighed. Derhen blev det nu paalagt Susquesus at gaae, men forresten ansaae man det ikke for raadeligt at give en saa erfaren Person for mange Instruxer; adskillige af os ledsagede Onondagoen til Porten og saae ham gaae over Markerne ned imod Skoven i sit sædvanlige springende Trav. En Fugl vilde næppe have kunnet flyve i en saa lige Linie til sit Maal.

Den halve Time, som forløb, efterat Susquesus var forsvunden i Bjergkløften, tilbragte vi i pinlig Ferventning. Vi forbleve Alle udenfor Porten, haade Dird, Worden, Jason og et halvt Dusin Kolonister, ventende paa Resultatet. Endelig viste Onondagoen sig igjen, og til vor store Glæde ledsagedes han af et Selskab, hvori vi saae begge Fangerne. Disse vare bundne, men kunde dog gaae. Denne Skare maa have bestaaet af et Dusin Fjender, der alle vare bevæbnede; den gik langsomt udaf Kløften, steg op til Markerne, som laae i Niveau med Huset, og standsede, da de vare omtrent firehundrede Alen fra os. Seende denne

Bevægelse, valgte vi nøiagtig det samme Antal Mænd, og gik frem, standsende et hundrede Skridt fra Indianerne. Her ventede vi paa vort Sendebud, som fortsatte sin Vej, efterat Huronerne havde standset. Forsaaavidt syntes Alt at love et heldigt Udfald.

„Bringer Du os gode Efterretninger?“ spurgte Herman Mordaunt utaalmodig; „ere vore Venner uskadte.“

„Beholdt Skalp; ikke slaaet; tage Fange, falde over dem, ti, to, sex, fange dem. Naben Die, De see.“

„Og Huronerne, ere de tilbøielige til at modtage Skadeserstatning, Rom, Geværer, Tæpper og Krudt; Du tilbød da Alt, haaber jeg, Susquesus?“

„Javist. Ikke forglemme, det slemt. Sige, tage alt dette og Noget mere til.“

„Og de ere komne for at underhandle med os? Hvad skulle vi nu gjøre, Susquesus?“

„Lægge Gevær ned; gaae hen og tale. De gaae; Præst gaae, unge Høvding gaae, det tre. Derpaa tre Krigere lægge Gevær ned, komme ogsaa at tale. Fange vente, Alt godt.“

Dette var klart nok, og da vi troede, at vi ved at betænke os let kunde forværre Guerts Stilling, gjorde vi os i en Hast færdige. Jeg kunde see, at Hs. Belærværdighed Hr. Worden ikke havde synderligt Mod paa dette Foretagende, men skammede sig ved at blive tilbage, da han saa Herman Mordaunt modig at begive sig til denne Sammenkomst.

Tre Huroner kom os imøde, blandt hvilke var Jaaps Ven, Snap, som siensynlig var den, der anførte dem.

Guert og Jaap holdtes bundne omtrent en hundrede Alen fra os, men dog saa nær, at man ved at høre Stemmen kunde tale til dem. Guert var iført sin Jagtblouse og Benklæder, hans Hoved var blottet; hans smukke krøllede Haar flagrede i Vinden, og det forekom mig, at jeg saae Blodpletter paa hans Linned; det kunde være hans eget eller ogsaa være fra en Fjende. Jeg raabte derfor til ham og spurgte ham, hvorledes han havde det, og om han var saaret.

„Tak, Corny, det har Intet at betyde,“ var det muntre Svar, „disse røde Herrer have bundet mig til et Træ og forsøgt paa, hvor nær de kunde slynge deres Tomahawk imod mig uden at ramme mig. Det er en af deres sædvanlige Forlystelser, og jeg har faaet et Par Skrammer ved denne Leg. Jeg haaber, at Damerne ere ved godt Mod og ikke urolige over den sidste Nats Begivenheder.“

„Der er gode Efterretninger for Dem, Guert. Susquesus, spørg disse Høvdinge, om jeg maa gaae ned til min Ven og sige ham et Par trøstende Ord; jeg skal paa min Vre ikke forsøge at løse ham, indtil jeg er kommen tilbage.“

Jeg talte i en alvorlig Tone, og Onondagoen oversatte, hvad jeg havde sagt, i Huronernes Sprog. Jeg havde gjort dette temmelig dristige Forlangende ifølge en uimod-

staaelig Drift, og blev baade glad og forbauset ved at see, at min Bøn blev tilstaaet mig. Disse Bilde stolede paa mit Ord og paa min Ære med en Delikatesse, som vilde have gjort civiliserede Krigere Ære, tilsyneladende aldeles ikke bekymrende sig om mine Bevægelser, uagtet de foregik bagved dem. Det var forslidig at træde tilbage, og overladende Herman Wordaunt at underhandle med Snap og hans to Kammerater gik jeg ubekymret for min egen Person dristig henimod de berøbnede Mand, som omgav Guert og Jaap. Min Ankomst forårsagede en Emule Bevægelse blandt disse Bilde, og der blev verlet Spørgsmaal og Svar mellem dem og deres Anfører. Denne sagde blot et Par Ord, der bleve yttrede i en myndig Tone og ledsagedes af en bydende Haandbevægelse. Disse Ord vare tilstrækkelige, thi jeg blev hverken antastet eller tiltalt under denne korte Sammenkomst, jeg havde med min Ven.

„Gud velsigne Dem, Corny,“ udbrød Guert med Følelse, da jeg trykkede varmt hans Haand; „der maa et varmt Hjerte og dristigt Hoved til, for at trænge ind i denne Løvefule, bliv her kun et Dieblis, at der ikke skal skee nogen Ulykke. Dette Haandtryk er et helt Guds vær for en Mand i min Stilling, men huff paa Anneke, af, Corny, min kjære Ven, jeg vilde være lykkelig endogsa her, hvis jeg vidste, at Mary Wallace var bekymret for min Skyld!“

„Vær da lykkelig, Guert; Hensigten med dette Bø-

vestykke var at sige Dem, at De i den Henseende tør haabe Alt. Al Tilbageholdenhed og Betænkelighed vil være forsvunden, naar De igjen kommer tilbage til os."

"Hr. Littlepage, De vil dog vel ikke spørge med en elendig Fanges Tølelser, der svæver mellem Pinebænken og Døden, saaledes som jeg i nærværende Tilfælde. Jeg kan næppe troe mine Sandser, og dog, De vil ikke spotte mig!"

"Tro Alt, hvad jeg siger; ja tro Alt, hvad De ønsker, Guert. Det er sjelden, at en Kvinde elsker, saaledes, som hun elsker; det sværger jeg Dem til. Jeg gaaer nu for at hjælpe Herman Mordaunt at bringe Dem derhen, hvor Deres egne Drer skulle høre, at Alt, hvad jeg har sagt Dem, er sandt."

Guert svarede ikke; men jeg kunde see, at han var dybt bevæget, jeg trykkede hans Haand, og vi skiltes med det Haab, idetmindste fra min Side, at Adskillelsen vilde blive kort. Jeg troer, at Guert fældte Taarer, thi, da jeg saae tilbage, opdagede jeg, at han havde vendt sit Ansigt bort fra dem, som stode ham nærmest. Jeg tilfældede Jaap blot et flygtigt Blik. Han stod noget tilbage, som det sømmede sig hans Farve, men han iagttog mit Ansigt med en Rats Opmærksomhed. Jeg ansaae det for rigtigst ikke at tale til ham, men gav ham et temmelig opmuntrende Tegn.

"Disse Hovdinger ere ikke synderlig venssabelig sin-

dede, Corny." sagde Herman Mordaunt, da jeg kom tilbage; „de have givet mig at forstaae, at Jaap ikke vil blive løsladt paa nogensomhelst Betingelse. Susquesus siger mig, at Huronerne ville have hans Skalp, fordi han har tilladt sig at mishandle en af disse Høvdinger, eller med deres egne Ord, de trænge til et Plaster for denne Krigers Ryg; det synes at hans Skjæbne er bestemt, og at han blot er bleven bragt herved for at vække et Haab hos ham, der vil blive skuffet. Disse Sturke tage ikke i Betænkning at tilstaae dette paa deres egen lakoniske Maade. Hvad Guert angaaer, da sige de, at han har dræbt to af deres Krigere, og at de Koner, som have mistet deres Mand, ikke ville være lette at tilfredsstille, med mindre de see hans Skalp. De tilbyde imidlertid at give ham fri paa en af følgende to Betingelser. De ville løslade Guert for to af hvad de kalde Høvdinger eller for fire Gemene. Hvis vi ikke lide disse Betingelser, ville de give ham fri paa den Betingelse, at vi give to Gemene for ham og marschere ud af Ravensnest med alle Folk, før Solen staaer over vore Hoveder og saaledes overlade dem hele Boligen."

„Det er Betingelser, som De under ingen Omstændigheder tør gaae ind paa, min Herre."

„Bistnok; at udlevere to af Vore vilde jeg aldrig indvillige i, selv om det var for at frelse mit eget Liv. Hvad Ravensnest og Alt, hvad det indeholder, angaaer, da vil jeg med Fornøielse opgive det Hele med Undtagelse af nogle

faa Pavirer, hvis jeg blot turde stole paa, at disse Høvdinger vare istand til at holde deres Krigere itømme, men det frygtelige Blodbad ved William Henry er altfor frisk i vor Erindring til at stole paa saadant Noget. Jeg har allerede givet dem et Svar, og vi staae i Begreb med at gaae bort. Maaskee, naar de see os fast bestemte, nedsætte de deres Fordringer en Smule."

Snap, som under den hele Sammenkomst havde opført sig med megen Værdighed, vinkede med Haanden til Afsked, og de tre Huroner vandrede bort i Forening.

"Bedst at gaae," sagde Susquesus i en betydningsfuld Tone, „maaskee behøve Beværer, Huroner mene det alvorligt."

Paa dette Vink vendte vi tilbage til vore Benner og bevaanede os Alle. Hvad der nu skete, erfarede jeg dels af Andres Beretning, dels saae jeg det med mine egne Dine. Det syntes, som om Jaav fra første Dieblif af havde fattet sin egen fortvivlede Stilling. Erindringen om hans Opførsel imod Snap, hvis Fange han nu var bleven, maa sandsynligvis have forøget hans Frygt og henvendt hans Opmærksomhed paa at sætte sig i Frihed ved Midler, der vare aldeles uafhængige af den stedfundne Underhandling. Fra det Dieblif af at han blev bragt ud fra Kløften, havde han opmærksom iagttaget enhver selv den ubetydeligste Omstændighed, der kunde være ham til Nytte. Det traf sig, at En af de Wilde stillede sig saaledes foran

Negeren, som stod bag dem alle, at Jaap kunde drage Huronens Kniv ud af Skeden uden at blive opdaget. Dette gjorde han, medens jeg talte med Guert, og Alles Dine vare henvendte paa mig. Guert og han vare bundne saaledes, at deres Arme over Albuerne vare fastgjorte bagpaa Ryggen, og da Guert, som sagt, vendte sig tilside for at skjule sine Taarer, lykkedes det Jaap at overskjære Baandene. Dette var kun muligt derved, at de Vilde fulgte mig med Dinene, da jeg vendte tilbage; paa samme Tid gav Jaap Guert Kniven, og denne gjorde ham nu samme Tjeneste. Da Indianerne ikke mærkede Uraad, standsede Fangerne endnu et Dieblif, holdende deres Arme i en saadan Stilling, at det saae ud som om de endnu vare bundne og saae sig om. Den Indianer, der stod nærmest ved Guert, havde to Geværer, sit eget og Snaps, der begge skjedesløst stod, lænede op til hans Skulder med Kolben mod Jorden. Paa disse Baaben henvendte Guert sin Opmærksomhed, og da de tre Høvdinge stode i Begreb med at vende tilbage til deres Benner, som med Opmærksomhed iagttog deres Bevægelser for at slutte sig til Resultatet, greb Guert fat i den Vildes Arm, som han klemte med en saadan Kraft, at Indianeren skreg høit af Smerte, hvorpaa han tog det ene Gevær, medens Jaap satte sig i Besiddelse af det andet; enhver fyrede og nedlagde sin Mand, hvorpaa de med Kolben angreb den øvrige Del af Staren. Hvor fortvivlet dette dristige Angreb tilsyneladende var,

saar var det dog det klogeste, de kunde gjøre, da umiddelbar Flugt vilde have givet deres Fjender Leilighed til at sende deres Kugler efter dem.

Skuddene underrettede os først om, hvad der gik for sig. Derpaa ikke blot saae, men hørte jeg det frygtelige Slag, Jaap gav Snaps Hoved, et Slag, som baade tilintetgjorde Offeret og Tilintetgjørelsens Bærktøi. Skjønt Geværkolben var knust, havde Negeren dog det tunge Skæft tilbage, som han svang med en Kraft, der trang Alt til at vige tilbage. Det er næppe nødvendigt at bemærke, at Guert ikke var ledig i en saadan Kamp. Han kæmpede baade for Mary Wallace og for sig selv, og nedlagde i et Dieblis to Indianere til. Her gjorde Dird vore Venner en stor Tjeneste. Han havde sit Gevær i Haanden, og da han sigtede med Koldblodighed, nedlagde han en kraftig Indianer, som stod i Begreb med at gribe Guert bagfra. Dette var Begyndelsen til en almindelig Kamp, og nu blev der skudt fra begge Sider, saavel af os som af Fjenden, der befandt sig i Skoven. Forfækkede over dette vilde Angreb, ilede de tilbageblevne Indianere skrigende tilbage til deres Venner, hvorved Guert og Negeren vel bleve befriede, men mere udsatte for Fjendens Ild, end det ellers vilde have været Tilfældet, saalange de vare omringede af deres Fjender.

Alt dette foregik med en frygtelig Hurtighed. Guert greb en falden Indianers Gevær, og Jaap et andet, hvor-

paa de traf sig tilbage til os som to betrængte Løver, idet Geværflugler hvinede omkring dem ved hvert Skridt. Vi fyrede naturligvis og rykkede frem for at møde dem, hvilket var et uforståeligt Skridt, eftersom Huronerne's Hovedstyrke var dækket af Træerne, hvorved Kampen blev ulige. Men det var ikke muligt at modstaae et saadant Dieblis's sympatethiske Tilskyndelse, eller den Begeistring, vi følte over Guerts og Jaaps Bedrifter, som vare foregaaede lige for vore Dine. Da vi samledes, raabte den Første.

"Hurra, Gorny, lad os storme Skoven, om fem Minuter vil der ikke være en Rødhud tilbage i den, fremad, mine Venner, fremad."

Det var isandhed et vigtigt Dieblis; vi raabte Alle fremad, og selv Worden stemte i med og ilede frem; ogsaa Jason kæmpede tappert, og vi trængte ind i Skoven som rasende Bulldogger. Jeg antager, at Pædagogen troede, at Besiddelsen af Møllen ahang af Resultatet. Afsted marscherede vi, gjemmende vore Skud til det sidste Dieblis; nogle faa Skud naaede os uden at gjøre os Skade, hvorpaa vi trængte ind i Tykningen.

Huronerne tabte Modet og flygtede. Skjønt en paariff Skrak ikke er sædvanlig blandt disse vilde Krigere, samle de sig sjelden til Kamp paa aaben Mark. Naar de først mod deres Villie ere blevene fordrevne, vil en heftig Forsølgelse sædvanlig adsprede dem for et Dieblis, og dette var nu Tilfældet. Da jeg var kommen ind i Klostet,

kunde jeg hverken see eller høre nogen Fjende. Mine Venner trængte frem paa venstre og høire Side af mig, men der var ingen Fjende at see. Guert og Jaap vare foran, thi vi kunde ikke naae dem; og de havde affyret deres Geværer, da de saae det sidste Glimt af Fjenden. Endnu et Skud kom fra Huronerne. Det kom fra en af de Flygtende, som maatte være bleven nogettilbage. Skuddet lød gjennem Kløften, og det kom som et Farvel og Afskedsffud. Skjønt det kom langt borte fra, var det dog det mest skjæbnesvangre Skud, som var bleven fyret under den hele Kamp. Jeg fik Die paa Guert igjennem Trærne og saae ham falde. I samme Dieblif var jeg ved hans Side.

Hvilken Overgang fra Seierens Triumf til Dødens pludselige Nærmelse! Jeg saae af Udtrykket i Guerts Træk, da jeg tog ham op i mine Arme, at Skuddet var dødeligt. Det var gaaet gjennem Legemet uden at ramme Benene, men havde beskadiget de indre Dele. Man kan ikke tage feil af det Udtryk, som et dødeligt Saar frembringer paa det menneskelige Ansigt, naar Virkningen er hurtig og ikke fjern. Naturen synes at minde Offeret om dets Skjæbne. Saaledes var det med Guert.

„Dette Skud har givet mig mit Banesaar, Corny,“ sagde han, „og det synes, som det var det sidste, de skjød imod os. Jeg haaber næsten, at det ikke er sandt, hvad De fortalte mig om Mary Wallace!“

Der var hverken Tid eller Leilighed til at tænke paa Saadant, hvorfor jeg ikke gav ham noget Svar. Fra det Dieblig af at Guerts Fald var bleven bekjendt, ophørte Forfølgelsen, og hele Skaren samlede sig omkring den saarede Mand. Indianeren alene syntes at erindre, hvor vigtigt det var at vide, hvad der blev af Fjenden, thi hans filosofphiske Rolighed blev ikke let forstyrret, om ogsaa Døden pludselig viste sig iblandt os. Han yndede dog Guert som Enhver, der kunde overse hans Svagheder og erkjendte hans ædle Egenskaber. Susquesus betragtede et Dieblig den Lidende med Alvor og ikke uden Befymring, derpaa vendte han sig om mod Herman Mordaunt og sagde:

„Dette slem; frelst Skalp, det godt dog. Bære ham i Hus, Susquesus følge Spor og see, hvad Injin mene.“

Da dette var fornuftigt, blev det paalagt ham at iagttage Fjenden, medens vi bar vor Ben til Ravensnest. Dird gik foran for at melde denne sørgelige Efterretning, medens jeg fulgte med Guert, som den hele Tid holdt min Haand i sine. For Seierherrer var det et høist melankolsk Tog; naar Guert Ten Gylfs Saar undtages, havde ikke en Eneste af os faaet et alvorligt Saar i denne Kamp. Jeg tvivler dog paa, at Sorgen vilde have været større, hvis et Par Andre vare døde. Vi vare blevene vant til vor Stilling; det er forunderligt, hvor hurtigt en Kriger vænner sig dertil, men der indtræffer Ulykker, der bringe

en Armee tilbage til Følelsen af dens sande Natur og Afhængighed af Forsynet. Denne Virkning havde Lord Howes Tab gjort paa Tropperne foran Ticonderoga, og samme Virkning havde Guert Ten Gyds Fald paa den lille Skare, der var samlet for at forsvare Ravensnest.

Da vi gik ind igjennem Porten, fandt vi de fleste Beboere allerede i Gaarden forsamlede som en Menighed i en Kirke, der venter paa den Dødes Ankomst. Herman Mordaunt havde givet Ordre til, at hans eget Bærelse skulde gøres istand til den Saarede, og derhen bare vi Guert. Han blev lagt paa en Seng, hvorpaa Mængden taus fjernede sig. Jeg bemærkede, at Guert angstelig og spørgende saae sig om, og jeg sagde ham i en sagte Tone, at jeg selv vilde gaae for at hente Damerne. Et Smil og et Haandtryk viste, at jeg rigtig havde fortolket hans Tanker.

Til min Overraskelse fandt jeg vel Mary Wallace bleg, men forholdsvis rolig og fattet. Den Takt, der synes at udgjøre en Del af den velopdragne Qvindes Natur, havde lært hende Nødvendigheden af at beherske sig selv, at ikke noget Udbrud af hendes Følelser skulde smertelig berøre den Saarede. Anneke var venlig, bedrøvet og fuld af Deltagelse for sin Veninde.

Saa snart jeg havde meddelt de to unge Damer Hensigten med mit Besøg, erklærede de sig rede til at gaae til Guert. Da de kjendte Veien, ledsagede jeg dem ikke,

men gik med Billie et andet Sted hen for ikke at være Bidne til denne Sammenkomst. Anneke har siden fortalt mig, at Marys Selvbehersekelse ikke aldeles forlod hende, da Guert med glad Taknemmelighed søgte at skuffe hende, og vække et flygtigt Haab om, at hans Saar ikke var dødeligt. Jeg selv tilbragte en Time med at undersøge Tilstanden i og omkring Huset for at forvisse mig om, at ingen Skjodesløshed skulde udsætte os for Fare. Efter denne Tids Forløb vendte jeg tilbage til Guert og mødte Herman Wordaunt i Nærheden af Døren til hans Bærelse.

„Det svage Haab, vi nærede, er forsvundet,“ sagde han i en sørgmodig Tone, „stakkels Ten Gynk har upaatvivelig faaet sin Banesaar, og har kun faa Timer at leve i. Naar blot mine Folk havde været i Sikkerhed, havde jeg hellere seet, at hele Ravensnest var bleven ødelagt.“

Paa denne Maade forberedt, blev jeg ikke saa forbauset, som ellers vilde have været Tilfældet, over den store Forandring, der var foregaaet med min Ven, siden jeg havde forladt Bærelset. Det var klart, at han forudsaa Dødens Nærhed; han var ikke desto mindre rolig, ja tilsyneladende lykkelig. Han kunde endnu tale tydelig, uden at det forarsagede ham Smerte. Naar Livets Maffine standses ved en pludselig Forstyrrelse af de indre Organer, er Dødens Nærmelse skjönt hurtigere end efter en almindelig Sygdom,

sjelden saa tydelig. Det første Bevis paa den forestaaende Død sees snarere af Saarets Natur end af andre Virkninger.

Jeg har sagt, at Guert syntes lykkelig, skjønt Døden var saa nær. Anneke fortalte mig siden, at Mary Wallace havde tilstaaet ham sin Kjerlighed som Svar paa en alvorlig Opfordring fra hans Side, og fra det Dieblis af havde han erklæret, at han kunde døe rolig. Etakkels Guert, han havde ikke tænkt synderlig paa det tilkommende Liv eller paa Kirken, undtagen forsaavidt den sidste var berettiget til ved enhver Leilighed at være Gjenstand for hans udvortes Afgjælte. Det syntes, som om Mary Wallace, der sædvanlig var saa tilbageholden og taus blandt sine Veninder, ofte havde talt med Guert, og at hun under sit Ophold i Albany havde alvorlig bestræbt sig for at oplyse hans Aand, eller rettere, at vække hans Følelser med Hensyn til denne vigtige Gjenstand, og at Guert altid havde lyttet med Opmærksomhed, da det glædede ham at blive underviist af hende. Da jeg traadte ind i Bærelset, var der bleven talt om denne Gjenstand.

„Uden Dig, Mary, vilde jeg være lidet bedre end en Hedning,“ sagde Guert, medens han holdt sin Elskedes Haand i sin og næppe et eneste Dieblis bortvendte sit Blik fra hende. „Hvis Gud vil være mig naadig, da skeer det for din Skyld.“

„O nei, nei, Guert, sig ikke det, tænk ikke saaledes,“

udbrød Mary Wallace, inderlig rørt over dette Overmaal af Kjerlighed i et saadant Dieblif. „Vi modtage alle Tilgivelse gennem hans Søns Død og Mægling. Intet Andet kan frelse Dig eller Nogen af os, min kjære Guert, og jeg beder Dig, tænk ikke anderledes.“

Guert saae noget forvildet ud, men syntes dog at være tilfreds. Det første Udtryk hidrørte sandsynligvis derfra, at han ikke tydelig forstod denne hemmelighedsfulde Forsonings Natur, der i Virkeligheden mere skal føles end forstaaes. Tilfredsheden havde sin Oprindelse fra Udtrykket „kjære Guert,“ eller snarere fra Bevidstheden om, at han var elsket af den Kvinde, han saalænge havde elsket næsten uden Haab. Guert Ten Eyck var en Mand med uforfærdet Mod og dristig Charakter i alt, hvad der angik Farer og Eventyr, men den ydmygste Christen kunde næppe være mere redebon til at erkjende sine Svagheder og Synder, end denne dristige unge Mand erkjendte, hvorlidet han kunde gøre Fordring paa at blive Gjenstand for et saadant Væsens Kjerlighed som Mary Wallace. Jeg undrede mig ofte over, hvorledes han vovede at elske hende, men antager, at denne tilsyneladende Forfængelighed maatte tilskrives en Lidenstabs uimodstaaelige Magt, der, som bekendt, er den stærkeste i vor Natur. Det var derfor lige som en moralsk Anomali, at to i Charakter hinanden saa forstjellige Væsner, af hvilke den ene drev sin Sorgløshed til det Yderste, medens den anden næsten drev sin Forsig-

tighed til Enerperi, den ene saa munter, at han næsten syntes kun at leve for Lystighed, den anden rolig og tilbageholden, skulde fatte denne dybe Kjerlighed til hinanden, men saaledes var det. Jeg har dog hørt Folk sige, at disse Forfjælligheder i Temperament vække Interesse, og at de ere de lykkeligste Par, som have saadanne ulige Egenskaber, men som ved Tilbøielighed, Bane og Omgang lidt efter lidt assimilere sig med hinanden.

Mary Wallace mistede al sin Tilbageholdenhed i den Strøm af Omhed og Deltagelse, som nu rev Alt med sig. Hele denne Morgen veg hun ikke fra Guert, men vaagede over ham som en Moder ved sit syge Barns Leie. Hvis hans Tørst skulde lindres, holdt hendes Haand Bægeret, hvis hans Hovedpude skulde bringes i Orden, var det hende der gjorde det; hvis hans Pande skulde afstørres, paatog hun sig ogsaa dette, og tillod ingen Anden at pleie Gjenstanden for hendes Omhed.

Der var Diebliske, da den Maade, hvorpaa Mary Wallace hang over Guert, var uendelig rørende. Anneke og jeg vidste, at hendes hele Sjæl bigede efter at henvende hans Tanker paa den forestaaende Forandring, men Qvindens Omhed var dog stærkere end den Christnes Belymring, og vi opdagede, at hun frygtede, det skulde have en skadelig Indflydelse paa hans Saar. Endelig var det saa heldigt, at Guert selv begyndte at tale derom. Jeg veed ikke, om han af sig selv henvendte sine Tanker paa denne

Gjenstand, eller han havde bemærket sin samme Pleierindes Befymring.

„Jeg kan ikke dvæle længe hos Dig, Mary,“ sagde han, „og ønskede gjerne, at Hr. Worden vilde forene sine Bønner for mig med dine. Corny vil nok hente Præsten til en gammel Ven.“

Jeg forlod Værelset og var borte i ti Minuter. Efter den Tids Forløb havde Worden iført sig sin Præsteskjole, og vi gik tilbage til Sygeværelset. Vor gamle Præst fremstillede vel ikke Religionens Lærdomme paa den Maade, som det er Skik i Kolonierne, især i de nordlige og østlige Dele af Landet, men der laae noget Hjerteligt i hans Bøn, der næsten overbeviste mig om, at han var en god Mand. Jeg maa forresten tilstaae, at Worden hørte til de Præster, der kunne bede med mere Inderlighed for visse Personer end for Andre, og det forekom mig, at dette tydelig aabenbarede sig i hans Tone ved denne Leilighed.

Den Døende følte sig lettet ved Kirkens Trøstegrunde. Guert var ingen Metaphysiker, og jeg troer, at han aldrig havde indladt sig paa alvorlig at tænke over disse ophviede Spørgsmaal, som staae i Forbindelse med vor Oprindelse, Tilværelse og Bestemmelse. Han havde disse almindelige Begreber derom, som alle civiliserede Mennesker tilegne sig under deres Opdragelse og Omgang med deres Lige, men intet mere. Han vidste, at det var en Pligt at bede, og

jeg tvivler ikke om, at han antog, at der var Tider og Leiligheder, ved hvilke denne Pligt var mere bydende end ved andre, og Tider og Omstændigheder, hvor man kunde fritage sig derfor. Med hvilken Omhed og Omhu vaagede ikke Mary Wallace over sin Patient hele denne sorgelige Dag! Hun syntes ikke at kjende til Træthed. Henimod Aften, just som Solen farvede Trærnes Toppe til Afsked med sit Lys, kom hun hen til Anneke og mig med et Udtryk i sit Ansigt, der syntes at tyde paa en Straale af Haab, og hviskede til os, at Guert var bedre. Ti Minuter efter nærmede jeg mig Sengen og saae den Syge bevæge Haanden, som om han vilde bede mig om at komme nærmere.

„Corny,“ sagde Guert med mat Stemme, „det er snart forbi. Jeg ønskede gjerne at see Mary Wallace endnu engang, førend jeg dør.“

Mary var ikke, kunde ikke være langt borte. Hun faldt paa Knæ og trykkede sin Elsker til sit Hjerte. Ingen af dem sagde Noget, eller hvis Noget blev sagt, blev det hvisket og var af en altfor bellig Natur til at meddeles Andre. I denne Stilling forblev denne unge Kvinde næsten en Time, hun som saalænge havde viist sig saa bly og tilbageholden, og saaledes omfavnet udaandede Guert Ten Guds sit sidste Suk.

Jeg lod den Døende være ene med sin Sjæls Elskede, saavidt Forsigtighed og den fra min Side nødvendige Opmærksomhed tillod det, men det var min sorgelige Pligt at

lukke hans Die. Saaledes endte denne unge Mands jordiske Bane; han var saa modig en Sjæl, som nogensinde har boet i menneskelig Skikkelse. At han havde Ufuldstommenheder, har min Pen ikke skjult; men de mange Aar, som siden ere forløbne, have ikke kunnet svække den Agtelse, en saa ædel Natur havde indgydt mig.

Femtende Kapitel.

Hvor laugsomt Tiden rinder! Naar vi ønske
Den Binger, sniger den sig frem som Sneglen,
Og naar vi sige: stands! da iler den
Med Tankens Hurtighed afsted!

Albamazor.

Det er unødvendigt at dvæle ved den Sorg, vi Alle følte over vort Tab. Den næste Nat var det vel nødvendigt at vaage, men der var vist ogsaa kun Faa, der vare tilbøielige til at sove. Lysets Tilbagekomst fandt os imidlertid ufsadte, og et Par Timer efter indfandt Susquesus sig og berettede, at Fjenden havde trukket sig tilbage til Ticonderoga. Vi havde følgelig Intet at frygte fra den Kant, og Kolonisterne begyndte snart at vende tilbage til de Boliger, som vare blevene skaanede. Den

næste Ilge begyndte Dren igjen at lyde i Skoven, og nye Bygninger bleve opførte istedetfor dem, som vare blevne ødelagte. Da Bulstrode ikke godt kunde taale at reise, besluttede Herman Mordaunt at tilbringe Resten af Sommeren paa Ravensnest, baade for at sørge for sin Gjests Bequemmelighed og for at opmuntre sine Kolonister. Det var bekjendt, at Faren var forbi for denne Sommer, og for den næste Sommers Ankomst haabede man, at Storbritanniens ydmygede Følelser havde reist sig, og at Fjenden skulde blive drevet ud af Provindsen, hvilket ogsaa virkelig skete.

Efter en almindelig Raadslagning blev det bestemt, at Guerts Lig skulde føres til Albany for at begraves blandt hans Venner. Dirck og jeg ledsagede det tillige med alle dem, der vare blevne tilbage af vort Selskab. Herman Mordaunt ansaae det for nødvendigt at forblive paa Ravensnest, og Anneke vilde ikke forlade sin Fader. Hs. Velærværdighed Hr. Wordens Missionsiver var bortdunstet under alle disse Prøvelser, og han benyttede sig af denne gunstige Leilighed til at vende tilbage til de tidligere og mere befolkede Distrikter. Jeg erindrer godt, at da vi gik bagefter Rosbaaren med den stakkels Guerts Levinger, gjorde Præsten følgende fornuftige Bemærkning:

„De seer, hvorledes det forholder sig paa disse Grænder, Corny,” sagde han; „det er for tidlig at tænke paa at indføre Christendommen der. Christendommen er væ-

sentlig en civiliseret Religion og kan kun være til Nytte blandt civiliserede Mennesker. Mange af Fortidens Apostle vare vel ikke lærde Folk efter denne Verdens Begreber, men de vare alle civiliserede Mænd. Palæstina var et civiliseret Land, og Hebræerne vare et stort Folk; jeg troer, at vor Herre Jesu Christi Befaling skal følges til enhver Tid, og at hans Fremtræden i Judæa skal betyde det samme, som om han havde sagt til sine Apostle: Gaaer og forkynder mig og mit Evangelium for alle civiliserede Folk."

Jeg tillod mig at gjøre den Bemærkning, at der od i Bibelen, at Evangeliet skulde forkyndes blandt alle Nationer.

"Ja, det er sandt nok," svarede Worden, "men det er klart, at der dermed menes alle civiliserede Nationer. Det var desuden før Amerikas Opdagelse, og det maa vel antages, at Befalingen kun gjælder for bekjendte Nationer. Den hellige Skrift maa ikke tages efter Bogstav, men fortolkes paa en naturlig Maade, og dette synes mig at være den naturligste Maade at fortolke dette Sted paa. Nei, jeg har været for overilet, og drev min Pligtfølelse altfor vidt; for Fremtiden vil jeg indskrænke mig til den for min Virksomhed passende Sphære. Civilisationen er ligesaa stort et Middel i Forsynets Haand som Religionen selv, og det er klart, at den ene skal bygges paa den anden. En Præst fjerner sig allerede lang-

nok fra Civilisationens Centrum, naar han forlader sit Hjem for i disse Kolonier at prædike Evangeliet, om han ogsaa lader disse skalperende Djævle af Indianere stjøtte sig selv, thi jeg frygter høilig for, at de aldrig ere fødte til at frelses. Det er godt at have Selskaber til at holde Die med dem, men en Forsamling i London er dertil allerede nær nok."

Dette syntes for Fremtiden at være Hs. Belærverdighed Hr. Wordens Meninger, og jeg gjorde mig ingen Umage for at forandre dem. Jeg burde egentlig først have omtalt min Afsted med Anneke, førend jeg gav dette Uddrag af Præstens Prædiken. Omstændighederne tillod ikke, at jeg førend min Afreise fra Ravensnest ofte var alene med min Forlovede, thi Annekes Deltagelse for Mary Wallace var altfor dyb, til at hun skulde have tænkt paa Andet end at trøste hende. Hvad Mary angaaer, da blev hendes stærke og dybe Kjerlighed og Sorg aldrig tilfulde erkjendt, førend Tiden stillede dem i deres rette Lys. Hun gjenvandt snart sin tilsyneladende Ro, thi det var kun under en Storm af Følelser, at Mary Wallace mistede Herredømmet over sig selv, og med christelig Hengivenhed søgte hun at bære en Sorg, som var uundgaaelig og uoverrettelig. Først senere hen i Livet erfarede jeg, hvor inderlig og altopslugende denne Lidensskab havde været for den unge muntre og høihjertede, men slet opdragne Albanier.

Anneke græd nogle Minuter i mine Arme, førend

vort melankolske Tog forlod Ravensnest. Skjønt hun ikke var meget tilbøielig til at tale med mig om vor egen Kjerlighed saa hurtig efter de frygtelige Scener, vi havde gennemlevet, saa viste hun dog ingen overdreven Tilbageholdenhed imod mig. Dog, en Ting lod hun mig ikke være tvivl om, at hendes Hjerter helt og udelt tilhørte mig. Bulstrode havde hun aldrig kunnet elske. Dette forsikrede hun mig atter og atter. Han morede hende, og hun sølte Deltagelse og venstkabelig Interesse for ham, men ikke den mindste Kjerlighed. Den stakkels Bulstrode; nu da jeg var sikker paa mit Held nærede jeg meget ædelmodige Anskuelser med Hensyn til ham, og erkjendte, at han havde mange gode Egenskaber, som jeg tidligere havde overset. Herman Mordaunt havde forlangt, at der Intet maatte siges til Majoren om vor Forlovelse, thi han ønskede selv ved Leilighed at lade ham forstaae, at Anneke afslag den Ære at modtage hans Haand. Man mente nemlig, at det var bedst, at denne Efterretning blev ham meddelt af Herman Mordaunt.

„Jeg vil være oprigtig imod Dem, Littlepage, og tilstaae, at jeg ivrig ønskede min Datters Forening med Hr. Bulstrode,“ sagde Herman Mordaunt i en Samtale, vi havde, kort før jeg forlod Ravensnest, „og jeg haaber, at De vil finde dette rimeligt. Jeg kjendte Bulstrode, førend jeg kjendte Dem, og der var netop et saadant Slægtsskab imellem os, at en nøiere Forbindelse kunde være

ønskelig. Jeg vil ikke negte, at jeg ansaae Anneke for skikket til at pryde de Kredse, i hvilke Bultrode vilde have indført hende, og det er maaskee en naturlig Svaghed hos Forældre, at de ønske at see deres Børn stige. Vi tale om Ydmyghed og Beskedenhed, Corny, skjønt det ikke altid er saa alvorlig ment; men De seer, at min Datters Forkjerlighed er langt stærkere end Faderens, og jeg maa derfor give efter. Jeg tør ogsaa nok sige, at De hellere ønsker at være Annekes Valg, end mit."

"Jeg kan ikke andet end være enig med Dem heri, min Herre," svarede jeg, "og jeg er Dem meget taknemmelig for den Liberalitet, hvormed De opgiver Deres eget Valg for vore Ønsker. Hvad Rang og Formue angaaer, da har jeg kun Lidet at stille op imod Hr. Bultrode, men i Kjerlighed til Deres Datter og i det inderligste Ønske at gjøre hende lykkelig, vil jeg ikke eftergive ham eller nogen Anden Noget, om det saa var en Krone."

"Hvad Formue angaaer, da er der ikke Noget at beklage. Da De bliver her i Landet, ville de to Familiers Midler, som engang ville blive samlede hos Dem og Anneke, være fuldkommen tilstrækkelige, og hvad Efterkommerne angaaer, da vil Ravensnest og Mooseridge fuldkommen være tilstrækkelige til deres Fornødenheder. Efterhaanden som Kolonien tager til, ville Deres Efterkommere forøges ligesom og Deres Formue. Nei, nei, jeg vil tilstaae, at jeg vel er bleven lidt skuffet i mine For-

haabninger, men denne Forbindelse er mig aldeles ikke ubehagelig. Gud velsigne Dem, min kjære Corny, skriv til os fra Albany og kom til os paa Lilacsbusk i September. De skal blive modtagen som en Søn."

Jeg vil ikke dvæle ved vort Sørgetog gjennem Skoven. Dird og jeg fulgte tilfods i Nærheden af Liget, indtil vi naaede Landeveien, hvor vi forskaffede os Vogne. Da vi havde naaet Albany, overleverede vi Guerts Lig til hans Slægtninge, der foranstaltede en passende Begravelse. Det tilmurede Rum bagved Kaminen blev aabnet som sædvanlig, og de sex Dusin Flasker Viadera, som vare blevne satte derind for 24 Aar siden, eller den Dag, Guert blev døbt, befandtes at være fortræffelige. Jeg erindrer, at det ialmindelighed blev sagt, at der blev drukket bedre Vin ved Guert Ten Eycks Begravelse, end man i Mands Minde havde smagt ved noget Individ's Ligbegængelse, der ikke hørte til Familierne Van Rensselaer, Schuyler og Ten Broeck. Jeg taler naturligvis om Begravelser i Albany, thi jeg troer ikke, at man vilde kunne anvende denne Bemærkning paa mange andre Begravelser længere nedad Floden. Ialmindelighed blev der dog drukket god Vin ved alle vore Begravelser.

Hs. Belærsværdighed Hr. Worden holdt Ligtalen, og han blev ialmindelighed betragtet med Interesse som en from Ordets Tjener, der med Nød og næppe var undgaaet den Persons Skjæbne, han nu overgav til Støvet, medens han med

Andagt og Iver havde søgt at frelse de Bildes Sjæle, som tragtede ham efter Livet, fra Hedningenes Skjæbne.

Jeg erindrer, at der stod en velskrevet Artikel derom i New York Gazette, og jeg hørte fortælle, men kan ikke erindre selv at have seet det, at der i en af Missionssekskabets Beretninger var talt om denne Begivenhed paa en meget rørende og opbyggelig Maade.

Jeg tilbragte et Par Minuter ved den stakkels Guerts Grav, førend vi drog imod Syd. Det var Alt, hvad der var tilbage af hans smukke Person, hans ædle Mand, hans Lovemod, hans uudslettelige Kjerlighed til Lystighed. I fysisk Henseende har jeg aldrig seet nogen smukkere Mand eller Nogen, som i alle Henseender mere tilfredsstillede Diet. At han i aandelig Henseende ikke var saa skjønt udviklet, var blot en Følge af Mangel paa Opdragelse. Dog, alle Verdens Bøger vilde ikke have kunnet forvandle Guert Ten Eyck til en Jason Newcome, eller Jason Newcome til en Guert Ten Eyck. Mange af de eiendommelige Egenskaber, Enhver af dem besad, hidrørte uden tvivl fra den Provinds, hvor de vare blevene opdragne, men Naturen havde ogsaa givet dem begge en forskjellig Organisation. Al Guerts Overmod kunde ikke fortrænge hans Følelser og Taft som Gentleman, medens alle Jasons forfængelige og overdrevne Fordringer aldrig havde kunnet have ham til denne Charakter. Al, den stakkels Guert; oprigtig sørgede jeg over hans Tab i mange Aar; ei hel-

ler har Mindet om ham endnu ophørt at have en dyb Interesse for mig.

Direkt Folloek og jeg vilde være blevene betydelig festerede i Albany ved vor Tilbagekomst, dels paa Grund af de Begivenheder, som vi havde taget Del i, dels paa Grund af vore hollandske Bekjendtskaber, men vi vare ikke i en saadan Stemning, at vi kunde profitere af Folkets Gjestfrihed. De sørgelige Begivenheder, som vi havde deltaget i, stode endnu altfor frisk i vor Erindring, til at vi skulde kunne have hengivet os til Lystighed og Munterhed, og efter Begravelsen benyttede vi den første Leilighed og gik ombord paa en til New York bestemt Skib. Vor Reise betragtedes ialmindelighed som temmelig heldig, thi den varede kun sex Dage. Vi løb rigtignok tre Gange paa Grund, men det var der Ingen som tog Notits af, da saadanne Tilfælde ofte indtraf. Den ene Gang traf det ved Overflaugh, og jeg tilbragte nogle faa behagelige Timer der saa nær ved det Sted, hvor Eventyret paa Floden var foregaaet. Anneke beskæftigede bestandig mine Tanker, og min Erindring forestillede sig yndige Billeder af hendes uindskrænkede Tillid til mig, hendes Resignation og hendes Forstand, uden at nogen ubehagelig Tanke forstyrrede det hele Indtryk. Den kjære Pige havde tilstaaet mig, at hun allerede elskede mig hin frygtelige Nat paa Floden; thi hendes Tilbøielighed for mig havde allerede langt tidligere udviklet sig. Denne Tilstaaelse forsøgede

betydelig den Glæde, hvormed jeg tilbagefaldte i min Erindring enhver lille Omstændighed, enhver Samtale, idet jeg søgte at erindre mig Tonen og Udtrykket, for at see, om jeg deri kunde opdage noget Tegn paa den Lidenstabs, som jeg havde Ret til at troe eksisterede allerede dengang. Understøttet saaledes baade af Annes Tilstaaelse og mine egne Ønsker, var det ikke vanskeligt for mig at fremmane Billeder fra den forløbne Tid, der vare uendelig behagelige for mig selv, skjønt de mulig ikke vare fuldkommen nøiagtige.

I Tappaan Sø forlod Dirc os for at begive sig til Rockland til sin Familie. Jeg blev paa Sluppen og naaede Havn den næste Dag. Min Onkel og Tante Legge vare henrykte over at see mig, og jeg saae snart, at jeg vilde have kunnet blive en Løve, havde jeg haft Tid til at blive i Byen for at nyde den Anseelse, som jeg havde vundet ved at deltage i den nordlige Expedition. Jeg fandt, at der i Hovedstaden herskede almindelig Sorg over vort Nederlag i Forening med en fast Beslutning hos Alle, atter at gjenoprette det Skaar, vor Ære havde lidt.

Djævletaen med alle dens kjære Baand kaldte mig dog bort; jeg forlod Byen tilhest, og lod mit Tøi følge med den første gode Leilighed den næste Dags Morgen, efterat jeg var ankommen. Jeg vil ikke forsøge paa at skjule en Sandhed. Som sædvanlig standsede jeg ved Ringsbridge for at spise til Middag og bede, og medens

den agtværdige Bærtinde var beskæftiget med at tilberede min Middagsmad, steg jeg op paa de omkringsliggende Høie for at kaste et Blik over til Lilacsbush. Der laae det yndige lille Landsted midt imellem Høie, omgivet af Buskadsfer, men dets elskværdige unge Bærtinde var langt borte, og min Glæde ved dette Syn blandedes med Længsel.

„De har været Nord paa, hører jeg, Hr. Littlepage,“ bemærkede min Bærtinde, medens jeg fortærede Lammestegen, Grøtterne og Aspargserne; „hørte De eller saae De Noget til vore ærede Naboer, Herman Mordaunt og hans deilige Datter?“

„Ja, Mrs. Ligth, og det under farlige Forhold. Mooseridge, min Faders Eiendom i den Del af Provindsen, ligger i Nærheden af Herman Mordaunts Gods, Ravensnest, og jeg har tilbragt nogen Tid der. Er der ikke fornylig kommen Efterretning hertil fra Familien?“

„Nei, man siger kun, at Miss Anneke ikke igjen vender tilbage til os.“

„Anneke ikke vende tilbage! Hvor Pokker har De hørt det fra.“

„Ikke som Miss Anneke, men som Lady Anneke eller saadant Noget. Er der ikke en General Bullstrom, saadan en høifornem Officer, som hun har et godt Ord til?“

„Du troer jeg, jeg forstaaer Dem. Hvad har De hørt om ham?“

„Blot at de skulde giftes i næste Maaned; Nogle

fige, at de allerede ere gifte, og at den gamle Herre giver Lilacsbush tilligemed 4000 Pund, for at forskaffe sin Datter en saa stor Ære. Jeg siger til Naboerne, at det er altfor meget, thi Miss Anneke fortjener nok for sin egen Skyld at faae hvilken som helst Lord fra England, det skulde være.

Denne Efterretning foruroligede mig naturligvis aldeles ikke, thi det var Værtshusnyheder og Nabo snak. Naboer! Hvor ofte er ikke dette hellige Ord bleven vanhelliget; man finder, at Folk lytte med Begjærlighed til Nyheder fra Nabolauget, som i de fleste Tilfælde ikke kunne gjøre Fordring paa saa stor Tiltro som Efterretninger, der komme langveisfra, naar disse sidste meddeles af Personer, der høre til samme Klasse som de omtalte Individuer, og nøie kjende dem. Hvilke Midler havde vel denne Kvinde til at kjende Herman Mordaunts Familienhemmeligheder, der kun vare halvt saa gode som dem, der f. Ex. stode til hans Venners Raadighed i Albany. Dette Nabo vidnesbyrd, som det kaldes, anretter megen Skade i Provindsen, og især i de Dele, hvor vere egne Folk komme i Berøring med Beboerne fra de østlige Kolonier. I mine Dine vilde Jason Newcomes Mening om Herman Mordaunt og hans Handlinger næsten intet Værd have, skjønt jeg maa indrømme, at han er temmelig snu og forstandig; thi disse To have ikke en eneste Mening, Bane, ja jeg turde næsten sige, ikke et eneste Princip tilfælleds. Bevæg-

grunde og Handlinger kunne ikke rigtig bedømmes undtagen af dem, som føle og tænke paa samme Maade, og dette er moralsk umuligt, hvor der er draget et bredt Grændsestjæl mellem de forskjellige Klasser af Samfundet. Det er netop derfor, at vi fæste saa liden Tillid til almindelige Rygter, og selv til Tjenestefolks beedigede Udsagn.

Der Modtagelse paa Djævletaaen var ganske som jeg havde ventet. Min kjære Moder trykkede mig atter og atter til sit Hjerte, og syntes aldrig at kunne blive mæt af at see paa mig; ogsaa min Fader var bevæget ved at see mig, og det forekom mig, at han ikke var ganske fri for at have Taarer i Øinene. Den gamle Kaptain Hugo Roger var nu over halvfjerdsindstyve Aar, og i den Tid var hans Taarekilde bleven udtørret; men han trykkede hjertelig min Haand og lyttede til min Beretning om Bevægelserne foran Ty med al en Krigers Interesse og med Noget af den Ild, som i tidligere Dage havde besjælet ham. Jeg maatte naturligvis flere Gange fortælle om vore Eventyr og Kampe, og navnlig om Begivenhederne paa Ravensnest. Vi vare ved Aftensmaden, da jeg endte min omhyggelig udarbejdede Fortælling, og da jeg begyndte at haabe, at jeg i den Henseende endelig havde opfyldt mine Pligter. Men min kjære Moder havde vigtigere Ting endnu paa sit Hjerte, og det var nødvendigt, at jeg maatte tilstaae hende en privat Sammenkomst i hendes eget lille Værelse.

„Corny, min kjære Søn,“ begyndte denne omhyggelige

og sønne Moder, „Du har ikke fortalt mig noget Specielt om Mordaunts Familie. Nu er det Tid at tale om denne Familie.“

„Har jeg ikke fortalt Dem, Moder, hvorledes vi mødtes i Albany, og hvad der foregik paa Floden?“ Jeg havde ikke talt om dette Eventyr i mine Breve, fordi jeg ikke var vis paa Tilstanden af Anneces Følelser, og ikke ønskede at vække Forhaabninger, som aldrig kunde realiseres, „og hvorledes vi reiste sammen til Ravensnest, og om Alt, hvad der skete paa Ravensnest efter vor Tilbagekomst fra Ty?“

„Hvad angaaer det mig, mit Barn? Jeg ønsker at høre Dig tale om Anneke; er det sandt, at hun skal giftes?“

„Det er sandt. Det har jeg hørt af hendes egen Mund.“

Min kjære Moder blev bedrøvet over denne Efterretning, og jeg formaaede næppe længere at spille min Rolle.

„Og hun har havt den Frækhed at tilstaae Dig det, Corny?“

„Ja, det har hun, skjønt jeg rigtignok maa tilstaae, at hun rødmede betydelig, da hun tilstod det, og ikke syntes ganske tilbøielig til at gjøre denne Tilstaaelse, det vil sige i Begyndelsen, thi tilsidst smilede hun mere, end hun rødmede.“

„Det forbauser mig virkelig! Det er et Bevis paa, at Forsængelighed og verdslig Rang og Rigdom agtes høiere hos Anneke end Fortjenester.“

„Har jeg da, kjære Moder, Rigdomme og verdslig Rang, hvorved jeg kan forlede en Kvinde til at forglemme de Egenskaber, De har omtalt?“

„Jeg tænkte ikke paa Dig. min Søn, men jeg mener naturligvis Bulstrode.“

„Hvad har Bulstrode at bestille med mit Ægteskab med Anneke Mordaunt, eller i det Hele taget nogen Anden, undtagen hendes egen yndige Person, som har samtykket i at blive min Kone, hendes Fader, der antager mig som Søn, min Fader, der staaer i Begreb med at efterligne hans Exempel og antage Anneke som sin Datter, og Dem, min kjæreste Moder, der alene vil gjøre Indvendinger.“

Dette var en temmelig drengeagtig Maade at overraske paa, det er jeg rede til at tilstaae, og da jeg saae min Moder briste i Graad, angrede jeg og skammede mig over, at jeg havde baaret mig saaledes ad. Men Ungdommen er Daarskabens Tid, og lykkelig er den Mand, som kan sige, at han aldrig værre har drevet Spøg med sin Moders Følelser.

Jeg erholdt snart Tilgivelse; hvilken Fornærmelse vilde ikke denne fortræffelige Moder have tilgivet sit eneste Barn, og jeg maatte nu give en udførlig Beretning om mit Forhold til Anneke. Jeg behøver vel næppe at bemærke, at min hele Familie, lige fra Kaptain Hugo Roger til min kjære Moder, som jeg talte med, med Glæde gav mig deres Samtykke. De havde Alle ønsket, at jeg skulde ind-

gaae denne Forbindelse, og jeg kunde næppe have bragt dem en behageligere Efterretning, hvilket de endau samme Aften Alle forstikkrede mig.

Det var i den sidste Halvdel af Juli Maaned, at jeg vendte tilbage til Djævletaaen. Mordaunts Familie vilde først vende tilbage til Lilacsbusk midt i September, og jeg havde altsaa næsten to Maaneder at vente paa dette lykkelige Dieblif. Denne Tid tilbragte jeg saa godt, som jeg kunde; jeg beskæftigede mig med vor gamle Eiendom og udkastede Planer for min fremtidige Lykke ved Annekens Side. Det var og er en fortræffelig Eiendom, frugtbar og smukt beliggende, med Vand paa mere end de tre Sider, i fortræffelig Orden og vel forsynet med saa udmærkede Æbler, Ferskener, Abrikoser, Blommer og andre Frugter, som man nogetsteds i Verden vil kunne finde. Vel mene Provindserne noget længer Syd paa som New Jersey, Pennsylvanien, Maryland og Virginien, at de kunne overgaae os med Hensyn til Ferskener; men jeg har dog aldrig smagt nogen Frugt, som jeg kunde sammenligne med den fra Djævletaaen. Ethvert Træ, enhver Høi, Dal og Eng paa det gamle Gods er mig kjær. En Ting bedrøver mig: jeg holder af gamle Navne, saadanne som min Fader brugte om de samme Steder, og jeg kan godt lide at udtale et Ord galt, naar man af Vane er bleven fortrolig dermed. Jeg vilde saaledes ikke kalde min Ven Dirck Follock andet end Follock, undtagen ved høitidelige

Leiligheder, eller naar jeg beder ham om at drikke et Glas Vin med mig. Saaledes er det ogsaa med Djævletaaen; jeg er villig til at indrømme, at Navnet er stygt, men det tyder paa en bestemt Idee. Det refererer sig til Landets Skikke og Begreber, og Navne burde altid bevares, undtagen i saadanne faa Tilfælde, hvor der er gode Grunde til at forandre dem. Det gjør mig ondt, at jeg maa sige, at der siden Jason Newcomes Ankomst iblandt os har viist sig en Tilbøielighed hos simple Folk til at kalde Djævletaaen Dibbleton under den tidligere omtalte Forudsætning, at den engang skulde have tilhørt Familien Diblees, eller efter Andres Mening som et Diminutiv istedetfor Devil's-Town (Djævlens By). Siden Tropperne fra Osten ere komne iblandt os, have de begyndt at forvanske en hel Del af vore gamle hollandske Navne, Navne, som Englændere, der komme lige fra Hjemmet, almindelig have respekteret. Forandring i Alt synes at være dette Folks fremherskende Videnskab. Vi fra New York nøies med at handle saaledes, som vore Forfædre have handlet før os, og dette søge hine at gjøre latterligt, idet de gjøre det til en Beskyldning imod os, at vi følge vore Fædres Anskuelser. Jeg vil ikke flage over, at de opgive saa mange af deres Skikke, thi disse Forandringer betragter jeg som Forbedringer; men jeg ønskede gjerne, at de vilde lade os beholde vore.

Jeg indrømmer gjerne, at Forbedringer ere mulige, og at de ikke blot nødvendiggjøre men ogsaa retfærdiggjøre

Forandringer; men jeg kan endnu ikke faae det i mit Hoved, at det skulde være en retfærdig Besskyldning mod en Mand, at han følger i deres Fodspor, som ere gaaede forud for ham. Salomons Ordsprog og Visdommens Bog ere ligesaavel i vore Dage Visdom, som dengang, da de bleve skrevne, og det netop af en og den samme Grund, at de indeholde Sandhed. Hvor der er saamegen Bestændighed i Moral, der maa herske faststaaende Principer, og Noget maa dog vistnok fortjene at frelles fra Fortidens Skibbrud. Jeg skulde næsten troe, at denne bestandige Raaben paa Forandring, smager mere af Egentjærlighed end af Hensigtsmæssighed og Nødvendighed, og jeg vil idetmindste ønske, at Djæveltaalen aldrig skal vige for et saa lidet tilsvarende Navn som Dibelston.

Det var en glad Dag, da en Tjener i Herman Mordaunts Livree red ind i Gaarden og leverede mig et Brev fra sin Herre, der underrettede mig om Familiens lykkelige Ankomst og indbød mig til at ride derover den næste Dag, for at nyde en sildig Frokost paa Lilacsbusk. Anneke havde allerede tidligere to Gange skrevet mig til; to smukke qvindelige og dog aandrige og kjærtegnende Breve, hvori hendes Naturs Omhed og Kjærlighed udtalte sig saavidt, som hendes Kjønns Delikatesse og hendes Stilling tillod det. Efterat have modtaget denne behagelige Indbydelse gjorde jeg mig skyldig i den eneste romantiske Overdrivelse, som jeg kan erindre at have begaaet i hele mit

Liv. Herman Mordaunts Neger fik en god Behandling og blev sendt bort med mit Svar. En Time efter forlod jeg Djævletaaen — dette ærværdige Navn er mig kjert, og jeg haaber, at alle Christenhedens Yankeer ikke skulle være istand til at forandre det til Dibbelton — en Time altsaa, efterat Negeren var tagen bort, fulgte jeg ham med den Beslutning at sove i det velbekjendte Værtshus i Kingsbridge, og ikke vise mig paa Lilacs-bush før den næste Formiddag.

Jeg havde naaet den snaksomme Værtindes Hus to Timer før Solens Nedgang, sat min Hest i Stalden og bestilt Logi, da den gode Værtinde traadte ind i Værelset, just som jeg sad og spiste en Bid.

„Deres Tjener, Hr. Littlepage,“ begyndte denne snaksomme Person, „hvorledes befinder den værdige Captain Hugo Roger sig og Deres ærede Fader Majoren? Jeg seer af Deres Smil, at de leve godt. Det er godt, naar Ens Venner nyde god Helbred; min stakkels Mand var meget syg hele sidste Vinter og det lader til, at det Samme vil blive Tilfældet hele næste Vinter. Jeg vilde have troet, at De var kommen til Bryllupet paa Lilacs-bush, Hr. Corny, hvis De ikke var standset ved min Dør istedetfor at gaae lige til Herman Mordaunts.“

Jeg blev forbauset, men formodede, at Efterretningen om hvad der skulde skee var bleven bekjendt, og at denne

gode Kone, hvis Drer altid vare aabne, engang i sit Liv havde faaet fat paa en Sandhed fra Nabolauget.

"Det var ikke min Hensigt, Mrs. Light, men jeg har iinde en af de første Dage selv at gifte mig."

"Jeg tænkte ikke paa Deres Bryllup, min Herre, men paa Miss Annekes med denne Lord Bulstrom ovre paa Lilacsbush. Det er en fornem Forbindelse for Mordaunts, kjønt Herman Mordaunt skal være af god Familie. Lordens Tjener kommer her ofte for at drikke ny Most, som han anseer for at være ligesaa god som engelsk Most, og det troer jeg er den eneste Ting, han har fundet i Kolonierne, som han anseer for halv saa godt; men Thomas fortæller mig, at Alt er i Orden, og at Bryllupet skal staae ret snart. Det er blot bleven opsat for Miss Wallaces Skyld, som er i dyb Sorg for sin egen Mand, hvem hun mistede i Hvedebrødsdagene, hvilket er Grunden til, at hun endnu bærer sit eget Navn. Man siger, at en Enke, som mister sin Mand i Hvedebrødsdagene, er nødt til at bære sit Pigenavn, ellers skulde Miss Mary hedde Mrs. Van Goert eller saadan noget lignende."

Da det var klart, at Naboerne kun kjendte lidt til Tingenes sande Tilstand i Herman Mordaunts Familie, tog jeg min Hat og gik ud for at udføre den Plan, med hvilken jeg havde forladt Hjemmet. Det var mig ubehageligt at høre, at Bulstrede var paa Lilacsbush, men jeg var aldeles ikke bange for at han nogensinde skulde

ægte Anneke. Jeg gik op paa Høiene og naaede snart den Mark, hvor jeg engang havde mødt Damerne tilhest. Der saae jeg Bulstrode sidde alene under et Træ, tilsyneladende i dybe Tanker. Det var just ikke mit Ønske at blive seet, eller at min Nærværelse skulde blive bekjendt, hvorfor jeg trak mig tilbage; men da jeg hørte mit Navn nævne og altsaa saae, at jeg var bleven kjendt, gik jeg hen til ham.

Med det første Blik paa Bulstrode saae jeg, at han havde faaet Alt at vide. Han rødmede, bed sig i Læberne, fremtvang et Smil og kom henimod mig, haltende netop saameget, at hans Gang blev interessant, og fremrakte sin Haand med en mandig Alenhed, hvorved han i mine Øine vandt betydeligt. Det var ingen Spøg at miste Anne Mordaunt, og jeg er bange for, at jeg ikke vilde have kunnet vise halv saamegen Edelmødighed. Men Bulstrode var en Verdensmand, og han vidste at beherske sine Følelsers Udbrud om ikke Følelserne selv.

"Jeg sagde Dem engang, Corny," begyndte han og rakte mig sin Haand, "at vi maatte forblive Venner, hvad det end skulde koste. De har seiret, og jeg har tabt. Herman Mordaunt bragte mig denne sorgelige Efterretning, førend vi forlod Albany, og jeg maa sige Dem, at hans Sorg derover var ikke synderlig smigrende for Dem. Ikke desto mindre indrømmer han, at De er et fortræffeligt Menneske, og at, naar han ikke kan faae Alexander,

saar ønsker han nok at faae Diogenes. De behøver blot at forsyne Dem med en Lygte og en Tønde, ægte Anneke og begynde en Husholding. Hvad det ærlige Menneske angaaer, saa vil jeg spare Dem Uleiligheden og tilbyde selv at søge derefter, førend De faaer tændt Lyset i Deres Lygte. Kom, sæt Dem ned paa denne Bænk og lad os snakke lidt sammen."

Der var rigtignok noget forceret i denne Yttring, men det var dog en mandig Opførsel.

"Det var Goentyret paa Floden, som gjorde Deres Lykke, Corny, og beredte mit Nederlag."

Jeg smilede, men sagde Intet, skjønt jeg var bedre underrettet

"Der er Skjæbne saavel i Kjerlighed som i Krig, Det er gaaet mig som Abercrombie, vi haabede begge at seire, og have begge lidt Nederlag. Jeg er maaskee heldigere, thi han kan aldrig vente at faae en anden Armee, medens jeg nok kan faae en anden Kone. Jeg vilde ønske, at De vilde være oprigtig imod mig og tilstaae mig, hvad De virkelig anseer for Grunden til Deres Seier."

"Det er naturligt, Hr Bulstrode, at en ung Dame ønsker hellere at leve her i sit eget Land end i et fremmed og blandt Fremmede."

"Det er baade patriotisk og beskedent, Corny, men det er ikke den virkelige Grund. Nei, min Herre, det var Scrub og hele det theatraliske Uvæsen, der gjorde min

Ulykke. Hos de fleste Provindsialister, Hr. Littlepage, er det et tilstrækkeligt Forsvar for enhver Ting, at Hovedstaden bifalder det; saaledes er det med Der Kolonister ialmindelighed, lad England sige Ja, og I vove ikke at sige Nei. Der er en Ting, som Folk, der leve saa langt fra Hjemmet, sjelden lære, og det er, at der gives to Slags fornem Verden, den almindelige fornemme Verden, der indbefatter Alle undtagen dem, som i Henseende til Smag, Principer og Væsen ere de bedste, enten det saa er i en Hovedstad eller paa Landet, og den respectable fornemme Verden, som er langt mindre talrig, men som indeholder de forstandige, de oplyste, de aandrige, og, i visse Tilfælde, de gode. De første bestemme Moden, medens de sidste frembringe noget langt bedre og varigere end Moden. Moden bliver ofte fornegtet af de sidste, hvor faa de end ere i Antal. Høi Rang, fuldkommen Smag, grundsige Domme og strenge Principer, Alt dette forener sig for at danne denne Klasse. En eller flere af disse Egenskaber kunne vel mangle, men det Hele i Forening danner den fuldkomne Charakter. Vi have daglig Exemp-
ler derpaa i England saavel som i andre Lande; men under vore kunstige Samfundsforhold udfordres der langt mere afgjorte Egenskaber til at modstaae Modens Indflydelse, naar ingen positiv social Rang kan understøtte denne Modstand, end Tilfældet maaskee vilde være under mere naturlige Samfundsforhold. Hvad der først og fremmest

forbausede mig hos Anneke var det Samme, som havde forbauset saa mange unge Mænd, det var hendes Skjønhed og fine Bæsen. Det vil jeg ikke negte; i den Henseende have de amerikanske Damer ganske overrasket mig. I England ere vi saa vant til at forbinde et vist fint Bæsen med høi Rang, at jeg oprigtig vil tilstaae, at jeg gik iland i New York med den Forventning, ikke at træffe en eneste Kvinde i det hele Land, som ikke sammenligningsvis maatte anses for raa og simpel. Jeg maa nu tilstaae, at naar jeg seer bort fra en vis ren conventionel Politur, finder jeg saamange Damer med et aristokratisk Udseende her, som om her var fuldt op af Hertuginde. Det Sidste, jeg vilde sige om en amerikansk Dame, vilde være at hun var simpel. Hun kan i en vis Forstand mangle selskabelig Dannelse, hun kan mangle Politur i tusinde Ting, hun kan ofte mangle Gave til at vedligeholde en aandrig Samtale, men hun er sjelden, hvad vi Europæere kalde simpel."

"Hvad skal Alt dette have Hensyn til, Hr. Bulstrode?"

"Naturligvis til Deres Held og mit Nederlag, Corny," svarede Majoren smilende. "Min Mening er den, at Anneke hører til den anden Klasse, eller at hun er bedre, end Moden kan gjøre hende, og at Scrub har bidraget til mit Nederlag. Hun bryder sig ikke om Mode i et Skuespil eller en Novelle, ikke engang i Klædedragten,

hun seer blot paa, hvad der er eiendommeligt og passende. Ja, Scrub har bevirket mit Nederlag!"

Jeg var just ikke af den Mening, men da jeg fandt, at Bulstrode var saa tilbøielig til at antage denne Grund til det Afslag, han havde faaet, vilde jeg ikke modsigge ham. Vi talte endnu sammen en halv Time paa den venstebestemte Maade, hvorpaa vi skiltes ad, idet Bulstrode lovede ikke at røbe min Nærværelse.

Jeg drev omkring i Nærheden af Huset, indtil det blev Aften, da jeg vovede mig nærmere i Haab om at faae et Glimt af Anneke at see, naar hun gik forbi et Vindue eller viste sig i det milde Maanenskin paa Piazzaen paa den sydlige Side af Bygningen. Lilacsbusk fortjente sit Navn, thi rundtomkring var der Buskader, som dækkede mig saaledes, at jeg kom meget nær til Huset, da jeg idetsamme hørte lette Fodtrin paa Sandet i den tilstødende Gang; i næste Dieblis mødte en mild Stemme mit Øre, og jeg var paa en Maade en tvungen Tilhører til hvad der fulgte.

„Nei, Anneke, min Skjæbne er afgjort i denne Berden," sagde Mary Wallace, "og jeg vil leve som Guerts Enke ligesaa trofast, som om vi havde været ægteviede. Dette skylder jeg hans Minde paa Grund af den hjerteløse Trivsel, jeg lod indvirke paa mig, som drog ham ind i disse frygtelige Scener, hvor han fandt sin Død. Naar en Kvinde virkelig elsker, Anneke, da er jeg bange, at hun

forgjæves kæmper mod alt Andet end fuldkommen Uværdighed. Staffels Guert var ikke uværdig i nogen Henseende, han havde Feil og Mangler, men han var ikke uværdig. Jeg burde have givet ham min Haand, og han vilde være bleven os sparet. Under de nærværende Omstændigheder maa jeg betragte mig som hans Enke. Du har gjort vel i, kjereste Anneke, at tilstaae Corny Littlepage den Kjerlighed, Du føler for ham, og som næsten begyndte den første Dag, I gjorde hinandens Bekjendtskab."

Skjænt dette led som Musik i mine Øren, kunde Øren dog ikke tillade mig at lytte længer, og jeg gik i en Hast bort, idet jeg gjorde saamegen Stei, at den Talsende derved kunde underrettes om en Fremmeds Nærhed. Det var nødvendigt, at jeg viste mig, og jeg forsøgte at gjøre det uden at vække nogen Uro.

"Det maa være Hr. Bulstrede," sagde Annekes yndige Stemme, "han leder vist efter os, se, der kommer han, vi ville —"

Anneke forstummede, thi jeg var nu kommen saa nær, at hun kunde gjenkjende mig. I det næste Dieblis laae hun i mine Arme. Mary Wallace forsvandt, hvorledes og naar, veed jeg ikke. Jeg vil drage et Slør over denne lykkelige Time som nu fulgte, overladende til den Ældre at udkaste Billedet efter sin egen Erfaring og den Yngre at leve i Haabet. Efter den Tids Forløb lod jeg mig overtale af Anneke til at træde ind i Huset for at

høre paa Herman Mordaunts spøgende Bemærkninger. Jeg blev gjæstfrit modtagen og Annekes Fader lod blot ad mit lille Eventyr og sagde, at det var et gunstigt Barsel og et Tegn paa, at jeg var en modig Ungling.

Tidlig i Oktober havde vi Bryllup; Hs. Belærverdighed Hr. Worden forrettede Vielsen. Lilacsbush skulde være vort Hjem, som Herman Mordaunt helt og holdent overdrog til mig samme Dag. Han gav mig ogsaa min Kones Mødrenearv, en ikke ubetydelig Formue, og Kaptain Hugo Rogers snart paafølgende Død forøgede disse Midler. Vi levede som een Familie i Byen, paa Lilacsbush og paa Djævleetaen, og Anneke og min Moder fattede isærdeleshed en inderlig Kjerlighed til hinanden.

Bulstrode reiste Hjem før Bryllupet, men staaer endnu i Brevverling med os. Han er endnu ugift og erklæres for en gammel Pebersvend. Hans Breve ere dog altfor muntre, til at vi skulde nære nogen Betyrning i den Henseende; men det er Ting, som det maa tilfalde min Søn Mordaunt at fortælle, hvis han nogensinde skulde føle sig tilbøielig til at fortsætte denne Familie-Fortælling.

Ende paa anden og sidste Del.



